

Cô Vợ Lén Có Thai Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo

Contents

Cô Vợ Lén Có Thai Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo	6
1. Chương 1: Bữa Tiệc Hồn Loạn	6
2. Chương 2: Lỗi Vào Nhầm Phòng	8
3. Chương 3: Không Hiểu Nên Thất Thân (một)	10
4. Chương 4: Không Hiểu Nên Thất Thân (hai)	13
5. Chương 5: Ngược Trong Nước Mắt	14
6. Chương 6: Một Nhà Ba Người	17
7. Chương 7: Gặp Nhau Tại Ktv	19
8. Chương 8: Em Yêu, Một Mỗi Thì Lên Giường Ngủ	21
9. Chương 9: Công Chúa & Hoàng Tử	24
10. Chương 10: Làm Người Phụ Nữ Của Tôi	25
11. Chương 11: Kén Sinh Sôi Nảy Nở Thành Bướm Bướm	27
12. Chương 12: Độc Nhất Vô Nhị	29
13. Chương 13: Đơn Triết Hạo Tức Điện	31
14. Chương 14: Sợ Chích	33
15. Chương 15: Cô Nổi Điện	35
16. Chương 16: Điện Cuồng	38
17. Chương 17: Đơn Triết Hạo Ghen	40
18. Chương 18: Thường Cùng Nhau Tắm Rửa	42
19. Chương 19: Tình Yêu Tựa Như Bóng	44
20. Chương 20: Người Phụ Nữ Mặt Áo Ren	45
21. Chương 21: Cô Đánh Đơn Triết Hạo	47
22. Chương 22: Thịt Bò Bít Tết Và Rượu Đỏ	49
23. Chương 23: Bọn Họ Chơi Đùa	52
24. Chương 24: Gặp Phải Sát Thủ	54
25. Chương 25: Một Chết Hai Sống (một)	57
26. Chương 26: Một Chết Hai Sống (hai)	59
27. Chương 27: Lý Dạn Ra	61
28. Chương 28: Uyên Ương Ngịch Nước	63
29. Chương 29: Hoài Tâm Yêu Cha Đứa Trẻ	66
30. Chương 30: Lạc Tình Tình Xu't Hiện	68
31. Chương 31: Mê Ly (Một)	71
32. Chương 32: Mê Ly (Hai)	72
33. Chương 33: Giản Nhụy Ái, Là Bạn Gái Của Tôi	74
34. Chương 34: Không Thể Đuổi Con Anh Đi	76
35. Chương 35: Nguyên Nhân Rời Đi	78
36. Chương 36: Tình Cảm Tan Vỡ	80
37. Chương 37: Đủ Chứng Cớ	82
38. Chương 38: Cho Em Nụ Hôn Ly Biệt	84
39. Chương 39: Mưu Tính	85
40. Chương 40: Ép Đơn Triết Hạo Đến Điện	87
41. Chương 41: Gọi Điện Thị Uy	89

42. Chương 42: Khuyên (một)	91
43. Chương 43: Khuyên (hai)	93
44. Chương 44: Nhớ Lại (một)	95
45. Chương 45: Nhớ Lại (hai)	96
46. Chương 46: Mắc Nợ Lạc Tình Tình	98
47. Chương 47: Viện Trưởng Mary Qua Đời	100
48. Chương 48: Trong Tang Lễ Gặp Phải Sát Thủ	101
49. Chương 49: Giúp Em Với, Không Cần Sát Sinh	103
50. Chương 50: Giản Nhụy Ái Ngọt Xiu	104
51. Chương 51: Đơn Triết Hạo Nói Xin Lỗi	106
52. Chương 52: Ánh Sáng Chói Mắt	108
53. Chương 53: Đơn Triết Hạo Tức Giận	110
54. Chương 54: Hơi Thở Nguy Hiểm	111
55. Chương 55: Nói Cho Đơn Triết Hạo Biết Chuyện Mang Thai	113
56. Chương 56: Cháo Gà, Nhớ Lại Chuyện Xưa	115
57. Chương 57: Phong Tình Trong Phòng Tắm	117
58. Chương 58: Hấp Dẫn Trí Mạng	119
59. Chương 59: Cục Cứng Khỏe Mạnh	121
60. Chương 60: Vật Nhỏ, Em Mệt Nhọc Rồi!	123
61. Chương 61: Lên Sao Hỏa Ăn CƠM	125
62. Chương 62: Vợ Của Tôi	127
63. Chương 63: Cầu Hôn, Run Rẩy	129
64. Chương 64: Đau Lòng Khi Gặp Nhau	130
65. Chương 65: Xen Vào Việc Của Người Khác	132
66. Chương 66: Bắt Gian Tại Chỗ	135
67. Chương 67: Ngã Vào Tròng	137
68. Chương 68: Hôn Bị Lạc Phương Hướng	140
69. Chương 69: Ngọc Quan Âm Ba Chục Triệu	142
70. Chương 70: Chạm Tới Sinh Mệnh Của Anh	145
71. Chương 71: Giúp Một Tay	148
72. Chương 72: Đơn Triết Hạo Biến Mặt	150
73. Chương 73: Tôi Là Vợ Của Anh Ấy	153
74. Chương 74: Hạnh Phúc Chơi Đùa	155
75. Chương 75: Dòng Máu Giữa Hai Chân	157
76. Chương 76: Tôi Muốn Cô Ấy Phải Sống	160
77. Chương 77: Ép Giản Nhụy Ái Điên Khùng	162
78. Chương 78: Thuốc Nổ Trên Xe Hơi	165
79. Chương 79: Lạc Tình Tình Yêu Cầu	168
80. Chương 80: Đôi Tình Lữ Trên Màn Ảnh	170
81. Chương 81: Tình Yêu Của Chúng Ta Không Thay Đổi Về Chất	172
82. Chương 82: Chúng Ta Chia Tay Đi	175
83. Chương 83: Đêm Tối Gặp Phải Sắc Lang	177
84. Chương 84: Cho Là Đơn Triết Hạo Qua Đời Nên Rơi Lệ	179
85. Chương 85: Sự Đùa Giỡn Trong Lòng Cô Đã Chết	182
86. Chương 86: Nguyên Nhân Diễn Trò	184
87. Chương 87: Tình Yêu Phải Cố Gắng Mới Không Hối Hận	186
88. Chương 88: Hoàn Toàn Biến Thành Ác Quỷ	188
89. Chương 89: Chi Phiếu Sĩ Nhục	191
90. Chương 90: Làm Bạn Gái Của Cháu	193
91. Chương 91: Phối Hợp Cùng Nhau Diễn Trò	195
92. Chương 92: Mỗi Giây Mỗi Phút Đều Muốn Cô	197
93. Chương 93: Tâm Tê Phế Liệt Khóc Thút Thít	200
94. Chương 94: Đơn Triết Hạo Tức Giận Vì Ghen	202
95. Chương 95: Thiên Đường Dưới Chân Ta	202

96. Chương 96: Cứu Đơn Triết Hạo Thêm Lần Nữa	205
97. Chương 97: Tranh Tài Bất Giết	207
98. Chương 98: Lạc Tình Tình Sanh Non	210
99. Chương 99: Lắng Nghe Tiếng Lòng Của Nhau	212
100. Chương 100: Cô Ngã Bệnh, Đơn Triết Hạo Vì Cô Mà Ca Hát	214
101. Chương 101: Hồ Lạc Bình Dương Bị Khuyển Khi	217
102. Chương 102: Lời Chúc Sinh Nhật Cảm Động	219
103. Chương 103: Cô Cứ Đi Tổ Cáo Đi	222
104. Chương 104: Ôm Nhau Thưởng Thức Hoàng Hôn	224
105. Chương 105: Thất Thân Với Lưu Mạnh	227
106. Chương 106: Tình Địch Xuất Hiện	229
107. Chương 107: Tiểu Cảnh Và Nụ Nụ	231
108. Chương 108: Đứa Bé Lương Thiện	234
109. Chương 109: Cầu Hôn Giá Rẻ	236
110. Chương 110: Đàn Ông Đứng Can Thiệp Vào Chuyện Phụ Nữ	239
111. Chương 111: Cầu Hôn Ở Làng Chài	241
112. Chương 112: Hiểu Lầm Khi Đi Công Tác	244
113. Chương 113: Âm Mưu Hãm Hại	246
114. Chương 114: Tổ Tình	248
115. Chương 115: Đơn Triết Hạo Hiểu Lầm	251
116. Chương 116: Đạt Thành Thỏa Thuận	253
117. Chương 117: Kẻ Phản Bội Đơntriết Hạo	256
118. Chương 118: Tiếng Động Đòi Mạng Triền Miên	258
119. Chương 119: Bóp Chết Lạc Tình Tình	260
120. Chương 120: Giản Nhụy Ái Bị Hạ Dược	263
121. Chương 121: Thiếu Chút Nữa Thất Thân	265
122. Chương 122: Giết Người Diệt Khẩu	267
123. Chương 123: Gấu Bông Chọc Giản Nhụy Ái Vui Vẻ	270
124. Chương 124: Giao Cho Cảnh Sát Xử Lý	272
125. Chương 125: Chúng Ta Kết Hôn Đi	275
126. Chương 126: Lời Khai Cửa Vương Hạo	277
127. Chương 127: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa	279
128. Chương 128: Giúp Đơn Triết Hạo Tắt Lửa	282
129. Chương 129: Cô Dâu Xinh Đẹp Nhất	284
130. Chương 130: Mua Quần Áo Gia Đình	286
131. Chương 131: Gả Cho Con Trai Kẻ Thù	288
132. Chương 132: Giản Nhụy Ái Tự Sát	291
133. Chương 133: Dẫn Em Đi	293
134. Chương 134: Giản Nhụy Ái, Nhất Định Phải Hạnh Phúc	295
135. Chương 135: Chúng Ta Không Cần Kết Hôn	297
136. Chương 136: Hai Người Như Hình Với Bóng	300
137. Chương 137: Nồi Lẩu Cay, Nụ Hôn Nóng Bỏng	302
138. Chương 138: Chăm Sóc Đơn Triết Hạo	304
139. Chương 139: Nhìn Đơn Triết Hạo Tắm	306
140. Chương 140: Bệnh Sạch Sẽ Càng Ngày Càng Nghiêm Trọng	308
141. Chương 141: Chuyện Bị Bại Lộ	311
142. Chương 142: Đơn Triết Hạo Cầu Xin	313
143. Chương 143: Tử Vong	315
144. Chương 144: Gặp Lại Sau Năm Năm	318
145. Chương 145: Hậu Quả Chọc Giận Đơn Triết Hạo	320
146. Chương 146: Ai Nợ Ai Nhiều Hơn	323
147. Chương 147: Đơn Triết Hạo Uống Thuốc Ngủ	325
148. Chương 148: Giọng Nói Quen Thuộc	328
149. Chương 149: Tham Gia Buổi Biểu Diễn Của Đơn Triết Hạo	330

150. Chương 150:	Đơn Triết Hạo Biểu Diễn Cùng Giản Tử Hạo	332
151. Chương 151:	Tài Nấu Ăn Của Mẹ	335
152. Chương 152:	Cô Không Phải Là Giản Nhụy Ái	337
153. Chương 153:	Vô Tình Gặp Gỡ	339
154. Chương 154:	Mặt Đối Mặt Chất Vấn	342
155. Chương 155:	Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ	344
156. Chương 156:	Thiếu Chút Nửa Đùa Với Lửa	346
157. Chương 157:	Khách Không Mời Mà Đến	349
158. Chương 158:	Căn Phòng Kia Không Phải Ai Cũng Có Thể Vào	351
159. Chương 159:	Con Không Muốn Kết Hôn Với Cô Ấy	353
160. Chương 160:	Muốn Đem Con Đi Bán	356
161. Chương 161:	Sốt	358
162. Chương 162:	Đụng Phải Người Phụ Nữ Ngu Ngốc	361
163. Chương 163:	Người Đàn Ông Cường Tráng Cởi Trần	363
164. Chương 164:	Điên Cuồng Đua Xe	366
165. Chương 165:	Gặp Nhau Ở Nhà Hàng	369
166. Chương 166:	Cố Ý Thử Dò Xét	371
167. Chương 167:	Bị Ném Xuống	373
168. Chương 168:	Chuyện Bại Lộ	376
169. Chương 169:	Người Phản Bội Tôi, Toàn Bộ Không Buông Tha	379
170. Chương 170:	Lời Nói Dối Bị Xuyên Thủng	381
171. Chương 171:	Làm Công Cụ Ấm Giường Cho Anh	384
172. Chương 172:	Thân Thể Em Vẫn Mềm Mại Như Vậy	386
173. Chương 173:	Mặc Kệ Bao Nhiều Năm, Em Chỉ Yêu Anh	389
174. Chương 174:	Trở Lại Thời Kỳ Xử Nữ	391
175. Chương 175:	Làm Như Vậy Sau Đó Xuống Địa Ngục	394
176. Chương 176:	Cụ Duệ Tường Buông Tay	396
177. Chương 177:	Giống Như Kẹo Mè Xứng Dính Chặt Anh	399
178. Chương 178:	Cả Nhà Hạnh Phúc Viên Mãn	404
179. Chương 179:	Trở Về Gặp Bà Nội	406
180. Chương 180:	Mùi Thơm Của Trà Sữa	408
181. Chương 181:	Người Đàn Ông Tinh Lực Dồi Dào	411
182. Chương 182:	Đơn Triết Hạo Dụng Tâm Lo Lắng	413
183. Chương 183:	Đau Lòng Bỏ Đơn Triết Hạo Ra	416
184. Chương 184:	Tôi Đau Từ Trong Lòng	418
185. Chương 185:	Trở Thành Tiêu Điểm Cả Hội Trường	420
186. Chương 186:	Làm Bà Mai	423
187. Chương 187:	Tiệc Sinh Nhật (Thượng)	425
188. Chương 188:	Đơn Triết Hạo Bị Doạ Hoảng Sợ	428
189. Chương 189:	Sự Kỳ Lạ Của Đơn Triết Hạo	430
190. Chương 190:	Lòng Tham Của Cha Mẹ	433
191. Chương 191:	Trở Thành Bà Chủ	435
192. Chương 192:	Trở Thành Phụ Nhân Nhà Họ Đơn	436
193. Chương 193:	Để Họ Ở Lại	438
194. Chương 194:	Bị Ăn Sạch	440
195. Chương 195:	Cuộc Nói Chuyện Giữa Mẹ Chồng Và Nàng Dâu	442
196. Chương 196:	Âm Độc Bỏ Thuốc	444
197. Chương 197:	Tặng Giản Nhụy Ái Cho Người Khác	446
198. Chương 198:	Kiên Cường Sống Tiếp	448
199. Chương 199:	Bà Ấy Hại Nhụy Ái	450
200. Chương 200:	Giản Nhụy Ái Biến Mất	452
201. Chương 201:	Chỉ Cần Ở Cùng Anh	454
202. Chương 202:	Đùa Với Lửa	457

203. Chương 203:	Chọc Giận Tắm	459
204. Chương 204		461
205. Chương 205:	Đuổi Từ Tú Liên Ra Khỏi Nhà	463
206. Chương 206:	Lễ Cưới Hạnh Phúc (Một)	465
207. Chương 207:	Lễ Cưới Hạnh Phúc (Hai)	468
208. Chương 208:	Người Nào Đụng Ngã Người Nào	470
209. Chương 209		473
210. Chương 210:	Anh Đã Làm 6 Lần	475
211. Chương 211:	Từ Tú Liên Chán Nản	477
212. Chương 212:	Vết Thương Ghê Rợn	479
213. Chương 213:	Gia Đình Hòa Thuận	482
214. Chương 214:	Nhân Vật Nguy Hiểm Nhất Xuất Hiện	484
215. Chương 215:	Nhóm Máu Khác Nhau	487
216. Chương 216:	Máu Rh Âm Tính	489
217. Chương 217:	Tin Tức Kinh Thiên Động Địa.	491
218. Chương 218:	Tin Tức Của Con Ruột	493
219. Chương 219:	Tuyệt Đối Không Thể Để Cho Hấn Chạy Trốn	496
220. Chương 220:	Đơn Triết Hạo Bị Mời Đến Đón Cảnh Sát	498
221. Chương 221:	Giả Nhụy Ái Bị Bắt Cóc	501
222. Chương 222:	Ở Làn Ranh Sóng Chết	503
223. Chương 223:	Tất Cả Mọi Người Đau Lòng	506
224. Chương 224:	Chuyện Vui Mừng Nhất	508
225. Chương 225:	Sợ Bóng Sợ Gió	510
226. Chương 226:	Chơi Té Nước	513
227. Chương 227:	Mua Đồ Dùng Phụ Nữ	515
228. Chương 228:	Đơn Triết Hạo Mất Tích	518
229. Chương 229:	Kế Hoạch Của Cụ Duệ Tường	520
230. Chương 230:	Không Bị Người Thích	523
231. Chương 231:	Sống Chết Còn Chưa Biết	525
232. Chương 232:	Thoát Khỏi Thời Kỳ Nguy Hiểm	528
233. Chương 233:	Cuộc Sống Hạnh Phúc	530
234. Chương 234:	Làm Thư Ký Cho Cụ Duệ Tường	534
235. Chương 235:	Cút Ra Khỏi Tầm Mắt Của Tôi.	537
236. Chương 236:	Trao Đổi Ngang Giá	539
237. Chương 237:	Cô Gái Quá Tái	542
238. Chương 238:	Cô Gái Trong Lòng Tổng Giám Đốc	544
239. Chương 239:	Bạn Gái Của Tổng Giám Đốc	547
240. Chương 240:	Chờ Anh Tan Tầm	549
241. Chương 241:	Hộp Đem Điên Cuồng	551
242. Chương 242:	Cụ Duệ Tường Ghen	554
243. Chương 243:	999 Bông Hoa Hồng	556
244. Chương 244:	Vương Thiển Như Say Khướt	559
245. Chương 245:	Mụ Đàn Ông Điển Hình.	561
246. Chương 246:	Tự Làm Bữa Sáng	563
247. Chương 247:	Con Gái Thật Biết Giả Bộ	566
248. Chương 248:	Con Dâu Vừa Ý Có Một Không Hai	568
249. Chương 249:	Người Phụ Nữ Bên Cạnh Cụ Duệ Tường	571
250. Chương 250:	Dùng Thân Thể Đổi Lấy Quần Áo	574
251. Chương 251:	Bị Bắt Cóc	576
252. Chương 252:	Tác Dụng Của Thuốc.	579
253. Chương 253:	Hai Người Phát Sinh Quan Hệ	581
254. Chương 254:	Người Đàn Ông Có Người Khác Ở Trong Lòng, Có Để Bụng Không?	584
255. Chương 255:	Người Phụ Nữ Mập Mạp	586
256. Chương 256:	Hai Người Ở Chung Một Chỗ	589

257. Chương 257: Đi Gặp Cha Mẹ Tương Lai.	591
258. Chương 258: Bị Người Lợi Dụng	594
259. Chương 259: Gả Cho Anh.	596
260. Chương 260: Cự Duệ Tường Qua Đời.	599
261. Chương 261: Ân Ái Ở Nơi Làm Việc	601
262. Chương 262: Chúng Tôi Ở Chung Một Chỗ	604
263. Chương 263: Đại Kết Cục Hoàn Mỹ	606

Cô Vợ Lén Có Thai Của Tổng Giám Đốc Bá Đạo

Giới thiệu

“Người này chính là người có thể làm cho tất cả các cô gái phải ngã nghiêng, gầy dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-len-co-thai-cua-tong-giam-doc-ba-dao>

1. Chương 1: Bữa Tiệc Hồn Loạn

Đại dương bát ngát bao la, sóng biển rì rào khẽ đung đưa.

Một chiếc du thuyền to lớn bồng bềnh trên sóng nước, vừng vàng rẽ sóng đi tới về phía trước, thỉnh thoảng vài tiếng nước giống như một đứa bé bú sữa bình, không ngừng đánh ầm ầm lên boong tàu.

Trên chiếc du thuyền xa hoa đang tiến hành một buổi tiệc cầu hôn, trong đại sảnh tráng lệ, hàng trăm ánh đèn lóe sáng, một sự kết hợp tuyệt vời giữa cách trang trí Châu Âu và những bản nhạc cổ điển, không khí cực kỳ vui vẻ.

Mọi người ở đây đều mặc những bộ trang phục lộng lẫy, phụ nữ thì mặc những bộ váy đẹp nhất của mình, còn đàn ông cũng khoác lên mình những bộ Âu phục cao cấp, cả du thuyền say sưa trong điệu nhạc khúc hát, mang làn gió thơm tho khắp biển rộng.

Trên cầu thang có một bóng người, cao lớn và uy dũng, đang đưa một ánh mắt đầy lo lắng nhìn một lượt tất cả khách mời.

Người này chính là người có thể làm cho tất cả các cô gái phải ngã nghiêng, gầy dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, trong mấy năm ngắn ngủi, đã đưa tập đoàn của mình vào hàng ngũ những tập đoàn mạnh nhất Thế Giới, người trong giới thương gia gọi anh là Hắc Mã.

Hầu như trong ngành rượu, dược, dầu khí. mọi ngành anh đều có một chỗ, cũng là người sẽ tiến hành màn cầu hôn lãng mạn ngày hôm nay.

Gương mặt Đơn Triết Hạo cổ nén tức giận, đôi môi hấp dẫn như điêu khắc nở ra một nụ cười lạnh lùng, hai mắt bắn ra khí lạnh bức người, đây không phải là vẻ mặt của một người cầu hôn nên có.

Người thư ký mặc một bộ đồ trắng, thân thể run rẩy, cung kính ghé vào bên tai Đơn Triết Hạo, nhỏ giọng trình báo với anh vài câu, sắc mặt Đơn Triết Hạo giống như sắp nổ bão lớn, âm trầm đến dọa người.

Anh đẩy thư ký, lạnh lùng nói: “Cút.”

Thư ký thấy anh muốn rời đi, kéo Đơn Triết Hạo lại: “Tổng giám đốc, nếu cô ấy đã nhẫn tâm bỏ rơi anh, bỏ rơi tổng giám đốc trong buổi lễ cầu hôn này, như vậy cô gái đó không đáng giá để trở thành vợ của tổng giám đốc, tội gì lại có thể đau lòng vì cô ấy ạ?”

“Không cho nói xấu Tình Tình, có thể cô ấy gặp chuyện gì đó nên mới phải rời đi, tôi phải đi tìm cô ấy, Y Thiếu Thiên, tốt nhất nên thức thối một chút, cút ngay cho tôi, không nên quấy rầy tôi.” Sắc mặt Đơn Triết Hạo bỗng dưng nghiêm túc, hai mắt tràn đầy tức giận, có thể nghĩ trái tim anh đang tan vỡ.

Cổ nén tức giận giống như núi lửa bộc phát, không người nào có thể trách cứ chuyện Lạc Tình Tình rời đi, bởi vì chỉ có anh mới được phép quở trách cô.

Thư ký Y nhìn Đơn Triết Hạo tức giận đến chân run rẩy, biết tính tình tổng giám đốc thế này, cậu không màn sống chết can ngăn trước mặt Đơn Triết Hạo.

Người ta thường nói: Người ngoài cuộc sáng suốt, người trong cuộc rất mơ hồ, Lạc Tình Tình là một cô gái đối trá ham giàu có, căn bản không xứng đáng để tổng giám đốc vì cô mà tức giận: “Tổng giám đốc, Tôi – Y Thiếu Thiên, không muốn nhìn Tổng giám đốc nhảy vào hố lửa.”

Cầu thang lớn trở nên yên tĩnh, nhóm khách khứa ở dưới nhìn thấy, tò mò ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy gương mặt khùng bố của Đơn Triết Hạo và vẻ uất ức của Y Thiếu Thiên, bọn họ nhìn vào mắt hai người, chìm trong suy đoán mê man, ai cũng ôm lòng hiếu kỳ, hậm hực chờ xem chuyện tiếp theo.

“Y Thiếu Thiên, tôi cảnh cáo cậu, đây là chuyện của tôi và Lạc Tình Tình, cậu tốt nhất đừng xen vào.” Đơn Triết Hạo dứt khoát xoay người rời đi, đi chưa được mấy bước chuông điện thoại di động liền reo lên, nhìn cái tên quen thuộc, khuôn mặt thô bạo trở nên mỉm cười.

Y Thiếu Thiên nhìn bóng lưng dịu dàng của Đơn Triết Hạo, sau đó lại thấy anh tức giận vút điện thoại di động xuống, toàn thân bốc ra lửa giận, làm cho người ta run sợ.

Hai tay Đơn Triết Hạo nắm chặt thành hai quả đấm, từng thớ gân xanh nổi lên, liệu mạng khắc chế lửa giận. Lạc Tình Tình khá lắm, anh đã nhượng bộ để cho cô có cơ hội cứu vãn, cô lại dám trốn, anh nổi giận với người đã bóp chết trái tim mình.

Y Thiếu Thiên có một chút im lặng, tránh cho phí sức lại chẳng có kết quả tốt, làm người tốt ngược lại bị người mắng.

“Đan Tinh, ha ha. nước uống ngon thật a!” Hai mắt Giản Nhụy Ái khép hờ thưởng thức ly nước của mình, nhin không được khẽ nấc cục một tiếng, gương mặt trắng nõn giờ đỏ ửng đến mê người, chọc cho người khác yêu thích.

Cô tham gia vào buổi lễ rút thăm trúng thưởng của tập đoàn Đan Thị, ông trời ưu ái cho Giản Nhụy Ái, để cho cô có được chuyến đi ngàn năm có một này, rút thăm một lần liền rút được chuyến du lịch trên du thuyền sang trọng, hơn nữa còn có thể tham gia vào buổi tiệc cầu hôn của Đơn Triết Hạo.

Buổi lễ diễn ra trong đại sảnh lớn, ngôi sao, diễn viên, những người thuộc tầng lớp quyền quý, không hề liên quan gì đến cô, cái cô chú ý nhất nhìn là bàn thức ăn tráng lệ trước mắt.

Dĩ nhiên người trong bữa tiệc, chẳng ai thêm chú ý đến Giản Nhụy Ái, cô chỉ là một cô gái bình thường chẳng có gì nổi bật để thu hút người khác, thấy cô ăn mặc những bộ đồ rẻ tiền, mỗi người càng tận lực tránh nê, tránh để nhân phẩm mình rớt xuống cùng hạng với cô.

Giản Nhụy Ái nhìn một bàn thức ăn ngon thì chẳng thèm khách khí, nhìn một góc bàn khác còn có rất nhiều loại nước uống khác nhau, nước miếng chảy thẳng ba ngàn thước, lòng không hề nghĩ đến việc gì khác, chỉ muốn vội vàng thưởng thức đồ ăn kia.

Trác Đan Tinh nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của Giản Nhụy Ái, trông thấy những cái ly không trên bàn, mới biết Giản Nhụy Ái lại làm việc gì sai nữa rồi.

“Giản Nhụy Ái, làm sao cậu lại uống nhiều rượu như vậy?” Trác Đan Tinh thở dài một tiếng, làm sao cô lại không biết tử lượng của bạn mình bao nhiêu? Cô vội vàng đi đến đoạt lấy ly rượu trong tay Giản Nhụy Ái: “Bà cô à! đây là rượu, không phải nước trái cây!”

Giản Nhụy Ái không để ý tới lời Trác Đan Tinh, hơn nữa cô cũng đang rất vui vẻ, nghe lời khuyên kia để làm gì chứ? Tiện tay cầm một ly nước lên, vui vẻ dùng một hơi uống sạch, không để ý đến hình tượng lấy mu bàn tay hung hăng lau miệng, lẩm bẩm nói: “Nước uống ngon, nước uống ngon thật!”

Trác Đan Tinh la lên: “Bà cô, chúng ta đang tham gia một bữa tiệc của giới thượng lưu, cậu đang muốn gây sự chú ý à, cậu nhìn những cô gái ở đây xem, đều muốn giữ mình trong hình tượng hoàn mỹ nhất, chẳng lẽ cậu không muốn tìm một bạch mã hoàng tử sao? Nhìn cậu nhếch nhếch như thế này, nếu thật sự có bạch mã hoàng tử cũng bị cậu hù dọa mà chạy mất.”

“” Giản Nhụy Ái hoàn toàn không để ý tới lời của Trác Đan Tinh, lại càng không để ý đến sắc mặt thối dần của Trác Đan Tinh, đưa tay phải lấy một ly nước khác, dù sao trên bàn cũng nhiều đồ uống như vậy, Trác Đan Tinh cướp đi một ly, cô có thể lấy một ly khác, căn bản cũng không quan tâm.

“Tôi đã nói nửa ngày rồi, cậu chẳng nghe lọt câu nào à?” Sắc mặt Trác Đan Tinh vô cùng tức giận vì rèn thép không thành: “Thôi thì giống như cô là chủ nhân đi, cứ ngồi đây. tôi sẽ thay cô đi xung quanh xem tình hình, cậu tốt nhất đừng có uống rượu nữa.”

2. Chương 2: Lỗi Vào Nhầm Phòng

Giản Nhụy Ái nhìn dáng vẻ hấp tấp của Trác Đan Tinh, giống như chẳng thấy, cô cũng muốn đi tìm một căn phòng yên tĩnh.

Cô đem ly nước đủ màu sắc lên uống ừng ực, hào phóng uống thêm vài ly nữa, mắt không ngừng lấp lánh, không ngờ thức uống trong bữa tiệc này lại ngon đến vậy.

Du thuyền miễn phí, thức ăn ngon miễn phí, cô như người nhặt được tiện nghi, mắt long lanh đầy vẻ mê hoặc, càng có tinh thần để phấn đấu .

Tập đoàn Đan Thị quả là một tập đoàn lớn, với quỹ tiền mặt hùng hậu, phục vụ thức ăn cho khách vô cùng chu đáo.

Cô uống vài ly nữa, đầu óc trở nên hôn mê, ánh mắt trở nên mờ ảo, xem ra thức uống cũng có thể làm người say, da đầu đều đau nhức.

Giản Nhụy Ái nhìn một người thành nhiều người, nhin không khỏi nắc nứn một vài tiếng, rước lấy ánh nhìn xem thường của người xung quanh, đôi mắt thức thời hạ thấp xuống.

Cô cảm thấy dường như mình đã ăn uống quá nhiều, xem ra nên về phòng nghỉ ngơi, ánh mắt vẫn quét nhìn khắp bữa tiệc, không ngờ phòng tiệc lớn như thế, lại chẳng thấy Trác Đan Tinh đâu.

Cô lấy thẻ mở cửa phòng, da đầu như nhảy ra, hít sâu một cái, trở về phòng là tốt nhất.

Tác dụng rượu cồn càng ngày càng lớn, cảm giác đầu óc nặng như búa tạ, mí mắt càng ngày càng chìm xuống, bước chân trôi nổi bồng bềnh, lao đảo đi về các dãy phòng.

Du thuyền sang trọng, cũng chẳng giống bình thường, phòng giải trí và phòng nghỉ ngơi các nhau khá xa, có thể thấy được du thuyền lớn đến bao nhiêu rồi?

Cô cúi đầu, chậm chạp bước đi, không có chú ý người phía trước, ‘phanh’ hai người song song ngã ra mặt đất.

Thẻ mở cửa phòng trong tay Giản Nhụy Ái rơi xuống sàn nhà, đầu đau như búa bổ, ngược mắt lên nhìn đối phương, thấy người kia vội vàng hấp tấp đứng dậy nhặt lên thẻ mở cửa phòng, liền vội vã rời đi.

Cô như một kẻ vô lễ, hét lên: “Này, ê. . . . đúng là người không lễ phép mà, đụng vào người ta rồi mà không biết nói tiếng xin lỗi?”

Người đụng Giản Nhụy Ái giống như không nghe thấy bất mãn của cô, đầu không ngoảnh lại, nhanh chóng biến mất trước con mắt của Giản Nhụy Ái.

Trong lòng Giản Nhụy Ái không ngừng nguyên rửa cái người không biết lễ nghĩa kia, thân thể mệt mỏi đứng lên, nhặt thẻ phòng rơi trên sàn nhà, chuyện xảy ra sau đó sẽ khiến cô hối hận; chỉ vì mình không chú ý lúc hai người đụng nhau, thẻ phòng của hai người đã bị thay đổi.

Cô đẩy mạnh cửa phòng bước vào, trong không khí lơ lửng mùi hoa nhè nhẹ, thấm vào ruột gan, căn phòng này không giống như những căn phòng khác, nó được thiết kế tỉ mỉ, không ngờ phòng khách trên du thuyền cũng đẹp như thế.

Cô đưa mắt nhìn chiếc giường lớn theo kiểu dáng Châu Âu rộng rãi, không thể chờ đợi liền nằm ở trên giường, oa! Chấn động tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, lại rất mềm mại, khiến cô cảm thấy như đang được nằm trên các đám mây, nhắm mắt thật chặt, hưởng thụ cảm giác chưa từng có.

Không gian yên tĩnh, mí mắt cô nặng nề khép chặt, miệng nở ra một nụ cười đầy hạnh phúc.

Y Thiều Thiên vội vã chạy tới bên người Đơn Triết Hạo, thấy anh mang theo vẻ mặt muốn người ta tránh xa mình ngàn dặm, vẻ mặt lãnh khốc và vô tình, cậu đi theo Đơn Triết Hạo nhiều năm, trong cuộc đời anh chỉ có hai người, thứ nhất bà nội, thứ hai chính là người bạn thanh mai trúc mã Lạc Tình Tình.

Đơn Triết Hạo máu lạnh vô tình, trên thương trường là một nhân vật hung ác có thể bất chấp mọi thủ đoạn, không tha cho kẻ nào phản bội anh, tự nhiên bị người mà mình tin tưởng nhất phản bội, tâm tình của anh làm sao không khinh khùng cho được.

Y Thiều Thiên muốn nói lời gì đó, đều chần chờ ba phần, sợ tự gây lửa giết mình: “Tổng giám đốc Đơn, tôi đã tìm được cô ấy, Lạc Tình Tình đã ngồi lên một chiếc ca-nô rồi đi.”

“Biết.” đôi tay Đơn Triết Hạo giữ chặt lan can, không nói thêm bất cứ lời nào, ánh mắt nhìn ra nơi xa xăm, làm cho người ta càng có thêm nhiều áp lực khi đứng bên cạnh.

Y Thiều Thiên hi vọng anh thà tức giận, chứ an tĩnh như hiện tại, lại giống như sắp đòi mạng anh, sự lo sợ càng tăng lên, lòng bàn tay bắt đầu chảy mồ hôi lạnh rồi.

Đơn Triết Hạo uống không ít rượu, bước chân không yên, đầu óc cũng không rõ ràng, ba chữ Lạc Tình Tình càng ngày càng rõ ràng, ánh mắt nóng giận nhắm chặt

Anh chưa bao giờ nhếch nhác như vậy, bữa tiệc cầu hôn, nữ chính lại trốn đi.

Đường đường là Tổng giám đốc Tập đoàn Đan Thị, lại bị phụ nữ từ chối, cơn điên của anh đã lên tới cực điểm, không phải tức giận vì Lạc Tình Tình rời đi, mà tức giận là vì nó khiến anh mất mặt.

Anh cầm chìa khóa phòng mở nhẹ, ‘cốc’ một tiếng cửa phòng mở ra.

Đơn Triết Hạo nhú chân mảy, tiến vào phòng tắm, mang theo hơi thở nam tính đầy mạnh mẽ. Sau khi tắm xong, đầu óc tỉnh táo không ít.

Anh lười biếng lấy khăn bông lau sơ mái tóc còn ướt, mồ hôi hột từ trên trán rơi xuống lồng ngực, đáng người có thể khiến cho tất cả các cô gái chết đứng, dần dần hiện ra trong bóng tối.

‘Bành’ đèn phòng sáng lên, căn phòng đang chìm trong bóng tối bỗng sáng trưng.

Anh muốn nằm trên giường nghỉ ngơi một chút, lại thấy một cô gái đang nằm ngủ trên đó, mái tóc dài đen nhánh xòa trên bờ vai, thân thể được chiếc chăn ấm bao quanh, như đang gói gém mùi vị phong tình.

Anh thích các cô gái có mái tóc dài đuôi thẳng, Lạc Tình Tình biết anh thích thế, nên thường hay chảy tóc dài.

Trái tim Đơn Triết Hạo nhảy dựng lên, không ngờ Lạc Tình Tình thả chim bồ câu, núp ở trong phòng này.

Chuyện ngày hôm nay sỉ nhục lý trí của anh quá rồi, cũng không có ý định suy nghĩ thêm, tiện tay vén chăn lên, kéo thân thể của cô ngồi dậy, quát: “Lạc Tình Tình, tốt nhất em nên giải thích rõ ràng mọi chuyện với anh.”

Giản Nhụy Ái nhăn mặt lại, buồn ngủ cực kỳ, trước mắt dường như có ai đó đang đứng, thân thể lạnh lẽo. Lúc cô chưa kịp phản ứng, người kia đang đưa mặt tới mí mắt của cô, gương mặt phóng đại đến mấy lần, giọng nói trở nên cao vút: “A!”

Kinh ngạc trong lòng tạm lắng xuống, Giản Nhụy Ái cấp tốc đẩy tay người kia ra, trốn vào trong chăn, dùng chăn bông bao quanh mình thật chặt, gương mặt ửng hồng, hoảng hốt và lo sợ.

Mới vừa rồi đi vào phòng, vì quá nóng nên cô liền cởi quần áo ra, lúc bị người đàn ông kia kéo ngồi dậy, toàn bộ thân thể cô đều bị anh thấy hết.

Cô cẩn thận quan sát gương mặt của người đàn ông kia, ngũ quan anh tuấn, đôi mắt lạnh lùng, không phải là Đơn Triết Hạo - chủ nhân du thuyền đó chứ?, hay là một người nổi danh trong giới thương lưu?.

Tại sao lại vào được phòng của cô? Hơn nữa để sự trong sạch của cô bị mất sạch trong mắt anh, cô không phải là phụ nữ phong kiến, nhưng không thể vô duyên vô cớ cho người ta xem thân thể được.

Đơn Triết Hạo ngăn người một lúc, cô gái trên giường anh là ai vậy, còn là một thân trần trụi, vóc người nóng bỏng, da dẻ trắng nõn. Hình như cô ta vô cùng xinh đẹp, đôi hoa kia như hai quả anh đào đường như đang cố dụ dỗ người khác, cổ họng anh khô rát, rất khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Ông trời ơi! Giản Nhụy Ái hi vọng mình đang nằm mơ a!

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, chẳng cần biết anh là ai? Tùy tiện đi vào phòng người khác, còn nhiều thấy thân thể của cô.

Nhìn không được thì không cần nhìn được, đúng, cô, Giản Nhụy Ái không cần nhìn, nội tâm nhục nhã sẽ liên sinh ra lực phản ứng, cô quát: “Sắc lang, biến thái, khốn kiếp. Đi ra ngoài cho tôi, rút ra khỏi.”

Tâm tình Đơn Triết Hạo cực kém, tay nắm chặt như đang muốn đánh người, tức giận muốn nổ tung.

Một cô gái không biết phân biệt, không biết đúng sai, anh dùng một âm thanh lạnh lẽo lên tiếng: “Đi ra ngoài? Đây là phòng của tôi, tại sao tôi phải đi ra ngoài? Tôi còn muốn hỏi cô, cô vào phòng tôi làm gì? Còn cởi hết đồ ra nữa? Tính dụ dỗ tôi sao.” Anh tức giận trợn mắt nhìn cô gái trước mặt, lạnh lùng hàm hồ.

Giản Nhụy Ái nhìn thấy ánh mắt tức giận của anh, phẫn nộ lên tiếng gầm gừ, muốn hét cũng chẳng biết hét thế nào, mặt mê mang.

‘phòng của anh ta’, cô rõ ràng nhớ mình đi theo số của thẻ phòng cầm trong tay mà, tuyệt đối sẽ không đi nhầm phòng, coi như đi nhầm, sẽ không dễ dàng vào được, cô càng thêm xác định đây là phòng của mình.

Đơn Triết Hạo cao cao tại thượng, là người đàn ông với gia tài bạc vạn, tự nhiên bị người ta chơi xỏ.

3. Chương 3: Không Hiểu Nên Thất Thân (một)

Mặc dù cô chỉ là một cô gái bình thường, nhưng bình thường cũng có tôn nghiêm của bình thường, tay nắm chặt chăn bông, hét lên: “Anh đừng ở đó mà nói bậy? Tự đừng anh xông vào phòng tôi, tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh.”

“Được! Cô báo cảnh sát đi! Xem cảnh sát đứng về phía cô hay sẽ đứng về phía tôi! Có muốn tôi cho cô mượn di động không, muốn tôi ngã vào người cô ư, muốn dùng thủ đoạn rẻ tiền này để dụ dỗ tôi ư? Xem ra hôm nay cô không thành công rồi. Chắc chẳng có tiền mua điện thoại chứ gì?”

Đơn Triết Hạo lạnh lùng nói với cô .

Giản Nhụy Ái bị lời nói kích của anh là đầu bốc khói, bình thường rất ít gây sự với ai, nên hiện tại đầu óc trống rỗng, không có cách nào để phản bác.

Cô thật hối hận việc không học mấy câu mắng người, lắp bắp nói: “Anh. . . . Anh. . . . người đàn ông xấu xa, cút ra ngoài, cút. . . .”

Đơn Triết Hạo lấy thẻ mở cửa phòng ra, ném tới trước mặt Giản Nhụy Ái: “Thấy rõ chưa, 0210, số của phòng tôi, nữ vú lớn.”

‘nữ vú lớn’ mặt Giản Nhụy Ái đỏ đến mang tai, nội tâm uất ức, muốn khóc nhưng cũng không thể khóc, bao nhiêu năm qua giữ gìn thân thể trong như ngọc, vô duyên vô cớ bị người nhìn sạch bách, khiến cô tổn thương, lên tiếng chửi bới, thật là tội đáng chết vạn lần.

Giản Nhụy Ái giận điên lên, cô cầm thẻ phòng của mình lên nhìn, phía trên viết 0210, kỳ quái, cô rõ ràng nhớ phòng của mình chính là 1201, làm sao sẽ biến thành 0210? Ngược mắt hỏi “Căn phòng này số bao nhiêu?”

Đơn Triết Hạo cau mày trả lời: “0210.” Không khách khí đoạt lấy tấm thẻ phòng trong tay của cô, không ngờ thẻ phòng trong tay của cô lại là 0210.

Anh nhớ thẻ phòng này làm thành hai thẻ, một cái trên tay Lạc Tình Tình, vì sao vô duyên vô cớ thẻ phòng này lại ở trong tay của cô.

Tay anh nắm chặt thành nắm đấm, tức giận nhìn thẳng Giản Nhụy Ái giống như muốn nhìn tất cả nội tâm trong lòng cô.

Sắc mặt Đơn Triết Hạo trầm xuống, đưa tay cầm cổ Giản Nhụy Ái, dùng sức mà bóp chặt: “Nói, Lạc Tình Tình ở nơi nào?”

Đột nhiên gặp biến cố, ánh mắt cô cố chống lại sự lạnh lùng của anh, thân thể không khỏi run lên.

Ảo não nhìn chiếc chăn bông đang rơi xuống khỏi thân thể của cô, thân thể của cô đơn độc đối mặt với vẻ lạnh lùng của Đơn Triết Hạo.

Cô muốn kéo chăn bông lên, lại không kéo được, gấp gáp kêu la: “Người đàn ông biến thái, anh thả tôi xuống coi.”

Nhưng dường như tay người đàn ông kia không hề động đậy, cô hoảng hốt rồi, gò má rơi lệ, thấy anh chẳng có nửa điểm để ý tới mình.

Đơn Triết Hạo mặc kệ ai khóc thúc thút cầu xin, ở trong mắt anh, cá tính của anh rất cố chấp, mặc kệ sự chết sống của người khác.

“Nói, Lạc Tình Tình ở nơi nào? Tại sao cô có cái thẻ phòng này?” Anh lạnh lùng nói.

“Tôi không biết anh đang nói cái gì? Người đàn ông biến thái nhanh thả tôi ra, tôi không thở được.”

Cổ của cô bị nắm chặt, hô hấp càng ngày càng không trôi chảy, sắc mặt hơi thay đổi.

Đơn Triết Hạo mặc kệ cô gái trước mặt có bao nhiêu khó chịu, sức lực trong tay mọi lúc một tăng, Lạc Tình Tình ra đi không lời từ giả, lại còn giao thẻ phòng của anh cho cô gái khác, mục đích của cô là sao? Lạc Tình Tình thật sự xem anh là cái gì?

Tự nhiên bị một cô gái đùa giỡn, làm sao anh lại không giận dữ cơ chứ, nhìn chăm chăm thân thể của cô, cổ họng trở nên khô khốc.

Giản Nhụy Ái cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng, cô hiểu rõ ánh mắt kia đang muốn cái gì, cái đầu nhỏ vì hoảng hốt khẽ lay động: “Đừng, van anh tha cho tôi!”

“Tự nhiên cô đến chỗ tôi, vậy tôi thu nhận, đây là lựa chọn của cô, cô đừng hối hận.” Anh kéo cơ thể cô vào sát mình, môi mỏng lộ ra lời nói lạnh lẽo.

Sắc mặt Giản Nhụy Ái đầy vẻ hoang mang, nguy hiểm càng ngày càng đến gần, cô hốt hoảng giãy giụa, muốn tránh khỏi vòng tay của anh.

Thân thể của người đàn ông cao một mét tám, còn thân thể cô thì gầy yếu chỉ cao một mét sáu, cô đâu phải là đối thủ của anh, chẳng lẽ để sự trong sạch của mình chôn vùi trong tay người đàn ông thô bạo này, thật không thể!

“Cô không phải là cô gái Lạc Tình Tình đưa tới ư? Còn giả bộ thuần khiết làm gì?”

Đơn Triết Hạo dùng sức lực khổng lồ chế lửa giận trong mình, cảm nhận mùi thơm thoang thoang trên người cô, vẻ mặt hoảng hốt giống như Tiểu Bạch Thỏ, nét mặt chọc người khác yêu thương, khiến anh không kềm chế được nội tâm của mình.

Từ trước đến giờ Đơn Triết Hạo luôn xử lý mọi chuyện đúng chừng mực, năng lực kiểm chế của anh cũng rất mạnh.

Nhưng vì sao cô gái này dễ khơi màu dục vọng của anh như thế, anh chẳng kịp chờ đợi mà muốn có cô, muốn chứng tỏ năng lực bản thân với cô.

Lạc Tình Tình chạy trốn, còn giúp anh an bài một vật báu mỹ lệ như thế, anh cũng chẳng cử tuyệt làm gì.

Cô ta vì hành động của mình mà chuộc tội, vậy anh cũng chẳng thể phụ sự an bài của cô ta, trên miệng vẽ ra một nụ cười hài lòng.

Anh cúi người hôn môi của cô, không tưởng được đôi môi cô lại mềm mại như thế, khiến cho anh không nhịn được muốn tiến sâu hơn để có thể cảm nhận hương thơm của cô, chiếc lưỡi của anh xảo luyện đưa đẩy trên môi cô, khiến cả người cô khẽ run rẩy, nhạy cảm như Tiểu Bạch Thỏ.

Cô muốn kháng cự anh, anh lại càng muốn có được cô, tựa như đứa trẻ ba tuổi không được ăn đường, lại càng muốn ăn nó, coi nó có ngọt không.

Giản Nhụy Ái liều mạng giãy giụa, nhưng môi cô đã bị che đậy rồi, không thể nói lên bất kỳ lời nào, cô chỉ có thể ấp úng nói: “Ồ... ồ.”

Nước mắt gấp gáp chảy ra ngoài, trong lòng kinh sợ.

Đơn Triết Hạo hoàn toàn không để ý, anh bị mùi thơm trên người cô hấp dẫn, dè cô xuống giường, không ngừng hôn hít, chóp mũi, đôi môi, xương quai xanh, cho đến bờ ngực trắng nõn, da thịt mềm mại của cô đã khiến cho thần kinh anh tan thành nước, nội tâm cuộn cuộn như nước lũ dâng trào.

Giản Nhụy Ái ra sức chống cự, nhưng tay chân yếu ớt của cô cùng lắm giống như giúp anh gãy ngựa, tảng đá lớn vẫn không hề nhúc nhích.

Cô hoảng hốt giãy giụa: “Buông tôi ra!”

“A!” Giản Nhụy Ái vừa dứt lời, bắp đùi như bị ai đó nhanh chóng tách ra hai bên.

Đơn Triết Hạo không thể chờ đợi tìm kiếm một vị trí tốt, không chuẩn bị trước liền đi vào nơi sâu nhất, hơi thở nóng rực như được giải thoát, không ngừng thở hào hển.

Sau đó anh điên cuồng mãnh liệt cướp lấy, không hề tiết chế, không hề thương tiếc. Giống như chẳng có ngày mai, hôm nay anh phải đoạt lấy tất cả.

“A!” Giản Nhụy Ái không chuẩn bị trước, lại bị anh bá đạo đòi lấy, khiến cơ thể hít thở không thông, không nhịn được thét chói tai.

Loại đau đớn này xuyên thấu tim, giống như khiến cô sắp tắt thở, nắm lấy cánh tay Đơn Triết Hạo, móng tay bấm chặt vào bắp thịt của anh, khiến cho nơi đó có chút máu chảy ra

Tròng mắt Đơn Triết Hạo thoáng qua một tia nghi vấn, đưa mắt nhìn xuống cô gái đang khổ sở kêu gào, không ngờ cô gái này không giống như tưởng tượng của anh, phóng đảng, cởi mở, là một cô gái phong tình, cô như gặp trục trặc gì đó, tiến vào thân thể của cô, một tầng khí khạo bao phủ vật phái nam của anh, loại cảm giác này cực tốt.

Giản Nhụy Ái bị động tác dừng lại của anh làm cho có chút đau đớn, không đấu lại trên đàn ông phía trên, cô từ từ nhắm mắt lại, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt, vô lực xụi lơ dưới cơ thể anh, mặc cho anh xâm nhập.

4. Chương 4: Không Hiểu Nên Thất Thân (hai)

Hai mắt cô ẩm đậm như kẻ vô hồn, hai gò má dính đầy nước mắt, giống như một thi thể đối mặt với nụ hôn mãnh liệt và nóng bỏng, không hề đáp lại. Nếu có truyện xin bạn cũng ghi nguồn nhé

Nội tâm tràn đầy sỉ nhục, nước mắt rơi đầy mặt, đã từng ngưỡng mộ Đơn Triết Hạo rất nhiều, hôm nay khi được ở bên cạnh anh, lại bị anh làm chuyện tàn nhẫn như thế, khiến cho cô từ yêu thích hóa thành hận thù.

Cô biết mình bị làm nhục rồi, còn là một người tài cao đức trọng làm nhục, cô không quyền không thể, muốn đi kiện anh, cũng là tự chuốc khổ vào thân.

Giản Nhụy Ái hối hận vì mình ham một món lời nhỏ, hối hận mình không biết rõ thân phận, cứ ngỡ là Chim sẻ sẽ ĐQLQĐbiến thành Phượng Hoàng, khi đi lên du thuyền này, cũng hối hận vì chuyện mình tham ăn đi nhằm phòng.

“Khóc cái gì? Lạc Tình Tình đưa cô tới đây, tưởng cô kinh nghiệm đầy đủ! Vậy cô đã ở với bao nhiêu người đàn ông rồi hả, đều dùng chiêu này sao, hừ. phụ nữ đều đê tiện!”

Đơn Triết Hạo đối với những cô gái tự động đi tới giường, sẽ chẳng bao giờ thương hại. Trong mắt anh những cô gái như thế đồng nghĩa với lại những con đi. Nếu bạn có làm ơn xin ghi nguồn Diễn đàn Lê Quý Đôn giúp mình bạn nhé

Giản Nhụy Ái bị sỉ nhục, cắn môi, chịu đựng sự đau đớn do anh mang lại, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Tôi không biết anh nói gì? Tôi không phải là cô gái như vậy.”

“Cô không phải là cô gái như thế, vậy cô là loại gái như thế nào? Nói cho cô biết, phụ nữ của Đơn Triết Hạo này sẽ chẳng khóc thút thít, đợi chút xem tôi thuần phục cô như thế nào, phải để cho cô cầu xin tôi tha thứ!” Đơn Triết Hạo bình thường vẫn rất tự tin về bản thân mình.

Công phu chinh phục những cô gái trên giường của anh nhiều không đếm hết, có lẽ chính anh cũng chẳng quan tâm người kia là người kết hôn không chiếm được thỏa mãn, nữ minh tinh, người mẫu hay những cô gái giả bộ trong sạch, tất cả đều phải quỳ dưới chân anh cầu xin anh nương tay.

Cô gái nằm dưới thân thể anh, lại có thể khít khao như thế, một đoàn nóng rực bao vây lấy thân thể anh, loại cảm giác tựa như hoang mạc tìm được ốc đảo, anh không thể dễ dàng bỏ qua cho cô như thế, anh muốn chinh phục hoang mạc này.

Giản Nhụy Ái nghe những câu nói đả thương kia, cô không biết Lạc Tình Tình là ai, quan trọng với anh như thế nào? Để cho anh nổi giận như thế, nước mắt xông ra hốc mắt, cô chẳng còn sức để trả lời anh.

Đơn Triết Hạo ra sức vận động, cô gái phía dưới cơ thể anh, gát gao cắn lấy môi mình. Được! Anh muốn xem cô kìm nén được bao lâu, ra sức xông vào bên trong, chiếc giường kiên cố bị anh ra sức vận động, phát ra âm thanh ‘thịch thịch’.

Mồ hôi đầy trán của Giản Nhụy Ái, cảm giác chung đụng mãnh liệt, khiến cô không nhịn được, phát ra tiếng thét chói tai: “A!” Thân thể của anh đâm thật sâu vào cơ thể của cô, giống như muốn xuyên rách thân thể của cô, nửa người dưới truyền đến đau đớn kịch liệt, đau đớn khiến cô sống không bằng chết, cô không nhẫn nại được mà ngắt đi.

Cả đời cô gái chỉ vì một người đàn ông làm cho ĐQLQĐđau đớn, cô đau lòng vì không cảm nhận được chuyện đó như thế nào, quá trình từ một cô gái biến thành người phụ nữ là một quá trình đau đớn, cô cơ hồ cảm thấy mùi vị hoan ái.

Giản Nhụy Ái đối với người đang đi ra và cơ thể mình, tràn đầy ý hận.

Cô hận anh, nhưng cô càng hận chính mình, không biết vì sao cô không thể khống chế được thân thể mình, từ từ trầm luân cùng anh, hưởng thụ những khoái cảm do người đàn ông kia mang lại.

Lần thứ nhất, hai lần, ba lượt. Cô đã không đếm được bao nhiêu lần? Cả đêm hoan ái không gián đoạn. Diễn đàn Lê Quý ĐônCả gian phòng cũng tràn ngập mùi vị hoan ái, dễ dàng nghe thấy tiếng thở dốc và duỗi thẳng của đàn ông và phụ nữ.

Lúc ban đầu là chống cự mãnh liệt, từ từ dung nhập dưới sự cường thế của anh, cùng anh phối hợp không chê vào đâu được. Khi anh di chuyển phía dưới, cô mất hồn rên rỉ, để cho mình cùng anh lên cao trào.

Đơn Triết Hạo không thể không thừa nhận, làm chuyện đó cùng cô gái này khá tốt đẹp, thiếu chút nữa cô đã đem mình ép khô rồi, thật chẳng ngừng nghĩ giây phút nào, sống lâu như vậy, đây là cô gái đầu tiên mang đến cho anh cảm giác kích thích như thế.

Khiến cho Diễn - Đàn - Lê - Quý - Đônanh chẳng thể dừng lại, đến khi mệt mỏi thì bò đến bên cạnh cô, hai người ôm nhau ngủ.

Ngày thứ hai, ánh nắng tươi sáng, mặt trời chiếu khắp mọi nơi, xuyên thấu cửa sổ, chiếu vào bên trong căn phòng.

Ánh sáng kia khiến mắt Giản Nhụy Ái dao động, không nhịn được nháy mắt mấy lần, mê mang mở mắt thấy bên cạnh có một người đàn ông, găng gượng ngồi dậy, lỗ mũi cứng rắn, lông mày dày và đen như mực, giữa hai lông mày là một cổ khí lạnh lẽo.

Cho dù anh có thật đẹp trai, nhưng cũng không thể hấp dẫn cô, cô không thể dung nhập vẻ kiều diễm kia.

Cô khinh thường nâng đôi môi lên, trong lòng suy nghĩ muốn cầm một cây dao lên, hung hăng đâm vào ngực của anh, báo thù cho chính mình, nhưng cô sẽ không làm như thế, bởi vì cô không đánh lại anh, cô cũng không muốn vì một người đàn ông mà phải ngồi tù.

Hình ảnh điên cuồng của đêm qua, cơ thể cô Diễn - Đàn - Lê - Quý Đônnhư bị xe cán qua lại khiến nó nát bét, trên mặt cô hiện lên vẻ nhàn nhạt, cô chỉ biết mím chặt môi mà thôi.

Lỗi là do cô đi nhầm phòng, khiến cho anh ngộ nhận cô là Lạc Tình Tình, đại não không ngừng hoạt động, nhớ tới chuyện không lẽ phép ngày hôm qua, lúc chạm vào ai kia dường như khiến cô cảm nhầm thể phòng, cô hối hận vì lúc ấy không nhìn cho rõ ràng, nếu thế sẽ chẳng xảy ra chuyện bị kịch như hiện tại.

Từ nhỏ Giản Nhụy Ái đã là kẻ không cha không mẹ, nhưng cô biết rõ, trình tiết của một cô gái quý báu đến thế nào, hôm nay say rượu đi nhầm phòng, sẽ khiến cho cô hối tiếc không thôi.

Cô nén sự khó chịu của thân thể, cắn răng nghiêng lợi đứng dậy mặc quần áo.

Cô không muốn ở lại bên cạnh người đàn ông này, để cho mình càng thêm lúng túng, dù sao cũng do mình cởi hết quần áo nằm trên giường người ta, mặc cho bào chữa như thế nào, trăm miệng cũng không bào chữa được.

Cô chỉ muốn mau sớm chạy khỏi nơi này, Diễn đàn - Lê Quý Đônngười kia đường đường là chủ tịch một tập đoàn lớn, còn cô chỉ là một nhân vật nhỏ, nên rất khó chạm mặt, hai người vốn là không cùng thế giới, chỉ thỉnh thoảng đụng nhau, về sau rất khó gặp nhau.

Chuyện đã thành kết cuộc, cô chỉ biết an ủi mình như thế thôi, cũng chẳng biết phải làm gì khác.

Trong thế giới hiện tại, chẳng còn mấy cô gái thủ trình tiết, họ Diễn - Đàn - Lê Quý Đônthường hay điên cuồng cùng người đàn ông trong chuỗi tình một đêm, tự cho mình một lần mạo hiểm trong đời!

5. Chương 5: Ngược Trong Nước Mắt

Giản Nhụy Ái cố gắng học cách quên câu chuyện sỉ nhục, cô hết sức hy vọng đầu mình chẳng nhớ điều gì về nó.

Mặc kệ cô cố gắng bao nhiêu, những hình ảnh kia vẫn bám lấy cô, ngực buồn buồn rất khó chịu, hốc mắt tràn ngập nước mắt, cắn môi, chậm chậm bước đi. Nhìn lại căn phòng lộn xộn, cô ngồi lại trên bàn, cầm bút lên viết vài dòng chữ, viết xong lời nhắn của mình, đặt bên cạnh ly rượu, cố ý đặt ly rượu lên một góc của lá thư để nó không bị gió biển thổi đi, mới chán nản bước ra khỏi phòng.

Đơn Triết Hạo tỉnh lại, mở mắt, thấy chẳng còn ai ở bên cạnh, không ngờ hiệu suất làm việc của cô gái kia nhanh thế, còn dám nói không phải là người Lạc Tình Tình an bài.

Đầu thoáng qua thân thể mềm mại kia, ngoài miệng nâng lên nụ cười hài lòng.

Anh đứng dậy mặc quần áo, ánh mắt tùy ý liếc qua ga giường, nhìn thấy một chuyện làm anh chấn động, một vết máu đỏ tươi xuất hiện, trong phút chốc khiến anh đánh mất lý trí

Đêm qua là đêm đầu tiên của cô gái kia, không trách được cô lại khít khao như thế, cái loại khít khao giống như vừa mới bị phá vỡ.

Nhưng như vậy là thế nào, lần đầu tiên kia biểu thị rằng cô là một cô gái thuần khiết sao? Không phải loại phụ nữ tùy ý để cho đàn ông nằm trên người của mình, cũng không phải là một cô gái háo sắc?

Anh cầm điện thoại di động bên cạnh lên: “Y Thiếu Thiên, chuẩn bị một chút, trở về.”

Nghe xong lời nói kia khiến Y Thiếu Thiên không nhịn được cúp máy ngay, cậu chẳng dám tiếp tục ôm mỹ nữ mà chậm chạp bò ra khỏi giường, trong lòng nguyên rửa mười tám đời tổ tông nhà Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo đi tới bên cạnh bàn, đưa tay cầm áo khoác, thấy mẫu giấy màu vàng hấp dẫn nằm bên trên, ngón tay thon dài cầm tờ giấy lên, mở ra, nhìn thấy những dòng chữ mềm mại, nhất định là của cô gái ngày hôm qua để lại.

Đoạn chữ ở giữa là những dòng chữ vô cùng thành khẩn, chuyện kỳ quặc gì thế? Cô và Lạc Tình Tình chạm vào nhau, làm cho thể phòng bị thay đổi, khiến cho cô vào nhầm căn phòng, mọi chuyện là do anh hiểu lầm cô.

Càng nhìn xuống phía dưới khiến tầm mắt của anh càng mở rộng, cô gái này vô cùng thú vị nha, yêu cầu anh tha thứ cô, chuyện kia coi như một giấc mộng, mộng tỉnh chẳng có gì cả.

Đơn Triết Hạo cảm thấy cô thật sự là một đóa hoa tuyệt thế, là một khối mơ hồ, dường như tờ giấy này hơi ướt át, có lẽ cô dùng hết tâm tình của mình để viết nó?

Nhưng anh không muốn biến nó trở thành một giấc mộng, ở cuộc đời này vất vả lắm mới tìm được một cô gái thú vị như thế, có thể bản thân cô không muốn ở bên cạnh anh, nhưng tiếc là anh muốn ngừng mà chẳng được.

Nếu như cô nguyện ý làm người yêu của anh, anh tin rằng đó là chuyện quý giá nhất của cuộc đời này!

Môi anh nở ra một nụ cười hả hê, chuyện Lạc Tình Tình rời đi, đã bị quên lãng ngoài chín tầng mây.

Giản Nhụy Ái đứng ở trên boong tàu, để gió biển thổi vào tóc cô.

Kể từ khi cô trốn ra khỏi căn phòng đó, liền đứng ở chỗ này, chỗ không có người, tận tình hưởng thụ cảm giác gió biển cào cào trái tim mình, gió biển thổi khiến khóe mi cô cay xè, nước mắt chảy trong niềm chua chát.

“A! Đơn Triết Hạo, khôn kiếp, trả lại sự trong trắng cho tôi, tôi hận anh.” Giản Nhụy Ái hướng về phía biển rộng mênh mông mà hét lớn.

Cô nghĩ rằng nơi đây là nơi vắng người nhất trên chiếc du thuyền này, nên cô mới dùng nơi đây để trút bỏ những oán hận của mình. Mong làm như thế sẽ khiến lòng cô thoải mái hơn, không hề uất ức, khổ sở nữa.

“Mắng như thế sẽ thoải mái hơn sao?” Tại mũi du thuyền vang lên một giọng nói trầm ấm.

Giản Nhụy Ái ngẩn người, nghiêng đầu nhìn chung quanh, không nhìn thấy ai cả, chẳng lẽ đau lòng sinh ra ảo giác.

Lòng cô tràn đầy sự hiếu kỳ, bước chân tập tễnh đi về phía trước, nơi khúc quanh nhìn thấy một người đàn ông vô cùng anh tuấn, trên người anh mặc một bộ đồ trắng, rúc vào bên tường, con mắt nửa nhắm nửa mở, trên mặt hiện ra vẻ bình thản như một thiên sứ vừa giáng trần.

Cô yên lặng nhìn chằm chằm người đó không biết phải nói gì, cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào da trắng nõn nà như thế, ngũ quan còn xinh đẹp hơn cả con gái nữa.

Giản Nhụy Ái không giải thích được: “Anh đang nói chuyện với tôi sao?” Mang theo tâm trạng hoang mang, ngón tay trở của Giản Nhụy Ái chỉ về phía mình.

Cụ Duệ Tường không chút để ý ngược mắt nhìn Giản Nhụy Ái, thấy ánh lửa phừng phừng trong mắt cô, vốn không muốn trả lời vấn đề kia, nhìn vào mắt cô dâng lên chút mệt mỏi, anh đáp một tiếng: “Dạ!”

“Ồ!” Giản Nhụy Ái nhìn anh, không biết nên nói gì? Đang muốn xoay người rời đi, thì thấy anh đứng dậy.

“Nếu như muốn khóc thì cứ khóc đi, nước mắt muốn chạy ra ngoài, vì sao lại không cho nó chảy.”

Giản Nhụy Ái đi theo lời nói của anh, mới biết anh đang an ủi mình, vừa định nói cảm ơn, thấy người kia muốn rời đi, liền thét lớn lên: “Này, tôi đến đây quấy rầy anh sao?”

Đôi tay Cụ Duệ Tường đặt ở trong túi, xoay người lại, đối mặt với Giản Nhụy Ái, ánh mắt không có tình cảm, như một khối băng dưới ba mươi độ C: “Chỉ là tôi không thích ở nơi này có thêm người khác mà thôi.”

Giản Nhụy Ái mím môi, nghe lời nói lạnh lẽo của người kia, buồn bã lên tiếng: “Vậy thì tôi đi! Trả lại chỗ này cho anh.”

“Không cần.” Cụ Duệ Tường có cảm giác hình như cô không hiểu được lời nói của mình, nên nói tiếp: “Tôi có chuyện đi trước.”

“Ồ! Vậy tôi có thể biết tên của anh không.” Cô còn chưa nói hết lời, người kia đã rời đi, nhìn theo bóng lưng của anh, anh có lẽ là người dễ tiếp xúc, nhìn cử chỉ và lời nói của anh thì đoán rằng anh là một người đàn ông trong nóng ngoài lạnh.

Ánh mắt Giản Nhụy Ái lần nữa quay trở lại biển bao la, nước biển màu xanh, dịu dàng trôi, ướp vào trong không khí một vị mặn dễ chịu.

“Nhụy Ái, cậu là cô gái không có lương tâm, biến mất cả đêm, có biết có rất nhiều người lo lắng cho cô không?.”

Trác Đan Tinh nhìn chằm chằm thân thể mỏng manh kia, rốt cuộc đã tìm được cô rồi, Trác Đan Tinh đã mất cả đêm đi tìm, trong lòng cô vô cùng lo lắng thiếu chút nữa đã lật tung du thuyền rồi.

Giản Nhụy Ái nhìn chằm chằm vào gương mặt gấp gáp của Trác Đan Tinh, tự nhiên quên Trác Đan Tinh, tối ngày hôm qua biến mất, nhất định khiến cho cô ấy vô cùng lo lắng.

Thấy đôi mắt thâm quầng của bạn mình, trong lòng Giản Nhụy Ái càng thêm áy náy, nhìn thấy người quen, uất ức giống như sóng lớn cuồn cuộn ập tới.

Đối mặt Trác Đan Tinh mới đầu vô cùng tức giận, rất muốn mắng cô một trận, nhưng cuối cùng vẫn chỉ nói lên lời ầm áp: “Giản Nhụy Ái, rốt cuộc bạn đã ở đâu? Ngày hôm qua thiếu chút nữa tớ báo cảnh sát rồi, cậu biết không? Cậu khiến mình sợ chết khiếp, mình cho là cậu. cậu rơi xuống biển, còn bảo người lặn xuống biển tìm cậu, cậu biết trái tim mình rất yếu đuối mà thế mà bị cậu hù dọa.”

Cả đêm qua Trác Đan Tinh đã phải cố gắng vượt qua sự sợ hãi trong lòng, từ nhỏ hai người bọn họ đã sống nương tựa lẫn nhau, hai người thân thiết giống như người thân trong nhà. Trong cô nhi viện hai người luôn giúp đỡ nhau, sẽ chẳng chịu nổi nếu ai đó gặp điều bất trắc.

Giản Nhụy Ái thấy Trác Đan Tinh gào khóc, cũng cố không để mình chảy nước mắt nữa, nhìn Trác Đan Tinh khóc lớn như thế, giống như đã thay cô trút hết uất ức trong lòng: “Đan Tinh, thật xin lỗi, để cho cậu phải lo lắng, tớ cũng không nghĩ tới, nhưng.”

Trác Đan Tinh phát hiện có chuyện gì đó không đúng, lau nước mắt trên mặt, nhìn đôi mắt phấp phồng của Giản Nhụy Ái: “Thế nào? Xảy ra chuyện gì? Cậu đừng khóc? Cậu làm mình sợ muốn chết đây này!”

“Ồ ồ. Đan Tinh, đã xảy ra chuyện rồi.” Cô khóc thút thít kể lại tất cả những chuyện ngày hôm qua, nước mắt hiện đầy trên khuôn mặt, tay nắm chặt lấy tay Trác Đan Tinh đang kích động. “Đan Tinh, cậu đừng kích động!”

“Đơn Triết Hạo giàu có thì sao, cũng là hạng đam mê nữ sắc, cậu đừng ngăn mình... nhất định tớ phải tìm lại công bằng cho cậu.” mặt mày Trác Đan Tinh trở nên trắng bệch, nước mắt trên gò má vẫn chưa khô.

“Không nên đi, là do tớ sai, tớ cởi quần áo nằm trên giường của anh ấy, không liên quan đến anh ấy, tớ không muốn đến đó để chịu thêm sỉ nhục.” Giản Nhụy Ái không còn khóc nữa, đứng trên sàn nhà, ôm chặt thân thể của người bạn mình, uất ức hóa thành nước mắt, hòa vào không khí yên lặng phía trước.

Trác Đan Tinh bất đắc dĩ ngồi chồm hổ xuống võ lưng của Giản Nhụy Ái: “Nhụy Ái, đừng khóc, chuyện cũng đã qua rồi, tớ và anh Quyền Hàn ủng hộ cậu, đừng khóc.”

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn đôi mắt quan tâm của người bạn thân thiết, ở trong lồng ngực cô, khóc rống lên, nói trong tiếng nấc: “Đan Tinh”

Ở mũi thuyền, bóng dáng hai cô gái mỏng manh ôm nhau khóc thút thít, không cần biết thời gian trôi qua bao lâu. Hai người mới thôi không khóc nữa.

6. Chương 6: Một Nhà Ba Người

Bến tàu

Giản Nhụy Ái cùng Trác Đan Tinh xuống khỏi du thuyền, nhìn đám người tấp nập ra vào, vô số người trao cho nhau những vòng tay ấm áp, cố che giấu cảm giác hạnh phúc khi gặp nhau.

Quyền Hàn đứng ở bên cạnh con tàu lớn nhìn hai cô bước ra, Quyền Hàn hơn các cô ba tuổi, từ nhỏ đã đảm đương vai trò là ba, là mẹ của hai cô, bảo vệ cô và Trác Đan Tinh, cố gắng cho bọn họ cuộc sống tốt nhất.

“Anh Quyền Hàn.” Giản Nhụy Ái không thể chờ đợi nhảy vào lồng ngực của Quyền Hàn, khẽ mỉm cười, ở trước mặt Quyền Hàn cô chỉ là một đứa bé, có thể làm nũng, có thể sống thực là mình.

Nhớ, năm ấy khi Giản Nhụy Ái năm tuổi, Quyền Hàn tám tuổi.

Quyền Hàn chào đời trong cô nhi viện, còn Giản Nhụy Ái năm tuổi mới bước vào, cô nhanh chóng gia nhập vào vòng tay ấm áp của mọi người, nhưng trong lòng là sự cô độc thường trực, vì thế cô được Quyền Hàn hết lòng chăm sóc.

Mười lăm năm qua, từ một người sống kén mình trong nỗi cô đơn, cuộc sống của cô dần trở nên muôn màu hơn với sự chăm sóc và bảo vệ của anh.

Anh cố gắng che chở và bảo vệ cô trong phạm vi của mình, dùng hết sức lực để che chở, thương yêu cô, cơ hồ không để cho cuộc đời cô trải qua bất kỳ chuyện buồn nào nữa.

Ở trước mặt Quyền Hàn, Giản Nhụy Ái chính là tiểu công chúa, cuộc sống của cô không buồn lo, không mệt mỏi, càng không có lừa gạt cùng tổn thương.

“Cẩn thận một chút, cẩn thận ngã bây giờ!” Quyền Hàn dịu dàng nở ra một nụ cười cưng chiều với cô, anh là một người có học thức, đối đãi tất cả mọi người đều chừng mực, nhưng đối đãi Giản Nhụy Ái lại đặc biệt dịu dàng.

Giản Nhụy Ái làm nũng ôm cổ của Quyền Hàn, đưa tay ngắt gò má của anh, cô gái nhỏ nở một nụ cười nghịch ngợm.

“Anh Quyền Hàn, em và Đan Tinh đi lâu như thế, anh có nhớ chúng em không.”

Trác Đan Tinh đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn bạn mình, quệt mồm, dùng sức kéo tay Giản Nhụy Ái: “Nhụy Ái, chúng ta về nhanh thôi!”

Trác Đan Tinh không thích thấy hai người vui vẻ và thân mật như thế, trong lòng cô rất khó chịu, cô cũng rất ghen tỵ, cô và Giản Nhụy Ái đều là cô nhi, Quyền Hàn lại thiên vị đối với Giản Nhụy Ái tốt hơn cô, cũng chỉ bởi vì bọn họ gặp nhau muộn hơn mà thôi sao?

Giản Nhụy Ái le lưỡi một cái, thấy mùi dấm chua bốc qua gò má của Trác Đan Tinh, không biết xảy ra chuyện gì? Cô cũng không hiểu chuyện gì nữa.

Ba người ngồi lên tắc-xi, trở lại ngôi nhà Nhân Ái.

Ngôn nhà Nhân Ái là một quán cà phê, cũng là nhà của ba người.

Giản Nhụy Ái trở về ngôi nhà quen thuộc, cuộc sống trên du thuyền, tựa như một giấc mộng, mộng đã tỉnh thì xem như chuyện đã qua, chuyện gì cũng không có? Nên lần nữa tự mình đứng lên.

Thỉnh thoảng, nhớ lại chuyện mình thất thân khiến cô có chút ảo não! Nhưng ván đã đóng thuyền, có đau khổ cũng vô ích.

Quyền Hàn nhìn hai người có vẻ vô cùng mệt mỏi, mang một chén canh mình đã chuẩn bị từ sớm ra.

Trên môi anh nở một nụ cười: “Ngồi du thuyền đi chơi, đã khiến hai em mệt rồi, anh có hầm một chút canh này, hai em uống đi.”

“Cám ơn anh Quyền Hàn!” Giản Nhụy Ái cười để lộ ra gương mặt đáng yêu, cầm chén canh lên uống ‘ừng ực, ừng ực’.

Trác Đan Tinh mang theo ánh mắt không rõ cảm xúc, hướng về Quyền Hàn cười cười, sau đó cũng bắt đầu uống canh.

Ăn uống no đủ tâm tình càng vui vẻ, nhưng mí mắt càng ngày càng nhắm chặt, có lẽ Giản Nhụy Ái giống như Trác Đan Tinh đã từng so sánh, cô là Trư Bát Giới đầu thai, ăn no rồi đi ngủ, quả thật rất giống heo.

Cô cũng không ngại, heo thì đáng yêu thôi! La Chí Tường không phải cũng được gọi là Tiểu Trư sao?!

Giản Nhụy Ái xách theo túi hành lý của mình, tiến vào ổ Quả của cô, mệt mỏi nằm ở trên giường, lâu dưới truyền đến tiếng nói chuyện nho nhỏ của Trác Đan Tinh và Quyền Hàn, nghe Trác Đan Tinh cười nói vui vẻ, khóe miệng cô lộ ra nụ cười nhàn nhạt

Cô nhắm mắt lại, bỗng dưng trước mắt lại thoáng qua gương mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo.

Những hình ảnh thoáng qua trong lòng, trên mặt cô đã đỏ ửng, cô cũng không biết mình ăn trúng cái gì nữa? Mỗi khi nhớ tới ngày đó lại tự dưng đỏ mặt tía tai.

Những hình ảnh kia, lưu lại ở trong óc cô, mọi khi nhớ tới, là đầu lại đau như búa bổ, sau lại cảm thấy hừng hực, cô chẳng biết vì sao mình lại sinh ra loại cảm giác phức tạp như thế?

Giản Nhụy Ái lắc lắc đầu, một cảm giác mất mát xông vào đầu, mãi không nghĩ được chuyện gì tốt hơn, đi tắm một cái mới được.

Cô xấu hổ dùng chăn che kín gương mặt, muốn đem những chuyện ngày cũ đánh rớt đi, mau lau hết toàn bộ hồi ức trong đầu.

Không muốn suy nghĩ tới thì thôi, đôi mắt từ từ chìm vào giấc ngủ.

.

“Y Thiều Thiên, đem danh sách những người tham gia bữa tiệc trên du thuyền đến đây?” Đơn Triết Hạo ngồi ở phòng làm việc, trong tay cầm bút máy, một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Y Thiều Thiên.

Y Thiều Thiên cầm danh sách đã chuẩn bị trước đưa cho Đơn Triết Hạo, dù không biết anh cần nó để làm gì?

Nhưng anh là ông chủ lớn, người ta nói thì phải làm, nếu như anh không muốn tìm Lạc Tình Tình, hẳn chẳng nghiêm cứu danh sách kia làm chi rồi!

“Tổng giám đốc Đơn, có phải anh nghĩ trong số những người trên du thuyền, có người có liên quan đến Lạc Tình Tình không ạ.”

Đơn Triết Hạo lạnh lùng trừng mắt nhìn Y Thiếu Thiên, cầm lấy danh sách, không nói lời nào tìm kiếm .

Kể từ sau đêm hôm đó, trong đầu anh chỉ xuất hiện bóng dáng của cô thôi, cô trẻ trung, thẹn thùng nhưng lại khiến tâm anh dao động.

Rốt cuộc cô gái kia là ai?

Lại để cho chính anh ăn sạch sê, rồi viết thư để lại bảo anh tha thứ cho cô ta, sao lại giống một cô gái ngoan hiền thế

Anh đảo mắt xem tên của những cô gái tham gia trong buổi tối ấy, nhưng tại sao không có tên cô? Vì sao muốn tìm tên cô cũng khó đến thế?

Anh không có suy nghĩ gì, danh sách không có tên cô gái anh muốn tìm, không thể nào, hay có ai đó mời cô đi, Lạc Tình Tình và Lạc Đan cũng có ghi tên kia mà, duy nhất lại không có tên của cô gái kia.

“Xác định những người trên du thuyền tối hôm đó đều có trong danh sách này sao.”

Y Thiếu Thiên nhìn về phía danh sách, lại nhìn đôi mắt nghi vấn của Đơn Triết Hạo, không biết Đơn Triết Hạo muốn làm cái gì: “Xác định!”

Đơn Triết Hạo biết năng lực làm việc của Y Thiếu Thiên, cô gái kia làm sao lại biến mất như thế, chẳng lẽ đêm đó chỉ là mộng?

Không thể nào, anh vẫn cảm nhận được cảm giác khít khao kia!

Tự nhiên coi như không có gì, mặc dù trái tim bất tri bất giác lại hiện ra một cảm giác mất mát.

7. Chương 7: Gặp Nhau Tại Ktv

KTV

Giản Nhụy Ái và Quyền Hàn cùng nhau ăn mừng sinh nhật của Trác Đan Tinh, trong lúc vui vẻ, bọn họ quyết bao trọn căn phòng sang trọng nhất của KTV.

Họ đã quy định, sinh nhật của một ai đó trong nhóm thì ba người phải trải qua cùng nhau, còn phải tổ chức vô cùng hoành tráng.

Trong căn phòng lớn, được kết đèn đủ sắc màu, chùm đèn xoay tròn trên trần nhà chiếu sáng mọi góc phòng bên dưới.

Trên bàn bày rất nhiều đồ ăn, trên chiếc ti-vi Lcd, ca sĩ La Chí Tường đang hát ‘có ta ở đây’, bài hát mang theo hơi thở của Rock and roll, làm không khí trong phòng càng nóng hơn.

Ba người uống không ít rượu rồi, Trác Đan Tinh đã ngà ngà say, cầm rượu lên, hướng về phía Quyền Hàn hét lên: “anh Quyền Hàn, uống, sợ anh sao?”

Quyền Hàn thấy Trác Đan Tinh kích thích mình, cầm ly rượu trên bàn lên hướng về phía Trác Đan Tinh, nhử mày: “Ai sợ ai nào!” Nói xong, phóng khoáng uống sạch cả ly rượu.

Giản Nhụy Ái chưa uống ly nào cùng bọn họ, chỉ nhấp môi cho vui, ánh mắt mê ly nhìn bọn họ, ngơ ngác cười.

Cô cầm lên chai bia lên uống một ngụm, chạy đến chỗ ghi bài, hướng về màn hình lớn nhấn vài số, sau đó cầm Microphone lên hát một bài coi như quà chúc mừng, đó cũng là bài hát mà cô thích nhất.

Khi cô hát xong một ca khúc rồi, nghiêng đầu nhìn thấy hai người một mỗi gục xuống bàn, ngủ cũng phải thôi, ba người náo loạn suốt đêm rồi kia mà.

Giản Nhụy Ái vỗ vỗ bả vai Trác Đan Tinh, mỉm cười quát: “Này, uy. cùng tớ đi tiểu đi, nhanh lên một chút.”

Trác Đan Tinh vô lực phát phát tay: “Không đi, cậu tự đi một mình đi!”

“Nha đầu không có lương tâm!” Giản Nhụy Ái thấy cãi vả với hai người cũng vô ích, thôi thì ai ngủ thì ngủ đi, cô cần đi giải quyết gấp, chỉ có thể bỏ mặc bọn họ chạy ra ngoài.

Chạy có phần hơi gấp gáp, thật là không nhịn được, nếu không sẽ rách bòng quang, không thể sanh con.

Sau khi Giản Nhụy Ái tiểu xong, chạy ra, cảm giác mình không tìm được đường về, phát hiện tất cả phòng trong KTV đều giống nhau như đúc, mỗi con đường cũng không sai biệt lắm, tha cho cô đi, tha cho cô đi, cô hoa hết cả mắt, không phân biệt rõ Đông Nam Tây Bắc.

Muốn tiến đến hỏi một nhân viên phục vụ, nhưng hiện tại không gặp người nào ở đại sảnh cả, thân thể cô khê lung lay, loạng choạng dựa vào vách tường, không biết mình rốt cuộc nên đi con đường nào.

Lúc cô hoa mắt chẳng biết tính sao, cách đó không xa có vài người dường như đang đâm đầu đi tới, bọn họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ, không có phát hiện Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nhìn thấy người đi qua, cảm nhận rõ ràng có hơi thở, vui không ai bì nổi, hơi thở kia khá mạnh mẽ, trái tim của cô nhảy dựng lên.

Cái người đó không phải là Đơn Triết Hạo sao?

Cô hoảng hốt đưa mắt tìm tòi xung quanh, xem có nơi nào cho cô trốn tạm không, đáng chết đều là phòng, trốn tránh chỗ nào cũng không được?

Giản Nhụy Ái lo lắng cái trán đổ đầy mồ hôi lạnh, mắt thấy bọn họ cách mình càng ngày càng gần.

Giản Nhụy Ái trốn vào một căn phòng, có chiếc tivi sang trọng, trên tivi có chiếu hình ảnh nhưng không có âm thanh.

Cả căn phòng lớn gấp ba căn phòng bình thường, nghe bước chân càng ngày càng gần.

Cô ngừng thở, yên lặng cầu nguyện, bọn họ cũng sẽ không đi vào căn phòng này chứ?

“Ông chủ Trần, hôm nay anh em chúng ta gặp nhau chỉ nói chuyện tình cảm, không nói chuyện buôn bán.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo không nóng, có lực xuyên thấu, mỗi câu nói vang lên vừa đủ nghe.

Giản Nhụy Ái đứng cạnh cửa thủy tinh trong suốt, nhìn cánh cửa được đẩy ra, cô hoảng loạn như gặp ma, bọn họ thật muốn vào đây, phải nhanh chóng trốn đi nơi khác mới được, hay nên nhảy xuống.

Thiết bị trong phòng đều là loại cao cấp nhất, nhưng cô không có ý định thưởng thức nó.

Cô núp ở đây, nhìn giường lớn, đành phải dựa vào giường lớn vậy.

Giản Nhụy Ái không dám thở ra tiếng, rất sợ Đơn Triết Hạo sẽ nghe thấy.

Oan gia ngõ hẹp, mới mấy ngày lại gặp nhau.

Đơn Triết Hạo không kiêu ngạo cũng không tiết kiệm chiêu đãi khách, buôn bán tất nhiên phải làm rồi, nhưng làm phải có tôn nghiêm riêng.

Ông chủ Trần là người Hoa kiều, ở nước Mỹ hay ở Trung Quốc đều có đường thênh thang để đi, trên thương trường là ông chủ lớn, trong giới xã hội đen cũng là một trong những người đứng đầu.

Đơn Triết Hạo muốn mở rộng qua nước Mỹ, không thể không dựa vào thế lực của ông ta, như thế mới nhanh chóng phát triển sự nghiệp.

Chuyện buôn bán của anh rất ít khi nhờ người khác giúp đỡ, hôm nay để sĩ diện xuống, uất ức cầu toàn.

Hai chân ông ta tréo nguẩy, trong tay kẹp một điều thuốc lá, ưu nhã hít một hơi, sau đó thả vào không trung những vòm thuốc lá.

Nếu là người khác đã sớm bị mùi thuốc làm cho sặc đến ho khan, Đơn Triết Hạo không như thế, anh vẫn hít thở như không có gì.

Người ngồi ở trước mắt mình, ở phía sau có vài người mặt như hung thần ra sức bảo vệ.

Anh cũng không yếu, những người đứng bên cạnh anh cũng đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, bản lĩnh hơn người.

“Ông chủ Trần, đã lâu không gặp, Tập đoàn Đan Thị muốn tiến vào khu người hoa ở nước Mỹ, thì cần sự giúp đỡ của ông rồi, ông chủ Trần xin nể tình giúp đỡ cho đàn em.”

Tay Đơn Triết Hạo khẽ vuốt, người bên cạnh hiểu chuyện, móc từ trong túi ra một tấm chi phiếu, cung kính đưa cho anh.

Anh đem chi phiếu đặt lên bàn.

“Tổng giám đốc Đơn, không hổ là anh hào của Đông Nam Á, rõ ràng như thế, lão tử cả đời lăn lộn giang hồ, thích nhất cùng người thông minh hiểu chuyện.”

Ông chủ Trần đưa tay cầm lấy chi phiếu, mắt không chút để ý thoáng nhìn mấy số không trên chi phiếu, hài lòng gật đầu một cái.

Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền là tuyệt đối không thể làm gì, Đơn Triết Hạo ngẫm lòng đạo lý này.

Lăn lộn trên thương trường nhiều năm, từ kẻ tay không đến người có gia tài bạc tỉ, cũng không phải chỉ dựa vào há mồm đơn giản như vậy, còn phải nói dối, còn phải chi phiếu.

Trên phương diện làm ăn chạy theo lợi ích, chỉ có thể đem lợi ích làm cho người ta thỏa mãn mới có được lợi ích của mình, là thương nhân hay xã hội đen đều giống nhau.

Khi bọn họ nói chuyện trời đất, phòng xuất hiện âm thanh ngáy ngủ.

Phương Vũ Hình đang uống rượu, đầu óc mệt mỏi, thấy bọn họ nói chuyện phiếm cũng không hết, cảnh giác trở nên buông lỏng, chẳng còn ý tứ canh chừng xung quanh, kết quả cầm cự không nổi, ngủ thiếp đi.

Sắc mặt ông chủ Trần liền nhú lại: “Xem ai vậy?”

Thiên Phương mở cửa ra: “Dạ bẩm lão đại, là một phụ nữ!”

“Nghe lén người khác nói chuyện, diệt khẩu!”

Xã hội đen là nơi có kỷ luật nhất, Đơn Triết Hạo trông nom chẳng phải vô ích, anh chẳng muốn xen vào nhiều chuyện như thế?

8. Chương 8: Em Yêu, Mệt Mỏi Thì Lên Giường Ngủ

Anh tùy ý lờ mờ cái người đang nằm trong phòng, cái bóng dáng kia, thở hốc vì kinh ngạc, anh hoài nghi mình nhìn lầm rồi, hình như không phải cô gái kia.

Đơn Triết Hạo thấy cô biến thành con ốc sên nhỏ, nằm trên khuỷu tay của mình, ngủ an ổn, còn khê ngáy một tiếng, có thể cô đã chìm trong giấc ngủ sâu rồi.

Cô gái đáng chết! Sao lại ngủ ở đây, lại còn ngủ ngon như vậy, không sợ xảy ra chuyện gì sao? Cô là quái vật sao? Mỗi lần xuất hiện đều khiến người ta kinh người.

“Đợi chút.” Anh bước lên trước, ngăn cản người áo đen, bước lên một bước đi đến bên cạnh Giản Nhụy Ái, lay động thân thể đang ngủ say: “Này, tỉnh.”

Giản Nhụy Ái cảm giác thân thể cô bị ai đó lay, hơi híp mắt nhìn chằm chằm người trước mắt, ánh mắt kinh ngạc từ vô hồn trở thành có hồn sáng lấp lánh.

Đôi mắt vốn đã to còn trừng lớn, cố gắng nhìn gương mặt anh tuần kia, anh phát hiện ra cô rồi, anh dựa gần cô thế là ý muốn làm gì? Thân thể của cô không khỏi lui về phía sau, giống như con thỏ nhỏ bị giật mình, cả người trở thành mê mang và luống cuống.

Đơn Triết Hạo nhìn gương mặt quen thuộc của Giản Nhụy Ái, vẻ mặt này vô cùng hấp dẫn người khác nhé, mới có mấy ngày không gặp, thế mà vừa nhìn thấy cô, chỉ vài động tác nhỏ của cô, đã đẩy lên hỏa dục trong anh.

“Em yêu, anh nói em mệt mỗi thì lên giường ngủ, làm sao lại ngủ dưới sàn nhà? Hơn nữa sàn nhà rất lạnh, ngủ như thế rất dễ bị cảm!”

Giản Nhụy Ái trợn mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt biến hóa khôn lường của Đơn Triết Hạo, không biết tiếp theo sau anh định làm gì?

Cái gì mà ‘em yêu’? Nghe sở gai ốc quá, thấy mắt anh không ngừng chớp chớp, cô nhìn thoát qua mọi người đứng xung quanh, thấy mấy người sau lưng anh đều trừng ra vẻ mặt của ác ma, có ngu đi nữa cũng biết là ai đang cứu mình.

“Em chờ anh, ngồi canh, không cần thận ngủ quên, gây ồn ào cho các anh sao.”

Một câu vừa nói ra, Giản Nhụy Ái không thể không bội phục tài diễn xuất của mình, diễn giống như thật vậy, ‘Hollywood’ không mời cô là tổn thất lớn của bọn họ.

“Nếu không thì anh gọi người đưa em về, không cần chờ anh.” Đơn Triết Hạo nhìn qua cô gái đơn thuần trước mặt, phản ứng không tệ, có thể đuổi theo bước chân anh.

“Được. vậy đi!” Diễn quá tốt, nhưng gương mặt người trước mặt vẫn như hung thần, dọa cho cô sợ mất mật, tâm nhảy đùng đùng.

“Đợi đã nào...!” Ông chủ Trần hoài nghi nhìn cô gái bình thường trước mặt: “Tổng giám đốc Đơn, cô gái này là ai vậy?”

Đơn Triết Hạo bình tĩnh lờ Giản Nhụy Ái bị hù sợ đến phát run, bây giờ mới biết sợ, mới vừa rồi sao lại dám vào phòng này?

Anh lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, nắm lấy đôi tay của cô: “Ông chủ Trần, cảm ơn ông đã quan tâm, cô ấy là bạn gái của tôi, tên cô ấy là Thiên Phương Ngủ.”

Ông chủ Trần không tin lời Đơn Triết Hạo nói, nghiêng đầu cột nhả nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, hỏi: “Cô gái nhỏ, nói với tôi, cô tên là gì?”

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn người đàn ông trung niên tóc bạc trắng, cô sợ Đơn Triết Hạo, đầu đầy dầu mỡ, liền buồn nôn, không thể nói gì được .

Ông chủ Trần được coi như nhân vật lớn nhất ở phố người Hoa, nước Mĩ; là người có thể hô phong hoán vũ, thế nhưng lại bị một cô gái khinh thường, ông hỏi mà cô không trả lời, ông muốn tách cô ra, lôi kéo bà vai cô, dường như muốn đem bà vai mềm mại của cô bóp nát.

“Nha đầu chết tiệt kia, chán sống rồi hả, dám không nhìn tôi lão tử tôi sao, cần thận lão tử giết cô bây giờ.”

Đơn Triết Hạo thấy cô bị tóm lên, tay liền xuất chiêu tàn nhẫn, đưa một nắm vào cổ tay của người đàn ông kia, một tay còn lại đưa đến sau lưng Giản Nhụy Ái, vững vàng ôm lấy cô.

Trong nháy mắt đó, ông chủ Trần được tôn vinh bị đẩy ra xa mấy mét, mảnh khoe ‘khắc’ một tiếng, giống như xương cốt lệch khỏi vị trí, vì đau nên lông mày nhíu chặt.

Ông chủ Trần tin tưởng Đơn Triết Hạo chỉ dùng ba phần sức lực, suýt chút nữa đã đánh gãy tay ông rồi, ông dùng lực vẩy vẩy tay.

Người phía sau, mặt đầy sát khí, ‘xoạt’ một tiếng, hai bên người áo đen đã cầm súng lục chĩa vào đầu Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái núp trong ngực Đơn Triết Hạo, dần dần bình tĩnh lại, thấy hình ảnh này thật giống Young and Dangerous Hongkong, đã được xem trong tivi, nay lại xuất hiện vô cùng chân thực trước mắt cô, cô không ngừng lo lắng, tay chân mềm nhũn ra.

Căn phòng trở nên lạnh lẽo, càng thêm âm trầm, không ai nói chuyện, không ai động đậy, không khí trong nháy mắt đọng lại.

Giản Nhụy Ái không có tâm tình ổn định như bọn họ, thấy bọn họ không nhúc nhích, giống như tượng sáp, máu chốt là đây không phải là thời điểm chơi trò đứng làm tượng sáp.

Thời gian chậm chậm trôi qua từng giây từng phút, từ đầu đến cuối hai bên không có động tĩnh, tính nhẫn nại của Giản Nhụy Ái cũng không tốt cho lắm, sợ hãi nói: “Các người tiếp tục chơi đi nhé, tôi đi trước đây, tất cả coi như không thấy.”

Vừa muốn nhấc chân rời đi, liền bị hộ vệ nắm lại, không nhanh không chậm kéo cô về: “Buông tôi ra, buông tôi ra.”

Đôi mắt Đơn Triết Hạo mang theo sự lạnh lẽo, thoáng qua một tia bất đắc dĩ, tiến lên kéo Giản Nhụy Ái vào lòng, để cho cô ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, trong lòng thầm mắng cô gái ngốc, không biết nhìn tình thế gì hết.

“Ông chủ Trần, hôm nay xem ra nói chuyện buôn bán không đúng lúc rồi, chúng ta không cùng chung tiếng nói thì phải.”

“Tổng giám đốc Đơn.” Ông chủ Trần ngăn cản nói: “Tôi ngàn dặm xa xôi tới chỉ muốn cùng cậu nói chuyện buôn bán, không ngờ thái độ của cậu thật làm cho tôi thất vọng, nếu chúng ta không đồng tiếng nói cũng chẳng sao? Nhưng tôi không thể bỏ qua cho cô gái kia, cậu cũng biết qua câu nói này chứ: Người không vì mình trời tru đất diệt.”

Tay Đơn Triết Hạo ôm eo của cô, không khỏi nắm chặt, ông chủ Trần là người xã hội đen, hành động ác độc là chuyện đương nhiên, Giản Nhụy Ái không tiếp nhận được là chuyện bình thường.

Ông chủ Trần thấy Đơn Triết Hạo không có động tĩnh, tiến lên lấy lòng anh, vỗ vào trên bả vai của anh: “Tổng giám đốc Đơn, cậu là ông chủ lớn của Đan Thị, tin tưởng bên cạnh không thiếu những cô gái xinh đẹp, tôi nghĩ cậu không cần phải phá hư quy cũ như thế, hãy giao cô gái này cho tôi, chuyện cậu tính mở rộng thị trường buôn bán sang nước Mỹ, tôi sẽ ủng hộ.”

Giản Nhụy Ái nghe được lời ông ta nói, thân thể không khỏi run rẩy, tay siết quần áo Đơn Triết Hạo, trong tay không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Đơn Triết Hạo không nói gì, tầm mắt từ từ chuyển qua bả vai, nhìn cánh tay rộng lớn của ông chủ Trần, trên mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào, vươn tay ra, đem ngón tay ông chủ Trần đẩy ra.

“Ông chủ Trần, có lẽ chúng ta không thể nói chuyện chung nữa, vậy thì không cần phải nói nữa, tôi phải dẫn cô gái này đi, tin tưởng ai cũng không thể cản trở được, đừng quên, ông chủ Trần đang đứng ở đâu đó nhé?”

Anh không biết tại sao chuyện buôn bán đạt lợi nhuận ngàn vạn lần không làm? Lại đi cứu giúp cô gái này? Chỉ là việc anh đã làm, cũng không hối hận.

Việc làm của Đơn Triết Hạo khiến ông tức giận chết, mà quả thật ông không có năng lực để đấu lại anh. “Được, Đơn Triết Hạo, chuyện hôm nay tôi chưa bỏ qua đâu, tôi sẽ trở lại tính sổ với cậu.”

Bọn họ nổi giận đùng đùng, thức thời rời đi, trong lòng ông chủ Trần vẫn còn nhiều bất mãn, cửa đóng lại một cái rầm, âm thanh đặc biệt lớn.

9. Chương 9: Công Chúa & Hoàng Tử

Giản Nhụy Ái mở to đôi mắt mờ mịch, cô si ngốc nhìn người đàn ông đang ôm chặt mình vào lòng, anh thật cao lớn! Ngẩng đầu lên nhìn anh, thế nhưng lại thấy một người đàn ông với gương mặt lạnh lẽo, nhưng tại sao hoạt cảnh này lại giống như hoàng tử đang ra tay cứu công chúa Bạch Tuyết như thế, giọng nói của hoàng tử như ý trời, trầm trầm nhưng dồi dào cảm xúc.

Tròng mắt Đơn Triết Hạo cố chống lại ánh mắt mê ly quyến rũ của cô, đôi mắt anh vẽ ra một tầng tình cảm cao chót vót, chuyện đêm đó, giống như một bộ phim truyền hình đang phát lại.

Anh trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khẽ nâng cằm của cô lên, cúi đầu ngậm lấy đôi môi mềm mại mà bao đêm qua anh đều nhớ nhung, thu hết tất cả mật ngọt vào miệng.

“Ừ. . . .” Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại, cồn rượu chậm chậm phát ra tác dụng, giật mình một cái, thân thể Giản Nhụy Ái trở nên cương cứng, không dám nhúc nhích, một cảm giác mất hồn xông vào não, dường như anh đang nuốt lấy cảm cô.

Đơn Triết Hạo nắm chặt cằm của cô, vốn chẳng bao giờ nghĩ đến hai chữ ‘tương tư’, nụ hôn càng lúc càng sâu, càng hôn càng nghiện, những hộ vệ bên thức thoir lùi ra ngoài.

Đầu lưỡi tinh xảo của anh nhất thời khuấy động khoang miệng của cô, khẽ liếm cằm của cô, khiến cả người cô khẽ run rẩy, cô gái này luôn khiến anh trở nên nhảy cảm như thế, loại nhảy cảm này làm cho anh trở nên điên cuồng.

Đơn Triết Hạo buông lỏng Giản Nhụy Ái ra, Giản Nhụy Ái chìm trong hỗn loạn, ánh mắt mê mang không có bất kỳ mục tiêu nào, thân thể tựa sát vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, hơi thở cô trở nên yếu đuối, gương mặt ửng hồng, nhìn dáng dấp của cô hiện tại rất giống như bị người ta chà đạp không ngừng.

Anh nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, thấy bộ quần áo quê mùa của cô, quần jean đơn giản cùng áo ngắn tay, tóc kẹp thật cao, đơn thuần nhưng rất đáng yêu, những cô gái ở bên ngoài đều trang điểm một lớp đậm, đứng bên cạnh cô sẽ là hai người tương phản.

Hơn nữa khuôn mặt cô đang đỏ ửng, đôi môi mềm mại, cơ thể trắng như tuyết, coi như chân tay có hơi ngứa, cũng không cản trở vẻ dụ hoặc của cô.

Đơn Triết Hạo không nhẫn nại hy vọng cô sẽ chủ động, chỉ cảm thấy máu nóng toàn thân đang tràn lên đỉnh đầu, anh điên cuồng muốn có trọn thân thể của Giản Nhụy Ái

Đôi mắt Giản Nhụy Ái trừng lớn, vừa trải qua khoảnh khắc sống trong câu chuyện tình yêu Young and Dangerous, còn có cái hôn vừa rồi, cô vô lực phản kháng, thân thể như bay lên trời, ánh mắt mê ly nhìn người đàn ông đang ôm mình.

Cô biết anh muốn làm cái gì? Nhưng đôi tay vừa chạm vào lồng ngực nóng bỏng của anh, chẳng thể nào từ chối được, cứ như bị cuốn vào vòng xoáy của anh.

Đơn Triết Hạo ôm cô đặt lên giường, hình ảnh điên cuồng ngày đó, rõ mồn một trước mắt anh, anh vuốt ve gương mặt của cô, hô hấp của cô giống như sợi lông vũ êm ái.

Trên người cô có mùi rượu nhàn nhạt cùng mùi sữa tươi, không làm cho người ta cảm thấy ghê tởm, mà còn mang đến một cảm xúc ngọt ngào

Anh cúi người, hôn nhẹ lên mặt cô, thưởng thức bộ ngực vươn cao của cô.

“Không... đừng. . . . Buông tôi ra.” Giản Nhụy Ái giãy giụa khi anh đang đi xuống dưới, lần đầu tiên đi nhầm gian phòng nên thất thân, còn hôm nay nên giải thích thế nào?

Cô không thể ở chỗ này, tiếp tục trầm luân với người đàn ông kia, cô đã cố gắng hết sức nhưng cũng không thể đẩy anh ra khỏi cơ thể cô, cồn rượu ngấm vào, hơi thở trở nên nặng nề.

Đơn Triết Hạo cảm giác thân thể xôn xao, không quản được Giản Nhụy Ái muốn hay không muốn chuyện này.

Cô càng cố đẩy anh ra, anh càng muốn chiếm tiện nghi của cô, trong từ điển của anh chỉ cần anh muốn ai đó thì sẽ không màn đến chuyện người đó có phản đối hay không.

Trên người Giản Nhụy Ái tựa như có một cỗ ma lực, đem tâm anh thiêu đốt, môi của cô vô cùng mềm mại, ướt át, cúi người hôn, liền cảm thấy thích thú.

Bàn tay to lớn chạm vào da thịt mềm mại, vồn vờ nhẹ nhàng, sau đó không ngừng ma sát, khiến cơ thể Giản Nhụy Ái run rẩy.

Hôn không thể giải quyết được nhu cầu của anh, cần một tầng bổ khuyết nữa mới có thể lấp đầy nhu cầu của anh.

Anh điên cuồng muốn đem cô cắn nuốt, anh cởi hết quần áo trên người cô xuống, mấy giây sau, cả hai người đều chẳng còn bất cứ che chắn gì.

Giản Nhụy Ái tham món lợi nhỏ, hơi thở nóng rực căn bản không có cách ngăn cản anh, cô chỉ có thể điên cuồng muốn anh.

Cái loại điên cuồng chiếm đoạt mãnh liệt, trên người kích thích và đau đớn, cái trán Giản Nhụy Ái rỉ đầy mồ hôi, thân thể rên lên một tiếng, trong nháy mắt ấy mặt cô đã ửng hồng. Cô chưa bao giờ phát ra âm thanh thô tục như thế, nên nó làm cô ngượng ngùng.

“Nói cho tôi biết, em tên gì?” Đơn Triết Hạo dùng sức ôm chặt cô, gặm cắn da thịt tinh tế của cô.

Giản Nhụy Ái bị dục vọng lấp đầy, cô không dám nói lời nào, sợ mình há mồm ra, sẽ phát ra âm thanh kỳ quái như vừa rồi.

Đơn Triết Hạo khinh thường trừng mắt nhìn cô, hôn môi cô, dọc đường đi xuống, bàn tay vuốt ve động mạch rậm rạp của cô, đùa bỡn trên hai cánh hoa của cô, loại cảm giác ướt át đó, khiến anh chẳng thể kìm nén nổi.

Thân thể Giản Nhụy Ái khẽ run rẩy, cửa mình bị người kia đùa bỡn như thế, trong lòng ngượng ngùng chỉ muốn chết cho xong, nội tâm có cảm giác trống rỗng, muốn để cho người ta hung hăng lấp đầy.

Cô không khống chế được tâm tình của mình, phát ra một tiếng “ukm...”, giọng nói yếu ớt: “Tôi. Tôi tên Giản Nhụy Ái.”

‘Giản Nhụy Ái’ trong lòng Đơn Triết Hạo thoáng qua ba chữ này, ngoài miệng lộ ra nụ cười hả hê.

Anh nâng vật tượng trưng cho phái nam lên, đi vào cái nơi nóng rực của cô, bao quanh khít khao rồi lại đi ra, không tiết chế như thể cố lấy mạng người.

Một mảnh kiêu diễm.

10. Chương 10: Làm Người Phụ Nữ Của Tôi

Hôm sau, đầu Giản Nhụy Ái đau như búa bổ, xương cốt cả người tựa như bị ai đó đánh, đau đớn vô cùng, giống như chỉ cần động một cái, sẽ bể thành trăm mảnh.

Tất cả những chuyện ngày hôm qua rõ mồn trước mắt cô, cô lần nữa thất thân sao, màng nhĩ như bị ai đó thét lớn vào, bật ngồi dậy, cố nén sự khó chịu của thân thể, nghiêng đầu quan sát khắp căn phòng, không thấy bóng dáng của Đơn Triết Hạo.

Trong phòng tắm bỗng vang lên tiếng mở cửa, ngay sau đó liền thấy vóc dáng cao lớn uy mãnh, toàn thân phát ra hơi thở bá đạo cùng vẻ nam tính khó có được, cơ ngực cường tráng, cơ bụng sáu múi rõ ràng.

Giản Nhụy Ái mở trừng hai mắt, nuốt một ngụm nước bọt, mặt ửng hồng, vội vàng nghiêng đầu lại, lần đầu tiên cô nhìn thấy một người đàn ông chẳng thẹn thùng gì trên người chỉ quấn một cái khăn tắm mỏng chen nửa người dưới.

Thật lâu không thấy động tĩnh, lòng hiếu kỳ thắng sự ngượng ngùng, cô nghiêng đầu nhỏ qua, nhìn thấy anh đã mặc chỉnh tề, đang nhìn chăm chăm vào cô.

Ánh mắt nóng rực kia làm cho gương mặt Giản Nhụy Ái càng đỏ bừng.

Cô gái ngượng ngùng như thế, thật là làm cho đàn ông hết sức mê hoặc cái loại này vô cùng nguy hiểm có thể gây chết người, nếu như không phải là buổi sáng còn có một hội nghị quan trọng, anh nhất định sẽ không khống chế mà đoạt mạng cô ngay.

“Không nên dùng ánh mắt kia nhìn anh, nếu không anh cho là em mời gọi anh.”

Giản Nhụy Ái đưa ánh mắt mê mang nhìn Đơn Triết Hạo, hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì?

Khóe miệng Đơn Triết Hạo phát ra một nụ cười, ngồi bên giường, thân thể không khỏi đưa về phía trước, trong lúc bất chợt tiếp xúc khoảng cách gần, khiến cô sợ hãi tự giác lùi lại phía sau.

“Thế nào? Nhiệt tình ngày hôm qua bay đi đâu hết rồi?” Anh vươn tay ra trước, đưa vào vòng qua đầu cô, giọng nói không dịu dàng cũng không nóng nảy.

Đơn Triết Hạo như vậy, Giản Nhụy Ái chỉ có thể giương mắt nhìn anh, trong lòng không ngừng lo lắng, lắc đầu, ý muốn hất sự khó chịu khi anh vuốt ve bàn tay mình ra.

“Em có biết hay không, hôm qua vì cứu em, anh đã tổn thất một vụ buôn bán vô cùng lớn, em nói xem anh nên làm gì đây?”

Đơn Triết Hạo nhìn vào đôi mắt vô tội của cô, đột nhiên muốn trêu chọc cô một chút, đối với anh mà nói vụ buôn bán kia có hay không cũng không quan trọng, căn bản cũng không quan tâm.

Nhưng trong giọng nói của anh đoán không ra sự thần bí ấy, khiến cho không khí giữa hai người càng thêm mỏng manh, tựa như chẳng hít thở thông.

“Đừng. . . . Không dậy nổi.” Giản Nhụy Ái che thân thể của mình lại, trong lời nói có sự lo lắng, nghĩ tới chuyện hôm qua cô hỏi “Tổn thất bao nhiêu tiền?”

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo vì cứu mình mà mất hết một hợp đồng buôn bán, cô thừa nhận là mình có lỗi, nếu đó là vấn đề tiền bạc, cô có thể đưa anh một chút, chắc chắn sẽ cố gắng giúp anh.

“Một tỷ.” Hai chữ nhảy ra khỏi môi mỏng của anh, nhẹ nhàng như điều bình thường, đối với Giản Nhụy Ái mà nói nó cao tựa đỉnh núi Thái Sơn.

Đơn Triết Hạo yên lặng cười trộm, không ngờ cô gái này giống như hổ nhỏ vậy, đây đâu chỉ là một đơn hàng buôn bán ngàn vạn mà thôi, căn bản không phải đơn giản.

Anh thấy sắc mặt cô gái nhỏ từ hồng chuyển thành trắng, xem nó như một cuộc vui, tương đối thú vị, nói tiếp: “Tổn thất một tỷ, em bồi thường đi!”

‘một tỷ’ mình làm nhân viên phục vụ, đừng bảo là một tỷ, coi như mười vạn cũng không có nổi, anh không phải đang lường gạt người chứ?

“Tôi không có nhiều tiền như thế.” Cô đưa tay cầm lấy quần áo của mình, nghiêm túc móc tiền từ trong ví ra.

Đơn Triết Hạo đưa ánh mắt thú vị nhìn cô, thấy cô nghiêm túc móc một sấp tờ hai mươi ngàn ra, đưa cho anh: “Tôi chỉ có chút tiền này, không có, một tỷ, anh dứt khoát giết tôi cho xong!”

Anh buồn cười nhận lấy tờ giấy hai mươi ngàn của cô, anh chưa bao giờ cầm tờ tiền như thế này, cần gì anh đều quẹt thẻ tín dụng: “Tiểu thư, hai mươi ngàn so với một tỷ chênh lệch bao nhiêu? Chẳng lẽ em không biết sao?”

“Tôi. . . . Tôi không có tiền, tôi cũng chẳng còn gì có thể bán, anh nói xem tôi phải làm thế nào đây?”

“Nếu không. . . . làm người phụ nữ của tôi đi.” Cá đã mắc câu, trong lòng anh vô cùng hả hê, nhưng không biểu hiện ra, chỉ tỏ ra vô cùng bất đắc dĩ.

“Không thể nào.” Coi như cô đã thất thân với anh hai lần, nhưng cô vẫn không muốn dùng thân để báo đáp.

Hơn nữa người làm ăn chính là người gian xảo, nhất định là thấy cô đơn thuần, muốn lường gạt cô, cô tuyệt đối không thể đồng ý.

“Được! Chỉ là cô sẽ phải trở lại tìm tôi.” Đơn Triết Hạo cầm lấy điện thoại di động bên cạnh cô, nhấn vài số, chuông điện thoại di động lập tức vang lên.

Giản Nhụy Ái thấy điện thoại anh sáng mấy cái, sau đó anh nén điện thoại cho cô: “Số di động của tôi, có chuyện nhớ tới tìm tôi.”

“Tiền, tôi sẽ nghĩ biện pháp, tôi không muốn làm người phụ nữ của anh.” cô hướng về bóng lưng của anh mà hầm hừ, nhưng tâm không có một chút khuyến khích, dù sao một tỷ đối với người bình thường mà nói là một số tiền lớn mà cả đời chưa chắc có được.

Anh lại khẳng định cô sẽ tới tìm anh, một câu nói như thể khẳng định trước tương lai, không hề mang ý khuyến khích hay dụ dỗ cô.

Giản Nhụy Ái cầm điện thoại di động lên, giật mình khi thời gian đã trễ như thế, những cuộc gọi nhờ chất đầy trong máy, điện thoại biểu hiện sự lo lắng của Quyền Hàn và Trác Đan Tinh, cô biến mất cả đêm, có lẽ Quyền Hàn và Trác Đan Tinh rất sợ hãi.

Cô mặc mang chỉnh tề, cô vội vã gọi một chiếc taxi về nhà, xuống xe, nhìn thấy cửa quán Nhân Ái bị gãy, bàn ghế trong phòng cũng lộn xộn.

Cô khiếp sợ chạy vào, nhìn thấy ở một góc phòng là vẻ mặt âm trầm của Quyền Hàn, còn bên cạnh quầy phục vụ là Trác Đan Tinh đang khóc thầm.

Chuyện gì xảy ra thế? Sao bộ dạng của họ lại như vậy. Gì mà nhìn ghê rợn thế, cô quỳ gối bên cạnh Quyền Hàn: “Anh Quyền Hàn, xảy ra chuyện gì vậy?”

Quyền Hàn ngược mắt nhìn cô, trong mắt mang theo luống cuống và kinh ngạc: “Nhụy Ái, tối hôm qua em ở đâu vậy? Bọn anh tìm em cả đêm cũng không thấy em.”

“Thật xin lỗi. em. ngày hôm qua em đi nhầm phòng, căn phòng trống nên em ngủ quên luôn, em không sao cả, quán Nhân Ái xảy ra chuyện gì vậy?”

Giản Nhụy Ái không muốn lừa gạt Quyền Hàn, nhưng cô không còn cách nào khác, hiện tại tâm cô chỉ để trên quán Nhân Ái. Vì sao sau một đêm ngôi nhà Nhân Ái lại trở nên như thế.

Quán Nhân Ái là nhà của ba người bọn họ, họ ở nơi này sống nương tựa lẫn nhau, cô nhớ Quyền Hàn là người hiền lành, không có gây thù kết oán với ai, làm ăn đều rất lành mạnh kia mà.

11. Chương 11: Kén Sinh Sôi Nảy Nở Thành Bướm Bướm

Giản Nhụy Ái nhìn quán Nhân Ái trở nên xóc xệch, cô thấy như chính đứa con của mình bị tổn thương, cảm giác rất đau lòng.

Trác Đan Tinh khóc thút thít nói: “Ô ô. Nhụy Ái, nhà chúng ta sắp bị mất rồi, làm thế nào đây? Lúc này có một tập đoàn đã đến mua chỗ này, bọn họ muốn chúng ta lập tức dời đi, Nhụy Ái, cậu nói xem mình nên làm gì bây giờ?”

“Cái gì? Anh ta hành động nhanh như vậy sao.” Giản Nhụy Ái bật thốt lên, chống lại ánh mắt nghi vấn, mới biết mình lỡ miệng, sửa lời nói: ” Tập đoàn Đan Thị, nó thật quá đáng.”

Cô cố gắng che giấu lời nói dối của mình, không phải cô không muốn nói thật, mà cô không muốn làm cho họ vì mình mà lo lắng thêm, Giản Nhụy Ái đã hiểu tại sao Đơn Triết Hạo khẳng định mình sẽ đi tìm anh ta rồi.

Chỉ vì muốn ép cô trở thành người phụ nữ của anh, anh không tiếc vận dụng tài lực của công ty, để bức cô quay về với anh, bất quá giống như gia tài bạc vạn của anh, số tiền này đối với anh mà nói cũng chỉ là phần nhỏ trong chín trâu hai hổ mà thôi.

Giản Nhụy Ái cố gắng tránh khỏi con mắt hồ nghi của Quyền Hàn, không dám nhìn thẳng vào, sợ lời nói dối của mình bị vạch trần: “anh Quyền Hàn, trời không tuyệt đường người, nhất định chúng ta sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết.”

“Không có chuyện gì, mọi người không cần lo lắng, cùng lắm thì chúng đi tìm một nơi ở khác, nơi này không lưu giữ chúng ta cũng sẽ có nơi khác cần chúng ta, không có gì đáng lo lắng cả!”

Giản Nhụy Ái thở dài một hơi, cô hiểu tâm tư Quyền Hàn, hiện tại anh đang muốn ổn định lòng người, nhưng anh không có biện pháp, nếu như dọn đi, cũng khó tìm được nơi nào tốt hơn nơi này.

Quán Nhân Ái tọa lạc ngay tại trung tâm thành phố, giao thông dễ dàng, lượng người qua lại rất nhiều, mấu chốt ngôi nhà này là do ba người cùng cố gắng gây dựng, nó là ước mơ của ba người, bọn họ đã cùng nhau gìn giữ nơi đây.

Cô quét mắt qua ngôi nhà Nhân Ái, nhìn Quyền Hàn sút đầu bể trán, Trác Đan Tinh đau lòng, những nhân viên phục vụ quán Nhân Ái, đó là nguyên nhân khiến cô vô cùng phiền não.

Từ nhỏ đến lớn đều là Quyền Hàn chăm sóc cô, cô cũng phải từ từ trưởng thành, cô cũng phải hiểu được bảo vệ người nhà là như thế nào, có lẽ cô không đầu lại Đơn Triết Hạo, chẳng lẽ cô nên lựa chọn thỏa hiệp sao?!?!

Cô nắm chặt điện thoại di động, trên tay đổ đầy mồ hôi hột, xoay người rời đi, không để ý đến chuyện những người phía sau đang gọi mình.

Cầm điện thoại di động lên tra ba chữ ‘Đơn Triết Hạo’, đè xuống cái từ khóa đó, giống như dốc hết sức lực cơ thể, trái tim đập thành thịch.

“Như thế nào? Nghĩ kỹ rồi à? Muốn bồi thường hay muốn làm người phụ nữ của tôi.” Người đầu dây bên kia nói bằng giọng bình tĩnh, không có bày tỏ kinh ngạc, vật anh muốn, nhất định sẽ có được.

“Làm. Làm người phụ nữ của anh.” Giản Nhụy Ái nhỏ giọng mà nói ra.

“Em nói cái gì? Anh không nghe rõ.”

Trong loa phát ra giọng nói của người đàn ông đáng dâm ngàn nhất, rõ ràng là đang trêu cô, trong lòng Giản Nhụy Ái không ngừng chửi mắng Đơn Triết Hạo.

Cô định không trả lời, đợi đối phương quyết định.

“Cô đang ở đâu?”

“Trên đường cái” Giản Nhụy Ái xem thường nói qua.

“Đứng yên nơi đó không được cử động, tôi sẽ bảo người đến đón cô.”

Giản Nhụy Ái không biết Đơn Triết Hạo muốn làm gì? Cũng không dám cãi ý tứ của anh, dù sao đứng đây cũng không chết được.

Chuông điện thoại di động vang lên, liền nghe giọng nói sung sướng của Trác Đan Tinh: “Nhụy Ái, cậu là một nha đầu không có lương tâm, chạy đi nơi nào rồi? Mới vừa rồi chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi, không ngờ đó là một tên côn đồ không có tính người, nhằm chán giả mạo người của tập đoàn Đan Thị, tới tiệm chúng ta phá hư, bây giờ bị cảnh sát bắt rồi, những người này thật đáng chết! Cậu đang ở đâu?”

“Tớ.” Dẫn do một hồi, chuyện lại coi như trở về điểm ban đầu, Đơn Triết Hạo có năng lực mạnh như vậy, có thể khống chế tất cả. Đầu cô không khỏi đổ mồ hôi lạnh, mới biết cô không nên trêu chọc anh ta, cô cần bản không đầu lại anh ta: “Không có việc gì là tốt rồi, thôi, tớ có chút chuyện muốn làm, Tạm biệt! Tớ cúp máy đây.”

Giản Nhụy Ái vội vàng cúp điện thoại, mặc kệ đối phương muốn nói gì? Trong hốc mắt đã trào nước mắt ra rồi, không đau lòng mà uất ức nhiều hơn.

Một chiếc xe hơi màu đen dừng trước mắt cô, Y Thiếu Thiên mỉm cười nói: “Tiểu thư Giản, tôi là người được Tổng giám đốc Đơn phái tới đón cô, mời cô lên xe.”

Cô nghi vấn nhìn người thanh niên trẻ tuổi kia, thấy dáng dấp ôn hòa của cậu ta, trong lòng cô giảm bớt sợ hãi, không ngờ mới vừa đồng ý, cô đã phải lập tức nhận lời làm phụ nữ của anh.

Một chút thời gian giảm sốc cũng không có!

Giản Nhụy Ái bị đưa đến một câu lạc bộ tạo mẫu chuyên nghiệp, người thợ trang điểm chính lập tức lôi kéo cô ngồi vào bàn hóa trang, sau đó không ngừng giầy vò đầu tóc và gương mặt cô. Mấy tiếng trôi qua, rốt cuộc ông ta mới chịu tha cho cô đi.

Cô bình thường hay thắt bím đuôi ngựa, nhưng nay giống như một màn ảo thuật, một phần tóc dài của cô được búi lên, nửa còn lại thì được buông tự do, có vài lọn tóc rơi trước xương quai xanh đầy khô gợt, mái trước được cắt xéo cổ ý che một bên mắt.

Trên mặt còn được trang điểm đơn giản, cả người mang đầy vẻ phong tình, đôi mắt to tròn lộ rõ, giống như một con búp bê đáng yêu.

Khoác trên người bộ váy dạ hội, cả người giống như kén sinh sôi nảy nở thành bướm, xinh đẹp và đáng yêu, Giản Nhụy Ái đứng trước gương, cũng không dám tin tưởng người trong gương là mình, thật sự giống như một ông Phật khoác áo dát vàng.

Y Thiếu Thiên đem Giản Nhụy Ái đầy vẻ thuần khiết thu vào đáy mắt, một cô gái thuần khiết như vậy mới xứng với người cao quý như Đơn Triết Hạo, anh trịnh trọng mở cửa xe cho cô, lái chở cô về tòa cao ốc lớn.

12. Chương 12: Độc Nhất Vô Nhị

Tòa nhà lớn, giống như trong những câu chuyện cổ tích, ở trong mắt Giản Nhụy Ái thì khối nhìn cũng biết, Đơn Triết Hạo chính là người có địa vị cao nhất tại đây.

Toàn nhà này nhất định có diện tích vô cùng lớn, nằm ở ngoại ô, xuyên qua rừng rậm cao và nhiều lá, lại có một con sông chạy dài không dứt, ruộng lúa mạch trải dài, một cảnh đẹp tựa như bức tranh thần tiên. Những cảnh đẹp này chẳng thể nào nhìn thấy được nếu ở trong thành phố. Cảnh tượng xinh đẹp dọc đường đi, làm cho người ta không thể suy đoán được nơi đây là nơi thần bí nào, chỉ biết trông nó vô cùng uy nghiêm.

Bỏ mấy chuyện vừa qua, quả thực cô cảm thấy tài lực của Đơn Triết Hạo không hề đơn giản.

Tòa nhà lớn từ từ xuất hiện trước mắt mọi người, một bài hát được phát ra, người người ca múa mừng thái bình. Tòa nhà cao ốc có năm tầng lầu, theo lối kiến trúc cổ điển, rất coi trọng vẻ đẹp bên ngoài.

Trong phòng chiếu ra thứ ánh sáng chói mắt người nhìn.

Hai đường dài phía trong tòa nhà, đậu đầy Ferrari, Rolls-Royce... giá một chiếc xe hơn trăm vạn. Khi xe dừng lại, tại cửa đã có một người nghênh đón, từ trên xe bước xuống một đôi nam nữ, nhìn qua liền biết giá trị con người.

Có thể nói mọi người khi đến đây, đều là những người vô cùng giàu có, nó khiến lòng cô không khỏi khâm trọng, nhưng đem câu chuyện vừa rồi của Trác Đan Tinh thông báo, cô lại có thêm dũng cảm để chết.

Giản Nhụy Ái đi vào trong tòa nhà, rất nhiều người giàu có xinh đẹp nhào tới trước mặt cô, cô sợ hãi nhìn quanh tòa nhà, hàng ngàn ánh đèn đang phát sáng, trang sức phô trương xa hoa, trên tivi cũng chưa từng gặp qua trường hợp như thế này, nay hiện lên chân thật trước mắt, lại khiến cho cô không có cảm giác chân thật.

Khoảnh khắc cô đi vào cửa, cô đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của Đơn Triết Hạo, liếc qua khắp nơi tìm người, rất nhiều gương mặt quen thuộc cô có biết. Đó là những khuôn mặt quen thuộc từng xuất hiện trên tivi, nơi đây có lẽ là nơi tụ tập của những nhân vật lớn.

Dường như nam nữ đều được huấn luyện qua, vẻ mặt đều như thể quen biết nhau từ lâu, tay cầm ly rượu, cao quý và sang trọng.

Nhưng cô biết bọn họ đều là sói đội lột cừu, trên tiệc rượu không có mấy người là thẳng thắn, cô khinh thường phản ứng của nhóm người kia, nhưng cũng không để ý tới mình.

Thời điểm Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái đi vào cửa, lại không muốn cô gái nhỏ chừng diện như vậy, bộ dạng này lóng lánh động lòng người, đôi mắt kia được tô vẽ đến chói mắt, không chỉ một tiếng quuyền rũ có thể diễn tả hết xúc động nơi đáy lòng.

“Anh bảo tôi đến đây làm gì?” Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo, liền cầm đầu vào hỏi, cô không thích những buổi tiệc như thế này, giống như nó không phải là nơi dành cho cô.

Cô chú ý tới cách ăn mặc của Đơn Triết Hạo, mặc dù một thân áo màu trắng, giày tây, nhưng lại cho người ta cảm giác nó bất đồng với khí chất của anh, khuôn mặt và gò má anh tuần mang theo hơi thở tà ác.

Loại khí chất này đánh bại tất cả những người đàn ông đang có mặt tại đây, có lẽ anh phải được gọi là người đàn ông độc thân hoàng kim.

Đơn Triết Hạo kéo ngón tay Giản Nhụy Ái qua, khoác lên tay mình: “Muốn làm người phụ nữ của tôi, bây giờ đã bắt đầu rồi.”

Giản Nhụy Ái không kịp phản ứng, đã bị anh lôi kéo đi tới, cùng anh đi xuyên qua đám người kia, chào hỏi với một người đang đến gần.

Cô không phải là không phát hiện, rất nhiều ánh mắt đổ kỵ bắn thẳng đến mình, giống như muốn đem cô đánh cho chết. Tiệc rượu lớn như thế, chẳng thiếu những cô gái trẻ tuổi ăn mặc và trang điểm lộng lẫy, liền cố gắng sử dụng những tuyệt chiêu của mình, không kiêng kỵ bất cứ biện pháp nào, thứ bọn họ muốn chỉ là trái tim của những tổng giám đốc độc thân.

Đơn Triết Hạo là một quý tộc độc thân hoàng kim chói mắt như thế, đương nhiên trở thành mục tiêu lớn nhất của các cô gái, ngược lại bây giờ bên cạnh anh lại có một cô gái nên liền muốn công kích cô.

Hình như anh không quan tâm những thứ đó, hướng về một nhóm người đang đứng trò chuyện, thỉnh thoảng lộ nụ cười tủm tỉm khiến người ta sợ hãi.

“Tổng giám đốc Nam Cung, đã lâu không gặp!”

“Tổng giám đốc Đơn, đã lâu không gặp!”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đàn ông khác cũng không giống những người đàn ông trong đây, vóc người cao gầy, cũng giống như Đơn Triết Hạo, phải nói là anh ta có gương mặt mê người, bên cạnh anh ta còn có một cô gái xinh đẹp và thuần khiết như công chúa Laury.

Công chúa Laury cười cười nhìn cô, Giản Nhụy Ái không thể không có lễ phép, mỉm cười đáp lại, nhìn đôi mắt tổng giám đốc Nam Cung dịu dàng, hướng về phía công chúa Laury đầy ngụ ý che chở: “Mệt mỗi rồi à, em ngồi nghỉ chút đi, cố đợi mấy phút nữa, chúng ta trở về.”

“Không mệt đâu ạ, Thần, anh không cần lo lắng cho em đâu.” Nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, nói: “Xin chào, chúng ta cùng nhau trò chuyện đi! Những người đàn ông cần xã giao, chúng ta không giúp được gì cả.”

Giản Nhụy Ái đưa mắt nhìn công chúa Laury, lễ phục trang nhã, chiếc cổ trắng nõn được tô điểm bằng một sợi dây chuyền lung linh, nhìn đặc biệt xinh đẹp, mang phong cách ưu nhã, thân thể tổng quát không thể tính là hấp dẫn, cũng không thiếu sự cao quý.

Cô đưa mắt cầu cứu Đơn Triết Hạo, hi vọng anh có thể cho cô một đáp án, không ngờ anh gật đầu, trong lòng vui vẻ nói: “Được!”

Không thích đứng bên cạnh Đơn Triết Hạo, đứng đợi thêm một giây, cũng sẽ cảm nhận được khí lạnh bức người.

Cô và công chúa Laury đi tới trước bàn ăn, từ tối qua đến giờ luôn đi theo Đơn Triết Hạo, chưa ăn uống gì cả, nên lập tức bị những món đồ ăn trên bàn hấp dẫn, tôm hùm, cua biển... Cô đã cảm thấy rất đói, hận không được nhét tất cả vào trong miệng.

Giản Nhụy Ái biết người bên cạnh đang nhìn mình: “Không cần ý tứ làm gì, này giờ tôi thật vô lễ, cô tên là gì vậy?”

“Tôi tên là Phương Vũ Hinh, cậu có thể gọi mình là Vũ Hinh.” Phương Vũ Hinh nhìn miệng đầy đồ ăn của cô, liền yêu thích nội tâm đơn thuần ấy, nhất định đây là một người lương thiện.

“Phương Vũ Hinh...” Giản Nhụy Ái vừa ngậm đồ ăn vào trong miệng vừa lẩm bẩm: “Tôi tên là Giản Nhụy Ái, cô có thể gọi tôi là Nhụy Ái.”

“Oa! Sợi dây chuyền của cô đẹp quá.” Từ ánh nhìn đầu tiên của cô với Phương Vũ Hinh, liền bị sợi dây chuyền trên cổ Vũ Hinh hấp dẫn, một sợi dây chuyền rất đặc biệt.

Phương Vũ Hinh nhìn sợi dây chuyền, trên mặt không cách nào che giấu hạnh phúc: “Dây chuyền này, là Thần đưa cho mình, độc nhất vô nhị, anh ấy nói đó là đại biểu cho tấm lòng anh ấy, tất cả đều độc nhất vô nhị, rất buồn nôn, có đúng không?!”

Độc nhất vô nhị, trong lòng cô yên lặng nhớ tới bốn chữ kia. Thật sự là bốn chữ đơn giản, nhưng vô cùng xa xôi với Giản Nhụy Ái. Trong thế giới của Đơn Triết Hạo, cô là độc nhất vô nhị sao?

“Vũ Hinh, cô thật là một cô gái hạnh phúc.”

“Hạnh phúc. Cậu cũng là một cô gái hạnh phúc kia mà.”

Giản Nhụy Ái không ngờ xã hội thượng lưu nhiều tranh đấu, lại xuất hiện một đóa hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn như thế. Cô rất thích Phương Vũ Hinh, để cho cô - người dường như chẳng thích những bữa tiệc như thế này, lại không thấy nhàm chán.

Hai người rất vui vẻ ngồi nói chuyện phiếm, Phương Vũ Hinh cùng Giản Nhụy Ái tán gẫu về Nam Cung Thần. Giản Nhụy Ái chẳng muốn nói về Đơn Triết Hạo, bởi vì cô cảm thấy hai người chẳng có bất kì quan hệ nào cả.

Hai người hợp ý như thế, nhưng phải sớm tách ra. Phương Vũ Hinh phải về nhà chăm sóc đứa bé, không thể không rời đi trước. Giản Nhụy Ái ngượng ngùng không thể giữ lại, chỉ có thể đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

13. Chương 13: Đơn Triết Hạo Tức Diện

Giản Nhụy Ái chỉ còn lại một thân một mình, tầm mắt quét qua khắp nơi, nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang cùng người ta nói chuyện phiếm.

Cô không muốn đi lại cạnh anh, đưa tay cầm lấy ly rượu đỏ bên cạnh, dùng một hơi uống cạn sạch, không ngờ rượu lại có nồng độ cao như thế, uống chỉ ly rượu, đã cảm thấy nhiệt độ toàn thân tăng lên.

Bụng rượu lên uống mấy ly, mùi rượu nồng đậm, giúp cô vứt bỏ những ưu phiền vừa qua. Mấy phút sau, toàn thân như bị thiêu đốt, hai mắt trở nên mơ hồ.

Cô khó chịu đi tới bên cạnh Đơn Triết Hạo: “Này, tôi. tôi rất khó chịu!”

Đơn Triết Hạo đang nói chuyện phiếm, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng, bước chân lảo đảo, nhìn từ đầu xuống cuối liền biết được cô gái nhỏ đã uống rượu, anh liền hướng đến nhóm người bên cạnh: “Thật xin lỗi, xin lỗi vì tôi không tiếp mọi người được nữa rồi.”

Giản Nhụy Ái vô lực nằm trên người Đơn Triết Hạo, sắc mặt đỏ bừng, không ngờ rượu đỏ tác dụng chậm nhưng lại mạnh đến vậy, đôi mắt long lanh tròn to, xương quai xanh mềm mại, chỉ biết dựa vào lồng ngực Đơn Triết Hạo.

“Người xấu, anh nghĩ anh có tiền, muốn buộc tôi làm người phụ nữ của anh! Anh chẳng có nửa điểm yêu tôi, vậy tại sao anh lại muốn tôi làm người phụ nữ của anh?” Giản Nhụy Ái mượn rượu nói ra bất mãn của mình.

Đơn Triết Hạo cảm giác ánh mắt đám đông đang nhìn mình, con ngươi âm trầm tiết lộ hơi thở giết người, ôm Giản Nhụy Ái rời khỏi tiệc rượu, anh cũng chẳng có nhiều mặt mũi để cô ném.

Mưa xối xả như trút nước, cô gái trong ngực đang say khướt, Đơn Triết Hạo cau mày, anh cảm thấy ghét phụ nữ uống rượu say khướt rồi.

Anh ném cô vào ghế phụ, ngồi lên xe chuẩn bị rời đi, không muốn mất mặt trong buổi tiệc, Đơn Triết Hạo nhắm mắt nhủ mày.

Cô gái nhỏ nằm trên ghế phụ, không an phận ngồi dậy: “Nói, tại sao? Tại sao? Chẳng lẽ có tiền liền chơi mảnh được sao, tôi cho anh biết, tôi nghèo chẳng có cái gì hết, anh mau thả tôi đi!”

Trình độ nhẫn nại của Đơn Triết Hạo bị bức đến cực hạn, xe lau vút trong mưa, hai cần gạt nước lắc lư qua lại, anh không muốn trả lời vấn đề của cô.

Trời mưa như trút nước, trên đường lại kẹt xe, Đơn Triết Hạo không có tính nhẫn nại để đợi chờ, nghiêng đầu nhìn con quỷ say, tâm phiền não càng thêm phiền não.

Thời tiết phiền não, Giản Nhụy Ái cảm giác thân thể lão đảo muốn ngã, dạ dày khó chịu cuộn trào: “Nôn” vừa nói ra một tiếng, thân thể mềm nhũn, cái trán vô cùng đau đớn, không còn sức lực dựa vào ghế.

‘rầu rĩ.’ Đơn Triết Hạo phát điên, đi tiệc rượu bao nhiêu lần, lần đầu tiên chật vật rời đi như vậy, đều do Giản Nhụy Ái ban tặng, nghĩ tới Giản Nhụy Ái khiến anh cắn răng nghiền lợi.

Xe trước mặt không nhúc nhích chút nào, phiền toái cơ hồ đã được an bài, nổi điên vỗ vào chiếc lưng bên cạnh, hướng về phía Giản Nhụy Ái quát: “Giản Nhụy Ái, cô dám ỏi, thử nhìn một chút xem.”

Anh xưng cả họ và tên của người trong xe, hôm nay đi tiệc rượu long trọng như thế, nên anh dùng chiếc Rolls-Royce kiểu dáng thể thao mà anh thích nhất, giẫm chân ga vào cái, đây là chiếc xe số lượng có hạn, Giản Nhụy Ái dám ỏi trên xe, anh sẽ giết cô thật, đây là chiếc xe kỷ niệm à.

Tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn, đúng lúc chiếc xe chạy ra ngoài, Đơn Triết Hạo như mũi tên lao về phía trước, quẹo cua cấp tốc, phía sau là những chiếc xe vội vã chạy

Dạ dày Giản Nhụy Ái như bị sóng lớn đánh, quẹo cua vội vã vừa rồi, khiến thân thể cô không thể khống chế được mà khom xuống, đầu hung hăng đập vào cửa thủy tinh, nôn nữa cổ nhện từ nãy giờ, ‘ào’ một tiếng, ỏi lên xe Đơn Triết Hạo.

Trong nháy mắt, sắc mặt Đơn Triết Hạo như Bao Công mặt đen, tròng mắt tức giận tròn trừng, tâm muốn giết người đã xuất hiện.

Xe sang trọng dừng ở ven đường, Đơn Triết Hạo đưa tay qua chỗ Giản Nhụy Ái đang ngồi ở ghế phụ, ‘phanh’ cửa xe mở ra, anh tức giận, hướng về Giản Nhụy Ái ra lệnh “Cô gái bạn, xuống xe.”

Đầu Giản Nhụy Ái khó chịu, mê mang nhìn Đơn Triết Hạo tức giận, ánh mắt thoỉ qua cơn mưa xối xả như trút nước, không thể tin nhìn ngón tay của anh: “Tôi. Đi xuống.”

“Không nên dùng ngón tay chỉ tôi!” Đơn Triết Hạo dùng giọng nói lạnh lùng như băng, anh dùng lực bắt được tay của cô, đẩy cô xuống xe, Giản Nhụy Ái thuận thế bị đẩy xuống xe, nhếch nhác ngồi trong mưa, mấy giây, đầu của cô liền bị nước mưa làm cho ướt đầm.

Anh nhìn cô nhếch nhác, anh biết mình có hơi quá đáng, có chút quá sức rồi, một giây đồng hồ ấy anh muốn bước xuống dìu cô nhưng vươn tay ra, lại thu tay về, cô đã phá hư xe thể thao giá trị của anh: “Thật là mất hứng.”

Xe nghiêng ngang rồi đi, Giản Nhụy Ái kịp phản ứng, khi xe chạy về phía trước, người từ trong xe ném ra cho cô một bao đựng di động, nện vào người cô khiến cô đau đớn, cô mới thật sự hoàn hồn lại.

Giản Nhụy Ái biết anh là một người đàn ông bá đạo, vô tình ném cô xuống xe, cũng bởi vì cô uống rượu trong bữa tiệc, hại anh mất mặt, anh bỏ cô xuống giữa đêm tối, chạy xe lao đi chẳng thèm quan tâm đến cô, cô tức giận lao đảo đứng lên.

Trang phục vốn bó sát cơ thể, gặp mưa khiến nó ướt đầm, cả lễ phục áp sát vào người, nổi bật vóc người yếu đuối hấp dẫn của cô.

Cô luống cuống nhìn màn đêm đen thui, chỉ có ánh đèn và vài chiếc xe lướt qua, nước mưa khiến cơ thể cô ướt đầm, cũng cô từ say khướt tỉnh lại.

Giản Nhụy Ái cầm chiếc di động ướt đầm, không cầm dù, anh không muốn cô không có di động như thể không có lương tâm, cũng bởi vì cô không nhận được ới trên xe anh, đã bị anh đuổi xuống xem, cô còn nhận được một quả đấm, trong lòng ngập tràn uất ức, nước mắt vì thể không ngừng chảy xuống.

Cô ra sức đi về phía trước, trên mặt không biết bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu nước mưa, không biết cô đã đi bao lâu, chẳng biết đến nơi nào, thân thể trở nên nặng nề, đầu vỡ ra rồi, mồ hôi tràn trãi, hỗn hợp nước mắt và nước mưa làm cô càng khó chịu hơn.

Cô sợ tới cực điểm, cô mệt mỏi không muốn tiếp tục đi nữa, nhìn ven đường cách đó không xa, có một cây đại thụ lớn, cô vô lực dựa vào gốc đại thụ, tay run rẩy móc điện thoại di động ra.

14. Chương 14: Sợ Chích

Đầu Giản Nhụy Ái thoáng qua một người có thể cứu mình, người đó không ai khác chính là anh Quyền Hàn của cô, đề xuống phím điện thoại, nghe được có người tiếp máu, vội vã hỏi: “Nhụy Ái, em đang ở đâu vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Giản Nhụy Ái cố nén nước mắt, nói trong tiếng nấc: “Anh Quyền Hàn, cứu em... em thật khó chịu...”

“Nhụy Ái, em đã xảy ra chuyện gì? Không cần sợ, em đang ở đâu? Anh lập tức đến đón em.” Ông nghe truyền đến một giọng nói vội vã.

“Em đang ở... phố B xxx, đứng dưới đại thụ, anh Quyền Hàn, đến cứu em với.” Giản Nhụy Ái vô lực nói ra mấy chữ.

Quyền Hàn cúp điện thoại, trong lòng sợ tới cực điểm, bên tai quay lại giọng nói yếu ớt vừa rồi của Giản Nhụy Ái, loại âm thanh này chỉ có ngày mất đi ba mẹ cô mới khóc như thế. Anh nắm chặt chìa khóa trong tay định chạy ra ngoài.

Trong phút chốc, anh bị Trác Đan Tinh cản lại: “Anh Quyền Hàn, em cũng muốn đi.”

Anh nhìn Trác Đan Tinh mấy lần, kiên định gạt đầu một cái, mang theo cô gái, nếu như Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện gì, cũng dễ dàng đối phó hơn.

Hai người nhanh chóng lên xe, vì Giản Nhụy Ái mà lo lắng không yên. Quyền Hàn muốn nhanh chóng tìm được Giản Nhụy Ái, liền lái xe như bay, những nơi xe lái qua bắn ra những bọt nước li ti mờ ảo. Bọn họ quan sát ven đường, sợ thời gian không kịp, sợ mình bỏ lỡ Giản Nhụy Ái.

Hai mắt Đơn Triết Hạo thô bạo nhìn chằm chằm cần gạt nước, những hạt nước bị đánh qua đánh lại tạo thành những hạt thủy tinh nho nhỏ, đen nhánh như màu đêm. Ánh mắt thoáng vẻ nhếch nhác của Giản Nhụy Ái, trong lòng xuất hiện vài tia lo lắng.

Anh cảm thấy đêm Giản Nhụy Ái ném ở ven đường, có chút bất cần.

Trong đêm đen, một tiếng thắng xe chói tai dừng lại, xe dừng tốc độ nhanh nhất để quay lại, nước văng khắp nơi. Tốc độ xe cực nhanh, chạy như bay trên đường vắng, chung quanh nhìn chiếc xe điên lập tức tránh xa, sợ hãi nhìn tốc độ xe, cũng sợ xe mình cạo hư xe quý, lại phải bồi thường số tiền lớn.

Quyền Hàn nhìn thấy cô gái núp dưới gốc cây đại thụ, thắng xe gấp gáp, không để ý đến chuyện che dù, chạy như bay xuống.

Giản Nhụy Ái núp dưới gốc cây đại thụ, mưa to tưới vào khiến cô bất tỉnh nhân sự, cô hoảng sợ khi có người bế lên, mơ mơ màng màng nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Quyền Hàn, mới nở một nụ cười vững tâm, từ từ nhắm mắt lại.

Cảnh tượng như thế, vây quanh đầu của Đơn Triết Hạo, ánh mắt lạnh lẽo quét qua hình ảnh người đàn ông đang ôm cô gái, nhấp ga rời đi.

Giản Nhụy Ái được Quyền Hàn đưa về nhà, Trác Đan Tinh giúp cô thay quần áo, cô chẳng có chút phản ứng nào cả, mặc cho người khác chơi đùa.

Hai người nhìn thấy Giản Nhụy Ái mơ mơ màng màng, mặt bị đốt trở nên đỏ bừng, tình huống không ổn.

Trác Đan Tinh nhìn Giản Nhụy Ái không rõ cô bệnh gì, đôi mắt trở nên kinh hoàng, nước mắt từ khóe mắt chảy ra.

Quyền Hàn thấy Giản Nhụy Ái sốt cao như thế, lòng như lửa đốt, thấy Trác Đan Tinh lấy nhiệt kế ra, không ngờ sốt tới ba mươi chín độ rưỡi.

Anh cảm thấy không thể hạ xuống, gọi tên Giản Nhụy Ái, cô chỉ hơi mở mắt nhìn anh, Quyền Hàn trở nên khẩn trương, chưa từng gặp cô sốt cao như thế này, vì an toàn của cô mà nghĩ, lập tức mang cô tới bệnh viện.

“Đan Tinh, không nên gấp gáp, chúng ta lập tức đưa Nhụy Ái đến bệnh viện, cô ấy bị sốt đến như thế này, phải chích mới giảm sốt được.”

Quyền Hàn thấy Trác Đan Tinh sợ đến sắp khóc, anh biết mẹ Trác Đan Tinh chính là ngã bệnh qua đời, trong lòng cô vĩnh viễn có một nỗi ám ảnh, anh an ủi cô, đồng thời cũng an ủi chính mình.

Trác Đan Tinh nghe Quyền Hàn nói như thế, vội vã lau nước mắt, gạt đầu một cái, thu dọn đồ đạc, sẽ cùng Quyền Hàn và Giản Nhụy Ái đến bệnh viện.

Giản Nhụy Ái phát sốt, toàn thân mềm nhũn, cổ họng khó chịu và đau rát, nhưng cô không phải là người không có ý thức, lúc Quyền Hàn gọi tên cô, cô không có sức lực, lười trả lời mà thôi.

Cô nghe rõ đoạn đối thoại của bọn họ, Quyền Hàn muốn dẫn cô đến bệnh viện, sắc mặt cô càng thêm tái nhợt, từ nhỏ đến lớn cô sợ nhất là chích.

Mắt mở to, lời kéo cánh tay Quyền Hàn: “Anh Quyền Hàn, em không muốn đi bệnh viện.”

Quyền Hàn không muốn mặc cho Giản Nhụy Ái la lối, phát sốt không phải là chuyện nhỏ, nhất định phải đi bệnh viện kiểm tra một chút, nếu không sẽ chết: “Không được, Nhụy Ái, em ngã bệnh rồi, phải đi gặp bác sĩ, nếu không em sẽ rất khó chịu, đã lớn như thế rồi còn sợ chích là sao.”

“Em không đi, em không đi...” Giản Nhụy Ái không nghe lời khuyên của Quyền Hàn, giọng nói khàn khàn lẩm bẩm ba chữ, con người càng ngày càng mơ hồ.

Trác Đan Tinh thấy Giản Nhụy Ái kiên trì như vậy, cũng biết Quyền Hàn hết cách với cô, ở trong phòng tìm được điện thoại di động, gọi tới số 120, bảo một bác sĩ trực tiếp đến nhà, chuyện Giản Nhụy Ái sốt cao không thể kéo dài nữa.

Giản Nhụy Ái trở nên mơ hồ, nghe Trác Đan Tinh gọi bác sĩ, trong cơn hoảng hốt bỗng ngồi dậy: “Em không muốn đi bệnh viện, em không muốn đi bệnh viện...”

Quyền Hàn thấy Giản Nhụy Ái kích động, sợ cô giãy giụa sẽ tự làm tổn thương mình, ra sức ôm thật chặt lấy cô, kèm chế cảm xúc của cô, không để cho cô làm chuyện hại mình.

Giản Nhụy Ái tránh thoát vòng tay của Quyền Hàn, sau khi cô giãy giụa mệt mỏi, mới chậm rãi an tĩnh lại, mơ màng nằm trên bả vai Quyền Hàn, hô hấp trở nên suy yếu.

Bọn họ không biết Giản Nhụy Ái rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Một thân một mình ngồi dưới đại thụ, sợ nó làm thương tổn cô.

Nhưng bọn họ biết từ nhỏ Giản Nhụy Ái sợ nhất là chích, mỗi lần ngã bệnh chính cũng tựa như lấy mạng cô, đem mình giãy vò đến chết, cũng đem người khác giãy vò đến chết.

Trác Đan Tinh thấy Giản Nhụy Ái đã bình tĩnh lại, an ủi: “Nhụy Ái, không cần phải sợ, cậu phát sốt, không nên kích động, chính không đau đâu.”

Giản Nhụy Ái nghe thấy chích, thân thể không khỏi run rẩy, muốn giãy giụa, nhưng không còn hơi sức để từ chối, não loạn một chút, cũng mệt mỏi rũ xuống, chỉ có thể nằm trên vai Quyền Hàn.

Bác sĩ đến, kiểm tra một loạt cho Giản Nhụy Ái, lạnh lẽo đo nhiệt độ cơ thể cho cô, khiến cô vô cùng run rẩy.

Quyền Hàn đưa tay đem cô ôm vào trong ngực giống như một đứa trẻ, trấn an cô: “Không cần phải sợ, bác sĩ muốn kiểm tra một chút thôi, không có việc gì đâu.”

“Đừng chích, đừng chích...” Giản Nhụy Ái yếu ớt nói, miệng không ngừng lẩm bẩm, cô sợ hãi co rúc trong ngực Quyền Hàn, tựa mặt vào lồng ngực dịu dàng của anh.

Bác sĩ nhìn Giản Nhụy Ái một cái, sau một loạt kiểm tra, nói: “Mọi người yên tâm, chỉ là cô ấy vừa uống rượu lại mắc mưa nên cảm cúm mà thôi. Nếu như cô ấy sợ chích, các người không cần buộc cô ấy chích, tôi sẽ kê cho cô ấy một ít thuốc, ăn rồi uống, quan sát một thời gian, nếu thấy vẫn không giảm sốt, có lẽ nên đưa vào bệnh viện.”

Quyền Hàn đi tiễn bác sĩ, bảo Trác Đan Tinh ở lại chăm sóc Giản Nhụy Ái, còn anh tự mình đi nấu nước sôi, giúp Giản Nhụy Ái uống thuốc, lau mồ hôi và nước mắt trên gương mặt của cô, bị giãy vò một đoạn thời gian, cô rốt cuộc cũng chìm vào giấc ngủ.

Trác Đan Tinh thấy Giản Nhụy Ái bình an vô sự, không khỏi thở dài một hơi, cô bị bạn tốt hù sợ chết đi được.

“Anh Quyền Hàn, anh cũng mệt rồi, đi nghỉ đi! Nhụy Ái, em chăm sóc một mình được rồi.”

Quyền Hàn vắt khăn bông lau nước cho Giản Nhụy Ái, ngược mắt lên tiếng: “Không cần, Đan Tinh, em mệt rồi, nên đi nghỉ đi. Nhụy Ái anh có thể tự mình chăm sóc, đi đi! Hiện tại không có việc gì!”

“Em cũng không mệt ạ, chúng ta cùng nhau chăm sóc bạn ấy vậy!”

Quyền Hàn cũng không để ý tới Trác Đan Tinh, vắt khăn lông cho thật khô, đặt lên trán của Giản Nhụy Ái, giúp cô uống một chút nước, nhiệt độ cơ thể dần dần ổn định lại.

15. Chương 15: Cô Nổi Điên

Trên đường Đơn Triết Hạo trở về, vẫn dè dặt cơn giận dữ.

Cô gái đáng chết, ói cả lên xe anh, còn bắt an hơn chính là đã làm người phụ nữ của anh, thế mà còn quyền rũ đàn ông sau lưng anh, trong thời gian ngắn ngủi, lại bị hai cô gái đùa giỡn, tâm anh đang nghĩ đến chuyện giết người.

Cô gái ngu ngốc, anh được coi là người đàn ông ưu tú nhất thế giới, bao nhiêu cô gái quỳ gối dưới chân anh, muốn bò lên giường của anh.

Anh ném một quả đấm xuống ghế, vang lên một tiếng rầm rất to, anh không muốn bị phụ nữ đùa giỡn, chắc chắn người có lỗi với anh sẽ chẳng thể nào sống dễ chịu, Giản Nhụy Ái, cô dám khiêu chiến với tôi.

Giản Nhụy Ái, cô sẽ phải hối hận!

Anh trở về phòng làm việc của mình, không biết tại sao? Tâm tình không tốt, anh liền dùng núi công việc để ngăn chặn mình, bác sĩ nào đó đã từng khuyên cách để chữa tim tốt nhất là vùi đầu vào làm việc!

Nghĩ tới chuyện Giản Nhụy Ái phản bội, trên bàn làm việc bày đầy sách cùng bút, cũng bị anh hất xuống, ‘bộp. bộp. cốc. cốc.’ rớt xuống đất, trong đêm tối một tạp âm hỗn loạn vang ra khỏi phòng làm việc.

Trước mắt anh thoáng qua hình ảnh người đàn ông đang ôm Giản Nhụy Ái, bọn họ biết mình đang làm gì không?, bọn họ đang làm gì? Rất nhiều hình ảnh xuất hiện trong mắt anh, anh sắp điên rồi.

Đột nhiên điện thoại di động vang lên, đánh vỡ sự yên tĩnh của đêm, âm thanh lạnh lẽo nói: “Người nào?”

“Hạo, là em! Hà Mẫn Nghê, không lẽ anh quên luôn người nhà rồi hả?!” Trong loa truyền đến tiếng nũng nịu của một cô gái.

Đơn Triết Hạo đối với cô gái ở đầu dây bên kia điện thoại có chút ấn tượng, cô là cô gái khôn khéo nhất từng làm ấm giường cho anh, đối với anh cũng không mang tâm đùa bỡn, không đục nước đổ thừa, hiểu mình cần gì và anh cần gì cũng như hậu quả nếu không chịu rời đi, có lúc gần anh lúc xa anh, là một cô gái biết lùi biết tiến, anh nghĩ mình cũng cần một cô gái làm ấm giường như thế.

Mấy năm qua, đổi không ít những cô gái, duy chỉ có cô là chưa đổi, vóc người cô rất mê người, gương mặt cũng là có một không hai, là một tiểu thư vô địch về tiền bạc, hội tụ trên người những điều anh cần, còn biết cho anh chút mặt mũi.

“Hạo, mấy tháng rồi chúng ta không gặp nhau, em nhớ anh lắm, em đến thăm anh chút được không?” Trong loa mang đến một giọng nói không hề nhoe cùng quyến rũ, một câu động lòng người dễ dàng khiến đàn ông mất hồn.

“Được! Phòng làm việc của Tổng giám đốc tùy thời có thể ghé thăm đón em!” Đơn Triết Hạo bình tĩnh nói.

Nút cổ lỏng xuống, một chiếc áo đầm cực ngắn, cộng thêm đôi chân trắng tấp thuộc hàng có một không hai, khối núi tuyết như ẩn như hiện, thân hình cân đối chỗ cần lồi thì lồi cần lõm thì lõm vô cùng diễm lệ, người đàn ông nào có thể cưỡng lại?

Cô chậm rãi đi vào phòng làm việc của anh, gất giọng: “Hạo, sao anh nghiêm túc vậy?”

Đơn Triết Hạo quay mắt nhìn cô, đôi môi hơi vênh, hừ lạnh mấy tiếng khinh thường, đứng dậy: “Mỹ nhân Hà, có chuyện gì tìm tôi?”

Hà Mẫn Nghê ba bước làm thành hai bước, nhanh chóng đi lại bên cạnh anh, cô vô lực nằm trên người anh, hai đôi núi tuyết vờ ép lồng ngực của anh, đôi tay thanh mảnh luồn vào bên trong cơ thể anh.

Bên tai anh truyền đến một hơi thở gấp gáp, đặt một nụ hôn sau ót anh, sự đụng tất cả vốn liếng của mình, kích thích dục vọng của Đơn Triết Hạo: “Nghĩ tới em sao?”

Đơn Triết Hạo kéo cô gần trong lòng ngực mình, để đôi núi tuyết dán chặt lên lồng ngực anh, còn cái miệng của cô ngồi trên chân anh: “Tiểu yêu tinh mấy ngày không thấy, vẫn mê người như cũ.”

Môi anh không thể đợi chờ hôn lên núi tuyết của cô, dùng sức gặm cắn, hô hấp càng ngày càng gấp rút, bàn tay nóng rực vuốt ve cơ thể cô, cố gắng không bỏ sót một tấc da thịt nào, nhưng cố gắng không chạm đến môi cô, bởi vì anh không thích hôn đôi môi xa lạ.

Thế nhưng ngày đó anh lại hôn môi Giản Nhụy Ái, khi rằng môi của hai giao thoa để lại trong anh rất nhiều tư vị, trước mắt lại thoáng qua hình ảnh Giản Nhụy Ái trẻ trung đáp lại anh, anh không nhận được lắc đầu vài cái.

Giản Nhụy Ái không biết là một cô gái không biết xấu hổ, cô căn bản chẳng xứng để ở bên cạnh anh.

‘xẹt’ quần áo trên người Hà Mẫn Nghê bị xé làm đôi, nhưng cô không sợ hãi, càng nhiệt tình ôm cổ của anh, cô thích anh lỗ mãng như thế mỗi khi yêu, cất tiếng rên rỉ nũng nịu, ngồi trên đùi Đơn Triết Hạo không ngừng giãy dụa.

Mặc kệ cô khô khốc, không làm bước dạo đầu mà trực tiếp đi vào, khiến cô đau đớn thét lên một tiếng, nhóm người lên thở ra một hơi, thân thể theo động tác của anh, không ngừng lắc lư: “Hạo, hôm nay anh hung mãnh quá!”

Đơn Triết Hạo không nói gì, anh vẫn dùng hành động để chứng minh, chỉ là động tác này bày tỏ rằng anh đang rất tức giận.

Giản Nhụy Ái mơ mơ màng màng, đột nhiên từ cơn ác mộng tỉnh lại, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, không ngờ mặt trời lên cao như thế, đuổi người một cái, cô gắng gượng ngồi dậy, thân thể vẫn vô cùng đau đớn.

Cô vỗ mấy cái vào cái đầu đang ê buốt của mình, mở cửa đi ra ngoài, vừa lúc đi ngang phòng bếp, nhìn thấy Trác Đan Tinh như cơn nắng ấm vây quanh Quyền Hàn, đang cố gắng cùng nhau nấu cơm, cảnh đẹp tựa như cặp vợ chồng mới cưới, cả phòng bếp trở nên ấm áp.

Cô nằm mộng bao giờ cũng mơ cảnh sẽ cùng người mình yêu làm điểm tâm.

Nhìn trên bàn bày toàn thịt cá và dưa muối, ngã bệnh có ngay một ưu tiên, có thể ngủ nướng, lại có thể ăn bữa ăn sáng thơm ngon, rất không khách khí cầm một cái bánh tiêu lên: “Anh Quyền Hàn, bánh tiêu ăn ngon thật.”

Quyền Hàn cùng Trác Đan Tinh không hẹn mà cùng quay lại, hướng về phía Giản Nhụy Ái đồng thanh nói: “Nhụy Ái, rửa tay xong mới được ăn.”

Cô cắn một miếng bánh tiêu đưa đôi mắt vô tội nhìn hai người bạn mình, còn chưa kịp phản ứng, bánh tiêu trên tay đã bị Quyền Hàn đoạt đi, gương mặt tội nghiệp nhìn miếng bánh tiêu, dịu dàng cầu xin.

“Anh Quyền Hàn, bụng của em đói.” Giản Nhụy Ái chưa từ bỏ ý định làm nũng nịu, bụng của cô không ngừng đánh âm âm, bất mãn quệt mồm một cái, nhìn chiếc bánh tiêu vàng ươm trên bàn, bất đắc dĩ ngoan ngoãn chạy đến nhà vệ sinh đi rửa tay.

Dùng tốc độ nhanh nhất để rửa, nhưng khi nhìn những giọt nước ngọt chạy xuống tay, cũng giống như những giọt nước mưa lạnh lẽo đêm qua, ánh mắt nhìn chằm chằm vào gương, gương mặt cô tái nhợt như tàu lá chuối, đầu thoáng qua mặt của Đơn Triết Hạo, tâm hung hăng như bị ai đó làm dao động, mắt thoáng qua một tia sát khí, anh ta không có lương tâm, căn bản không có quan tâm đến cô.

Trác Đan Tinh nhìn bóng dáng Giản Nhụy Ái rời đi, đêm qua nổi điên, hôm nay lại xem như không có chuyện gì, gần đây rốt cuộc Giản Nhụy Ái đang làm gì? “Anh Quyền Hàn, đầu Nhụy Ái có vấn đề ạ.”

“Không nên nói chuyện lung tung.” Quyền Hàn thích bộ dáng Giản Nhụy Ái như vậy, không có tim không có phổi, luôn cười vui vẻ. Đêm qua bị dáng vẻ của cô hù sợ, vốn cho là cô sa sút một đoạn thời gian, không ngờ trời vừa sớm cô lại cười nói vui vẻ.

Giản Nhụy Ái ngồi vào chỗ của mình bưng sữa đậu nành lên uống một ngụm, mổ một miếng đồ ăn, hài lòng cắn miếng bánh tiêu: “Hai người nấu đồ ăn ngon thật.”

“Nhụy Ái, rốt cuộc xảy ra chuyện gì với cậu vậy? Tại sao phải mặc xinh đẹp đi ra đường cái? Cậu cũng phải cho mình biết rõ cậu nhặt nó ở đâu nhé, thế giới này không có chuyện tốt lành đó, mấy phụ kiện trên đồ của cậu tới thấy nó trên mấy quầy tạp chí thời trang của Mĩ, toàn của những nhà thiết kế nổi tiếng không. Cả nước, không phải toàn thế giới chỉ có vài người mua nổi thôi!”

Toàn thế giới chỉ có một vài bộ, Giản Nhụy Ái nuốt một ngụm nước bọt, thiếu chút nữa bị sữa đậu nành làm cho sặc chết: “Khụ khụ.”

Quyền Hàn thân thiết vỗ vỗ lưng cô, tròng Trác Đan Tinh một cái, trách cô lảm nhảm: “Đỡ hơn chưa?” Thấy cô không còn ho khan nữa, Quyền Hàn yên tâm ngồi trở lại.

Giản Nhụy Ái không cách nào quên được, toàn thế giới chỉ có vài bộ lễ phục giống thế này, nó cũng đồng nghĩa là cô đang một bao tiền trên người?

Không được! Nếu như không trả quần áo lại, Đơn Triết Hạo lại có lý do đòi nợ cô, vậy nên cô hỏi “Đan Tinh, quần áo, quần áo đó đang ở đâu?”

Trác Đan Tinh kỳ quái nhìn Giản Nhụy Ái đang kích động, thần thờ, chỉ ra trên ban công: “Hôm nay.
. tớ giặt nước lạnh xong đang phơi khô.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” tâm Giản Nhụy Ái như đang treo ngược cành cây, đem quần áo xa xỉ ném loạn, sẽ không có tiền đi trả lại cho Đơn Triết Hạo.

Cô phản ứng kịp, chỉ thấy ánh mắt bọn họ nhìn chăm chăm vào mình: “Tớ. Hai người có thể đừng hỏi tớ xảy ra chuyện gì không? Hiện tại tớ không biết phải giải thích thế nào cả?”

Quyền Hàn không muốn làm khó Giản Nhụy Ái, anh đối với cô là sủng ái vô độ: “Nhụy Ái, không nói, tại anh cũng không hỏi, nhanh lên ăn sáng đi, ngày hôm qua phát sốt, mấy ngày nay cũng không ăn uống được nhiều, phải tự chăm sóc tốt cho thân thể mình.”

“Ừ! Được” Giản Nhụy Ái lộ ra nụ cười rực rỡ, cái nụ cười giống như sau cơn mưa trời lại sáng, hạnh phúc ăn những món ăn đơn giản.

Trác Đan Tinh chăm chú nhìn Giản Nhụy Ái, cảm giác trên người Giản Nhụy Ái có cái gì đó thay đổi, ngại vì có Quyền Hàn ở đây không tiện nói, cũng không thể nghiêm chỉnh đặt câu hỏi, chỉ có thể yên lặng ăn buổi sáng..

16. Chương 16: Điền Cường

Mới vừa ăn cơm xong, Giản Nhụy Ái đem quần áo giá trị xa xỉ cất vào một túi lớn, muốn đi trả lại cho Đơn Triết Hạo.

Cô thừa dịp Quyền Hàn và Trác Đan Tinh vội vàng trông tiệm, chuồn êm ra ngoài. Giản Nhụy Ái không dám đi theo phụ giúp bọn họ, sợ bọn họ hỏi tới, cô không biết trả lời như thế nào.

Cô cuội con cừu nhỏ (Edit: hình như nói là xe máy hay honda gì đó, nói chung là xe hai bánh), chạy tới tập đoàn Đan thị, trong nội tâm không ngừng lo lắng, dù sao não loạn như thế, hiện tại cô không biết làm sao đối mặt với anh? Đơn Triết Hạo thấy cô nhất định sẽ lại la mắng.

Mặc kệ như thế nào? Trước tiên đem quần áo trả lại cho anh là điều quan trọng nhất.

Nhưng cô chỉ muốn trả lại quần áo, cũng không nghĩ phải nói trước với Đơn Triết Hạo, tựa như đi ăn lẩu mà quên đặt bàn.

“Tiểu thư, làm ơn để cho tôi cầm quần áo trả lại cho Đơn Triết Hạo, tôi sẽ rời đi ngay.”

“Thật là xin lỗi, tiểu thư, nếu như cô không hẹn trước, cô không thể vào được.”

“Muốn hẹn trước thì phải làm sao? Tôi chỉ muốn cầm quần áo trả lại cho anh ta thôi, chỉ đơn giản như vậy. Chỉ gặp một thời gian ngắn, xin cô giúp đỡ.”

“Thật xin lỗi, xin tiểu thư đừng làm khó cho chúng tôi, chuyện này chúng tôi phải làm theo quyết định, thật không dám làm khác.”

Giản Nhụy Ái thấy thái độ cứng rắn như thế, xem ra thật không đi vào được, nhìn quần áo trong tay một chút, không khỏi thở dài, muốn trả một bộ quần áo mà khó khăn quá.

“Vậy tôi đợi ở đây, cảm ơn cô.”

“Không cần khách khí.”

Cô nhìn cô gái thân thiết chào hỏi với mình như thế, trong lòng buồn bã nhiều hơn vui, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, lúc này Đơn Triết Hạo hẳn không ra về sớm như thế, muốn chờ anh, nhất định phải tới rất nhiều thời gian.

Giản Nhụy Ái dòm ngó tiệm trà sữa bên cạnh hồi lâu, thấy rất nhiều người đứng, muốn dùng một ly trà sữa để giết thời gian.

Cô chen chúc theo dòng người xô đẩy, chờ mua trà sữa, thật vất vả mới đến lượt mình, cuối cùng mới mua về. Ngửi mùi trà sữa thơm ngào ngạt, trong lòng vui thích, không thể chờ đợi uống một ngụm, thật là thiên đường của nhân gian.

Cúi đầu đi bộ, nhưng không có nhìn thấy trước mặt có nhiều người, trực tiếp đụng vào một người cao lớn.

“Phanh.” Cô nắm chặt ly trà sữa trong tay, thiếu chút nữa rớt xuống sàn, may nhờ cô cầm chắc: “A! Thiếu chút nữa đổ hết!”

Cô khấn trương vỗ vỗ ngực mình, ngẩng đầu thấy bộ dáng của người đi không nhìn đường kia, liền thấy gương mặt lạnh lùng, tức giận muốn giết người, vô hồn và đầy sát khí.

Mặt Giản Nhụy Ái mờ mịt nhìn anh, không thể tưởng tượng nổi. Không phải anh đang ở trong phòng làm việc sao, thế nào lại xuất hiện ở cửa công ty?

“Đơn Triết Hạo, anh...” ‘xoạt’ đem túi nylon trong tay đưa đến trước mặt anh: “Trả lại quần áo cho anh.”

“Đơn Triết Hạo, anh không cần kéo tôi, buông tôi ra, tay tôi rất đau.” Tay Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hạo gắt gao nắm lấy, hướng đi vào trong công ty, ly trà sữa trong tay cô bị anh vứt vào sọt rác.

Cô cũng không có thời gian đi thương tiếc ly trà sữa, bởi vì tay cô đã bị Đơn Triết Hạo làm cho đau buốt, đau đến nước mắt sắp chảy ra. Đơn Triết Hạo, kẻ điên đại lại lớn sức nên chẳng ai đấu lại anh.

Đơn Triết Hạo không để ý đến việc Giản Nhụy Ái đang kêu gào, lời cô đi vào phòng làm việc của mình, người thư ký ngoài phòng làm việc nhìn Tổng giám đốc đang vô cùng tức giận, tay đang lôi kéo cô gái nhỏ, mọi người đều bị vẻ lạnh lùng của tổng giám đốc hù sợ, trên đường đi đều nháo nhào nhường đường.

“Phanh.” Cửa phòng tổng giám đốc được đóng lại, tất cả nhân viên đem tò mò hướng về người bên trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, cách ly rồi, Đơn Triết Hạo không bị những chuyện kia làm cho lung lay ý tưởng.

Anh hung hăng đem Giản Nhụy Ái ném về ghế salon, anh cũng cởi luôn áo khoác tây trên người mình xuống, bỏ cả vạt ra, tức giận đem nút áo sơ mi tháo xuống, ngực bởi vì tức giận mà phập phồng.

Mang theo lửa giận nhìn chằm chằm cô gái nhỏ. Giản Nhụy Ái khá lăm, ngày hôm qua nhếch nhác bị đàn ông ôm đi, hôm nay vui mừng đem quần áo trả lại cho anh, chẳng lẽ cứ như vậy, không thể chờ đợi, muốn cùng anh phủi sạch quan hệ, ôm ấp yêu thương, chạy đến trong ngực người đàn ông khác.

Không thể, anh sẽ không tha cho cô.

Anh không thể chờ đợi mà áp lên người cô. Giản Nhụy Ái vì phản ứng của anh làm hoảng loạn. Anh đè ép môi cô sát môi anh, lửa nóng đầu lưỡi cạy miệng nhỏ nhắn của cô ra, không chút do dự đưa vào, bá đạo chiếm lĩnh cái lưỡi mềm mại.

Một bên anh hôn, một bên bế ngang cơ thể cô, đi vào phòng nghỉ ngơi bên trong, ném cô lên giường lớn, thân thể cường tráng không hề thương tiếc nhào tới, đè lên người cô.

Đơn Triết Hạo cảm giác mình sắp bị sự đổ kị bức tới điên rồi, anh lần lượt lột sạch quần áo trên người cô, thân thể mềm mại trắng như tuyết lộ ra trước anh, để cho anh càng thêm điên cuồng, nhanh chóng ngồi dậy, cởi hết quần áo của anh, lần nữa nằm trên người cô.

Giản Nhụy Ái kinh hoàng mở to đôi mắt, nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, rồi từ từ phục hồi tinh thần lại từ trong nỗi khiếp sợ, phản ứng chống lại thân thể người đàn ông đang ngồi trên mình, anh ta muốn cái gì hả? Gương mặt khê ứng hồng.

Khi cô đang trong kinh ngạc, trên người truyền đến đau đớn kịch liệt, thân thể Giản Nhụy Ái loay hoay, muốn tránh thoát cái loại đau đớn đó.

Đơn Triết Hạo mãnh liệt chiếm lấy cô, bá đạo tuyên thệ chủ quyền của mình, khí thế hung hăng bắt đầu khởi động, qua mấy lần, đã khiến Giản Nhụy Ái cảm thấy mệt lả, không còn sức chống cự.

Anh tìm một vị trí tốt, muốn dùng sức đi tới, điên cuồng mãnh liệt bắt đầu những động tác khởi động trên cơ thể cô.

Dịch ái chảy ra, khiến Giản Nhụy Ái ngượng ngùng muốn chết, cắn bản lời nói chẳng thể ra khỏi miệng: “Anh...” Cô biết mình giấy giũa cũng chẳng có tác dụng rồi...

17. Chương 17: Đơn Triết Hạo Ghen

Mồ hôi chảy xuôi trên giường, ga giường màu trắng hiện ra vòng hoa nhàn nhạt, xinh đẹp như thế nhưng không ai biết nó được tạo thành từ đâu? Là cô hay là anh?

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo bị điên rồi, anh đang ra sức đòi mạng người, một lần lại một lần bức cô cùng anh lên đỉnh, cái loại cảm giác như bị xé nát, để cho tâm cô hoảng hốt .

Đơn Triết Hạo điên cuồng gặm cắn xương quai xanh của cô, tất cả trên người cô.

Giản Nhụy Ái giống như kẹo, bị anh xét ra rồi đóng gói, xinh đẹp khiến người ta cực kỳ muốn thưởng thức, cắn. Cho đến ăn sạch sành sanh mới thôi.

“Anh bị sao thế?” Giản Nhụy Ái mệt lả từ chối, cô cảm thấy mình như gánh quả tạ ngàn cân, tại sao như vậy? thân cô sẽ bị anh hại chết .

“Giả bộ cái gì? Ngày hôm qua được người đàn ông kia ôm đi, để cho người ta thưởng thức sức quyến rũ của cô, mới không thể đợi chờ trả đồ lại cho tôi như vậy, vậy thì tôi sẽ để cho cô biết sức quyến rũ của đàn ông là như thế nào?” Anh cắn miệng của cô, hôn ngấu nghiến.

Đầu óc anh thoáng qua hình ảnh người đàn ông ôm cô đi hôm qua, cái bộ dáng đó là thế nào? Cũng có vẻ rất then thừng? Ý nghĩ như vậy khiến anh càng thêm điên cuồng!

Giản Nhụy Ái không biết anh đang nói cái gì? Có đôi lời nghe chẳng vào, đêm qua anh máu lạnh vô tình, hiện tại quay lại anh ghen là thế nào.

Khóe miệng cô lộ ra nụ cười: “Đêm qua. Người đàn ông kia, anh ấy là anh trai của tôi.”

Giản Nhụy Ái không đỡ được đụng chạm của anh, liền ngất đi.

‘Anh trai?’ động tác Đơn Triết Hạo chậm chạp, trong lòng anh dường như hiểu ra chuyện gì đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười, thở hổn hển, nằm ở trên người cô.

Nhìn cơ thể mềm mại bên dưới, muốn bao nhiêu cũng không đủ! Mới vừa rồi lỗ mông muốn cô hơn chục lần, bởi vì tức giận chính mình, ghen tỵ.

Không ngờ người đàn ông đêm qua chính là anh trai của cô, trong lòng tức giận cũng bởi vì tiếng “anh trai” mà biến mất.

Anh bế cô lên ngực, mồ hôi chảy dài trên trán Giản Nhụy Ái đang ngủ say, anh dịu dàng giúp cô lau mồ hôi, vuốt lông mày cô, vuốt gương mặt tinh tế.

Mỗi vị trí trên người cô đều làm anh nhớ nhung. Hiện tại anh không biết mình là thế nào? Nhìn cô và người đàn ông khác ở chung một chỗ, anh đánh mất lý trí, anh ghen tỵ, trong lòng sinh ra nóng giận.

Đây là một cảm giác chưa bao giờ có với Lạc Tình Tình, Đơn Triết Hạo cảm thấy mình dần có những đổi thay.

Giản Nhụy Ái mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy Đơn Triết Hạo ngủ an ổn, cô cố nén thân thể khó chịu, muốn chạy ra ngoài.

Hồi tưởng lại, sau mỗi lần cô và Đơn Triết Hạo làm chuyện đó, cô sẽ một mình chạy trốn, không biết vì sao? Có lẽ sợ khi tỉnh lại gặp nhau sẽ lúng túng!

Cô cầm quần áo trên sàn lên, không nỡ nhìn quần áo thê thảm của mình, may là nó không rách quá nhiều, ít nhất có thể mặc rồi.

Mặc quần áo tử tế, nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo đang ngủ say, người đàn ông này luôn cường thế như vậy, hung hãn đến cô khiếp sợ.

Đi ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, một khắc kia cô trở nên kích động, người trong phòng làm việc, đều tò mò chỉ trỏ sau lưng cô.

Giản Nhụy Ái ngượng ngùng hận không được tìm một lỗ nẻ chui xuống, tránh khỏi mắt mặt xấu hổ.

Cô muốn dùng tốc độ nhanh nhất đi ra khỏi đầu, liều mạng chạy ra khỏi tập đoàn Đan Thị, dừng lại một giây đồng hồ, cô thật sự đã bị nước miếng của nhóm người kia.

Phun chết!

Còn trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Y Thiếu Thiên đứng một bên, toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh, nếu như không phải cậu và Đơn Triết Hạo là bạn bè lâu năm, lực kháng cự của cậu mạnh, hiện tại sớm đã bị Đơn Triết Hạo hù sợ đến chết khiếp rồi.

Mới vừa rồi nhìn thấy bộ mặt giết người của anh, hiện tại nếu như người này cười khúc khích, càng khiến thân thể Y Thiếu Thiên run rẩy, lẩm bẩm nói: “Tổng Giám đốc Đơn, anh có gì cần giải quyết ạ? Cầu xin anh đừng dùng bộ dạng như thế, muốn tôi chết, cứ nói rõ đi ạ, đừng làm bộ dạng như thế.”

Đơn Triết Hạo ngược mắt nhìn chằm chằm Y Thiếu Thiên, thấy bộ dạng cợt nhả của cậu ta, tay cầm bút ném qua: “Đừng cười với tôi như thế, tôi không phải kẻ đồng tình luyến ái với cậu, đi điều tra toàn bộ thông tin về Giản Nhụy Ái cho tôi, tôi muốn có chúng trong thời gian sớm nhất, rõ nhất nghe được chưa?”

“Dạ, tôi sẽ lập tức làm ngay, tổng giám đốc cứ yên tâm, tôi sẽ lời mười tám đời tổ tông nhà cô ấy ra thăm dò giúp anh.”

“Y Thiếu Thiên, cậu muốn chết sao?”

“Không muốn!” ‘phanh’ một quyển sách thật dày nện ra cửa, phát ra tiếng vọng thật to.

Y Thiếu Thiên vỗ vỗ bộ ngực của mình, may nhờ mình thoát được gấp nếu không cậu thân tàng ma đại rồi, muốn chọc vào Đơn Triết Hạo, cậu phải có năng lực thích ứng siêu cường lắm mới có thể sống bên cạnh anh ta cho đến hiện tại.

Đơn Triết Hạo tính tình lạnh lẽo như thế, có thể dung nạp Y Thiếu Thiên làm trợ lý kiêm bạn thân hoàn toàn tin tưởng, là có nguyên nhân.

Chị hai của Y Thiếu Thiên là thư ký của anh, bọn họ bị Xã Hội Đen vây bắt, chị của Y Thiếu Thiên vì bảo vệ anh mà bị thương rất nặng, đưa đến bệnh viện nhưng đã qua đời.

Trước khi cô ấy chết cầu xin Đơn Triết Hạo đồng ý giúp cô ấy chăm sóc Y Thiếu Thiên, Đơn Triết Hạo không cần suy nghĩ liền đồng ý.

Tự tay anh chăm sóc và bồi dưỡng Y Thiếu Thiên, khiến cậu ấy trở thành trợ thủ đắc lực của anh, Y Thiếu Thiên trời sanh rất thông minh, đi bên cạnh anh giúp anh giải quyết không ít việc.

Không tới ba phút sau, Y Thiếu Thiên lại gõ cửa tiến vào: “Tổng giám đốc Đơn, về gia thế của Giản Nhụy Ái tôi đã điều tra rõ ràng.”

Đơn Triết Hạo nhận lấy tài liệu, anh tin tưởng Y Thiếu Thiên chỉ cần mấy vài phút có thể đem gia cảnh một người điều tra rõ ràng, bên trong còn có một tấm ảnh, hấp dẫn ánh mắt của anh, con mắt đang tức giận trong nháy mắt đã trở nên dịu dàng.

Không ngờ số phận Giản Nhụy Ái khổ như thế, trước kia đã phải một mình vượt qua bao sóng gió? Cha mẹ của cô bị tai nạn xe cộ đã qua đời từ năm cô mười tuổi; họ qua đời, nên từ nhỏ Giản Nhụy Ái đã phải lớn lên ở cô nhi viện, cô với Quyền Hàn và Trác Đan Tinh, ba người sống nương tựa lẫn nhau, xưng nhau như anh chị em, nhưng cô lại được xem như bạn thanh mai trúc mã với Quyền Hàn.

Quyền Hàn là anh trai của cô, nhưng cũng chẳng có quan hệ máu mủ, cô và người đàn ông không có tí quan hệ nào, sinh hoạt chung một chỗ, Đơn Triết Hạo nghĩ tới chuyện này, trong lòng liền ghen tỵ điên cuồng, loại ghen tỵ này đến anh cũng chẳng rõ nguyên nhân.

18. Chương 18: Thường Cùng Nhau Tắm Rửa

Thời tiết mùa hè càng ngày càng nóng, quán cà phê buôn bán coi như là tạm ổn, khách cũ ra khách mới vào, phục vụ trong tiệm thường xuyên trong trạng thái bận rộn.

Giản Nhụy Ái ngủ đến trưa rồi mới đi xuống, thấy Trác Đan Tinh nhàm chán nằm trước quầy thu ngân: “Đan Tinh, anh Quyền Hàn đâu?”

“Anh ấy đi đưa bữa trưa...” Trác Đan Tinh không lịch sự trả lời, thấy tại cửa chính có một người đang vào, người đàn ông kia chỉ gặp qua một lần liền khắc cốt ghi tâm? Anh là người đàn ông với gương mặt anh tuấn làm cho đàn ông phải ganh tị, phụ nữ phải ước ao.

“Quyền Hàn đi đưa cơm...” Giản Nhụy Ái muốn hỏi Quyền Hàn đi đưa cơm chỗ nào? Nhìn thấy khách không mời mà đến, lập tức ngậm miệng.

Cô biết Đơn Triết Hạo tới tìm mình, muốn tránh đã không kịp rồi. Thấy Đơn Triết Hạo xông tới, là phúc hay họa cũng không tránh khỏi.

Đơn Triết Hạo đứng trước mặt Giản Nhụy Ái, vẫn bộ dạng tây trang quen thuộc, anh không giống như những vị tổng giám đốc khác, đi đâu cũng có vệ sĩ vây quanh, anh thích đi một mình, đi vào quán cà phê nhỏ khiến anh trở thành viên kim cương chói mắt, gương mặt đẹp trai lại không có một tia cảm xúc nào.

Anh không thèm nhìn đến mọi người xung quanh.

“Đi thôi! Giản Nhụy Ái.”

Giản Nhụy Ái không hiểu, thấy Đơn Triết Hạo nắm lấy tay mình, không biết Đơn Triết Hạo muốn làm gì? Tâm tư hèn nhát có chút bối rối, giọng nói nhỏ nhẹ: “Muốn đi đâu?”

“Đi rồi sẽ biết.” Con mắt đẹp của Đơn Triết Hạo bao hàm thâm ý nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái.

“Quan hệ của hai người là như thế nào?” Trác Đan Tinh đưa ánh mắt kì quái nhìn bọn họ, cảm giác quan hệ bọn họ không đơn giản.

Giản Nhụy Ái thấy hai mắt Trác Đan Tinh đầy nghi hoặc, muốn giải thích cái gì? Liền bị Đơn Triết Hạo lôi đi, cô chỉ có thể quay lại nhìn Trác Đan Tinh quát lớn: “Đan Tinh. Không cần nói với anh Quyền Hàn, tớ đi một chút sẽ về thôi.”

Lời của cô truyền vào tai Đơn Triết Hạo, đuôi lông mày nhẹ cau lại. Vì sao chuyện Giản Nhụy Ái cùng anh đi ra ngoài, không thể nói với Quyền Hàn? Chẳng lẽ cô không muốn nhiều người biết chuyện cô và anh ở cùng một chỗ sao? Rồi còn gì mà đi một chút rồi về, chẳng lẽ sợ ai đó đợi sao? Trong lòng Đơn Triết Hạo tức điên.

Ngồi trên xe, Giản Nhụy Ái mang theo nội tâm thấp thỏm, không biết Đơn Triết Hạo lại trúng gió gì rồi. Thấy anh lái xe, vẻ mặt từ chối người ngoài ngàn dặm, trong đầu cố tìm tòi một lúc lâu, cô chẳng nhớ mình có chỗ nào đắc tội với anh.

Người đàn ông này đến từ sao Kim ư? Còn cô đến từ sao Hỏa, hoàn toàn không thể hiểu được đối phương.

Anh mang cô tới biệt thự, biệt thự này không tính là lớn, nhưng phong cách khác đặc biệt, sân cỏ vô cùng lãng mạn, đài phun nước mềm mại, hồ nước trong suốt, bên trong đều là đá nhỏ.

Cô nhìn trang thiết bị tự động trong nhà, cửa phòng đều là tự động dựa trên bộ cảm ứng.

Nội thất bên trong làm cho người ta mở rộng tầm mắt, phòng ốc cách thức châu u, dụng cụ bên trong đều mang phong cách hoàng gia, đèn chùm trang trí giá trị liên thành.

Giản Nhụy Ái nhũ mảy, một loại cảm giác kì quái.

Anh mang cô đến đây để làm gì? Giản Nhụy Ái không nghĩ là anh tốt bụng mang cô đến đây tham quan, sau đó mua tặng cô căn nhà này.

“Phòng ốc không tệ chứ?” Đơn Triết Hạo tùy ý ngồi trên ghế salon, nhìn hai mắt tò mò của Giản Nhụy Ái, đã đạt tới hiệu quả hiểu kì mà anh dự đoán.

“Rất cuộc anh đang có ý gì?” Giản Nhụy Ái không có tâm tình chơi trò mèo vờn chuột với anh, không nhin được hỏi.

Đơn Triết Hạo đứng lên lôi kéo Giản Nhụy Ái ngồi trên bộ sofa được công ty La Dịch ở nước ngoài thiết kế riêng cho anh, nhẹ nhàng kéo bả vai của cô, gương mặt cọ sát mặt của cô, một tay không an phận vuốt ve sống lưng: “Ồ lại, làm tròn trách nhiệm người phụ nữ của tôi.”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người, đứng lên, thoát khỏi lồng ngực Đơn Triết Hạo, không từng nghĩ đến chuyện này: “Ồ nơi này? Không thể nào. Tôi không đồng ý.”

Nhanh như vậy cự tuyệt, khiến trong lòng Đơn Triết Hạo cực kì khó chịu. Vẫn chưa có người nào dám trắng trợn cự tuyệt anh như thế, tròn mắt lộ ra tín hiệu nguy hiểm, đưa tay vuốt gương mặt của cô, đôi môi nở ra một nụ cười nhất định, nhưng nụ cười dần biến mất khi nhìn đến cơ thể Giản Nhụy Ái, giống như bị cô làm tổn thương.

Mỗi lần anh nghĩ đến Giản Nhụy Ái cùng người đàn ông khác ở cùng với nhau, trong lòng không thoải mái, mới muốn để cô dời đến biệt thự anh vừa mua. Anh dịu dàng nói: “Giản Nhụy Ái, đây là lời dễ nghe nhất mà tôi nói..., ở nơi này.”

Giản Nhụy Ái thích hoàn cảnh biệt thự này, nhưng để cô ở trong đây thì không thể nào, chuyện gì cũng có thể nghe lời Đơn Triết Hạo, duy chỉ có chuyện này là không thể.

Cô lùi về sau mấy bước, ra sức vẫy vùng, thoát khỏi lồng ngực Đơn Triết Hạo, tự vệ nhìn Đơn Triết Hạo, trong lòng run sợ nói: “Đơn Triết Hạo, tôi sẽ không dời qua đây. Tiệm Nhân Ái là nhà của tôi, không thể từ trong nhà mình chuyển qua nhà khác.”

Tính nhẫn nại của Đơn Triết Hạo cũng không tốt, anh cũng chẳng dịu dàng, Giản Nhụy Ái không quan tâm, trong lòng anh có một con quỷ đang hoạt động, khiến khuôn mặt anh đanh lại, nặng nề và tức giận. Tay anh nắm cầm Giản Nhụy Ái: “Giản Nhụy Ái, em đừng nói là em không biết xấu hổ nhé, để cho em ở nhà này đó là vinh hạnh lớn nhất của em rồi đó.”

Giản Nhụy Ái rống giận nhìn vào mắt Đơn Triết Hạo, bị hù sợ, nhưng vẫn phải giữ vững lập trường của mình: “Đơn Triết Hạo, tại sao anh bắt tôi phải ở nơi này? Tôi có nhà của mình.”

“Tôi không hi vọng cô và Quyền Hà gì đó ở chung một chỗ. Cô là người phụ nữ của tôi, không thể cùng người đàn ông khác ở chung nhà.” Đơn Triết Hạo bá đạo tuyên bố.

“Đơn Triết Hạo, cầu xin anh đừng gây thơ được không? Anh Quyền Hà không phải là người đàn ông khác. Anh ấy là anh trai của tôi, hơn nữa tôi và anh ấy đã ở với nhau vài chục năm rồi, khi còn bé thường tắm rửa cùng nhau, cũng không có chuyện gì lạ.”

Giản Nhụy Ái bị sự ‘gây thơ’ của anh hù sợ, chưa bao giờ biết người lạnh lùng thông minh như Đơn Triết Hạo cũng có mặt con nít như thế, càng không biết đầu óc anh lại tưởng tượng phong phú như thế.

“Tắm? Cô và Quyền Hà tắm chung, vậy cô càng không thể tiếp tục ở đó, không nên quên, tiệm Nhân Ái kia được xây dựng trên đất của tôi, tôi có thể biến nó thành phế thải ngay lập tức.

Khi anh nghe thấy hai chữ ‘tắm rửa’ kia, trong lòng khó chịu, coi như khi ấy còn bé, anh cũng cảm thấy rất khó chịu, dù thế nào đi nữa, anh luôn là kẻ không nói lý.

Giản Nhụy Ái không ngờ anh nổi điên nhanh như thế, cô không ngờ Đơn Triết Hạo có thể vô lý như thế, đến loại trình độ này, thì dường như không phải là Đơn Triết Hạo được xưng tụng là anh hùng trong nước nữa? Căn bản là một người ngây thơ.

“Đơn Triết Hạo, anh không nên không có đạo lý như thế? Dù sao tôi cũng không dời đến đây đâu, chết cũng sẽ không dời!”

“Vậy em xác định muốn phá hủy tiệm Nhân Ái?!”

“Anh uy hiếp tôi?” Giản Nhụy Ái cắn răng nghiêng lợi hỏi.

“Vâng” Đơn Triết Hạo muốn đập nát cái tiệm Nhân Ái kia, thì chỉ cần một cuộc điện thoại, mấy giây là xong chuyện, khi trong tay anh có nhiều tiền, anh có thể thổi bay tất cả, đã khiến những thứ anh không thích biến mất không dấu vết.

19. Chương 19: Tình Yêu Tựa Như Bóng

Giản Nhụy Ái bấu môi, liền quay đầu muốn rời khỏi, cô sợ ở đây thêm một giây đồng hồ, liền bị Đơn Triết Hạo làm cho tức chết trong biệt thự.

Cô phải đi ra ngoài hóng mát một chút, đưa tay đi mở cửa, kỳ quái, làm thế nào cũng không thể mở cửa được. Cô cau mày lắc cửa vài cái, cửa nhà anh chỉ nghe lời chủ nhân thôi sao? Thông minh dễ sợ.

‘Cạch’ một tiếng, cửa đột nhiên mở ra.

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên xoay người, nhìn thấy trong tay Đơn Triết Hạo đang cầm một hộp điều khiển từ xa, công nghệ cao đáng chết, thật là khiến người ta điên mà, tức giận đi ra ngoài.

Nhìn Giản Nhụy Ái rời đi, thời gian trong ngôi biệt thự như đọng lại, căn phòng đang mở máy điều hòa mười sáu độ C, lại như cái lò lửa lớn, làm cho người ta không thể đến gần.

Bóng dáng của Đơn Triết Hạo cao lớn rắn rỏi, đứng chết chân không nhúc nhích, tay cầm hộp điều khiển từ xa, ánh mắt nhìn ra cửa, không ngờ cô gái nhỏ, lại quyết định nhanh thế, chẳng thêm quay đầu lại nhìn anh một cái.

Ánh mắt của anh trở nên rét lạnh khác thường, máu toàn thân đều chuyển động, cầm hộp điều khiển từ xa, càng ngày càng siết chặt.

‘phanh’ hộp điều khiển từ xa bị nện vô tường, rớt lên sàn nhà, vỡ ra thành mấy mảnh.

Đáng chết, Giản Nhụy Ái thích cùng Quyền Hàn ở một chỗ, sắc mặt Đơn Triết Hạo trở nên âm trầm.

Giản Nhụy Ái hồn nhiên không biết, cô đã đem sự tử chộc giận, cô ngoắc một chiếc taxi, ngồi ở trên taxi rời đi mới có thể cảm nhận Đơn Triết Hạo đã tức giận.

Coi như Đơn Triết Hạo tức giận, cô cũng không muốn quay về biệt thự kia.

Taxi vàng đưa cô trở về quán Nhân Ái, sau khi Giản Nhụy Ái trả tiền xe, liền bị Trác Đan Tinh hung hãn kéo đi.

“Giản Nhụy Ái, cậu nhanh giải thích rõ mọi chuyện cho tớ nghe, cậu và Đơn Triết Hạo xảy ra chuyện gì?” Trác Đan Tinh hỏi.

Nghe được lời của cô..., Giản Nhụy Ái cảm giác rợn cả tóc gáy, Đơn Triết Hạo tức giận mặt cũng chẳng bằng người trước mặt, thân thể kinh sợ đến mức lạnh run, cô không biết mình chộc giận Đơn Triết Hạo sẽ khiến mình nhận lấy hậu quả gì?

Nhưng Đơn Triết Hạo tức giận, cô cũng sẽ không quay về đó, cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên, chống lại con người dò xét của Trác Đan Tinh.

Chuyện giấu giếm không nổi nữa, xem ra giấy không gói được lửa, cô chỉ có thể thẳng thắn, đem tất cả chuyện xưa kể lại, từ đầu tới đuôi nói lại một lần. Trác Đan Tinh mới đầu im lặng nghe, sau đó há hốc mồm, cuối cùng chẳng tin nổi nó như thể một chuyện cổ tích hoang đường.

“Cậu. Cậu. Bây giờ là bạn gái của Đơn Triết Hạo?”

“Cũng không hẳn như thế chỉ là người phụ nữ của anh ấy thôi.”

‘bạn gái’, Đơn Triết Hạo chưa từng nói cô là bạn gái của anh ta, anh bảo cô là người phụ nữ của anh ấy thôi.

“Ngu ngốc! Phụ nữ và bạn gái, cũng đồng khái niệm mà thôi.”

“Cậu đừng có nói lung tung!” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng đẩy Trác Đan Tinh ra, người phụ nữ của anh ta và bạn gái anh ta là giống nhau sao?

Trác Đan Tinh nhìn Giản Nhụy Ái, trong lòng hâm mộ: “Cậu thật tốt quá đi! Không biết lúc nào tớ mới có được tình yêu như thế? Có thể cả đời này tình yêu thật sự cũng chẳng đến với tớ nữa.”

“Cậu ngốc à! Mỗi cô gái đều sẽ tìm được một người mình yêu, tình yêu không là vấn đề thời gian mà là vấn đề duyên phận, tựa như mỗi người đều sẽ bị bóng đánh tới đầu, nhưng không ai biết được bóng đó là bóng gì có thể là Bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền, bóng cầu lông, bóng bàn, bóng thủy tinh, mỗi quả bóng bay với những tốc độ không giống nhau, chứng minh tốc độ tình yêu tới cũng chẳng giống nhau.”

“Tình yêu của cậu, nhất định là bóng đá, đá vào tâm khảm.”

Hai người phụ nữ ngồi dưới chiếc ô che ánh mặt trời bắn thẳng vào, dù ánh mặt trời nóng thế nào cũng không khiến câu chuyện họ dừng lại, họ trở thành đóa hoa xinh đẹp khi mỉm cười dưới ánh nắng.

.

Mùi vị kim loại, trong quán rượu những nam nữ đang điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc.

Đơn Triết Hạo đi vào một căn phòng cố định, thấy Cụ Duệ Tường đã sớm ngồi trong đó, đùa bỡn với cây đàn Violin.

Anh đi tới ngồi xuống sofa, cầm ly rượu trên bàn lên, rót tràn ly, uống ừng ực, uống xong lại rót, không có chút cảm giác nào say.

Cụ Duệ Tường ngược mắt liếc anh một cái, đôi mắt đen như mực lộ ra nụ cười, sau đó hạ mắt xuống tiếp tục lau Violin: “Tâm tình không tốt!”

“Tường, cậu lau rách cây Violin rồi, đừng bảo như thế mới sạch nhé.” Đơn Triết Hạo tiện tay rót một ly rượu.

“Gần đây phải chú ý, lão Trần chưa trở về Mĩ, dường như những ngày gần đây đều cố ý hỏi thăm tin tức của cậu, xem ra rất bất lợi cho cậu đó.” Cụ Duệ Tường nhắc nhở.

Vừa dứt lời, đôi môi Đơn Triết Hạo khẽ giật giật, nhẹ nhàng mím môi, con ngươi thâm thúy lộ ra ánh mắt khinh thường, lão Trần có thể lực ở Mĩ, còn ở đây anh không cần quan tâm.

“Tường, cậu cảm thấy lão Trần có phải là đối thủ của tớ không? Đừng bảo là, uống rượu.”

Cụ Duệ Tường không biết Đơn Triết Hạo xảy ra chuyện gì? Nhưng nhìn vẻ mặt biến đổi khác thường của anh, lòng có chút buồn cười, anh hiểu Đơn Triết Hạo, cái người đàn ông bá đạo này, nội tâm cực kỳ trẻ con.

Trên gương mặt anh tuần lộc lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hớp một ngụm rượu, không để ý tới Đơn Triết Hạo nữa.

20. Chương 20: Người Phụ Nữ Mặt Áo Ren

Mùa hè mặt trời nóng rực chiếu xuống mặt đất, nóng rực đến cho người ta bức bối.

Giản Nhụy Ái xách theo hai ly cà phê giao cho khách hàng, đó là một ngôi biệt thự sang trọng, mặt trời bắn thẳng vào gương mặt trắng nõn của cô, thở ra một hơi, lau mồ hôi trên trán, áo sơ mi đơn bạc dính đầy mồ hôi.

Nhìn nhà cao tầng, mắt tỏa sáng, ngạc nhiên nhìn phong cảnh bên ngoài, mỗi căn phòng mang một phong cách khác nhau, nhưng lại tạo nên vẻ đẹp chung, nhất định là đã phải hao tâm tốn sức rất nhiều.

Tầm mắt cô nhìn vào địa chỉ ghi trong giấy, lâu mười lăm! Con số kinh người, thiếu chút làm cô sặc chết rồi, hít sâu một cái, xách theo đồ đi vào.

Cô tìm kiếm số nhà ghi trên giấy, đếm đi đếm lại ba lần rồi cuộc cũng tìm được số nhà cần tìm.

Giản Nhụy Ái nhìn cửa Kim Hoàng Sắc, không thể xác định có phải Kim Hoàng chế tạo cửa hay không, nó vô cùng tinh tế, không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt, kích lệ mình không cần giống như một người hầu bưng bàn, ấn xuống nhấn chuông cửa.

Không lâu, gian phòng liền truyền đến một giọng nói nũng nịu của cô gái, giống như Lâm Chí Linh vậy: “Ai vậy?”

Cô lấy thái độ của người phục vụ, tươi cười: “Xin chào, tôi là nhân viên phục vụ của quán Nhân Ái, đem thức ăn đến cho quý vị.”

“Được, đợi chút.”

Đột nhiên, cửa được mở ra, Giản Nhụy Ái liếc qua trang thiết bị trong phòng, thấy một căn phòng vô cùng tráng lệ khiến hai mắt cô tròn to, đúng là một căn phòng hoàn mỹ, cô nằm mộng cũng muốn ở trong căn nhà như thế này, nhưng có thể cả đời này cô cũng không có cơ hội.

Càng làm cho cô tròn mắt há hốc mồm chính là chủ nhân căn nhà, giữa trưa rồi, chỉ mặc đồ ngủ ren, mỏng đến có thể thấy cảnh xuân bên trong, vóc người mỹ lệ, Giản Nhụy Ái đang muốn khen ngợi một câu.

Cô gái với đầu tóc xốc xếch, đôi mắt đầy mê ly, nhìn người từ trong chăn đi ra, nhưng càng giống như một giấy trước hai người đang hung hãn yêu nhau.

“Xong chưa? Thế nào chậm như vậy?” Gian phòng truyền ra một giọng nói lười biếng.

Giản Nhụy Ái cảm nhận giọng nói kia vô cùng quen thuộc, trong phút chốc, anh xuất hiện trước mắt cô, không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt, thấy người trước mắt chỉ quấn một tấm khăn trắng, lồng ngực lộ ra vẻ mạnh mẽ, nuốt một ngụm nước bọt, đại não trống rỗng.

Nửa thân trần khiến cô nhận ra người đàn ông kia ông ai khác là Đơn Triết Hạo

Đột nhiên nhìn thấy cô gái kia, Đơn Triết Hạo có vẻ kinh ngạc, nhưng lại rất nhanh cất giấu, anh vì chuyện kia vẫn còn tức giận.

Ánh mắt thô bạo của anh quét qua sắc mặt ửng hồng của cô, thấy đáng vẻ ngay như phỏng của cô, từ đáy lòng cảm thấy cô rất ngốc.

Trong lòng anh gạt đi một tia chán ghét: “Làm sao cô lại ở đây?”

Giản Nhụy Ái tròn mắt há hốc mồm nhìn thân thể đàn ông hấp dẫn phụ nữ, kẻ ngu cũng biết họ đang làm gì?

Tay cô xiết chặt thành quả đấm, khắc chế run rẩy trong lòng, không ngờ Đơn Triết Hạo không kiêng dè, trước mặt cô lại triển miên cùng cô gái khác.

Giản Nhụy Ái hạ thấp con mắt, mím chặt đôi môi, nắm cà phê trong tay, đứng tại cửa, giống như bị người yêu phụ bạc.

Cô gái với chiếc áo ren hồng kinh ngạc nhìn hai người, không ngờ Đơn Triết Hạo biết cô gái đưa cà phê, giữa hai người có chuyện gì? Đơn Triết Hạo khó khăn lắm mới ở lại bên cô, cô không để cho anh dễ dàng ở bên người con gái khác.

Hơn nữa nữ nhân này còn làm sao so được với cô: “Tiểu thư, cà phê của tôi phải không! Cô có thể đi rồi”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngược mắt lên, nhìn cô gái với áo ren hồng nhớ tới nguyên nhân mình tới đây? Dem cà phê giao cho cô gái áo ren hồng, gấp gáp rời khỏi, cũng không cần tiền nữa.

Đơn Triết Hạo không muốn cô đi dễ dàng như thế, bắt được cánh tay của cô, dùng sức đem cô về bên cạnh mình, cơ hồ muốn đem cô dán lên cơ thể cô, để ngực cô đặt lên lồng ngực anh.

Giản Nhụy Ái không thể phản kháng, bị anh khống chế ngã vào ngực anh, trong phút giây da dẻ tiếp xúc trực tiếp, máu trên cơ thể cô như chạy ngược lại, lao lên đầu cô.

Cô tựa vào lồng ngực anh, có thể cảm nhận được anh vừa tắm xong, trên người mang theo mùi xà bông nồng đậm, còn có tiếng tim đập mạnh mẽ, cô cố gắng giằng giằng: “Buông tôi ra, buông tôi ra.”

Anh lạnh lẽo nói: “Làm gì? Nhanh như vậy đã muốn gặp anh, tiền cũng không cần lấy là sao.”

21. Chương 21: Cô Đánh Đơn Triết Hạo

Giản Nhụy Ái bị cô trụ, thân thể không thể động đậy, tiếp xúc thân mật như thế, cô khẩn trương nhắm mắt lại, hô hấp gấp rút thậm chí quên mất tất cả.

Nhưng trong lòng cô biết mình ghét anh, cô cảm thấy anh rất dơ bẩn, đã ngủ cùng phụ nữ khác, giờ lại đến phiên cô.

Cô gái mặc áo ren bị cảnh tượng trước mắt kinh sợ, ánh mắt thoáng qua một tia chán ghét, tức cô gái giao cà-phê làm vỡ kế hoạch của cô ta, thật vất vả mới cùng Đơn Triết Hạo về nhà, cô cũng không muốn nhường cơ hội này cho cô gái khác: “Hạo, anh đang làm gì vậy? Anh đừng quên, anh đã đồng ý với em, hôm nay anh sẽ ở bên cạnh em.”

Đơn Triết Hạo không nhịn được quát: “Cút ngay cho tôi!”

Tiếng hô khiến Giản Nhụy Ái hoàn hồn, cứng rắn chống đỡ, cô hốt hoảng giãy giụa, coi như cô biết rõ sức lực của mình không đấu lại anh, chỉ là châu chấu đá xe, nhưng cô cũng muốn tránh thoát anh.

“Đơn Triết Hạo, anh buông tay đi! Tôi đưa cà phê, không quấy rầy các người.”

“Giản Nhụy Ái, cô hy vọng tôi ở bên cạnh cô gái khác như vậy sao?”

Anh nghe cô không chút lưu tình đẩy anh vào vòng tay của người phụ nữ khác, Đơn Triết Hạo cảm giác mình rất nhục nhã, đưa tay nắm lấy cằm của cô, nhìn vào đôi mắt cố chấp muốn tránh né, trong con người thoáng qua một tia khủng hoảng của Giản Nhụy Ái, càng làm cho anh tức giận.

Nghe có vẻ như anh đang tức giận, Giản Nhụy Ái biết mình đã chọc giận Đơn Triết Hạo, đôi mắt long lanh tràn đầy nước mắt, sắc mặt có chút ửng hồng: “Là anh và cô gái kia ở chung một chỗ từ trước không phải sao?”

Đôi tay Đơn Triết Hạo siết chặt, sắc mặt lo lắng, nhìn đôi mắt lưng tròng nước mắt của cô gái, anh cảm thấy hoảng hốt rồi.

Anh đã không cho cô cơ hội mở miệng, nhẹ nhàng dán môi lên trán cô, hôn lên cánh môi mềm mại, thỉnh thoảng bá đạo thỉnh thoảng dịu dàng.

Đơn Triết Hạo hôn quá đột ngột, quá bá đạo, Giản Nhụy Ái cảm thụ được mùi vị đặc biệt, tốc độ khiến cho cô mê ly, để cho cô điên cuồng.

Bị hôn như vậy, để cho đầu óc cô hỗn loạn, khiến cô không biết phải làm sao, cô muốn đẩy Đơn Triết Hạo ra, xoay người rời đi.

Giản Nhụy Ái nhớ đến mùi vị này, đầu óc thoáng qua hình ảnh anh và cô gái áo ren hồng, có phải mấy phút trước bọn họ cũng triền miên như vậy không?.

Đầu cô hỗn loạn, Đơn Triết Hạo vĩnh viễn đem cô làm thành món đồ chơi của anh.

‘Ba’ trên mặt Đơn Triết Hạo in hằn dấu năm ngón tay, trong mắt anh thoát qua một tia rét lạnh.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người, tay đều đang run rẩy, cô không ngờ mình sẽ nổi điên đánh Đơn Triết Hạo.

Cô gái mặc áo ren hồng kinh ngạc đến ngây người, không ngờ cô gái bưng cà phê yếu đuối, lại dám đánh Đơn Triết Hạo, cô không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Cút!” Đơn Triết Hạo hướng về phía cô gái mặc áo ren hồng quát.

“Em.” Cô gái mặc áo ren hồng nhìn Đơn Triết Hạo nổi điên, cảm giác nếu mình lưu lại thì không có kết quả tốt? Cô lặng lẽ bước ra ngoài.

Nhất định là mộng, cô nhất định đang nằm mơ, nhìn ánh mắt như đang giết người của Đơn Triết Hạo, cô dần quay về thực tế.

Giản Nhụy Ái nhìn thấy cô gái kia đẩy cửa đi ra ngoài, cũng muốn vội vã đi theo, lại bị Đơn Triết Hạo kéo về, đóng cửa lại.

Sắc mặt cô lo lắng, hoảng sợ nhìn chằm chằm sắc mặt khó coi của Đơn Triết Hạo, lắp bắp nói: “Đơn Triết Hạo, em. Không phải cố ý.”

“Cô không biết, chưa ai dám đánh tôi hết.” Đơn Triết Hạo nói xong, choàng tay ôm lấy Giản Nhụy Ái, đi về phòng ngủ, hung hăng ném cô lên giường.

Giản Nhụy Ái kinh hoàng ngồi dậy, hai mắt nhìn chằm chằm vào anh, mang theo dáng vẻ vô tội liếc nhìn Đơn Triết Hạo: “Anh muốn làm gì? Đơn Triết Hạo, anh buông tôi ra, tôi không muốn.”

“Cô không muốn cái gì?”

“Tôi không muốn anh cùng cô gái khác làm chuyện đó, rồi lại làm như thế với tôi, tôi cảm thấy anh rất bẩn.”

Thời điểm Giản Nhụy Ái nói xong, đã sớm báo với Đơn Triết Hạo quyết tâm chết cũng không cúi đầu, hung hăng nhắm mắt lại, thấy một bàn tay đang đi tới cạnh gương mặt cô.

“Em ghen.”

“tôi. Tôi không có.”

Đơn Triết Hạo thất kinh nhìn con thỏ nhỏ, động tác kích thích anh như vậy, từng bước mang theo thú vị dựa vào người cô, chậm rãi đi tới gần cô.

Giản Nhụy Ái sợ hãi lùi về sau, nhìn anh từng bước tiến đến gần, lúc sắp chạm vào nhau, cả người cô run lên, nhắm mắt lại, một mực mím chặt môi, khiến cho Đơn Triết Hạo đang tức giận cũng bật cười, đưa tay cầm lấy quần áo bên cạnh đưa cho cô.

Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại, thấy chẳng có động tĩnh gì, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Đơn Triết Hạo không hề kiêng kỵ thay quần áo trước mặt cô, ngượng ngùng nhắm mắt lại.

“Có muốn hay không?!” Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái nhắm tịt mắt không hề nhúc nhích, nhìn khuôn mặt bình thường, không xinh đẹp bằng một phần mười Lạc Tình Tình, nhưng có thể hấp dẫn sự chú ý của anh, xem ra mắt anh có vấn đề, phải nên đi khám mắt!

Giản Nhụy Ái vội vàng mở mắt, lời Đơn Triết Hạo nói, mới kịp phản ứng, gương mặt càng thêm đỏ hồng.

Anh mặc chỉnh chu đứng trước mặt cô, không ngờ anh dễ dàng bỏ qua cho mình, anh xoay người rời đi, nhìn bóng lưng cứng rắn, đầu óc hoảng hốt.

Giản Nhụy Ái đứng dậy sửa sang quần áo của mình, cố gắng để cho vẻ mặt mình không quá cứng ngắc, làm bộ như không có điều gì lạ đi theo phía sau Đơn Triết Hạo.

Vô ý lườm một cái, không muốn để cô gái mặc áo ren đứng gần cửa, chống lại ánh mắt căm hận của cô.

Loại oán hận từ nội tâm như thế này, Giản Nhụy Ái không khỏi cắn chặt môi, cô thật muốn nói một lời xin lỗi, lại nghe phía trước truyền đến một giọng phiến não: “Giản Nhụy Ái, cô là con rùa sao? Nhanh lên một chút.”

Cô máy móc ngừng đầu, thấy vóc người cao to của Đơn Triết Hạo, cũng như chẳng thấy cô gái mặc áo ren, nhìn chăm chăm vào cô, khiến cả người cô run lên, chỉ có thể thở dài, hướng về phía cô gái mặc áo ren gật đầu một cái, sau đó chạy theo Đơn Triết Hạo.

Cô gái mặc áo ren hồng nhìn thấy Giản Nhụy Ái gật đầu, cảm thấy như cô đang cố ý khiêu khích cô ta, cô gái này. trong mắt cô ta thoát qua một tia tức giận.

Giản Nhụy Ái thật lòng muốn xin lỗi cô gái mặc áo ren, mặt lúng túng ngồi lên xe Đơn Triết Hạo, thấy có điểm không tương đồng, anh đổi xe đơn giản như đổi quần áo vậy.

Ngồi lên xe Đơn Triết Hạo, không nói một lời, tầm mắt Giản Nhụy Ái lén nhìn người vừa nổi trận lôi đình, cảm giác có chút kỳ quái, người ghế phụ chăm chú quan sát Đơn Triết Hạo.

Thấy hai gò má anh lạnh lùng, tròn mắt chuyên chú nhìn con đường phía trước, người đàn ông nghiêm túc sẽ có một lực hút nhất định, người đàn ông nghiêm túc cũng vô cùng anh tuấn, sẽ khiến cô gái không cách nào chống lại.

Không biết vì sao khi anh chuyên chú như thế, khiến Giản Nhụy Ái lạc thần rất nhiều, nếu như anh yêu một cô gái nào đó thì sẽ thế nào?

Trong đầu nhớ tới tên cô gái trên du thuyền, đúng! Cái cô gái đó vô cùng xinh đẹp, nhắc nhở cô, trong lòng Đơn Triết Hạo đã có người thích, anh đối với cô chỉ là có hứng thú nhất thời mà thôi.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô có một cảm giác mất mát, từ đâu sinh ra thứ cảm xúc này? Cô dùng sức lắc đầu một cái, không nên suy nghĩ bậy bạ.

“Cẩn thận yêu tôi!” Môi mỏng của Đơn Triết Hạo nhàn nhạt khắc ra mấy cái chữ, làm cho Giản Nhụy Ái mất phương hướng, lo sợ mình bị phát hiện, lúng túng không biết làm sao.

Đơn Triết Hạo nhìn bộ dáng khấn trương của Giản Nhụy Ái, cảm giác buồn cười, khóe miệng nâng lên tia cười nhàn nhạt: “Trêu chọc cô tôi, xấu hổ cái gì?”

“Tôi xấu hổ khi nào? Anh đừng dát vàng lên người như thế!” Giản Nhụy Ái mạnh miệng nói, vội vàng lúng túng quay mắt đi, không chớp mắt nhìn chăm chăm phía trước: “Bây giờ đang đi đâu thế? Tôi đến đó chỉ để đưa nước thôi mà.”

“A!” Giản Nhụy Ái nhớ tới chuyện quan trọng: “Dừng xe, dừng xe. Tôi chạy xe đạp điện đến biệt thự ấy.”

22. Chương 22: Thịt Bò Bít Tết Và Rượu Đỏ

Đơn Triết Hạo không thèm nghe lời cô nói, tốc độ lái xe càng chạy càng nhanh, thân thể Giản Nhụy Ái lay động mấy cái, cảm giác tốc độ xe tăng nhanh, sợ xanh mắt, thét chói tai mấy tiếng, vội nắm tay lại.

Đông – Tây – Nam – Bắc trở nên mơ hồ, chỉ nghe trái tim đập phập phồng muốn rơi ra, cái tên Đơn Triết Hạo này chắc chắn là cố ý.

Thời điểm trái tim của cô sắp nhảy ra, rốt cuộc đã đến một toà nhà xa hoa.

Giản Nhụy Ái như thể đang chạy trốn, vội vàng xuống xe, hướng về phía Đơn Triết Hạo đang cười hả hê, quát: “Đơn Triết Hạo, anh nổi điên cái gì vậy, anh không phải là một công dân tốt, phải biết tuân thủ quy tắc giao thông, anh chạy xe như tàu siêu tốc thế, sẽ bị tịch thu giấy phép đó!”

“Em đang quan tâm anh sao?” Đơn Triết Hạo cười tươi nhìn chăm chăm Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái không hảo tâm liếc anh, lấp bắp nói: “Tôi mới không có!”.

Đơn Triết Hạo ngoài miệng cười thật tươi, dắt tay của cô đi vào bên trong tòa nhà.

Điện thoại di động trong túi Giản Nhụy Ái vang lên, cô liếc nhìn Đơn Triết Hạo một cái, sau đó lén lút nhận điện thoại: “A lô, anh Quyền Hàn, thật xin lỗi, em có chút việc, tối em mới có thể về, không có chuyện gì, anh không cần lo lắng. Được, em sẽ chú ý an toàn, anh Quyền Hàn có gì đợi em về nói tiếp!”

Mới vừa cúp điện thoại, đã nhìn thấy hai mặt âm trầm của Đơn Triết Hạo, nhìn ra anh vô cùng khó chịu: “Anh Quyền Hàn gì đó, cô không thể rời xa anh ta sao?”

Khi Đơn Triết Hạo hỏi những lời này, hận không tự cắt đứt đầu lưỡi mình, cái này cũng chứng minh anh ta cùng Giản Nhụy Ái luôn phải ở chung một chỗ.

Giản Nhụy Ái khẽ ngẩn người, cô không biết anh đang nghĩ gì? Cô sợ mình giải thích không rõ ràng, trong lòng anh sẽ càng ghét anh Quyền Hàn của cô nhiều hơn, tại sao mỗi khi nghe tới tên Quyền Hàn thì anh lại như thế?”

“Tôi không có, Quyền Hàn là anh tôi... Anh ấy quan tâm tôi..... Tôi.....” Cô ấp úng.

Đơn Triết Hạo nghe cô giải thích đứt quãng, có chút phiền não ngắt lời cô: “Cô không cần giải thích, tôi không muốn nghe”. Anh sợ Giản Nhụy Ái cảm thấy anh quan tâm cô. “Tôi nghe giọng cô nói chuyện điện thoại vô cùng mập mờ, mới suy đoán lung tung, nhanh lên một chút, bụng của tôi đói sắp chết rồi.”

Giản Nhụy Ái nhìn bóng lưng anh rời đi, vội vàng đuổi theo, giọng nói của anh tùy thời mà thay đổi, nhất cử nhất động thật khó đoán, tự dưng dịu dàng tự dưng nổi giận, cẩn thận bề tìm mà chết đó.

Chỉ chốc lát sau, thịt bò bít tết và rượu đỏ liền được đưa lên, cộng thêm tiếng đàn Violin vô cùng tuyệt vời.

Nhưng lực chú ý của cô chỉ có miếng thịt bò ngon lành trước mặt, không nhận được liếm môi một cái, thức ăn ngon có thể làm cho người ta quên đi ưu phiền, sung sướng đến lạ!

“Cảm giác đồ ăn thực ngon, ăn vào trong miệng, không biết mùi vị như thế nào?” Giản Nhụy Ái nhìn chăm chăm miếng thịt bò bít tết, liếm môi một cái, hai mặt ngập tràn thỏa mãn, đang nhìn anh, liền chẳng thêm quan tâm đến xung quanh.

Đơn Triết Hạo bị vẻ đói bụng của cô làm cho buồn cười, anh sống đến thời điểm này chưa từng gặp ai như cô, gặp đồ ăn như mèo gặp mỡ, không ngần ngại như kẻ đói bụng lâu năm.

Nếu là Lạc Tình Tình, đối với thức ăn rất bất bẻ, gì mà nhiều mỡ, không muốn động tới, Đơn Triết Hạo lắc đầu một cái, đột nhiên nhìn cô gái kia.

Anh bắt đầu dĩ lên tiếng: “Cô ăn đi, ăn ngay sẽ biết. Hối nhắm làm gì?”

Giản Nhụy Ái không vui quệt mồm, sự hưng phấn bị Đơn Triết Hạo gọi nước lã, nhưng cũng không chút ảnh hưởng đến mỹ vị của cô, không thể chờ đợi liền cầm dao đĩa lên bắt đầu thưởng thức, rượu đỏ ăn với thịt bò bít tết, chính là món ngon nhất thế gian, đắm chìm trong món ngon chẳng kiềm chế gương mặt đang vẽ ra nụ cười hạnh phúc.

Đơn Triết Hạo không động dao, giật mình nhìn Giản Nhụy Ái không chú ý đến vẻ thực nữ, cắt miếng thịt bò ra ăn ngon lành, đúng là khiến anh mở rộng tầm mắt mà.

Nói đi nói lại, bình thường khi Giản Nhụy Ái nói chuyện với chị em ở tiệm, cũng không có giữ hình tượng khép nép. Anh không còn biết mùi vị gì, để dao xuống, bưng ly rượu đỏ lên uống một ngụm.

Thời điểm Giản Nhụy Ái xử lý xong miếng thịt bò, liền ngẩng đầu lên nhìn Đơn Triết Hạo đang uống rượu, nghi vấn nhìn miếng thịt bò vẫn còn trong đĩa của anh, dường như chưa sút mỡ miếng nào, không thể tưởng tượng nổi hỏi anh: “Sao anh lại không ăn?”

“Thật là chưa từng thấy phụ nữ nào ghê ghớm như thế, chẳng có phụ nữ nào chỉ vì miếng ăn mà đánh mất hình tượng của mình cả?” Đơn Triết Hạo nhìn miệng dính đầy nước thịt bò của cô, anh lặng lẽ thừa nhận mình là người thích sạch sẽ.

“Chỉ những người giàu có mới cố giữ hình tượng của mình, có nó để làm gì? Hình tượng có thể làm cơm ăn sao? Nếu như thế tôi tin mình đã chết đói tám mươi lần rồi, quan tâm chi đến cái lễ nghi phiền phức đó. Với tôi hình tượng là phù du. Vậy nên với tôi đó là lý luận rầm rồ không kêu.” Giản Nhụy Á cầm khăn giấy lên, thô lỗ xoa xoa miệng mình.

Đơn Triết Hạo cau mày nghe lý luận rầm rồ không kêu. Khi cô nói chuyện có chút kích động, nước miếng chung quanh phun ra, khiến sắc mặt anh càng ngày càng khó coi, cô gái trước mặt không chỉ ngu ngốc mà còn thiếu nết quý tộc: “Tôi chưa có đói bụng.”

Giản Nhụy Á không thể tin vào lỗ tai, thịt bò bít tết ngon như thế, anh lại nói không đói bụng, người đeo vàng đội bạc với người bình thường thật khác nhau, quá phô trương, quá lãng phí, đưa tay cầm đĩa thịt bò bít tết trước mặt anh lên.

“Các anh đều là những người giàu có, không biết chịu khổ, thịt bò bít tết ngon như thế nào, anh còn ghét bỏ, đừng ăn nữa, tôi giúp anh ăn nó...”

Còn không có đợi Giản Nhụy Á nói hết lời nói, tay cô đã bị đánh rớt, thịt bò bít tết không sụt mẻ rơi xuống trước mặt Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo cau mày nói: “Không có khẩu vị! Nhìn thấy cô ăn như hổ đói làm cho người ta ghê tởm, không đói bụng, cầu xin cô sau này đừng ngồi ăn cơm gần tôi, giống như tám đời chưa được ăn qua thịt bò bít tết vậy!”

Giản Nhụy Á nghe Đơn Triết Hạo nói thế, ánh mắt không khỏi mờ đi, hạ bắt xuống, nhìn bàn ăn, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Khi tôi năm tuổi, cha mẹ đã qua đời, khi đó ở cô nhi viện, ba bữa cơm ảm đạm cũng là hạnh phúc rồi, căn bản không có cơ hội ăn hết thịt bò bít tết.”

Trưởng thành, không có trình độ học vấn, không có kinh nghiệm, không tìm được công việc tốt, liền ở lại tiệm của anh Quyền Hàn giúp một tay, anh Quyền Hàn, từ nhỏ chăm sóc tôi, quán cà phê buôn bán cũng không được khá lắm, căn bản cũng không có đủ tiền xoay, làm gì có tiền đến những nơi xa xỉ như thế này để ăn cơm! Đến nơi này ăn một bữa, có thể sẽ phải nhịn một tháng.”

Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt lúng túng nhìn Giản Nhụy Á, gọi nhân viên phục vụ tới: “Đem tất cả đồ ăn ngon của quán ra đây, mọi thứ đều làm một phần.”

“Không cần.....” Giản Nhụy Á không ngờ Đơn Triết Hạo sẽ hành động như thế.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn bày chất đầy thức ăn, các món điểm tâm ngọt, trái cây, tất cả đều có, còn có các loại bánh ngọt, nhìn thức ăn ngon trải khắp bàn, làm cho ánh mắt cô bừng sáng lên: “Những thứ này đều là cho tôi sao?”

Đơn Triết Hạo nhìn bộ mặt rực rỡ của Giản Nhụy Á, thức ăn đơn giản lại làm cô thỏa mãn như thế, trong mắt chớp vài vì sao, anh giống như Tiên giúp cổ thực hiện điều ước, ngoài miệng nâng lên nụ cười.

Nhưng cũng không nói lý như cũ, giọng nói cường tráng, cổ giả bộ khinh bỉ nói: “Nếu như không muốn ăn, cũng có thể ném đi!”

“Không được, anh không biết như thế rất lãng phí sao? Người nông dân làm ruộng không dễ dàng.” Giản Nhụy Á thiếu chút nữa đem thơ Đường ra giảng đạo rồi, chỉ sợ Đơn Triết Hạo đem thức ăn bỏ chạy.

Cô cảm giác mình sắp chết, hạnh phúc căng hết cỡ, môi nhỏ hài lòng liếm một cái, vỗ vỗ bụng, cuối cùng đem ba bàn bánh ngọt, năm bàn trái cây tiêu diệt hết sạch, không nhịn được nấc cục một cái, lấy mu bàn tay lau miệng, lộ ra nụ cười hài lòng.

Đơn Triết Hạo cau mày, lắc đầu một cái, cầm lấy khăn giấy đưa cho cô, chưa từng gặp qua cô gái nào tham ăn lại mất vệ sinh như thế: “Lau sạch sẽ rồi, ăn xong thì đi thôi!”

23. Chương 23: Bọn Họ Chơi Đùa

Giản Nhụy Ái rút mấy tờ khăn giấy ra, trong lòng khó chịu, lập tức đuổi theo anh ra ngoài, không ngờ anh dừng lại, quán tính đụng vào bờ vai của anh: “A!” Vô tội sờ sờ trán mình, trong đầu oán giận.

Đơn Triết Hạo nhìn chăm chăm cô gái nhỏ đang bĩu môi, ngoài miệng treo đầy bơ sữa, lại bị sự ngọt ngào của cô hấp dẫn, không chớp mắt nhìn gương mặt trắng nõn của cô.

Nó giống như ma lực, Đơn Triết Hạo không đỡ được hấp dẫn, bá đạo đem cô kéo vào trong ngực, cúi đầu hôn lên cánh môi đầy dụ hoặc của cô, liếm láp quanh bờ môi, trần trọc trở mình, bắt đầu gặm cắn.

Tay của anh đặt tại hông của cô, thừa dịp cô kinh ngạc đến ngất người, khe hé môi, đầu lưỡi không mang theo dấu vết lặng lẽ đi vào, đầu lưỡi bá đạo thăm dò khoang miệng mềm mại, chiếm đoạt lãnh địa của cô.

Giản Nhụy Ái giống như đang đứng trên cao nguyên thiếu dưỡng khí, đôi tay choàng qua ôm lấy cổ của anh, cả người tê liệt dán lên ngực của anh, mặc cho môi anh chà sát môi cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người như keo như sơn triền miên, cho đến khi hô hấp của cả hai đều rối loạn, mới miễn cưỡng buông đối phương ra.

Tròng mắt Đơn Triết Hạo nhìn gò má đỏ bừng của cô, đôi môi mềm mại hơi sưng lên, trong lòng cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Đó là ấn ký của anh, trước mặt mọi người, anh thật không khống chế được muốn cô, Giản Nhụy Ái giống như hạ độc được trên người anh, làm cho anh không cách nào khống chế được hành động của mình.

Giản Nhụy Ái bị hôn đến đầu óc choáng váng, khi cô mệt mỏi lấy lại tinh thần, đã ngồi trên xe anh, cô cảm thấy gương mặt của mình đỏ hồng, hô hấp có chút khó khăn, Đơn Triết Hạo kịp thời buông cô ra, nếu không cô thật sự đã quên thở luôn rồi.

“Mang chuyện nhà cửa suy nghĩ kỹ càng chưa?” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo ra lệnh .

Câu nghi vấn, mà do Đơn Triết Hạo nói ra lại giống như một câu khẳng định!

Không muốn Đơn Triết Hạo nhớ chuyện này, nhưng anh quyết ép cô đồng ý mới thôi. Vậy nếu cô quyết không đi thì sao?.

Cô kháng nghị nói: “Suy tính rất rõ ràng, tôi sẽ không dời.”

“Không dời đi!” mặt Đơn Triết Hạo không chút thay đổi đem cô cắt ra vài trăm mảnh, để cho cô không thể nhúc nhích: “Cô là phụ nữ của tôi, cô lại muốn ở chung với người đàn ông khác, có thấy chuyện đó không hợp lý không?.”

Trời ạ! Cô là người phụ nữ của anh, rốt cuộc muốn anh nói bao nhiêu lần đây?

Làm người phụ nữ của anh cũng là Đơn Triết Hạo ép, Giản Nhụy Ái bất đắc dĩ, ai bảo cô thiếu tiền anh. Nhưng cô vẫn sẽ kiên trì, cũng có lập trường của mình .

“Dù sao, tôi cũng không dời đi.”

“Cô, tại sao muốn lần nữa khiêu khích tính nhẫn nại của tôi?”

Đơn Triết Hạo lật người từ chỗ tài xế đến chỗ tay lái phụ, hai người chen chúc trên cùng một chiếc ghế, mắt nhìn chăm chăm vào cô, nụ hôn mãnh liệt và nóng bỏng, rơi xuống đầu của cô, mặt, môi, sau đó một đường đi xuống.

“Đơn Triết Hạo, anh điên rồi, buông tay ra.” Cô phản đối, nhưng không có hơi sức để đấu lại anh: “Anh làm gì đấy? Buông tôi ra?”

Anh dùng lực hôn cô, gặm cắn, cho đến khi nơi đó xuất hiện dấu vết nhàn nhạt, mới bỏ qua, đi xuống thăm dò nơi khác.

“Không. Muốn.” Giản Nhụy Ái cảm thấy toàn thân nóng lên, nội tâm có cổ khí nóng bốc phát, cô cũng không thể giải thích được việc của mình, cô chậm chạp có phản ứng, cũng chầm chầm không ghét, muốn cùng anh có thêm một điều gì đó.

“Đồng ý tôi, dọn nhà, tôi liền bỏ qua cho cô.” Đơn Triết Hạo nắm giữ mỗi nhược điểm trên người cô, không tin cô sẽ kiên trì lâu hơn nữa, anh sẽ uy hiếp cô .

Đầu lưỡi của anh liếm một bên má cô, đôi tay bao trùm hai bầu ngực vươn cao của cô, vuốt ve, khiến chúng nó tạo ra nhiều hình dạng khác nhau.

Ánh mắt anh chưa bao giờ rời khỏi mặt Giản Nhụy Ái, sắc mặt trở nên ửng hồng, thở hổn hển, rất có lực hút.

“Không. Không muốn.” Cô không dám nói lời nào, mỗi lần nói ra chỉ là một âm thanh rên rỉ đầy ngại ngùng, chỉ có thể cắn răng nặn ra lời nói.

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo không chỉ có miệng ác độc, tâm tình cũng rất bá đạo, thật là một người có quyền lực và tiền bạc, đấu với anh chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.

Đơn Triết Hạo không ngờ Giản Nhụy Ái sẽ kiên trì như thế, anh nghĩ tới chuyện cô thích Quyền Hàn, mới không đồng ý yêu cầu của anh.

Anh chưa thấy qua phụ nữ nào quật cường như thế. Thật không biết nên làm sao với cô bây giờ? Đi đến bên cạnh cô để tất cả thấm vào ruột gan sao.

Đơn Triết Hạo hạ thấp tầm mắt nói: “Có phải vì người đàn ông kia, cô không bỏ anh ta được à?”

“Đương nhiên, anh ấy là anh trai tôi mà.” Cô khẽ ngẩn người.

Cái loại ánh mắt vô tội đó, lông mi thanh tú cong vút, quệt mềm, anh cảm thấy từng động tác nhỏ của cô gái này rất có sức quyến rũ, vì thế thu hết vào mắt.

“Cô nói rõ cho tôi biết lý do? Nếu như nó hợp lý tôi sẽ không miễn cưỡng cô nữa.”

“Bởi vì.” Đại não Giản Nhụy Ái cấp tốc vận động, làm thế nào để ứng phó với Đơn Triết Hạo, để không bị anh bắt ở trong biệt thự nữa?

”Khi tôi năm tuổi, một cuộc tai nạn xe cộ xuất hiện, ba mẹ vì bảo vệ tôi, nên đã qua đời, tôi vẫn nhớ hình ảnh của ba mẹ trước lúc lâm chung.

Sau đó tôi bị đưa đến cô nhi viện, mỗi buổi tối đều gặp cơn ác mộng, mơ thấy ba mẹ nằm dưới vũng máu, đưa tay cầu cứu tôi, nhưng dù tôi cố gắng giãy giụa muốn cứu ba mẹ, cũng chẳng làm được gì.

Quyền Hàn và Trác Đan Tinh, luôn bên cạnh an ủi tôi, lâu dài tôi cũng không gặp lại cơn ác mộng ấy, từ đó về sau ba người chúng tôi cùng thề, đời này vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

Đơn Triết Hạo thấy nước mắt lặng lẽ rơi trên mặt của cô, càng lúc càng nhiều, không ngờ cô gái nhỏ này lại gặp chuyện bi thảm như thế.

Rút từ trong túi ra một miếng khăn giấy đưa cho Giản Nhụy Ái: “Được rồi, đừng khóc, về sau không ép cô dọn nhà nữa.”

Nói xong những lời này, anh cũng không biết mình đang nói gì? Đây là lời an ủi, Đơn Triết Hạo không ngờ có một ngày anh lại đồng cảm với nỗi bi ai của người khác, còn ngồi xuống an ủi người ta.

“Cám ơn anh.”

“Tôi nhượng bộ như vậy, một câu cảm ơn thôi thì không thể nào có thành ý.”

Giản Nhụy Ái biết anh muốn làm cái gì? Nhưng mà chẳng lẽ làm luôn ở trên xe, đang kinh ngạc chẳng biết nên như thế nào, trên người cô đã bị cởi hai nút áo, anh thô tục bị kéo tất cả ra, áo t-shirt bị xé rách, lộ ra cảnh xuân.

Cô gấp gấp đưa tay muốn ngăn trở, lại bị bàn tay anh nắm chặt, khống chế đỉnh đầu của cô, cái ghế bị anh kéo xuống theo quán tính cô cũng ngã ra sau.

Đơn Triết Hạo như một con dã thú không thể khống chế dục vọng của mình, anh mãi mãi thấy không đủ khi ở bên cạnh cô, vẫn duy trì sự nhớ nhung với cơ thể cô, thân thể của cô giống như có ma lực, khống chế suy nghĩ của anh, để cho anh điên cuồng muốn cô.

Chỉ với vài động tác, bộ quần áo trên người cô đã bị anh cởi xuống, thân thể trắng nõn lộ ra, hai chân thon dài càng kích thích Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái thất kinh, muốn dùng hai cánh tay ngăn cản anh, đưa mắt khiếp đảm nhìn về hưng phấn cực điểm của Đơn Triết Hạo, anh giống như mãnh thú nhào tới. Cảm giác lần này của cô không giống như hai lần trước, không còn thấy xa lạ cùng ép buộc, mà cũng dần bị anh kích tình, cô lo lắng cùng hoảng hốt, cố gắng chống đỡ hành động tiếp theo của anh.

Đơn Triết Hạo điên cuồng kích động, chưa từng khát vọng chiếm hữu như thế, người trước mắt như một báu vật, anh không muốn suy nghĩ gì hết. Hiện tại anh chỉ muốn đi vào cơ thể cô gái bên dưới.

Khi anh đụng vào da thịt mịn màng của cô, anh càng hưng phấn và nhiệt tình, khi anh cố gắng phối hợp ba điểm kích thích nhất trên người cô, Giản Nhụy Ái cảm cực không nổi, chỉ có thể mê man ngủ trên người anh.

Đơn Triết Hạo nhìn dung nhan thuần khiết đến kinh người, gương mặt trắng nõn, bởi vì vận động quá sức mà chảy mồ hôi, dịch ái có chút ướt, cái miệng anh đào nhỏ nhắn bị chính anh gặm cắn thô tục, có chút sưng vù, anh nhìn cơ thể nhếch nhác của cô, dịu dàng hôn một cái lên trán cô.

Anh cầm khăn giấy lên, giúp cô lau thân thể, mặc quần áo tử tế giúp cô xong rồi cũng chỉnh trang lại quần áo của mình, hài lòng, khoe miệng nâng lên nụ cười, đem ghế xe nâng lên đôi chút, sau đó lái xe rời đi..

24. Chương 24: Gặp Phải Sát Thủ

“Ông chủ Trần, ảnh chụp theo dõi mấy ngày nay tôi đều gửi đến đầy đủ.” Người đàn ông đầu trọc bằng mắt không bằng lòng nói.

Hắn ta cầm vài tấm hình lên, phía trên đều là hình ảnh thân thiết của Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái, hình bọn họ cãi vã, hôn nhau....

“Người trẻ tuổi, chính là tinh lực tràn đầy, đi đến đâu cũng có thể phát tiết?”

“Đúng vậy, Đơn Triết Hạo, thức không biết chết sống...”

“Được rồi, bây giờ bọn họ đang ở đâu?”

“Ông chủ Trần, tôi phái người theo dõi, sẽ chờ mệnh lệnh của ông.”

Ông chủ Trần nắm chặt một tấm ảnh, trên mặt lộ ra nụ cười gian trá đầy vẻ hài lòng.

Đơn Triết Hạo không hay không biết đã lái xe lên đỉnh núi, nhìn thời gian còn sớm, cởi áo khoác xuống, nhẹ nhàng đắp lên trên người Giản Nhụy Ái, người ngồi trên ghế phụ phát ra tiếng ngáy đều đều, nhắm mắt dưỡng thần.

Mây lãng từ từ trôi, ánh sáng chói mắt xuyên qua kiếng xe chiếu ánh sáng trên người cô.

Đơn Triết Hạo không nhận được tầm mắt nhìn cô, mở mắt, nhìn mặt trời xinh đẹp, ngoài miệng lộ ra nụ cười, xoay người lay động Giản Nhụy Ái đang ngủ ngon lành: “Này, cô gái kia, tỉnh!”

Giản Nhụy Ái không nhận được giật giật thân thể, trên người truyền đến trận đau đón thấu xương, thân thể khẽ run rẩy vài cái, mím môi.

Như vậy thật mờ ám, đối với Đơn Triết Hạo thì cô gái vừa tỉnh ngủ có rất nhiều dự hoặc, vật nam tính phía dưới từ từ thẳng đứng lên, cố gắng kìm nén vật đang bành trướng phía dưới, ho khan mấy tiếng.

Giản Nhụy Ái cảm giác thân thể lay động, đột nhiên nhớ tới chuyện mình đang ở chỗ xa lạ, hai mắt mở to, nhìn cảnh vật trước mắt, gương mặt phóng đại gấp mấy lần, thét to: “A!” Trực tiếp ngồi dậy. Than ôi! Đầu đụng vào mũi xe, đau đớn cắn môi.

“Cô là đứa ngốc sao? Rời giường liền luyện Thiết Đầu Công.”

Giản Nhụy Ái nhìn chằm chằm người đang cười hả hê, không phải vì anh bên cạnh thì cô sẽ không chật vật như thế.

“Không cần nói dối, nhìn bên!” Về mặt Đôn Triết Hạo tươi cười, Giản Nhụy Ái thật sự tức giận, vừa thỏa mãn nhu cầu của mình, lại còn trêu chọc cô.

Giản Nhụy Ái nhìn theo ngón tay của anh, thấy cảnh tượng thiên nhiên kỳ vĩ trước mặt, kinh ngạc há hốc mồm: “Thật là đẹp! Người ta đều nói mặt trời vừa mọc là đẹp nhất, thật quá đẹp.”

Cô lộ ra nụ cười hạnh phúc, ngửa mặt lên nhìn bầu trời mang màu hồng nhạt, trong nháy mắt cảm giác toàn thể giới cũng biến thành đỏ, thời khắc ấm áp đẹp trong nháy mắt.

Đôn Triết Hạo nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, cũng khẽ mỉm cười cho cái vẻ vui tươi kia của cô. Cô dễ dàng thỏa mãn như thế, luôn cảm thấy hạnh phúc là điều nhỏ nhoi, nụ cười của anh đến cả ảnh cũng chẳng thể phát hiện được, mặt trời dần đi lên, hai người không ai nói với ai tiếng nào, trong xe hiện ra một trạng thái ấm áp cõi lòng.

“Từ nhỏ tôi đã sinh trưởng trong một gia đình bình thường, vì kế mưu sinh, tôi không nói đến chuyện có một tình yêu của riêng mình, cũng không có thời gian để nghĩ về nó. Người khác phải duy nhất mà tôi biết chỉ là anh Quyền Hàn, anh Quyền Hàn chăm sóc tôi rất ân cần, nhưng anh ấy không phải là bạn trai của tôi, cũng chưa từng dẫn tôi đi xem mặt trời mọc.

Đã rất nhiều lần tôi ảo tưởng, mình và người yêu, đứng ở đỉnh núi ngắm mặt trời mọc, đây là một ước mơ xa vời mà tôi nghĩ cuộc đời mình không thể chạm đến được.

Nhưng tôi thích ước mơ, bởi vì không có ước mơ, cuộc sống của tôi sẽ không có hy vọng. Mỗi ngày chờ đợi đến ngày thực hiện được ước mơ, hôm nay đây mộng đẹp đã thành sự thật, cảm ơn anh!” Giản Nhụy Ái đối mặt với Đôn Triết Hạo chân thành nói lời cảm tạ.

“Không có gì? Cũng chỉ vì tôi nhầm chán mới chạy tới đây!” Đôn Triết Hạo nghiêm túc nghe lời cô nói..., không thể không thừa nhận mình bị lời của cô nói làm cho tâm rối rắm, lẩm bẩm: “Bình minh rất xinh đẹp.”

Anh rất thích bình minh, nguyên nhân lớn nhất hẳn là thời điểm anh phiền não nhất, Lạc Tình Tình dẫn anh tới đây, khi đó quan hệ bọn họ rất tốt, cô có mị lực hơn người, rất nhiều người đàn ông cam tâm tình nguyện quỳ dưới váy cô, mà Đôn Triết Hạo lại được cô theo đuổi, có lẽ hai người quá mức hoàn mỹ, mới có thể ở bên cạnh nhau.

Trên mặt anh không có nhiều sắc mặt, lạnh lẽo như sương giá, ở trước mặt Giản Nhụy Ái nghe cô kể chuyện xưa, khiến anh cũng chìm trong chuỗi ký ức của mình.

Cô không thích nhìn Đôn Triết Hạo bên cạnh cô lại nghĩ về người phụ nữ khác, cô đã phiền não nhiều rồi: “Tại sao anh lại rời khỏi Lạc Tình Tình?”

“Cô nói cái gì?” Đôn Triết Hạo trầm tư, lạnh lùng xoay người nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, ngoài miệng treo mấy phần tà khí.

Sắc mặt Giản Nhụy Ái cũng xanh mét, cắn môi, vẻ mặt hốt hoảng, cô có lỗi gì sao? Hận không thể cắn đứt lưỡi của mình: “Tôi...”

“Nói!” Ánh mắt Đôn Triết Hạo mang theo lo lắng nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, ánh mắt lóe lên ngọn lửa, cũng cảm giác có chuyện gì đó không đúng, bắt lấy cổ tay của cô, hét lớn: “Cô nói cái gì?”

“Tôi.... Lời hứa ích không nói hai lần, tôi không muốn nhắc lại”. Giản Nhụy Ái hất tay Đôn Triết Hạo ra, chạy trốn chết, nhảy xuống xe hơi.

Đơn Triết Hạo cũng không dễ dàng bỏ qua như thế, xuống xe theo, bước nhanh đi tới trước mặt Giản Nhụy Ái, từng bước tiến tới gần, giọng nói âm trầm mang theo chút khùng bố: “Nói chuyện!”

Trong rừng cây thưa xuất hiện vài đôi mắt đen, đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Buổi sáng, đỉnh núi yên tĩnh, nghe được một tiếng súng chát chúa, Đơn Triết Hạo ý thức được nguy hiểm, kéo Giản Nhụy Ái chạy như bay, núp phía sau xe.

Anh quan sát bốn phía, ánh mắt nhìn qua gương chiếu hậu, tay nhẹ điều chỉnh về phía phát ra tiếng súng nổ, nhìn thấy rất đông những người áo đen đang ẩn núp sau những bụi cây, trong tay bọn họ mang theo súng.

Anh không ngờ lão Trần ra tay nhanh như thế, an bài tất cả chờ anh lọt lưới, anh bình thường rất nhanh nhẹn, tư nhiên không chú ý liền biến thành như thế này, ở cùng với Giản Nhụy Ái khiến lực chú ý của anh bị phân tán, mới để cho bọn họ có cơ hội ra tay.

“đùng, đùng” bên kia lại phát ra vài tiếng súng, Đơn Triết Hạo dùng tay giữ lấy ót của Giản Nhụy Ái, đem đầu cô cúi thấp xuống, không để cho cô bị đạn bắn.

Giản Nhụy Ái từ trong cơn chấn động dần phục hồi, thân thể mềm yếu nằm sát vào lồng ngực của anh.

Mặt Đơn Triết Hạo trở nên cảnh giác và nghiêm túc, tim anh đập liều mạng.

Một cỗ hơi thở nguy hiểm nhanh giống như tia chớp hướng đến bọn họ.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái, rõ ràng cảm giác hơi thở nguy hiểm đến gần, bọn họ không thể ngồi chờ chết: “Giản Nhụy Ái, chúng ta lập tức rời đi.”

Đơn Triết Hạo mở cửa xe, đôi mắt như chim ưng mang theo nhịp thở nguy hiểm, cảm giác một bóng đen nhanh như tia chớp xuất hiện, tốc độ khiến Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người, đứng chết trân tại chỗ, nhìn bóng đen mà quên động đậy.

“Giản Nhụy Ái, cẩn thận.”

Đơn Triết Hạo nhìn cái lưới 138, dùng chân đá một cú mạnh, đem ý đồ của người đang muốn làm tổn thương Giản Nhụy Ái ngăn cản dưới chân, đoạt lấy cây súng của đối thủ.

Một cước liền đá cho sát thủ ngất đi.

Khi Giản Nhụy Ái kịp phản ứng, đã bị Đơn Triết Hạo kéo ra phía sau.

“Đừng sợ, nắm chặt tay anh.” Đơn Triết Hạo cảnh giác phát ra mệnh lệnh, trên người anh phát ra một tia lạnh lẽo, đôi mắt đen như sư tử.

Đối phương không ngờ Đơn Triết Hạo bản lĩnh như thế, tuyệt ngoan độc, bọn họ không để ý đến hậu quả, hướng lái xe đi, sau đó còn cố ý để lại mấy phát.

Đơn Triết Hạo lôi Giản Nhụy Ái núp ở sau xe, đôi tay che lỗ tai Giản Nhụy Ái, cảm giác có xe sau lưng, dường như còn trúng đạn, xe kịch liệt lay động, anh thở hổn hển, quét nhìn chung quanh, bọn họ tiếp tục ẩn nấp không phải là biện pháp tốt.

Ánh mắt của anh quét nhìn kính xe, nhanh chóng xoay người, hướng về người áo đen cạnh bụi cỏ, cùng lúc đoạt hai khẩu súng, nghe hai người áo đen cùng lúc kêu lên hai tiếng thảm thiết.

Hai mặt hiện lên một tia khát máu, toàn thân tán phát vẻ hung ác nguyên sơ.

Bọn họ không phải sát thủ bình thường!

25. Chương 25: Một Chết Hai Sống (một)

Đơn Triết Hạo coi như lợi hại, chống cự thời gian dài như thế, cũng xem như hưởng thụ, nhìn bên cây đại thụ, bắt được người ngồi xổm trên sàn nhà, nhìn gương mặt bị dọa sợ đến chẳng còn tí máu của Giản Nhụy Ái: “Đi thôi!”

Bọn họ thoát đi đến phía sau cây, Giản Nhụy Ái bị hù dọa đến mặt mày trắng bệch rồi, lo sợ nhìn sắc mặt nặng nề của Đơn Triết Hạo, sợ hãi trốn vào trong ngực Đơn Triết Hạo, ôm thật chặt lồng ngực anh.

Cô có thể thấy được vẻ mặt khác thường của anh, có thể thấy tính nghiêm trọng của nó.

Bọn hắn dám nổ súng!

Trời ạ! Nổ súng!

Giản Nhụy Ái nằm mơ cũng không nghĩ tới cô sẽ tiếp xúc trực tiếp với súng như thế: “Đơn Triết Hạo, tôi không muốn chết.”

“Sẽ không chết, không có chuyện gì, anh sẽ bảo vệ em.” hai mắt Đơn Triết Hạo mang theo tia khát máu, nói an ủi người bên cạnh, nghe càng giống như tư vị kẻ sắp giết người.

Ông chủ Trần, dám trên đầu bàn của anh, đuổi cùng giết tận anh.

Càng không có nghĩ tới ông chủ Trần, sẽ ra giá cao, mời sát thủ ra tay, cầm súng ống, nhìn trên tay súng có dấu hiệu riêng, dấu hiệu màu đỏ, trên miệng vẽ ra nụ cười lạnh.

Ông chủ Trần có vẻ quá đề cao anh rồi.

Sát thủ chia làm cấp bốn: đỏ, đen, trắng, xanh lá; màu đỏ đại biểu là cấp cao nhất, màu trắng thuộc về sát thủ bình thường mới vào nghề.

Nhìn cấp của khẩu súng chính là nhìn mệnh của mình!

Trước mắt Đơn Triết Hạo là một rừng cây, bọn họ phải trốn sau bụi cây, nhưng bên cạnh rừng cây là vách đá

Khi anh tùy cơ ứng biến, cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần, nếu không núp phía sau đại thụ, thủy chung chỉ có một con đường chết.

Anh cúi người nhìn Giản Nhụy Ái, giọng nói trở nên mềm mại khác thường: “Giản Nhụy Ái, sợ sao?”

Mùi vị cứng chiu, giống như ma lực xông vào đầu Giản Nhụy Ái, cô lắc đầu một cái.

Hiện tại cô chỉ có thể lựa chọn cách tin tưởng anh, nếu như ở dưới cây đại thụ đợi, bọn họ hẳn phải chết.

“Ngoan!” Đơn Triết Hạo đau lòng cúi người hôn lên trán của cô, anh nhìn vào đôi mắt hoảng sợ của Giản Nhụy Ái: “Nắm chặt tay anh, nhớ, anh sẽ bảo vệ em.”

Anh liều mạng là bởi vì sự an toàn của Giản Nhụy Ái, không để cho cô khấn trương lo sợ.

“Ừm!” Giản Nhụy Ái hung hăng gật đầu.

Cô cúi người xuống đi theo Đơn Triết Hạo, đi trên một con đường hẹp, không dám nhìn dưới đáy vách đá.

Đơn Triết Hạo cẩn thận dắt tay của cô, bọn họ lập tức rời đi, nếu không sẽ bị bọn họ bắt lại, khi đó nhất định chết chắc.

Cô nín thở đi theo anh, nhìn tấm lưng rộng rãi của anh. Trước kia không có phát hiện lưng anh rộng như thế, nó cho cô một cảm giác an toàn, cô từ từ thích nghi với cảm giác ấy, trong đầu thoáng qua những nhớ nhung, vô tình thế nhưng lại nhớ ra.

Trong lòng cô, thật sự đã thích anh.

Giản Nhụy Ái dựa vào anh, bùn đất khiến đường đi hơi trơn, “A!” Bùn đất chảy xuống, vốn là bắt được tay Đơn Triết Hạo, nhưng thân thể cô đột nhiên nghiêng, tay bỗng buông lỏng ra.

“Giản Nhụy Ái!”

Sắc mặt Đơn Triết Hạo dữ tợn, đưa tay bắt Giản Nhụy Ái sắp té xuống: “Giản Nhụy Ái, nắm chặt, anh sẽ kéo em lên.”

Giản Nhụy Ái nắm chặt cánh tay Đơn Triết Hạo, một tay kia cào loạn trên không trung, cảm giác phía dưới chân mình trống rỗng, cô tự động nhìn xuống, nhìn vách đá sâu hun hút bên dưới, cả người đang lơ lửng giữa không trung.

Tay của cô nắm chặt bàn tay Đơn Triết Hạo, sợ khóc lên, trái tim cũng nhảy chậm vài phút: “Đơn Triết Hạo, em không muốn chết, em không muốn chết.”

“Không nên nhìn phía dưới, dùng sức, anh sẽ kéo em lên.” Đơn Triết Hạo rống giận, tay anh càng thêm nắm chặt tay Giản Nhụy Ái, một tay kia chộp vào thân cây đại thụ bên cạnh, gân xanh nổi lên, bàn tay ma sát với cây nên chảy máu, cả khuôn mặt đỏ hồng.

Cô kinh hoàng luống cuống, nước mắt chậm chậm chảy ra, nhìn cánh tay đầy máu của Đơn Triết Hạo, cô lẩm bẩm nói: “Đơn Triết Hạo.”

Trên trán Đơn Triết Hạo đầy mồ hôi lạnh, bàn tay to của anh nắm chặt tay Giản Nhụy Ái, gân xanh rõ ràng có thể thấy được, dịu dàng trấn an nói: “Giản Nhụy Ái, không cần phải sợ, anh sẽ cứu em.”

Giản Nhụy Ái trợn to hai mắt, nhìn Đơn Triết Hạo liều mạng muốn kéo mình, trong lòng không nói ra tư vị, môi cắn chặt, ánh mắt của anh giống như thiêu đốt toàn bộ năng lượng của cô, cô gật đầu một cái.

Đơn Triết Hạo dẫm lên tảng đá, hung hăng đi về phía trước, thân thể Giản Nhụy Ái đột nhiên run lên, nhưng lập tức dừng lại, cô hoảng sợ ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo, thấy tay anh nắm chặt thân cây, một tay kia gắt gao nắm tay Giản Nhụy Ái.

Cô nhìn cánh tay máu me be bét, máu đỏ tươi hung hăng chạm vào đáy tim cô, vốn hốc mắt đã tràn đầy nước mắt, không phải sợ, mà là đau lòng thay Đơn Triết Hạo.

Đang lúc nản lòng thoái chí, phía sau Đơn Triết Hạo có thêm mấy người, hai mắt cô bỗng trợn to.

Đơn Triết Hạo một lòng muốn cứu Giản Nhụy Ái, hoàn toàn không chú ý đến đám người phía sau.

Khi anh giật mình nhìn lại, ông chủ Trần đã đứng ngay sau lưng anh, cầm cây súng hướng về cánh tay Đơn Triết Hạo, ‘bằng’

“A!” Giản Nhụy Ái thét một tiếng kinh hãi, không hề phòng nên Đơn Triết Hạo bị bắt trúng.

Giản Nhụy Ái cảm giác thân thể đột nhiên run lên, thân thể như hạ xuống, cô khẩn trương nhìn Đơn Triết Hạo.

Chỉ thấy Đơn Triết Hạo ngã ở trên mặt đất, cái trán đầy mồ hôi, nhưng tay anh vẫn nắm chặt nhánh cây, một cái tay vẫn cố gắng kéo Giản Nhụy Ái.

“Không ngờ đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn Đan Thị, thuật bắn súng cũng cao hơn người, hơn nữa tình còn đơng đây, nếu như thả cô gái kia, tôi sẽ tha cho cậu con đường sống.”

“Đơn Triết Hạo, anh buông tay em ra đi!”

Ánh mắt Giản Nhụy Ái lóe sáng, cô nghe rõ lời ông chủ Trần nói, trong lòng kiên định hô.

Cô nhất định phải làm như vậy, chỉ có như thế mới cứu được một mạng người, cô biết vách đá rất sâu, nếu như anh không buông tay cô ra..., cũng chính là tự đưa mình vào cửa tử.

Con người Đơn Triết Hạo kiên định, anh quát: “Giản Nhụy Ái, anh sẽ không bỏ ra.”

Thân thể cao lớn của anh bao phủ cô, trên trán mồ hôi rơi xuống gương mặt cô.

Giản Nhụy Ái thê lương cười một tiếng: “Đơn Triết Hạo, buông tay em ra!”

“A!” Âm thanh này không phải Giản Nhụy Ái phát ra, mà là tiếng thét của Đơn Triết Hạo, cô ngược mắt nhìn thấy ông chủ Trần đang dùng thân súng đập vào cánh tay đầy máu me của Đơn Triết Hạo.

“Thật là một hình ảnh chân tình, nhưng đã là người của xã hội đen, sẽ không thể cảm động được, buông tay đi! Đơn Triết Hạo!”

“Không cần đánh, cầu xin ông đừng đánh.” Giản Nhụy Ái không nhịn được, nhìn máu đỏ tươi chói mắt, rồi nét mặt khát máu của ông chủ Trần, trong lòng cô không ngừng đau đớn, khóc thút thít: “Đơn Triết Hạo, buông tay ra, anh sẽ chẳng bảo toàn tính mạng của mình đâu.”

“Không biết, anh sẽ không buông tay em ra, em là người phụ nữ của anh, đời này anh sẽ không buông tay em ra.”

“Đơn Triết Hạo!”

Tròng mắt Giản Nhụy Ái liên tục chảy nước mắt, trước mắt trở thành một mảng mờ mịt, giọt nước mắt như những viên trân châu rơi xuống, nện vào không khí không tiếng động.

Máu chảy càng ngày càng nhiều, máu tanh tỏa khắp không khí, đọng lại khiến người ta hít thở không thông: “Đơn Triết Hạo, anh nhanh buông tay em ra, không nghe lời em, em sẽ hận anh suốt đời.”

Giản Nhụy Ái, sắp điên, lần đầu tiên dám hướng đến Đơn Triết Hạo hầm hừ, cô không dám có nhiều hành động, sợ Đơn Triết Hạo sẽ mất trọng tâm.

26. Chương 26: Một Chết Hai Sống (hai)

Một tay Đơn Triết Hạo giữ chặt lấy cô, một tay kia bị ông chủ Trần đánh vô cùng đau đớn, đau đớn giống như đã tê dại, từ khi nào Đơn Triết Hạo lại dễ dàng để cho người ta định đoạt?

Anh đưa đôi mắt linh động nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái: “Anh... Anh sẽ không buông tay.”

“Đơn Triết Hạo, anh ngốc sao? Chúng ta không có quan hệ, anh không yêu em, em cũng không thương anh, vì sao phải bằng mọi giá cứu em chứ?”

Giản Nhụy Ái nhìn vẻ mặt hă hê của ông chủ Trần, trong lòng hết sức chán ghét, nhìn sắc mặt tái nhợt của Đơn Triết Hạo, cô chỉ có thể khích tướng khiến Đơn Triết Hạo buông tay.

“Mặc kệ có yêu hay không, anh đều không buông tay.....”

Đơn Triết Hạo không cảm thấy đau đớn nữa, cảm giác thân thể bị người hung hăng đập.

“Đơn Triết Hạo”

Nước mắt Giản Nhụy Ái lưu lại, như từng viên thủy tinh kéo dài trên gương mặt trắng nõn, liên tục nhỏ xuống, rơi xuống vách núi trước mặt.

Nếu như không có cô, Đơn Triết Hạo sẽ không bị vũ nhục như thế.

Cô ngửa đầu lên, xuyên qua những giọt nước mắt đau lòng, nhìn Đơn Triết Hạo không chớp mắt, cô không thể hại Đơn Triết Hạo, nhưng tuyệt đối không thể chết!

Lúc này tâm Giản Nhụy Ái như sáng ngời, chưa bao giờ tỉnh táo như thế.

Cô khó khăn đưa một tay khác ra khoác lên tay Đơn Triết Hạo, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt khổ sở của Đơn Triết Hạo nhưng vẫn đẹp trai như thường lệ.

“Tổng giám đốc tập đoàn Đan Thị, thật đúng là một người cứng đầu.” Ông chủ Trần không bị cảnh tượng kia làm cảm động, chặc chặc mấy tiếng, tay càng dùng sức đánh mạnh tới.

“Hừ.....” Đơn Triết Hạo hừ lạnh, thân thể không dám nhúc nhích, ngoài miệng lộ ra vẻ châm chọc, ánh mắt giống như hàn băng, thái dương như ở âm độ, vô cùng lạnh lẽo.

“Ông chủ Trần, thời gian không còn sớm, nên hành động.”

“Không cần... Đơn Triết Hạo, nhanh lên một chút, buông tay em ra!” Giản Nhụy Ái kinh hoàng dùng sức đẩy tay Đơn Triết Hạo ra, nhưng tay của anh càng dùng sức chặt hơn.

Đơn Triết Hạo nhìn ra tiếng lòng của Giản Nhụy Ái, anh cũng biết người ở phía sau, không thể nào kéo dài thời gian: “Không...”

Anh cầm tay Giản Nhụy Ái, tay bị ông chủ Trần hung hăng giẫm lên, tay bỗng buông lỏng.

“A!” Âm thanh thê lương của Giản Nhụy Ái xuyên qua không khí, xuyên thấu nội tâm Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo không chút nghĩ ngợi nhảy xuống theo cô, ôm lấy Giản Nhụy Ái đang hoảng sợ.

“Ông chủ Trần, làm sao bây giờ?”

Ông chủ Trần nhìn xuống, vách đá sâu như vậy không thấy đáy, tỷ lệ sống rất mỏng manh: “Đi, đi về.”

“Vâng”

Giản Nhụy Ái có cảm giác rất rõ ràng rằng mình đang lơ lửng giữa không trung, trong nháy mắt đại não trở nên trống rỗng, cảm giác Đơn Triết Hạo dùng vào lực lượng ôm lấy cô.

Tiếng hít thở của bọn họ dồn dập và vang dội như thế, rơi xuống nước, ‘phanh’ một tiếng, triệu triệu bọt sóng khổng lồ văng lên.

Giản Nhụy Ái kinh hoàng, vừa rơi xuống cô bị sặc mấy ngụm nước, từ trong nước thức tỉnh liên lay động chân, muốn nhanh chóng đi lên bờ.

Từ nhỏ cô đã thích bơi lội, vận động tốt nhất chính là bơi lội, đó là lời Trác Đan Tinh nói, coi như ném cô giữa biển rộng, ba ngày ba đêm, cũng sẽ không chết chìm, tính chịu nước của cô cực kỳ tốt.

Giản Nhụy Ái nổi lên mặt nước rồi, sợ hãi bỗng trở nên tập trung, nghiêng đầu tìm kiếm Đơn Triết Hạo, khi cô quét nhìn chung quanh, tìm kiếm Đơn Triết Hạo, thân thể anh từ từ chìm xuống, cô tuyệt vọng thét chói tai: “Đơn Triết Hạo!”

Cô bắt chấp tất cả sức bơi đến bên cạnh Đơn Triết Hạo, xung quanh anh tạo thành một mảng máu tươi thật to, nhìn như thể là máu ra rất nhiều, khiến cho Giản Nhụy Ái kinh sợ.

Cô phí sức lôi kéo Đơn Triết Hạo bơi đi, một màn kinh hồn vừa rồi rút hết sức lực của cô, lôi kéo người đàn ông, vô cùng mệt mỏi, Giản Nhụy Ái kéo Đơn Triết Hạo lên bờ, cô mệt mỏi thở hồng hộc.

Mặc kệ khổ cực và mệt nhọc, đôi tay khấn trương đang run rẩy, đặt Đơn Triết Hạo trước ngực, gọi thế nào, Đơn Triết Hạo cũng không có động tĩnh.

Lúc này cô hốt hoảng và luống cuống thật rồi, không ngừng giúp Đơn Triết Hạo làm hô hấp nhân tạo, cô làm một hồi lâu, đến nỗi sắp ngưng thở, Đơn Triết Hạo không có một chút khởi sắc nào.

Nước mắt cô không ngừng rơi xuống, tiếng khóc lóc phá vỡ không khí an tĩnh ở nơi đây, tuyệt vọng vỗ vào mặt Đơn Triết Hạo. Nội tâm Giản Nhụy Ái không ngừng sợ hãi, cô không muốn anh gặp chuyện không may, thấy Đơn Triết Hạo không nhúc nhích cô càng hoang mang.

Ba mẹ cô qua đời trong cùng một ngày, cô cũng không có hoảng hốt như thế, giống như toàn bộ thế giới đều sụp đổ.

“Đơn Triết Hạo, anh tỉnh rồi, không nên làm em sợ! Em không muốn anh phải chết, anh có nghe thấy không, tỉnh!”

Tiếng khóc thê lương như thế, qua những rừng cây thưa vắng, cực kỳ vang dội và thê thảm.

“Khụ khụ...” Đơn Triết Hạo ho khan mấy tiếng, ‘vèo’ trong miệng phun ra mấy ngụm nước, mắt khẽ giãy giụa mở ra, giọng nói yếu ớt: “Giản Nhụy Ái, em đập chết anh!”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người, nhìn Đơn Triết Hạo khó khăn ngồi dậy, vội vàng tới đỡ anh, nhìn một cánh tay của anh bị máu tươi nhuộm thành một mảnh.

Cô khẩn trương, nước mắt hồng hồng rơi xuống, nước nở thành tiếng, tựa như người vô tội khóc thương chồng, trông mắt không dám nhìn đi nơi khác, gắt gao nhìn chăm chăm Đôn Triết Hạo, rất sợ mình hoa mắt.

Thân thể Đôn Triết Hạo đau đớn, hít một cổ khí lạnh, lại không thể biểu hiện rõ ràng, bởi thế càng khiến Giản Nhụy Ái kinh sợ đến sắc mặt trắng bệch, anh biết rằng mình không thể hù dọa cô nữa.

Anh không ngờ nhảy xuống sông, từ nhỏ anh đã không gần nước, hơn nữa sợ bệnh, thì càng khó khăn nên muốn bơi, thân thể từ từ chìm xuống nước, Đôn Triết Hạo cho là mình sẽ phải chết.

Trong một khắc kia anh nghĩ Giản Nhụy Ái có bình yên vô sự hay không, Đôn Triết Hạo liều mạng mở mắt, chung quy lại không nhìn thấy Giản Nhụy Ái, chỉ thấy những gợn nước li ti.

Không ngờ Giản Nhụy Ái biết bơi, hơn nữa còn cứu mạng mình.

“Anh không sao chứ?” Giản Nhụy Ái tham món lợi nhỏ tâm cẩn thận hỏi, trái tim nhảy thật nhanh.

Tóc Đôn Triết Hạo ướt đầm, tóc được chải ép xuống, gương mặt tái nhợt đến kinh người, từ tóc chảy xuống vài giọt nước, giọt nước lạnh lẽo chảy dọc theo vầng trán anh, đến đường cong gò má, chảy tới cằm rơi vào ngực của anh, trước ngực có vài cái nút áo kim loại, vài giọt lại tiếp tục lăn, thấm ướt vào từng thớ thịt của anh.

Đôn Triết Hạo theo tầm mắt của cô nhìn về phía ngực mình, mặt anh không chút thay đổi, không thèm che ngực mình lại, mang theo hơi thở khá mệt mỏi nói: “Mặc dù anh bị thương, nhưng em không cần cường bức anh!”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái không kịp phản ứng, gương mặt đỏ bừng: “Tôi... mới không có.”

Đôn Triết Hạo nhìn chăm chăm vẻ mặt hoang mang và sợ hãi của Giản Nhụy Ái, không chút kiêng kỵ nào cười lớn, bất luận ở thời điểm nào, Giản Nhụy Ái vĩnh viễn đều đáng yêu như vậy, nói gì cô cũng tin tưởng cả? Không biết tại sao nhìn vẻ mặt hoang mang sợ hãi của cô, anh vô cùng vui vẻ.

“Anh chọc tôi à!” Giản Nhụy Ái biết mình lại bị Đôn Triết Hạo lừa, tức giận dùng sức nắm chặt bàn tay lại tạo thành một thanh quyền, nện ở ngực Đôn Triết Hạo, vô tình đụng vào vết thương của anh.

Cô nhìn ánh mắt nặng nề của Đôn Triết Hạo, mới nhớ tới, cánh tay đầy máu của anh.

Đau lòng thổi vết thương, muốn giảm bớt cơn đau, những vết thương này đều do cứu cô mà ra, không được, vết thương phải xử lý kịp thời, nếu không sẽ lưu lại di chứng về sau.

Giản Nhụy Ái cởi áo khoác xuống, sau đó động thủ dùng sức cầm quần áo xé rách một góc, mặc dù xé nó thành mảnh hơi nhỏ, nhưng vẫn có thể dùng nó để băng bó vết thương.

“Đợi chút...”

27. Chương 27: Lý Đạn Ra

Đôn Triết Hạo nhìn bóng dáng nhỏ bé của Giản Nhụy Ái, vội vàng dời tầm mắt đi qua nơi khác, anh không biết cô gái nhỏ muốn làm gì, thấy cô chạy đi lung tung, khi trở về trong tay còn cầm theo ít lá cây.

Anh buồn cười, không muốn tiếp tục giày vò cô gái nhỏ, lại không biết những thứ cỏ dại kia làm gì, có thể dùng nó cầm máu sao?

Giản Nhụy Ái nghiêm túc cởi nút áo của Đôn Triết Hạo ra, nhìn thấy một vùng máu to, cô không chút do dự đem những lá cây trong tay vò lại, vò mấy cái, định đặt lên vết thương của anh, bị anh cản lại.

“Trước không nên lo lắng trét lá cây, đi nhặt chút củi tới đây, còn có mấy tảng đá.”

Giản Nhụy Ái nghi vấn nhìn Đơn Triết Hạo, nhưng biết lúc này phải nghe lời Đơn Triết Hạo nói, rất nhanh mang đến những vật anh yêu cầu.

Nhìn thấy Đơn Triết Hạo giống như người cổ đại đang cố lấy lửa, chỉ chốc lát sau lửa liền phát sáng, cô không thể tưởng tượng nổi nhìn Đơn Triết Hạo, thấy anh cầm lên dao găm, hai mắt hoảng sợ không biết anh muốn làm cái gì?

“Yên tâm, anh không làm chuyện đại đột đó đâu?” Đơn Triết Hạo buồn cười nhìn Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người, lấy dao trong tay lơ dửng dưới đồng lửa.

Ở nơi hẻo lánh lại trúng đạn, cũng không phải là chuyện lần một, lần hai, Đơn Triết Hạo không để ý.

“Cái gì vậy?” Giản Nhụy Ái không phản ứng kịp, thấy Đơn Triết Hạo dùng dao găm đâm vào tay mình, máu đỏ tươi từ tay anh chảy xuôi xuống. Anh chỉ im lặng tập trung tinh thần không đáp lại lời cô.

Cô vội vàng xoay người không dám nhìn xuống nữa, máu tanh như thế, vô cùng tàn nhẫn, Đơn Triết Hạo tìm được đầu đạn bị rơi, máu thịt bị bóc tách thành một động sâu, Giản Nhụy Ái nghĩ tới liền muốn nôn.

“Hừ.” Đơn Triết Hạo mãnh liệt hừ một tiếng, thân thể kịch liệt đau đớn, trên trán mồ hôi chảy ròng, nếu như không đem đạn móc ra, tay của anh nhất định sẽ phải phế bỏ.

Anh cảm giác hô hấp càng ngày càng gấp rút, toàn thân hiện đầy mồ hôi, thời khắc chỉ mảnh treo chuông, đạn rời cuộc cũng được lấy ra, hít một hơi khí lạnh, dùng sức thở một cái, giống như đem toàn bộ đau đớn trút ra ngoài

Ngước mắt nhìn Giản Nhụy Ái, quát: “Mau lại đây giúp anh băng bó.”

“Ồ!” Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người dần hồi tỉnh, biết Đơn Triết Hạo đã móc đạn ra ngoài, bị sợ đến toàn thân vô lực, cầm áo khoác nhỏ lau cánh tay đầy máu của anh, tỉ mỉ đắp cỏ lên vết thương, phát ra một tiếng buồn bực, ngước mắt thấy hai gò má không còn chút sắc huyết của anh, cho là cô làm anh đau, thấy anh không nói, tiếp tục giúp anh băng bó.

Tay hơi run rẩy, sợ lại đụng đến vết thương của anh, làm liền một mạch cố gắng băng bó nhanh nhất có thể, Giản Nhụy Ái suy yếu ngồi trên đất, mồ hôi rịn chảy đầy trán.

“Tới đây!”

“Cái gì!”

Đơn Triết Hạo lấy tay ôm cô vào trong lòng ngực mình, lượn vòng qua ngực của cô, thấy hơi thở mệt mỏi của cô, ôm cô chặt hơn.

Những hốt hoảng và luống cuống khiến trái tim đang loạn nhịp vững vàng hơn rất nhiều, Giản Nhụy Ái tham lam nằm trong vòng tay không bị thương của Đơn Triết Hạo, cô thích lồng ngực vững chắc của anh, nơi đó khiến cô vô điều kiện an tâm.

Vết khoét ở tay khiến Đơn Triết Hạo tiêu hao hầu hết năng lượng, cô gái nhỏ chọc cho ngực anh vụn vụn, toàn thân trong nháy mắt bị lửa giận thiêu đốt, thân thể khẽ biến hóa, cổ họng cô động, khắc chế dục vọng của mình, âm thanh khàn khàn nói: “Em là bộ chó sao? Có thể an tĩnh một hồi hay không?”

Giản Nhụy Ái vô tội liếc người tự dưng nổi giận, không hiểu mình lại có lỗi gì? Hình ảnh ảm áp như thế, lại khiến anh phát giận, chỉ là trong lòng cũng không thoải mái, nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm đó, không dám nhích tới nhích lui.

Đàn ông và phụ nữ có sự khác biệt rất lớn! Sao Kim cùng sao hỏa ở cùng một chỗ, chính là sẽ nổ tung, mà Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo chính là như thế, ảm áp mấy giây đã là xa xỉ.

Giản Nhụy Ái nhìn vách đá thật cao, nơi hoang vu không người này, trong lòng khẽ lạnh lẽo, không khỏi sợ hãi hướng đến thật gần Đơn Triết Hạo, muốn móc điện thoại di động ra, mới nhớ tới, túi của mình đặt ở trên xe rồi.

“Anh có mang điện thoại di động?”

“Không có!” Sắc mặt Đơn Triết Hạo tái nhợt, hô hấp dần bình tĩnh, ôm Giản Nhụy Ái, tựa đầu vào tóc cô, lưỡi biếng trả lời.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Thì sinh sống ở chỗ nào, chứ làm sao bây giờ? Nếu không em chen vào mình hai đôi cánh rồi bay lên.”

Cô không thể tin được lời Đơn Triết Hạo nói, nghiêng đầu nhìn anh, hi vọng anh chỉ là đang lừa gạt mình, nhưng trông mắt thâm thúy của anh, Giản Nhụy Ái vĩnh viễn không biết bên trong đó đang suy nghĩ điều gì?

Đơn Triết Hạo sờ sờ đầu của cô: “Ngu, nói một chút cũng tin, lừa gạt em thôi!”

Giản Nhụy Ái phản ứng chậm, biết anh đùa bỡn mình, nâng một quả đấm nện vào ngực Đơn Triết Hạo: “A!” Thấy Đơn Triết Hạo che ngực, mặt cau mày có, cô biết mình xuống tay nặng, khẩn trương hít sâu một hơi hỏi “Thế nào? Em đánh anh đau ư?”

Đơn Triết Hạo xô Giản Nhụy Ái té nhào xuống đất, bọn họ mặt đối mặt, hai mắt nhìn nhau, tâm giống như kết nối cùng một chỗ.

Trong đầu anh quay về cảnh bọn họ cùng nhau nhảy xuống, Đơn Triết Hạo không biết vì sao một khắc nhìn thấy cô té xuống? Thiện lương của anh giống như chết đi, quên mình mà nhảy xuống cùng cô.

Chẳng lẽ anh đã yêu cô gái đơn thuần này rồi, ngoài miệng nâng lên nụ cười nhàn nhạt, anh vì suy nghĩ của mình mà toát lên một niềm vui, bàn tay to của anh vuốt ve gương mặt trắng noãn của cô, không nói lời nào, lặng lẽ vuốt ve.

Thân thể Giản Nhụy Ái cứng đờ, trợn mắt há mồm nhìn Đơn Triết Hạo, đại não một mảnh trống không, ý tưởng gì cũng không có! Nhìn mặt anh cách mình ngày càng gần, khẩn trương không cách nào hô hấp, nhắm mắt lại.

“Ha ha.” Đơn Triết Hạo ‘xì’ một tiếng bật cười, bàn tay cứng chiều sờ sờ sống mũi cô, anh vì một ý tưởng nhỏ của mình, cảm thấy buồn cười: “Được rồi, anh cũng chẳng thích một cuộc sống dã chiến, nên không có gì đâu?”

“Tôi. Tôi không có nghĩ như vậy.” Gương mặt Giản Nhụy Ái ửng hồng, liếc qua trông mắt nóng hừng hực của Đơn Triết Hạo, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Trên người cô mềm mại, khiến năng lực kiểm chế của Đơn Triết Hạo càng ngày càng kém, đối mặt với Giản Nhụy Ái, anh luôn như một con dã thú nhịn đói lâu năm.

Mà Giản Nhụy Ái vô tội mãi dõi theo phản ứng của anh, tâm tư của cô gái nhỏ rất rõ ràng, rất đơn giản, và cô không biết, bộ dáng như vậy càng khiến cho người khác phạm tội.

28. Chương 28: Uyên Ương Ngịch Nước

Bên kia, những chiếc máy bay tư nhân vừa xuất hiện, Cụ Duệ Tương cùng phi cơ dò tìm đầu mối của Đơn Triết Hạo, bắt đầu tìm kiếm dưới vách núi.

Bọn họ thông qua điện thoại của Đơn Triết Hạo liên định vị được chỗ anh, tìm được chiếc xe trên đỉnh núi, thông qua vách đá, Đơn Triết Hạo cố ý ném đồng hồ đeo tay lại, để cho bọn họ biết anh đã rơi xuống vách đá.

“Y Thiêu Thiên, bên cậu có phát hiện gì không?” Giọng nói của Cụ Duệ Tương truyền tới.

Mỗi khung máy bay của bọn họ đều có thiết bị định vị tiên tiến nhất thế giới, máy dò tìm tín hiệu bằng led, đèn laze cũng tham gia, tùy thời cho máy bay, bay ở cự ly một trăm mét, tai nghe có thể ra lệnh trực tiếp với nhân viên.

Lúc Y Thiêu Thiên muốn đáp lời, nhìn thấy màn hình quét qua một chỗ, loáng thoáng nhìn thấy bóng hai người: “Cụ Duệ Tương, tớ nhìn thấy bọn họ, cậu xem một chút đi.”

“Đáng chết, hiện tại mới xuất hiện, tốc độ thật là chậm.” Đơn Triết Hạo không ngẩng đầu lên, không thèm cảnh giác, đã sớm biết Cụ Duệ Tương cùng Y Thiêu Thiên đang đến, tốc độ bọn họ thật là khiến Đơn Triết Hạo chán ghét.

Giản Nhụy Ái lại không phản ứng kịp, ý tứ trong lời nói Đơn Triết Hạo là gì, thì đã nhìn thấy tiếng huyền não đến đỉnh đầu, một vài chiếc máy bay đến gần bọn họ, cô khẩn trương nắm lấy tay Đơn Triết Hạo.

Cô sợ rằng đó là đám người mới bắn nhau vừa rồi lại đến tìm bọn họ.

“Không sao, không cần phải sợ!” Đơn Triết Hạo khẽ ôm Giản Nhụy Ái, cưng chiều an ủi.

Y Thiêu Thiên cho máy quét thấp xuống nhìn thấy một đôi tình lữ ân ái phía dưới, bên môi mấp máy, trong mắt loé lên một cỗ cười gian: “Cụ Duệ Tương, xem ra chúng ta tới không đúng lúc rồi, người ta là uyên ương nghịch nước, cần thời gian dài.”

Cụ Duệ Tương trừng mắt nhảy lên, đã xuống máy bay rồi, không nhận được lời nói của Y Thiêu Thiên.

Y Thiêu Thiên thức thời im lặng, đi theo xuống máy bay.

“Các người làm việc chậm như thế sao.” Giọng nói Đơn Triết Hạo không mang theo một chút cảm xúc, tay lại không rời khỏi cơ thể Giản Nhụy Ái, giống như đó là chuyện đương nhiên.

“Hạo, ông chủ Trần tới sẽ không để ông ta sống ra khỏi nước ta đâu.” Cụ Duệ Tương trầm trọng nói, anh nhìn cơ thể đầy máu me của Đơn Triết Hạo, nhìn ra Đơn Triết Hạo bị thương không tính là nhẹ.

Giản Nhụy Ái nghe đoạn đối thoại của bọn họ, thì ra là Đơn Triết Hạo đã sớm biết sẽ có người tới cứu bọn họ, mới vừa rồi là anh khi dễ cô.

Cô nhỏ nhún nhảy ra khỏi lòng ngực anh, đứng ở một nơi xa, chỉ trích anh: “Anh biết sẽ có người đến cứu chúng ta, vậy sao còn hù dọa khiến tôi sợ?”

“Thì anh bảo em dằn đó thôi? Em chạy xa như thế làm cái gì? Tới đây.” Đơn Triết Hạo nhìn cô gái nhỏ cách anh mấy bước, hướng về phía cô đưa tay ra, sau đó ra lệnh, giọng nói lại mềm mại, nhưng có thể nghe ra không thể để cho người khác cự tuyệt.

“Mới không...” Giản Nhụy Ái vốn là không muốn dễ dàng như vậy tha thứ cho Đơn Triết Hạo, nói xong, đầu óc choáng váng, chung quanh cũng không có vật chống đỡ, cả người cô chuẩn bị ngã xuống.

Đơn Triết Hạo bước nhanh đến phía trước, ra tay ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực, nhìn thấy cái trán rịn mồ hôi của Giản Nhụy Ái, lông mày cau chặt, khẩn trương hỏi “Giản Nhụy Ái, em làm sao vậy?”

Giản Nhụy Ái muốn đáp lại lời Đơn Triết Hạo, nhưng mí mắt vô cùng nặng, để cho cô không thể mở miệng, không có một chút hơi sức.

“Nhanh, lập tức đi bệnh viện!” Đơn Triết Hạo ra lệnh.

Những người khác cũng không dám làm trễ nãi, Cụ Duệ Tương nhìn vết thương trên cánh tay Đơn Triết Hạo, đem ôm Giản Nhụy Ái đã ngất xỉu lên máy bay, ba người chen chúc trên máy bay.

Cụ Duệ Tương nhìn bộ mặt lo lắng của Đơn Triết Hạo, cất lực điều tra những diễn biến xung quanh, tuy nhiên không phát hiện bất cứ động tĩnh gì, theo năng lực của anh sẽ không có khả năng có người mai phục xung quanh, duy nhất chỉ có cái gọi là tình yêu, tình yêu làm đầu người ta choáng váng.

“Xem ra trong lòng cậu đã tìm được người thay thế Lạc Tình Tình.”

“Bọn họ không giống nhau.” Đơn Triết Hạo không biết vì sao. Nhưng anh không thích ai so sánh hai người, nghe được ba chữ Lạc Tình Tình, trong mắt anh trở nên âm trầm, Lạc Tình Tình đó là điều sỉ nhục của anh.

Giản Nhụy Ái vừa vào bệnh viện, liền được an bài đưa vào phòng săn sóc đặc biệt, cô ngất xỉu chưa tỉnh, không có bất kỳ cảm giác nào.

Quyền Hàn và Trác Đan Tinh nhận được tin tức Giản Nhụy Ái nằm viện, liền vội vã chạy tới, khuôn mặt Quyền Hàn đặc biệt xanh hơn cả tàu lá chuối.

Bọn họ đến phòng bệnh của Giản Nhụy Ái, nhìn thấy cô nằm an tĩnh ở trên giường, bên cạnh còn có một bác sĩ đang giúp cô kiểm tra.

Vị bác sĩ nhìn thấy họ đi vào, sợ ảnh hưởng đến Giản Nhụy Ái nghỉ ngơi.

“Bác sĩ, em gái tôi như thế nào?”

Bác sĩ biết Giản Nhụy Ái là do Đơn Triết Hạo đưa vào, ông cũng biết Đơn Triết Hạo là vị tổng giám đốc nổi tiếng, ông không dám chậm trễ, cung kính nói: “Chúc mừng, tiểu thư Giản mang thai!”

Ông nhìn Quyền Hàn gấp gáp như thế, tưởng anh biết em gái mình leo được lên lưng người giàu, lại mang thai con của anh ta, như thể Phương Hoàng phát lên, còn có thể muốn sao? Ông nhìn chằm chằm con người thâm thúy của Quyền Hàn, liền cho rằng anh là vì vui sướng quá độ.

“Cái gì?” Quyền Hàn đưa về mặt kinh ngạc, nhưng tâm tính thiện lương như bị người ta đánh một cái, cảm giác lo lắng khiến đầu óc trống rỗng, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ thân thể.

Trác Đan Tinh khiếp sợ, không ngờ Giản Nhụy Ái lại mang thai đứa bé của Đơn Triết Hạo, cô thở dài một tiếng, bật thốt lên: “Cô ấy mang thai vì sao lại nằm viện?”

“Là như thế này, hôm nay tổng giám đốc Đơn Triết Hạo đã đưa cô ấy và bệnh viện, cô ấy xỉu bởi vì huyết áp cơ thể hạ thấp, gặp phải kinh sợ, mệt mỏi, còn có hiện tượng sanh non, mới ngất như thế.”

“Cái gì?” Trác Đan Tinh cũng bất ngờ không kém, lẩm bẩm nói: “Thế Đơn Triết Hạo đâu?”

“Tay anh ấy có một vết thương do bị đạn bắt, vết thương không có xử lý tốt, bây giờ đang làm phẫu thuật a.”

Hai người thấy bác sĩ đi ra.

“Trác Đan Tinh, em có gì để giải thích với anh không?” Tay Quyền Hàn nắm thành quả đấm, anh hoàn toàn không dám tin tưởng Giản Nhụy Ái lại có thai với người khác, trong lòng anh tồn tại một tia ảo tưởng, muốn Trác Đan Tinh tự nói cho mình biết sự thật, đây chẳng qua là một giấc mộng.

“Anh Quyền Hàn!” Trác Đan Tinh nhìn sự đau đớn trong mắt Quyền Hàn, không biết nên nói cái gì? Cô biết anh muốn cô nói cho anh biết, Giản Nhụy Ái không có đứa bé của người khác, nhưng cô không thể lừa gạt Quyền Hàn, cô muốn đem mọi chuyện nói rõ cho anh, để cho anh đừng tiếp tục sống trong mộng, cô muốn Quyền Hàn tỉnh táo lại.

Trác Đan Tinh đem đầu đuôi ngọn nguồn câu chuyện kể ra, chỉ thấy Quyền Hàn không chống đỡ được, lảo đảo mấy bước.

Trong lòng Quyền Hàn rất đả kích, anh không ngờ cô gái nhỏ mà anh đã bảo vệ hơn chục năm qua, đột nhiên trở thành của người khác, anh cảm giác cả thế giới sụp đổ trước mắt anh, anh không thể tiếp nhận sự thực này, lôi kéo Trác Đan Tinh, quát: “Em lừa gạt anh, phải hay không? Nói mau!”

Bàn tay to của anh giữ chặt đôi vai gầy yếu của Trác Đan Tinh, giống như muốn bóp nát nó!

“Anh Quyền Hàn, anh nên tỉnh táo lại, Nhụy Ái – cô ấy chỉ xem anh như người anh trai, người cô ấy yêu là Đơn Triết Hạo. Anh nghe rõ chưa?” Trác Đan Tinh không muốn Quyền Hàn đau lòng, nhưng nể để cho Quyền Hàn sống trong cảnh mộng của mình, mới là cái tổn thương anh nhất.

“Nói vậy, Nhụy Ái, cô ấy là của anh, cô ấy là do một tay anh nuôi nấng.” Quyền Hàn không muốn tiếp nhận thực tế, găm lên.

“Anh Quyền Hàn, anh không cần kích động, như thế sẽ khiến Giản Nhụy Ái kích động, Nhụy Ái đang bệnh, không thể bị kích thích, hơn nữa cô còn có một đứa bé trong người.”

Đau lòng! Quyền Hàn giống như nghe cả trái tim ‘phanh’ một tiếng nổ tung, màng nhĩ ‘rầm rầm’ vang dội chuỗi âm thanh vụn vỡ.

Mặc dù Giản Nhụy Ái được chính anh nuôi nấng, nhưng cô giống như một thiên nga, coi như là nuôi nhốt, cũng vĩnh viễn không che nổi hào quang của cô.

Anh cho là chỉ cần mình im lặng ở bên cạnh cô, đợi đến khi cô lớn lên một chút, mới nói cho cô biết tấm lòng của mình.

Không muốn thiên nga do anh tự chăm sóc, lại nhào vào lòng ngực người khác, cái hình ảnh này khiến tâm của anh đau xót, tự như có ai đâm vào nó vậy.

29. Chương 29: Hoài Tâm Yêu Cha Đứa Trẻ

Trong phòng bệnh, Giản Nhụy Ái khẽ mở mắt ra, mới vừa rồi rõ ràng đang cãi vã với Đơn Triết Hạo, thế nào đột nhiên té xỉu? Cô đã ngất bao lâu rồi?

Đây là đâu vậy?

Cô đưa tay đi xoa xoa huyết thái dương của mình, cô phát hiện trên tay mình còn có một cây kim truyền dịch?

Nơi này là bệnh viện? Cô khẽ cau mày, nhớ tới Đơn Triết Hạo cũng bị thương, vừa định đứng dậy đi tìm Đơn Triết Hạo, đã nhìn thấy Quyền Hàn và Trác Đan Tinh từ đi vào cửa, sắc mặt hai người vô cùng kém.

Nhìn thân thể to lớn đang đi lại: “Nhụy Ái, đã tỉnh? Thân thể có nơi nào không thoải mái?”

Giản Nhụy Ái sững sờ, nhìn hai người, hỏi “Các người. Tại sao lại ở chỗ này?”

“Mới vừa rồi có người báo cho chúng tôi biết.” Trác Đan Tinh kéo Quyền Hàn, sợ anh không khống chế được cảm xúc, thương hại chạy tới bên cạnh Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái vô lực gật đầu một cái, nhìn chai nước biển trên tay mình, thản nhiên cười nói: “Bác sĩ nói thế nào ạ? Tại sao lại muốn em giữ gìn sức khỏe?”

Quyền Hàn đưa mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Giản Nhụy Ái, tận lực đem lòng đau xót của mình che kín: “Nhụy Ái, em mang thai!”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái khiếp sợ ngồi dậy, hướng Quyền Hàn hỏi rõ ràng mọi chuyện.

Anh đi nhanh đến đỡ lấy thân thể cô, Quyền Hàn biết khi cô nghe được tin tức này, sẽ khiếp sợ, làm cô không thể nào tin nổi: “Nhụy Ái, có phải là con của Đơn Triết Hạo hay không? Anh không phải đang khi dễ em, nói cho anh Quyền Hàn biết, coi như anh ta là kẻ giàu có, vậy thì thế nào? Anh Quyền Hàn sẽ thay em đòi lại công bằng.”

“Anh Quyền Hàn, anh không cần kích động như thế, xem một chút vẻ mặt Nhụy Ái, anh định lấy lại công đạo cho ai vậy?” Trác Đan Tinh kéo Quyền Hàn kích động đi ra ngoài, tốt bụng nhắc nhở rằng chuyện này chỉ có Nhụy Ái mới có quyền lên tiếng.

Giản Nhụy Ái lấy tay che miệng, mắt đẹp lộ ra một tia hạnh phúc không dám tin: “Anh Quyền Hàn, em thật sự đã mang thai sao?” Giọng nói của cô đầy run rẩy.

Quyền Hàn nhìn thấy nụ cười kinh ngạc mang theo vui mừng của Giản Nhụy Ái, trong lòng anh có cổ ghen tuông, nhưng ghen tuông này lại không thể cho Giản Nhụy Ái đang chìm trong vui mừng phát hiện ra.

Anh lắc đầu một cái, lộ ra nụ cười gượng: “Đúng, em đã làm mẹ, nếu như em.” anh nghĩ nói nếu như không muốn, có thể phá thai ... Lời nói, lại bị Giản Nhụy Ái ép buộc quay vào.

“Em mang thai!” Giản Nhụy Ái kinh ngạc tròn to hai mắt, hốc mắt dần dần ửng hồng, nước mắt xồng thảng ra ngoài.

Đây là sự thực? Cô sắp làm mẹ sao? Cô cúi đầu vuốt ve chiếc bụng nhỏ của mình, thật không ngờ trong đây đang chứa đựng một sinh mệnh nhỏ.

Cô và Đơn Triết Hạo đều chưa có kinh nghiệm sống, trận này sẽ là khảo nghiệm chân chính nhất về cảm giác trong lòng Đơn Triết Hạo, lúc vừa mới hiểu lòng, lại xuất hiện một sinh mệnh nhỏ!

Cô nghi ngờ vì sao mình mang đứa bé của Đơn Triết Hạo!

Cô tự hỏi mình có thích đứa bé này không?!

Trời cao đưa cho bọn họ một đứa bé, là có ý gì? Chẳng lẽ ông trời cũng cảm thấy bọn họ nên ở bên nhau sao?

Hạnh phúc, giống như cơn gió lớn thổi tới, tràn vào nội tâm Giản Nhụy Ái, làm hạnh phúc ngập muôn lối.

Trên mặt cô lộ ra nụ cười hạnh phúc, làm sao Giản Nhụy Ái có thể nghi ngờ? Thời điểm bọn họ làm chuyện kia, cho tới bây giờ Đơn Triết Hạo đều không dùng biện pháp ngừa thai nào, mà cô cũng không uống thuốc tránh thai, về phương diện này Đơn Triết Hạo rất mạnh mẽ, không muốn nghi ngờ gì nữa.

Đứa bé, kết tinh của cô và Đơn Triết Hạo, nhưng Đơn Triết Hạo sẽ thích đứa bé này sao?

Mắt đẹp thoáng qua chuyện anh kiên định cứu cô, người đàn ông kia phân thân cứu cô, có phải trong lòng anh đã có cô không.

Nghĩ tới đây tâm cô thả ra một tiếng, vì suy nghĩ lung tung của mình mà mặt mày đỏ bừng, cô không thể đợi chờ muốn mang tin tức này báo cho Đơn Triết Hạo.

“Nhụy Ái, thế nào? Chẳng lẽ em không thích đứa bé này sao?” Quyền Hàn nhìn vẻ mặt phức tạp của Giản Nhụy Ái, hiểu lầm tâm ý của cô, có chút lo lắng mà hỏi.

“Không có, em... em thật sự rất vui mừng, em nghĩ muốn đi nói cho Đơn Triết Hạo, anh Quyền Hàn, Đơn Triết Hạo đang ở đâu vậy?” Giản Nhụy Ái hỏi.

Quyền Hàn nhìn hai mắt tràn đầy hạnh phúc, vì chuyện mình mang thai của cô, cái loại kêu ngạo khi lên thiêng chức làm mẹ, khiến tim anh đau nhói.

Anh nhìn hai mắt Giản Nhụy Ái như đang đợi chờ đáp án của anh, Giản Nhụy Ái thích Đơn Triết Hạo, cái tin tức này anh không thể tiêu hóa được, nhưng cũng chẳng dám biểu lộ ra ngoài.

“Đơn Triết Hạo, đang phẫu thuật?”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái mãnh liệt đứng lên, ngực vì thế đau đớn kịch liệt, cô khổ sở dùng tay che ngực: “Đơn Triết Hạo, anh ấy như thế nào?”

Trác Đan Tinh vội vàng đỡ Giản Nhụy Ái trở lại giường, nhìn vẻ mặt Giản Nhụy Ái, trong lòng không đành lòng, nhưng bệnh tình Đơn Triết Hạo không cách nào giấu giếm: “Đơn Triết Hạo, anh. cánh tay anh ta bị bom nổ-tron, không xử lý tốt, lại lấy gió rét, sốt cao không lùi, bây giờ đang cấp cứu.”

Thân thể Giản Nhụy Ái bỗng chấn động, khiếp sợ với chuỗi tin tức vừa nhận được, lòng của cô giống như ngừng đập, bàn tay nắm chặt thành quả đấm, tin vui phút chốc chuyển biến thành ảm đạm.

“Đan Tinh, cậu nói cái gì?” Cô khẩn trương nắm lấy cánh tay Trác Đan Tinh, không thể tự tin hỏi.

Quyền Hàn thấy bộ dáng khẩn trương của Giản Nhụy Ái, anh vô cùng đau lòng, nhưng anh vẫn cố gắng nở một nụ cười, trấn an nói: “Nhụy Ái, em đừng khẩn trương như thế, bác sĩ bảo đây chỉ là một cuộc phẫu thuật đơn giản, chờ sốt cao giảm, Đơn Triết Hạo sẽ không có chuyện gì, Đơn Triết Hạo thân thể cường tráng, nghị lực kiên cường, không có chuyện gì.”

Giản Nhụy Ái mím môi, nói: “Vây cũng tốt.” Trong lòng khẩn trương dần được thả lỏng, vẫn không yên lòng về Đơn Triết Hạo: “Em nghĩ em nên đi thăm anh ấy một chút.”

Quyền Hàn không biết đến nơi nào tìm được xe lăn? Dem Giản Nhụy Ái thả vào xe lăn, mặt anh mang theo một tia mất mát, nhưng Giản Nhụy Ái không chút phát hiện, mà Trác Đan Tinh vẫn nhìn chăm chăm Quyền Hàn, trong lòng yên lặng than thở .

“Lạc Tình Tình, không có sự đồng ý của Tổng giám đốc Đơn, cô không có quyền được thăm anh ấy.”

Từ khúc quanh Giản Nhụy Á chuẩn bị xuất hiện, nghe được lời Y Thiều Thiên nói, giật mình, quay lại nhìn Y Thiều Thiên và cô gái đứng bên cạnh cậu ta, họ đang nói chuyện căn bản không để ý đến cô.

“Y Thiều Thiên, anh cho tôi đi gặp Tiểu Hạo đi, nhất định anh ấy sẽ đồng ý gặp tôi.”

“Lạc Tình Tình, chẳng lẽ cô chưa hiểu sao? Từ khi cô chấp nhận rời bỏ bữa tiệc cầu hôn, tình cảm của hai người đã hết, Tổng giám đốc Đơn đã tìm được tình yêu mới, hi vọng cô đã quyết định đi rồi thì đừng quay lại.”

“Y Thiều Thiên, tại sao lại đối với tôi như thế? Trước kia chúng ta là bạn bè mà?”

Sắc mặt Giản Nhụy Á trở nên khó coi, Y Thiều Thiên – người này cô biết đó chính là thư ký đi bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Mà người đối diện với cậu ta, lại khiến Giản Nhụy Á khiếp sợ - Lạc Tình Tình!

Cái tên này nhảy vào màng nhĩ của Giản Nhụy Á, khiến cô hít thở không thông.

Lạc Tình Tình chính là người đã khiến Đơn Triết Hạo đau đớn, anh làm bữa tiệc trên du thuyền chính là vì cô gái này.

Giản Nhụy Á biết tâm ý của anh, nghe được ba chữ Lạc Tình Tình, nó giống như Bom Nguyên Tử khiến trái tim Giản Nhụy Á nổ tung.

Cô nên như thế nào đây, đúng vậy! Giản Nhụy Á biết Đơn Triết Hạo một lòng yêu cô gái kia?

30. Chương 30: Lạc Tình Tình Xu't Hiện

Chính là cô gái trước mắt vô cùng xinh đẹp, phải nói là rất xinh đẹp, là một mỹ nhân khó gặp ở thế giới thực.

Cô ấy chính là Lạc Tình Tình.

Giản Nhụy Á giống như hung hăng bị người dội một chậu nước lạnh, tâm từ vui mừng lại trở nên đau đớn.

Cô gái kia quá xinh đẹp, khiến tâm cô trở nên đau đớn, đau nhói như có ai đó đâm vào ngực.

Cô đau lòng không dám tiến lên phía trước, Giản Nhụy Á biết mình mềm yếu, cô không muốn nghe thấy Đơn Triết Hạo nói lời yêu thương với Lạc Tình Tình.

Nếu như cô không cảm nhận được tim mình đập nhanh thế nào, cô có thể tiếp nhận; nhưng giờ khắc này cô không tiếp thu nổi, cô sẽ điên mất.

Giản Nhụy Á đưa tay vuốt mi tâm của mình.

“Nhụy Á, em sao thế?” Giọng nói của Quyên Hàn không lớn không nhỏ, đánh vỡ đoạn đối thoại của Y Thiều Thiên và Lạc Tình Tình.

Y Thiều Thiên nhìn thấy Giản Nhụy Á, giống như cố ý, hoặc cậu vốn chính là cố ý, dùng giọng nói lớn đến chói tai: “Bà Đơn, bà đi thăm tổng giám đốc Đơn sao, vừa mới tách ra mấy giây, liền bắt đầu nhớ tổng giám đốc rồi, thật là hai người ân ái quá mức.”

“Tòì. . . .” Giản Nhụy Á kinh ngạc nhìn Y Thiều Thiên, chống lại ánh mắt của Lạc Tình Tình, ánh mắt của cô ta rất đẹp, con ngươi tràn đầy nước mắt, xem ra là người điềm đạm và đáng yêu, làm cho người ta đều không nhẫn tâm nhìn thấy cô ta tổn thương.

Lạc Tình Tình liếc Giản Nhụy Á mấy lần, thấy vẻ bề ngoài vô cùng bình thường của cô, trong lòng hừ lạnh, Y Thiều Thiên muốn tìm một cô gái để đuổi mình, cũng phải tìm một phụ nữ đẹp hơn chứ.

Cô gái bình thường như thế, căn bản cũng không phải là đối thủ của cô!

Lạc Tình Tình cảm thấy hao tâm tổn sức mãi không phải là biện pháp: “Y Thiều Thiên, hôm nay không tiện, hôm nào đó tôi lại đến, phiền toái chuyển lời đến Tiểu Hạo, tôi đã trở về.”

Tự tin, xinh đẹp, toàn thân phát ra phong cách đặc biệt, những thứ kia đặc biệt khiến Giản Nhụy Ái vô cùng ngưỡng mộ, trong lòng cô run lên, không dám nhìn tiếp rồi.

“Tiểu thư Giản, cô đừng để ý, tổng giám đốc Đơn, sẽ không quay về đâu, cô yên tâm đi, tôi xin đảm bảo, trong lòng tổng giám đốc Đơn chỉ có mình cô thôi, nếu không anh ấy sẽ không vì cô mà ngay cả sinh mạng của mình cũng không quan tâm”

Y Thiều Thiên không biết vì sao anh lại rất thích cô gái trước mắt; có lẽ bởi sự đơn thuần, đáng yêu của cô, nếu là vợ của Tổng giám đốc Đơn thì Giản Nhụy Ái thì thích hợp nhất.

“Tôi. Tôi không biết, tôi đi trước!”

Quyền Hàn và Trác Đan Tinh không rõ nguyên do, thấy Giản Nhụy Ái rời đi, chỉ có thể nghe đi theo cô

“Các người không nên vào, để cho tớ được yên tĩnh.” Giản Nhụy Ái ngăn hai người ở cửa, hiện tại đầu óc cô rối loạn, cũng không muốn bọn họ cùng vào, cô chỉ muốn ở một mình, suy nghĩ mọi chuyện thật kỹ.

Lạc Tình Tình!

Ba chữ này rơi vào đầu Giản Nhụy Ái, Lạc Tình Tình trở lại, có phải Đơn Triết Hạo sẽ hoàn tâm quay lại với Lạc Tình Tình không?

Không dám nghĩ tới?

Một điểm cũng không cảm tưởng tượng! Tại sao cô lại cảm giác đau như thế? luống cuống như vậy?

Nếu như Đơn Triết Hạo đồng ý quay lại với Lạc Tình Tình, cô nên làm như thế nào?

Cô chưa là gì để điên cuồng ghen tỵ với cô gái kia.

Hiện tại cô ghen tỵ với Lạc Tình Tình, bởi vì cô gái kia mới là người trong lòng Đơn Triết Hạo, cô chẳng quả chỉ là con rối trong lòng anh, thậm chí chỉ là bạn trên giường.

Giản Nhụy Ái đau lòng che bụng của mình, chẳng lẽ đứa bé này không nên ra đời, hay chào đời liền chịu cảnh không cha?

Không nên như vậy! Cô không nên suy nghĩ như hế!

“Anh Quyền Hàn, anh muốn làm gì?” Trác Đan Tinh cố gắng ngăn cản Quyền Hàn đang mất khống chế, cô biết anh muốn làm gì? Nhưng cô không thể để cho anh làm chuyện ngu ngốc.

“Buông anh ra, anh muốn đi tìm Đơn Triết Hạo tính sổ, tại sao anh ta dám khi dễ Nhụy Ái?”

Quyền Hàn nhìn Giản Nhụy Ái thất vọng, ánh mắt kinh hoảng, anh liền tức giận, tư thái nho nhã bình thường vì Giản Nhụy Ái đã sớm tan thành mây khói.

Liền muốn đi tìm Đơn Triết Hạo hỏi rõ!

“Anh Quyền Hàn, tính sổ? Anh biết hai người họ xảy ra chuyện gì không? Anh chẳng biết chuyện gì cả? Làm sao lại tìm anh ấy tính sổ? Anh lỗ măng liều lĩnh đi như thế càng làm Giản Nhụy Ái đau lòng hơn. Anh Quyền Hàn, anh bình tĩnh một chút, không cần tức giận để đầu óc không tỉnh táo, như vậy căn bản không giúp được Nhụy Ái, anh nghe rõ chưa?”

Quyền Hàn bỗng ngồi xuống, đôi tay vờ kéo tóc chính mình, vẻ mặt khổ sở: “Đáng chết, đây không đúng, kia cũng không được làm, anh nên làm như thế nào mới giúp được cho Giản Nhụy Ái?”

“Chúng ta có thể giúp đỡ chính là cái gì cũng không cần hỏi? Tin tưởng Nhụy Ái, yên lặng làm trụ cột cho cô ấy, cứ là như vậy.”

Gặp chuyện rồi, Trác Đan Tinh vĩnh viễn là người tỉnh táo nhất, tỉnh táo phân tích tình huống nghiêm trọng, phân tích cách giải quyết.

Đơn Triết Hạo hôn mê tỉnh lại, mở mắt, nhìn trần nhà màu trắng, nồng nặc mùi thuốc, nhìn thấy trên tay còn có kim truyền dịch.

Đi vào bệnh viện, anh liền tiến vào trạng thái hôn mê.

Không phải tiểu nha đầu kia như thế nào?

Nhưng anh biết Giản Nhụy Ái bình an vô sự, nhớ tới bọn họ cùng nhau trải nghiệm tất cả, không ngờ sinh mạng của mình, còn phải dựa vào cô gái yếu đuối kia cứu giúp, trong lòng không khỏi buồn cười, đôi môi quăn rũ nở ra nụ cười bình thản.

Anh lắc đầu một cái, khó khăn ngồi dậy, nhìn hai người đàn ông đang đứng ở đầu giường, hỏi “Giản Nhụy Ái?”

“Cô ấy không sao.” Y Thiếu Thiên lên tiếng trả lời.

Đơn Triết Hạo nhìn về áp a áp úng ấy của Y Thiếu Thiên, mới vừa bệnh một trận, vốn là không có tính nhẫn nại; Đơn Triết Hạo càng thêm thiếu tính nhẫn nại nói: “Có lời gì? Mau nói đi?”

“Lạc Tình Tình trở lại, Giản Nhụy Ái cũng nhìn thấy.” Y Thiếu Thiên nhìn sắc mặt Đơn Triết Hạo.

Cậu rõ ràng biết Lạc Tình Tình có địa vị như thế nào trong lòng Đơn Triết Hạo, không rõ ràng lắm trình độ quan tâm của Đơn Triết Hạo dành cho Giản Nhụy Ái?

Giản Nhụy Ái ở bên cạnh Đơn Triết Hạo, anh thoát một cái có thể nhìn ra, Giản Nhụy Ái đơn thuần và trong veo người ta nhìn qua liền thấy đáy lòng cô.

Đơn Triết Hạo dịu dàng đưa mắt nhìn bốn phía, sau đó ánh mắt trở nên lạnh lẽo!

Lạc Tình Tình trở lại, cô ấy lại dám trở lại!

Cảnh tượng ngày đó trên du thuyền, cô vứt bỏ anh, rõ mồn một trước mắt, anh chưa tìm cô tính sổ là tốt rồi, Lạc Tình Tình dám quay trở lại!

Cô gái đáng chết!

Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám làm anh mất mặt như thế, Đơn Triết Hạo nắm thực chặt quả đấm trong tay.

“Cô ta nói gì?”

“Tớ không để cho cô ta vào, cô ta nói sẽ ở tới tìm người.”

“Giản Nhụy Ái?”

“Cô ấy ở phòng bệnh 210 rồi, cách cậu ba phòng.”

Đơn Triết Hạo đưa tay nhả hết ống tiêm ra, không để ý đến Y Thiếu Thiên và Cự Duệ Tường đang cố ý ngăn trở, đứng dậy muốn đi tìm Giản Nhụy Ái.

Anh mở cửa phòng, mới biết đã khuya khoắt, bệnh viện yên lặng, anh bước nhanh đi tới phòng của Giản Nhụy Ái.

Gian phòng vẫn sáng đèn, hành lang vắng có Quyên Hàn đang ngủ gục.

Anh đẩy cửa ra, đi vào, lại phát hiện Giản Nhụy Ái ngồi lên trên giường, an ổn ngủ thiếp đi, lông mi dài đắp lên đôi mắt to tròn của cô.

31. Chương 31: Mê Ly (Một)

Đột nhiên anh phát hiện dáng vẻ bình thường của đối phương, thế mà khiến anh lưu luyến quên đường về, đôi mắt thâm thúy chuyển qua nụ cười cứng chiều.

Nhìn thấy cô bình an vô sự, lòng anh nhẹ nhõm rất nhiều, giống như đem bom trên người hủy đi, có lẽ Cự Duệ Tường nói rất đúng, cô gái nhỏ này đã vô hình đi vào lòng anh.

Anh chưa bao giờ phát có loại tâm tình này, giống như không ghét, hơn nữa không giống cảm giác từng có trước đây.

Khóe miệng anh nâng lên nụ cười hài lòng, nghiêng người đặt một nụ hôn lên má cô.

Lạc Tình Tình xuất hiện, cô thấy, Đơn Triết Hạo ích kỷ muốn nhìn phản ứng của cô!

Không thể không thừa nhận anh đang rất cảm thụ Giản Nhụy Ái!

Anh không biết tại sao mình phải làm như vậy?

Ba giờ khuya chạy tới đây quan tâm người khác, đây là chuyện từ trước đến nay anh chưa bao giờ làm, cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ làm nó. Thế nhưng hôm nay anh lại giống như một nam sinh trẻ trung, Đơn Triết Hạo có phải gặp vận ác gì không. Hay đây là chuyện ngoài ý muốn?!

“Ừ.” Giản Nhụy Ái duỗi ngón tay, lông mày nhíu thật chặt, vẻ mặt khó chịu, giống như nằm mơ thấy chuyện không vui: “Đừng.”

Nét mặt của cô trở nên kinh hoàng, giọng nói run rẩy, làm cho Đơn Triết Hạo cực kỳ đau lòng.

Anh ngồi xuống ở đầu giường, vuốt ve đầu của cô, nói lời trấn an: “Không sợ, đừng sợ. anh ở bên cạnh em rồi!”

Giản Nhụy Ái hốt hoảng bắt lấy cánh tay Đơn Triết Hạo, mặt không ngừng hướng về cánh tay anh cọ qua cọ lại, trong mộng cô rất sợ, giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, vẻ mặt hoang mang dần lấy lại bình tĩnh.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái như gặp nguy hiểm tìm được chỗ trú an toàn, cái loại mèo nhỏ bị hoảng sợ, từ từ khiến tâm nóng nảy của anh nguội lạnh.

Anh cầm cổ tay của cô, mở chân ra, nằm xuống, mỗi động tác đều rất cẩn thận, chỉ sợ làm Giản Nhụy Ái kinh sợ.

Đơn Triết Hạo không biết mình cũng có một mặt dịu dàng như thế! Nhẹ nhàng đem Giản Nhụy Ái kéo vào trong ngực.

Giản Nhụy Ái đang sợ hãi giống như tìm được cảm giác an toàn, theo bản năng hướng về nơi ấm áp.

‘xoạt’ Đơn Triết Hạo đột nhiên căng thẳng, cả người cứng lại!

Anh ôm thân thể mềm mại, cô gái nhỏ không hiểu chuyện rồi, cứ nheo trong lồng ngực anh, khiến thân dưới của anh trở nên phấn chấn.

Mà Giản Nhụy Ái đang ngủ lại như không biết chuyện gì xảy ra? Nhưng thân thể giãy giụa, muốn tìm nơi ấm áp hơn, tựa như chim Yến qua mùa đông, đang liều mạng tìm kiếm đất sống cho mình.

Cô nhàn nhạt phun hơi thở lên quần áo Đơn Triết Hạo, không có ý thức hành động của mình, thành công trêu đùa tính nhẫn nại của Đơn Triết Hạo .

Đơn Triết Hạo đã không nén được sự đói khát khó hiểu của mình, lật người đè lên cơ thể Giản Nhụy Ái, che môi của cô lại.

Giản Nhụy Ái từ trong mộng thức tỉnh, nhìn thấy người đàn ông đang ôm ấp yêu thương trên người mình, mắt không khỏi trừng lớn!

Đơn Triết Hạo! Làm sao anh lại xuất hiện ở phòng của cô? Từ trong đôi mắt anh cô có thể đoán ra biểu cảm, loại cảm xúc kia khiến Giản Nhụy Ái đỏ mặt.

“Ừ.” Hai mắt cô nhìn cánh tay cường tráng của anh, kháng cự sự xâm phạm của anh.

“Không nên cử động!” Đơn Triết Hạo ra lệnh.

Giọng nói như mệnh lệnh rất có lực, khiến Giản Nhụy Ái đang giãy giụa, lập tức dừng lại, hai người với bốn con mắt cùng chạm nhau.

Đơn Triết Hạo cúi người ngậm môi của cô, mùi vị trên cơ thể cô vô cùng tốt đẹp, hương vị ngọt ngào hấp dẫn lòng người, anh từ từ đẩy cánh môi của cô lên, cay hàm răng của cô ra, hút dịch vị ngọt ngào của cô.

“Ừm.” Giản Nhụy Ái không ngăn được mình há miệng ra, cử chỉ hôn hít của anh, khiến cô từ từ lạc mất chính mình.

Chiếc lưỡi nhàn nhạt từ từ kích thích khát vọng trong lòng Đơn Triết Hạo, nụ hôn đơn giản như thế này không thỏa mãn được dục vọng của anh, anh dùng lực hôn thật mạnh, hút chặt lấy, nhưng hút như thế nào cũng thỏa được ham muốn!

Giản Nhụy Ái đưa ánh mắt mê ly nhìn anh, nụ hôn của anh luôn bá đạo như thế, nhưng cũng dễ dàng khiến lửa tình dịu dàng trong cô bùng cháy.

Lòng cô trở nên hoảng loạn, trong nháy mắt bị nụ hôn bá đạo lấp đầy, nội tâm mất cảm xúc, chỉ để mặc cho Đơn Triết Hạo trêu đùa.

Đơn Triết Hạo khẽ chạm cánh môi cô, hô hấp của hai người hòa làm một, Giản Nhụy Ái không nhận được cổ họng tràn ra một tiếng rên rỉ.

Cô tham lam uống từng ngụm khí, thời gian nghỉ ngơi, bàn tay Đơn Triết Hạo xâm nhập vào cổ áo cô, cánh môi đầy đặn chạm lên môi cô, dùng lưỡi không ngừng trêu đùa cánh môi đỏ, sau dò xét trong khoang miệng.

Đơn Triết Hạo thiết tha muốn đoạt lấy, cắn nuốt vào khiến nó dần đau đớn, nụ hôn khiến cho thần hồn điên đảo, kích thích đến thần kinh của cô, cũng đem cô từ trong mộng đánh thức.

32. Chương 32: Mê Ly (Hai)

Giản Nhụy Ái phát hiện mình đang mê loạn trong lòng anh, gương mặt khẽ ửng hồng.

Lòng cô run lên, nhớ tới chuyện trong bụng cô có một đứa bé, không thể làm chuyện ‘vợ chồng’, đặc biệt là ba tháng đầu.

“Đơn Triết Hạo, dừng!”

“Tại sao?” Giọng nói của Đơn Triết Hạo trở nên khàn khàn, trong lời nói bao hàm cả sự bất mãn khi cô cự tuyệt, lồng ngực anh cường tráng, theo hô hấp mà phập phồng không ngừng, phát ra hơi thở của bậc Đế vương.

“Em.....” Giản Nhụy Ái cà lăm không biết nên nói như thế nào, ánh mắt cô lóe lên một ánh sáng: “Em....tới ngày nghỉ lễ rồi.”

Cô không có cách nào nói sự thật, đối mặt với Đơn Triết Hạo, cô không có cách nào nói chuyện mình đang mang thai.

Lạc Tình Tình, cô thực sự muốn hỏi anh, anh có tình cảm gì đối với Lạc Tình Tình.

Giản Nhụy Ái không dám hỏi, cô không có dũng khí! Cô sợ nghe được đáp án mình không mong muốn!

Đơn Triết Hạo đưa mắt nhìn gương mặt xấu hổ của Giản Nhụy Ái, trên mặt tươi cười, đem cô ôm đến bên ngực.

Ngay cả khi mình rất muốn cô, nhưng anh chọn cách sẽ phối hợp với cô.

Tự đứng anh thuận theo tự nhiên, trở nên quan tâm cô như thế.

Ôm cô trong ngực, thân thể không xương mềm mại, phát ra mùi thơm ngào ngạt, để trong lòng anh bình tĩnh hơn rất nhiều, vật đang lơ lửng lên cao kháng nghị, liều mạng nhịn được.

Đáng chết! Lúc nào không đến? Lúc này, mấy ngày sẽ không được ‘tiếp đãi’, nên làm cái gì đây?

“Cảm ơn.....” Đơn Triết Hạo yên lặng nói.

“A!” Giản Nhụy Ái không nghĩ đến anh nói như thế, liền bị Đơn Triết Hạo đánh một cái, đau đến trong hốc mắt ầm ầm dòng nước mắt.

Đơn Triết Hạo đem Giản Nhụy Ái đỡ dậy, hai người dựa vào thành giường, Giản Nhụy Ái rúc đầu vào lồng ngực của anh, nghe nhịp tim mạnh mẽ khiến cô đau lòng.

Một màn hòa hợp, chưa từng có cảm giác an ủi, hai người giống như đã cố lặn lội đường xa đi lên đỉnh núi, rồi cuộc đi lên một cơn bão.

Giản Nhụy Ái không dám ngẩng đầu, cô sợ mình bừng tỉnh, cô sẽ cho đây chỉ là một giấc mộng, mộng tỉnh cô sẽ không có gì!

“Vết thương trên người, đau không?” Anh ân cần hỏi.

“Em không sao!” giọng nói mê man trả lời.

Đơn Triết Hạo buồn lòng một hơi, cảm giác nội tâm ề ảm được buông xuống.

Sau khi cùng Giản Nhụy Ái trải qua thời khắc sống còn, Đơn Triết Hạo sẽ dịu dàng đối đãi với cô, sự dịu dàng của anh đến nỗi cô cũng chưa từng mơ đến, nhưng cô thích cảm giác sống trong mộng này.

Thời gian dừng lại đi! Không cần đi tiếp nữa!

Lời nói ở vách núi đó, lần nữa quay về bên cạnh cô, lần đầu tiên có người tự tử, chết cũng không buông tay, đây là lời cô hy vọng được nghe nhất cuộc đời mình, điều đó càng khiến cô thêm cảm động.

Một giọt nước mắt rơi vào lồng ngực của anh, nước mắt không kim chế được mà chảy dài, cô hiểu nội tâm của chính mình, cô đã yêu người đàn ông cao cao tại thượng này.

Lòng anh sâu không lường được, cô đoán không ra anh đang nghĩ gì! Điểm này lại để cho cô bàng hoàng!

Trông mắt Đơn Triết Hạo như gương mặt cô đã bị nước mắt bọc quanh, nhưng bộ dạng vẫn dịu dàng và đáng yêu, làm cho người ta đau lòng.

Anh giống như đang cầm bảo bối, tay chạm vào mặt của cô, khhoong hiểu vì sao cô lại khóc.

Bàn tay lau đi nước mắt của cô: “Em khóc cái gì thế? Đừng khóc.”

Thời điểm nước mắt bắn ra, sẽ khiến lòng anh đau đớn, nhìn thấy nước mắt Giản Nhụy Ái, tim của anh đau thắt.

Giản Nhụy Ái thút thít, đem gương mặt đầm nước mắt vùi vào trong ngực Đơn Triết Hạo, mặc kệ bản, cả khuôn mặt vọt trong áo anh, nước mắt nước mũi của cô đều lau trên lồng ngực anh.

“Đơn Triết Hạo, tại sao anh lại bỏ cả sinh mạng của mình để cứu em? Anh xem em giống như đồ chơi, nếu như thế thì cần gì phải hy sinh như vậy, cũng không cần tốt với em như thế, đừng đối xử dịu dàng với em, em sẽ không chịu được sự hấp dẫn của anh.”

Giản Nhụy Ái sợ bị bỏ lại một mình, cô sợ Đơn Triết Hạo đối với cô dịu dàng, nhưng khi biết Lạc Tình Tình một lần nữa trở về bên cạnh anh, vậy nó sẽ biến thành một giấc mộng.

Mấy ngày nay, đều giống như người sống trong mộng! Tất cả đều giống một câu chuyện hoang đường!

Đơn Triết Hạo nâng mặt của cô lên, bá đạo hôn lên dòng nước mắt của cô, tay nhẹ vuốt ve gương mặt tinh tế của cô, ngón tay từ từ chuyển qua bờ môi mềm mại, an tĩnh xem xét nét xinh đẹp ấy.

“Nhìn vào mắt anh!” Anh dùng một giọng điệu như ra lệnh.

Giản Nhụy Ái bị buộc phải nhìn vào mắt anh, đưa mắt nhìn ảnh phản chiếu quatròng mắt anh, giống như trong nháy mắt dung nhập vào thể giới của anh.

“Giản Nhụy Ái, làm bạn gái thực sự của anh, anh sẽ yêu thương em, bảo vệ em được không?”

Những câu lời nói vang lên rất có lực, cũng là lời tâm huyết của Đơn Triết Hạo, không chút nào gọi là qua loa.

Giản Nhụy Ái không thể tin được, Đơn Triết Hạo đang thổ lộ với cô.

Cái người bá đạo từng chiếm đoạt cô, lại nói lời thề son sắt với cô gái anh ép buộc, anh bá đạo chưa từng dịu dàng như thế, có thể nói nếu cầm súng chĩa vào đầu anh thì anh cũng kiên định chết không thương lượng, lại hy sinh mạng mình vì cô, thà chết cùng cô quyết không cam chịu.

Anh là truyền thuyết của thành phố A, còn cô là một đứa trẻ mồ côi chẳng có tiếng tăm gì, anh lại thổ lộ ới một đứa trẻ mồ côi.

Tất cả.....tất cả, cũng không phải là sự thật?

“Chẳng lẽ em không muốn.....” Đơn Triết Hạo đợi thật lâu cũng không thấy Giản Nhụy Ái trả lời, anh chưa từng nói với cô gái nào những lời buồn nôn như thế, thế mà người trong cuộc lại không nói lời nào khiến anh tức giận à nha.

Một cổ dịu dàng mãnh liệt bao vây khắp cơ thể Giản Nhụy Ái, đôi tay trắng như tuyết của cô choàng qua ôm lấy cổ Đơn Triết Hạo, gương mặt tinh tế áp sát vào vai anh.

“Em nguyện ý, em nguyện ý.....” Cô hạnh phúc đến khóc lên.

33. Chương 33: Giản Nhụy Ái, Là Bạn Gái Của Tôi

Tâm Giản Nhụy Ái thật lòng nguyện ý, từng tế bào đều nguyện ý làm bạn gái Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo hài lòng ôm lấy cô, một bàn tay to lớn choàng qua hông cô, một bàn tay cô giúp cô lau nước mắt.

“Đừng khóc, nhìn thấy nước mắt của em, anh cảm thấy như ngày tận thế đang đến vậy, Địa Cầu diệt vong; đừng khóc, lòng của anh sẽ đau chết mất, sau này sẽ không để cho em khóc nữa, anh sẽ cố gắng khiến cho em hạnh phúc, để cho em trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế giới.”

“Đơn Triết Hạo!” trái tim Giản Nhụy Ái như nở hoa, rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo.

“Gọi anh là Hạo, anh gọi em Tiểu Nhụy, có nghe hay không, Tiểu Nhụy.”

“Hạo.” mặt Giản Nhụy Ái đã ửng hồng rồi, miệng cười thật tươi: “Hạo.”

“Hiện tại ngủ một giấc đi, nghỉ ngơi thật tốt, thân thể mới có thể hồi phục.” Đơn Triết Hạo nói xong, đứng lên muốn rời đi.

“Chờ một chút.” Giản Nhụy Ái không nhịn được thở nhẹ.

Cô đưa mắt nhìn mặt của anh, muốn nói cho anh, chuyện đứa nhỏ, lời đến khóe miệng, không biết nên nói như thế nào: “em.”

“Được rồi, em không rời anh được sao? Đứa ngốc, anh ở sát vách, sẽ không đi nơi nào? An tâm ngủ đi!”

Giản Nhụy Ái không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, ngoài miệng nâng lên nụ cười, cả người bị hơi thở ấm áp của anh xuyên qua, đây chính là cảm giác mà cô thích.

Dù là anh không quan tâm cô nhiều, cả người cô vẫn cảm thấy như mình là cô gái hạnh phúc nhất thế gian.

Quyền Hàn ngồi ở ghế dài trước phòng bệnh, tức giận nhìn Đơn Triết Hạo, người lúc nào cũng ôn hòa và có chừng mực như Quyền Hàn, đối mặt với Đơn Triết Hạo, gương mặt anh tuần cũng mang vẻ tức giận, đỏ mặt hồng, râu trên mặt nhô ra, hiển nhiên ngủ không được ngon giấc.

Đơn Triết Hạo đóng cửa lại, thấy bóng dáng Quyền Hàn vẫn xem thường rời đi.

“Đơn Triết Hạo, rốt cuộc cậu muốn làm cái gì?”

Nếu như không phải vì người trước mắt, mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra, Giản Nhụy Ái được anh bảo vệ nhiều năm thế mà lại rơi vào tay người khác, tâm cũng cảm thấy đau.

Đơn Triết Hạo cùng anh đối mặt, nhìn chằm chằm vào Quyền Hàn, khinh miệt nói: “Tôi làm chuyện gì, không cần xin phép anh!”

“Đơn Triết Hạo, cậu đừng có mà không nhìn cao thấp nhé!” Quyền Hàn bị Đơn Triết Hạo chọc giận, rống to.

“Ai cao ai thấp?” Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, bĩu môi: “Tôi rất ghét ai dùng từ không cụ thể!”

“Đơn Triết Hạo, cậu không thích Giản Nhụy Ái, thì rời xa cô ấy đi!”

“Tôi có thích hay không, không có quan hệ gì với anh, huống chi Giản Nhụy Ái yêu tôi, anh cảm thấy tôi có thể rời khỏi cô ấy sao? Vậy thì anh thích Giản Nhụy Ái, anh muốn dùng thủ đoạn, để cho tôi rời đi!” Mi mắt Đơn Triết Hạo trở nên lạnh lẽo, tự nhiên nói ra.

Thích, giống như cây kim khiến dây thần kinh anh đau nhói, đôi tay tạo thành quả đấm, ánh mắt như kẻ sắp giết người, thở hổn hển, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi không cho phép cậu làm tổn thương cô ấy, nghe rõ chưa!”

“Vậy tôi nói cho anh biết, anh không có tư cách trông nom chuyện của tôi.” Đơn Triết Hạo cười lạnh, ánh mắt khóa chặt Quyền Hàn, trong mắt thoáng qua một tia giễu cợt.

Quyền Hàn biết trên thương trường Đơn Triết Hạo là một người ngang ngược, không ai bì nổi, không ngờ gặp anh ta, anh ta cũng bá đạo như thế, lạnh lùng, khiến anh tức đến xanh mặt, đôi tay nắm thành quả đấm, nếu như không phải vì nghĩ cho Giản Nhụy Ái, anh thật muốn ra tay với anh ta.

“Tôi không quan tâm chuyện tình cảm của cậu, nhưng cậu làm tổn thương Nhụy Ái, tôi phải nhúng tay vào!”

Tùy, Đơn Triết Hạo dùng tay nắm lấy cổ áo của Quyền Hàn, không khách khí nói: “Giản Nhụy Ái, cô ấy là người phụ nữ của Đơn Triết Hạo, về sau không cần chú ý đến cô ấy, anh tốt nhất cút xa một chút cho tôi.”

Tiếp theo, nhẹ buông tay, Quyền Hàn lảo đảo mấy bước, nhếch nhác lo lắng, giống như gà trống thua trận, vô lực ngã trên ghế.

Anh rõ ràng biết Giản Nhụy Ái yêu Đơn Triết Hạo, còn anh thủy chung là người nằm ngoài cuộc tình của họ.

Đơn Triết Hạo lạnh lùng quét nhìn ngồi trên ghế, sau đó xoay người rời đi.

.....

Hôm sau, Giản Nhụy Ái xuất hiện tại phòng bệnh của Đơn Triết Hạo, cô ngồi đầu ở giường giúp Đơn Triết Hạo gọt táo.

Y Thiếu Thiên nhìn một màn ẩm áp, đùa giỡn nói: “Không ngờ Giản Nhụy Ái gấp như thế, đã chuẩn bị thành bà Đơn rồi à, đem Đơn tổng chăm sóc kỹ thế.”

Cụ Duệ Tường phối hợp quăng ánh mắt đi tới.

Khiến trái táo trong tay Giản Nhụy Ái có chút vội vã, suýt tự cắt vào tay mình, ‘a!’

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, trừng mắt nhìn Y Thiếu Thiên một cái, Y Thiếu Thiên cũng không dám chọc nữa.

Anh kéo tay Giản Nhụy Ái, quan sát cẩn thận: “Như thế nào?”

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo đang quan tâm mình, trong lòng ‘hồi hộp’ một phen, bốn con mắt đều nhìn cô, mặt khẽ ửng hồng, xấu hổ rút tay về: “Em em không sao.”

Đơn Triết Hạo kéo Giản Nhụy Ái qua, đặt tay lên eo cô, làm hại Giản Nhụy Ái lảo đảo mấy bước, tựa vào người của Đơn Triết Hạo.

Anh hướng về phía hai người bạn mình, tuyên bố: “Tôi nói cho các người biết một chuyện?”

“Chuyện gì?” Y Thiếu Thiên nghi ngờ nhìn Đơn Triết Hạo.

Cụ Duệ Tường hứng thú nghiêng đầu nhìn bọn họ, đợi lời nói kế tiếp của Đơn Triết Hạo.

“Cô ấy.” Đơn Triết Hạo đem cây dao găm và quả táo trên tay Giản Nhụy Ái đặt ở đầu giường, ôm cổ của cô, động tác hù cô sợ, cảm giác Đơn Triết Hạo có cái gì đó không đúng, câu nói kế tiếp của Đơn Triết Hạo, càng làm cho người ta kinh ngạc đến ngây người .

Thấy anh nói: “Từ nay về sau, cô ấy chính là bạn gái của tôi.” Anh chính thức tuyên thệ chủ quyền.

“Oa ồ! Quá tuyệt vời!” Y Thiếu Thiên liền nói, cười ha ha.

“Chúc mừng hai người!” Cụ Duệ Tường chân thành chúc mừng, từ khi Lạc Tình Tình rời đi, chẳng thấy Đơn Triết Hạo đối đãi với cô gái nào như thế.

Đến phiên Giản Nhụy Ái mờ mịt, thấy bọn họ mỉm cười, cô cảm thấy thật xin lỗi, muốn biểu đạt chút cảm xúc, trong phòng bệnh đột nhiên có một người nữa bước vào.

“Hạo, em đã trở về.”

34. Chương 34: Không Thể Đuổi Con Anh Đi

Kể cả Đơn Triết Hạo cũng bất ngờ!

Chỉ thấy cô gái vóc người cao gầy, mặc chiếc áo đầm màu lam nhạt, đôi mắt sáng, đi giày cao gót, mỗi bước đi đều khiến căn phòng vang lên âm thanh, chiếc mắt kính to che mất đôi mắt của cô ta.

Nhưng vẫn có thể cảm nhận được vẻ đẹp của cô ấy, đôi môi vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ, trên tay cầm một bó hoa tươi.

Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt nhìn về phía cô ta, dò xét cẩn thận cô gái kia, cô biết rõ người đó là ai, tâm cô như bị sét đánh giữa trời quang, lòng đau nhói.

Đơn Triết Hạo kinh ngạc nhìn ra cửa, ngay cả Giản Nhụy Ái khẽ kêu lên, anh cũng như không nhìn thấy, đưa mắt nhìn chằm chằm người ngoài cửa.

Lạc Tình Tình!

Thân thể to lớn của Đơn Triết Hạo bỗng chấn động, trong mắt kinh ngạc, không ngờ cô ta biết mất lâu như thế, lại có thể bình tĩnh đứng trước mặt anh như vậy.

Trên người cô vẫn tồn tại dáng vẻ dịu dàng, chỉ là vẻ mặt tái nhợt, so với gương mặt đỏ thắm trước kia, có chút khác biệt, coi như cô ta trang điểm để che giấu, nhưng son phấn nhiều đến vậy, cũng không che đậy được, cô tiều tụy.

Chỉ thấy Lạc Tình Tình tự nhiên đi vào, bỏ qua sự chú ý của tất cả mọi người, đi đến trước mặt Đơn Triết Hạo, tự nhiên đem hoa đặt bên cạnh Đơn Triết Hạo, chuyên tâm đem hoa cắm vào bình, động tác thuần thục giống như cô mới chính là chủ nhân của căn phòng này.

Cả căn phòng không tiếng động, lặng lẽ nhìn cô, suy đoán phản ứng của cô.

Lạc Tình Tình hạ mắt xuống, ngay sau đó, nước mắt lưu lại trên khuôn mặt xinh đẹp, lẩm bẩm nói: “Hạo, em đã trở về.”

Về ngoài điềm đạm và đáng yêu, nhìn chăm chăm vào gương mặt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo đem tất cả dò xét một lần, cuối cùng đưa ánh mắt dừng lại trên người Giản Nhụy Ái, lại thấy một đôi mắt đầy vẻ ưu thương.

Cô biết Lạc Tình Tình sao?

Khi anh nhìn thấy vẻ đau lòng của cô, trong lòng anh giống như xẹt qua một vết thương.

Lạc Tình Tình biết ánh mắt Đơn Triết Hạo đang nhìn người nào, hướng về phía Giản Nhụy Ái, mỉm cười nói: “Cảm ơn cô đã chăm sóc Hạo, về sau tôi sẽ gọt táo cho anh ấy!”

Lời của cô thành công gieo vào không khí một quả bom lợi hại, trong nháy mắt đem đầu óc Giản Nhụy Ái nổ thành tro bụi. Trong giây lát đó, vật trên tay cô đã rơi vào tay Lạc Tình Tình.

Giản Nhụy Ái giật mình đứng nơi đó, không biết làm sao, linh hồn đã bị người ta lấy hết, cô nhìn Lạc Tình Tình, không biết cô ta đang tính làm gì?

Nhưng nhìn cô ta bình tĩnh, tự cấp cho mình quyền gọt táo cho Đơn Triết Hạo ăn, hai người thoát nhìn vô cùng xứng đôi. Ý nghĩ như vậy khiến Giản Nhụy Ái nổi điên, ghen tỵ, tâm tình thiện lương nay bị xé thành trăm mảnh!

Không chỉ có Giản Nhụy Ái kinh ngạc, Y Thiên Thiên và Cự Duệ Tương đứng bên cạnh cũng kinh ngạc!

Đơn Triết Hạo đang nằm trên giường, trong lòng như bị rách ra mảnh lớn, sóng đánh âm âm, thân thể to lớn ngồi dậy, hung hăng đoạt lấy cây dao trong tay Lạc Tình Tình.

Anh nhìn chăm chăm vào Lạc Tình Tình, giận dữ hét: “Lạc Tình Tình, cô đang muốn làm gì? Cô chạy trốn, tôi còn chưa tính sổ với cô, hiện tại cô đến đây làm gì?”

Nước mắt lặng lẽ rơi trên mặt Lạc Tình Tình, cô nhìn chăm chăm Đơn Triết Hạo, trong mắt không cần nói cũng biết, toàn là tia đau lòng, giống như nó bao hàm quá nhiều đau thương trong câu chuyện xưa.

“Hạo, em có nguyên nhân nên mới xa anh, nhưng anh phải tin tưởng em, em yêu anh, anh nhất định phải tin tưởng em.”

Nói dứt lời rồi, cô liền liều mình nhào vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, động tác thân mật như vậy, làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đơn Triết Hạo dùng sức kéo Lạc Tình Tình ra, quắc mắt trừng mi rống giận: “Lạc Tình Tình, tôi không đánh phụ nữ, nhưng cô đừng có chọc giận tôi.”

“Hạo, làm sao anh có thể nói những lời làm người khác đau lòng như thế? Từ nhỏ đến lớn, anh không bao giờ lớn tiếng với em, sẽ không đánh em. Hôm nay anh lại muốn đánh em, cũng bởi vì em không nói lời giả dối, anh muốn đánh em, em hiểu anh... Anh không muốn em rời khỏi anh?”

Y Thiên Thiên đem Lạc Tình Tình kéo ra: “Lạc Tình Tình, cô không cần quá đáng như thế, không nói đạo lý. Tổng giám đốc Đơn đã có bạn gái khác, cô còn ôm tổng giám đốc Đơn như thế, bạn gái anh ấy sẽ nghĩ như thế nào.”

“Phụ nữ... bạn gái?” Lạc Tình Tình lườm Giản Nhụy Ái một cái, nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo: “Anh... Chúng ta chưa chia tay, làm sao anh lại tìm bạn gái khác? Anh thật quá đáng.”

“Trước, chỉ vì cảm thấy cô hiểu được tôi, nên mới cùng cô qua lại, ngày đó cô chọn rời đi, cũng biết hậu quả, tôi không muốn làm khó cô... tốt nhất cô nên thức thối một chút, rời khỏi đây cho tôi.”

Đơn Triết Hạo giận dữ hầm hừ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lạc Tình Tình một cái, cũng cảm thấy bản.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người nhìn bọn họ, cô mím môi nhìn tất cả, tay mất tự nhiên, giống như lòng của cô, nín thở thật chặt lấy đau thương.

“Y Thiên Thiên, kéo cô ta ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy cô gái điên này ở trong phòng tôi nữa, lôi đi.” Trông mắt Đơn Triết Hạo đầy tức giận, lộ ra tia không nhịn được.

Y Thiên Thiên nhận được mệnh lệnh, không chờ đợi, mở cửa đuổi người: “Lạc Tình Tình, cô không cần nổi điên. Tổng giám đốc Đơn đã không còn thích cô, cô nên nhanh chóng rời đi, tránh cho mọi người lúng túng!”

“Tôi... Không cần đi, Hạo, em biết sai lầm của mình rồi, em nên đối với người lớn nói nhỏ nhẹ một chút. Em hiểu rõ mình sai rồi, cầu xin anh đừng đuổi em đi. Em không thể rời xa anh, cầu xin anh.”

“Y Thiên Thiên, cậu ăn cơm chùa sao...”

Lạc Tình Tình nhìn Đơn Triết Hạo tuyệt tình như thế, nhưng từ nhỏ hai người đã cùng lớn lên, ít nhiều cũng hiểu rõ tính tình của Đơn Triết Hạo. Đơn Triết Hạo thích mềm không thích cứng, anh sẽ không tha cho ai phản bội mình, tự mình chấp nhận phản bội anh, nhất định anh sẽ không tha thứ cho người đó.

Không có được sự tha thứ của anh, chỉ là người khác, đó không phải là chuyện liên quan đến cô.

“Hạo, anh không thể vô tình như thế, anh có thể đuổi em đi, nhưng anh không thể đuổi con của mình đi...”

Lạc Tình Tình ngã quỵ trong phòng bệnh, trước ánh mắt của mọi người, cô bất tỉnh.

35. Chương 35: Nguyên Nhân Rời Đi

Đơn Triết Hạo ôm lấy Lạc Tình Tình, bế cô đi về phía giường lớn, hướng về phía Y Thiếu Thiên đang sưng sốt, quát: “Nhanh lên một chút, gọi bác sĩ!”

Giản Nhụy Ái kinh sợ, cô nhìn thấy Đơn Triết Hạo nhổ hết kim tiêm trên mình, bất chấp tất cả chạy đến ôm Lạc Tình Tình, nhìn thấy vẻ lo âu trên mặt anh, một khắc kia cô biết Lạc Tình Tình vẫn tồn tại trong lòng Đơn Triết Hạo.

Thân thể yếu đuối của cô bỗng chấn động, trong mắt tràn ngập nước mắt, cố nén để nó không chảy xuống.

Bác sĩ chạy tới, trong lòng cô khẩn trương nhìn bác sĩ, thấy lông mi ông cau chặt: “Tổng giám đốc Đơn, vị tiểu thư này, thân thể rất suy yếu, đã trải qua căn bệnh nặng, nhưng là bệnh gì phải quan sát một thời gian và kiểm tra tổng quát mới rõ, chỉ có thể xác định chuyện, vị tiểu thư này đã mang thai.”

Giản Nhụy Ái cảm thấy cơ thể mình rơi xuống một hố sâu vạn kiếp, bên trong không có ánh sáng, chỉ có bóng đen ngịt trị.

Cô lao đảo mấy bước, dựa vào vách tường bên cạnh, cánh môi đang run rẩy.

Y Thiếu Thiên nhìn người trên giường bệnh: “Tổng giám đốc Đơn, không nên bị lừa, đây có khả năng là quỷ kế của Lạc Tình Tình, đứa bé không nhất định là của anh.”

Đơn Triết Hạo không nói gì, con người nhìn về phía Giản Nhụy Ái, không biết nên giải thích như thế nào?

“Hạo, Hạo.” Lạc Tình Tình thức tỉnh, vừa ngồi dậy liền nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo.

“Lạc Tình Tình, thế nào.” Đơn Triết Hạo bất ngờ thức tỉnh, theo bản năng nhìn về phía sắc mặt tái nhợt của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái hạ thấp tầm mắt, cố gắng không nhìn tới hình ảnh bọn họ yêu thương nhau, nó sẽ khiến tim cô đau nhói.

Nội tâm Đơn Triết Hạo kinh ngạc, anh đẩy Lạc Tình Tình ra khỏi lồng ngực mình, chờ Lạc Tình Tình giải thích rõ.

“Hạo.” Giọng nói của Lạc Tình Tình hơi run rẩy, ánh mắt khóa chặt Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo nhìn Lạc Tình Tình đang đau đớn, tình cảm trong lòng trở nên phức tạp, muốn hỏi cô rốt cuộc mang theo bao nhiêu bí mật?

”Hạo, lúc anh vừa định cầu hôn với em, là lúc em biết mình ngã bệnh, hơn nữa còn là bệnh không trị được, loại vi khuẩn có thể từ từ ăn mòn cơ thể em.

Khi đó em không muốn liên lụy anh, cho nên em chọn rời đi.

Một ngày kia, anh vui mừng tổ chức buổi tiệc cầu hôn long trọng cho em, nhưng bệnh tình của em tái phát, tin tưởng ông trời cho em quyết định, rằng em phải rời khỏi anh, không thể liên lụy anh.

Em lựa chọn đi qua Mỹ điều trị, nếu như chữa khỏi, em lại trở về với anh, nếu như không trị hết, em sẽ chết ở đất Mỹ.

Nhưng bác sĩ lại nói cho em biết, em đang mang thai, nghe được tin dữ ấy em không biết làm sao, thân thể em, em còn lo không xong, bác sĩ đề nghị em hủy đứa bé đi.

Nhưng đứa bé chính là máu mủ của em và anh, em không nhẫn tâm giết đứa bé? Nếu bỏ đứa bé đi, việc em trở về hay không, đứa bé này anh cũng có quyền được quyết định, em trở về đây là muốn hỏi ý kiến của anh.”

Lạc Tình Tình nói không ra lời, nước mắt ứa nhẹp con người, gương mặt đầm đìa và đáng yêu bỗng chốc trở thành thê lương.

“Cái gì, em nói cái gì? Em nói lại một lần nữa cho anh nghe.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo trở nên chấn động, bàn tay to của anh nắm lấy bả vai Lạc Tình Tình, trong mắt đều là tia khiếp sợ.

Lạc Tình Tình nhìn Đơn Triết Hạo đang kích động, nước mắt như trân châu chảy xuống gương mặt nhỏ, rơi vào ga giường trắng: “Hạo, anh hiểu em mà, em không lừa gạt anh, trước kia cũng như thế, chưa bao giờ em muốn nói dối anh, em hiểu rõ cuộc đời này anh ghét nhất là phản bội.”

Không, không thể nào! Đơn Triết Hạo không thể đứng vững, thân thể bỗng lay động, chuyện biến thành như vậy, anh như trở thành một đứa con nít!

Tay Đơn Triết Hạo bóp chặt vai Lạc Tình Tình, nếu như cô phản bội anh, có lẽ anh rất dễ tiếp nhận, nhưng kết quả như thế này, anh không thể chịu đựng nổi!

Con mắt lạnh lẽo nhìn chòng chọc vào Tình Tình, hình như muốn nhìn thấu cõi lòng cô, mi mắt nhú chặt lại vì không thể thì thấy bất cứ gì bên trong!

Lạc Tình Tình ở bên cạnh Đơn Triết Hạo nhiều năm, cũng biết tâm tư của anh, cô nhẹ nhàng rúc vào trong ngực của anh, nói: “Hạo, anh biết không? Mấy tháng qua, mỗi ngày em đều phải đấu tranh với bệnh tật, đã sớm khỏi phục, liền trở về bên cạnh anh.

Thời gian chữa bệnh, trong lòng em chỉ nghĩ đến anh, vì muốn được sống bên cạnh anh mới tiếp thêm dũng khí cho em.”

Mỗi câu nói của cô đều như thanh kiếm sắc bén, đâm vào trong tâm Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái cố đè xuống những mắt mát và đau đớn trong lòng xuống, nhẹ giọng nói: “Hạo, em... em đi trước.”

Cô không tiếp tục nghe nữa, trước kia, cho là Lạc Tình Tình vứt bỏ Đơn Triết Hạo, không ngờ cô gái kia lại chịu đau thương như thế.

Giản Nhụy Ái không muốn thương tiếc cho cô ta, nhưng cô không khống chế được mình, mắt đẹp nhìn chăm chăm vào cô gái đáng thương ấy.

Đơn Triết Hạo khê giật mình, nhìn Giản Nhụy Ái đang rời đi, vội vàng đứng lên, tay gắt gao cầm tay Giản Nhụy Ái: “Đừng đi.”

Anh xoay người nhìn cô, nhìn con mắt bi thương của cô, có thể đọc hiểu lòng của cô.

Giản Nhụy Ái thê lương cười một tiếng, hất tay Đơn Triết Hạo ra, nước mắt không che giấu được, giống như nước biển tràn ra, cô chạy đi ra ngoài.

“Tiểu Nhụy.” Đơn Triết Hạo bắt chấp tất cả đuổi theo.

36. Chương 36: Tình Cảm Tan Vỡ

Đơn Triết Hạo mặc kệ mọi chuyện, hiện tại anh biết rõ mình cần cái gì? Chuyện của Lạc Tình Tình nếu là đúng sự thật ngay cả anh biết mình sai thì anh cũng không quan tâm, bởi anh không muốn buông tay Giản Nhụy Ái.

Trước kia anh chưa từng yêu cô gái này, hiện tại càng không thể, trước chỉ là cảm thấy cô thích hợp làm vợ của Đơn Triết Hạo, nhưng khi biết Giản Nhụy Ái thì anh đã hiểu được lòng mình.

Đêm hôm đó, anh đã xác minh nội tâm của mình.

— Hạo, chẳng lẽ anh không yêu em sao? Chẳng lẽ lòng của anh đã chứa đựng một người phụ nữ khác?

Lạc Tình Tình đưa đôi mắt xót xa nhìn Đơn Triết Hạo, cả khuôn mặt tái nhợt giống tờ giấy, cộng thêm bệnh tình, nên cả người toát ra vẻ tiều tụy.

Đúng! Cô đang lợi dụng sự đồng tình, để giữ chân Đơn Triết Hạo!

Cô rõ ràng biết Đơn Triết Hạo không chỉ thuộc về cô, nhưng cô sẽ không buông tay anh.

“Thật xin lỗi, Tình Tình, anh hiểu rõ anh đã phụ em, chờ đứa bé ra đời, anh sẽ nhận trách nhiệm nuôi dạy con; nhưng giữa chúng ta đã trở thành quá khứ. Hiện tại Giản Nhụy Ái mới là bạn gái của anh, hi vọng em hiểu điều đó.” Đơn Triết Hạo nói xong, liền xoay người rời đi.

“Đơn Triết Hạo.....” Lạc Tình Tình nhìn theo bóng lưng Đơn Triết Hạo rời đi, ánh mắt tối sầm lại, nước mắt cũng tuột xuống.

Đơn Triết Hạo chạy về phòng mình, cũng không khống chế được tâm tình của mình, nằm lì ở trên giường, bật ra tiếng khóc lớn, con người xinh đẹp bị nước mắt lấp đầy, thân thể mềm mại co rút.

Lạc Tình Tình trở về, hơn nữa hiểu lần giữa bọn họ được giải quyết, bọn họ sẽ yêu nhau hơn nữa, vậy thì cô phải làm gì đây? Cô nên giải quyết con của mình như thế nào?

Có lẽ cô nên may mắn cảm thấy khi chưa nói chuyện mình có thai cho Đơn Triết Hạo nghe.

Nếu không Đơn Triết Hạo sẽ nghĩ cô dùng đứa bé trói chặt chân anh, như thế cô sẽ chẳng còn chút tôn nghiêm nào trước mặt Đơn Triết Hạo cả.

Hơn nữa cô cũng không muốn gây khó khăn cho Đơn Triết Hạo! Nhìn anh tìm được chân tình, cô cũng cảm thấy mình nên chúc phúc hai người.

Nhưng tại sao tâm cô lại khó chịu như thế? Giống như sắp hít thở không thông vậy!

Lông mày cô khẽ cau chặt, thân thể khó chịu: “Ừm.....”

Cơn buồn nôn cảm giác dâng trào trong cơ thể cô, Giản Nhụy Ái vội vàng chạy đến toilet, nôn ọe....

Cô không biết vì sao lại buồn nôn dữ dội như thế? Lọc phủ ngũ tạng như trào ra ngoài, nước mắt cũng ứa đầy trên gò má, cô cũng hiểu phụ nữ có thai đều bị như thế!

Sau khi Giản Nhụy Ái cảm thấy thoải mái hơn, dùng nước mát vỗ vỗ lên gương mặt, cô nhìn chằm chằm vào người con gái trong gương, thật là nhếch nhác mà: “Bảo bảo, có lẽ ba con sẽ không trở lại tìm chúng ta? Có lẽ ba con đã tìm được chân tình của mình rồi?”

Nghĩ rồi lại nghĩ, nước mắt như mưa rơi tí tách trên mặt, trở về giường, vô lực ngồi ôm gối, chìm vào khoảng mênh mông.

Đột nhiên cửa mở ra, Đơn Triết Hạo xuất hiện, ánh mặt trời chiếu vào cơ thể cao ngạo, đem chiếc bóng của anh kéo dài ra.

“Tiểu Nhụy!” Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm mặt của cô, dùng giọng điệu đầy lo âu lên tiếng.

Giản Nhụy Ái trợn mắt nhìn Đơn Triết Hạo, nước mắt trong hốc mắt trào ra.

Đơn Triết Hạo đi mấy bước đến bên cạnh cô, ôm chặt lấy cô, bởi vì anh biết Giản Nhụy Ái muốn chạy trốn khỏi cảm xúc của anh, nhưng cuộc đời này anh không thể mất cô.

“Buông ra, buông ra.....” Giản Nhụy Ái đẩy mình ra khỏi lồng ngực anh, vì cô biết lồng ngực này không thuộc về cô.

Món đồ đã không phải của mình, có níu giữ thì nó cũng không phải là của mình, nếu nhất định đã không thể, vậy thì không cần giữ lấy, vì như thế sẽ càng làm cô tổn thương thêm mà thôi!

“Không thả, anh không thả.....” Đơn Triết Hạo ôm chặt Giản Nhụy Ái, muốn đem cô vậy chặt trước trái tim của mình.

Giản Nhụy Ái giãy giụa mấy cái không có kết quả, hung hăng cắn bờ vai của anh.

Hiện tại anh đang làm gì vậy? người anh yêu đã trở về rồi mà, hay anh nghi ngờ cô có đứa bé, nên mới qua đây tìm cô?

“Buông tôi ra, người anh yêu đã trở về, anh đến chỗ này làm gì? Anh nên về đó, ở với cô ấy mới đúng?”

Trong nháy mắt, thân thể Đơn Triết Hạo trở nên cứng ngắc, đẩy Giản Nhụy Ái ra, trong lòng anh ngổn ngang. Giản Nhụy Ái không biết cảm thông cho anh, mà cố tình gây sự là sao.

“Giản Nhụy Ái, em không cần càn quấy....” Đơn Triết Hạo rống to, sắc mặt bỗng thay đổi, đứng bên giường, con người thô bạo tràn đầy tức giận.

Trên người anh tản ra một luồng khí lạnh, thân thể Giản Nhụy Ái không khỏi run rẩy.

Cô ngẩng đầu nhìn vẻ mặt tức giận của Đơn Triết Hạo, sự dịu dàng hôm qua đã bị Lạc Tình Tình đáng vỡ, người yêu của anh đã trở lại, Đơn Triết Hạo không cần cô nữa.

Nên anh cũng chẳng cần dịu dàng để lấy lòng cô, đau lòng giống như xuyên qua trái tim: “Đơn Triết Hạo, em hiểu rõ người anh yêu là Lạc Tình Tình, cô ấy đã trở về, anh cũng nên buông tay em đúng không?”

Giọng Giản Nhụy Ái trở nên yếu ớt, giống như con mèo nhỏ bị rơi xuống nước, nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nữa, hung hăng đâm vào trong lòng Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo biết giọng mình quá nặng, có thể hù dọa Giản Nhụy Ái, nhẹ giọng nói: “Tiểu Nhụy, anh và Lạc Tình Tình đã là chuyện quá khứ, nếu anh nói thích em, để cho em làm bạn gái của anh, anh tự nhiên có nghĩa vụ bảo vệ em.”

Anh đi tới trước mặt cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, muốn truyền cho cô sự ấm áp, khiến biết cô không thể rời đi.

Đơn Triết Hạo dịu dàng như vậy, cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy, cuộc đời này, đây là cô gái đầu tiên làm thay đổi tính cách anh.

Giản Nhụy Ái rúc vào trong ngực anh, tâm đầu óc chưa từng vui đi.

Quả nhiên, anh không yêu cô, hơn nữa cô cũng phải tự nhủ với lòng không được yêu anh, anh chỉ nói rằng cô là sẽ chịu trách nhiệm với cô mà thôi.

Chẳng lẽ, anh hối hận?

37. Chương 37: Đủ Chứng Cớ

Ghen tỵ và hâm mộ giống như một con hổ dữ cuốn tới, xâm chiếm lấy ý thức của cô .

Ở trong lòng Đơn Triết Hạo, Lạc Tình Tình chiếm cứ vị trí quan trọng, vị trí này mãi mãi không thuộc về cô.

Cô ghen!

Giản Nhụy Ái ngây thơ cho là kinh nghiệm của mình nhiều lắm. Cô nghĩ đến chuyện đêm hôm đó Đơn Triết Hạo dịu dàng với cô, chính là vì yêu cô; có lẽ cô sai lầm rồi, sai rất nhiều, những hình ảnh mới vừa rồi, lúc Đơn Triết Hạo nghe Lạc Tình Tình ngã bệnh, cái vẻ mặt đau lòng đó, cô vĩnh viễn không quên.

Anh yêu Lạc Tình Tình, còn đối với cô thì anh chỉ có hứng thú mà thôi.

Trái tim cô đột nhiên bị đau thương đâm vào, cô có thể nghe được cõi lòng mình đang rỉ máu, một giọt . . . một giọt.

Sắc mặt cô trở nên tái nhợt, cô nhớ lại chuyện trên vách núi đá, Đơn Triết Hạo đã không màn mọi chuyện mà cứu cô, còn nguyện ý cùng cô xuống địa ngục, cô ngây ngốc liên cho rằng Đơn Triết Hạo đã thật lòng với cô, ngu ngốc trao tim mình cho anh.

Làm sao Giản Nhụy Ái có thể dễ dàng tin tưởng, Đơn Triết Hạo chẳng thể nào yêu cô; vậy mà ngày trước cô vẫn cho là Đơn Triết Hạo yêu cô, chỉ là anh không biểu đạt ra ngoài.

Nhưng hôm nay, Lạc Tình Tình xuất hiện, khiến cho cô tỉnh mộng, Đơn Triết Hạo không thuộc về cô.

Đơn Triết Hạo không thể quên được Lạc Tình Tình, hiện tại Lạc Tình Tình đã vượt qua căn bệnh hiểm nghèo, lại còn mang thai đứa con của anh, cô ta dường như đã phải đánh đổi cả mạng của mình vì đứa con trong bụng!

Với một câu chuyện tình cảm động như thế, nhất định Đơn Triết Hạo sẽ trở về bên cạnh cô ta.

Bọn họ đã ở bên nhau một thời gian, cô biết Đơn Triết Hạo sẽ không vì cô mà từ bỏ máu mủ của mình.

Giản Nhụy Ái cảm giác ngực mình quặn thắt, cô đẩy Đơn Triết Hạo ra, tay nhỏ bé che ngực, buồn bực trở thành khó chịu, khiến cô không thở nổi.

“Đơn Triết Hạo, anh quay về bên cạnh Lạc Tình Tình đi! Lời nói đêm hôm đó, em sẽ xem như chưa từng nghe thấy, em hiểu rõ tính sĩ diện của anh, nói ra, nhất định sẽ làm cho bằng được, thật ra thì không cần, nếu anh đã chọn Lạc Tình Tình, thì anh hãy về bên cạnh cô ấy đi!”

Cô không chớp mắt, nhìn chằm chằm vẻ mặt biến hóa của Đơn Triết Hạo; từ nhỏ đến lớn, cô đã được giáo dục rằng nếu không phải là đồ của mình mà cứ lấy, khi bị phát hiện sẽ bị viện trưởng đánh; Đơn Triết Hạo không phải là của cô, cô không giữ nổi.

Cô cũng sợ cảm giác bị mất đi, cảm giác đau lòng kia cô đã chịu quá nhiều rồi.

Đơn Triết Hạo không ngờ Lạc Tình Tình xuất hiện, Giản Nhụy Ái lập tức liều mạng lùi bước, cô không tin tưởng vào tình yêu của bọn họ sao? Tâm luống cuống, anh kích động đến muốn giết người, đôi tay nắm chặt.

Đối mặt với Giản Nhụy Ái đang muốn lùi bước, anh chẳng dám nhìn nữa, anh sợ mình không thể kiềm chế được dục vọng của mình mà bóp chết cô.

Anh cố nén sự lo lắng trong lòng, kéo cửa phòng ra, bực tức bước đi.

“Rầm.”

Tiếng đóng cửa thô lỗ, trái tim Giản Nhụy Ái vỡ vụn ra.

Cô không đuổi theo anh, cũng không có dũng khí chạy ra bên ngoài, chỉ vô lực tựa vào thành giường, tay gắt gao ôm gối đầu, thân thể nhỏ nhắn khẽ run rẩy.

Lạnh quá, tại sao trời lại lạnh như thế? Vì sao ông trời cứ bắt cô chịu đựng đau đớn.

Cô không có gì xứng đáng để được Đơn Triết Hạo yêu thương, hơn nữa còn là tình yêu sâu đậm, yêu là khổ sợ như vậy sao?!

Bây giờ cô nên làm gì? Cô không có dũng khí để đối đầu với Lạc Tình Tình? Cô có thể đối đầu với người đang mang bệnh nặng như thế sao?

Hai mắt đỏ ửng nhìn vào vách tường màu trắng, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Mặc dù Đơn Triết Hạo vẫn còn đang tức giận chuyện của Giản Nhụy Ái, nhưng hai hôm nay anh không có làm việc, khiến công việc của công ty ứ đọng như núi khiến anh mệt mỏi, thân thể anh vẫn chưa hồi phục, không thể xuất viện, chỉ có thể bảo Y Thiếu Thiên mang công việc đến bệnh viện cho anh xử lý.

Anh tặng phòng bệnh của mình lại cho Lạc Tình Tình, chuyển qua căn phòng sát vách.

Đơn Triết Hạo vừa ký chữ ký cuối cùng trên chồng tài liệu, thì Y Thiếu Thiên đã đến.

Khi Y Thiếu Thiên đi đến, anh đã đem bút máy của mình ném lên bàn, sau đó cầm một điếu xì-gà thượng hạng lên.

Xì-gà, anh rất ít hút, chỉ khi nào tâm có chuyện phiền não, mới lấy ra làm vài cây, dùng nó để hóa giải muộn phiền trong lòng.

Đem xì-gà đốt, sau đó Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt sắc bén nhìn về phía Y Thiếu Thiên, chờ đợi đối phương lên tiếng.

Y Thiếu Thiên nhìn điếu xì-gà trong tay Đơn Triết Hạo, biết tâm tình của anh không được tốt, cũng không dám khuyên, chỉ có thể đặt một số báo cáo lên bàn.

“Đây là tài liệu tớ thu thập được, phía trên là những hoạt động cụ thể của Tình Tình trong thời gian qua, quả thật cô ấy đã đi nước Mỹ, cũng đến bệnh viện tại Mỹ khám chữa bệnh, hơn nữa vẫn luôn ở trong bệnh viện. Phía bệnh viện bên kia chứng thật Lạc Tình Tình có bệnh loạn thần kinh, gọi chứng thần kinh vận động; thần kinh vận động mất tính có thể gây ra bại liệt, cơ thể teo rút, triệu chứng tứ chi cứng lại, rất khó vận động, còn không cũng không nhanh nhẹn được như người bình thường.”

Trông mặt Đơn Triết Hạo khê run, ngón tay thon dài giữ lấy tập tài liệu, chuyện này quá bất ngờ, anh đã bảo người tin tưởng nhất tìm chứng cứ, thế là những lời Lạc Tình Tình nói là thật sao, giờ thì anh phải làm gì? Lần đầu tiên trong đời Đơn Triết Hạo không dám tin vào sự thật.

Anh nhìn những bằng chứng trước mặt, vì sao anh lại sợ!.

Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy sợ hãi vì một điều gì đó!

“Tổng giám đốc Đơn, tổng giám đốc Đơn.” Y Thiếu Thiên vì vẻ mặt hoảng hốt của Đơn Triết Hạo, lo lắng gọi mấy tiếng.

“Tiếp tục, nói tiếp!”

Y Thiếu Thiên chăm chú nhìn Đơn Triết Hạo, cúi đầu nhìn tài liệu trên bàn, tiếp tục nói: “Cũng chứng thật Lạc Tình Tình đã có thai.”

Mấy giây sau, Đơn Triết Hạo đem tài liệu trong tay đóng lại, tay dè lên trán, con người thâm thúy và đầy vẻ ảm đạm, hít sâu một hơi: “Cậu ra ngoài trước, tôi muốn yên tĩnh.”

Y Thiếu Thiên nhìn Đơn Triết Hạo, thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Đơn Triết Hạo nhìn tài liệu trên bàn, còn hình tấm ảnh của Lạc Tình Tình, ‘chứng thần kinh vận động’ cứ xoay quanh đầu anh.

Hai tay anh cầm sắp giấy lên, bóp nát tài liệu trong tay rồi quăng vào sọt rác.

Anh đứng dậy, đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, đôi mắt âm trầm giờ phút này như đang đóng băng.

Trong lúc vô tình, dưới chân anh nhiều hơn vài tàn thuốc, anh nhấc giày da của mình lên, nhìn tàn thuốc trần trọc dưới chân, rồi dùng giày da dè bẹp nó.

38. Chương 38: Cho Em Nụ Hôn Ly Biệt

Giữa đêm khuya, bệnh viện không hề có bất cứ người nào, chỉ có ánh trăng toả ra vàng sáng mờ ảo.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay, khiến Giản Nhụy Ái không ngủ được, muốn ra ngoài một chút, thừa dịp Quyền Hàn và Trác Đan Tinh đã ngủ, lặng lẽ rời đi.

Gió nhẹ thổi the lương, thân thể nhỏ khẽ rung, lông mi dài cong vút.

Giản Nhụy Ái bước ra khỏi cửa, trên lầu thoáng qua một đôi mắt âm trầm.

Đơn Triết Hạo đứng ngoài cửa sổ, điện thoại di động đột nhiên vang lên, mày anh khẽ cau, nhận điện thoại.

.....

“Này, Lạc Tinh Tinh?” giọng nói của anh không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

“Hạo, em muốn nói chuyện với anh một chút, nói xong, em sẽ không làm phiền anh nữa.” Trong loa truyền đến một giọng nói đầy the lương, thoáng qua đầu Đơn Triết Hạo là chuỗi bệnh tình của cô ta, không cách nào cự tuyệt lời yêu cầu của cô ta.

Trên sân thượng của bệnh viện, bốn phía đều là cỏ cây, hương hoa nhẹ nhàng bay trong gió, Lạc Tinh Tinh mặc một bộ quần áo mỏng manh, gương mặt xinh đẹp, thân thể mảnh khảnh, xem ra càng động lòng người.

“Lạc Tinh Tinh.” Giọng nói của anh lạnh lẽo đánh vỡ màn đêm yên tĩnh.

Ánh trăng chiếu lên vóc dáng hoàn hảo, lộ ra thân thể to lớn.

Anh nhìn thấy thân thể yếu ớt của Lạc Tinh Tinh, dường như không thể trụ vững trước gió lớn.

Lạc Tinh Tinh đột nhiên xoay người, dựa lưng vào ánh trăng, giọng nói của cô trở nên yếu đuối và run rẩy: “Hạo, anh đã đến rồi.”

Đơn Triết Hạo cho là mình quá lạnh lùng, không ngờ nhìn thấy Lạc Tinh Tinh tiểu tuỵ như thế, tình cảm trong lòng anh vẫn phức tạp. Thấy cô, trong lòng sinh ra cảm giác áy náy, bởi vì anh đã phụ bạc cô.

Trước kia anh không có chú ý đến thân thể Lạc Tinh Tinh, cũng chẳng có gì ngoài liếc cô một cái, rồi để mặc cô phải đối mặt với căn bệnh quái ác, dẫu anh cũng biết thân thể của cô không thể tự mình đối kháng với bệnh tình.

“Hạo, tại sao trong thời gian ngắn ngủi như vậy, anh lại thay đổi nhiều như thế? Em luôn tự hỏi mình, nếu như em không rời đi, em nói sự thật với anh, Hạo, có phải anh sẽ vẫn ở bên cạnh em không?”

Lạc Tinh Tinh đi tới trước mặt của anh, trong mắt trang bị đầy đủ thâm tình, cô ngẩng đầu nhìn nah, hốc mắt tràn ngập nước mắt, đôi mắt tạo thành những thoi óng ánh, chảy dài xuống gương mặt xinh đẹp.

Thân thể Đơn Triết Hạo cứng lại, im lặng định thần trong vài giây, mới lên tiếng: “Thật xin lỗi, là anh đã phản bội em, anh nợ em, anh sẽ bảo người tìm cho em một đội bác sĩ tốt nhất, tới thay anh chăm sóc em, em sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lạc Tinh Tinh không trả lời, the lương nói: “Hạo, có phải anh cảm thấy em không có tiền chữa bệnh, cho nên mới cho em tiền chữa bệnh không? Trong lòng của anh, em rẻ mạt như thế sao?”

“Em hiểu lầm rồi, anh không có ý như vậy, chỉ là anh muốn cứu sống em, anh không có ý gì khác.” Đơn Triết Hạo giải thích rõ, nhưng không biết an ủi cô như thế nào.

Dù sao anh cũng là người có lỗi với cô.

“Hạo, anh không cần phải giải thích, em hiểu tất cả mọi chuyện đều là lỗi của em, em sai.” Trên mặt Lạc Tinh Tinh nở một nụ cười the lương, cô đưa tay nắm lấy tay Đơn Triết Hạo: “Là em tự ý bỏ đi, tất cả đều là lỗi lầm của em, em không có quyền trách người khác, chỉ có thể trách số phận của mình, không được đi theo anh đến suốt cuộc đời.”

“Tình Tình!”

“Hạo, rất lâu không được nghe anh gọi như thế rồi. Anh còn nhớ lần đầu tiên anh gọi em như thế là khi nào không?”

“Lạc Tình Tình, về sau anh sẽ gọi em là Tình Tình, em đừng khóc, anh sẽ chăm sóc em cả đời.” Đơn Triết Hạo nhớ không sót một chữ.

Ngày bé, bọn họ vô cùng đơn thuần, không hiểu cái gì là cả đời, không hiểu lời cam kết đó nặng cỡ nào.

Trên mặt Lạc Tình Tình khẽ mỉm cười: “Không ngờ anh còn nhớ srox.”

Từ nhỏ Đơn Triết Hạo đã mất cả cha lẫn mẹ, là bà nội nuôi dưỡng anh, một tay bà gây dựng công ty Đơn thị, vì muốn cho Đơn Triết Hạo một cuộc sống tốt nhất.

Bà nội biết Đơn Triết Hạo cô đơn, khi đó nữ quản gia trong nhà cũng có một đứa cháu gái, chính là Lạc Tình Tình, nên bà bảo đứa bé đến chơi cùng Đơn Triết Hạo, từ đó về sau, bọn họ cùng nhau lớn lên.

Trong lòng Đơn Triết Hạo thoáng qua một tia không đành lòng: “Nhớ, đó là phút giây vui vẻ nhất của chúng ta.”

Anh sẽ không quên, khi bé vì anh không có ba mẹ nên bị gọi là con hoang. Tám tuổi, Đơn Triết Hạo chỉ biết đánh nhau, khi có một đứa bé cầm ly rượu tính đập vào đầu anh, là Lạc Tình Tình đã chạy ra cản lại, cũng vì thế để lại trên vai cô một vết sẹo.

“Hạo, cảm ơn anh vẫn còn nhớ, như thế đã quá đủ rồi! Hiện tại trong lòng anh đã có một cô gái khác, mặc dù em không cam tâm, nhưng chỉ cần nhìn thấy anh hạnh phúc là em vui rồi, em sẽ không đi quấy rầy cuộc sống của anh nữa. Hôm nay, tiểu thư Giản đã hiểu lầm em, cho em gửi lời xin lỗi đến cô ấy...”

Lạc Tình Tình nói trong tiếng nấc, nước mắt ướt nhẹp gương mặt, thân thể vô dụng khẽ run rẩy.

“Tình Tình!” Đơn Triết Hạo nhìn vẻ diễm đạm và đáng yêu của Lạc Tình Tình, trong lòng cũng tự nhiên khó chịu, anh bước tới, bàn tay đặt lên vai cô, nhẹ nhàng ôm cô vào ngực mình.

“Hạo!” Lạc Tình Tình rúc vào trong ngực của anh, hơi thở quen thuộc bao phủ lấy thân thể cô.

“Tình Tình, khuya lắm rồi, anh đưa em về phòng!” vài phút sau, anh kéo thân thể cô ra.

Đó là thói quen ngày trước, hôm nay lại không thể để nó thành thói quen.

Khoé mắt Lạc Tình Tình quay sang, nhìn thấy bóng người đang đứng trong góc khuất, khoé miệng nâng lên một nụ cười, nhỏ giọng khóc thút thít, mà Đơn Triết Hạo đứng dưới ánh trăng, đưa lưng về phía bóng dáng kia.

“Hôn em!” Lạc Tình Tình nhìn Đơn Triết Hạo: “Hôn em, hãy cho em một nụ hôn ly biệt, em đủ thỏa mãn rồi, Hạo, chỉ cần một lần, một nụ hôn thôi. Nó khó khăn đến thế sao?”

39. Chương 39: Mười Tính

Một bộ dáng diễm đạm đáng yêu, khiến Đơn Triết Hạo không cách nào cự tuyệt, cộng thêm cảm thấy áy náy với Lạc Tình Tình, khiến anh càng khó cự tuyệt hơn.

Anh dịu dàng đem cô ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn môi của cô.

Lạc Tình Tình nhắm mắt lại, từ từ hưởng thụ nụ hôn của anh, đôi tay quấn quanh tấm lưng anh, thân thể giống như bạch tuộc, dán thật chặt vào lồng ngực anh, chặt chẽ không rời.

Đơn Triết Hạo từ từ buông cô, muốn đẩy cô ra, lại thấy cô càng quấn lấy mình chặt hơn, không vui khẽ cau mày.

“Hạo, cho em ôm anh một chút, một chút thôi.” Lạc Tình Tình tham lam hút lấy hơi thở của anh, ánh mắt nhìn vào bóng đêm âm thầm, trong mắt đẹp tràn đầy khiêu khích, đôi môi không khỏi giương lên.

Thật ra thì cô nhìn thấy Giản Nhụy Ái lên, mới gọi Đơn Triết Hạo đến, cố ý diễn tuồng cho Giản Nhụy Ái xem, muốn làm cho Giản Nhụy Ái tự động thối lui.

Giản Nhụy Ái muốn cướp người đàn ông của cô, còn non tay lắm!

Chỉ là cô không thể chịu đựng được khi mất người ưu tú như Đơn Triết Hạo, đưa mắt nhìn khắp mọi nơi, ngoài miệng nâng lên một tia khinh thường, nếu Giản Nhụy Ái muốn đấu, phải tu luyện thêm mấy năm nữa!

“Đi thôi! Anh đưa em về.” Chốc lát, Đơn Triết Hạo đánh võ không khí yên tĩnh.

Lạc Tình Tình biết nên thu tay về, dù sao Đơn Triết Hạo cũng không phải đồ đàn, cứ dây dưa chỉ là cho cô nhanh bại trận hơn.

Cô lắng tai nghe một chút, ngoài miệng lộ ra nụ cười gian trá: “A! Bụng của em thật là đau.”

Đơn Triết Hạo nhìn Lạc Tình Tình đang ngồi dưới sàn, giọng thê lương làm người ta lo lắng

Đơn Triết Hạo nhíu chặt lông mày, anh ngồi chồm hổ xuống: “Đi thôi! Anh đỡ em trở về rồi sẽ gọi bác sĩ.” Đơn Triết Hạo đưa tay của mình ra, muốn dìu cô đi.

Lạc Tình Tình nhìn Đơn Triết Hạo một chút, cầm tay Đơn Triết Hạo, muốn đứng lên, nhưng không có hơi sức đứng lên: “Hạo, bụng thật khó chịu, có thể là bệnh cũ tái phát, anh có thể xuống gọi bác sĩ giúp em không.”

“Không được!” Đơn Triết Hạo không yên lòng khi để một mình cô trên sân thượng bệnh viện, trên mặt thoáng qua những tia quan tâm, nhìn trời sắc chuyển đổi, nhìn đồng hồ tay một chút, không ngờ thời gian đã trễ như vậy, trên mặt lộ ra sự rối trí không biết phải làm sao.

Vốn quyết định nói rõ mọi chuyện với Lạc Tình Tình, sau đó anh sẽ đi giải thích rõ ràng với Giản Nhụy Ái, không để cho cô phải nản chí với tình cảm của bọn họ, nhưng giờ có xuống tìm cô, cũng quá muộn, chắc cô đã ngủ thiếp đi rồi

Nghĩ tới đây, trong lòng anh lập tức thiếu kiên nhẫn!

Thật sự không có biện pháp! Anh nhẹ nhàng kéo thân thể Lạc Tình Tình, liền ôm lấy cô: “Anh ôm em đi tìm bác sĩ như thế sẽ nhanh hơn.”

Giản Nhụy Ái nhìn những hình ảnh trước mắt, dòng nước ấm áp trong mắt cô do không kiềm chế được mà chảy xuống, hung hăng xuyên thấu lòng của cô, linh hồn như bị đông cứng lại.

Máu toàn cơ thể cô chảy ngược lên.

Cô lặng lẽ nhìn vào đôi mắt Đơn Triết Hạo, khi anh ôm Lạc Tình Tình chạy về phía cô, mỗi bước chân của Đơn Triết Hạo, giống như một lần búa hung hăng gõ bể tim của cô, tan nát cõi lòng. Phải như thế nào mới quay lại được đây?

Cô nhanh chóng nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống, Giản Nhụy Ái nghĩ sẽ khóc lớn lên, nhưng cô không khóc nổi, cảm giác toàn thân lạnh lẽo, lạnh từ đầu đến chân, thậm chí cơn lạnh len lỏi vào từng tế bào trong người cô.

Đơn Triết Hạo hơi sững sốt, anh không có ngờ Giản Nhụy Ái lại xuất hiện tại nơi này, nhìn cô khóc thút thít, ánh mắt đau lòng như rơi vào địa ngục, khiến tim anh đau nhói.

Giản Nhụy Ái không có dũng khí đối mặt với anh, xoay người che mặt lại, sau đó rời đi, cô chạy như bay, đau đớn trong lòng không giảm bớt một phần, chuỗi âm thanh tàn nhẫn phía sau lưng càng khiến tim cô đau nhói.

“Hạo, tiểu thư Giản hiểu lầm, em nghĩ mình cần đi giải thích với cô ấy một chút.”

“Không cần, tính tình con nít.” Đơn Triết Hạo nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Giản Nhụy Ái, toàn thân đều là lạnh lẽo, không vui nói.

Quyền Hàn và Trác Đan Tinh nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang khóc thầm, chạy về phòng bệnh, bọn họ lo lắng hỏi “Nhụy Ái, xảy ra chuyện gì thế?”

“Làm thế nào đây? Lạc Tình Tình trở lại, hai người bọn họ ở chung với nhau, tớ vẫn là người ngoài cuộc, rốt cuộc cũng phải rời đi, tại sao lòng của tớ đau như vậy?”

Trác Đan Tinh nhìn thân thể nhỏ nhắn đang bò lên giường, cứ run rẩy, cô ngồi xuống bên cạnh, ôm Giản Nhụy Ái vào lòng, an ủi: “Đừng khóc, Nhụy Ái, tự nhiên sao cậu khổ như thế, tại sao không buông tay? Yêu là chuyện của hai người, nếu như chỉ một người cứ tìm cách dây dưa, đứng một chỗ đợi chờ tình yêu, như vậy chỉ là mồ chôn của bản thân mà thôi.”

“Tớ có thể bỏ, nhưng đứa bé thì phải làm sao? Tớ không có tư cách quyết định sẽ phá nó, Đan Tinh, lòng tớ rất khó chịu, giống như đã chết, anh ấy lựa chọn quay lại bên cạnh Lạc Tình Tình, thế thì tớ phải làm thế nào đây?”

Giản Nhụy Ái càng khóc càng lớn, nhờ bầu trời đêm yên tĩnh che giấu.

“Nhụy Ái, đừng khóc, không có tình yêu, còn có tụi anh, anh và Đan Tinh sẽ bảo vệ em cả đời, đừng khóc.”

Nghe được câu khuyên nhủ của Quyền Hàn, ‘hừ... hừ’ Giản Nhụy Ái theo thói quen lại tựa lên vai của Quyền Hàn mà khóc thút thít, từ nhỏ đến lớn, mọi khi cô được khóc trên bả vai anh, nước mắt sẽ từ từ dừng lại.

Nhưng hôm nay tại sao nước mắt không ngừng được? Nước mắt cứ như nước suối lạnh giá không ngừng chảy xuống.

“Anh Quyền Hàn, có phải em rất ngu ngốc không? Biết rất rõ ràng Đơn Triết Hạo không có để em trong lòng anh ta, thế mà em lại cứ rơi vào đó, hiện tại em mong tất cả chỉ là giấc mơ, cuộc đời sẽ cho em thêm nhiều hy vọng?”

Trước kia, Giản Nhụy Ái tin tưởng dưới ngọn đèn tàn là hy vọng mới, tin tưởng vào tình yêu, tin tưởng vào giấc mơ, cũng tin tưởng ông trời sẽ mang đến đời cô một kỳ tích, càng thêm tin tưởng, có một ngày sẽ xuất hiện một người, anh ta sẽ dang rộng vòng tay đón cô

Bởi vì hạnh phúc không phải là nhìn đối phương là ai, mà là hai người tay trong tay cùng nhìn về một chỗ.

40. Chương 40: Ép Đơn Triết Hạo Đến Điên

Đơn Triết Hạo đưa Lạc Tình Tình đưa về phòng bệnh, sau đó lập tức gọi y tá đến chăm sóc cô.

Miệng nói không quan tâm đến Giản Nhụy Ái, trong lòng lại không ngừng lo lắng, khuôn mặt anh tuần mang theo ưu sầu, nhưng đứng ở cửa phòng bệnh của Giản Nhụy Ái, nghe được câu nói ‘mong tất cả chỉ là giấc mơ, cuộc đời sẽ cho em thêm nhiều hy vọng’ khiến tâm anh đau đớn.

“Tiểu Nhụy.” Anh đứng ở cửa phòng, nhẹ nhàng gọi tên cô.

Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái rúc vào ngực Quyền Hàn, trong lòng sinh ra sự khó chịu, nhưng anh cố gắng ngăn cản lửa giận sắp bộc phát, anh đến đây là muốn giải thích mọi chuyện với cô.

Anh không thể mang uất ức như thế, lần đầu tiên anh chịu cúi đầu trước người khác.

Anh khắc chế tròng mắt, không cho nó nhìn chăm chăm vào cánh tay đang đặt bên hông Giản Nhụy Ái, như thế mắt anh rất khó chịu, nếu như mắt có thể giết người, tay Quyền Hàn đã sớm bị chặt ra làm tám khúc, không nhìn được nữa, anh lên tiếng: “Các người ôm đủ chưa?”

Giản Nhụy Ái giống như là trong mộng, ngẩng đầu nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang đi đến, cúi đầu đưa mắt nhìn cô và Quyền Hàn, sau đó đẩy Quyền Hàn ra khỏi ngực của cô.

Động tác phủi sạch của Đơn Triết Hạo khiến tim Quyền Hàn đau nhói, anh chỉ có thể giả bộ không hề để ý, đối với anh chỉ cần Giản Nhụy Ái vui là được, mặc kệ ai là người bên cạnh cô? Quyền Hàn chỉ muốn cô được vui vẻ sống qua ngày.

Anh mang theo Trác Đan Tình lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, trước khi đi còn tới bên cạnh Đơn Triết Hạo nói: “Đơn Triết Hạo, không nên làm cô ấy thương tổn.”

Đơn Triết Hạo im lặng cho đến khi hai người rời khỏi phòng bệnh: “Tiểu Nhụy, anh không hy vọng em ôm người đàn ông khác như thế.” Anh nhìn thấy những giọt nước mắt đang rơi trên mặt Giản Nhụy Ái, đau lòng ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay lớn của anh vây trọn thân thể nhỏ nhắn của cô, đem cô đến trước lồng ngực vững chãi của anh.

Giản Nhụy Ái cố nén nước mắt xuống, gắt gao cắn môi, mặc cho Đơn Triết Hạo đang ôm ấp cô, mặt của cô áp sát vào ngực anh, lại nhớ hình ảnh lồng ngực dịu dàng này mấy giây trước đã ôm ấp phụ nữ khác.

Cô vốn là người yêu thích lồng ngực này, nhưng hiện tại, nơi đây lại khiến cô đau lòng

Tâm, như bị ai bóp thật chặt, đau, anh rất đau

“Đứa ngốc, mới vừa rồi Lạc Tình Tình gọi anh ra ngoài, là muốn nói cho anh biết, cô nghĩ thông rồi, cô sẽ rời khỏi quan hệ của chúng ta, chúng ta không cần vì cô ấy mà cãi nhau nữa.” Đơn Triết Hạo nhìn gương mặt tiêu tụy của cô, trong lòng bỗng đau xót, cứng chiều ngắt chóp mũi cô một cái.

Giản Nhụy Ái không thể tin được ngược mắt nhìn anh, bật thốt lên câu nghi vấn: “Tại sao anh phải ôm cô ấy?”

“Bệnh cũ của cô ấy tái phát, anh ôm cô ấy về phòng bệnh, chẳng lẽ em muốn anh ném cô ấy trên đó, mặc kệ tất cả sao? Được! Về sau cô ấy có phát bệnh trước mặt anh, anh sẽ vứt cô ấy ở đó!”

“Em. Không để cho người kia sao làm?” Tròng mắt Giản Nhụy Ái hốt hoảng, nhỏ giọng lẩm bẩm nói.

Đơn Triết Hạo than nhẹ một tiếng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, cứng chiều ngắt bên má cô, thâm tình nói: “Tiểu Nhụy, nha đầu ngốc, anh đã nói với em, anh và Lạc Tình Tình đã trở thành quá khứ, tội anh không thể nào tiếp tục, em không cần đau lòng lung tung, về sau chỉ cần tin tưởng anh là được?”

Thật! Giản Nhụy Ái là cô nên tin tưởng lời nói của Đơn Triết Hạo sao? Đầu thoáng qua hình ảnh hai người hôn nhau, tại sao anh lại hôn cô ta? Coi như phát bệnh, hôn có ý gì? Chẳng lẽ nụ hôn có thể trị bệnh sao?

Coi như điều anh nói là sự thật, thông thường Đơn Triết Hạo không kể những chi tiết nhỏ nhặt, nhưng những chi tiết kia mới quan trọng, cô nghe được giọng nói ấy mà tan nát cõi lòng, anh đang nói dối cô đó thôi.

Tình yêu không phải nên tin tưởng lẫn nhau sao?

“Tiểu Nhụy.” Đơn Triết Hạo thận trọng gọi cô, phát hiện Giản Nhụy Ái không tin mình, không ngờ có một ngày anh lại rơi vào hoàn cảnh này, đi tìm cô giải thích, trong mắt cô chỉ toàn là hiểu lầm, ánh mắt hiểu lầm ấy lại khiến anh nổi giận.

Đơn Triết Hạo không hề thương tiếc đẩy Giản Nhụy Ái ra, giận dữ hét: “Giản Nhụy Ái, rốt cuộc em muốn thế nào? Anh đã giải thích tất cả với em, em lại không tin anh là sao?”

Giản Nhụy Ái không nói gì, ngẩng đầu lên nhìn Đơn Triết Hạo, trong mắt lóe lên một ngôi sao mang theo nước mắt

Giọt nước mắt này rơi vào trong lòng Đơn Triết Hạo, trước kia Lạc Tình Tình cũng khóc như thế, anh cảm thấy phiền não, bây giờ, mọi khi nhìn thấy một giọt nước mắt là thần kinh anh lại đau thắt.

Đơn Triết Hạo không khỏi thở dài: “Tiểu Nhụy, muốn anh nói như thế nào em mới có thể tin tưởng anh đây, người anh yêu chính là em, anh và Lạc Tình Tình không còn quan hệ gì nữa?”

Anh cúi người, nhắm mắt lại, muốn đặt lên môi cô một nụ hôn

Giản Nhụy Ái cố bỏ mặc tình yêu của mình, cắn chặt môi, không muốn nói chuyện với Đơn Triết Hạo.

Cô thật sự muốn nói mình nhớ anh, muốn nói cho anh biết sự thật, kỳ lạ là cô lại không thể nói ra, nếu hai người muốn ở chung một chỗ thì đều quan trọng nhất chính là phải tin tưởng đối phương.

Nhưng động tác này của cô lại chọc giận đến Đơn Triết Hạo: “Không thể hiểu nổi phụ nữ mà.”

“Dạ, đúng là lòng dạ phụ nữ rất khó đoán, chỉ có Lạc Tình Tình mới thật sự là tri kỷ của anh, là người thích hợp với anh nhất, cô ấy hiểu anh, vậy thì anh cứ ở bên cô ấy đi, đừng đến chỗ em chịu tội? Không ai trách anh đâu.”

Cô khóc thút thít, hàm hừ, Đơn Triết Hạo chưa nói với cô được mấy câu, lại tức giận là sao?

Đơn Triết Hạo hoàn toàn không có tính nhẫn nại, nắm đấm trong tay đã nổi gân xanh, khuôn mặt anh tuấn lộ ra chút tức giận, anh không thích một Giản Nhụy Ái bề ngoài vô cùng yếu đuối nhưng nội tâm lại quật cường, đều đó bức anh phát điên

Nếu anh không nghỉ ngơi một chút, anh cũng sẽ điên mất, anh hít một hơi thật sâu, đè nén lửa giận: “Tiểu Nhụy, trong lòng anh chỉ là mình em, những thứ khác anh không yêu, em tin hay không thì tùy em”.

‘Ầm’ cửa phòng bệnh bị Đơn Triết Hạo dùng sức đóng lại.

Giản Nhụy Ái nhìn cánh cửa bị đóng thật chặt, cô cố nén nước mắt đang tuông rơi.

41. Chương 41: Gọi Điện Thị Uy

Mấy ngày trôi qua, Đơn Triết Hạo không còn qua tìm Giản Nhụy Ái nữa, hai người tựa như đã xa nhau, rùng mình từ từ bắt đầu cuộc sống mới.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu sáng muôn nơi, vài sợi nắng rơi xuống, hôm nay thời tiết thật đẹp.

Căn phòng của Giản Nhụy Ái cũng bị ánh sáng chiếu vào, muốn đi ra ngoài, luyện tập thể dục buổi sáng sẽ khiến cho thân thể khỏe mạnh hơn, cô cũng dần mất kiên nhẫn khi ngày ngày phải sống trong bệnh viện rồi.

Trong công viên, rất nhiều người đi qua đi lại.

Rất nhiều người ngã bệnh, đều đến đây tập thể dục buổi sáng, hi vọng thân thể có thể sớm hồi phục, sớm rời khỏi bệnh viện, vì trong vô thức chẳng ai muốn sống ở đây lâu cả.

Kể từ ngày đó đến hôm nay, dường như cô có vô tình gặp Đơn Triết Hạo hay đi ngang phòng anh thì cũng coi như không gặp.

Giản Nhụy Ái cũng chẳng biết được ai đã xuất viện? Chỉ nghe được điều đó qua miệng của Trác Đan Tinh, nghe được Lạc Tình Tình xuất viện, bệnh tình của cô ta có nằm viện cũng không có hiệu quả.

Mà Đơn Triết Hạo đem phòng bệnh biến thành văn phòng làm việc, ngày ngày anh có rất nhiều công việc cần hoàn thành.

Cô lắc đầu một cái, cố gắng tận hưởng buổi sáng của mình, không muốn tâm tình của mình bị những chuyện kia làm cho tổn thương.

Nhưng bỗng dưng Giản Nhụy Ái mất thăng bằng, lão đảo đi phía trước, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất: “A.”

“Cẩn thận.” Lúc mặt của cô chuẩn bị tiếp xúc với mặt đất, một đôi tay mạnh mẽ kéo cô lại, ôm lấy thân thể cô từ phía sau.

“A!” Thân thể của Giản Nhụy Ái dần vững vàng hơn, quay đầu nói lời cảm ơn: “Cám ơn!” Thậm chí không thấy rõ mặt của đối phương, cô đã lên tiếng.

Người kia kinh ngạc hô to: “Giản Nhụy Ái!”

Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt bất ngờ nhìn đối phương, thấy vẻ mặt đầy ngạc nhiên của anh, gương mặt kia cô có quen sao?

Thân thể cao to như thế, phải là người cao một mét chín trở lên, mắt nhỏ, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, gương mặt mập ù, mặc đồng phục bệnh viện, trên mặt hiện ra một nụ cười thật tươi.

Nụ cười dịu dàng như thể muốn đem con người ta hòa tan đi

Chỉ là, cô đoán không ra đối phương là ai.

“Tớ là Đỗ Đức Minh, lúc ở cô nhi viện bị cậu đón đi!”

“Đỗ ruột già?”

Trông mắt Giản Nhụy Ái hiện lên một tia vui mừng, nụ cười nở trên gương mặt.

Đỗ Đức Minh được đưa đến cô nhi viện cùng thời gian với cô, ở trong cô nhi viện hai năm, thường ngã bệnh, vóc dáng rất nhỏ nhẻ, cũng thường bị các bạn nhỏ trong cô nhi viện khi dễ, về sau được một người cậu nhận nuôi, từ đó mất đi liên lạc.

Không nghĩ tới hôm nay có thể gặp lại cậu ta, hơn nữa cậu lại trưởng thành khỏe mạnh như thế.

Đỗ Đức Minh nhìn Giản Nhụy Ái, trước mặt ướm, không ngờ lớn lên lại xinh đẹp như thế, rất có sức hút của con gái

“Đúng vậy! Chính là tớ, không ngờ cậu nhớ ra tớ?”

Trên gương mặt mũm mĩm của Đỗ Đức Minh tràn đầy nụ cười, xem ra vô cùng thật thà và đáng yêu. . . .

“Làm sao cậu lại ở trong bệnh viện?”

“Cậu cũng biết, từ nhỏ tớ thường hay ngã bệnh, ở bệnh viện cũng chẳng có gì lạ, còn cậu thì sao?”

Đỗ Đức Minh đưa đôi mắt kỳ quái nhìn cô, trước kia khi còn bé, trước kia cô là đứa bé hay khóc, nhưng cơ thể rất khỏe mạnh, cơ hồ ít khi ngã bệnh.

“Tớ. Tớ bị cảm!”

Giản Nhụy Ái không muốn Đỗ Đức Minh nghi vấn, nói sang chuyện khác: “Cái người cậu dẫn cậu đi, về sao hai người sống như thế nào?”

“Tạm được, cứ là như vậy, thật xin lỗi, tớ phải nhận điện thoại!” Chỉ chốc lát sau, Đỗ Đức Minh trở lại: “Thật xin lỗi, cậu tớ tìm tớ, có thể phải trở về, lần sau muốn nói chuyện, đây là số điện thoại của tớ, có rảnh rồi nhớ gọi cho tớ nhé!”

Giản Nhụy Ái nhận lấy danh thiếp, nhìn theo bóng dáng gấp rút rời đi, ngoài miệng nở một nụ cười, Đỗ Đức Minh, tính tình vẫn như ngày xưa, lúc nào cũng vội vã.

Bỗng điện thoại di động cô reo lên, đánh vỡ không khí yên tĩnh, khe cau mày, nhìn thấy số điện thoại di động của Đơn Triết Hạo, đã thật lâu anh không gọi điện cho cô rồi, nay gọi cho cô làm gì?

Cô mang lòng thấp thỏm nhận điện thoại, ống nghe phát ra giọng nói giận dữ: “Giản Nhụy Ái, anh không gọi cho em, em sẽ không gọi cho anh phải không? Bụng của anh rất đói, đi mua cháo đến đây cho anh với”.

“Alo.” Còn chưa chờ Giản Nhụy Ái trả lời, đối phương đã cúp điện thoại, cô nhúu chặt lông mày, Đơn Triết Hạo – người đàn ông bá đạo, cô quyết định tác thành cho anh và người kia rồi, cũng chẳng cần thiết nghe lời anh.

Anh cứ trêu chọc cô là sao, mấy ngày nay, Lạc Tình Tình đều đến tìm anh, đây không phải thể hiện là tình cảm bọn họ rất tốt sao! Đơn Triết Hạo vì sao còn quấy rầy cô?

Mỗi ngày nhìn Lạc Tình Tình lên giọng cầm hoa, mang theo nụ cười lướt qua phòng cô, tâm Giản Nhụy Ái khe dao động!

Giản Nhụy Ái biết Lạc Tình Tình đang hướng về cô ra oai! Nói rằng cô đã bị phế chức rồi.

Trở về phòng, Trác Đan Tinh đã tỉnh lại, bần thần mở nửa con mắt, lờ mờ nói: “Sớm như vậy, cậu đi đâu thế?”

“Đi ra ngoài tập thể dục.” Giản Nhụy Ái nhìn Trác Đan Tinh phải chịu cực khổ để chăm sóc cô, thật lòng cảm thấy áy náy, chờ thân thể cô tốt hơn một chút sẽ lập tức xuất viện.

“Đổ ruột thừa cũng thật chăm chỉ, xem ra cậu thua rất nhiều người”

“Cậu chưa từng nghe qua sao? Người ta cứ như vậy cả đời, vui vẻ cũng là một ngày, không vui cũng là một ngày, nhất định phải vui vẻ.”

Ngoài cửa bỗng có một người đi tới: “Giản Nhụy Ái, chúng ta có thể trò chuyện một chút không?”

Giản Nhụy Ái xoay người nhìn người đứng ở ngoài cửa, người nọ chính là Y Thiệu Thiên, không biết cậu ta muốn nói gì? Chỉ có thể im lặng đồng ý.

42. Chương 42: Khuyên (một)

Bệnh viện này thật sự không hổ danh là bệnh viện dành cho người giàu có, có đầy đủ các trang thiết bị, còn có cả quán cà phê, quán cà phê ở đây không giống như quán Nhân Ái của bọn cô, mà đây là quán cà phê dành cho những thượng lưu uống, các loại cà phê đặc tiền trên thế giới, tiệm này cũng có thể cung ứng.

Cô và Y Thiệu Thiên đều gọi cà phê Blue Mountain, loại cà phê này là cực phẩm dưới là Moka, có cả chút vị cafe Mocha đặc biệt, mỗi lần uống một thay đổi, giống như tâm tình của con gái.

Cô day day huyết thái dương, bởi vì chuyện của Đơn Triết Hạo, mà mấy ngày nay cô không được ngủ sâu thiếu chút nữa còn hạ huyết áp.

Y Thiệu Thiên nhìn vẻ mặt đầy mệt mỏi của Giản Nhụy Ái, anh lễ phép giúp cô pha cà phê.

Cô lễ phép cười đáp lại anh, nhận lấy cà phê, nói “Cậu Y, chắc cậu không chỉ mời tôi đến đây uống cà phê thôi chứ? Có chuyện gì, cậu cứ việc nói ạ.”

Khoẻ miệng Y Thiệu Thiên nâng lên một nụ cười: “Đúng, tổng giám đốc Đơn, chờ cô đưa cháo cho anh ấy!”

Thật ra thì khi cậu nhìn thấy Đơn Triết Hạo, có chút kỳ quái không hiểu vì sao Đơn Triết Hạo lại đối với cô như thế, cậu cũng thấy hơi ngạc nhiên.

Ở trong lòng cậu thì Giản Nhụy Ái chính là hai lúa, muốn phát lên thành Phượng Hoàng, nhưng khi đến gần cô mới biết cô có mị lực lượn như thế nào, chắc chắn cô có thể tiến rất sâu vào trong lòng Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo đợi cho bằng được cô mua cháo đến, nếu không sẽ không ăn cơm, tình nguyện chịu đói cả ngày, tính trẻ con vậy không đủ để chứng minh tình yêu anh dành cho cô sao?

“Tôi sẽ không đi, Đơn Triết Hạo không thích tôi, tại sao còn trêu chọc tôi?”

Giản Nhụy Ái nghe những lời Y Thiệu Thiên nói, lộ một giọng nói được xem là tự giễu cợt mình.

Y Thiệu Thiên không ngờ Giản Nhụy Ái lại nghĩ như thế, nhìn thẳng vào trong đôi mắt u buồn của cô, khuyên can: “Giản Nhụy Ái, tôi thấy dường như cô không có lòng tin với người khác rồi, chẳng lẽ cô không tin tưởng vào tấm lòng của Đơn Triết Hạo hay sao, vậy thì cũng không tin tưởng với chính mình?”

Y Thiệu Thiên chưa thấy cô gái nào thiếu tự tin như vậy, mặc kệ dù Giản Nhụy Ái lùi bước, nhưng đã kích lòng thích của Đơn Triết Hạo, lấy tính cách bá đạo của Đơn Triết Hạo, càng không chiếm được thứ mình muốn, anh càng muốn có được nó.

Hôm nay sự nghiệp phát triển khắp nơi trên thế giới! Hơn phân nửa là do tính cách cố chấp của anh tạo ra!

Khi Giản Nhụy Ái nghe hết lời của Y Thiệu Thiên nói, có chút sợ hãi, có lẽ cậu đã nói trúng nội tâm của cô, cô so chút mềm lòng rồi.

“Tôi không trả lời vấn đề của cậu”

“Cô không muốn trả lời? Hay không dám trả lời?”

Thật ra thì Giản Nhụy Ái rất xinh đẹp rồi, có lẽ cuộc sống ngày bé khiến cô đánh mất niềm tin của mình, không dám tranh thủ tình cảm, sợ thất bại, càng có chút nhát gan.

Y Thiệu Thiên nhìn một cử động nhỏ trong mắt của Giản Nhụy Ái, hốt hoảng không biết làm sao, lại có phần chần chờ, đại biểu rằng lời khuyên của cậu có giá trị.

“Tôi không muốn trả lời, cậu đừng có ép buộc tôi.”

Giản Nhụy Ái có thói quen che giấu tâm tình của mình trước mặt mọi người, đột nhiên bị người ta trắng trợn đào ra, cô hoảng hốt không biết đối phó như thế nào?

Y Thiệu Thiên không ép Giản Nhụy Ái nữa, thấy vẻ mặt của cô, cậu cảm thấy rõ sự hoảng loạn trong đó, có lẽ mấy năm gần đây cùng đại ma đầu Đôn Triết Hạo sống chung một chỗ, bản tính hốc hác khi đứng trước phụ nữ giảm mấy phần.

“Hiện tại cô tự trấn mình lại, nếu như cô cố gắng cởi dây trói của cô ra, sẽ phát hiện chuyện ưong không phải phức tạp như thế, trước khi làm một chuyện gì đó cô luôn xem hôm nay là ngày tận thế, thật ra thì không phải, đây là bắt đầu, cái mà cô chưa đánh bại đó chính là cánh cửa bỏ qua tình cảm của Lạc Tình Tình và Đôn Triết Hạo.

Sai lầm rồi, tổng giám đốc Đôn xem cô là trân châu bảo bối, tự như mặt trời mọc làm bạn cô, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Đôn Triết Hạo vì một người mà bỏ cả tính mạng của mình, như vậy cô lại không vì anh ta mà thử cố gắng một lòng, lại cố ý đi ra khỏi lòng anh ấy là sao?”

Y Thiệu Thiên nói một hơi dài, khiến cho nội tâm Giản Nhụy Ái đau thất....

Giản Nhụy Ái chần động, cô thật sự có thể sao? Đoạn tình cảm này sẽ có thu hoạch sao? Đứa bé, có phải cô là mẹ cũng nên thử cố gắng một lần không, có phải cô nên thử giữ chân ba của con mình không? Tại sao từ ‘mẹ’ lại khiến cô kinh sợ như thế?

Nỗi u buồn truyền đến cả Y Thiệu Thiên, anh dùng đôi mắt thâm thúy nhìn nỗi đau trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Cô gái này có thể dễ dàng truyền niềm đau cho ai khác, làm cho người ta rung động, không biết vì sao khi ấy tâm của Y Thiệu Thiên lại vì cô mà nhói đau, một giây sau, anh mới có thể điều chỉnh sự luống cuống trong lòng mình.

Cô gái trước mặt là hoa đã có chủ, hơn nữa người đàn ông của cô còn là Giản Nhụy Ái, nếu như đổi thành người đàn ông khác, có lẽ anh sẽ ra sức quyết chiến một trận, nhưng bây giờ không được, cậu chỉ có thể cố gắng trở thành bạn bè của cô mà thôi.

Trong lòng anh cảm thán nhẹ một tiếng, hướng về giá Giản Nhụy Ái nói: “Đây là cháo trứng muối thịt nạc, đưa cho tổng giám đốc Đôn giúp tôi! Tổng giám đốc Đôn đang chờ cô, đi đi!”

Cậu biết Giản Nhụy Ái và Đôn Triết Hạo là hai người có tình cảm với nhau, không phải chỉ một bên động lòng, chỉ có ở bên nhau hai người họ mới là chính mình.

Giản Nhụy Ái nắm cháo trứng muối thịt nạc, trong lòng dâng lên lo lắng, cô không nắm chắc phần thắng khi đối đầu với Đôn Triết Hạo, nên khẽ lắc đầu.

“Đi đi! Không cần phải sợ, cứ tự tin bước đi, chỉ cần cô bước một bước, cô liền cảm nhận được hạnh phúc.

Cô phải nhớ tổng giám đốc Đôn nhất định thuộc về cô, cho dù đi tới cuối thế giới, anh ấy cũng sẽ không rời bỏ cô.”

Giản Nhụy Ái bị lời nói của Y Thiệu Thiên làm cho tâm dao động....

Bọn họ ở chung không bao lâu, Đôn Triết Hạo là đang đối đãi thực tâm với cô sao?

Có lẽ, chuyện gì đều nên đi ra ngoài đối mặt mới có được đáp án chính xác nhất. Có phải hay không?

43. Chương 43: Khuyên (hai)

Y Thiếu Thiên cho là Giản Nhụy Ái lùi một bước vì vậy lên tiếng trấn an: “Cô hãy yên tâm đi, chỉ cần tổng giám đốc Đơn nhận định cô là người yêu của anh ấy, Lạc Tình Tình đang làm gì mờ ám, cũng sẽ không dao động được vị trí của cô trong lòng tổng giám đốc Đơn đâu.”

Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt nghi vấn nhìn tổng giám đốc Đơn, mắt đẹp lộ ra điều khó hiểu.

Y Thiếu Thiên cười cười: “Đêm hôm đó tổng giám đốc Đơn và Lạc Tình Tình ở chung một chỗ, không chứng minh được bọn họ có tình cảm với nhau.”

Y Thiếu Thiên cảm thấy Giản Nhụy Ái đối với Đơn Triết Hạo có chút hiểu lầm, có lẽ là những vấn đề này, cậu có thể giúp anh giải quyết một tay, như vậy cũng có thể gia tăng lòng tin của cô dành cho tổng giám đốc Đơn.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Tôi tận mắt nhìn thấy bọn họ ở chung một chỗ, hơn nữa.”

Giản Nhụy Ái muốn nói chuyện bọn họ còn hôn nhau, nhưng hai chữ ‘hôn môi’ kia mãi không thể nói ra khỏi miệng mỗi lần nhớ tới hình ảnh đó, lòng của cô lại như dao cắt.

Y Thiếu Thiên nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô, trong mắt nâng lên một tia cười.

”Ngu, Lạc Tình Tình quỷ kế đặc biệt nhiều, nói một cách khác, thế giới không có chuyện vừa khéo như thế đâu, để cho cô tận mắt nhìn thấy bọn họ tình tứ với nhau.

Nửa đêm, tại sao Lạc Tình Tình phải cùng Đơn Triết Hạo lên sân thượng tình tứ, chuẩn nhất là Lạc Tình Tình biết cô ra ngoài, mới gọi điện thoại cho tổng giám đốc Đơn, lợi dụng sự áy náy của Đơn Triết Hạo, trình diễn một màn tình cảm, chính là muốn cô xem, để cho cô biết khó mà thối lui.

Cô liền bị lừa dối, sa vào bẫy Tình Tình.”

Tâm Giản Nhụy Ái cả kinh: “Đơn Triết Hạo, trong lòng anh ta có cô ấy, mới đồng ý đi lên đó, không phải sao?”

“Đơn Triết Hạo, mặc dù bá đạo không ai bì nổi, nhưng nội tâm anh ấy lại vô cùng âm áp, tình tình cũng rất chân thật, chẳng lẽ cô còn chưa hiểu sao?”

“Cám ơn người!” Lòng Giản Nhụy Ái tin tuyệt đối, cô không thể trúng kế, tự đẩy Đơn Triết Hạo qua tay người khác, nắm chặt quả đấm, không ngừng dùng trọn sức lực của mình.

Khi cô đi đến phòng bệnh của Đơn Triết Hạo, lại nghe được giọng nói: “Tiểu thư Giản, thật là đúng lúc, cô cũng đến thăm Hạo sao.”

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn thấy Lạc Tình Tình cầm theo một hộp cơm giống cô như khuôn đúc, cô không khỏi run rẩy, trong lòng sợ hãi, nhưng cô không muốn lùi lại.

Đôi mắt Lạc Tình Tình tự tin và xinh đẹp, Giản Nhụy Ái cảm thấy lòng tự tin của mình giảm đi mười phần!

Tay cô tạo thành quả đấm, nội tâm liều mạng kích động, cố gắng đứng vững!

“Tiểu thư Lạc, chào cô!” trong lòng Giản Nhụy Ái có chút sợ hãi, cô phải cố gắng khắc chế nỗi sợ trong lòng mình, không thể để tâm mình bấn loạn.

“Tiểu thư Giản, cô ngã bệnh, chuyện cơm nước của Hạo, cũng không cần làm phiền cô... cô đi về trước đi! Chuyện ăn uống của Hạo, tôi có thể lo được” Lạc Tình Tình tự nhiên và thanh thản đẩy cửa vào, căn bản không đem Giản Nhụy Ái bỏ vào trong mắt.

Cô tả mỉm cười đi vào phòng, nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang cúi đầu làm việc, vừa định nói chuyện, Đơn Triết Hạo cũng chẳng ngẩng đầu lên, nói: “Giản Nhụy Ái, em chán sống sao, muốn bỏ đối anh à?!”

Thân thể Lạc Tình Tình run rẩy, trên mặt có chút lúng túng, chỉ là cô lập tức dùng nụ cười che đi sự lo lắng và trong lòng tức giận, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, câu nói kia cũng bay đến tai Giản Nhụy Ái.

“Hạo, anh ngã bệnh, tiểu thư Giản cũng là bệnh nhân, mang đến cháo không có dinh dưỡng phong phú, vì thân thể anh nên suy nghĩ một chút, vẫn không nên ăn đồ của tiểu thư Giản, anh xem này! Em tỉ mỉ. . .”

Đơn Triết Hạo không chờ Lạc Tình Tình nói xong, liền đứng dậy, đi tới bên cạnh Giản Nhụy Ái đang đứng phía sau Lạc Tình Tình, đưa mắt nhìn Giản Nhụy Ái ngây người như phỗng, cảm thấy buồn cười.

Anh cao ngạo nhưng nhìn gương mặt cô, lại nở ra một nụ cười, tựa như ánh mặt trời rực rỡ

Anh cứng chiều ngắt sống mũi cô, mang theo chút trách phạt, cười nói: “Giản Nhụy Ái, đây là phạt em, em bỏ đói anh lâu như thế sao? Mua chút cháo mà phải chạy tận Thái Bình Dương hả?”

Đơn Triết Hạo cố ý coi thường Lạc Tình Tình, cách làm của anh chính là nói cho Giản Nhụy Ái biết, cô mới chính là người anh lựa chọn.

Chuyện như vậy, chính là muốn Giản Nhụy Ái có lòng tin với anh, hi vọng khổ tâm của anh sẽ không uổng phí.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo, không biết anh đang làm cái gì? Nhưng nụ cười của anh, nhìn cũng không bình thường, cô không biết làm sao, chỉ có thể đứng ở đó.

Đơn Triết Hạo đem Giản Nhụy Ái kéo đến cạnh bên giường, để cho cô ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, thấy cô vẫn cúi đầu như cũ, bất mãn nói: “Giản Nhụy Ái, em mua cháo chậm, cũng không muốn cho anh ăn cháo sao.”

Giản Nhụy Ái chậm chậm hiểu ra:“Ồ!” Đứng dậy, vội vàng hấp tấp đi múc cháo, trong lòng khẩn trương không biết Đơn Triết Hạo muốn làm gì? Cầm chén cháo lên cũng khiến tay phát run.

“A!” Cô vụng về khiến cháo nóng đổ lên tay, Giản Nhụy Ái cúi đầu nhìn vết đổ ửng trên tay, uất ức trong lòng cô đều hóa thành nước mắt.

“Tiểu Nhụy, em làm sao vậy? Nóng sao? Cho anh xem.” Đơn Triết Hạo nhìn nước mắt của cô, cho là nóng rất nghiêm trọng, tâm bị sợ đến đập rộn lên, cầm đôi tay đỏ ửng lên, dịu dàng thổi.

Ngón tay có chút cảm giác ngứa, khiến gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng, nước mắt trong nháy mắt vì những dịu dàng của Đơn Triết Hạo mà kinh sợ dừng lại, liếc mắt nhìn thấy Lạc Tình Tình tức không chịu được, và Đơn Triết Hạo nghiêm túc thổi tay cô, hình như cũng không có phát hiện.

Không khí trong phòng trở nên lúng túng!

Lạc Tình Tình nhìn một màn ấm áp, gương mặt có rất nhiều cảm xúc, từ trắng trở nên đỏ và đang thay đổi thành xanh lá, đôi tay rất nhanh, liều mạng khắc chế cơn giận của mình.

Cô cảm thấy mình muốn điên rồi, Đơn Triết Hạo đang cố ý, anh cố ý bảo cô đi mua cháo cho anh, cố ý ở trước mặt cô biểu diễn màn yêu đương nóng bỏng, anh tính làm gì thế?

Lạc Tình Tình làm sao có thể không biết? Anh đang nói cho cô, trong lòng anh chỉ có Giản Nhụy Ái, anh cảnh cáo cô, không được khi dễ Giản Nhụy Ái.

Thế nên tỉ mỉ bày ra mọi chuyện, điều anh muốn chính là bảo vệ Giản Nhụy Ái, trước kia Đơn Triết Hạo chưa từng bảo vệ cô như thế, nội tâm Lạc Tình Tình tràn đầy ghen tỵ.

44. Chương 44: Nhớ Lại (một)

Tại nhà họ Đơn, một gia tộc lớn, có hoa viên xinh đẹp, đại sảnh toàn ánh đèn rực rỡ, khi ấy Đơn Triết Hạo tám tuổi không chớp mắt nhìn chăm chăm cái gì đó, không có nụ cười xinh tươi, chỉ có vẻ mặt lạnh lẽo, giọng nói trầm thấp, thậm chí khinh thường.

Bà nội mang đến cho anh một cô gái đáng vẻ như búp bê, tóc màu đen mun, ngũ quan xinh xắn, da thịt trắng như tuyết, cộng thêm đôi mắt trong veo, xem ra là một cô gái vô cùng xinh đẹp, người này chính là Lạc Tình Tình, năm ấy cô chỉ vừa bảy tuổi.

“Hạo, bà nội giới thiệu cho con một người bạn, về sau cô ấy sẽ chơi với con, làm bạn với con, con có thích không?”

Đơn Triết Hạo nhìn chăm chăm Lạc Tình Tình, thấy nụ cười hồn nhiên của cô, lại cảm thấy chán ghét: “Không cần, cháu không cần, bảo cô ấy rút đi.”

“Hạo, không thể vô phép như thế, cháu là đàn ông, tại sao cháu có thể rống to với con gái như thế? Để Tình Tình chơi với cháu, như thế cháu sẽ không cô đơn nữa.”

“Không cần, cháu không thích mấy đứa con gái khóc nhè, rút cho tôi, đừng cố gắng tiếp cận tôi!”

Đơn Triết Hạo cảm thấy Lạc Tình Tình là một cô gái mắc bệnh công chúa, thoát nhìn liền ghê tởm rồi, từ nhỏ đến lớn cậu đã sống chung với cô độc, đột nhiên có thêm một người bạn khiến cậu cảm thấy không thoải mái.

Lạc Tình Tình liếc mắt nhìn cậu bé nam một cái, dáng dấp khá đẹp trai, nói chuyện rất ngạo mạn, nó lấp tức hấp dẫn bé, Lạc Tình Tình trời sinh tánh kiêu căng, luôn cho mình là công chúa, chẳng có người đàn ông nào qua được, sức hấp dẫn của bé, chỉ có những người con trai hèn nhất, bé không cần quan tâm.

“Sẽ không khóc nhè, anh đừng đuổi em đi, em cũng biết võ công nữa.”

Trên mặt Lạc Tình Tình nở ra một nụ cười, rất sợ Đơn Triết Hạo không tin, cố ý trước mặt mọi người, múa mấy đường, như thế vừa ra tay, lại bị Đơn Triết Hạo ngăn cản.

“Được rồi! Vậy thì bạn ở lại đây!”

“Cảm ơn nhiều!”

bà nội nghe được lời Đơn Triết Hạo nói, lo lắng trong lòng hạ xuống, không ngờ nha đầu này cơ trí như thế, còn rất hợp ý cháu bà.

Khi còn bé, tâm cơ nặng như thế, xem ra lớn lên lại càng khó đoán, hi vọng Đơn Triết Hạo sẽ không yêu cô bé, bà nhìn hư thế nào cũng thấy cô gái này không thích hợp làm bạn gái Đơn Triết Hạo, cũng không thích hợp làm con dâu nhà họ Đơn.

Có lẽ suy nghĩ quá nhiều, bọn họ còn nhỏ sẽ không cùng những cảm xúc ngổn ngang như thế đâu!

Thời gian như cái chớp mắt, bảy năm trôi qua rồi.

Tập đoàn Đơn thị, hô biến một cái đã trưởng thành, trở thành một tập đoàn lớn, cứ như vậy đến một đêm lại xảy ra biến cố, Đơn thị rơi vào khủng hoảng kinh tế, đứng trước nguy cơ phải đóng cửa, nhà họ Đơn phải gánh trên vai một khoản nợ khổng lồ.

Bà nội vì lo lắng nhiều, ngã bệnh nằm liệt giường bệnh.

“Bà nội, đừng khóc, cháu thề sẽ gây dựng lại tập đoàn Đơn thị, tuyệt đối sẽ không khiến bà nội đau lòng.” Khi đó, Đơn Triết Hạo mười lăm tuổi, nhưng ý chí hùng hồn, nói lời cam kết với bà nội mình, gây dựng lại tập đoàn Đơn thị, hơn nữa khiến tập đoàn Đơn thị lớn hơn gấp trăm lần, ngàn lần trước kia....

Lạc Tình Tình trở thành kẻ theo đuôi Đơn Triết Hạo, càng lớn càng xinh đẹp, trở thành một đứa be ngoan trong mắt mọi người, gương mặt đỏ thắm đáng yêu, dung mạo của cô luôn đồn tim người đối diện.

“Bà nội, con cũng sẽ giúp anh Hạo một tay!”

Lạc Tình Tình nở một nụ cười, đi theo sau lưng Đơn Triết Hạo, mặc dù anh chỉ mười lăm tuổi, nhưng đã mang tính trầm ổn khác người, thân thể anh cường tráng, vẻ ngoài anh tuấn, anh cũng rất giỏi võ công.

Mười lăm tuổi đã tốt nghiệp đại học Cambridge, bắt đầu trở thành một nhà kinh doanh, đã đưa Đơn thị qua đoạn thời gian khó khăn.

Với vẻ bề ngoài xuất chúng và sự thôn minh ấy, hấp dẫn không ít ánh mắt của phái nữ, nhưng những ánh mắt kia bị sự khôn khéo của Lạc Tình Tình đánh lui.

Trong giai đoạn Đơn Triết Hạo gây dựng sự nghiệp, Lạc Tình Tình dựa vào sự sắc sảo của mình, thành công trở thành trợ thủ đắc lực sau lưng Đơn Triết Hạo.

“Tốt lắm, cô đã làm tốt chuyện của mình rồi, không cần giả bộ thông minh nữa!” bà nội không vui khê cau mày nói, bà không thích tính cách giả tạo của Lạc Tình Tình.

Cô gái này chỉ biết đùa giỡn tâm tình người khác, nói láo cũng không dối sắc, kiêu ngạo và tự mãn, sợ rằng yêu vinh hoa phú quý là chính... Bà nội vừa nhìn thấy cô đã cảm thấy phiền.

Lạc Tình Tình biết rõ mọi chuyện, từ nhỏ bà nội đã có thành kiến lớn với cô, cô đã tìm mọi cách lấy lòng bà, bà nội cũng không nhìn thấy cô thuận mắt.

“Bà nội, bà nên dưỡng bệnh cho thật tốt, cháu đảm bảo chỉ sau năm năm nữa, tập đoàn Đơn thị sẽ vô cùng lớn mạnh!”

Bà nội đặt lòng tin mười phần vào Đơn Triết Hạo, trong lòng tràn đầy an ủi, rốt cuộc Đơn Triết Hạo đã lớn, đã hiểu được những gì bà cố gắng cho Đơn thị, nếu giao Đơn thị cho Đơn Triết Hạo quản lý, nhất định sẽ lượn mạnh.

Năm năm, dưới thành phố buôn bán phồn hoa, tập đoàn Đơn thị chiếm một phần lớn, không chút che giấu, nó đứng vững dưới ánh mặt trời, dẫu có đi qua bão táp thì nó vẫn lượn mạnh theo từng ngày.

Từ nguy cơ sắp phải đóng cửa, trong thời gian ngắn ngủi, Đơn thị trở thành công ty lớn thứ hai trong nước, tập đoàn Đơn thị, thành công trở thành ông trùm của ngành kinh tế.

Các ngành nghề không ngừng được mở rộng, không dừng lại trong nước mà vươn ra khu vực, biến chuyển với nhiều tính chất phức tạp, tài chính, rượu, thời trang, thực phẩm....

Đơn Triết Hạo vào Lạc Tình Tình đi công tác.

Phòng khách sạn, trần ngập hương hoa, Đơn Triết Hạo tải lại trong niềm vui, mỗi đêm, Lạc Tình Tình lại đến phòng anh rắc tí hương hoa vào không gian.

Ánh mặt trời chiếu vào đầu giường, Đơn Triết Hạo khê cau mày, từ trong mộng tỉnh lại, hôm qua uống không ít rượu, đứng lên có chút say.

Cánh tay cường tráng cố gắng chống đỡ thân thể, ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, cau mày tìm kiếm chung quanh, không thấy bóng dáng Lạc Tình Tình, ánh mắt lơ đãng nhìn lên bàn, thấy một tờ giấy đặt dưới bàn thủy tinh.

Anh cầm tờ giấy lên: “Hạo, ngày hôm qua rất mệt mỏi, nhiệm vụ hôm nay, em có thể giải quyết một mình, anh nên nghỉ ngơi tốt nhé, yêu người, Lạc Tình Tình.”

Nhìn tờ giấy Lạc Tình Tình ghi lại, sắc mặt Đơn Triết Hạo trầm xuống, hôm nay nói chuyện về hợp đồng lớn, người bên phía đối tác đag cố ý làm khó dễ, Lạc Tình Tình đi đến đó một mình rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, anh không suy nghĩ nhiều, mang theo áo khoác, vội vã chạy ra ngoài.

45. Chương 45: Nhớ Lại (hai)

Tại Nhà xưởng

Lạc Tình Tình khẽ cau mày, không ngờ dừng đi lại xốc như thế, cô bắt đầu cảm thấy hối hận, muốn trách chỉ có thể trách sự xúc động khi thấy Đơn Triết Hạo mệt mỏi, xúc động đúng là ma quỷ.

Cô nhìn sự im ắng xung quanh, tất cả đều là vật phẩm bỏ hoang, nếu như gặp chuyện không may, sẽ có rất ít người phát hiện.

Suy nghĩ một chút cô lại cảm thấy dựng tóc gáy, bắt đầu có ý định bỏ cuộc nửa đường, muốn quay xe vòng về.

Trong nháy mắt Lạc Tình Tình xoay người rời đi, liền bị hai thân thể cao lớn vây quanh, trên mặt bọn họ lộ ra ý tứ côn đồ.

“Các người.” Cô giật mình.

Trai đẹp, hai chữ mắt cô thoáng qua đáng vẻ ấy, chưa bao giờ cô cự tuyệt yêu cầu của trai đẹp.

Sau một phút, cả hai người cùng lộ ra tia xảo huyệt, ngay sau đó, người đàn ông mạnh mẽ kia đem cô đến lầu bỏ hoang.

Không ngờ trên lầu bỏ hoang, lại có một chiếc giường lớn, còn có nhiều vật dụng rách rưới, mùi vị hôi thối đến ghê tởm.

“Các người muốn làm gì?” Lạc Tình Tình khiếp sợ quét nhìn hai người, hai trai đẹp đều thuộc loại cô thích, khiến cho trông mắt của cô trở nên sáng hoắc, chỉ cố đè nén bùng nổ trong lòng.

Lạc Tình Tình không phải một người có thể vì người đàn ông mình yêu mà thủ trinh tiết, cô và Đơn Triết Hạo ở chung một chỗ, ngày ngày Đơn Triết Hạo đều bận rộn.. chuyện công ty, căn bản là không có cách nào thỏa mãn nhu cầu về tình dục của cô, thế nên cô đã ngầm bao nuôi vài người đàn ông, còn chuyện tình một đêm thì cô chẳng thể nào đếm hết.

Mấy ngày nay, Đơn Triết Hạo trở lại, vì muốn có biểu hiện tốt trước mặt anh, cô đã nhận sự thèm khát trai của mình, vóc người khôi ngô kia khiến Lạc Tình Tình nảy sinh dục vọng, cái loại dục vọng kia càng ngày càng mãnh liệt.

Hai người cười dâm dăng nhìn Lạc Tình Tình, thấy dung mạo xinh đẹp của cô, một người đã sớm không nhẫn nại được, bộ mặt gian trá đẩy Lạc Tình Tình té nhào lên trên giường, xé quần áo cô ra.

Một vóc dáng mỹ lệ hiện ra trước mặt bọn họ, để cho bọn họ càng thêm hưng phấn.

Lạc Tình Tình mượn cớ từ chối mấy cái, ánh mắt rưng rưng cầu tình: “Các vị đại ca, van cầu các người tha cho tôi!”

“Thật đẹp, cô là cô gái đẹp nhất mà chúng tôi gặp, hôm nay, chúng ta sẽ thưởng thức cô, làm sao có thể tha cho cô được? Để đại ca chăm sóc em.”

Vừa dứt lời, người đàn ông kia mãnh liệt gặm lấy thân thể mềm mại của Lạc Tình Tình: “Quá thơm rồi, thật là quá non, đáng yêu quá!”

“Dừng.” Miệng Lạc Tình Tình lẩm bẩm, trong lòng lại bị hai người kia gây nghiến, thân thể của cô trải qua sự chăm sóc kĩ càng, bắt đầu đỏ ửng lên, mấy năm qua được nhiều đàn ông vuốt ve, thân thể cô càng thêm trơn mềm.

Cả người cô chìm trong mê ly, bàn tay không thể chờ đợi kéo dây nịt ra, nhìn vật to lớn kia, trong lòng dâng lên hưng phấn cực độ, hôm nay cô có thể điên cuồng, cũng có thể mượn cớ điên cuồng.

Người đàn ông kia dùng sức lực mạnh mẽ nhất, hung hăng chạy nước rút bên trong cơ thể Lạc Tình Tình, khiến cho lòng cô trở nên trống rỗng, có lại những cảm giác phong phú trước kia, cô không chút kiêng kỵ nào, lên tiếng rên rỉ, rống giận: “Ừ.”

Ý thức của cô từ từ bị người đàn ông kia đánh rớt, điên cuồng gào thét, càng thêm điên cuồng nghênh hợp với hai người đàn ông cùng một lúc.

“Người anh xem, cậu có thấy chúng ta giống như kẻ đi hiếp dâm không? Hay là chúng ta bị hiếp dâm đây? Tôi cứ có cảm giác cô gái này đang hưởng thụ chứ không phải chịu trận?”

“Đúng là như thế, dường như chúng ta gặp phải một dâm tặc rồi, nhưng cô gái này rất tuyệt, rất ổn nha.”

Lạc Tình Tình yếu đuối thở ra, thân thể thoải mái, cảm giác như đang bay ra, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cô rất hài lòng nhìn hai người trước mặt, nếu như không phải là hoàn cảnh ác liệt, khiến cô trở nên độc ác, cô sẽ hài lòng một trăm phần trăm.

“Đứng lại.” Cô đứng dậy, cầm lấy quần áo, nhìn những vết thương rục rở ở khắp cơ thể, giữa hai chân là những vết thương thật sâu, trên mặt dính đầy chất lỏng, xem ra vô cùng nhếch nhác, lại mang theo dự hoặc khôn chừng.

Hai người xoay người, đưa ánh mắt thú vị nhìn Lạc Tình Tình, đưa ánh mắt nhìn gương mặt trơn bóng của cô, một chút cũng không có kiêng dè, chẳng có gì khiến cho bọn họ phải che giấu chuối dục vọng đang bị đốt lên, cổ họng nóng bỏng như ngưng đọng.

“Mới chơi chưa bao lâu, thế mà các người đã hết sức, thật là kém cỏi, tới đây, tôi sẽ cấp cho các người một cơ hội.” Lạc Tình Tình tựa như thành giường, nâng một chân lên, buội hoa tư mật hiện ra trước mặt hai người.

Sắc mặt hai người nóng lên, lần đầu tiên gặp phải cô gái điên cuồng như thế, thấy mặt cô không đỏ, tim không đập dồn dập, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Một người trong đó phản ứng nói: “Có phải cô bị bệnh AIDS hay không?”

Lạc Tình Tình khẽ cau mày, khó khăn gật đầu một cái, quệt mồ hôi môi, tỏ bộ dáng đáng thương nói: “bệnh AIDS, tôi giống người bị bệnh AIDS lắm sao?”

Cô hào phóng thể nhưng lại bị người ta xem như người bị bệnh AIDS, trong lòng chợt cảm thấy không thoải mái, đặt chân xuống, nhặt quần áo lên, khóe miệng bất đắc dĩ nói: “Dám làm chuyện quan hệ nam nữ, thế mà lại sợ bị bệnh AIDS, thật là người đàn ông vô năng.”

“Cô nói cái gì? Cô nói lại một lần nữa tôi xem, cô cho rằng cô rất mạnh mẽ sao, cẩn thận ông đây sẽ gọi anh em mình đến, đụ chết cô cho xem.”

Sau khi Lạc Tình Tình mặc quần áo vào, trong lòng khinh thường, những người đàn ông cô từng chơi đùa đêm chẳng hết, làm sao lại sợ mình chết dưới tay đàn ông chứ?

“Vậy ông cứ gọi đến đi. Tôi sẽ ở đây chờ.”

“Được, cô chờ đây, cẩn thận ông đây trở lại sẽ giết cô.”

“Trước khi làm được thì đừng có mạnh miệng như thế.” Lạc Tình Tình khinh thường hướng về bóng dáng người đang rời đi, lẩm bẩm nói.

46. Chương 46: Mắc Nợ Lạc Tình Tình

Trong phút chốc, Trác Đan Tinh chạy đến cửa sổ sắc mặt tái nhợt, giống như xảy ra chuyện gì? Nhìn sắc mặt của bạn tốt mà tim Giản Nhụy Ái đập liên hồi.

“Nhụy Ái, không xong rồi, viện trưởng Mary bởi vì trái tim suy kiệt mà đã qua đời, làm thế nào bây giờ?”

Giản Nhụy Ái lao đảo mấy bước, may nhờ Đơn Triết Hạo đỡ cô, cô nắm chặt cánh tay Đơn Triết Hạo, móng tay cắn lấy những thớ thịt của anh, Đơn Triết Hạo nhìn đau đớn, dịu dàng nói: “Tiểu Nhụy, em đừng khấn trương, chúng ta sẽ đến đó xem một chút.”

Trong mắt Trác Đan Tinh tràn đầy nước mắt, chạy tới ôm Giản Nhụy Ái, khó khăn nói: “Tại sao phải như vậy? Việc trưởng Mary, bà ấy lương thiện như thế! Tại sao ông trời cứ muốn cướp đi tính mạng của bà ấy?”

“Làm sao có thể? Viện trưởng Mary mới năm mươi tuổi, tại sao bà ấy có thể qua đời? Đan Tinh, cậu đừng gục tở...”

cô không thể tin, đẩy vai Trác Đan Tinh ra, nước mắt phản bội cô, cứ không ngừng chảy xuống.

Viện trưởng Mary, là một viện trưởng của tâm hồn lương thiện, từ nhỏ đến lớn ba người bọn họ đều do viện trưởng Mary nuôi lớn, có thể nói viện trưởng Mary vừa là ba vừa là mẹ của bọn họ.

“Tớ cũng vậy hi vọng mọi chuyện đều là giả, nhưng nó là chuyện thật, viện trưởng Mary đã rời xa chúng ta rồi.” Trác Đan Tinh nói xong, cũng không kiềm được nước mắt.

“Hạo, em muốn đi gặp viện trưởng Mary, hiện tại chúng ta đi liền đi.” Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa nắm cánh tay Đôn Triết Hạo cầu xin, sau đó cùng anh chạy ra ngoài.

Lúc này, đáy lòng Đôn Triết Hạo trở nên chần động, ngăn Giản Nhụy Ái đang kích động chạy đi: “Tiểu Nhụy, đồng ý với anh, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không thể kích động quá mức, nhớ không? Anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Giản Nhụy Ái căn bản không nghe được bất cứ từ gì, cô và Trác Đan Tinh đã chạy ra đến nhà xe.

Đôn Triết Hạo khởi động xe hơi, dọc theo đường đi, ba người họ không ai nói với ai tiếng nào, không khí ngột ngạt đến không thở được.

Xe nhanh chóng đi đến trước cửa cô nhi viện Mary!

Những đứa bé đang vây quanh thi thể của viện trưởng, gương mặt đứa bé nào cũng nước mắt đầm đìa, ba người nhóm Giản Nhụy Ái lập tức chen vào, nhìn thấy vải trắng đã che mặt viện trưởng Mary, hai người mang theo cõi lòng không tin đứng chết lặng nơi đó.

Hốc mắt Quyền Hàn đã đỏ ửng nhìn Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh, khó khăn nói: “Các em đã tới.”

Giản Nhụy Ái không thể tin, tay run run, vén vải trắng che mặt viện trưởng Mary lên, nhìn thấy gương mặt chẳng còn sức sống, ánh mắt khép chặt của bà.

‘Bịch, bịch’ hai người quỳ xuống bên cạnh viện trưởng Mary, sắc mặt Giản Nhụy Ái chợt tái nhợt, đôi môi trắng đến đáng sợ, cả người đều đang run rẩy, tay của cô vuốt ve đôi tay lạnh như băng của viện trưởng.

Cô không ngừng xoa, lẩm bẩm nói: “Viện trưởng Mary, sao tay của người lạnh như vậy? Có phải rất lạnh không, lạnh, để con kiểm quần áo khác thay cho người, người nằm đây làm gì thế? Nhanh lên một chút.”

“Viện trưởng Mary, chúng con tới rồi, thật xin lỗi, chúng con tới trễ...” Trác Đan Tinh không ngăn được đau khổ, nằm bên cạnh viện trưởng Mary, gào khóc, giống như muốn đen cả ruột gan của mình khóc ra bên ngoài.

Những đứa bé của cô nhi viện, tâm linh vốn đã yếu ớt hơn người, nên bọn họ không chịu nổi chuyện một người quan trọng trong trái tim mình rời đi.

Chuyện xảy ra, bọn họ sẽ như người bị sụp đổ một nửa thế giới, đây cũng có thể giải thích của chuyện đau lòng của Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh.

Mọi người đứng bên cạnh hai người bọn họ, yên lặng rơi lệ.

Đôn Triết Hạo nhìn những giọt nước mắt không ngừng rơi của Giản Nhụy Ái mà tâm cũng chua xót.

“Tiểu Nhụy, em đừng như thế, người chết không thể sống lại được.” Đôn Triết Hạo đau lòng, dịu dàng ôm lấy cô vào lòng: “Đừng khóc!”

Giản Nhụy Ái rút vào trong ngực Đôn Triết Hạo, liều mạng khóc đến tê tâm liệt phổi, khóc đến hoa mắt bất tỉnh.

Cô không chịu được cảnh người thân rời đi, nhớ tới cha mẹ cũng nằm trên chiếc giường trắng, cả cơ thể lạnh như băng, mặc cho cô gào khóc, cha mẹ cũng không có để ý tới, hiện tại bị kịch lại tái diễn lần nữa.

Bị kịch này, đã kích nặng nề đến cõi lòng của Giản Nhụy Ái!

47. Chương 47: Viện Trưởng Mary Qua Đời

Trong phút chốc, Trác Đan Tinh chạy đến cửa sổ mắt tái nhợt, giống như xảy ra chuyện gì? Nhìn sắc mặt của bạn tốt mà tim Giản Nhụy Á đập liên hồi.

“Nhụy Ái, không xong rồi, Viện trưởng Mary bởi vì trái tim suy kiệt mà đã qua đời, làm thế nào bây giờ?”

Giản Nhụy Á lao đảo mấy bước, may nhờ Đơn Triết Hạo đỡ cô, cô nắm chặt cánh tay Đơn Triết Hạo, móng tay bầu lầy những thớt thịt của anh, Đơn Triết Hạo nhìn đau đớn, dịu dàng nói: “Tiểu Nhụy, em đừng khẩn trương, chúng ta sẽ đi đến đó xem một chút.”

Trong mắt Trác Đan Tinh tràn đầy nước mắt, chạy tới ôm Giản Nhụy Ái, khó khăn nói: “Tại sao phải như vậy? Viện trưởng Mary, bà ấy lương thiện như thế! Tại sao ông trời cứ muốn cướp đi tính mạng của bà ấy?”

“Làm sao có thể? Viện trưởng Mary mới năm mươi tuổi, tại sao bà ấy có thể qua đời? Đan Tinh, cậu đừng gật tở.”

Cô không thể tin, đẩy vai Trác Đan Tinh ra, nước mắt phản bội cô, cứ không ngừng chảy xuống

Viện trưởng Mary, là một viện trưởng của tâm hồn lương thiện, từ nhỏ đến lớn ba người bọn họ đều do viện trưởng Mary nuôi lớn, có thể nói viện trưởng Mary vừa là ba vừa là mẹ của bọn họ.

“Tở cũng vậy hi vọng mọi chuyện đều là giả, nhưng nó là chuyện thật, viện trưởng Mary đã rời xa chúng ta rồi.” Trác Đan Tinh nói xong, cũng không kiềm được nước mắt.

“Hạo, em muốn đi gặp viện trưởng Mary, hiện tại chúng ta đi liền đi.” Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa nắm cánh tay Đơn Triết Hạo cầu xin, sau đó cùng anh chạy ra ngoài.

Lúc này, đầy lòng Đơn Triết Hạo trở nên chần chừ, ngăn Giản Nhụy Ái đang kích động chạy đi: “Tiểu Nhụy, đồng ý với anh, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không thể kích động quá mức, nhớ không? Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, bảo vệ em.”

Giản Nhụy Ái căn bản không nghe được bất cứ từ gì, cô và Trác Đan Tinh đã chạy ra đến nhà xe.

Đơn Triết Hạo khởi động xe hơi, dọc theo đường đi, ba người họ không ai nói với ai tiếng nào, không khí ngột ngạt đến không thở được.

Xe nhanh chóng đi đến trước cửa Cô nhi viện Mary!

Những đứa bé đang vây quanh thi thể của viện trưởng, gương mặt đứa bé nào cũng nước mắt đầm đìa, ba người nhóm Giản Nhụy Ái lập tức chen vào, nhìn thấy vải trắng đã che mặt viện trưởng Mary, hai người mang theo cõi lòng không tin đứng chết lặng nơi đó.

Hốc mắt Quyền Hàn đã đỏ ửng nhìn Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh, khó khăn nói: “Các em đã tới.”

Giản Nhụy Ái không thể tin, tay run run, vén vải trắng che mặt viện trưởng Mary lên, nhìn thấy gương mặt chẳng còn sức sống, ánh mắt khép chặt của bà.

‘bịch, bịch’ hai người quỳ xuống bên cạnh viện trưởng Mary, sắc mặt Giản Nhụy Ái chợt tái nhợt, đôi môi trắng đến đáng sợ, cả người đều đang run rẩy, tay của cô vuốt ve đôi tay lạnh như băng của viện trưởng.

Cô không ngừng xoa, lẩm bẩm nói: “Viện trưởng Mary, sao tay của người lạnh như vậy? Có phải rất lạnh không, lạnh, để con kiểm quần áo khác thay cho người, người nằm đây làm gì thế? Nhanh lên một chút.”

“Viện trưởng Mary, chúng con tới rồi, thật xin lỗi, chúng con tới trễ.” Trác Đan Tinh không ngăn được đau khổ, nằm bên cạnh viện trưởng Mary, gào khóc, giống như muốn đem cả ruột gan của mình khóc ra bên ngoài.

Những đứa bé của cô nhi viện, tâm linh vốn đã yếu ớt hơn người, nên bọn họ không chịu nổi chuyện một người quan trọng trong trái tim mình rời đi.

Chuyện xảy ra, bọn họ sẽ như người bị sụp đổ một nửa thế giới, đây cũng có thể giải thích của chuyện đau lòng của Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh.

Mọi người đứng bên cạnh hai người bọn họ, yên lặng rơi lệ.

Đơn Triết Hạo nhìn những giọt nước mắt không ngừng rơi của Giản Nhụy Ái mà tâm cũng chua xót.

“Tiểu Nhụy, em đừng như thế, người chết không thể sống lại được.” Đơn Triết Hạo đau lòng, dịu dàng ôm lấy cô vào lòng: “Đừng khóc!”

Giản Nhụy Ái rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, liều mạng khóc, khóc đến tâm tê phổi liệt, khóc đến hoa mắt bất tỉnh.

Cô không chịu đựng được cảnh người thân rời đi, nhớ tới cha mẹ cũng nằm trên chiếc giường trắng, cả cơ thể lạnh như băng, mặc cho cô gào khóc, cha mẹ cũng không có để ý tới, hiện tại bị kịch lại tái diễn lần nữa.

Bi kịch này, đã kích nặng nề đến cõi lòng của Giản Nhụy Ái!

48. Chương 48: Trong Tang Lễ Gặp Phải Sát Thủ

Tang lễ của viện trưởng Mary rất long trọng, tang lễ này là do Đơn Triết Hạo tận lực chăm lo.

Tất cả những người lớn lên trong Cô Nhi viện, không từ cực khổ, không kể xa gần, tất cả đều có mặt đông đủ.

Mọi người mặc áo đen, ngực cài một đoá hoa Bách Hoa, sắc mặt ai cũng nào nề và đau thương.

Đơn Triết Hạo một tắc cũng không rời, luôn bên cạnh bảo vệ Giản Nhụy Ái, bàn tay nắm thật chặt đôi tay của Giản Nhụy Ái.

Chuyện lần này đối với Giản Nhụy Ái mà nói đó là một đả thương nghiêm trọng.

“Hạo, em muốn đi nhà vệ sinh, anh ở đây đợi em là được rồi.”

“Em đi nhanh rồi trở về nhanh!” Đơn Triết Hạo không yên lòng phân phó.

Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, nhà vệ sinh của cô nhi viện Mary, được xây dựng ở một nơi vắng vẻ, nhưng từ nơi tổ chức hậu lễ đến chỗ nhà vệ sinh thì không xa lắm, xa xa cũng có thể nhìn thấy.

Đơn Triết Hạo mới phóng tâm để cô một mình đến nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh đã có mấy người, khi cô bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh, nhìn thấy tầm hai ba người nằm bất tỉnh trên mặt đất, máu tươi chảy dài, nguyên nhân bọn họ chết là một dao ngay ngực!

Nhìn thấy những vết máu đỏ tươi khiến tâm Giản Nhụy Ái kinh hãi.

“A!” cô nhìn thấy cạnh cửa là năm người đàn ông mặc áo đen, điểm giống nhau của bọn họ là đều mang súng trên tay.

Một phút sau, Giản Nhụy Ái biết mình đang gặp nguy hiểm, cô sợ hãi chống đỡ trên vách tường, chất vấn: “Các người muốn làm gì?”

Năm người đàn ông mặc áo đen không nói gì, từng bước từng bước tiến tới gần Giản Nhụy Ái.

Theo bản năng, Giản Nhụy Ái lui về phía sau, cho đến khi không thể lui được nữa, cô mới dừng lại.

“Buông tiểu Nhụy ra....” một giọng nói lạnh lẽo vang lên từ phía sau lưng nhóm người áo đen.

Năm người áo đen và Giản Nhụy Ái đồng loạt nhìn về phía cửa, chỉ thấy Đơn Triết Hạo lạnh lùng đứng ở cửa!

Đơn Triết Hạo đứng từ xa nhìn thấy không khí ở nhà vệ sinh không bình thường, anh lập tức đến để kiểm tra, không ngờ năm người áo đen nắm cầm súng chỉ vào Giản Nhụy Ái.

“Không ngờ, tốc độ Đơn Triết Hạo nhanh như vậy.” Một người vừa nói hết lời, nhanh chóng bắt được Giản Nhụy Ái, đem súng nhắm ngay thái dương của Giản Nhụy Ái.

“Buông cô ấy ra!” trong mắt Đơn Triết Hạo hiện ra một tia thô bạo nhìn chằm chằm đám người kia, tay anh nắm một quả đấm, giọng nói tức giận đến kinh người.

Trong tang lễ long trọng, không ngờ có người mang theo súng đi vào, hơn nữa mục tiêu của bọn họ là nhắm ngay mình.

Đôi mắt anh trở nên âm u, nhìn thẳng vào một khẩu súng trên tay người áo đen, nhìn thấy dấu hiệu bên trên, anh biết đó chính là đấm sắt thủ trên núi.

Không ngờ, Y Thiếu Thiên không đem toàn bộ lực lượng của lão Trần diệt trừ, mà vẫn còn lưu lại vài người, hôm nay xem ra phải dọn dẹp sạch sẽ, tránh cho lưu lại hậu quả.

“Buông cô ấy ra, nếu như Giản Nhụy Ái có nguy hiểm gì, mấy người các người đừng mơ tưởng đi ra khỏi cô nhi viện, không nên quên, khắp cô nhi viện này đều có người của tôi!” Đơn Triết Hạo không nói láo, bởi vì viện trưởng Mary đã qua đời anh lập tức triệu tập vài người đến đây để bảo vệ và tiếp mọi người lo hậu sự.

Tay hắn ta nắm chặt khẩu súng, hiện tại Giản Nhụy Ái đang trong tay bọn họ, muốn cứu Giản Nhụy Ái, chắc chắn Đơn Triết Hạo phải đánh cuộc một lần.

“Đơn Triết Hạo, nếu chúng ta có can đảm tới cô nhi viện, cũng chưa có tính toán rời khỏi cô nhi viện, nếu như có thể kéo theo hai người cùng chết thì đây không phải là cái chết tồi.” Kẻ đang nói chuyện nhìn ra ý đồ của Đơn Triết Hạo, hắn tay lên nòng khẩu súng trong tay, một tay khác liền chơi đùa trên gương mặt Giản Nhụy Ái.

“A!” Giản Nhụy Ái thét lên một tiếng đầy đau đớn.

Đơn Triết Hạo thấy thế, sắc mặt bỗng biến đổi, bước lên phía trước mấy bước, đem những cử chỉ của Giản Nhụy Ái thu vào đáy mắt.

“Xem ra chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Đơn Triết Hạo vừa dứt lời, từ trong nhà vệ sinh có hai mươi người sát thủ áo đen xuất hiện, trên tay bọn họ là những khẩu súng Submachine gun, đồng loạt chỉ vào năm người áo đen, mấy giây đi qua, thế cục liền xảy ra chuyển biến lớn.

Trong lúc hỗn loạn, Đơn Triết Hạo đưa tay đem Giản Nhụy Ái kéo về trong lồng ngực của mình, khẩn trương hỏi “Tiểu Nhụy, em có sao không?!”

Giản Nhụy Ái kinh sợ, cắn môi, trong mắt loé lên những giọt nước mắt: “Em không sao, không có chuyện gì.”

Đôi tay mềm mại của cô ôm lấy cổ của Đơn Triết Hạo, đem mặt mình vùi vào cổ của anh.

“Đứa ngốc, không cần phải sợ, anh đã nói sẽ bảo vệ em rồi.” Đơn Triết Hạo đem cô ôm vào trong ngực, bàn tay khẽ vuốt ve ót của cô, một cái rồi lại một cái, anh cố gắng an ủi cô.

Năm người áo đen không thể tin được, bọn họ bày ra tất cả, nhưng lại bị Đơn Triết Hạo dùng mấy giây dễ phá vỡ, năm người áo đen từ Chúa Tể trở thành tù nhân, “Đơn Triết Hạo, rơi vào trên tay của cậu, thì phải cho các anh em thoải mái một chút chứ!”

Đơn Triết Hạo buông Giản Nhụy Ái ra, trên người anh mang theo một khí thế bức người, ánh mắt thô bạo nhìn chằm chằm năm người áo đen, lạnh lẽo nói: “Dư âm của ông chủ trần thật lớn, xem mọi người trung thành như vậy, dám động thủ với người phụ nữ của tôi, tất cả đều phải chết.”

Đơn Triết Hạo mang theo mấy hộ vệ, đều là những người đã trải qua huấn luyện đặc biệt, trước họ đều là những sát thủ cao cấp ở các quốc gia khác nhau, còn nay họ chỉ làm việc riêng cho anh!

Súng trên tay của năm người áo đen liền rơi xuống sàn nhà, nhưng phí sau bọn họ vẫn còn một khẩu súng.

“Không ngờ Đơn Triết Hạo thông minh như thế này, thật có khả năng, hôm nay chúng ta xem thử ai giỏi hơn ai.”

Đơn triết Hạo biết Giản Nhụy Ái gặp nguy hiểm, đã sớm đem những vệ sĩ kia an bài tốt, chờ lúc thích hợp sẽ cứu Giản Nhụy Ái.

Anh sẽ không đánh nếu không nắm chắc chiến thắng!

Giản Nhụy Ái bình ổn lại nội tâm của mình, cô biết mình đã an toàn, ngửa đầu nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, cô biết được sức mạnh của Đơn Triết Hạo rồi.

Lòng của cô bỗng run lên, trốn vào trong lồng ngực của Đơn Triết Hạo.

49. Chương 49: Giúp Em Với, Không Cần Sát Sinh

Ánh mắt của Đơn Triết Hạo thối qua đám hộ vệ, bọn họ lĩnh ngộ được cái gì? Hung hăng đá năm người áo đen cho họ nằm rạp xuống đất, để cho bọn họ quỳ gối trước mặt của Đơn Triết Hạo.

Đầu năm người áo đen đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt thoáng qua chút xóc xếch, nhưng trên mặt vẫn là vẻ mặt không chịu khuất phục, ánh mắt trừng lớn.

“Ông chủ Trần, còn bao nhiêu dư đảng, nhanh chóng nói ra, các người sẽ được giảm chút tội.”

Mắt Đơn Triết Hạo trở nên sâu thẳm, đem Giản Nhụy Ái đặt trong lòng, đi về phía trước một bước, hôm nay nhất định phải đem tất cả dư đảng của lão Trần ra, tiêu diệt toàn bộ, nếu không, bọn họ sẽ uy hiếp đến an toàn của Giản Nhụy Ái.

“Ta không biết.” Năm người áo đen cùng kêu lên nói.

Đáy mắt Đơn Triết Hạo thoáng qua lạnh lẽo, ‘soàn soạt soàn soạt’ mấy cái, một cây súng lục màu bạc đã được lên cò, chỉ thẳng vào người áo đen, trông mắt tỏa ra tia tàn nhẫn: “Nói!”

“Nói gì?” Người bị súng chĩa vào ót, thân khẽ ưỡn lên, đầu nhìn chăm chú vào họng súng, ánh mắt nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, bộ dáng thấy chết không sợ.

Năm người áo đen có chút cốt khí, thấy bọn họ cứng ngắc, mặc kệ bên trong có bao nhiêu cứng rắn, đứng trước mặt Đơn Triết Hạo đều biến thành kẻ nhu nhược.

“Nếu như không nói, vậy tôi sẽ cho các người về nhà làm việc!” Đơn Triết Hạo cười lạnh một tiếng, châm chọc nói, trông mắt năm người áo đen lóe ra vẻ kinh hoàng, sau đó lại là vẻ mặt thà chết.

Nếu bọn họ không nói, Đơn Triết Hạo sẽ cho bọn họ cơ hội để nói.

“Ban đầu khi chúng tôi bị ông chủ Trần thuần phục, chúng tôi cũng chưa có người nhà, chẳng uy hiếp được chúng tôi đâu!”

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm vào người đang nói chuyện, đáy mắt nhanh nhẹ liếc qua người đang có ý định lẩn tránh, bắt đầu dĩ người đang nói chuyện, căn bản không sợ hơi thở ác độc của Đơn Triết Hạo.

Xem ta muốn nghe được điều bí mật từ miệng năm người áo đen là chuyện không thể nào, vung tay lên, phía sau là hai mươi tên cận vệ, đồng loạt lên cò, súng lục hướng về phía năm người áo đen.

Đối với Đơn Triết Hạo thì người không có lợi, giữ lại cũng là lãng phí đất đai, chỉ bằng giải quyết cho xong.

Giản Nhụy Ái nhìn tình cảnh trước mắt, kịp hiểu là Đơn Triết Hạo đang muốn làm gì?

“Hạo, anh không thể làm như thế?”

“Tiểu Nhụy, em biết mình đang nói gì không?” Đơn Triết Hạo chống lại ánh mắt cầu xin của Giản Nhụy Ái, giọng nói không mang theo chút tình cảm nào.

Không khí không tiếng động, không khí mang theo sự khản trương và mùi máu tanh nồng nặc, khiến tinh thần của Giản Nhụy Ái càng thêm căng thẳng và lo sợ.

Hôm nay viện trưởng Mary về trời, cô không thể giết người, nếu không sẽ là bất kính đối với viện trưởng Mary, mím môi: “Hạo, đừng giết người nữa, bỏ qua cho bọn họ đi?”

Mọi người nhìn chằm chằm vào gương mặt thất sắc của Giản Nhụy Ái, trong con người xinh đẹp là những giọt nước mắt tràn đầy, môi đỏ mọng khẽ run rẩy, cổ giả bộ trấn định xin tha cho những người suýt giết cô.

“Tiểu Nhụy, anh hiểu em không thấy mấy chuyện chém giết, anh dẫn em đi.”

Đơn Triết Hạo thu súng lục trong tay lại, anh biết Giản Nhụy Ái không thích nhìn những trận chém giết, tâm đã sợ hãi quá độ, nên muốn dắt cô rời đi.

Giản Nhụy Ái không nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo, bước chân không nhúc nhích.

“Hạo, anh đừng làm như thế, giết người thì phải đền mạng, bọn họ cũng không có làm gì em? Khuyên anh nên có lòng khoan dung, anh giết bọn họ rồi, sẽ bị phát luận trừng trị đó!”

Giản Nhụy Ái nhìn người áo đen đang cầm súng chỉ về đám người kia, nếu như cô không ngăn lại, có phải sinh mạng họ đã biến mất rồi không?

“Tiểu Nhụy, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những người làm tổn thương em!”

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái thiện lương, dù anh giải thích như thế nào, cũng không thay đổi được gì.

Năm người áo đen đồng loạt nhìn Đơn Triết Hạo, nói từng chữ một: “Đơn Triết Hạo, cậu muốn giết thì cứ giết đi! Chúng tôi đây, không bao giờ cầu xin phụ nữ!”

“Được!” Đơn Triết Hạo không chịu được sự uy hiếp của người khác, nếu bọn họ đã muốn chết, vậy thì không trách được chuyện anh máu lạnh vô tình, vung tay lên, ‘bằng’ mấy tiếng vang dội khắp trời.

Trong nháy mắt, nhà vệ sinh của nhân gian lại biến thành địa ngục, toàn thân năm người áo đen nhuộm máu đỏ tươi, nằm bất tỉnh trên sàn nhà, bảy rồi tám người đang đứng bồng nằm trên sàn.

Trên cơ thể năm người áo đen toàn là máu tươi, giống như suối nước không ngừng phun ra, mãnh liệt ra, giống như Nham Thạch phun trào, máu hồng dính trên quần áo, nhuộm đỏ cả nhà vệ sinh, chung quanh đều là máu, mắt của đám người kia đều trợn trắng lên.

“A!” Giản Nhụy Ái bị kinh sợ, giống như gặp ma quỷ, khiến cho cả người cô ghê tởm đến muốn ói: “Úm. . . .” Cả phổi cũng lẫn lộn.

“Tiểu Nhụy, em có sao không?” Đơn Triết Hạo vịn vịn vào người Giản Nhụy Ái, trấn an nói.

Sắc mặt Giản Nhụy Ái mất hết sắc huyết, đôi môi yếu ớt, đây là lần đầu tiên cô thấy nhiều người chết như thế, trước kia chỉ từng nhìn qua phim truyền hình, hơn nữa bọn họ còn chết bên cạnh cô, Đơn Triết Hạo vì cô mà giết chết những người này, nghĩ tới những chuyện này, nội tâm của cô kinh sợ, dường như cô đang bước chân vào thế giới bóng đêm.

Đơn Triết Hạo nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Giản Nhụy Ái, sự yếu đuối của cô, trong lòng là một trận áy náy: “Tiểu Nhụy, không cần phải sợ, nếu như anh không giết bọn họ, bọn họ sẽ gây bất lợi cho em, biết không?”

Giản Nhụy Ái khóc không thành tiếng, núp vào trong ngực Đơn Triết Hạo, cả người run rẩy, giọng nói yếu ớt: “Giúp em với, cũng không cần sát sinh.”

50. Chương 50: Giản Nhụy Ái Ngát Xỉu

“Đứa ngốc, em quá đơn thuần, nếu như em mềm lòng với kẻ địch, chính là em tự đào mồ cho mình, chỉ cần người nào uy hiếp đến sinh mạng của em, anh sẽ để cho hắn nhận lấy một cái kết thê thảm.” Đơn Triết Hạo dùng một tư thái ngạo nghễ, trong mắt anh là một tia kiên định, ngày hôm nay anh sẽ giết sạch những kẻ tổn thương Giản Nhụy Ái, chuyện đương nhiên, anh chính là chủ, nên giọng nói của anh có chút cuồng ngạo, khiến Giản Nhụy Ái sợ hãi.

“Nhưng dù sau bọn họ cũng là một mạng người!” Cô không muốn bởi vì mình, mà mấy người kia bị mất mạng, coi như bọn họ đáng chết, cũng phải đền cho Pháp luật khai trừ bọn họ.

Cô tuyệt đối không ngờ Đơn Triết Hạo sẽ làm như vậy!

Qua mấy giây ngắn ngủi, cô đưa mắt nhìn những thi thể chết yểu, muốn nói đạo lý với Đơn Triết Hạo, cũng không biết nói thế nào? Chỉ có anh mới là người, mới gọi là mạng sống sao? Trái tim cô không ngừng đập loạn, dịu dàng ôm lấy ngực, cảm giác đầy ảm áp.

Về mặt Giản Nhụy Ái không ngừng xoay chuyển, từ bi thương đến sợ hãi, sợ hãi đến vô cùng tự trách!

“Được rồi, anh đỡ em đi ra ngoài!” Đơn Triết Hạo cố gắng hạ thấp giọng nói của mình, anh biết chuyện này đã hù cô sợ, cô là một cô gái hiền lành lại đơn thuần, làm sao lại để cho cô tiếp xúc với sự chết chóc như thế này?

Khi bước ra ngoài, cảm nhận được mùi vị mới mẻ, nội tâm Giản Nhụy Ái dần nóng bức, giống như chậm rãi lấy lại cảm xúc.

Cô nhắm mắt lại, khắc chế những hình ảnh không nên có đang cứ bu quanh đầu của mình, càng không muốn để những hình ảnh kia trở thành thứ ám ảnh lấy cô.

Những có cứ quay quanh mắt của cô!

Cô lắc đầu một cái, ngược mắt nhìn gương mặt anh tuấn của anh, nhưng đôi mắt anh vẫn như đôi mắt của một con quỷ khát máu, ánh mắt ấy vô cùng xa lạ, tựa như mèo ngoan biến thành con cọp hung ác!

Một giây sau, cô cảm giác thấy sợ khi đang đứng bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Tại sao lại có bộ dạng như vậy? Cô sợ ai? Cảm giác sợ hãi?

Trong mắt anh sinh mạng con người rẻ mạt như vài đồng tiền, vậy anh không thích cô, vậy mạng của cô cũng chẳng đáng tiền.

Đi trên đường, thân thể Giản Nhụy Ái khẽ run rẩy trong mắt lóe lên những ngôi sao mang tên hoang mang, điều đó khiến tim Đơn Triết Hạo đau nhói.

Anh biết ý định của Giản Nhụy Ái, nhìn cô không nói lời nào, chỉ lo đi về phía trước, giống như bỏ hết tất cả mọi chuyện nơi đây ngoài ra bên ngoài.

Đơn Triết Hạo mới biết vừa rồi mình quá xúc động, đã khiến Giản Nhụy Ái hoảng sợ.

Anh khẽ thở dài một tiếng, đưa tay muốn giữ tay Giản Nhụy Ái lại, khiến thân thể cô hơi ngẩn ra.

Đơn Triết Hạo lập tức cau mày, không để cho cô đi tiếp, tay dùng chút lực, ôm lấy Giản Nhụy Ái vào lòng mình: “Em đang nghĩ cái gì vậy?”

“Không có, không có gì.” Giản Nhụy Ái hốt hoảng trả lời.

Gương mặt tái nhợt và tiều tụy cố gắng trốn tránh, khiến trong lòng Đơn Triết Hạo cảm đau đớn.

“Em sợ?” Đơn Triết Hạo dịu dàng hỏi.

“Không có. Không có.” Giản Nhụy Ái cảm giác thần kinh mình đang đau nhức, nhưng cô không dám nói chuyện với anh, cô nhìn thẳng vào mắt anh, trong đó là những tia máu tanh cùng sự tăng nhận.

“Tiểu Nhụy, em phải biết rõ, anh có thể làm mọi chuyện, nhưng em phải hiểu, anh làm tất cả là để bảo vệ em, anh chính là người đàn ông của em.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng và linh hoạt, khuôn mặt anh tuấn lộ ra nét ôn nhu lạ thường, muốn lợi dụng sự ảm áp của mình đầu độc lấy tâm hồn cô, trấn an sự bối rối trong lòng cô.

“Em. Em không có sợ hãi!” Giản Nhụy Ái quay mắt, bước đi như người mất hồn, không dám quay lại nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, trong lòng một hồi hốt hoảng, thân thể của cô khẽ run rẩy.

Anh nâng khóe môi lên: “Tiểu Nhụy, anh ở đây, em đừng sợ?”

“Em... em không có. . . . em thật sự là không sợ, em nghĩ thông rồi, Hạo, anh đừng ép buộc em” Lý tri Giản Nhụy Ái như sắp rơi đi.

Cô khó chịu ngồi chồm hổm lên, chậm rãi ôm thân thể mình, đem gương mặt giấu vào nơi sâu nhất, khóc không ra tiếng .

Lòng anh đau đớn, ôm chặt lấy thân thể của cô, Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái sợ! Hình ảnh mới vừa rồi có lẽ đã hù dọa cô, anh thật hối hận và xúc động, anh không làm được gì, hối hận cũng đã rồi, huống chi anh không cho phép người khác làm tổn thương cô, nếu người kia tiếp tục sống trên thế giới này, anh sẽ vô cùng lo lắng.

Đơn Triết Hạo mặc cho cô khóc thút thít, chỉ cần có thể bảo vệ an toàn cho cô.

“Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy.” Đơn Triết Hạo gọi tên cô, Giản Nhụy Ái không động tĩnh, đã ngất đi, khuôn mặt anh trở nên đông cứng, ôm lấy cô tiến lên xe hơi riêng, chạy tới bệnh viện.

Anh ôm Giản Nhụy Ái vào lòng ngực, dịu dàng ra lệnh: “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy. Em mau tỉnh lại cho anh.”

Cô gái nhỏ đang nằm trong ngực dường như đối nghịch với anh, gương mặt trắng nõn giờ đây đã tái nhợt, môi đỏ mọng không nhúc nhích.

Bình tĩnh như thế là sao? Anh có thể cảm nhận được hơi thở suy yếu của cô, sắc mặt lạnh lùng đạt tới cực hạn, hướng về phía tài xế quát: “Nhanh lên một chút!”

Tâm tài xế không khỏi run rẩy, tay thấm ướt mồ hôi, cố gắng chạy với tốc độ nhanh nhất có thể.

Chiếc xe thể thao chói sáng như bay khỏi mặt đường, với tốc độ điên cuồng, khiến cho các chiếc xe chạy ngược lại, dùng có tức giận cũng không dám đi chống lại, dù sao chỉ cần chiếc xe kia bị trễ một chút, mọi người cũng khó có tiền mà trả.

51. Chương 51: Đơn Triết Hạo Nói Xin Lỗi

Trong bệnh viện, Đơn Triết Hạo vì khẩn trương mà áo sơ mi ướt đầm thành một mảng lớn, cái trán chảy một luồng mồ hôi, coi như đã thật chặt, những con mắt anh vẫn không rời khỏi Giản Nhụy Ái dù là nửa giây.

Bác sĩ có phần kinh ngạc, nhanh chóng chuẩn đoán cho Giản Nhụy Ái, chẩn đoán bệnh xong, bác sĩ đứng dậy, hướng về phía Đơn Triết Hạo nói: “Tổng giám đốc Đơn, tiểu thư Giản không có đáng ngại, chỗ là kinh sợ quá độ, nên ngất đi, đợi chút sẽ tỉnh lại thôi.”

Đơn Triết Hạo gật đầu một cái, đưa mắt ý bảo bác sĩ cứ rời đi.

Bác sĩ nhìn về vết thương trên tay Đơn Triết Hạo nói: “Tổng giám đốc Đơn, cánh tay của anh bị nứt ra, cần băng bó lại một chút.”

“Không có chuyện gì, ông ra ngoài đi, đợi chút tới phòng bệnh của tôi.”

“Dạ!”

Đơn Triết Hạo đưa mắt nhìn bác sĩ rời đi, trông mắt băng lạnh khê hiện ra tia máu đỏ, xem ra là đoạn thời gian trên xe ôm lấy Giản Nhụy Ái, khiến vết thương rách ra.

Anh tự tay kéo ghế đến ngồi cạnh giường cô, nhìn gương mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng như càn liễu phát phơ, không muốn để gió khiến cô nhiễm lạnh, nên khê khàng lấy chăn đắp lên người cô.

Ngoài miệng không khỏi nâng lên mỉm cười, chưa bao giờ anh nghĩ đến việc chăm sóc người bệnh lại khiến anh hạnh phúc như thế.

Đặc biệt nhìn người mình yêu, cái loại cảm giác hạnh phúc đó, anh không có cách nào diễn tả được.

Giản Nhụy Ái cảm thấy toàn thân bị sợ hãi bao quanh, giống như đứng trong thế giới bóng tối, rất nhiều thi thể đột nhiên vây quanh cô, sắc mặt bọn họ tái nhợt, mắt trợn trắng, từng bước, từng bước dẫm lên người cô.

Cô hồi hoàng sợ lui về phía sau, mặc kệ cô lui thế nào, chạy thế nào, những người đó cứ dây dưa, đi theo phía sau cô.

Giản Nhụy Ái nghĩ sẽ hô cứu mạng, nhưng vô dụng, cổ họng cô như bị ai đó níu lấy, không thể phát ra được bất cứ tiếng nào, nước mắt như nước suối trào ra.

“A. Cứu mạng.”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái sợ hãi giãy giụa, thấy toàn thân cô đều đang run rẩy, nước mắt theo tròng mắt xinh đẹp mà rơi xuống, nhỏ từng giọt xuống gối dài.

Nước mắt của cô hóa thành một thanh kiếm sắc bén, ghim vào trái tim Đơn Triết Hạo.

Lòng anh chỉ biết trách mình vô dụng, yêu thương cô đến thế, chỉ có thể hung hăng ôm cô vào lòng, nhỏ giọt lệ thầm: “Thật xin lỗi!”

Giọng nói trầm thấp tràn đầy đau lòng mùi vị, Đơn Triết Hạo lau những giọt nước mắt trên má cô, giống như đang cầu xin nó đừng chạy nữa.

Thân thể Giản Nhụy Ái đột nhiên chấn động, cô cho là lỗi tai mình có vấn đề?

Đường đường là Tổng giám đốc Đơn Triết Hạo lại nói lời xin lỗi với cô, anh không nói không được sao?

Cặp lông mi dài của Giản Nhụy Ái trở nên cong vút, đôi mắt mở to ra, biểu hiện rằng cô không hiểu, càng giống như một đứa bé có điều hoang mang.

Đôi mắt đẹp mang theo sự không thể tưởng tượng nổi nhìn Đơn Triết Hạo: “Anh. Anh nói cái gì?”

“Thật xin lỗi, vì mấy chuyện anh đã làm, không có suy tính đến năng lực chịu đựng của em, dọa cho em sợ, đều là sai lầm của anh.”

“Hạo!” Giọng nói của Giản Nhụy Ái bởi vì lời nói xin lỗi của Đơn Triết Hạo mà đánh mất đi sự cứng rắn.

Chung quanh cô chính là vẻ dịu dàng của Đơn Triết Hạo, đôi mắt thâm thúy và bá đạo trong nháy mắt liền hòa tan vào sự trong trẻo của Giản Nhụy Ái.

Để Đơn Triết Hạo nói xin lỗi là điều không dễ dàng, Giản Nhụy lo sợ cũng bởi lời nói này, lo lắng trong lòng cũng vì lời nói này mà tan chảy, cô tựa như trên sa mạc hoang vu, tìm được ốc đảo, tìm được cây cỏ cứu mạng mình!

Trên đời có rất nhiều lý do để nói không thương, vội, mệt mỏi, vì muốn tốt cho người ta. Mà yêu thì lý do có một lý do duy nhất, đó chính là muốn được ở bên cạnh người.

Cô nhắm mắt lại hưởng thụ mùi vị quen thuộc của Đơn Triết Hạo, mùi thơm nhẹ nhàng của cơ thể anh, thêm mùi thuốc nhàn nhạt, mùi thuốc! theo quán tính, cô nhìn về phía cánh tay của anh!

Nó đó ngẫu, cô liền kinh sợ, trái tim Giản Nhụy Ái đau đến không thể nói nên lời: “Cũng chảy máu, sao anh không băng bó thêm, nếu là.”

Còn chưa chờ Giản Nhụy Ái nói hết lời, anh đã cúi người xuống, hôn lên cánh môi xinh đẹp của cô.

Giản Nhụy Ái khẽ ngẩn người, liền nghênh đón nụ hôn của anh, nụ hôn kích thích và nóng bỏng như thế, để cho cô mất đi năng lực khống chế.

Bốn phía tràn ngập mùi vị phong tình độc đáo, kích thích cuồng lấy cơ thể cô, gương mặt vì không kìm chế được mà đỏ ửng lên.

Vì sao nụ hôn của Đơn Triết Hạo, lại khiến cô mê loạn như thế, Đơn Triết Hạo không cần dùng lời ngon tiếng ngọt, lại có thể khiến Giản Nhụy Ái vô cùng yên tâm.

Hô hấp của cô trở nên khác thường rối loạn, nhào vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, từng ngậm... từng ngậm hít vào thở ra.

Đơn Triết Hạo hài lòng với phản ứng của Giản Nhụy Ái, vốn muốn tiến sâu hơn một bước, đòi lấy tất cả của cô, nhưng Đơn Triết Hạo biết mình không thể, thân thể cô đã chịu nhiều cú sốc, anh không nỡ để cô chịu đựng thêm nữa, xem ra hôm nay phải nhịn!

52. Chương 52: Ánh Sáng Chói Mắt

Thời gian chậm chậm trôi qua, một ngày rồi lại một ngày, thân thể Giản Nhụy Ái dần khang phục, đó là do Đơn Triết Hạo tư tay chăm sóc, những ám ảnh cũng không còn đeo bám cô, vốn là có thể xuất viện, nhưng Đơn Triết Hạo cố ý muốn giữ cô lại, đợi đến khi anh xuất viện!

Đúng là một người đàn ông bá đạo, hung hăng đến chẳng ai có thể chấp nhận được! Nên Giản Nhụy Ái chỉ có thể chấp nhận ở lại bệnh viện cùng với anh.

Mấy ngày trôi qua, đi theo bên cạnh Đơn Triết Hạo, cô dần hiểu được chẳng dễ làm ông chủ lớn. Nói là anh ở bệnh viện dưỡng thương, nhưng mọi ngày vẫn phải giải quyết rất nhiều công việc, cũng như nhận điện thoại của mọi người.

Giản Nhụy Ái thật lòng cảm thấy để làm Đơn Triết Hạo vô cùng khó khăn, cô chỉ có thể nhàm chán ngồi ở trên ghế sa lon đếm các ngón tay của mình, nhìn đồng hồ, đã qua buổi trưa, thấy Đơn Triết Hạo chẳng có bất kỳ động tĩnh gì, còn Giản Nhụy Ái thì đói không chịu được, cô quyết định ra ngoài mua chút đồ ăn, cũng có thể mua chút cháo về cho Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái đưa mắt nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, thấy anh và Y Thiệu Thiên vẫn nói chuyện công việc, chắc cũng chẳng có chú ý đến chuyện cô rời đi.

Cô cúi lưng xuống, len lén chạy ra ngoài, cố gắng chạy đến phòng ăn.

“Tiểu Nhụy, bên này!”

Giản Nhụy Ái đi vào phòng ăn, đã thấy Đỗ Đức Minh đang ngồi một bàn ăn cách đó không xa.

Ngay sau đó, cô mỉm cười chào cậu, sau đó trực tiếp đi đến chỗ của cậu ta: “Đỗ ruột già, cậu cũng ăn cơm trễ như thế này sao?”

“Không ngại, ngồi xuống ăn cơm chung với tớ đi!” Đỗ Đức Minh rất có phong độ, đứng dậy kéo ghế giúp cho Giản Nhụy Ái, ý là mời cô ngồi xuống.

Giản Nhụy Ái khẽ mỉm cười: “Cám ơn!”

“Xem một chút xem cô muốn ăn món gì? Tớ cảm thấy món ăn Pháp ở đây rất ngon, cậu có muốn ăn thử không?”

Đỗ Đức Minh cười chờ đợi Giản Nhụy Ái cho ý kiến, cậu thường ở bệnh viện, đối với cái nhà ăn này vô cùng quen thuộc, thậm chí cậu thuộc lòng thực đơn ở đây.

Giản Nhụy Ái xem qua thực đơn các món ăn Pháp, không nhìn được nuốt nước bọt một cái, giá tiền các món ăn đắt đến kinh người.

Cô vô thức sờ vào chỗ tiền trong túi mình, ngoài miệng lộ ra nụ cười đầy gượng ép, cô không muốn ăn đồ đắt tiền như vậy: “Đỗ ruột già, tôi... tôi không có thói quen dùng các món ăn nước ngoài!”

Đỗ Đức Minh hiểu ý tứ trong câu nói của Giản Nhụy Ái, thấy dáng vẻ lúng túng của cô, le lưỡi một cái, làm ra một dáng nhảy mắt đáng yêu, cậu ngoắc một người phục vụ tới: “Canh hầm cá, tôm hẹ với pho mát, gà hầm cách thủy tiêu chuẩn quê hương gà, mặt ông, hai phần sò hầm với bơ đậu, đồ ngọt, xoài ướp lạnh, quả mâm xôi nải hạt...”

“Được rồi, quá nhiều rồi chúng ta không cần nữa, chúng ta ăn không hết đâu.” Giản Nhụy Ái cả Đỗ Đức Minh, nếu cô không ngăn cản cậu, chắc cậu sẽ gọi tất cả các món trong thực đơn ra, tất cả chỉ để cô ném thử một lần.

Đỗ Đức Minh nhìn Giản Nhụy Ái, khẽ mỉm cười: “Vậy thì tạm thời nhiều đó thôi, nếu cậu vẫn còn thấy thiếu thì cứ nói... dù sao ăn cơm chính là ăn cho no bụng.”

Giản Nhụy Ái cười một tiếng, nghĩ thầm bao nhiêu món ăn đó? Còn không no bụng! Cô không phải là heo, không khí phòng anh nhất thời trở nên cực kỳ an tĩnh.

Cô nhàm chán nhìn mọi người đag cười nói xung quanh, xoay người nhìn Đỗ Đức Minh đang nhìn chăm chăm vào cô, cô chỉ lúng túng gượng cười.

“Đỗ ruột già, nếu người kia được cậu săn sóc thế, bạn gái của cậu chắc sẽ rất hạnh phúc!”

Đỗ Đức Minh nghe thế vội vàng nói: “Tớ không có bạn gái!”

Giản Nhụy Ái kinh động nhìn Đỗ Đức Minh, ánh mắt hơi sững sờ, không hiểu cười cười: “Đỗ ruột già, cậu làm sao thế? Bạn gái cũng chưa có? Hay là cậu chọn kỹ qua vậy?”

Đỗ Đức Minh cũng biết phản ứng vô cùng kịch liệt, vội vàng khoát tay che giấu.

“Không có chuyện gì, người kia rất ưu tú sao, nhất định là một cô gái được rất nhiều người ngưỡng mộ.”

Đỗ Đức Minh nghe được trong câu nói của Giản Nhụy Ái, tâm chỉ cười lạnh một tiếng, lác đầu một cái.

Thật ra từ nhỏ cậu đã rất thích Giản Nhụy Ái rồi, những cô gái khác, cậu đều không muốn, cậu chỉ muốn một người, đó chính là cô.

Có lẽ khi đến lúc, chính là lúc nên nói. Anh đưa đôi mắt thâm tình nhìn cô: “Nhụy Ái, thật ra thì tớ...”

Đôi mắt của cô khẽ kinh ngạc, cậu nghĩ mình sẽ nói ra tình cảm mà cậu đã chất chứa nhiều năm, nhưng không biết nên nói như thế nào, mấy năm nay cậu vẫn yên lặng đợi chờ, nhưng đến khi đứng hoàn chính trước mặt cô, cậu lại chẳng biết phải làm sao?

Giản Nhụy Ái nghiêm túc nghe Đỗ Đức Minh nói chuyện, nhưng đến thời khắc mấu chốt, cô có cảm giác không khí xung quanh trở nên khác thường, một ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn chăm chăm cô, cô chợt có cảm giác cả người thiếu tự nhiên.

Cô khẽ ngẩng đầu lên, đột nhiên ở giữa đỉnh đầu, có một đôi mắt nhìn chăm chăm cô...

“Anh... anh thế nào?”

Đỗ Đức Minh cảm nhận được vẻ mặt hoang mang của Giản Nhụy Ái, nhìn về phía ánh mắt cô đang nhìn.

Cách đó không xa, có một người đàn ông khí thái bất phàm vẻ mặt lạnh lẽo đi bên cạnh anh ta còn có một cô gái xinh đẹp hơn rất nhiều cô gái xinh đẹp khác, ánh mắt đang nhìn thẳng về phía Giản Nhụy Ái.

Dù cậu có ngu ngốc đến thế nào cũng hiểu, bọn họ là đến tìm Giản Nhụy Ái, tại sao Giản Nhụy Ái lại sợ hãi như thế?

“Cậu có quen biết bọn họ không?”

Giản Nhụy Ái hung hăng trừng mắt với Đỗ Đức Minh, chống lại đôi mắt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo, trong lòng run lên! Làm sao anh lại đến đây?

Anh đến đây để bắt cô trở về sao? Chỉ là cô không có làm việc gì trái với lương tâm, tại sao phải sợ như thế?

Giản Nhụy Ái suy nghĩ lung tung, khối óc của cô trở nên hỗn loạn, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nóng rực của anh.

Đơn Triết Hạo đi từng bước chậm đến bên cạnh Giản Nhụy Ái, anh mắt nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Giản Nhụy Ái, ánh mắt nhìn cô như nhìn một hồng hạnh vượt tường(*), anh nhìn cô bằng một đôi mắt đầy sát khí, không có bất cứ tia tình cảm nào.

*(hồng hạnh vượt tường: ngoại tình).

Chỉ nói chuyện với Y Thiếu Thiên một chút, thế mà Giản Nhụy Ái đã chạy đến đây hẹn hò với người đàn ông khác, nếu không phải là Lạc Tình Tình nhìn thấy cô, anh cũng chẳng biết phải đi đến đâu tìm Giản Nhụy Ái.

53. Chương 53: Đơn Triết Hạo Tức Giận

Biết chuyện làm anh tức giận, Giản Nhụy Ái nở ra một nụ cười quyến rũ như anh, nhìn thấy sự dữ tợn trong anh cô khẽ sợ hãi, tay anh tạo thành quả đấm, ngoài mặt không hề có thấy cứ tia suy đoán nào, thật ra là nội tâm đang dậy sóng, âm hai mắt lạnh lẽo phun ra lửa giận

“Tiểu Nhụy. Em ra ngoài lâu như thế, đến lúc trở về rồi?”

Lạc Tình Tình nhìn Đơn Triết Hạo, sắc mặt lạnh lùng, nội tâm thầm mừng, xem ra Đơn Triết Hạo đã tức giận thật rồi, chỉ là kể mất câu về chuyện của Giản Nhụy Ái, thế mà đã thu hoạch được nhiều như thế.

Mà Giản Nhụy Ái nghe được giọng nói của Đơn Triết Hạo, thân thể lạnh run, không biết phải nói gì?

Đỗ Đức Minh nghi ngờ nhìn dáng vẻ sợ sệt của Giản Nhụy Ái, đứng dậy, đối mặt với sự lạnh lùng của Đơn Triết Hạo, cậu nghĩ mình sẽ lên tiếng, như nhĩ cái vẻ mặt cứng ngắc kia, hùng khí cũng giảm đi mấy phần.

“Vị tiên sinh này.”

“Đỗ ruột già, anh ấy là.” Giản Nhụy Ái đứng lên heo Đỗ Đức Minh, không biết nên giải thích như thế nào?

Trong lúc bất chợt, vai cô bị Đơn Triết Hạo kiềm lấy, kéo cô về trong lòng ngực của anh, Đơn Triết Hạo không hề khách khí: “Cô ấy là bạn gái của tôi, Tiểu Nhụy, em cũng nên giới thiệu xem anh ấy là ai chứ?”

Đỗ Đức Minh bị chữ ‘bạn gái của tôi’ làm chấn động, cậu nhìn Đơn Triết Hạo, thấy anh chẳng nói thêm gì, chuyển đổi mắt không hiểu nhìn qua Giản Nhụy Ái, mặt cô đỏ ửng, khiến lòng cậu đã hiểu bảy, tám phần .

“Cậu ấy là Đỗ Đức Minh, trước kia là bạn cùng cô nhi viện với em” Giản Nhụy Ái vui vẻ giới thiệu cho Đơn Triết Hạo.

“Cậu Đỗ, chúng tôi đi về trước, lần sau gặp rồi.” Đơn Triết Hạo lễ phép lời Giản Nhụy Ái đi, anh còn phụ họa vài câu bên tai cô: “Không nên chọc giận anh, chuyện gì anh cũng có thể làm được!”

Cổ họng Đơn Triết Hạo khẽ căng lên, cô vô hồn để mặc cho Đơn Triết Hạo kéo đi.

Lạc Tình Tình liếc nhìn Giản Nhụy Ái đã đi khuất, cô cảm thấy có chút vui vẻ, hướng về phía Đỗ Đức Minh mỉm cười một cái, sau đó đi ra ngoài.

Cô đi theo hai người đến phòng bệnh của Đơn Triết Hạo, lại bị anh ngăn ở cửa: “Tình Tình, em về đi!”

“Em.” Lạc Tình Tình nhìn gương mặt lạnh lùng của Đơn Triết Hạo, biết tâm tình của anh không được tốt, thức thời giả bộ làm người tốt nói: “Hạo, tiểu thư Giản và anh chàng kia không có gì cả? Hai người cứ nói chuyện rõ ràng đi, không nên tức giận, em về trước đây”.

Cô cắn răng nói từ tiểu thư Giản và anh chàng kia, ý là nhắc nhở Đơn Triết Hạo chuyện ban nãy .

“Ừ được.” Đơn Triết Hạo đóng cửa lại.

Giản Nhụy Ái nhìn hai người lưu luyến không rời, trong lòng cô lộ ra một tia buồn chán.

Đúng! Có thể cô ghen, cô không thích Đơn Triết Hạo có những cử chỉ dịu dàng với Lạc Tình Tình, khi bọn họ bên cạnh, cô không có niềm tin rằng mình sẽ thắng nổi Lạc Tình Tình, cô ta quá xinh đẹp, xinh đẹp đến hoàn mỹ tựa như một thiên sứ vừa hạ phàm.

Đơn Triết Hạo đi đến gần Giản Nhụy Ái, cô có chút hoảng sợ nên lùi về phía sau.

Anh đưa tay, quăng cô lên giường, không cần tốn nhiều sức đè cô dưới thân thể của anh: “Em có phải nên giải thích một chút chuyện của mình và Đỗ Đức Minh không?”

Giản Nhụy Ái chần động, nhìn trừng mắt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo, biết anh đang suy nghĩ đến chuyện gì? Chắc chắn là một chuyện tàn ác!

“Thế nào? Bị bắt, nói không ra lời.”

Hai mắt Đơn Triết Hạo âm trầm hơn rất nhiều, giống như đôi mắt màu hoa đen xoay tròn, Giản Nhụy Ái biết, Đơn Triết Hạo đang tức giận, và anh sắp nổi điên.

Chuyện này, căn bản không đáng giá để anh tức giận, cô và Đỗ Đức Minh là trong sạch kia mà.

“Đơn Triết Hạo, anh đừng hiểu lầm quan hệ của chúng tôi, chúng tôi chỉ là bạn bè trong cô nhi viện, hôm nay ăn cơm cũng là ngẫu nhiên mà thôi.”

Đơn Triết Hạo nhìn cô từ trên cao xuống, sau hồi lâu, giọng nói mang theo tối tăm: “Ngẫu nhiên gặp nhau, lập tức xảy ra chuyện?”

“Không biết, ý anh là như thế nào?”

“Lạc Tình Tình cũng nói với tôi như thế, một lần rồi lại một lần gặp mặt chắc sẽ sinh ra chuyện.”

“Mấy năm qua không có gặp lại, cái gì cũng không có?” Giản Nhụy Ái nghe được anh đang nói về Lạc Tình Tình, trong lòng cũng rất không vui, giọng điệu mang chút cường tráng.

Hàng lông mày anh tuấn của Đơn Triết Hạo nhíu thành một đoàn dài, sắc mặt càng ngày càng khó coi: “Vậy anh sẽ nói cho em biết cái gì gọi là đúng cái gì gọi là không đúng?”

Đôi bàn tay anh siết chặt lấy tay cô, lôi kéo cô đi ra ngoài, đi về phía Y Thiếu Thiên đang đứng đợi bên ngoài, anh ra lệnh phân phó: “Đi làm thủ tục xuất viện cho tôi.”

Giản Nhụy Ái không ngừng run rẩy, không biết anh đang muốn làm gì? Nhưng cô biết Đơn Triết Hạo rất tức giận, cô không dám phản kháng, chỉ lặng lẽ đi theo phía sau lưng anh.

Cô bị anh kéo lên xe, xe hơi chạy thẳng tới một nơi xa lạ, băng qua con đường lớn náo nhiệt, chạy qua những ngôi nhà cao tầng, ngay sau đó, đi về phía một ngôi biệt thự to lớn.

Những biệt thự nơi đây vô cùng đắt tiền!

54. Chương 54: Hơi Thở Nguy Hiểm

Xe Đơn Triết Hạo dừng lại trước một ngôi biệt thự, chung quanh ngôi biệt thự đều là những vách tường thủy tinh, có thể nhìn rõ thiết bị bên trong phòng, chỉ có thể dùng hai từ trắng lệt để hình dung.

Cô bị Đơn Triết Hạo kéo vào bên trong căn biệt thự, cô cơ bản cảm nhận được ngôi biệt thự này vô cùng nuy nga, bên trong có vài người chuyên quét dọn và giúp việc, họ đưa đôi mắt tò mò nhìn Đơn Triết Hạo đag kéo Giản Nhụy Ái lên lầu.

Tiến vào phòng ngủ của anh, đáy mắt Giản Nhụy Ái thoáng qua một tin vui sướng, xoay người nhìn thấy vẻ mặt thối của Đơn Triết Hạo.

Tức giận trong lòng anh vẫn chưa tiêu, vào giờ phút này, anh vô cùng kinh khủng.

Trên mặt Đơn Triết Hạo tràn đầy sự cô đơn cùng lạnh lẽo, thân thể to lớn và cao ngạo đứng ở phía trước cô, bao trùm lên thân thể nhỏ nhắn của cô, toàn thân anh phát ra hơi thở nguy hiểm.

Anh muốn trừng phạt cô, đó ư vì cô thích người khác hơn anh, không muốn ở bệnh viện là vì không muốn phải tiếp tục chứng kiến những cảnh như thế! Không thêm tôn trọng cô, cũng không nhìn cô diễn trò trước mặt người khác.

Nên anh chỉ có thể đưa Giản Nhụy Ái đến thẳng biệt thự mà anh mua, anh tức giận là vì cô làm chuyện lén lút sau lưng anh, khi nhìn cô và người đàn ông kia ngồi trò chuyện vui vẻ, anh tức đến sắp phát điên.

Quá đáng ghét! Quá đáng giận! Cô hoàn toàn không đặt mình vào trong mắt, hôm nay nhất định phải cho cô nếm thử một chút, để cô biết Đơn Triết Hạo lợi hại như thế nào.

Giản Nhụy Ái bị sự tức giận của anh hù cho hoảng sợ, ánh mắt lạnh lẽo như vậy, so với lúc ở bệnh viện còn kinh khủng hơn gấp ngàn vạn lần....

“Hạo, em cùng Đỗ ruột già không có gì cả” Cô không biết nói lời nào ngoài những lời này, cho dù như thế nào thì cô cũng chỉ biết lặp đi lặp lại nó, cô chẳng biết phải giải thích như thế nào cả?

Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt nửa nhắm nửa mở đầy nguy hiểm, vẻ mặt lộ ra tà khí, anh bước về phía trước, giống như cánh cửa địa ngục.

“A! Không....” Giản Nhụy Ái kêu lên một tiếng, quần áo trên người đã bị Đơn Triết Hạo xé ra.

Thân thể trắng như tuyết đột nhiên lộ ra ngoài, xương quai xanh xinh đẹp chiếu thẳng vào mắt Đơn Triết Hạo.

Mang theo dục vọng điên cuồng, Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt thâm thúy thoáng qua một tia thô bạo cùng chiếm hữu mãnh liệt, anh bế ngang người Giản Nhụy Ái, sải bước đi đến chiếc giường lớn.

Thân thể Giản Nhụy Ái mềm mại được Đơn Triết Hạo thả lên giường lớn, nửa thân trần như nhộng, nhìn càng xinh đẹp, giống như đoá hoa nở rộ, mềm mại mà toả hương ngào ngạt, khi cô không phản ứng kịp, thân thể mạnh mẽ của Đơn Triết Hạo đã bao trùm lên người cô.

“Hạo....”

Cô hé miệng bởi nụ hôn điên cuồng của Đơn Triết Hạo, bàn tay thô tục tháo quần áo bên dưới của cô ra, chỉ chốc lát sau thân thể Giản Nhụy Ái đã hoàn toàn phơi bày ra bên ngoài, thân thể trắng nõn, mềm mại không xương, khiến Đơn Triết Hạo càng thêm điên cuồng.

Tâm Giản Nhụy Ái trở nên sợ hãi, cô cảm nhận được Đơn Triết Hạo dần dần biến thành mãnh thú, quyết tâm phải ăn tươi nuốt sống cô, khiến thân thể cô khẽ run rẩy.

‘xoạt’, nước mắt chậm chậm chảy xuống, khóc thút thít nói lời cầu khẩn: “Hạo, van cầu đừng như thế, đừng có bộ dáng như thế được không?”

“Anh phải có bộ dáng như thế nào? Anh đang muốn giết người? Em có biết anh ghét nhất là bị người khác phản bội không, tại sao em lại phản bội anh?” Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt đỏ ao và lạnh lẽo, lớn tiếng rống giận.

Cánh tay anh nắm chặt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, dường như muốn bóp vỡ như thế khớp xương bên trong, hơi thở nguy hiểm kinh khủng lướt lơ quanh cô.

Anh nói cho cô biết anh đang ghen, ghen một cách điên cuồng, ánh mắt thoáng qua người đàn ông ngồi bên cạnh Giản Nhụy Ái, cái loại nụ cười rực rỡ ấy, đánh thức những tế bào trong anh, Đơn Triết Hạo hận chẳng thể giết chết người đàn ông kia ngay bây giờ.

Đơn Triết Hạo sẽ không tha thứ cho chuyện cô phản bội sau lưng anh, cái loại phản bội đó đào sau trái tim anh, còn đau đớn nào hơn.

Nước mắt tràn ngập gương mặt Giản Nhụy Ái, nhìn Đơn Triết Hạo khinh khủng đến cực điểm, toàn thân run rẩy, đỉnh đầu truyền đến, một trận đau đớn!

Đôi mắt đẹp mang theo hoảng hốt, tâm tình dao động, cứ nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo.

“Hạo, Hạo....” cô nhỏ giọng lắp bắp, cũng không tránh thoát sự trói buộc của anh: “Đau, thật là đau...”

Giản Nhụy Ái đau khổ nhìn Đơn Triết Hạo đang điên cuồng như người đánh mất lý trí, muốn dùng sự dịu dàng kéo anh trở về.

Bây giờ anh mới phát hiện cô gái bên dưới đã sớm khóc nức nở, mới nhớ tới anh vì tức giận mà đánh mắt không chế, đưa mắt nhìn những vết thương tím bầm, vì trên da thịt trắng nõn nên nó còn rõ ràng hơn.

Đơn Triết Hạo ảo não buông tay cô ra, tay anh nhẹ nhàng vuốt ve những vết thương kia! Tại sao quan hệ của bọn họ, luôn phải rơi vào tình huống như thế?

Đôi mắt Giản Nhụy Ái trống rỗng như người không có cảm xúc nhìn Đơn Triết Hạo, hai mắt tràn ngập nước mắt, trước kia Đơn Triết Hạo nổi điên, như thể anh sẽ giết vài người, chính vì thế mới khiến cô lo sợ!

Cô không thích dáng vẻ tức giận của Đơn Triết Hạo, bộ dáng của anh khiến cô hoang mang!

Sự điên cuồng của anh, cơn giận của anh đều là vì anh yêu, nên anh như thế khiến cho cô đau lòng, cô đưa đôi bàn tay nhỏ bé lên, chạm vào gương mặt anh tuần của anh.

“Hạo, em thật sự không phản bội anh, em và Đỗ ruột già không có quan hệ gì cả”

Đơn Triết Hạo nhìn cô vừa khóc thút thít vừa giải thích, cảm nhận được thân thể của cô khẽ run, đẩy mắt anh tràn đầy vẻ đau lòng, nâng gương mặt của cô lên, hôn vào giữ đôi lông mày của cô: “Đừng khóc, thật xin lỗi, là anh tiết chế tính khí của mình, khiến em tổn thương, anh tin tưởng em.”

Nghe những lời thâm tình của Đơn Triết Hạo, cô cảm động đến phải khóc lên, vùi đầu vào lồng ngực anh, cảm thụ nhiệt độ cơ thể anh, thật lâu sau tâm tình của cô dần bình ổn lại.

“Hạo....” cô phải nói cho anh biết mọi chuyện.

55. Chương 55: Nói Cho Đơn Triết Hạo Biết Chuyện Mang Thai

Đơn Triết Hạo đau lòng ôm chặt cô, môi nóng bỏng hôn lên những giọt nước mắt của cô, trông mắt nóng rực nhìn chằm chằm cơ thể cô “Tiểu Nhụy, về sau có chuyện gì, chúng ta phải cùng thương lượng với nhau, đột nhiên rời đi, sẽ khiến anh rất lo lắng đó có biết không”

Giản Nhụy Ái không dễ dàng ngừng rơi nước mắt, nước mắt cứ chảy xuống, chưa từng nghe qua những lời nói chân thành như thế của Đơn Triết Hạo, cô liền mạng gật đầu, vừa khóc vừa cười.

Trước, cô chẳng biết anh có cảm giác như thế nào với cô, hiện tại đã biết rõ địa vị của cô trong lòng anh.

Nhưng cô tin tưởng, anh yêu cô, mà cô cũng rất yêu anh.

“Tiểu Nhụy, anh yêu em.” Anh chưa từng nói lời yêu, điều này khiến cô có chút kinh hoàng, nhưng khi nhìn cô ở chung một chỗ với người đàn ông khác, anh sẽ rất đau lòng.

Giản Nhụy Ái nghe ba chữ thốt ra từ tận xương tủy của anh, có thể cảm nhận được tim mình hòa thành một thể với tim anh.

Có lẽ ba chữ Giản Nhụy Ái, so với anh thì còn quan trọng hơn sinh mệnh của anh.

Mỉm cười hạnh phúc, cô chưa từng nghĩ mình sẽ có được hạnh phúc ấy, hạnh phúc đến tựa như mộng, không chân thật, không hư ảo, không, cô biết đây không phải là mộng mà đó chính là chân thành!

Cô chủ động hôn lên cánh môi của anh!

“Cô gái nhỏ, em có thể chọc giận cô gái khác, thế nhưng em dám trêu chọc anh, thế thì đừng trách anh thu phục em.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo trở nên khàn khàn đầy tối tăm, ánh mắt nóng rực muốn đem thiêu đốt cơ thể cô, bàn tay nóng bỏng vuốt ve thân thể mềm mại của Giản Nhụy Ái.

Hơi thở nóng rực như thế, đem Giản Nhụy Ái từ trong tình yêu kéo trở về, thì ra là cô đang đầu độc Đơn Triết Hạo

Đơn Triết Hạo không thể chờ đợi muốn giải bầu tâm sự, nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Giản Nhụy Ái, nghi vấn mà hỏi: “Tiểu Nhụy, em làm sao thế?”

“Em. Chúng ta không thể?” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng lẩm bẩm nói.

“Tại sao?” Đơn Triết Hạo bị lời nói áp úng của Giản Nhụy Ái làm gãi đầu ảo não, kinh ngạc nhìn gương mặt đỏ ửng của Giản Nhụy Ái.

“Bởi vì.” Giản Nhụy Ái kéo bàn tay anh đặt lên trên bụng mình, cho là Đơn Triết Hạo thông minh như thế sẽ hiểu, không ngờ.

“Em. Lại gặp dì mù rồi hả?” Đơn Triết Hạo kinh ngạc không tưởng tượng nổi nói.

Dì Mụ vừa đến không lâu thế mà tại sao lại đến nữa? Ở bệnh viện đợi nhiều ngày thế kia, anh bị cấm dục lâu thế, lại bị cấm dục nữa sao.

Trong nháy mắt, mặt của Đơn Triết Hạo trở nên suy sụp.

Giản Nhụy Ái bị vẻ mặt của Đơn Triết Hạo chọc cười, không ngờ về phương diện này, Đơn Triết Hạo lại đơn thuần như thế.

“Tiểu Nhụy, sẽ không.” Đơn Triết Hạo nhìn về bàn tay đang run rẩy trên bụng cô, ánh mắt suy đoán thay đổi, rồi lại sáng để dị thường.

Giản Nhụy Ái mỉm cười gật đầu một cái, tiến vào trông mắt thâm thúy của anh, dịu dàng nói: “Hạo, em mang thai!”

Trong nháy mắt, gian phòng liền bừng sáng, sáng đến chói mắt người nhìn

Đơn Triết Hạo khản trương đến sắp nổi điên, thân thể khẽ run, giọng nói mang theo một tia hưng phấn: “Em nói cái gì?”

Đơn Triết Hạo nằm trên giường, như bọc mình lại trong niềm vui, vẻ mặt giống như đứa bé hưng phấn mang theo kinh ngạc đến ngây người, cô vuốt ve gò má anh tuần của anh, vuốt đôi mày rậm của anh.

Khóe miệng lộ ra nụ cười: “Hạo, anh sắp làm ba!”

“Tiểu Nhụy.” Đơn Triết Hạo sợ hãi khi nghe được đáp án ấy, đem cô ôm chặt vào lồng ngực, vui vẻ đến độ chẳng thể dùng bất cứ từ ngữ nào để diễn tả niềm hạnh phúc của anh vào lúc này.

Tiểu Nhụy mang thai, hơn nữa còn là con của anh, cái tin tức tốt này làm sao lại không khiến anh vui mừng cho được.

Anh vui mừng như điên, ôm Giản Nhụy Ái đứng lên, xoay một vòng, “Cám ơn em, cảm ơn Tiểu Nhụy.”

“Hạo, nhanh thả em xuống.” Giản Nhụy Ái ôm lấy cổ của anh, mỉm cười nhưng nhỏ giọng nói.

Đơn Triết Hạo kịp phản ứng, hiện tại cô đang mang thai, không thể vận động kịch liệt như vậy, liền đem Giản Nhụy Ái đặt xuống giường, bắt đầu vui vẻ giúp cô mặc quần áo tử tế.

Đột nhiên, Đơn Triết Hạo nhớ đến chuyện gì đó? Đi đến cửa, mở cửa hướng ra bên ngoài, hô: “Dì Vũ, dì Vũ.”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc không biết anh định làm cái gì? “Hạo, anh định làm gì thế?”

Vừa dứt lời, một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, vội vàng đuổi tới, “Cậu Đơn, chuyện gì ạ?”

“Dì Vũ, đây là Giản Nhụy Ái, bạn gái của tôi, sau này sẽ làm vợ của tôi, cô ấy đang mang thai, về sau sẽ ở lại nơi này, dì phải chăm sóc tốt chuyện ăn uống của cô ấy.” Đơn Triết Hạo vui vẻ giới thiệu.

“Hạo. Không cần phiền phức như vậy!” Giản Nhụy Ái lúng túng nói.

Đơn Triết Hạo sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, chính là muốn để cô ở lại nơi này.

“Cái gì! Thật tốt quá, cậu Đơn, cậu yên tâm, về sau chuyện ăn uống của Tiểu thư Giản sẽ do tôi tự tay sắp xếp.” Dì Vũ nhìn nụ cười vui vẻ của Đơn Triết Hạo, còn có cô gái ngồi bên giường, đúng là chỉ có tiểu thư Giản thiện lương mới xứng đôi với Đơn Triết Hạo mà thôi.

“Dì Vũ, không cần phiền phức như thế!” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng nói.

“Không biết, nơi nào phiền toái ạ? Phụ nữ có thai chính là phải bổ sung dinh dưỡng, như vậy đứa bé mới có thể khỏe mạnh, cậu Đơn tôi sẽ lập tức đi nấu cháo gà cho Tiểu thư Giản, cơm tối, cậu có tính ở lại đây ăn cùng không!” Dì Vũ hỏi.

“Không cần, tôi có chút chuyện, dì cứ lo chăm sóc cho Tiểu Nhụy đi.” Nụ cười trên mặt Đơn Triết Hạo không giảm.

Dì Vũ rời đi, Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo, ánh mắt dịu dàng như nước: “Hạo, anh đi đâu thế?”

“Giữ bí mật!” Đơn Triết Hạo nâng lên nụ cười, nhẹ nhàng hôn lên cái trán của cô, nhỏ giọng mà nói: “Ngoan ngoan đợi anh, chờ anh trở lại.”

56. Chương 56: Cháo Gà, Nhớ Lại Chuyện Xưa

Đơn Triết Hạo cương quyết hấp dẫn đôi môi của cô, bàn tay vuốt ve thân thể mảnh khảnh, lời nói hấp dẫn kéo dài triền miên, khiến cả khuôn mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng.

Bàn tay nhỏ bé của cô cố gắng đẩy Đơn Triết Hạo ra: “Được rồi, anh đi nhanh đi, em sẽ ngoan ngoãn đợi anh.”

Hai mắt Đơn Triết Hạo nhìn chăm chăm bóng lưng Giản Nhụy Ái đang đi vào phòng tắm, trên mặt hiện ra một nụ cười, nhưng trong nháy mắt tất cả dịu dàng đều biến mất chỉ còn lại đôi mắt thâm thúy.

Anh xoay người rời đi, ngồi trên xe thể thao Rolls-Royce, ánh mắt nặng nề nhìn về phía trước, tay cầm lái mỗi lúc một chặt, cánh môi nở ra nụ cười giả tạo vừa lạnh lùng vừa cương quyết lại mang phần buồn bã.

Đưa tay cầm lấy điện thoại di động, bấm số điện thoại quen thuộc: “Y Thiệu Thiên, tôi không hy vọng ngày mai lại gặp công ty nhà họ Đỗ vẫn còn tên trên bảng.”

Giản Nhụy Ái chỉ là của mình Đơn Triết Hạo anh thôi, anh tuyệt đối không để cho kẻ khác nhúng chàm cô, coi như suy nghĩ cũng không được.

Ánh mắt của Đỗ Đức Minh nhìn cô, cái loại ánh mắt ái mộ đó, khiến Đơn Triết Hạo tức đến sắp phát điên.

Đây chính là bản tính của anh, thù giết lầm một ngàn người cũng không bỏ qua cho một người khả nghi!

Ra tới hậu thư xong, môi anh nở ra một nụ cười, rời khỏi biệt thự sang trọng.

Giản Nhụy Ái sau khi đi dạo khắp ngôi biệt thự, cái trán xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh, mệt mỏi ngồi xuống salon trong đại sảnh.

“Cô Giản, cháo gà đã nấu xong rồi ạ, cô muốn ăn ở đây hay vào phòng ăn?” Dì Vũ cung kính đi đến bên cạnh cô, dịu dàng nói, ánh mắt hoà ái dễ gần, chẳng có bất kỳ điểm nào tỏ ra kén kiêu.

“Không cần bưng lại, tôi sang đó uống là được rồi.” Cô rất ngại khi khiến người khác phiền toái, dù sao cô cũng chỉ là kẻ ở nhờ chỗ này.

Vừa đi phòng ăn, liền có thể nghe được mùi canh gà thơm ngào ngạt, nhớ tới chuyện xảy ra hôm nay, bụng của cô đói cồn cào.

Cô không thể chờ đợi, ngồi ở trên bàn ăn, thưởng thức cháo gà mỹ vị, một muỗng tiến vào trong miệng, mắt không khỏi sáng lên, cháo gà thật là ngon, mềm mà không quá béo.

Dì Vũ bên cạnh nhìn bộ dạng ăn cháo ngon lành của Giản Nhụy Ái, bà biết vì sao cậu chủ lại để ý đến cô như thế?

Đúng là một cô gái lương thiện, thật đáng yêu!

“Dì Vũ, dì nấu cháo gà ngon quá, ăn thật ngon, dì ngồi xuống, cùng nhau ăn đi”

Giản Nhụy Ái mỉm cười, mở to đôi mắt, đôi môi đỏ mọng dính đầy dầu.

“Cô Giản, không thể, chúng tôi là người giúp việc, cô là chủ nhân, người giúp việc không thể ngồi ăn cùng chủ nhân, huống chi cháo gà chỉ dành cho phụ nữ mang thai, cô Giản, cô ăn nhiều một chút, dì Vũ sẽ vui mừng.” Dì Vũ vui vẻ nói.

Cả tô cháo gà, Giản Nhụy Ái ăn một cánh ngon lành sau đó cô đứng dậy, đi tới nhà bếp, dì Vũ đi sau lưng nói: “Cô Giản, cô muốn lấy cái gì? Có thể gọi tôi giúp một tay là được rồi.”

“Không có chuyện gì.” Anh mắt cô lanh lợi nhìn chung quanh, phòng bếp lớn như thế, vô cùng sang trọng, mang phong cách khác biệt, so với phòng bếp của nhà Nhân Ái chỉ mười mét vuông, thật là một trời một vực.

Đưa mắt nhìn các thiết bị đặt bốn hướng, ngoài miệng nâng lên một nụ cười, từ bên trong tủ lấy ra một cái chén và cái muỗng hình hoa đào.

Dì Vũ thấy Giản Nhụy Ái cầm cái chén lên, vội vàng đã chạy đến cầm lấy: “Cô Giản, cô đừng nên cầm chén, cô nghe lời dì Vũ đi, rất nguy hiểm đó ạ!”

“Nguy hiểm? Làm sao có thể sẽ nguy hiểm? Trước ngày cõn con cừu nhỏ đi ra ngoài bữa ăn, mặc kệ gió táp mưa sa, cầm cái chén thì có gì nguy hiểm?”

kỳ quái, bà xem cô là một cô gái yếu đuối hay sao? Từ nhỏ đến lớn tất cả mọi chuyện đều là do cô làm.

Cầm cái chén, đứa trẻ ba tuổi cũng đã làm được!

Cô nhìn bộ dáng khấn trương của dì Vũ, có thể thấy được bình thường Đơn Triết Hạo rất hà khắc.

“Những công việc này đều là người giúp việc làm, cô Giản, cô là chủ nhân...”

Còn chưa để dì Vũ nói hết lời, Giản Nhụy Ái cùng kéo bà ngồi xuống ghế, thấy bà đứng lên, ánh mắt không khỏi nhìn chăm chăm vào bà: “Không thể, ngồi xuống.”

Cô múc một chén cháo gà đưa cho dì Vũ, mạnh mẽ đặt xuống trước mắt của bà: “Người phụ trách ăn sạch nó.”

Dì Vũ nhìn Giản Nhụy Ái, thấy vẻ mặt kiên quyết không để cho người khác cự tuyệt, cái vẻ mặt nghiêm túc cố gắng chọc cười bà, bà chẳng thể làm gì khác ngoài cung kính tuân lệnh.

“Cảm ơn cô Giản!”

Giản Nhụy Ái nhìn thấy dì Vũ uống một hớp canh mới thở ra một tiếng, ngồi xuống ghế, vui vẻ uống canh, người nào thích ăn thì cứ ăn, có nhiều người đứng bên cạnh khiến cô lúng túng.

“Dì Vũ, cảm ơn đã nấu canh cho tôi, đây là bát canh ngon nhất mà tôi được uống, đã rất lâu rồi tôi mới có được một bữa ăn như thế này.”

Trong nháy mắt, tròn mắt cô tràn ngập nước mắt, nhớ lại, khi còn bé, viện trưởng Mary cũng thường tỉ mỉ nấu nhưnng món canh này cho bọn họ uống.

Thời gian như trôi đưa, chớp mắt một cái đã thành quá khứ, cô và viện trưởng Mary đã xa cách thiên thu, không nghĩ đến bà lại về trời nhanh như thế.

“Khi ở cô nhi viện, viện trưởng Mary cũng hay hầm canh như thế cho tôi, mỗi lần được uống cháo gà đều là việc hạnh phúc nhất, cháo gà truyền tải hơi ấm của viện trưởng Mary, hiện tại bà đi rồi, chúng tôi cũng chẳng còn canh để uống!”

những giọt nước mắt mằn mặn từ hốc mắt cô chạy xuống, rơi vào chén cháo gà, hoà thành hơi ấm yêu thương.

Cô thấy tâm tình mình bất thường quá, lấy mu bàn tay lau nước mắt: “Thật xin lỗi, tôi không nên phá hư không khí.”

“Đứa nhỏ ngốc.” Di Vũ cầm khăn giấy đưa cho cô, bà chưa bao giờ biết cô gái nhỏ nhìn dịu dàng như thế, lại chịu nhiều đau khổ như vậy.

Giản Nhụy Ái như vậy, làm cho người ta đau lòng!

“Chuyện quá khứ, chỉ là quá khứ, quan trọng nhất là hiện tại, cháo gà đã sắp lạnh rồi, ăn nhanh đi.”

“Dạ!”

57. Chương 57: Phong Tình Trong Phòng Tắm

Ban đêm, Giản Nhụy Ái đi tới đi lui trong phòng Đơn Triết Hạo, tự nhiên chẳng thể tìm thấy bộ quần áo con gái nào, chỉ có thể chấp nhận mặc áo sơ mi của Đơn Triết Hạo, đi vào phòng tắm.

Nhìn chằm chằm bồn tắm lớn dát vàng nguyên chất, bắt đầu mở nước ấm.

Cô đứng bên cạnh phòng tắm, nhẹ nhàng cởi quần áo ra, đứng trước gương, nhìn chiếc bụng phẳng lì của mình, không thể tưởng tượng nổi bên trong đang chứa một sinh mệnh.

Sương mù màu trắng chậm rãi tràn khắp phòng tắm, chân dài trắng nõn chậm rãi bước vào phòng tắm, nước bên trong tràn ra ngoài.

Nước ấm tràn ngập cơ thể, một cảm giác ấm áp và thoải mái bao trùm lấy cơ thể cô, khiến cô không kiềm được một tiếng rên rỉ.

Chưa bao giờ cô biết được tắm nước nóng lại thư giãn thế, thoải mái làm cho người ta lâng lâng!

Trong phòng tắm ngập tràn mùi hoa, mà mỗi lần đến gần Đơn Triết Hạo cô cũng cảm nhận được mùi thơm này, không nghĩ tới anh lại yêu hoa như vậy, môi nở ra một nụ cười dạt dào hạnh phúc.

Chiếc xe Rolls-Royce của Đơn Triết Hạo dừng lại trước cổng biệt thự, anh bước xuống xe, đi vào trong.

Hôm nay vì bàn bạc hợp đồng với khách, cho nên bắt đầu đi mới về trễ như thế nào, không biết cô gái nhỏ ở nhà làm cái gì?

Ở công ty, bao lần anh kiềm nén không được xúc động, muốn chạy về nhà ngay lập tức.

Vừa đi vào phòng, liền nghe thấy một tiếng hát phát ra từ trong phòng tắm, không nghĩ tới tâm tình cô gái nhỏ lại tốt thế.

Nhắm mắt lại thưởng thức giọng hát trong veo kia, trong lòng bình an hơn rất nhiều, anh thích giọng ca của cô, nhẹ nhàng và trong trẻo.

Môi anh giương lên một nụ cười, tháo caravat xuống, sau đó là anh cởi quần áo ra, lộ ra các bắp thịt rắn chắc, đáng người tuần kiệt, còn hơn cả người mẫu trong tivi, sau đó anh đi tới phòng tắm.

Bàn tay to lớn của Đơn Triết Hạo nắm lấy tay nắm cửa, cô đưa cặp mắt lưu ly đầy kinh ngạc nhìn cửa phòng tắm đang được mở ra.

Ánh mắt mơ hồ nhìn người đàn ông trước mặt, gò má anh tuấn, chiếc mũi thẳng tắp, cơ thể cường tráng và hấp dẫn, ánh mắt gợi cảm, hơi thở tà mị quyến rũ người khác.

Cô cúi đầu xấu hổ, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn những bộ phận trọng yếu, mặt đỏ bừng, dũng khí đang lên bỗng chốc hạ xuống.

Sau đó thét lớn: “Anh đi ra ngoài nhanh đi, anh vào đây làm gì?”

Gò má của Giản Nhụy Ái đỏ ửng, gương mặt như phủ thêm một tầng nước, da thịt như thể đã đánh phấn.

Những lọn tóc đầy nước vô cùng gợi cảm, bám chặt lấy gò má trắng hơn tuyết, thoát nhìn vô cùng hấp dẫn.

Đơn Triết Hạo chậm rãi tới gần cô, bồn tắm lớn chỉ đủ một người nằm, xem ra sau này phải sửa bồn tắm lớn rồi.

Bàn tay to lớn của anh đem Giản Nhụy Ái vớt lên, ôm ngang ngực cô.

“A!” Giản Nhụy Ái kinh hô, “Thả em xuống.”

Anh đem Giản Nhụy Ái đặt lên người của mình!

Hai da thịt nóng rực ma sát lẫn nhau, mặt Giản Nhụy Ái đỏ rực đầy xấu hổ, nghĩ sẽ đứng dậy, lại bị Đơn Triết Hạo gắt gao ôm lấy, mặt đặt lên hõm vai cô, giọng khàn khàn: “Đừng nhúc nhích.”

Giản Nhụy Ái nghe được lời nói của anh, cảm nhận được cái gì đó đang ngóc đầu dậy, thân mình trở nên cứng đờ, không dám nhúc nhích.

Đơn Triết Hạo hơi híp đôi mắt lại, trong mắt hiện ra nhiều tia rồi rắm.

“Tiểu Nhụy, anh sẽ cẩn thận, cho anh một lần đi!”

Giọng nói mang theo dự vọng, thì thầm lời cầu xin bên tai Giản Nhụy Ái, cứ như anh nhịn nữa sẽ nổ tung, nhưng anh chỉ có thể đợi Giản Nhụy Ái đáp ứng, thì mới có thể làm.

Mặt Giản Nhụy Ái nhuộm màu đỏ máu, cô nghe ra ý tứ trong lời nói của Đơn Triết Hạo, cũng biết cấm dục đối với người đàn ông là khổ sở như thế nào, nhưng nếu cô đáp ứng, dự vọng của Đơn Triết Hạo nổi lên, sẽ đem cô ép khô mất.

Trong lúc cô vẫn đang do dự, Đơn Triết Hạo đã mặc kệ lời nói của cô, ôm lấy thân thể kiều mỹ đứng lên, bắt cô chống hai tay lên tường.

“Cô gái nhỏ, em cứ mãi hấp dẫn anh! Anh sắp bị em đánh cho hôn mê rồi.” Giọng nói trầm thấp và gợi cảm của anh, có tác dụng gia tăng thêm gợi tình.

Bàn tay to lớn quét qua đôi môi đỏ mọng, sờ gò má nhẵn nhụi của cô, nói lời dịu dàng bên tai cô. Cô xinh đẹp và trong sáng như một đóa hoa anh đào, thuần khiết đến khiến người xem phải lưu luyến.

Thân hình cao lớn đứng bên cạnh thân hình nhỏ bé của cô, cơ thể nóng bỏng chạm vào cơ thể mềm mại đầy hương thơm, hai cơ thể vận vẹo cùng nhau.

Giản Nhụy Ái đưa cặp mắt mê ly nhìn Đơn Triết Hạo, nâng cánh môi lên, nhắm mắt lại, đón lấy đôi môi anh.

Khóe miệng Đơn Triết Hạo nở ra một nụ cười, nóng bỏng chảy đến gò má, vành tai, một đường trượt dài, bao bọc lấy hàm răng của cô, như thể đó là nơi mê người nhất thế giới này.

Giản Nhụy Ái không ngừng thở gấp, trong lòng dao động mãnh liệt, ý thức của cô muốn đẩy Đơn Triết Hạo ra, thân thể lại không chịu nghe lời cô mà cứ mãi dung nhập bộ ngực vững chãi của anh.

“Hạo, dừng.” Cô cố kìm nén tiếng rên rỉ, thân thể khẽ run rẩy, kích tình mãnh liệt khiến cô đánh mất lý trí.

Cánh tay trắng như tuyết, không hề ý thức được đang gắt gao ôm lấy cổ của Đơn Triết Hạo

Đơn Triết Hạo đặt những nụ hôn điên cuồng lên cơ thể cô, một lần lại một lần hôn lên mỗi tấc da thịt của cô.

“Tiểu Nhụy, nói với anh, em muốn anh!” Đơn Triết Hạo ra lệnh, anh giống như một loài giả thú muốn đem cô nuốt chửng.

Anh biết rõ thân thể cô đang phản bội cô, lại phải đợi cô nói rõ bản thân mình muốn gì, Đơn Triết Hạo hiểu Giản Nhụy Ái, anh tự tin mình hiểu thân thể cô hơn cả chính cô.

Thân thể Giản Nhụy Ái khẽ run lên, miệng thở gấp: “Hạo. Em.”

Đầu óc trở nên trống rỗng, đem tất cả suy nghĩ của cô nuốt lên “Hạo, em, muốn.”

“Muốn cái gì?” Đơn Triết Hạo hỏi cô.

“Muốn anh.” Nói xong hai chữ này, cô ngượng ngùng đến nỗi muốn tìm một lỗ đất chui xuống.

Khóe môi Đơn Triết Hạo lộ ra nụ cười vừa lòng, anh biết Giản Nhụy Ái là cô gái rất hay ngượng ngùng, không thể bức cô quá đáng!

“Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy.” Anh gầm nhẹ vài tiếng, chẳng thể chịu đựng thêm, thân thể cực đại tiến vào bên trong mật động của cô.

“A. A.” Cô hơi nhú mào, cánh tay chống lên ngực anh.

“Như thế nào?” Đơn Triết Hạo khó khăn dừng bước chân đang đi vào, gò má anh tuần đầy vẻ chần chờ.

Cánh tay trắng nõn của Giản Nhụy Ái choàng qua cổ anh, ngắm nhìn gương mặt đẹp trai của anh, thì thầm bên tai anh: “Nhẹ chút, coi chừng tổn thương đến đứa bé!”

Đơn Triết Hạo hiểu ra vấn đề, hôn một cái lên gương mặt cô, “Được, anh sẽ dịu dàng.”

Ánh đèn vàng của phòng tắm, chiếu sáng cảnh xuân của đôi nam nữ.

Bàn tay to lớn của Đơn Triết Hạo nắm lấy chiếc eo mảnh khảnh của cô, dùng tốc độ nóng bỏng cướp lấy lý trí của cô, để cho ham muốn trong cơ thể cô được khơi dậy hoàn toàn.

Những loạn tóc ướt đầm mồ hôi và nước ắm, nhỏ giọt xuống gò má cô, khiến cho Đơn Triết Hạo càng thêm ham muốn, dưới lớp da thịt săn chắc tản ra hơi thở của dã thú

Hai chân thon dài của Giản Nhụy Ái, ôm chặt lấy hông của Đơn Triết Hạo..

Thân mình khẽ lay động theo mỗi động tác ra vào của Đơn Triết Hạo, vẽ ra những dấu hiệu xinh đẹp.

Một trận động tình đạt đến cao trào, hình ảnh của cơ thể diễm lệ được bày ra, như một đóa hoa nở rộ.

58. Chương 58: Hấp Dẫn Trí Mạng

Bầu trời vẫn còn sớm, sương mù trắng xóa tràn ngập cả vùng đất, thời tiết vô cùng mát mẻ.

Chuông điện thoại đánh vỡ không khí ảm áp, hai người không tình nguyện khẽ nhú chân mào, Giản Nhụy Ái mở mắt, đẩy nhẹ thân thể Đơn Triết Hạo: “Hạo, điện thoại...”

Đơn Triết Hạo không nhin được lật người lại, ôm lấy Giản Nhụy Ái: “Không cần lo, reo một lúc lại thôi.”

Điện thoại hình như không giống với lời Đơn Triết Hạo, vang lên rồi lại tiếp tục vang.

Giản Nhụy Ái đẩy đẩy cánh tay cường tráng của Đơn Triết Hạo: “Hạo, có thể có chuyện quan trọng, không nên ồn ào, nên nghe điện thoại đi.”

Gương mặt tuần tú của Đơn Triết Hạo lộ ra một tia tức giận, lật người, cơ ngực phập phồng, đưa tay cầm lấy điện thoại di động đặt ở đầu giường.

Đầu dây bên kia không phải giọng nói của Y Thiếu Thiên, mà là giọng nói yếu đuối, không ngừng cầu cứu Đơn Triết Hạo: “Hạo, em rất khó chịu, mau đến cứu em.”

Qua ống khếch đại, vừa lúc Giản Nhụy Ái có thể nghe được những lời cô không nên nghe, nhưng giọng nói kia cứ vô tình truyền vào tai cô.

Theo quán tính cô giật bắn người, ánh mắt mang theo quan tâm nhìn sắc mặt của Đơn Triết Hạo.

“Hạo, hạo..... em không có người thân, chỉ có mình anh, cầu xin anh cứu em”

Đơn Triết Hạo ngăn ra, ánh mắt thoáng qua một tia nghi ngờ, tia nghi ngờ kia hình như là hướng về phía Giản Nhụy Ái để tìm kiếm đáp án.

“Hạo, đi đi, Lạc tiểu thư cần anh.” Lời vừa nói ra, trong lòng cô có chút mất mát và đau khổ, có lẽ cô chưa đủ rộng lượng, không đủ tâm tình để sẵn sàng.

Nhưng do chỉ là cảm xúc của riêng cô, cất giấu thật kỹ bên trong, Đơn Triết Hạo sẽ chẳng thể nhìn thấy. Đơn Triết Hạo cúp điện thoại, đứng dậy mặc quần áo tử tế.

Tất cả đều thuận lợi, Giản Nhụy Ái chỉ biết nhìn chăm chăm anh, giống như anh đi rồi sẽ không trở lại.

Cô cố gắng khắc ghi thật kỹ hình ảnh của anh vào giờ phút này!

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái thiện lương, anh nâng gương mặt của cô lên, hôn một cái lên trán cô: “Chờ anh trở lại.”

“Được, em sẽ chờ anh, yên tâm, đời này em lười nhất là đợi người, cho nên anh về sớm một chút, được không?”

Giản Nhụy Ái nhìn theo bóng dáng của anh, chậm chậm.... chậm chậm.... biến mất khỏi phòng, thở dài một cái rồi nằm xuống, đã không còn buồn ngủ nữa, lẳng lặng nằm trên giường, chờ trời sáng tỏ.

Đơn Triết Hạo vội vã lái xe đến chỗ ở của Lạc Tình Tình, cả lộ trình chỉ tốn ba mươi phút, anh đã đến được nhà của Lạc Tình Tình.

Không nhận được đi theo người bảo vệ, vào trong nhà.

Sắc mặt trắng nõn của Lạc Tình Tình giờ đây vô cùng yếu ớt, mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, thân thể đang đưa đứng tại cửa.

“Em làm sao?” Đơn Triết Hạo vội lấy thân thể yếu ớt sắp ngã nhào của Lạc Tình Tình, khom người ôm lấy cô đi về phía phòng ngủ.

Ánh ấm tinh nhuệ của anh quét vào phòng ngủ, gian phòng cô gái bình thường, anh đặt cô lên giường, thay cô đắp kín chăn, anh hạ mắt nhìn tấm ảnh hấp dẫn ở đầu giường.

Đó là tấm ảnh chụp trong ngày sinh nhật mười tám của anh, hai người bọn họ tự chụp, không ngờ cô lại đem nó đặt ở đầu giường.

Lạc Tình Tình nhìn theo ánh mắt của Đơn Triết Hạo, cô đứng dậy đem hình giấu đi.

Giống như trân bảo hiếm thấy, đem nó cẩn thận giấu ở trong chăn: “Hạo, em hiểu rõ anh đã nói sẽ không dây dưa với em nữa, hình chỉ là một thứ để lưu giữ kỷ niệm, không cần lấy nó đi được không?”

Đơn Triết Hạo nhìn thân thể của Lạc Tình Tình, ánh mắt kiên định như vậy, anh cũng chẳng muốn đem hình vứt. Một tấm hình không làm nên chuyện gì cả.

Anh đỡ cô nằm xuống, đưa tay cầm hình, không ngờ cô lại nắm thật chặt, dịu dàng nói: “Anh sẽ không đem hình vứt bỏ. Đặt tấm hình ở đầu giường, em cố gắng nghỉ ngơi đi.”

Lạc Tình Tình mới ngoan ngoan buông tay ra, đem hình đưa cho Đơn Triết Hạo.

Lạc Tình Tình vô tội đáng thương như vậy, hay bị chị em họ Lâm Trêu chọc.

Một hình ảnh vô cùng dịu dàng, nhưng lại không cách nào khiến trái tim quật cường của Đơn Triết Hạo động lòng. Bây giờ trong lòng anh chỉ có Giản Nhụy Ái, anh muốn giải quyết nhanh mọi chuyện rồi trở về bên cạnh cô.

Một thoáng xoay người chuẩn bị rời đi, Lạc Tình Tình nắm chặt tay Đơn Triết Hạo, trong mắt mang theo những giọt nước mắt, giọng nói vang xin: “Hạo, lúc sáng sớm, bệnh tình tái phát, anh có thể giúp em nấu chút nước được không, em cần uống thuốc.”

“Ừ được!” nhìn vào ánh mắt cầu xin kia, anh hể có thể đồng ý, đi tới đây cũng đã nghĩ là phải chăm sóc cô, dù sao bọn họ cũng xem như là bạn bè.

Đơn Triết Hạo lạnh lùng và bá đạo, nhưng đối đãi với người thân, cũng không mang thái độ như thế.

Hơn mười phút sau, Đơn Triết Hạo bưng khai nước cùng thuốc đi tới, nhìn thấy gian phòng không có người nào.

‘cạch’ một tiếng, Lạc Tình Tình đứng phía sau khoá trái cửa phòng lại.

“Tình Tình...” trên mặt Đơn Triết Hạo không hề doạ động, tỉnh táo nhìn Lạc Tình Tình, giọng nói trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Ngón tay mảnh khảnh của Lạc Tình Tình xẹt qua quần áo của mình, từ từ cởi nút áo ra, lộ ra bộ đồ lót hấp dẫn đã sớm được cô chuẩn bị trước.

Ba điểm tạo ra một đường thẳng, áp sát vào người anh, loáng thoáng, muốn lộ ra bộ dáng quyến rũ, càng thêm lực hút.

Sắc mặt Đơn Triết Hạo trở nên lạnh lẽo, khẽ cau mày, nhìn chằm chằm Lạc Tình Tình, đôi mắt thâm thúy giống như không dao động, không lên tiếng.

Mái tóc mềm mại của Lạc Tình Tình khoác lên người, đi một vòng, tựa như đoá hoa mẫu đơn nở rộ, xinh đẹp và phong tình, đem cơ thể hấp dẫn chà sát lên người anh.

Ánh mắt quyến rũ mang theo nụ cười dịu dàng, đối mặt với Đơn Triết Hạo, đôi môi vẽ ra đường cong xinh đẹp nhất.

Đôi mắt màu đen như những ánh sao, tràn đầy dụ hoặc, trong nháy mắt hiện ra ở trước mặt của anh.

“Hạo, em xinh đẹp không? Em như thế này có xứng là người yêu của anh không?” cô chậm chạp ngược mắt lên nhìn anh, đôi tay mảnh khảnh vòng qua gáy anh, bộ ngực đầy đặn dán lên lồng ngực ấm áp của anh.

Dụ hoặc như thế, khiến Đơn Triết Hạo không hít một hơi khí lạnh, mày nhíu chặt, cả cơ thể toả ra nhiệt băng âm độ, kéo thân thể của cô ra: “Tình Tình, anh nhớ chúng ta đã nói rõ ràng rồi, chuyện của chúng ta đã trở thành quá khứ.”

59. Chương 59: Cục Cứng Khỏe Mạnh

Thân thể Lạc Tình Tình cứng ngắt, nước mắt rơi xuống: “Hạo, tại sao lòng của anh thay đổi nhiều như vậy? Tại sao anh có thể độc ác như thế? Anh chiếm lấy lòng của em, rồi lại không yêu em.”

“Tình Tình, trước đây vì anh cảm thấy chúng ta hợp nhau, em hiểu khá rõ chuyện đó mà, xem như anh nợ em mới lựa chọn ở bên cạnh em, anh chưa từng yêu em.”

Đơn Triết Hạo nói rõ ràng, đem mộng đẹp của Lạc Tình Tình dọn dẹp sạch sẽ.

Cô không thể tin được hướng về phía Đơn Triết Hạo, quát lớn: “Không thể nào, anh đã cầu hôn em, người cao tại thượng như anh, chắc sẽ không bởi vì cô gái kia mà hạ thấp phẩm giá của mình chứ, ngày đó anh đến với em là vì yêu em.”

“Tình Tình, đừng quên, buổi lễ cầu hôn, là do em yêu cầu.” Đơn Triết Hạo nhìn nước mắt của Lạc Tình Tình, lạnh lẽo nói.

“Không thể nào, không thể nào. Nếu như vậy, anh không yêu Giản Nhụy Ái, anh chưa cầu hôn với cô ấy.” Lạc Tình Tình chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Sẽ, anh sẽ cầu hôn với Tiểu Nhụy, hơn nữa còn cho Tiểu Nhụy một buổi lễ cầu hôn hoàn chỉnh, sẽ càng thêm rất khác biệt, càng chẳng giống ý tưởng của em, anh sẽ cho toàn thế giới biết, cả cuộc đời này anh chỉ yêu mình Tiểu Nhụy.”

Đơn Triết Hạo nói như đinh chém sắt.

“Không thể nào, anh đã nhận thức chuyện đó sao? Em không tin. . . .” khóe mắt Lạc Tình Tình đỏ hoe, cõi lòng tan nát, giọng nói nức nở: “Hạo, chúng ta quen biết nhiều năm, từ nhỏ đến lớn không có ai hiểu anh hơn em, anh không thể dễ dàng dâng hiến trái tim mình cho người khác như thế.”

Ánh mắt Đơn Triết Hạo lạnh lùng mang theo chút bất đắc dĩ, nhìn Lạc Tình Tình vùng vẫy giãy chết, anh nhàn nhạt mở miệng nói: “Xem ra, em không có chuyện gì? Anh đi trước.”

Nói xong, sải bước rời đi, bàn tay muốn cửa phòng mở ra.

Lạc Tình Tình liền kéo cánh tay của Đơn Triết Hạo, không cẩn thận, trượt té dưới chân anh, cô kiên trì lôi kéo bắp chân anh, cứng rắn nói lời cầu xin tha thứ: “Hạo, Hạo. . . . Em không thể mất anh, nếu như anh đi thì em sẽ chết.”

Đôi chân bị lôi kéo, Đơn Triết Hạo cong người xuống, lấy tay Lạc Tình Tình ra khỏi người mình, nghiêng đầu không muốn nhìn cô nữa, anh có thể thừa nhận thân thể Lạc Tình Tình, vô cùng nóng bỏng, là niềm mơ ước của rất nhiều người đàn ông.

Nhưng anh không thể phản bội Giản Nhụy Ái, khuôn mặt anh tuần trở nên lạnh lẽo: “Tình Tình, anh hi vọng những chuyện này, là lần cuối cùng, lần sau anh sẽ không dễ dàng tha thứ, em biết hậu quả chứ.”

Nói dứt lời, cũng không quay đầu lại, mở cửa rời đi.

Thân thể Lạc Tình Tình trong nháy mắt sụi lơ, yếu ớt nằm trên sàn, thân thể dính vào sàn nhà, hơi thở trong nháy mắt đã trở nên lạnh lẽo, kéo tâm cô trở lại, cô thua?

Đôi tay nắm thật chặt, không, cô vĩnh viễn sẽ không thua ai, trong từ điển của cô không có hai từ thua thiệt.

Từ nước Mỹ trở về, mục đích của cô là cướp lại tình yêu của Đơn Triết Hạo.

Với một vóc dáng nóng bỏng và mê người, lại không thể đánh động đến anh, bằng vào vóc dáng chọc người của Lạc Tình Tình, sáng sớm mơ hồ là thời kỳ động dục, với chuyện quan hệ nam nữ, cũng coi như cô có chút kinh nghiệm.

Nhưng bộ dáng này của cô cũng không thể bắt được trái tim anh.

Đây là coi như cô sơ suất, mặt Đơn Triết Hạo không hề thay đổi, đối với sự xuân sắc của cô không hề động tình, cô phải nghĩ ra biện pháp khác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua nhưng Đơn Triết Hạo vẫn chưa trở về.

Cô nhìn đồng hồ, đột nhiên, không có việc gì làm, Giản Nhụy Ái lại muốn đi bệnh viện.

Kiểm tra cơ thể của đứa bé.

Giản Nhụy Ái đi vào khoa phụ sản, cô được an bài nằm trên giường khám, một bác sĩ đi đến, cô liền hỏi “Tình huống như thế nào?”

“Giản tiểu thư, cô đừng khẩn trương như thế, thả lỏng một chút.” Bác sĩ mỉm cười nhìn thân thể run rẩy và ánh mắt lo lắng của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái hít sâu một cái, rồi thở ra, ép buộc tâm tình mình ổn định hơn, không hề lo lắng nữa.

Nhìn dụng cụ siêu âm quét qua bụng cô, xuất hiện vài tia tử ngoại, quét tới quét lui mấy lần.

Bác sĩ mỉm cười nói: “Giản tiểu thư, chúc mừng cô, đứa bé phát triển rất tốt, rất ổn định, cô đã làm mẹ, phải giữ trạng thái nhẹ nhõm, ăn uống đầy đủ dinh dưỡng, như vậy mới tốt cho đứa bé.”

Nghe được lời của bác sĩ, tâm tình khẩn trương giảm đi không ít, sau khi cho bác sĩ kiểm tra mọi thứ, cô mới ngồi dậy chỉnh lại quần áo của mình.

“Giản tiểu thư, cô xem, đây là đứa bé.” Bác sĩ chỉ vào màn hình.

Một khối đen đen, đứa bé còn chưa thành hình, cô giống như đã nhìn thấy con mình, trên mặt nở ra một nụ cười, đưa tay sờ sờ vào hình ảnh trên màn hình, hình ảnh không thật, nhưng khi sờ vào lại là cảm giác ấm áp.

Đây là đứa con của cô và Đơn Triết Hạo, đứa bé thật đáng yêu!

Rốt cuộc Giản Nhụy Ái đã nhìn thấy đứa bé của mình! Trong mắt cô tràn đầy hạnh phúc.

“Giản tiểu thư, bây giờ cô có cảm thấy thai có phản ứng gì không?” Bác sĩ chân tình hỏi.

“Không có.” ánh mắt Giản Nhụy Ái nhìn chăm chăm vào bác sĩ, tay trắng nõn không tự giác vuốt ve phần bụng của mình.

“Giản tiểu thư thật là người hạnh phúc, phụ nữ có thai chịu cực nhất là những phản ứng của thai, có người ‘phản ứng’ khá lớn, đôi khi thì ăn không vô, như thế thì rất bất lợi cho sự phát triển của đứa bé.”

“Cám ơn bác sĩ, hiện tại tôi ăn được tất cả? Vốn dĩ tôi là người không kén ăn, bác sĩ, cô có thể cho tôi biết món gì ăn vào sẽ tốt cho sự phát triển của thai nhi không ạ?”

Giản Nhụy Ái khẩn trương tìm hiểu một số thông tin, rất sợ chuyện mình ăn uống không tốt sẽ ảnh hưởng đến con!

Bác sĩ nhìn Giản Nhụy Ái, tròn mắt cười thành tiếng, hiện tại mẹ của đứa bé quá lo lắng rồi.

“Giản tiểu thư, cô đừng lo lắng như thế, nhìn thân thể của cô rất tốt, chỉ cần hạn chế ăn những thức ăn mặn, bình thường đừng suy nghĩ quá nhiều, còn phải đến bệnh viện khám đúng giờ, thế là được rồi.”

“Cám ơn bác sĩ, đợi chút, cô có thể cho tôi hình con được không, ba của đứa bé vì bận không đến được, tôi muốn mang hình về cho anh ấy xem.”

“Được, chờ tôi một chút!”

Khi Giản Nhụy Ái cầm theo hình của con ra khỏi bệnh viện, tài xế nhà họ Đơn đã đứng đợi cô.

Ngồi trên xe, điện thoại di động liên tục chuông: “Này, Hạo.”

Trên mặt cô nở ra một nụ cười, thông dong cúp điện thoại, phân phó cho tài xế: “Phiền toái, anh chở tôi đến tập đoàn Đan Thị.”

“Dạ, cô Giản!”

Xe vững vàng chạy qua lối đi bộ.

60. Chương 60: Vật Nhỏ, Em Một Nhọc Rồi!

Giản Nhụy Ái nâng lên nụ cười hạnh phúc, tách ra nụ cười vui vẻ, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, cô hưng phấn đến độ hận không thể bay ngay đến bên cạnh Đơn Triết Hạo

Cô muốn nói cho Đơn Triết Hạo biết, con của cô và anh vô cùng khỏe mạnh, vô cùng đáng yêu.

Trên mặt không giấu được hạnh phúc, cứ mãi cười, cô cảm thấy mình hạnh phúc đến sắp chết rồi.

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái muốn tới công ty, đã sớm đợi cô ở dưới lầu.

Anh nhìn thấy xe dừng lại, vội vàng đi đến.

Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện ở cửa, chạy tới, nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo, nũng nịu nói: “Hạo.”

Đôi mắt vốn lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo giờ đây trở nên ấm áp, anh đưa tay ra, ôm lấy cô gái nhỏ vào trong lồng ngực ấm áp của mình: “Tiểu tử, bây giờ là người có thai, không thể chạy nhảy như thế.”

Anh yêu thương vỗ vỗ đầu của cô, bày tỏ ý định không thể cãi lời anh.

Động tác đơn giản như vậy, khiến những nhân viên đi ra về, bị sợ đến trợn mắt há mồm, ai cũng thấy tổng giám đốc của bọn họ đang nghiêm mặt nhìn bọn họ, chẳng ai ngờ anh lại yêu thương bạn gái mình như thế.

Có thể nghĩ cô gái kia quan trọng với anh như thế nào, rồi rít tò mò, nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái.

Cô là một động vật đơn bào, không phát hiện những ánh mắt khác thường ấy, chỉ nghịch ngợm le lưỡi một cái với Đơn Triết Hạo, ngượng ngừng cười cười.

“Đi, anh dẫn em vào phòng làm việc!” Anh hạ thấp tầm mắt, nhìn Giản Nhụy Ái, cười một cái, giống như một ông chồng luôn cưng chiều vợ mình.

Đơn Triết Hạo không hề kiêng dè dắt tay Giản Nhụy Ái, lên giọng mời cô đi vào phòng làm việc của mình, anh giống như một thuộc hạ luôn tuân lệnh bà xã, Giản Nhụy Ái là người phụ nữ của anh.

Bị anh nắm tay dắt đi, hành động rõ ràng như thế, khiến những người đang làm ở tầng lầu dưới ríu rít tò mò nhìn cô, có ánh mắt ghen tỵ và hâm mộ, xứng đáng cũng có.

Cô không ngờ lại có nhiều nhân viên ở đây như thế, tất cả đều đưa ánh mắt tò mò nhìn cô, như thể cô là một đứa bé vậy.

Chờ đến lúc bọn họ tiến vào phòng làm việc của Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái thích thú và hiếu kỳ ngắm nghía phòng làm việc của anh, những đồ dùng bên trong vô cùng đơn giản.

Trên mặt cô ngập tràn nụ cười hạnh phúc, còn chưa kịp phản ứng, đã bị bàn tay của Đơn Triết Hạo lôi kéo, hai người cùng ngồi xuống ghế sa lon, nhưng cô lại ngồi trên đùi anh.

“Hạo, anh làm gì vậy? Nhanh buông em ra! Để người khác vào nhìn thấy là không xong đâu.”

Động tác của hai người mập mờ như vậy, làm tim Giản Nhụy Ái đập nhanh, mặt đỏ ửng.

Đáy mắt Đơn Triết Hạo xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, anh cưng chiều cắn nhẹ cái cổ trắng nõn của cô, nhẹ nhàng mà liếm láp, đôi môi từ từ di chuyển, rồi chạm lên vành tai cô, hôn triền miên: “Không có sự cho phép của anh, không ai được tiến vào cả.”

Sau đó, bờ môi khô gợt đặt lên đôi môi mềm mại của cô.

Từ lúc Đơn Triết Hạo ra khỏi nhà Lạc Tình Tình, đã mang theo một cổ dục vọng, không cách nào phát tiết, vào đến công ty làm việc, không thể trở về, không ngờ cô lại tự mình đến đây, vừa đúng lúc tạo cho anh cơ hội, làm sao anh có thể bỏ qua cho được.

Nụ hôn của anh trở nên luống cuống, ướt át và điên cuồng, giống như muốn cắn nuốt Giản Nhụy Ái vậy.

Khi ý thức được cái bụng hơi nhô lên của cô, cơ thể anh trở nên căng thẳng và nóng bỏng, nơi đó là nơi anh quen thuộc nhất, anh không muốn buông tha cô, đem cô gái nhỏ vỗ về trong ngực mình, đem cảm đè lên những sợi tóc của cô, tận lực khắc chế dục hỏa.

Giản Nhụy Ái suy yếu, ngượng ngừng đem gò má tựa vào lồng ngực của anh, nghe tiếng tim đập mạnh dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của anh, khiến màng nhĩ của cô chấn động.

Cô ngồi trên người anh, cảm nhận được vật đó của anh trở nên to lớn, đang muốn ngẩng đầu vươn ra, tâm cô khẩn trương, không dám nhúc nhích, trên mặt đỏ gấc, thân thể khẽ tránh thoát, muốn thoát khỏi cơ thể của anh.

Lại bị anh ôm chặt, đi về phía phòng nghỉ sát vách.

Đơn Triết Hạo thổi khí bên tai cô: “Tiểu Nhụy, em thật đẹp!”

“Hạo, không thể, em sợ làm chuyện này nhiều, sẽ thương tổn đến bảo bảo, Hạo, anh nên nhịn, nhịn, được không?” Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt van xin nhìn anh.

Bất đắc dĩ, Đơn Triết Hạo chỉ có thể thở dài một tiếng, đem cô thả lại ghế salon, đôi mắt thâm thúy giống như ngôi sao lóe lên: “Vật nhỏ, em mệt mỏi rồi!”

Anh cưng chiều ngắt chóp mũi của cô.

Giản Nhụy Ái biết mình đã an toàn, rúc vào trong khuỷu tay của anh, hai cánh tay làm nũng, ôm lấy cổ anh: “Cám ơn anh, cám ơn anh, Hạo.”

Một khối thịt ngon, mà chỉ nhìn không được ăn, còn gì bi kịch hơn! Nhìn trông mắt nòng nặc tình yêu của cô, anh hài lòng tặng cô một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước.

Cũng xem như đây là phần thưởng dành cho chính anh, tâm hồn càng thêm an ủi.

Giản Nhụy Ái nhớ tới chuyện quan trọng, đưa tay cầm lấy túi xách, từ bên trong lấy ra một tấm ảnh được chuẩn bị trước, kiêu ngạo nói: “Hạo, anh xem đi. Đây là con của chúng ta, bác sĩ nói, nó rất khỏe mạnh, con của chúng ta rất đẹp phải không?”

Đơn Triết Hạo đưa tay ra, nhận lấy tấm ảnh, trong đó có một khối thịt màu đen sẫm, anh biết đó là cái gì? Đó là đứa bé của bọn họ, trong lòng khẩn trương, tràn đầy nụ cười vui mừng.

Ánh mắt anh trở nên dịu dàng, cưng chiều đưa mắt nhìn Giản Nhụy Ái, nhìn thấy nụ cười ngây thơ của cô, khiến anh từ kinh hãi trở thành vui mừng, anh hưng phấn đến điên cuồng: “Tiểu Nhụy.”

Bàn tay anh ôm lấy cô thật chặt, ôm cô thật chặt vào trong ngực, mừng rỡ như điên, hốc mắt của Đơn Triết Hạo trở nên ướt át: “Tại sao không đợi anh về rồi cùng đi đến bệnh viện?”

“Tự em đi cũng như thể thôi, anh có chuyện phải làm mà.”

Đơn Triết Hạo nhìn trông mắt của Giản Nhụy Ái, vẻ đẹp của cô không nằm bên ngoài mà nằm ở chỗ cô rất hiểu lòng người, điều đó khiến Đơn Triết Hạo cảm động sâu sắc.

“Cô gái nhỏ, sao em lương thiện như vậy, khiến anh rất yêu em.”

Nụ hôn của anh vừa rơi xuống, lại bị Giản Nhụy Ái chặn lại, tay nhỏ bé ngăn miệng anh.

Cô cười duyên nói: “Hạo, em mệt rồi, muốn ngủ!”

Đơn Triết Hạo mỉm cười nâng gương mặt của cô lên, nhẹ nhàng chạm khẽ vào gương mặt ấy, sau đó ôm lấy cô, đem cô đi đến giường nệm êm ái, tỉ mỉ đắp chăn cho cô.

“Nhanh ngủ một chút đi, anh đi làm việc.”

“Ừ.” Giản Nhụy Ái vui vẻ nhìn vào đôi mắt dịu dàng của Đơn Triết Hạo, nhẹ nhàng gật đầu.

Cô nhìn theo bóng lưng của anh, ngoài miệng nâng lên nụ cười hạnh phúc.

61. Chương 61: Lên Sao Hỏa Ăn Cơm

Giản Nhụy Ái nằm trên giường, chiếc giường tỏa ra hương hoa nhàn nhạt, là mùi thơm của Đơn Triết Hạo, mùi hương quen thuộc như thế, để cho lòng cô trở nên an ổn, chìm vào giấc ngủ.

Xem ra phụ nữ có thai rất thích ngủ, không biết đã ngủ bao lâu, cảm giác trời đã tối, có người đang khẽ lay thân thể cô, không nhận được lắm bả nói: “Không cần lay tôi... tôi buồn ngủ!”

“Tiểu Nhụy, đi ăn cơm.” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái vẫn muốn ngủ, môi đỏ mím lại, dáng vẻ rất dễ thương, thấy hình như cô chẳng có chút động tĩnh gì của người sắp tỉnh lại, tà ác nói: “Nếu không, chúng ta sẽ ăn cơm trên giường!”

Giản Nhụy Ái kinh hoàng ngồi dậy: “Được rồi! Ăn cơm ở đâu, em định đi ăn cơm!”

Đơn Triết Hạo mang cô đến một nơi ăn uống dành cho người giàu có, đi vào những nơi như thế này, khiến cô cảm thấy có gì đó không đúng, thật làm cho cô chẳng biết nói gì, Ma Tước cuối cùng là Ma Tước, Phượng Hoàng cũng là Ma Tước.

“Đừng!” Đơn Triết Hạo không cần suy nghĩ, cự tuyệt yêu cầu của cô, Giản Nhụy Ái đúng là ngốc nghếch, có thể mang cô đến những nơi này sang trọng ăn cơm mà cô lại không vui mừng? Tự mình nghĩ cũng không nghĩ ra, trực tiếp cự tuyệt tránh để hối hận.

Giản Nhụy Ái bĩu môi, cự tuyệt quyết liệt như thế, khiến một cơ hội cãi lại của cô cũng không có, cô nhắm mắt sờ lỗ mũi một cái, ảo não cùng anh lên xe.

Ngồi trong xe, nhìn tiệc đứng với các món ăn tự chọn, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, cô rất muốn đi ăn buffet, lần trước đi ăn là trong sinh nhật Quyền Hàn, rất ngon!

Cô nhìn xe đang lái ra vùng ngoại ô, những ngôi nhà chung quanh mọi lúc một thưa, cảm giác vô cùng hoang vu, cô kinh ngạc xoay người nói: “Hạo, anh đưa em đến đâu thế?”

“Ăn cơm!” Đơn Triết Hạo nghiêm túc lái xe, không nhịn được lên tiếng.

Ăn cơm? Vì sao phải chạy đến nơi hoang vu như thế này ăn cơm? Nơi đó có khách sạn sao? Đến quầy tạp hóa cũng không có.

Giản Nhụy Ái mang theo vẻ không tin, hỏi “Anh xác định nơi hoang vu như thế này có khách sạn cho chúng ta ăn cơm sao?”

“Không có khách sạn, anh sẽ ăn em!” Đơn Triết Hạo nghiêng đầu, ánh mắt tà ác nhìn chằm chằm vào Giản Nhụy Ái, bàn tay to của anh khê vuốt đầu của cô.

“Hạo!” Giản Nhụy Ái ngưỡng ngừng kêu, cô biết Đơn Triết Hạo là đang hù dọa cô, sắc mặt cô càng đỏ ửng, bất mãn la lên một tiếng, nghiêng đầu không thèm để ý đến anh nữa.

“Cô gái ngốc, chẳng hiểu ý tứ gì cả.” Gương mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo nâng lên nụ cười, cưng chiều sờ sờ đầu của cô.

Giản Nhụy Ái lắc đầu, liếc nhìn ra bên ngoài.

Gió nhẹ thổi qua gương mặt của cô, khiến tóc của cô bay bay trong gió, mang đến chút cảm giác xe lạnh, vội vàng kéo cửa kính xe lại, thoải mái tựa vào ghế ngồi, dần dần mí mắt trở nên nặng nề, lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

Đến lúc cô dói đến hoảng sợ, thân thể lạnh đến phát run mà thức tỉnh, Đơn Triết Hạo vẫn cứ lái xe, trong xe phát lên những bản hòa tấu bằng Piano, chung quanh là màu đêm đen kịt.

Rốt cuộc Giản Nhụy Ái chẳng nhịn được nữa, lên tiếng hỏi “Hạo, anh muốn ăn cơm ở sao Hỏa sao?”

“Nếu như có thể đến sao Hỏa ăn cơm thì cũng không tồi.”

Giản Nhụy Ái không thấy thú vị quệt mồm một cái, bụng thăm thì kêu, không nhịn được hỏi “Hạo, anh lái xe xuống đi, em dói muốn chết rồi.” Cô dựa vào thành ghế, trợn trắng mắt, kháng nghị.

Thời điểm cô dần đánh mất lý trí, trước mắt đã có một ngọn đèn lớn, cảm nhận được mùi thơm ngào ngạt phát ra từ đó, nghe cả tiếng sóng biển rì rào.

Xe từ từ chạy đến nơi sáng ngời đó, thấy rõ ràng trước mắt là một bờ cát biển, mùi thơm càng thêm nồng đậm, không hiểu hỏi: “Hạo, anh dẫn em đến bờ biển ăn thịt sống sao?!”

Không ngờ ngồi xe hai giờ, bụng dói chỉ để đến cái bờ biển này, hơn nữa ban đêm đen thui lụi, cô chẳng còn chút sức lực nào để ngắm cảnh cả.

“Nhìn nơi đó?” Đơn Triết Hạo chỉ vừa quẹo cua.

Giản Nhụy Ái nhìn theo hướng chỉ cánh tay anh, thấy một tòa nhà cao tầng, ánh đèn phát ra từ bên kia, có chút kỳ, vì sao lại có một khách sạn to lớn ở nơi ‘khí ho’ này, là cố ý hay sao?

Đang nghi ngờ không hiểu, thì Đơn Triết Hạo đã lái xe vào, nhìn chằm chằm chung quanh đều là các xe của thương hiệu lớn.

Mắt cô đột nhiên sáng lên, chắc toàn người có tiền đến đây ăn không, chẳng lẽ người có tiền đều là ăn no căng không có việc gì làm, ăn một bữa cơm mà phải chạy xa như thế sao, còn chưa chờ cô phản ứng kịp, Đơn Triết Hạo đã lôi kéo tay cô, cùng cô đi vào tòa cao ốc.

Cô ngược mắt nhìn ‘Quán Sơn Quả Tinh’, hai mắt mở to, cho là mình nhìn lầm rồi, làm sao anh lại mang cô đi ăn lẩu tự chọn? Chẳng lẽ mới vừa rồi anh thấy cô nhìn chằm chằm vào quán lẩu sao.

Ánh mắt kia chỉ một thoáng thôi mà! Giản Nhụy Ái có chút cảm động nhìn bóng lưng cường tráng của anh, ngoài miệng bất tri bất giác nâng lên nụ cười hạnh phúc.

Đơn Triết Hạo cảm nhận được bước chân chậm lại của Giản Nhụy Ái, nghiêng đầu chống lại ánh mắt cảm động của cô, trên mặt mang vẻ lúng túng và ngượng ngùng.

Anh thu hồi tất cả, lạnh lùng nói: “Không cần tự cho là đúng, anh muốn ăn lẩu, đi, nhanh lên một chút.”

Giản Nhụy Ái bĩu môi, cô biết Đơn Triết Hạo nói lớn như thế là anh đang chống chế, mặc cho anh kéo cô đi vào.

62. Chương 62: Vợ Của Tôi

Mới vừa vào cửa đã nhìn thấy bên trong phòng khách, những nam nữ với quần áo sang trọng, có lẽ những cô gái đến đây đều bỏ rất nhiều thời gian để trang điểm, họ quay sang nhìn cô, cảm giác mình và họ là người của hai thế giới khác nhau

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt của mọi người, là chẳng thèm ngó tới cô, ngay cả cười cũng không thành tiếng.

Cô hận không thể dúi đầu xuống đất, làm sao cô lại quên? Mặc dù gọi là đi ăn lẩu, nhưng cái lẩu mà Đơn Triết Hạo đưa cô đi ăn, khẳng định cũng bất đồng với những cái lẩu khác, phải gọi là lẩu thượng hạng.

Đơn Triết Hạo nhìn qua bốn phía cúi đầu chào hỏi, rồi mang cô ngồi vào một bàn đã chuẩn bị trước.

Phục vụ mặc áo xanh vui vẻ đi tới, mang theo rất nhiều rau cải và nguyên liệu ăn lẩu ra, cái gì cần có, cái gì rất khó tìm... tất cả đều có đủ.

Giản Nhụy Ái nhìn các món ăn ngon, sung sướng không gì bằng, những chuyện lo lắng lập tức quên mất, đôi môi cắn chiếc đũa cười hì hì, con mắt di chuyển đến cạnh người phục vụ, thỉnh thoảng nhìn Đơn Triết Hạo, trông mắt vui vẻ nhìn chằm chằm vào thức ăn trên bàn, mím môi cố nén nước miếng đang chảy ra.

“Ông Đan, các món ăn ông đặt đã mang lên đầy đủ, xin mời ông dùng!” Phục vụ khom người cung kính nói, thái độ phục vụ tuyệt đối tốt.

Đơn Triết Hạo hướng về phía người phục vụ gật đầu một cái, Giản Nhụy Ái nở một nụ cười nhìn vào mắt của anh, thật là tham ăn như quỷ, đúng là gặp thức ăn là cái bao tử nở ra, cầm đũa lên gắp một miếng thức ăn trong nồi, cẩn thận cầm rau xà lách lên cuốn lấy lươn tiêu và một chút hương liệu, đưa cho Giản Nhụy Ái: “Cho em!”

“Cho em!” Giản Nhụy Ái vui vẻ thò tay mà tiếp nhận, nhai vài miếng, hương vị ngọt ngào, mùi vị dễ chịu, thật không cách nào hình dung nổi: “Ăn ngon!”

“Em cứ ăn từ từ đi, cẩn thận nuốt chậm, nơi đây là nơi bán lẩu tự chọn nổi tiếng cả nước, trong tiệm dung nạp những món ăn nổi tiếng nhất thế giới, nếu như muốn ăn các món ăn ngon của thế giới, thì có thể đến đây, không nên đến những quán ăn nhỏ ngổn ngang, ăn không dinh dưỡng, hơn nữa thức ăn đều không còn tươi nữa, ừm! Lấy được.”

Giản Nhụy Ái vui vẻ nhận lấy gói thức ăn của Đơn Triết Hạo, vừa ăn vừa nói: “Anh cho rằng ai cũng giống như anh sao! Muốn ăn cái gì thì ăn cái đó? Khi còn bé em chỉ có năm xu để mua mì ăn liền, hôm nay sống được là tốt rồi, thân thể rất cường tráng.”

Cô sợ anh không tin, cố ý đưa cánh tay ra, bấp thịt ưu tú xuất chúng mang đầy sức sống.

Sau lưng vang lên lời nói: “Tổng giám đốc Đơn, anh mang vị tiểu thư nên đến dùng cơm, tôi cũng không biết!”

Giản Nhụy Ái nghi vấn nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang đi lại, người này có điểm giống Kim Thành Vũ, chỉ là so với Kim Thành Vũ thì anh ta đẹp trai hơn vài phần.

Hai mắt anh ta liếc qua Giản Nhụy Ái, con người xuất hiện về mặt khiếp sợ: “Thì ra là không phải cô Lạc, cô gái này là ai thế?”

Anh cố gắng nhớ lại một chút, dường như anh chưa thấy qua người này, hơn nữa ăn mặc mộc mạc như thế, mỉm cười nói: “Tổng giám đốc Đơn, anh đem người làm đến đây ăn cơm sao, Tổng giám đốc Đơn đúng là người tận tâm tận lực!”

Giản Nhụy Ái nghe đến hai từ ‘người làm’, trong lòng không có tư vị gì cả, bị người trước mắt nói không có đất dung thân, ngượng ngùng hạ thấp tầm mắt, ánh mắt liếc nhìn quần áo của mình, nhét thức ăn vào trong miệng, miếng thức ăn biến thành vị rất khó nuốt xuống, chẳng biết phải phản bác như thế nào.

Sắc mặt Đơn Triết Hạo đại biến, ánh mắt lo lắng quét qua người đàn ông trước mắt, âm trầm lạnh lẽo nói: “Nếu như ngày mai không muốn nhìn thấy công ty nhà cậu sụp đổ, rút xa một chút cho tôi!”

Sắc mặt của người đàn ông kia tối lại, nhìn cái đầu cúi thấp của Giản Nhụy Ái, nhìn mình đã chọc giận Đơn Triết Hạo, bưng tỉnh hiểu ra mình nói sai, lập tức xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi không biết. Thật xin lỗi, tôi lập tức rời đi!”

“Đợi chút.” Đơn Triết Hạo nhìn ra vẻ uất ức của Giản Nhụy Ái, hướng về phía người đàn ông kia, không khách khí nói: “Nói xin lỗi với vợ tôi!”

Lần này không chỉ có người đàn ông kia kinh ngạc, mà cả Giản Nhụy Ái cũng bất ngờ, bỗng nhiên ngừng đầu, nghi vấn nhìn Đơn Triết Hạo, thấy người đàn ông kia khom lưng khen: “Thật xin lỗi, bà Đan!”

Giản Nhụy Ái bị người đàn ông kia gọi một tiếng bà Đan mà sửng sốt, rất khó khăn tiếp nhận mấy chữ bà Đan đơn giản, lúng túng lắc đầu một cái: “Không có. Chuyện gì.”

Cô xoay người nhìn Đơn Triết Hạo đang cúi đầu ăn vài thứ linh tinh, lúng túng không biết làm thế nào, ngượng ngùng vùi đầu vào thức ăn, trong lòng thoáng qua một tia ngọt ngào, thì ra là được người ta bảo vệ ngọt ngào như thế.

Đôi môi Giản Nhụy Ái không khỏi gợn lên, hàm cắn lấy muỗng canh, mơ hồ không rõ, nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Đơn Triết Hạo cố ý không để ý tới Giản Nhụy Ái, làm bộ ăn canh, ngoài miệng nâng lên nụ cười.

Giản Nhụy Ái len lén nhìn Đơn Triết Hạo, cảm giác hạnh phúc đã dâng hết trong tim, Đơn Triết Hạo luôn trợ giúp mình, vuốt ve mình, bảo vệ mình.

Anh ăn cơm cũng nhã nhặn như thế, ăn hết canh và thịt bò bít tết, dùng dao nĩa cắt một miếng nhỏ, không trách được anh ghét bỏ tướng ăn của mình, anh nhai thật kỹ, ăn thật chậm, ăn xong lại dúi bụng.

Trong lòng cô suy nghĩ lung tung, tầm mắt quét nhìn cả quán ăn, tất cả các vị khách ở đây đều ăn theo phương pháp của Đơn Triết Hạo, phương thức ăn của người giàu rất đẹp, người nghèo ăn cơm là để no bụng, việc ăn cơm giữa người giàu và người nghèo cũng khác biệt quá lớn.

Đơn Triết Hạo ngược mắt lên, thấy Giản Nhụy Ái dời tầm mắt qua nhìn mình, cười cười: “Ăn no sao?”

Giản Nhụy Ái vội vàng nuốt con lươn cuối cùng vào miệng của mình, chỉ sợ bỏ qua sót một đồng tiền lớn, hài lòng nói: “Ăn no rồi.”

63. Chương 63: Cầu Hôn, Run Rẩy

Hai người lên xe, Giản Nhụy Ái cảm thấy vì ăn no nên cơ thể mình tốt hơn nhiều! Nghiêng đầu nhìn tóc bị gió thổi loạn của Đơn Triết Hạo, mỉm cười một tiếng nói: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã giải vây cho em.”

“Về sau đừng ngây ngốc như thế, để cho người khác mắng là sao, bình thường cãi vả với anh, không phải rất lưu loát sao, sao vừa rồi lại biến thành câm vậy.”

“Em không có đầu lại miệng của anh, cứ mãi để cho anh khi dễ em.” Giản Nhụy Ái quệt mồm, làm ra vẻ mặt của người bị uất ức.

Đơn Triết Hạo khẽ liếc nhìn cô, thấy gương mặt đỏ bừng của cô, quệt mồm nũng nịu, giống như muốn anh buông tay ra, càng giống như cây đào mật, làm cho người ta muốn nếm thử một chút xem trái của nó ngọt hay chua, anh ho khan vài tiếng, trấn tĩnh, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, dùng sức lấy hơi: “Hiện tại lại đang muốn tranh cãi với anh!”

Giản Nhụy Ái thoáng qua hình ảnh của Lạc Tình Tình, tò mò hỏi “Hạo, hôm nay anh đi xem Lạc tiểu thư, cô ấy sao rồi?”

Đơn Triết Hạo không lên tiếng, trông mắt thoáng qua chuyện ban sáng của Lạc Tình Tình, hung hăng nhắm mắt lại, nhàn nhạt đáp: “Cô ấy không có chuyện gì cả, em đừng lo lắng.”

Giấu giếm, không phải vì Đơn Triết Hạo không muốn nói cho cô biết, mà sợ cô lo lắng, anh chỉ có thể nói dối mà thôi.

Những hành động hôm nay của Lạc Tình Tình, chứng minh cô ta chưa bỏ qua cho anh, thật ra thì tính tình Lạc Tình Tình cũng giống như anh, thích cái gì cũng là không từ thủ đoạn nào phải có cho bằng được, trong từ điển của bọn họ không có hai từ ‘buông tha’.

Hai người như thế đã quá quen biết, rất khó cùng một chỗ.

Tâm tư Giản Nhụy Ái đơn thuần như nữ sinh, muốn để cô đối đầu với Lạc Tình Tình? Chi bằng nói anh tự mình ra tay giết chết tâm tư của Lạc Tình Tình, mới có thể bảo vệ Giản Nhụy Ái, không để cho cô gặp nguy hiểm!

Đơn Triết Hạo vừa suy nghĩ vừa lái xe, lúc vô thức hai lông mày chau chặt.

Đôi tay trắng nõn khẽ vuốt ve gương mặt của anh, trong con ngươi mang theo nụ cười nhu hòa.

Đơn Triết Hạo kéo tay của cô qua, nở một nụ cười yếu ớt, đem cánh môi cô đặt lên cánh môi mình, trao cho cô nụ hôn dịu dàng.

Anh ngược mặt xem gương mặt đỏ ửng của cô, bàn tay khẽ vuốt ve mặt cô, dùng loại cương chiều mà anh chỉ dành riêng cho cô.

“Chỉ cần cô ấy không có việc gì là tốt rồi.” Giản Nhụy Ái tin tưởng rằng Đơn Triết Hạo cũng chỉ đến để chăm sóc Lạc Tình Tình, dù sao bọn họ cũng là bạn bè lớn lên bên nhau, tựa như quan hệ của cô – Quyền Hàn và Trác Đan Tinh vậy.

Đơn Triết Hạo nhìn cô gái thiện lương không am hiểu tí gì về lòng người, đúng là một cô gái xinh đẹp và nhân hậu, nhưng nếu anh cầu hôn cô ngay lập tức, cô có đồng ý lấy anh không?

“Tiểu Nhụy.”

Anh chậm lệt lên tiếng, trông mắt thoáng qua một tia không tự tin, người đàn ông nói chuyện như đinh chém sắt sao lại thiếu hụt lòng tự tin vậy? Giản Nhụy Ái nghi vấn nhìn Đơn Triết Hạo, giống như dựa vào nét mặt của anh tìm kiếm đáp án.

Con người thâm thúy chẳng thêm tiết lộ chút tin tức nào?

“Hạo, anh có chuyện gì muốn nói với em sao?” Thật ra thì, cô rất tò mò không biết anh muốn nói gì?

Đơn Triết Hạo không ngờ mình ở trên thương trường chiến đấu nhiều năm, lòng dạ thâm độc, cư xử không nương tay với kẻ địch, mắt cũng không nháy, nhưng chỉ vì cầu hôn với cô gái này mà tâm anh lại run rẩy.

“Tiểu Nhụy, anh.”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo, thấy đôi mắt lóe sáng như những vì sao của anh, thật hiểu kỳ chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì? Chuyện gì làm anh xấu hổ như thế! Đúng, chính là hai chữ xấu hổ.

Đơn Triết Hạo cũng có ngày phải ngại ngùng trước mặt người khác, thật khiến Giản Nhụy Ái buồn cười!

Giống như nụ cười rực rỡ, mỉm cười như vậy khiến người khác mê man, cô đưa tay vòng qua cổ Đơn Triết Hạo, điềm nhiên nói: “Hạo, em yêu anh.”

“Em nói cái gì? Nói lại một lần nữa cho anh nghe được không” Đơn Triết Hạo mê man, giọng nói mang theo vẻ ra lệnh.

Giản Nhụy Ái mềm mại thì thầm bên tai anh: “Hạo, em yêu anh, yêu anh.”

Chưa nói xong, môi cô đã bị Đơn Triết Hạo bá đạo xâm chiếm, trong lòng anh biểu hiện rõ thái độ hưng phấn, vài câu nói đơn giản của Giản Nhụy Ái lại ảnh hưởng sâu đến cõi lòng anh.

Đúng, anh bị lời nói của cô làm cho phát điên.

“Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy. Anh dẫn em đi gặp bà nội, được không?”

Đơn Triết Hạo nhắm nửa mắt, dụ dỗ Giản Nhụy Ái! Anh muốn dẫn cô về nhà chơi, anh muốn giới thiệu cô với toàn thể giới, để cho mọi người biết Giản Nhụy Ái là người phụ nữ của Đơn Triết Hạo anh.

Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt mê mang nhìn Đơn Triết Hạo, đi gặp bà nội của anh, cô hiểu Đơn Triết Hạo là do bà nội nuôi từ bé đến lớn, anh rất yêu bà nội của mình. Giờ anh lại dẫn cô đi gặp người quan trọng như thế không khỏi làm cô lo lắng.

“Hạo, em. em không dám, có thể bà nội sẽ chán ghét em”

Bàn tay Đơn Triết Hạo khẽ vuốt ve gương mặt cô, trong mắt tràn đầy tình ý dịu dàng: “Đứa ngốc, bà nội sẽ không chán ghét em, nếu không, anh sẽ nói chuyện trước với bà nội, rồi sau đó mới dẫn em đến, như vậy sẽ không đột ngột, em và bà đều có thời gian để chuẩn bị tâm lý, như thế có được không?”

“Hạo, cảm ơn anh.” Giản Nhụy Ái rúc vào lồng ngực của anh, nghe nhịp hô hấp bình tĩnh của anh, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không khí trở nên tĩnh lặng, và bình yên đến vô thường.

64. Chương 64: Đau Lòng Khi Gặp Nhau

Hôm sau, trời vừa hừng sáng, Đơn Triết Hạo dưới sự đeo bám dai dẳng của Giản Nhụy Ái, đành phải chấp nhận cho cô đi ra ngoài hóng mát một chút mà Đơn Triết Hạo yêu cầu phải để cho tài xế chở cô đi, khi nhìn thấy chiếc xe đắt tiền, khiến lòng cô có chút ngượng ngùng.

Đứng ở cửa nhà Nhân Ái, một khu mua bán bình thường, lại xuất hiện một chiếc xe tốt như thế, rất dễ dàng trở thành tiêu điểm của sự chú ý.

Nhưng với những động tác nhỏ ấy, Giản Nhụy Ái không thèm để ý, tâm tình cô đang bay vào nhà Nhân Ái của mình.

Vừa đi vào liền nhìn thấy không khí náo nhiệt của ngày xưa, xem ra chuyện buôn bán của anh Quyền Hàn càng ngày càng tốt hơn.

Nhìn không khí phục vụ tất bật kia, cô như có lại sức sống của mình, nhưng có vẻ nó có thêm chút gì đó trầm lắng, có thể do cô quá đa nghi.

“Đan Tinh.”

Khi cô đi vào, một bóng người bận rộn, Giản Nhụy Ái vui mừng kêu to.

Trác Đan Tinh nghe được giọng nói quen thuộc, lập tức quay đầu lại, nhìn thấy Giản Nhụy Ái, vui mừng lôi kéo cánh tay cô, nhảy nhót như chim ri.

Trên mặt cô tràn đầy vui vẻ: “Tiểu Nhụy, thật sự là cậu à? Cậu đáng chết, chẳng có lương tâm gì cả! Đã lâu thế rồi mới đến thăm chúng tớ.”

Giản Nhụy Ái cũng cảm thấy mình có lỗi, le lưỡi một cái: “Tớ cũng muốn đến thăm các cậu lắm, chỉ là tớ không có thời gian.”

“Không có thời gian, tớ thấy cậu bị Đơn Triết Hạo cấm túc nuôi cho béo mập thì có, nào thèm nhớ đến nhà Nhân Ái của chúng ta nữa?” Trác Đan Tinh bĩu môi, ê ẩm nói.

“Haizzz! Đan Tinh, cậu đừng vu oan cho tớ như thế... tớ và Đơn Triết Hạo ở chung một chỗ, thì anh ấy cũng là người thân của các cậu.” Giản Nhụy Ái cố ý ôm lấy Trác Đan Tinh, làm nũng.

Cô quét mắt nhìn chung quanh, không khỏi cau mày nói: “Anh Quyền Hàn đâu?”

“Cậu còn nhớ anh Quyền Hàn à, kể từ khi cậu đi, anh Quyền Hàn của cậu núp trong bếp khóc mãi!” Trác Đan Tinh bịt miệng lại, cô không nên đem chuyện này nói khoa trương như thế mới phải, kể từ khi Giản Nhụy Ái rời đi, Quyền Hàn giống như rơi xuống bể tuyệt vọng, tựa như người vô hồn, cô nhìn thấy mà tâm đau đớn.

“Đan Tinh, không cần đùa giỡn như thế!” Giản Nhụy Ái bất mãn nói qua.

“Được, được, anh ấy đi ra ngoài đưa cơm rồi, cậu ngồi đây chờ tớ một chút, tớ hỏi xem khách dùng cái gì, đợi chút tớ và cậu cùng đi dạo phố.” Trác Đan Tinh quay sang cúi đầu nghe khách gọi món, nhưng vẫn khe thông báo cho cô.

“Không cần để ý đến tớ, tớ tự biết làm gì mà.” Giản Nhụy Ái vội vàng nói.

Giản Nhụy Ái ngồi xuống một chiếc ghế, nhìn vòng quanh quán cà phê một lần nữa, khách nói khách không dứt, gương mặt của mấy người phục vụ đã có nhiều thay đổi, nhưng vẫn có vài người cô quen biết, thấy các cô cứ vội vã chạy tới lui cũng không vui mừng khi gặp cô, cứ như đây là nhà cô, nên cô ở đây là lẽ thường tình.

Một hơi thở ấm áp, một cảm giác rất quen thuộc!

Những mùi này để cho cô có chút xa lạ, nơi đây đã từng là một cửa hàng nhỏ, cũng chỉ có ba người bọn họ liều mạng chiến đấu, khi đó không cảm thấy mệt mỏi, bởi vì các cô có tình nghĩa chống đỡ mới có thể đem Nhân Ái phát triển như ngày hôm nay!

Thời gian đông nhất, rốt cuộc cũng qua, lưu lượng khách giảm bớt.

Mấy người phục vụ mới có thể đến trò chuyện với cô, họ đi đến, cười nói: “Nhụy Ái, nghe nói cậu ở lại nhà bạn trai hả, lúc nào thì trở lại? Chị em chúng tớ cứ tưởng là cậu chết rồi đó chứ.”

Giản Nhụy Ái nhìn họ vậy lại, chậm rãi nói: “Tớ cũng nào có nghĩ đến chuyện lại trở nên như thế, chẳng qua là tớ mang thai, có lẽ phải sanh đứa bé xong tớ mới đến đây thường xuyên được.”

Một nhân viên phục vụ mừng rỡ hô to, ôm chặt lấy Giản Nhụy Ái: “Chúc mừng cậu, Nhụy Ái!”

Mỗi người phục vụ nói một câu chúc mừng, Giản Nhụy Ái không sợ người khác làm phiền, vui vẻ nói cảm ơn từng người một, lúc này mới biết cô chẳng bao giờ cô đơn cả, cô vẫn còn rất nhiều bạn bè tốt.

Trong nháy mắt, nhà Nhân Ái lại mất đi không khí náo nhiệt, nhân viên phục vụ cúi thấp đầu, tẩu tán.

Giản Nhụy Ái nghi ngờ nghiêng đầu nhìn thấy Quyền Hàn, con người lạnh lẽo, trên mặt là bộ râu đã lâu không cạo, trông mất lộ ra tia mệt mỏi, cả người tiêu tụy đến cực độ.

“Anh Quyền Hàn!” Giản Nhụy Ái vừa nhìn thấy Quyền Hàn, giống như một đứa em gái nhìn thấy người anh trai mà bé quý nhất, vui mừng lập tức nhào vào lồng ngực anh ta.

Cô nhào thẳng vào lồng ngực Quyền Hàn, tròn mắt Quyền Hàn thoáng qua một tia nghi ngờ, thân thể mang theo mấy phần run rẩy, anh không thể tin tưởng nổi, đây là cô gái mà anh đã nhớ nhung cả ngày lẫn đêm.

Trong mắt anh mang theo một tia kinh động, không khỏi buộc chặt hai cánh tay của mình, ôm cô thật chặt, kích động đến không nói nên lời, cái này khiến anh ngạc nhiên quá lớn.

Tròng mắt Quyền Hàn tràn đầy vui mừng, chỉ là Giản Nhụy Ái chẳng hề hay biết gì cả, những người khác đau lòng nhìn Quyền Hàn, anh dịu dàng như người đầy học thức, chợt đổi thành kẻ hay nổi nóng, cái biến hóa lớn này, tại sao họ không biết cơ chứ?

Đó là vì Giản Nhụy Ái rời đi, khiến tim Quyền Hàn đau nhói.

Trác Đan Tinh nhìn chằm chằm hai người bọn họ, thở dài một hơi, cô không thể không vì Quyền Hàn mà thở dài, còn là vì mình mà ca thán.

Giản Nhụy Ái khẽ cau mày: “Anh Quyền Hàn, anh ôm em chặt quá, em rất đau!”

Quyền Hàn kịp phản ứng, con người dịu dàng, liều mạng nháy mắt, sợ mình quá thô bạo, sẽ hù cho Giản Nhụy Ái hoảng sợ: “Nhụy Ái, sao em lại tới đây?”

“Em nghĩ đến mọi người, nên muốn trở về đây thăm mọi người!” Giản Nhụy Ái hoàn toàn không hiểu ý tứ trong câu hỏi của Quyền Hàn, chỉ vui vẻ trả lời những điều trong lòng mình suy nghĩ mà thôi.

Đôi mắt Quyền Hàn nhìn cô nay mang theo nhiều thăng trầm, thấy sắc mặt hồng nhuận của Giản Nhụy Ái, gò má trắng như tuyết, và nụ cười ngập tràn hạnh phúc, cũng biết Đơn Triết Hạo chăm sóc cô rất tốt, như thế thì anh cũng yên tâm, chỉ cần Giản Nhụy Ái sống tốt, thì cái gì anh cũng chấp nhận được cả?

Anh biết mục đích Giản Nhụy Ái tới đây là muốn tìm Trác Đan Tinh đi dạo phố, anh đưa tay sờ gương mặt của cô.

“Đi chơi đi! Chú ý an toàn, có chuyện gì nhớ nói cho anh biết?”

Có thể nhìn thấy cô, nhìn thấy cô sống hạnh phúc, lo lắng mấy ngày nay của anh đã tạm lắng xuống, anh sẽ tiếp tục bên cạnh Giản Nhụy Ái, bảo vệ cô cả đời, nếu có khó khăn thì sẽ trợ giúp cô, như vậy là đủ rồi.

“Cám ơn anh Quyền Hàn, đi thôi! Đan Tinh!” Giản Nhụy Ái nâng lên nụ cười mê người, sau đó nói.

Trác Đan Tinh mỉm cười nhìn Giản Nhụy Ái, sau đó nhìn về phía Quyền Hàn, trong lòng cô luôn muốn lấy được một câu nói quan trọng trong lòng anh, coi như một câu cũng được, nhưng cô biết đó chỉ là hy vọng xa vời.

Quyền Hàn sẽ chẳng nói với cô, anh sẽ chỉ nói ba chữ đó với Giản Nhụy Ái, trong lòng cô có chút lạnh lẽo.

“Đan Tinh, chăm sóc thật tốt cho Nhụy Ái nha!”

Quyền Hàn, vì sao anh lại không hiểu? Cô cũng cần người khác quan tâm, chỉ có thể yên lặng gật đầu, dặt Giản Nhụy Ái rời đi, lên một chiếc xe thể thao cao cấp.

Giản Nhụy Ái bảo tài xế chạy về phía trước, cô và Trác Đan Tinh đi dạo khắp các ngõ phố, phụ nữ đi dạo không phải chỉ một – hai giờ là xong, cô sợ trễ nãi thời gian của tài xế nên bảo ông về trước có gì cô sẽ gọi.

65. Chương 65: Xen Vào Việc Của Người Khác

Ông trời rất tốt, thời tiết không ẩm không nóng, thích hợp để người ta đi dạo phố.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã nắm trong tay mấy túi quần áo, đây là chiến lợi phẩm của bọn họ trong hôm nay, Giản Nhụy Ái rất thích những gì mà hai cô mua được.

Hai người thắng lợi trở về, vừa muốn vào tiệm trà sữa, lại nghe thấy tiếng cứu mạng cách đó không xa, tiếng kêu tuy nhỏ nhưng bọn họ vẫn nghe thấy thì chứng tỏ là nó không quá xa.

Đi đến nơi phát ra tiếng hét, thì thấy một người đàn ông đang ôm một cái túi lớn, chạy đến trước mặt bọn họ, Giản Nhụy Ái kịp phản ứng với những chuyện đã xảy ra.

Cô vội vã ném những quần áo mình đang cầm cho Trác Đan Tinh, liền đuổi theo người bị đột tiền, ngón tay mảnh khảnh chỉ thẳng vào người đàn ông giựt tiền, quát: “Dừng lại, dừng lại cho tôi.”

Trác Đan Tinh ngớ ngẩn, nhìn Giản Nhụy Ái đang ở cách mình không xa, cũng biết cô đang lo chuyện bao đồng, tất xấu luôn ra tay nghĩa hiệp lại bực phát: “Nhụy Ái, không nên đuổi theo, cậu đang có thai, cẩn thận cho đứa con trong bụng!”

Lúc này, Giản Nhụy Ái không quản được nhiều như vậy, chỉ thấy việc nghĩa là hăng hái làm, thấy người ta ăn cướp trắng trợn thế, có thể số tiền ít nhưng ý nghĩa sẽ rất phi phạm, đôi mắt cô trở nên kiên cường và tàn nhẫn, thân thể mềm mại, toát ra một siêu năng lực.

Mắt thấy cần phải kéo gần khoảng cách của hai người, không nghĩ đến gì, lập tức chạy một đường như bay, một chiếc xe hơi đi ngang qua, tách cự ly cô và kẻ cướp ra xa hơn.

Cô phải dừng lại, quan sát địa hình nhìn cái kẻ cướp tiền đang chạy thực mạng, nếu phải cùng hấn so thể lực, Giản Nhụy Ái biết mình sẽ lập tức thua, ánh mắt sắc bén liếc qua lối đi nhỏ, đôi môi nâng lên nụ cười.

Ăn cướp, chờ mà xem.

Cô nhanh chóng chạy vào hẻm nhỏ, không sai, cô chỉ là muốn đi trước, ngăn trở tên cướp tiền.

Trác Đan Tinh thở hồng hộc đuổi theo, vốn nhìn thấy Giản Nhụy Ái dừng lại, cho là cô không thêm đuổi nữa, buông tha cho kẻ cướp, không nghĩ đến cô là chuyển hướng chạy, Trác Đan Tinh chỉ có thể bất đắc dĩ chạy theo: “Nhụy Ái, cẩn thận một chút!”

Cô vẫn không quên nhắc nhở Giản Nhụy Ái, rất sợ Giản Nhụy Ái sơ xuất, cô lại không hoàn thành trọng trách Quyền Hàn giao phó.

Giản Nhụy Ái chạy đến lực phủ ngũ tạng trào ra, hô hấp thay đổi càng lúc càng gấp, thở hổn hển, cô như thể sắp tắt thở.

Đáng chết, tại sao đường lại xa như thế, bụng tim nhảy mãnh liệt.

Rốt cuộc cũng đã đến, đã nhìn thấy tên cướp đang ở trước mắt, cô vội vàng kéo tên giật tiền của người khác lại: “Đáng chết, đem tiền trả lại cho tôi.”

Giản Nhụy Ái chẳng biết lấy sức lực ở đâu, mà có thể cướp ví tiền lại từ trong tay của tên cướp.

Tên cướp chẳng thêm sợ cô gái yếu đuối như Giản Nhụy Ái, tức giận trợn trừng mắt nhìn Giản Nhụy Ái, quát: “Con quỷ cái, sao cô lại xen vào việc của người khác.”

Hắn cất bước, bắt lấy tay Giản Nhụy Ái, muốn đoạt lại ví tiền mình vừa cướp được, dù sao cũng thật vất vả mới lấy được nó, để nó rơi vào tay người khác, hơn nữa còn là tay của cô gái liễu yếu đào tơ, hắn sẽ chẳng còn thể diện nào mà sống trong giang hồ nữa.

“Không được, ví tiền không phải của cậu, cút đi.”

Giản Nhụy Ái thà chết cũng che chở cho ví tiền, hung hăng nhắm mắt lại.

Cô chờ đợi bàn tay của người đàn ông kia thả ra, thật lâu không thấy bàn tay hắn rơi xuống đến, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Trác Đan Tinh đang thở hổn hển đứng trước mặt cô.

“Đan Tinh, làm sao cậu lại đến đây.”

“Cậu còn nói nữa, đã có bầu rồi, còn học người ta làm anh hùng, nếu không phải cảnh sát đến kịp thì cậu thử nghĩ xem mình sẽ ra sao.”

Trác Đan Tinh sắp tắt thở, không quên dạy dỗ Giản Nhụy Ái, lồng ngực phập phồng, tiếng hít thở nặng nề.

Giản Nhụy Ái nhìn về phía người ăn cắp đang nằm trên mặt đất đã bị cảnh sát khống chế, tâm kinh hoàng cũng giảm xuống, đưa mắt nhìn sắc mặt nặng nề của Trác Đan Tinh, cô biết Trác Đan Tinh đang suy nghĩ cho cô

Cô làm nũng, kê mặt lên bả vai của Trác Đan Tinh: “Không nên tức giận, tớ bình an vô sự rồi.”

Trác Đan Tinh cũng không bị bộ dáng của cô làm cho động lòng, đẩy cánh tay của cô một cái.

“A! Đau.” Đau đớn khiến cô rên lên một tiếng, lông mày nhíu chặt lại.

“Thế nào.” Trác Đan Tinh đưa mắt nhìn Giản Nhụy Ái, cầm lấy cánh tay của cô, nhìn những tia máu chạy dài: “Cậu bị thương.”

“Vô lý, sao lại bị thương.” Cô vừa nói xong, quả thật thật rất đau, nhưng do cô vừa bắt được người giựt tiền người khác, nên tâm tình rất vui vẻ.

Không nghĩ đến vết thương nhỏ, tất cả đều chẳng có ý nghĩa gì, trợ giúp người khác đoạt lại ví tiền mới là quan trọng.

Cô không khỏi nở rộ mỉm cười vui vẻ, thật tốt, cô cảm giác mình rất lợi hại, có thể vì sống bên cạnh Đơn Triết Hạo thời gian lâu, nên cô xuất hiện chút khuyh hướng bạo lực.

Bà nội đi đến, nhìn thấy Giản Nhụy Ái mỉm cười đem ví tiền trả lại mình, nụ cười rực rỡ như thế, chứng tỏ cô là một cô gái lương thiện, lấy kinh nghiệm nhìn người của bà, bà biết đây là một đứa bé ngoan.

Giản Nhụy Ái đem ví tiền trả lại cho bà nội: “Bà nội, ví tiền cho bà, bà xem có thiếu gì hay không?”

“Không cần nhìn, bà tin tưởng cháu, thật vô cùng cảm ơn, cô gái nhỏ, cháu cần bà đền đáp gì cứ nói, nếu bà đây có thể làm được, chắc chắn bà sẽ làm.”

“Không cần, con giúp bà, không phải muốn nhận thù lao.” Giản Nhụy Ái lắc đầu từ chối, cô sẽ không tùy tiện lấy đồ của người khác.

Trác Đan Tinh lôi kéo cánh tay của Giản Nhụy Ái, thật vất vả mới giúp người kia lấy được ví, lấy chút tiền cũng xem như xứng đáng, Giản Nhụy Ái không cảm kích lập tức tránh khỏi tay Trác Đan Tinh.

Bà nội đưa mắt nhìn về phía Giản Nhụy Ái, hài lòng gật đầu một cái, vốn cho là thế giới này con người luôn thích ngồi mát ăn bát vàng, không nghĩ đến có người lại hăng hái làm việc nghĩa như thế, ra tay giúp người mà không cần hồi báo.

Bà rất cảm động, lập tức kéo tay của Giản Nhụy Ái, nhìn đôi tay nhỏ bé và trắng nõn, cũng biết nó chẳng có bao nhiêu sức lực, giúp bà đuổi theo người giựt tiền.

“Cảm ơn cô gái nhỏ, nếu không nhờ cháu, bà và bạn già trong hình sẽ không thấy nhau, cho cháu nhìn nè.”

Tám ảnh trắng đen, bên trong là một đôi nam nữ, tám ảnh đã cũ, vừa nhìn đã biết nó đã đi cùng bà bao năm tháng.

Nhưng tại sao người đàn ông trong ảnh lại giống Đơn Triết Hạo như thế, chẳng lẽ đó là hình của Đơn Triết Hạo.

Không thể nào, hình vóc người giống như Đơn Triết Hạo, nhưng nhìn kỹ không phải là Đơn Triết Hạo, chỉ là đôi mắt có chút quen thuộc, dường như lại không lạnh lẽo bằng Đơn Triết Hạo, ông ta đang mỉm cười, nụ cười hạnh phúc.

Từ hình có thể nhìn ra được bọn họ đang hạnh phúc, rất hạnh phúc.

Trác Đan Tinh nhìn hình, trên mặt thoáng qua một tia nghi vấn, không khỏi ngược mắt nhìn về phía bà nội, thấy mặt mũi bà đã nhăn nheo, nhưng sống mũi vẫn có mấy phần giống Đơn Triết Hạo.

Cô cười khúc khích, kéo Giản Nhụy Ái qua, nhỏ giọng vào tai Giản Nhụy Ái: “Cô không cảm thấy bà ấy rất giống Đơn Triết Hạo sao, chẳng lẽ người cậu cứu là bà nội của Đơn Triết Hạo.”

Giản Nhụy Ái dùng tay phải cánh tay Trác Đan Tinh xuống, nhỏ giọng mà nói ra: “Cậu không cần suy đoán lung tung, làm sao bà nội Đơn Triết Hạo có thể xuất hiện ở chỗ này, chắc chắn bà nội của Đơn Triết Hạo sẽ sống trong nhung lụa.”

Cái này thì cô có thể đảm bảo, coi như cô muốn đến nhà Nhân Ái đi nữa, cũng phải có tài xế theo thì cô mới có thể ra ngoài, huống chi là bà nội của anh.

Kỳ quái là bà nội nhìn hai người nhỏ giọng bàn luận, trên mặt chẳng giảm bớt nụ cười, mà nụ cười càng thêm nồng đậm: “Các người đang nói cái gì thế?.”

Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh dần phải ứng kịp, trên mặt lúng túng, lắc lắc cánh tay, cười làm lành nói: “Vô sự, vô sự.”

“Đứa nhỏ đáng yêu, cảm ơn các người, đây là phương pháp liên lạc với bà, có chuyện gì, các người có thể liên lạc với bà, thôi bà đi trước nhé.”

Họ đưa bà nội đi, Trác Đan Tinh vội vàng đoạt lấy danh thiếp, nhìn tên trên danh thiếp, Thượng Quan Nạp Lan, khẽ cau mày.

“Cậu xem một chút, tớ đã nói đây không phải bà nội của Hạo mà.” Giản Nhụy Ái cầm lấy danh thiếp, héch lên cười.

“Cũng có khả năng là là quần gia đi theo anh ta, dù sao tớ cũng cảm nhận được người đó có quan hệ với bà nội của Đơn Triết Hạo.”

“Tốt lắm, không cần đoán, đi thôi.”

66. Chương 66: Bắt Gian Tại Chỗ

Trong lúc hai người đang tranh chấp, có một ánh mắt nhìn bọn họ, ánh mắt này đang sáng quắc, lộ ra một cổ hải lòng, tay không tự giác ôm lấy người bên cạnh.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn, ánh mắt đụng phải bóng lưng ai đó, bóng lưng ấy cô biết, nó cực kỳ quen thuộc, chính là đối tượng mà họ đang thảo luận, còn người phụ nữ anh đang ôm, chính là Lạc Tình Tình.

Động tác của hai người thân mật như thế, giống như một đôi vợ chồng đang đi dạo phố.

Nhìn hình ảnh ấy, nội tâm của Giản Nhụy Ái hung hăng đau nhói, cô cảm giác cõi lòng chết lặng, đôi tay bất tri giác ôm lấy đầu, như đang cố gắng an ủi mình, đi dạo phố với bạn bè là chuyện rất bình thường .

Trác Đan Tinh nhìn sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn thời tiết của Giản Nhụy Ái, muốn hỏi chuyện gì, nhưng nhìn thấy bóng hai người kia, cô đã hiểu tại sao, lập tức lòi kéo Giản Nhụy Ái băng qua đường

“Đan Tinh, cậu làm gì đó.” Giản Nhụy Ái ngơ ngác nhìn Trác Đan Tinh.

“Ngu, đi bắt gian!” Trác Đan Tinh không nhìn được mà mắng một tiếng.

“Không cần, chỉ là bạn bè đi dạo phố mà thôi, không có chuyện gì cả.” Tuy là cô nói như thế, nhưng cũng có chút khuyến khích chuyện đó, giọng nói càng ngày càng yếu đi.

Bạn bè đi dạo phố, lý do như vậy ngay cả cô cũng chẳng thể tin tưởng, huống chi là Trác Đan Tinh

“Nhụy Ái, mới vừa rồi cậu đuổi theo tên giết tiền dưng khí như thế, sao gặp Đơn Triết Hạo lại mất hết dưng khí, đến một chút mạnh mẽ cũng không có, lúc này cậu không cần phải khí phách, đi tối, hỏi rõ ràng mọi chuyện mới là cách làm đúng.”

Trác Đan Tinh kéo Giản Nhụy Ái chạy đến cửa hàng đối diện.

Cô chẳng thể tha thứ cho ai phản bội người mà cô quan tâm, Giản Nhụy Ái và Quyền Hàn là những người quan trọng nhất đối với cô, cô càng không cho phép ai khác khi dễ họ.

Giản Nhụy Ái nghĩ sẽ tháo chạy khỏi Trác Đan Tinh, không nghĩ đến bạn mình lại mạnh như thế, xem ra Đan Tinh tức giận lắm.

Trong lòng có một sự cảm động sâu sắc, nhưng cô chẳng có dũng khí để đối mặt.

Cho dù hiểu rõ chuyện ai là người trong lòng Đơn Triết Hạo, nhưng đối mặt với Lạc Tình Tình cô vẫn cảm thấy mình là người có lỗi, dù sao cũng tại vì sự xuất hiện của cô, nên Đơn Triết Hạo mới dứt khoát chia tay với Lạc Tình Tình.

Nguyên nhân trọng yếu nhất, chính là cô không dám nhìn thẳng vào mắt Lạc Tình Tình, bởi vì trong con mắt kia là sự kiên định, loại ánh mắt tự tin mang theo cảm thù như thể cô cướp đồ trong tay cô ta.

“Đan Tinh, cậu không cần lôi kéo tớ.”

“Đơn Triết Hạo.” Trác Đan Tinh hướng về phía hai người kia gọi lớn.

Đơn Triết Hạo nghiêng đầu nhìn thấy Giản Nhụy Ái đứng ở phía sau mình, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, rồi lập tức trở về vẻ bình tĩnh.

Trên mặt anh là vẻ thông dong, giống như không có chuyện gì xảy ra, anh buông tay Lạc Tình Tình ra, đi đến trước mặt Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái đối mặt với sự bình tĩnh của Đơn Triết Hạo, ngược lại cảm thấy mình chột dạ, hơi ngẩn ra: “Hạo.”

Đơn Triết Hạo cau mày lại, nhìn thấy vẻ nhếch nhác của Giản Nhụy Ái, bất mãn nói: “Em làm sao vậy, làm sao lại khiến mình chột vật như thế.”

Ánh mắt Giản Nhụy Ái nhìn về phía Lạc Tình Tình, chỉ thấy Lạc Tình Tình lễ phép mỉm cười với cô.

Người ta cười với cô, cô cũng phải nở một nụ cười đáp trả.

“Em.” Đối mặt với giọng điệu chấp vấn của Đơn Triết Hạo, cô không biết phải trả lời như thế nào, ánh mắt ảm đạm nhìn về phía Lạc Tình Tình, nhìn thẳng vào mắt Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo biết ý của cô, dịu dàng giải thích: “Anh muốn mua cho em ít đồ trang sức, Tình Tình, cô ấy muốn giúp anh một tay, nên anh dẫn cô ấy đi theo.”

Giải thích như vậy, đánh tan cái ý nghĩ tà ác trong đầu của Giản Nhụy Ái; khiến cô có chút xấu hổ, gương mặt lại trở nên ửng hồng, thả trôi mắt xuống, vì cô đang đứng trước Đơn Triết Hạo nên thiếu phần tự tin, cũng cảm thấy tự trách mình.

Đơn Triết Hạo quan sát cô, nhìn thấy cánh tay cô có một vết thương dài, khẩn trương nắm lấy cánh tay của cô, mặt trở nên nghiêm túc, ánh mắt trở nên lạnh lẽo cực độ: “Đây là chuyện gì xảy ra.”

Trác Đan Tinh muốn nói là cô đuổi theo tên cướp, không cẩn thận bị thương.

Giản Nhụy Ái vội vàng ngăn cản Trác Đan Tinh, chỉ sợ nói ra chuyện đó, về sau Đơn Triết Hạo sẽ không cho cô đến quán Nhân Ái nữa

Cô cúi đầu tìm kiếm lý do, nhìn ánh mắt chất vấn của Đơn Triết Hạo, trong lòng khẩn trương, nước mắt liền chạy ào ào: “Em. Em không phải cố ý, đi dạo phố, cào.”

Đơn Triết Hạo không nghĩ Giản Nhụy Ái sẽ khóc, anh biết là mình không khắc chế được tính dễ nóng giận, dọa cho cô sợ, sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều, bàn tay đưa lên lau nước mắt cho cô: “Được rồi, đừng khóc, thật xin lỗi, anh không nên lớn tiếng với em.”

Sắc mặt Lạc Tình Tình càng lúc càng chìm, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái chỉ dùng vài giọt nước mắt, thì có thể làm cho người tự cao tự đại như Đơn Triết Hạo cúi đầu nói lời xin lỗi.

Lấy sự hiểu biết của cô đối với Đơn Triết Hạo, cô biết anh rất kiên định, chẳng ngờ Đơn Triết Hạo vì một người mà để mình trở nên như thế, có thể nghĩ, người này có địa vị rất quan trọng trong lòng anh.

Cô không khỏi hít một cổ khí lạnh, xem ra kế hoạch hôm nay không được rồi, xem ra cơ hội thành công càng lúc càng mỏng manh.

Lạc Tình Tình vui vẻ đi tới trước mặt Giản Nhụy Ái: “Nhụy Ái, đừng khóc, cô xem, cô dọa Hạo sợ rồi kìa.” Khuôn mặt Giản Nhụy Ái ửng hồng, lau nước mắt của mình, chống lại gương mặt tươi cười của Tình Tình, không thể không thừa nhận, Lạc Tình Tình quá xinh đẹp, gương mặt trắng nõn, tự tin bẩm sinh, đứng bên cạnh cô làm cho Giản Nhụy Ái trở nên nhay cảm.

Đứng trước mặt của Lạc Tình Tình, Giản Nhụy Ái cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Cô lúng túng nói: “Thật xin lỗi, để cho các người chê cười rồi.”

“Được rồi, không có chuyện gì nữa, Hạo muốn mua quà tặng cho cô, buổi tối cùng anh ấy đi tham gia buổi đấu giá, nhưng cô đã đến, để cho cô tự mình lựa chọn sẽ tốt hơn.”

“Tớ không hiểu gì về những món đồ này, hai người chọn là tốt rồi, tớ và Trác Đan Tinh đi dạo phố thôi.”

Giản Nhụy Ái đi dạo cả buổi, mắt mệt rã rời, trước kia đây là những thứ đồ cô không mua nổi, hiện tại cô cũng mua không nổi, nên căn bản cô chưa từng nghiên cứu về nó.

Trác Đan Tinh không nghĩ đến Giản Nhụy Ái sẽ lùi bước, đang muốn kéo cô chạy trốn, chống lại ánh mắt của Lạc Tình Tình, cô biết Lạc Tình Tình mặt ngoài mỉm cười, trên thực tế ánh mắt đang khiêu khích, mà người Lạc Tình Tình khiêu khích lại là Giản Nhụy Ái.

Cô càng không thể để cho Giản Nhụy Ái bỏ chạy: “Nhụy Ái, chúng ta cũng đi dạo xong rồi, cậu ở lại đây đi, dù sao Hạo của cậu cũng ở đây, anh ấy sẽ bảo vệ cậu, tớ đi về trước đây.”

“Éc.” Giản Nhụy Ái không kịp phản ứng, Trác Đan Tinh đã chạy như bay, mấu chốt là cô ấy rời đi mà quên trả quần áo lại cho cô.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình, ánh nắng chiếu xuống chỗ hai người đứng tạo thành một bóng lớn

Một giây ấy, cô cảm thấy như mình là người ngoài cuộc, bọn họ tựa như đôi vợ chồng, sắc mặt Giản Nhụy Ái biến thành lúng túng, cô ước mình có thể mọc thêm đôi cánh rồi bay đi cho xong.

Quản lý trưởng nhìn thấy Đơn Triết Hạo, lập tức nhiệt tình nghênh tiếp: “Tổng giám đốc Đơn, ngài đến, là muốn mua trang sức cho tiểu thư Lạc à?”

Bà vợ vờ khom người nhận áo khoác của Lạc Tình Tình cởi ra, mỉm cười rồi giao nó cho Giản Nhụy Ái đang đứng sau lưng, trong mắt của người quản lý trưởng cửa hàng, thì Giản Nhụy Ái chính là người giúp việc nhà Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt mê man nhìn quản lý trưởng, không biết nên nói gì chỉ có thể ngây ngốc nhận lấy áo khoác, sắc mặt lúng túng, trong lòng sinh ra một cỗ uất ức.

Cô chỉ có thể cúi đầu xuống, hận không tìm được một cái hố trống rồi chôn mình đi.

Đột nhiên, trên tay cô nhẹ hẫng, ngược mắt nhìn thấy nét mặt xanh mét của Đơn Triết Hạo, áo khoác của Lạc Tình Tình rơi vào tay Đơn Triết Hạo

Lạc Tình Tình ngoài miệng nở ra nụ cười hả hê, cầm lấy áo khoác của mình, hướng về phía quản lý giải thích: “Quản lý trưởng, bà hiểu lầm rồi, vị tiểu thư này mới là bạn gái của Tổng giám đốc Đơn, Tổng giám đốc Đơn là muốn mua trang sức cho cô ấy.”

Hào phóng giải thích như thế, không có chút nào khúm núm, khiến mặt của quản lý trưởng chuyển từ đỏ thành xanh: “Thật xin lỗi, xin tiểu thư bỏ qua, là tôi sơ sót, thật xin lỗi.”

67. Chương 67: Ngã Vào Tròng

Trong lòng Đơn Triết Hạo là một đoàn lửa giận, dắt tay Giản Nhụy Ái đang ngẩn người: “Đi.”

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo đang tức giận, thấy sắc mặt tái xanh của anh, cô sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, nhìn thấy bộ dáng gấp gáp của quản lý trưởng, thật đáng thương.

Quản lý trưởng nhận lầm cũng là chuyện không có gì xa lạ, dù sao hôm nay cô cũng rất dơ dáy, đi cùng với Đơn Triết Hạo giày tây cao cấp đúng là một trời một vực.

Cô đưa mắt nhìn về phía Lạc Tình Tình, một thân màu trắng trong sáng, tóc dài mượt mà, cô ấy và Đơn Triết Hạo mới đúng là một đôi, nhìn lại chính là rất hợp nhau, đến cô còn nghĩ bọn họ mới là một đôi.

“Hạo, em vô sự, anh cứ đi đi, đừng làm khó quản lý trưởng.”

Đơn Triết Hạo nghi vấn nhìn Giản Nhụy Ái, thấy sắc mặt cô không phải rất tốt, còn luôn thay người khác suy nghĩ, lòng của anh đang lạnh lẽo, giống như bị phần lương thiện của cô hòa tan.

Anh cứng chiều sờ sờ đầu của cô: “Được, chỉ cần em không có việc gì, tất cả đều nghe lời em.”

Tất cả mọi người trong cửa hàng đều dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Đơn Triết Hạo, không nghĩ đến Tổng giám đốc Đơn lạnh lùng và bá đạo, lại có thể dịu dàng với một người, hơn nữa còn là Cô bé lọ lem bình thường.

Quản lý trưởng là người hiểu chuyện, cũng hiểu diện mạo người bình thường trước mắt mới là người yêu của Đơn Triết Hạo, bà cảm thấy hối hận vì mới vừa lỗ măng, thiếu chút nữa khiến cho mình tự đóng cửa tiệm này rồi.

Trên mặt bà trở nên cực kỳ khách khí, biểu hiện lúc này với biểu hiện mới vừa rồi cách xa nhau vạn dặm: “Tiểu thư, thật xin lỗi, cô xem cần gì, tôi sẽ giới thiệu cho cô.”

Giản Nhụy Ái hiểu người buôn bán là thế nào, đó chính là người như quản lý trưởng đây, loại người thấy gió chiều nào liền theo chiều đó.

“Không có gì.” Giản Nhụy nhìn khắp tiệm, cười nhạt một cái.

Quản lý trưởng nhìn thấy nụ cười đáng yêu của Giản Nhụy Ái, cũng cười một cái như để làm lành: “Tổng giám đốc Đơn, tiểu thư, Lạc tiểu thư, tôi dẫn mọi người vào trong tham quan.”

Đơn Triết Hạo dắt Giản Nhụy Ái hướng căn phòng dành cho khách VIP, người có tiền như bọn họ, mua đồ trang sức cũng phải có căn phòng riêng, mặc cho bọn họ chọn lựa, căn phòng VIP được lót bằng đá cẩm thạch, không giống với quầy bên ngoài, khắp căn phòng được trang trí vô cùng tỉ mỉ.

Đặc biệt làm nên mặt mũi của người có tiền, thường chỉ được thấy trong tiệc chiêu đãi và những buổi đấu giá từ thiện.

Lúc Quản lý trưởng đưa bọn họ vào căn phòng VIP kia, lo lắng lau mồ hôi lạnh, nếu đắc tội với Đơn Triết Hạo, bà chính xác là về nhà cạp đất mà ăn, nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái, đi theo sau bọn họ.

Nhân viên phục vụ thừa dịp bọn họ vào trong, bắt đầu lên tiếng bàn luận.

Giản Nhụy Ái nhìn những món trang sức quý báu bày đầy bàn, chói mắt và đầy xinh đẹp.

Đơn Triết Hạo dắt cô ngồi trên salon, tư thế ngồi của Đơn Triết Hạo vô cùng thoải mái, giống như anh rất thường đến những nơi sang trọng như thế này, như quán nhỏ của cô, đúng là chẳng thích hợp để đi cùng Đơn Triết Hạo, bản thân anh luôn phát ra ánh hào quang lấp lánh.

Mà cô lại không như thế, lần đầu tiên đi vào nơi sang trọng, lòng bàn tay khấn trương đến chảy đầy mồ hôi, ngồi nghiêm chỉnh, cô cảm giác mình chẳng hợp với những viên đá quý nơi đây.

Ánh mắt cô không khỏi quay sang nhìn Lạc Tình Tình, thấy cô ta bình tĩnh ngồi bên cạnh Đơn Triết Hạo, ngay sau đó, bắt đầu cảm những món trang sức quý giá lên, thỉnh thoảng nhỏ giọng bàn luận gì đó với Đơn Triết Hạo, hai người tự nhiên như thể chẳng có ai bên cạnh.

Tự nhiên như thế, để cho cô rất không thoải mái, cô cảm giác mình đang bị cơn ghen đè chết.

Hai người thỉnh thoảng nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng mỉm cười, hoàn toàn chẳng để người khác chen lọt vào không gian của họ.

Quản lý trưởng biết Giản Nhụy Ái ngồi bên nhàn chán, tiến lên nịnh nọt: “Tiểu thư, cô có thể xem một chút các kiểu dáng ở đây, tỷ như, cô xem món này đi, kết hợp với khuôn mặt thuần khiết của cô, vô cùng hợp đó.”

Giản Nhụy Ái lễ phép nhận lấy sợi dây chuyền quản lý trưởng đưa cho, mặc dù dây chuyền rất đẹp, nhưng khi cô nhìn thấy giá tiền của nó, thiếu chút nữa, vì sợ mà quăng nó đi rồi.

Phía sau, cô nhắm đếm số tiền của sợi dây chuyền này, nếu cô làm phục vụ cả đời, cũng chẳng đủ tiền để mua, trên môi cô nở ra một nụ cười gượng ép, đem dây chuyền trả lại cho bà quản lý trưởng.

Cô khẽ lắc đầu một cái, xoay người hướng về phía Đơn Triết Hạo nói: “Hạo, em đi nhà vệ sinh.”

Đúng, cô nên né đi, nếu như cứ ngồi ở đây, cô sẽ buồn chết, cái hoàn cảnh này chẳng thích hợp với cô.

Cô đi vào nhà vệ sinh, còn chưa đến cửa, đã nghe những tiếng nói nho nhỏ bên trong, những lời nói kia khiến cô phải dừng bước

“Cậu nói xem, Đơn Triết Hạo đường đường là một ông chủ lớn, tự nhiên tìm một cô gái quê mùa làm bạn gái, thật không hiểu nổi, người có tiền đang suy nghĩ cái gì nữa.”

“Đúng vậy! Lạc Tình Tình xinh đẹp lại đoan trang, hơn nữa lại biết cách sống, tính tình ôn hòa, quả thật chính là một cô gái mười phần vẹn mười, Đơn Triết Hạo lại không cần đại mỹ nữ mà cứ đi tìm cô bé lọ lem là sao?”

“Tớ nghĩ có tiền ăn thịt cá nhiều, nghĩ đổi khẩu vị, ăn rau cải, tớ cảm thấy cô bé lọ lem kia sớm muộn gì cũng bị bỏ rơi thôi.”

“Không sai, đâu cũng về đó thôi, mới vừa rồi quản lý trưởng lấy dây chuyền đưa cho cô ta, cô ta trả lại ngay lập tức, khẳng định là bị số tiền của sợi dây chuyền dọa cho hoảng sợ rồi, thật là muốn bay lên làm Phượng Hoàng nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là Quạ đen mà thôi.”

Khi Giản Nhụy Ái định xoay người rời đi, giọng nói của quản lý trưởng bỗng truyền đến: “Tiểu thư, Tổng giám đốc Đơn đang đợi cô.”

Hai người phục vụ vừa mở cửa, không biết Giản Nhụy Ái đang đứng ở bên ngoài, lúng túng không biết phải làm sao?

Quản lý trưởng thấy màn này, cũng hiểu ba phần, lập tức tức giận khiển trách hai người phục vụ.

Giản Nhụy Ái lễ phép cười, nhàn nhạt mà nói: “Được.”

Quản lý trưởng khom lưng, đổ mồ hôi hột nói: “Tiểu thư kia đã đi rồi.”

Hai người phục vụ bị hù dọa khiến sắc mặt trở nên trắng bệch, họ không biết cuộc nói chuyện vừa rồi của mình, rốt cuộc đã bị Giản Nhụy Ái nghe được bao nhiêu, chỉ cảm thấy chén cơm này không đảm bảo rồi, đều là tại cái miệng ham ăn ham nói gây họa.

Giản Nhụy Ái bước chậm, rời đi, nhưng mỗi bước đi lại khiến tâm cô co thắt vì đau đớn, Cô bé lọ lem rất đúng để hình dung về cô lúc này.

Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái trở về, lập tức ôm cô vào lòng: “Sao đi nhà vệ sinh lâu vậy?”

Giản Nhụy Ái đắm chìm trong những lời nói của hai người phục vụ, cũng không biết Đơn Triết Hạo hỏi gì, chỉ có thể mờ mịt: “Ừ.”

Cô chẳng thể nói tập trung trở lại, lời nói của hai người phục vụ ăn sâu vào nội tâm của cô, cô không tự tin, không dám nhìn thẳng vào mặt Đơn Triết Hạo.

Lạc Tình Tình cầm lấy dây chuyền, hướng về phía Giản Nhụy Ái dịu dàng giải thích: “Nhụy Ái, cậu xem sợi dây chuyền này đẹp không?”

“Ừ. Xinh đẹp.” Giản Nhụy Ái liếc nhìn sợi dây chuyền, sợi dây chuyền xinh đẹp này, đi vào mắt cô lại trở nên vô cùng thích hợp với Lạc Tình Tình.

“Tôi giúp cô đeo thử một chút.”

Giản Nhụy Ái không lên tiếng, mặc cho Lạc Tình Tình giúp cô đeo dây chuyền, rồi còn một chiếc lắc tay “Thật xinh đẹp, Nhụy Ái, cô có biết sợi dây chuyền này làm từ loại đá quý nào không?” Lạc Tình Tình loay hoay ngắm dây chuyền, dịu dàng nói.

Giản Nhụy Ái nghi vấn đưa mắt nhìn Lạc Tình Tình, thấy cô đi đến gần mình, da của cô rất đẹp, không có chút tỳ vết nào, trắng nõn và trơn mịn, lông mi thon dài, giống như một cô công chúa vậy.

Cô gái mười phân vẹn mười, lời nói của người phục vụ thổi qua đầu Giản Nhụy Ái, quả thật cô ấy rất đẹp, xinh đẹp đến chẳng có từ ngữ nào có thể hình dung nổi, cô đứng bên cạnh Lạc Tình Tình chỉ như cộng rơm mà thôi

“Đá Quý được khai phá ở Cốc Khang Đạt những năm 1702, các quốc vương nước Pháp cũng dùng loại đá quý này để xây đài tượng niệm, đây là loại đá quý đại biểu cho sự danh giá và quyền lực, Nhụy Ái, cô mang theo dây chuyền này đến buổi tiệc đấu giá tối nay sẽ khiến cho những cô gái khác phải ngưỡng mộ.”

Thật ra thì Lạc Tình Tình chỉ nói một nửa, sau này người ta còn đồn đây là loại đá quý mang theo lời nguyền, sau khi quốc vương nước Pháp xây đài tượng niệm, liền dẫn đến tai hoạ, Napoléon công phá thành của ông ta, chiếm lĩnh đất nước ấy.

Napoléon sẽ là Lạc Tình Tình, cuối cùng cô sẽ kéo Đơn Triết Hạo về lại với mình, nên cái này xứng đáng để cô bỏ ra.

Trong lòng Lạc Tình Tình hung hăng cười lạnh.

68. Chương 68: Hôn Bị Lạc Phương Hưởng

Đơn Triết Hạo rất hài lòng với sợi dây chuyền ấy. Ngoài miệng lộ ra nụ cười. Cúi người hôn lên cổ Giản Nhụy Ái. Khẽ nói vào tai Giản Nhụy Ái: “Em thật đẹp.”

Động tác thân mật như vậy. Sống lưng của Giản Nhụy Ái cứng đờ. Trên mặt ửng hồng. Dù sao cũng đang ở trước mặt người ngoài. Làm ra động tác thân mật như thế khiến cho cô có phần ngượng ngùng.

Lạc Tình Tình nắm chặt quả đấm trong tay. Cảm giác hàm răng cắn lại “rắn rắc”. Cô phải cố gắng khắc chế tâm tình của mình. Chỉ có thể nhẫn nhịn mới đạt được mục đích mình muốn.

Ba người đi ra khỏi cửa hàng trang sức. Lạc Tình Tình thức thời nói: “Hạo. Các người chuẩn bị đến buổi đấu giá đi. Em không quấy rầy các người nữa. Em đi trước. Nhụy Ái. Gặp lại sau.”

“Ừ.” Đơn Triết Hạo dắt tay Giản Nhụy Ái. Trả lời với Lạc Tình Tình. Sau đó ngồi lên chiếc xe thể thao xa xỉ.

Lạc Tình Tình đưa đôi mắt tàn nhẫn nhìn chiếc xe rời đi. Không nghĩ đến Đơn Triết Hạo lại lười nói chuyện với cô như thế. Chẳng lẽ trong lòng anh, cô đã chẳng còn địa vị gì nữa rồi sao?

Chỉ là coi như không có. Cô cũng phải tranh thủ mà giành lại. Món đồ cô muốn, cô sẽ không từ thủ đoạn nào mà lấy được.

Tuyệt đối không nhường, dù người đó có là chị em của cô thì cô cũng sẽ không nhường.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn Lạc Tình Tình đang đứng thẩn thờ. Lo lắng quay đầu nhìn Đơn Triết Hạo, hỏi: “Hạo. Mời Lạc Tình Tình lên xe luôn được không?”

“Không. Cô ấy tự biết chăm sóc cho mình. Không giống như em đâu.” Đơn Triết Hạo chăm chú nhìn cô.

Cô đưa đôi mắt mê man nhìn Đơn Triết Hạo. Không biết ý của anh là gì, đôi mắt mờ mịt, bấu mỗi một cái.

“Đứa ngốc. Mặc kệ người ta nói gì. Em mới là người đẹp nhất trong lòng anh. Nếu như muốn nói điều kiện. Gương mặt xinh đẹp; anh có thể tìm người giúp em làm chuyện đó. Giàu có; anh cũng có thể chia cho em vài công ty. Quyền lực cao quý; anh cũng có thể giúp em có được.”

“Hạo. Em thấy anh sến quá sến rồi.” Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hạo chọc cười. Dán mặt nhỏ vào lồng ngực cường tráng của anh. Dẫu lời nói của anh không quá dịu dàng, nhưng vẫn làm cho cô cảm nhận được sự chân thành trong đó.

Thì ra nhiều chuyện như thế. Đơn Triết Hạo không phải là không biết, mà để nó ẩn núp trong lòng. Có một cổ ấm áp đang âm thầm lan tràn, tạo thành một ngọn lửa nóng bỏng.

“Nếu như vấn đề xứng đáng hay không xứng đáng đứng bên cạnh anh. Mà làm cho em phải suy nghĩ nhiều. Thì anh có thể nói, em là một thiên sứ thiện lương, chính vì thế em rất xứng đáng đứng bên cạnh anh, đồng ý với anh, dù có chuyện gì, cũng không rời xa anh. Được không?”

Đơn Triết Hạo nâng khuôn mặt của cô lên. Lửa nóng bao trùm đôi môi cô. Ngậm lấy đôi môi của Giản Nhụy Ái. Đầu lưỡi nhẹ nhàng linh hoạt dung nhập vào khoang miệng của cô. Đầu lưỡi dẫn dắt, cùng cô nhảy múa. Mút chiếc lưỡi thơm tho một cách thỏa thích.

Giản Nhụy Ái khẽ đáp lại. Nụ hôn bá đạo của Đơn Triết Hạo khiến cô chẳng có cách nào kháng cự. Mỗi lần hôn đều khiến cô hồn bay phách lạc. Cô mệt mỏi nằm trong lòng anh. Cũng không để ý đến chuyện tài xế có chê cười hay không.

“Hạo, đời này em sẽ không rời đi.” Giản Nhụy Ái mỉm cười nhìn anh. Giống như đoá Bách Hợp trắng tinh khôi. Thuần khiết xinh đẹp đến hư vô.

Buổi đầu giá được mở trong một khách sạn năm sao. Hội trường được trang trí cầu kỳ. Người có thể tham gia buổi đầu giá này. Không giàu cũng quý.

Giản Nhụy Ái khẩn trương nhìn chung quanh. Mỗi người đều mặc những bộ trang phục lộng lẫy. May nhờ Đơn Triết Hạo mang cô đi mua quần áo, chọn trang sức cho cô. Nên cô cũng không quá dơ dáy hay quê mùa.

Xinh đẹp theo kiểu thuần khiết. Bộ dáng thanh nhã trên choker ánh mắt dòm ngó của nhiều người đàn ông khác. Bản thân cô cũng không quá xấu xí, chỉ cần thêm chút phấn lót, đã có thể để cho người khác khen là xinh đẹp. Anh đem cô đến buổi đầu giá từ thiện này khiến ai cũng ngưỡng mộ.

Họ cặp tay nhau bước vào bên trong hội trường. Có vài người liền đi đến hỏi han Đơn Triết Hạo. Thương trường gặp dịp thì sẽ trò chuyện. Mà Đơn Triết Hạo càng lớn tuổi càng lão luyện với những buổi trò chuyện này, nên thấy nó rất dễ dàng. Còn Giản Nhụy Ái lại rất khó khăn khi tiếp nhận

Chỉ mỉm cười nhìn những người đàn ông hay phụ nữ đang nhìn mình. Nhưng vài người vẫn cố ý tiến về phía cô.

Buổi đầu giá bắt đầu. Đơn Triết Hạo dắt Giản Nhụy Ái ngồi vào vị trí đã được chuẩn bị trước. Khoảng cách từ hàng ghế ngồi của họ đến sân khấu chính là hơn một mét.

Khuôn mặt anh tuấn, dáng vẻ trầm ổn. Nhưng trên mặt Đơn Triết Hạo vẫn có chút khó chịu. Không nghĩ đến chuyện anh tử tế giúp Giản Nhụy Ái chuẩn bị lại khiến cô trở nên đặc biệt trên choker những kẻ khác giới kia.

Cảnh tượng như thế để cho anh ghen tỵ.

Có lẽ không nên bảo cô trang điểm như thế. Giống như hoa sen tinh nguyên, ai gặp cũng yêu thích. Đối với anh mà nói, thì Giản Nhụy Ái vô cùng xinh đẹp. Nhưng chỉ mình anh có thể nhìn cô. Những người khác đến suy nghĩ về cô cũng không được phép.

Khi Giản Nhụy Ái đang ngắm nhìn mọi thứ chung quanh. Tự nhiên nhìn thấy một ngôi sao Hollywood. Ánh mắt của cô bỗng sáng lên, thiếu chút nữa đã muốn đứng dậy xin chữ ký. Đó là ngôi sao điện ảnh mà anh Quyền Hàn thích nhất.

Đơn Triết Hạo chống ánh mắt say mê của Giản Nhụy Ái. Thấy ánh mắt cô đang tỏa sáng khi nhìn cái gì đó.

Ngay sau đó, khi anh đưa mắt nhìn qua, liền bắt gặp một người đàn ông điển trai. Không nghĩ đến cô lại có thể yêu thích anh ta; còn đưa đôi mắt sáng rực nhìn anh ta. Trước kia khi cô nhìn anh cũng chẳng như thế.

Anh có chút bất mãn. Đem mắt dời về gương mặt Giản Nhụy Ái. Chuyện ngoài dự đoán, khiến sắc mặt Đơn Triết Hạo lạnh đi vài độ. Giản Nhụy Ái, em có biết mình đang làm gì không. Anh im lặng vuốt ve cánh tay của mình.

Cô gái này ngứa da rồi sao.

Nếu không phải là đang đứng ở tiệc đấu giá. Anh rất muốn đánh mông cô vài cái.

“Khụ khụ.” Đơn Triết Hạo ho khan mấy tiếng. Ho khan rất có tác dụng, lập tức đem tinh thần Giản Nhụy Ái kéo về.

“Hạo. Anh bị sao thế? Bị cảm à?” Giản Nhụy Ái nghi vấn nhìn Đơn Triết Hạo. Tay đưa đến trán anh. Rồi lại sờ trán mình. Không có sốt mà.

Cô đưa ánh mắt ngây ngốc nhìn anh. Ngược lại nghĩ Đơn Triết Hạo mang tư tưởng ác bá gì đó. Cứng ngắt lên tiếng: “Đừng.”

Khi cô nghi vấn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Đôi mắt chớp chớp mang theo mười phần sức quyến rũ. Đôi môi Đơn Triết Hạo hôn lên môi Giản Nhụy Ái, một giây đồng hồ sau anh mới buông ra.

Sắc mặt Giản Nhụy Ái trở nên ửng hồng. Bất mãn kêu lên một tiếng: “Hạo. Đang ở nơi công cộng. Không nên như vậy.”

“Tại sao không thể. Em là bạn gái của anh mà.” Anh cất giọng bá đạo, nói như mình đã làm đúng.

Lời nói ấy khiến cho Giản Nhụy Ái chẳng biết phải nói gì, chỉ có thể khẽ chau mày một cái.

Cô đưa gương mặt không biến sắc nhìn về phía sân khấu. Người chủ trì có gương mặt xinh đẹp, giọng nói thanh thoát bắt đầu lên tiếng.

Buổi đấu giá chính thức bắt đầu. Trước khi đến buổi đấu giá từ thiện này, cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nhìn thấy những vật này. Tất cả đều là những báu vật có một không hai trên thế giới. Giá cả toàn là loại người bình thường không bao giờ nghĩ tới.

Những tế bào cơ thể Giản Nhụy Ái bắt đầu sôi trào. Đây là lần đầu tiên cô là khách trong một buổi tiệc đấu giá, trong lòng khẩn trương không biết phải nói gì, rất sợ mình sẽ làm sai chuyện gì đó.

“Em muốn mua cái gì, cứ nói cho anh biết.” Đơn Triết Hạo dịu dàng nói.

Giản Nhụy Ái vội vàng khoát tay. Cô biết mình không thể tùy tiện mua đồ ở đây. Dù là vật cả đời cô cũng không mua nổi. “Không. Không cần.”

Trên màn ảnh xuất hiện một viên Ngọc Thạch, được đặt trong một chiếc hộp màu đỏ, xoay tròn, nhìn rất cao quý.

69. Chương 69: Ngọc Quan Âm Ba Chục Triệu

“Đây là kim cương được khai quật nhiều năm trước. Có sớm nhất, thuộc về các quý tộc thời phong kiến. Từ thời Chu tới Thời Kỳ Chiến Quốc. Theo tài liệu ghi nhận đây là viên kim cương đa dụng mang tên Ngọc Thạch. Bất kể chúng ta mài dũa như thế nào nó cũng mang sắc thái của viên ngọc quý. Vẻ đẹp vô cùng thanh cao. Giá khởi điểm là năm mươi vạn. Mỗi lần kêu giá tương đương với mười vạn. Bây giờ bắt đầu kêu giá.”

Năm mươi vạn. Cái giá này khiến Giản Nhụy Ái nuốt một ngụm nước bọt. Thật không tin tưởng. Một viên kim cương thôi mà đắt tiền đến thế sao?!

Chỉ thấy một người phụ nữ cao quý. Cầm chiếc băng nhỏ lên. Nhỏ giọng nói: “Sáu mươi vạn.”

“Vị tiểu thư này ra giá sáu mươi vạn. Có ai ra giá cao hơn sáu mươi vạn không?” Người chủ trì hỏi.

Đột nhiên một giọng nói lớn tiếng vang lên. Quần tây áo sơ mi khá đơn giản. Cả người thô kệch giống như nhà giàu mới nổi. Cổ treo đủ trang sức bằng vàng, trên tay mang theo một chiếc lắc băng to. Bộ dáng như sợ người khác không nhìn ra mình là người có tiền. “Bảy mươi vạn.”

“Vị tiên sinh này ra giá bảy mươi vạn. Còn có không ai ra giá cao hơn không?”

“Tám mươi vạn.” Người phụ nữ cao quý kia lại nâng giá.

“Một triệu rưỡi.” Người đàn ông hét lớn.

Qua món hàng thứ nhất, không khí được đẩy lên cao trào. Bốn phía bàn tán xôn xao.

“Một triệu rưỡi. Còn ai ra giá cao hơn không. Một triệu rưỡi lần thứ nhất. Một triệu rưỡi lần thứ hai. Thành giá. Chúc mừng ông chủ may mắn đầu tiên của chúng ta đi.”

Bóng đêm bên ngoài dường như bất đồng với không khí bên trong hội trường. Sàn bán đấu giá nhu hòa với những ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt của mỗi người. Không khí trở nên vô cùng quái dị.

Giản Nhụy Ái ngồi ở chỗ này cảm thấy không mấy tự nhiên. Như đang đứng trong đồng lửa. Nhàm chán đến cừ.

Đơn Triết Hạo cùng mấy người ngồi bên cạnh đang trò chuyện với nhau. Dường như cuộc nói chuyện rất vui vẻ.

“Tiểu Nhụy. Có mệt không?” Đơn Triết Hạo xoay người nhìn sắc mặt của Giản Nhụy Ái. Lo lắng hỏi.

Thân thể Giản Nhụy Ái giống như bị điện giật, co rút lại, lắc đầu một cái.

Lúc này, trên màn ảnh xuất hiện Ngọc Quan Âm màu trắng. Ánh mắt âm đạm của Giản Nhụy Ái không khỏi sáng lên. Thân thể khẽ run.

Ngọc Quan Âm là món đồ vật cha truyền con nối của nhà cô ngày trước. Nhưng vì làm tang lễ cho cha mẹ. Chỉ có thể nhịn đau mà bán nó. Không nghĩ đến sẽ gặp phải nó.

‘bùm’ trong nháy mắt. Tất cả ký ức xông vào đầu. Ngọc Quan Âm là bà nội để lại cho mẹ. Đó là món đồ mẹ cô rất trân quý. Cô liều mạng khắc chế nội tâm đau đớn của mình.

Trong nháy mắt đó. Cô không nhận được ý muốn tiến lên đoạt lấy Ngọc Quan Âm đó. Hốc mắt từ từ chuyển thành đỏ au.

Bây giờ có thể giúp cô giữ Ngọc Quan Âm chính là người bên cạnh. Chỉ có Đơn Triết Hạo mới giúp được cô. Coi như cô làm trâu làm ngựa cho Đơn Triết Hạo cả đời. Cô đều nguyện ý.

Cô kích động nắm chặt lấy tay Đơn Triết Hạo. Giọng nói khá lớn. Khiến người khác bất ngờ. Nhưng trong mắt Giản Nhụy Ái chỉ có Ngọc Quan Âm kia.

“Hạo. Hạo. Cầu xin anh. Giúp em đem Ngọc Quan Âm cầm lại có được không?”

Vài giọt nước mắt rơi trên cánh tay của Đơn Triết Hạo. Anh đau lòng nhìn cô. Nghiêng đầu nhìn về phía Ngọc Quan Âm. Trong lòng không hiểu.

“Hạo. Ngọc Quan Âm đó chính là bảo vật gia truyền của nhà em. Bà nội em truyền cho mẹ em. Ba mẹ xảy ra tai nạn xe cộ. Không tiền lo đám tang nên em đem nó bán đi. Hôm nay lại nhìn thấy. Em.”

Đơn Triết Hạo đau lòng, giúp cô lau nước mắt nước. Dịu dàng nói: “Nha đầu ngốc. Em muốn Ngọc Quan Âm. Anh giúp em lấy nó được không?. Có gì phải khóc đâu.”

“Cám ơn.”

Giản Nhụy Ái đưa mắt nhìn chằm chằm Ngọc Quan Âm. Tất cả lực chú ý đều nằm ở sự hấp dẫn của nó. Trong nháy mắt, tuổi thơ trở về, mịt mờ mà rõ ràng. Xuất hiện trước mắt của cô.

Trận tai nạn kia cũng hiện về theo. Giống như một thanh kiếm độc đâm vào cơ thể Giản Nhụy Ái. Đã ăn sâu bén rễ. Bỗng, đau đớn bị nhổ tận gốc. Làm người ta hoảng hốt đến hoảng sợ.

Đơn Triết Hạo nắm tay Giản Nhụy Ái. Muốn truyền cho cô sự dịu dàng và an ủi. Anh cảm nhận rõ tay cô đầy mồ hôi; chứng tỏ là cô hoảng sợ.

“Ngọc Quan Âm. Là vật báu giá quan trọng nhất của hôm nay. Cũng là bảo vật hiếm thấy. Ngọc Quan Âm của thanh triều. Ngọc xanh, không phai theo thời gian. Quan Âm chạm nổi; mắt nhắm; mũi thẳng; miệng nhỏ nhắn; tóc búi cao. Đeo trang sức trên đầu; ngực hở; mặc Trường Y (áo dài của Quan Âm hay mặt ý), quần dài, tay áo rộng. Tay trái nâng cổ tay phải; tay phải cầm tràng hạt; chân bắt chéo; lưng thẳng. Ngọc Quan Âm này giá khởi điểm là năm trăm vạn. Mỗi lần kêu bằng là năm mươi vạn. Bây giờ bắt đầu đấu giá.”

Giản Nhụy Ái khấn trương đến lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh. Cô đã hiểu được vì sao cảm thấy không khí buổi đấu giá lại quái dị rồi. Tỉ mỉ, run sợ và hoang mang.

“Năm trăm vạn.” Không nghĩ đến Ngọc Quan Âm lại được nhiều người thích như thế.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn về phía người đang ra giá. Là một người đàn anh điển trai, ăn mặc chỉnh tề và lịch sự.

“Vị tiên sinh này ra giá năm trăm vạn. Còn ai ra giá cao hơn không?.” Người chủ trì nói.

Đơn Triết Hạo liếc mắt nhìn Giản Nhụy Ái. Thấy trán cô đầy mồ hôi. Trong lòng tràn đầy đau xót. Giờ tay nói: “Mười triệu.”

Bốn phía tạo thành một mảnh xôn xao. Không nghĩ đến Ngọc Quan Âm này vừa bắt đầu đã nâng lên cao như thế. Người chủ trì cũng bị dọa cho sợ hãi. Sắc mặt chần chờ. Nhưng không hổ là người có kinh nghiệm. Qua mấy giây lại khôi phục về bình thường.

“Tổng giám đốc Đơn ra giá mười triệu. Có ai ra giá cao hơn Tổng giám đốc Đơn không?. Không có thì Ngọc Quan Âm sẽ thuộc về Tổng giám đốc Đơn.”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo. Nhận lấy ánh mắt trấn an của anh. Không nghĩ đến Ngọc Quan Âm này lại bị anh trả đến mười triệu. Hôm nay giá trị con người của cô được đề cao đến mười triệu. Nó sẽ còn lên đến bao nhiêu nữa đây?.

“Mười lăm triệu.” Một giọng đàn ông cứng rắn vang lên.

Vừa nói giá xong. Tất cả mọi người trong hội trường như ngừng thở. Nhìn màn đấu giá càng lúc càng kịch liệt.

Càng làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Một Ngọc Quan Âm nho nhỏ có thể vượt qua hơn ngàn vạn.

Đầu Đơn Triết Hạo cũng không ngoảnh lại. Khóe môi nhếch lên. Lại dám cao giọng trước mặt anh, người này thật lòng không muốn sống.

“Ba chục triệu.” Đơn Triết Hạo nói ra một câu đầy lạnh lẽo.

Cả buổi đấu giá im lặng nghe câu nói của anh. Rồi lại xôn xao bàn tán.

Anh đang muốn cái gì thế. Nhưng nhớ đến tính cách của anh, chẳng bỏ qua cái mình thích. Trừ phi, anh không cần.

Giản Nhụy Ái lùi kéo cánh tay Đơn Triết Hạo. Bảo vật gia truyền cũng không cần phải mua nó với giá cao như thế. Cô không tự chủ nghiêng đầu nhìn người cũng ra giá cao mua Ngọc Quan Âm kia. Thấy ánh mắt anh ta mang theo kinh ngạc. Đưa mắt nhìn bóng lưng Đơn Triết Hạo. Rồi lau mồ hôi hột. Xem ra anh rất muốn có được Ngọc Quan Âm này. Cô cũng coi là đã gặp người tri kỉ rồi.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo liếc về phía Y Thiếu Thiên. Anh không muốn trì hoãn thời gian. Mau chóng đưa Ngọc Quan Âm về với Giản Nhụy Ái. Cũng coi như vật về với chủ.

Y Thiều Thiên hiểu ý tứ của anh. Cung kính nói: “Lập tức làm đi.”

Nói xong. Chỉ mấy phút sau, cậu ta lại đi vào, ngồi xuống ghế, cúi lại gần, lẩm bẩm mấy câu bên tai Đơn Triết Hạo.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo thoáng qua một tia khinh thường. Giám đốc của một công ty thực phẩm nhỏ bé mà dám dẫu với anh. Quả thật không biết trời cao đất rộng là gì rồi.

“Thu mua công ty của hần ta.”

Y Thiều Thiên gật đầu một cái. Vội vàng bấm điện thoại. Không tới mấy phút. Đường như người kia đã nhận được thông báo. Sắc mặt tái nhợt vội vàng rời khỏi buổi đấu giá.

Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn Đơn Triết Hạo. Cô không hy vọng mọi chuyện đi đến mức này.

Đơn Triết Hạo cầm tay của cô. Bàn tay mềm mại không xương, mảnh khảnh và trắng nõn, anh bảo: “Không có gì.”

Ngọc Quan Âm này. Nếu không phải là của Đơn Triết Hạo thì cũng không thể của ai khác.

Người con trai kia rời đi, người sáng suốt cũng biết là do ai làm. Tin rằng trong những người ngồi ở hội trường buổi đấu giá, sẽ có người dám bỏ ra cái giá cao hơn ba chục triệu để mua Ngọc Quan Âm. Nhưng không ai dám đắc tội với tập đoàn Đan Thị cả.

Không cần lo lắng. Sớm muộn gì Ngọc Quan Âm cũng sẽ rơi vào tay của Đơn Triết Hạo.

70. Chương 70: Chạm Tới Sinh Mệnh Của Anh

Thời gian nghỉ ngơi.

Giản Nhụy Ái cầm Ngọc Quan Âm trong tay. Mấy năm không thấy Ngọc Quan Âm. Hình như nó đã cũ đi rất nhiều. Nhưng nó vẫn chẳng thay đổi gì cả. Trong lòng cô xúc động, chẳng từ ngữ nào có thể hình dung được cả.

‘phù phù’ Giản Nhụy Ái nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo. Giọng nói mang theo sự cảm kích. Rưng rưng nghẹn ngào: “Cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã giúp em lấy lại nó. Di vật của ba mẹ em. Cảm ơn anh.”

Thân thể Đơn Triết Hạo rung động. Giản Nhụy Ái rất ít khi chủ động bày tỏ yêu thương với anh. Bàn tay to lớn của anh vuốt ve sống lưng của cô. Đem cô ôm thật chặt. Tựa hồ như đang trong chốn không người. Hai thân thể hòa thành một thể.

Đơn Triết Hạo rất thích cảm giác ôm cô. Trên người cô có một mùi thơm như vị lúa non. Ánh mặt trời nhiều sắc màu khiến cho lòng anh bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Đã qua giai đoạn đầu của tiệc bán đấu giá. Hiện tại chúng ta nghênh đón giai đoạn thứ hai. Đó chính bán đấu giá những món đồ của mọi người mang đến. Có ai nguyện ý vì buổi từ thiện này mà bỏ chút sức lực không. Nào, chúng ta cùng nhau trợ giúp cho những đứa trẻ nghèo khó đi.” Người chủ trì mỉm cười dẫn dắt câu chuyện. “Bắt đầu.”

“Tôi.” Theo giọng nói vang lên. Một cô gái cao, gầy nhưng rất xinh đẹp. Mặc chiếc đầm tím bó sát cơ thể. Vừa xuất hiện đã khiến cho cơ thể những vị khách nam bị đốt nóng.

Cô thông dong bước lên đài. Mỉm cười đối mặt với mọi người bên dưới. “Chào mọi người. Tôi xin đưa đến buổi đấu giá sợi dây chuyền ngọc trai này. Nó gắn liền với câu chuyện xưa, một cuộc tình rất đẹp. Về hai người đã từng rất yêu thương nhau. Gặp phải sự phản đối của người trong gia đình. Mà chế tạo ra sợi dây chuyền có một không hai trên thế giới. Tôi đem nó đến đây quyên góp. Hi vọng có thể giúp được cho những đứa bé đang thương.”

“Cám ơn vị tiểu thư xinh đẹp đây. Sự thiện lương và tốt bụng của cô nhất định có thể giúp được các bé nhỏ. Giá khởi điểm là năm mươi vạn. Mỗi lần giờ bằng tương đương với mười vạn.”

“Năm mươi vạn.” Một người đàn ông đẹp trai hô.

Giản Nhụy Ái đưa tay vuốt ve túi xách của mình. Cô mở túi ra, nhìn thấy móc chìa khóa xinh đẹp. Đó là do chính tay mẹ của cô đã dùng kim chỉ khâu nên, nó mang hình dáng một đứa bé. Đứa bé này rất giống cô.

Cô quyết định đem món đồ nhỏ này quyên góp. Cô muốn thể hiện một phần tâm ý của mình đối với những đứa bé đáng thương. Ký ức không nhất định phải đặt nó trong tay. Đưa nó ra ngoài sẽ càng có ý nghĩa hơn.

“Hạo. Em muốn. . . .” Giản Nhụy Ái dùng giọng mũi để nói. Khi thấy anh đi vào bên trong.

Bàn tay nhẹ vuốt những sợi tóc của cô. Động tác rất nhỏ mang đầy tính nhẫn nại. Anh cúi người hôn lên những sợi tóc ấy. “Đi đi. Anh ủng hộ em.”

Giản Nhụy Ái cầm bức tranh thêu con nít trong tay lên, dùng sức gật đầu, nụ hôn của anh như có ma thuật, xuyên qua cơ thể cô. Cho cô có thể một động lực lớn

Tay cô nắm lấy bức thêu, bước lên đài. Trong lòng có chút hoảng sợ. Ánh mắt hốt hoảng nhìn Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo gật một cái, mỉm cười, khích lệ cô

“Vị tiểu thư xinh đẹp này. Xin hỏi cô đưa đến buổi đấu giá này vật phẩm gì.” Người chủ trì nhìn thấy Giản Nhụy Ái. Cô nhất định là bạn gái của Đơn Triết Hạo. Nếu không Tổng giám đốc Đơn sẽ không bỏ ra ba mươi vạn mua Ngọc Quan Âm cho cô đâu. Vì thế người chủ trì cũng không dám chậm trễ.

“Một móc chìa khóa hình đứa bé.” Giản Nhụy Ái nhỏ giọng nói

Người chủ trì sửng sốt. Cho là lỗi tai mình xuất hiện vấn đề. Nhìn móc khóa kia mới biết đó là Sự thật. Trên mặt cô không nhận được mà mỉm cười: “Tiểu thư xinh đẹp. Cô đã đưa đến buổi đấu giá một vật độc nhất vô nhị.”

Mọi người phía dưới châu đầu ghé tai cùng nhau thảo luận. Thậm chí còn có người cổ ý cười lớn.

Giản Nhụy Ái đưa hai mắt vô tội nhìn mọi người, nắm chặt cái móc khóa trong tay, lúng túng chẳng biết dùng ngôn từ gì để hình dung, môi mím chặt đến mức lộ ra tia máu.

Cô biết người khác đều mang đến đây dây chuyền ngọc trai, vòng tay. Còn cô chỉ là bức tranh thêu hình đứa bé. Chắc chắn sẽ bị người khác cười nhạo. Cô muốn thoát khỏi đây ngay bây giờ.

Sắc mặt Đơn Triết Hạo trầm xuống, híp mắt lại, ho khan mấy tiếng.

Mỗi người nghe ra ý nhắc nhở của Đơn Triết Hạo. Cũng biết có ý gì. Lập tức im lặng không dám nói thêm gì nữa. Dù sao đây cũng là ông chủ của tập đoàn Đan Thị, chẳng ai dám chống lại anh cả.

Người chủ trì lấy lại tinh thần, hỏi. “Tiểu thư. Cái móc khóa hình đứa bé này. Thật là một vật đặc biệt. Có thể cho chúng tôi biết ý nghĩa của nó không ạ?”

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo. Cẩn môi nói. “Lúc còn rất nhỏ, ba mẹ tôi đã qua đời. Nên mọi người đưa tôi đến Cô Nhi Viện. Đây là di vật duy nhất mẹ để lại cho tôi. Cũng là quà tặng cuối cùng mẹ tặng tôi.

Các người nghĩ đây chỉ là cái móc khóa bình thường. Nhưng với tôi bức tranh thêu hình đứa bé này bao hàm rất nhiều tình cảm. Cũng là vậy lưu giữ ký ức của tôi từ nhỏ đến lớn. Hôm nay, tôi đưa nó ra với hy vọng dùng nó để giúp đỡ cho các bé đáng thương. Để cho các bé vượt qua niềm đau và có một cuộc sống hạnh phúc.”

Trong nháy mắt, người phía dưới trở nên an tĩnh. ‘tích tích’ mấy giây trôi qua. Lại có những tiếng xôn xao. Rồi lại thêm một trận bàn bạc.

Đôi mắt thâm thúy của Đơn Triết Hạo nhìn chăm chăm Giản Nhụy Ái đau lòng thay cô. Mỗi câu cô nói đều dung nhập vào nội tâm của anh. Trong lòng anh lại trở thành một động lực lớn.

Buổi tối nay, giúp anh hiểu Giản Nhụy Ái hơn rất nhiều. Cô lương thiện, cô có một tuổi thơ đáng thương. Mỗi việc cô làm, lời cô nói đều khiến anh đau lòng.

Bảo vệ cô, chăm sóc cô, yêu mến cô. Trong lòng anh lặng lẽ thề.

“Đoạn văn này cảm thật động lòng người. Tôi cũng không biết nên ra giá như thế nào. Thôi thì tùy mọi người vậy.”

“Mười triệu.” Có người giơ tay lên. Hô.

Giản Nhụy Ái không thể tin được nhìn người vừa ra giá. Anh ta không phải là Đơn Triết Hạo mà là một người xa lạ. Không nghĩ đến bức tranh thêu đứa bé này lại có giá cao thế. Đúng là hù dọa cô à nha.

Đơn Triết Hạo nâng lên nụ cười. Anh hiểu Giản Nhụy Ái chính là chẳng giống với mọi người, luôn đặc biệt tỏa sáng trong mọi hoàn cảnh.

Cuối cùng, chiếc móc khóa kia cũng mang về số tiền cao nhất trong buổi đấu giá. Bức tranh thêu hình đứa bé được chốt giá là năm mươi triệu.

Trở lại biệt thự. Hoạt động cả đêm, khiến cho cô kiệt sức. Cứ thế nằm trên giường rồi nhắm mắt lại.

Giản Nhụy Ái cảm giác dường như thân thể mình được bao bọc bởi nước. Còn có một bàn tay dịu dàng chạy trên người cô. Bàn tay? Cô mở mắt lòng ngực cường tráng của Đơn Triết Hạo hiện ra trước mắt của cô.

Cô nhìn rõ động tác của hai người bọn họ. Hai người cùng nằm trong bồn tắm, mà bàn tay to của anh không an phận mà vuốt ve cơ thể của cô.

“A.” Giản Nhụy Ái hơi đỏ mặt. Kinh ngạc thét lên.

“Tại sao có thể như vậy.” Giản Nhụy Ái bỏ tay của anh ra. Không cần thận dụng phải vật bên dưới của anh. Ngay sau đó quay mắt đi nơi khác. Sắc mặt hồng như quả cà chua.

Khóe miệng Đơn Triết Hạo nở ra nụ cười gian. Trong mắt mang theo vị cưng chiều.

Bàn tay to lớn của anh cầm lấy cổ tay của cô. Kéo cô đến cạnh mình. Cốc một cái nhẹ lên đầu cô. “Cô gái ngốc. Nó là của em. Em cứ sờ đi. Đụng. Cũng mặc cho em xử trí.”

Giản Nhụy Ái rút tay của mình về. Gương mặt càng đỏ hơn, hét lên: “Hạo.” Tim cô đập liên hồi, mặt nóng lên, quay đầu ra chỗ khác

Giản Nhụy Ái dụ người như thế. Khiến thân thể Đơn Triết Hạo càng căng thẳng. Ngọt lửa được khơi dậy. Bàn tay bá đạo ôm lấy đầu của cô. Đầu lưỡi nóng bỏng chiếm cứ lấy cơ thể cô. Chiếm lĩnh đôi môi Giản Nhụy Ái.

Cô chỉ có thể mềm mại phối hợp với anh. Lỗ mũi phát ra tiếng rên rỉ nhàn nhạt.

“Đứa bé ngoan. Để cho anh yêu thương em.” Cô gái bên cạnh là người có thể đẩy dục vọng cơ thể anh lên mức cao nhất.

Thân thể Giản Nhụy Ái từ từ hòa tan vào trong cơ thể anh. Đôi tay trắng nõn của cô quấn lấy cổ anh. Ý loạn tình mê, đáp trả anh một cách vụng dại. Từ từ trầm luân cùng Đơn Triết Hạo.

Hai người ở trong bồn tắm. Động tác kích tình cộng thêm dòng nước ấm áp. Dục vọng tràn khắp căn phòng. Ánh sáng dịu dàng chiếu sáng cơ thể bọn họ.

71. Chương 71: Giúp Một Tay

Hai người nằm ở trong bồn tắm. Theo động tác của bọn họ, nước tràn ra ngoài.

Phòng tắm nhu hòa, ánh sáng chiếu trên người bọn họ. Ánh sáng vàng nhạt khiến không khí càng trở nên mập mờ.

Đơn Triết Hạo hôn lên xương quai xanh, bàn tay khẽ vuốt ve da thịt của cô, vuốt ve tắm thân trắng như tuyết ấy. Năm ngón tay nắn bóp tạo ra nhiều hình ảnh khác nhau.

Đôi núi tuyết hơi đau, kéo ý thức của Giản Nhụy Ái trở về. Phát hiện mình đang nằm trên người Đơn Triết Hạo, cô lập tức lúng túng.

“Đừng.” Cô nén tiếng thở gấp. Tay mảnh khảnh kéo tay của anh. Âm thanh thét lớn.

Đơn Triết Hạo mấp máy đôi môi. Anh biết Giản Nhụy Ái đang mang thai nên trong lúc này, muốn làm chuyện kia cần phải tiết chế. Thật hy vọng cô không có mang thai. Nếu thế anh chẳng cần nhịn cực khổ như thế này.

“Tại sao không cần. Mới vừa rồi, không phải em cũng rất hưởng thụ sao.”

Ngón tay thon dài của Đơn Triết Hạo vuốt ve gương mặt của cô. Giọng nói mang theo một tia mập mờ nhìn Giản Nhụy Ái, đắc ý mà cười to.

Giản Nhụy Ái cố ý nhìn chằm chằm anh.

Đơn Triết Hạo không cho cô cơ hội suy tư. Bế ngang người cô. Đứng lên, cầm lấy khăn tắm giúp cô lau cơ thể.

“Không cần. Em có thể tự làm.” Giản Nhụy Ái đỏ mặt muốn cướp lấy khăn tắm. Ai biết Đơn Triết Hạo cầm khăn tắm không chịu thả. Chỉ có thể lúng túng nhường khăn tắm lại cho anh.

Bị anh ôm lên giường, trón vào trong ngực của anh. Dịu dàng như thế, khiến Giản Nhụy Ái nghĩ rằng mình đang nằm mộng. Cảm nhận được hương hoa nhàn nhạt phát ra từ cơ thể anh, cô biết rằng mình không có nằm mơ.

“Hạo. Cám ơn anh.” Cô đem mặt mình hướng về lồng ngực của anh. Có Đơn Triết Hạo bên cạnh, thế giới của cô càng thêm đặc sắc.

Đơn Triết Hạo ôm cô vào trong ngực. Buổi đầu giá hôm nay đã khiến cô mệt mỏi quá nhiều rồi. Cho nên nhìn thấy cô mệt mỏi lần ra giường ngủ, anh muốn giúp cô tắm sạch một chút.

Cô biết Đơn Triết Hạo đang giúp mình. Đơn Triết Hạo sợ cô quá mệt mỏi, mới giúp cô tắm. Mặc dù trên người anh tỏa ra một cổ lửa nóng. Nhưng mỗi một chuyện anh làm đều là suy nghĩ đến cô.

Trong lòng cô nhất thời ấm áp. Ngoài miệng vẽ ra nụ cười đầy hạnh phúc.

“Mau ngủ đi.” Đơn Triết Hạo đem đầu cô dịch chuyển đến một vị trí thoải mái. Bàn tay vuốt ve phía sau lưng cô như để trấn an cô.

Thân thể Giản Nhụy Ái mềm mại không khỏi giây dụa. Tìm được vị trí thoải mái. Giống như gấu koala dính vào người anh.

Hôm sau

Giản Nhụy Ái khấn trương theo Đơn Triết Hạo đến nhà họ Đơn. Cô khấn trương nhìn biệt thự sang trọng. Loại biệt thự tráng lệ này. So với biệt thự riêng của Đơn Triết Hạo càng xinh đẹp hơn vài phần.

Cô khấn trương đến độ lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh. Cái trán rịn mồ hôi hột. Không thể nói rằng cô đang bình thường

Đơn Triết Hạo nắm lấy tay cô. “Không có sao đâu. Bà nội rất dễ làm thân. Đừng khấn trương.”

Bọn họ đi vào biệt thự. Người giúp việc khom lưng chào: “Cậu chủ. Chào.”

“Cậu chủ. Cậu đã về rồi. Lão phu nhân đã nhắc cậu từ tối qua đến giờ, vị này là...” Người phụ nữ trung niên cầm lấy túi hồ sơ trong tay Đơn Triết Hạo. Đưa đôi mắt xa lạ nhìn Giản Nhụy Ái.

Từ trước đến giờ Đơn Triết Hạo chưa từng đưa cô gái nào về nhà. Hôm nay lại mang theo một cô gái đến. Dì Tần cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Cô gái này nhìn rất trong sáng. Đôi mắt trong veo như nước lã, vừa nhìn đã biết đây là một cô gái nhân hậu.

“Dì Tần. Đây là bạn gái của con. Tên cô ấy là Giản Nhụy Ái. Tiểu Nhụy, đây là mẹ của Lạc Tình Tình. Dì Tần cũng là quản gia nhà chúng ta.” Đơn Triết Hạo kéo tay Giản Nhụy Ái, giới thiệu bọn họ với nhau

Cô cười xấu hổ một cái. Nhìn ra việc Đơn Triết Hạo vô cùng thâm tình với dì Tần. Nó vượt xa quan hệ chủ tớ.

Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn dì Tần. Gương mặt có phần nghiêm túc của bà, khiến cô dè dặt một phen. “Dì Tần, chào dì ạ.”

“Được rồi. vào, vào. Vào rồi hả nói. Tôi đi gọi bà chủ.” Dì Tần càng cười vui vẻ. Thân thiết nói.

Giản Nhụy Ái đi theo sau lưng Đơn Triết Hạo. Tiếp nhận ánh mắt liếc trộm đầy kỳ quái của người giúp việc. Cô chỉ có thể lúng túng cười trừ.

“Thật là hoàn cảnh xa hoa.” Cô nhỏ giọng cảm thán. Cô biết tập đoàn Đan Thị của Đơn Triết Hạo là một tập đoàn lớn, nên anh cũng là người giàu có. Không có thấy tận mắt cũng không thể tin được nó giàu đến như thế nào.

Lối kiến trúc thời kỳ phục hưng. Chằng chịt đan xen những hoa văn thanh nhã. Còn có một vườn hoa lớn, có thể tính là lớn nhất. Mỗi căn phòng trong biệt thự đều được thiết kế tỉ mỉ, phong cách không giống nhau. Mỗi nơi một phong cách, nhìn rất lộng lẫy, vườn hoa tăng thêm chút lãng mạn cho căn nhà. Thể hiện ra vẻ chững chạc của người trong biệt thự. Giàu có, đây chính là cảm giác phú quý.

Đột nhiên gian phòng có thêm rất nhiều người. Một người phụ nữ tuổi cao, tóc bạc trắng, khuôn mặt quen thuộc. Giản Nhụy Ái tròn to hai mắt. “Bà nội. Là bà.”

Bà nội nhìn thấy Giản Nhụy Ái, đưa đôi mắt vô cùng bất ngờ. Chẳng nghĩ đứa bé thiện lương này sắp thành người nhà của mình. Đơn Triết Hạo nói sẽ đưa bạn gái về nhà, không nghĩ đến lại là cô gái này. Trên gương mặt in hằn dấu thời gian chậm chạp nở ra nụ cười tươi như hoa.

Bà ôm lấy Giản Nhụy Ái, vui vẻ nói: “Đứa bé ngoan, cháu là bạn gái của Hạo thì quá tốt rồi.”

Trong nháy mắt, Đơn Triết Hạo sững sờ đứng bên cạnh. Anh không ngờ rằng bà nội biết Giản Nhụy Ái

“Bà nội, bà là bà nội của Đơn Triết Hạo.” Giản Nhụy Ái ngỡ ngàng nhìn bà nội một chút, lại quay sang nhìn Đơn Triết Hạo. Rồi lại hiểu ra, không trách được người trong hình lại giống Đơn Triết Hạo như thế. Không nghĩ đến chuyện vừa khéo như vậy.

Nội tâm đang lo lắng, cũng dần giảm bớt. Lần đầu tiên về nhà bạn trai, không nghĩ rằng sẽ thuận lợi như thế.

Trên mặt cô dần dần nở ra nụ cười, cô không dám nghĩ, chuyện ngẫu nhiên sẽ tạo ra duyên phận

“Sao lại không phải, con xem.” Bà nội cười nói.

“Các người có thể giải thích cho con một chút không?” Đơn Triết Hạo lạnh mặt chờ đợi bọn họ một câu giải thích.

Bà nội nhìn Giản Nhụy Ái đầy lương thiện, trong lòng vô cùng ảm áp. Bà khẽ mỉm cười rồi nói: “Hạo. Bạn gái của con, cô ấy là một người hăng say vì nghĩa quên thân. Giúp bà đuổi theo tên giết tiền, đem tiền đưa lại cho bà nội mà không đòi tí tiền công nào cả”

Càng nghe sắc mặt Đơn Triết Hạo càng lạnh lẽo. Mang theo ánh mắt chất vấn nhìn về phía Giản Nhụy Ái. Hi vọng Giản Nhụy Ái nói rõ ràng cho anh.

“Hạo. Em. . . .” Giản Nhụy Ái không dám nhìn thẳng vào mắt của anh. Tròng mắt áp ứng.

Bà nội cũng không biết mình nói sai cái gì. Thấy giọng điệu Đơn Triết Hạo không tốt là bao, bà không vui cau mày. “Hạo. Không cần dữ như vậy. Con hù sợ bạn gái mình kia.”

“Bà nội, bà không biết Tiểu Nhụy đang mang thai. Ở trên đường lớn chạy như thế rất nguy hiểm.”

‘Mang thai’ hai chữ này khiến mặt mày bà nội hớn hở; mừng vui gấp bội. Niềm vui lớn phủ khắp nhà họ Đơn. Xem ra ông trời phù hộ, bà lôi kéo tay Giản Nhụy Ái bảo cô ngồi xuống sofa.

Bà nắm lấy tay Giản Nhụy Ái, dịu dàng nói: “Đứa bé, con đã có thai mấy tháng rồi?”

Giản Nhụy Ái đối mặt với sự nhiệt tình của bà nội. Cô không biết nên làm sao.

Khuôn mặt cô ửng hồng, lẩm bẩm nói: “Hai tháng rồi ạ.”

“Hai tháng. Tốt. Thật tốt quá. Bà muốn ôm cháu đích tôn. Thật sự là quá tốt. Ông trời phù hộ, cháu cứ ở đây đi, bà sẽ không ngăn cản hai người.” Đôi mắt bà nội ngập tràn nước mắt. Đó là nước mắt kích động và hưng phấn, bà nắm lấy tay Giản Nhụy Ái. Trong miệng lẩm bẩm nói: “Thật tốt quá. Thật tốt quá. . . .”

Dì Tần nghe nói Giản Nhụy Ái đã mang đứa bé của Đơn Triết Hạo. Nụ cười trên mặt càng chẳng thể che giấu. “Cái gì? Thật sự là quá tốt! Bà chủ, tôi sẽ đi hầm cho Tiểu thư Giản đây một ít canh lột dạ. Phải cố gắng bồi dưỡng.”

72. Chương 72: Đơn Triết Hạo Biến Mặt

“À đúng rồi. Dì Tần, vậy dì đi làm đi, đem tổ yến và những thức bổ dưỡng khác lấy ra hầm chung nhé.”

Giản Nhụy Ái nghe được lời nói của hai người lớn, vội vã ngăn cản: “Bà nội, dì Tần, không cần phiền toái như thế. Không cần.”

Cô xoay qua nhìn Đơn Triết Hạo, thấy anh thoải mái và nhàn nhã ngồi trên ghế salon xem tivi. Một điểm cũng không quan tâm đến chuyện cô đang nhìn trộm anh.

“Làm sao lại không cần. Thuốc bổ là phải uống. Nó rất tốt cho cả phụ nữ mang thai và đứa bé, thật sự rất tốt. Ông trời bảo vệ hai mẹ con” Bà nội mặt mũi nhăn nheo nhưng cười rất tươi, lôi kéo Giản Nhụy Ái đến ngồi gần mình.

Ghế sa lon làm bằng da thật mềm mại, ngồi vô cùng thoải mái.

“Đứa bé ngoan, trong nhà của con còn những ai.”

Bị hỏi đến vấn đề này thân thể Giản Nhụy Ái trở nên cứng nhắc. Áp a áp ứng nói: “Con là cô nhi, con không có cha cũng không có mẹ. . . .”

Bà nội ngăn người, trong mắt mang theo một tia đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái. “Đứa bé tội nghiệp, về sau nhà họ Đơn chính là nhà của con. Hạo, con để cho Tiểu Nhụy ở đây đi, bà nội sẽ chăm sóc cho cô ấy như vậy bà nội mới yên tâm.”

Giản Nhụy Ái vừa nghe được câu nói đó, vội vàng muốn cự tuyệt. Đơn Triết Hạo lập tức lôi kéo vạt áo cô. Thì thầm vào tai của cô: “Bà nội rất khó được vui vẻ như thế. Em đừng chọc cho bà mất vui.”

Cô giương mắt nhìn Đơn Triết Hạo. Đôi mắt của anh rất thâm thúy, cũng không nhìn ra tâm tư trong đó, không biết nên nói gì mới tốt.

“Đúng vậy. Tiểu Nhụy. An tâm ở đây, con cứ coi đây là nhà mình, không cần gò bó, bà nội sẽ là bà nội của con.” Bà nội mỉm cười nhìn Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo lại nhìn bà nội. Cũng biết rằng đây là chủ ý của hai người, không thể làm gì khác, chỉ có thể làm mặt dày... ở đây trước rồi tính sau.

Chuyện sau này, cũng chỉ có thể chờ sau này rồi nói.

Đơn Triết Hạo ngoài miệng lộ ra nụ cười gian tà. Có thể để cho Giản Nhụy Ái bình yên là điều khiến anh vui nhất.

“Con thật là một cô gái nhân hậu. Hạo nhà chúng ta có được một người bạn gái như thế, nhà họ Đơn cũng lấy làm cảm tạ trời đất.” Bà nội có chút cảm động nói.

Giản Nhụy Ái cắn môi. Trên mặt lộ ra nụ cười rức rở: “Cảm ơn bà nội. Người thật là tốt.”

Bà nội vui mừng nhìn Giản Nhụy Ái, giống như nhìn cháu gái ruột thịt của mình. “Xem ra nên chuẩn bị hôn lễ khẩn trương cho hai đứa rồi. Đứa bé sẽ lớn rất nhanh, khi nó to ra thì chẳng thể mặc vừa quần áo cưới nữa.”

Giản Nhụy Ái nghe đến chuyện này thì mặt đỏ lên. ‘Hôn lễ’ cô còn chưa nghĩ đến vấn đề này. “Bà nội. Hôn lễ... còn sớm lắm.”

Đơn Triết Hạo ôm chầm lấy Giản Nhụy Ái, trêu đùa: “Cái gì mà còn sớm nè. Chẳng lẽ em chuẩn bị gả cho người khác sao?.”

“Em không có, làm sao em lại đi lấy người khác. Em chỉ muốn gả cho anh thôi.” Giản Nhụy Ái ra sức giải thích, giọng nói ngượng ngùng mang theo kiên định.

“Ha ha ha.” Bà nội cười to lên, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái lại đơn thuần như vậy. Xem ra là một cô gái vừa lương thiện vừa trong sáng, thật giống ý của bà quá.

“Hả. Anh cũng giễu cợt em.” Giản Nhụy Ái càng không để ý đến hình tượng thực nữ mà thét lên.

“Ai bảo em ngốc.”

Nhà họ Đơn rơi vào trạng thái ảm áp, cái mà bao lâu nay chưa bao giờ có được. Bây giờ trên mặt mọi người đều lấp đầy nụ cười, những nụ cười này đều là do Giản Nhụy Ái mang đến.

Mấy ngày sau, Giản Nhụy Ái đợi tại biệt thự nhà họ Đơn. Trở thành con heo danh xứng với thật, cơm đến thì há mồm, cứ bị người ta gọi là cô chủ.

Đơn Triết Hạo sợ cô đi ra ngoài lại thấy việc nghĩa mà hăng say đến quên mình. Tận lực hạn chế số lần ra ngoài của cô. Mỗi lần ra cửa đều phải có anh đi cùng. Hơn nữa ra cửa không thể đi đến những nơi nhiều người bon chen, không thể chơi những trò chơi mang đến kích thích và mạo hiểm.

Bị anh hạn chế, Giản Nhụy Ái thành công bị dưỡng thành một con heo đủ tạ.

Về mặt Đơn Triết Hạo đại biến, ngồi ở vị trí ông chủ, nắm lấy hộp điều khiển ti-vi, tay càng nắm càng phát ra sức, nắm thật chặt. Lòng mày anh tuấn nhú chặt, giọng nói lạnh lẽo: “Các người giải thích thế nào.”

Anh giống như con quỷ Tu-La. Ánh mắt quét nhìn người ngồi ở dưới. Xứng danh là những người quan trọng của Tập đoàn Đan Thị. Nhưng đều bị đẩy đàn ông ăn cơm bao (trao bao).

Đơn Triết Hạo thấy bọn họ sợ hãi thì thả tròn mắt xuống. Giận dữ ngút trời. Dùng sức vỗ vào cái bàn. “Bình thường nói chuyện không phải âm lượng rất lớn sao. Thời khắc mấu chốt sao biến thành câm hết vậy. Gọi các người đến tập đoàn Đan Thị là để làm việc. Không phải để cho các người đến ăn cơm bao (trao bao). Một việc nhỏ cũng không giải quyết được, còn náo loạn đến đài truyền hình. Các người biết vì các người mà Tập đoàn Đan Thị đã tổn thất không ít không. Chẳng lẽ các người ngốc đến độ cái gì cũng không biết.”

Vốn có người cố gắng mở miệng nói nhưng vừa nghe đến những câu nói lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo. Tất cả mọi người đều rụt đầu sợ hãi. Ai dám ở trước mặt anh cản trở thì người đó quả thật không muốn sống.

Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt thô bạo nhìn đám người kia. Nắm áo khoác lên đi ra ngoài.

Nhóm người kia ngồi tại chỗ chẳng có lệnh của Đơn Triết Hạo nên không dám đứng lên. Trao đổi ánh mắt lẫn nhau. Cùng nhau nhìn bóng lưng của anh. “Tổng giám đốc Đơn.”

Y Thiếu Thiên đóng Laptop lại, đuổi theo. Cẩn thận hỏi “Tổng giám đốc Đơn, anh định đi đâu vậy ạ.”

“Đi làng chài.” Đơn Triết Hạo không chút tình cảm nào khạc ra ba chữ.

“Tổng giám đốc Đơn, ngàn vạn lần không được đi làng chài. Ngư dân làng chài đều là dân quê điêu ngoa. Tổng giám đốc đơn một mình một ngựa, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.”

Đơn Triết Hạo dừng bước lại. Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm kẻ đang nói chuyện. “Vậy anh có biện pháp gì dừng cuộc tranh luận này không?.”

“Tôi.” Mọi người không biết phải nói gì. Chỉ có thể đưa mắt nhìn bóng lưng Đơn Triết Hạo biến mất.

Nhóm giám đốc cấp cao không khỏi than thở. Năng lực lãnh đạo của Đơn Triết Hạo rất mạnh. Cũng vô cùng cứng rắn. Làng chài là nơi của những người dân không có học thức sinh sống. Nghe những tin đồn, xem ra Đơn Triết Hạo lạnh ít dữ nhiều.

Không ngoài dự đoán. Từ sau ngày đó, Đơn Triết Hạo biến mất chừng mấy ngày; cũng chẳng thấy anh bước nửa bước vào tập đoàn Đan Thị.

Tập đoàn Đan Thị như ong vỡ tổ. Mỗi người đều suy đoán có phải Đơn Triết Hạo đã bị người làng chài giết rồi hay ném ra biển rộng làm mồi cho cá; hoặc có thể ném xuống dưới đại dương sâu.... Dù loại chuyện tình, làm nên truyền thuyết. Nhìn chung chỉ là không rõ Đơn Triết Hạo còn sống hay đã chết.

Ba ngày sau... Tức đã ba ngày rồi mà Đơn Triết Hạo chưa trở về. Tâm Giản Nhụy Ái không ngừng lo lắng cho anh. Suy nghĩ một chút có phải anh đi công tác đâu đó hay không. Trong lòng mơ hồ lo lắng, bởi nếu đi công tác anh cũng sẽ về nói một tiếng với cô.

Lần biến mất này không có chút tung tích nào. Cô chẳng dám nghĩ đến phương diện không may, lại chậm chậm xoay mình.

Giản Nhụy Ái ngồi trên giường, đọc báo, đột nhiên thấy bà nội gấp gấp chạy vào. Cô vội vã đỡ lấy bà nội, hỏi “Bà nội. Bà làm sao thế.”

“Không xong. Hạo, không thấy Hạo.”

“Không thấy.” Thân thể Giản Nhụy Ái run rẩy kịch liệt. Thiếu chút nữa té xỉu trên sàn nhà. May nhờ cô nhanh tay vịn vách tường mới tránh khỏi cú ngã ấy.

Biến mất là có ý gì.

Cô sợ bà nội lo lắng khiến thân thể tổn thương, làm bộ trấn định nói: “Bà nội. Bà yên tâm. Con sẽ đến công ty xem xét một chút”

Nói xong, Giản Nhụy Ái phấn đấu quên mình chạy ra ngoài, trong đầu cô đều là hình ảnh của Đơn Triết Hạo. Hi vọng anh bình an vô sự, lại chẳng nhìn ra sắc mặt hài lòng của bà nội

“Tiểu Nhụy, đừng quá lo lắng.”

Giản Nhụy Ái lên xe của nhà họ Đơn đi nhanh đến Đan Thị. Nhưng trong lòng lại có loại dự cảm chẳng lành. Đơn Triết Hạo biến mất mấy ngày. Đường đường là tổng giám đốc lại có thể biến mất như thế. Anh đi đến nơi nào? Chẳng lẽ bị tai nạn xe cộ hay có người bắt cóc.

Trí tưởng tượng của con gái vô cùng phong phú. Giản Nhụy Ái vừa nghĩ đến những nguyên nhân có thể khiến Đơn Triết Hạo biến mất. Ngồi ở ghế sau, tay cô khẽ run.

“Tài xế. Phiên toái lái nhanh lên một chút.”

“Vâng”

73. Chương 73: Tôi Là Vợ Của Anh Ấy

Cả lộ trình đi vốn phải hai giờ. Nhưng vì Giản Nhụy Ái liên tục hối thúc, nên được rút ngắn nửa tiếng. Rốt cuộc cũng đã thấy được tòa nhà của Tập đoàn Đan Thị rồi, cô cắn răng đi vào.

Có thể lần trước đến tập đoàn Đan Thị quá mức phách lối, nên mỗi người ở đây đều khắc sâu hình ảnh của cô, vì thế cô vừa bước vào họ liền biết cô là ai.

Một người ở quầy tiếp tân, nhìn thấy Giản Nhụy Ái nhiệt tình nói: “Tiểu thư, tiểu thư. Cô muốn tìm tổng giám đốc sao ạ.”

“Ếc. . . .” Giản Nhụy Ái sững sờ mấy giây rồi mới lên tiếng: “Xin hỏi các người biết Tổng giám đốc Đơn đang ở đâu không?”

Cô gái ở quầy tiếp tân quét mắt nhìn Giản Nhụy Ái. Nhìn vẻ mặt mộc mạc của cô, không nghĩ đến cô lại có thể khiến Tổng giám đốc Đơn động lòng. Bọn họ còn thân mật dắt tay nhau đi vào công ty. Không cần nghĩ cũng biết cô chính là bạn gái của Đơn Triết Hạo, là người đã có hôn ước với anh.

Cô mỉm cười giải thích: “Thưa tiểu thư, Tổng giám đốc Đơn đã biến mất mấy ngày rồi ạ.”

“Cái gì.” Giản Nhụy Ái dùng giọng bất ngờ hỏi.

“Đúng vậy. Ngày đó, lúc đang họp, Tổng giám đốc Đơn bảo sẽ đi làng chài và từ đó đến nay vẫn chưa về.”

“Làng chài.” Giản Nhụy Ái lặp lại cái nơi kia. “Tại sao muốn đi làng chài?”

“Người dân Làng chài nói tổng giám đốc Đơn dùng tiền mua nơi đó làm khu vui chơi. Những người dân sống lâu năm ở làng chài không chịu dời đi. Cái sân chơi kia liền không cách nào tiến hành. Người của làng chài lại điều ngoa, nói Đơn Thị ức hiếp họ, náo lên tivi. Tổng giám đốc Đơn quyết định đi đến làng chài để giải quyết vấn đề”

Đơn Triết Hạo đi đến làng chài giải quyết vấn đề sao lại không trở về... có phải anh đã bị người dân ở đó bắt giữ rồi không... trong lòng Giản Nhụy Ái sợ hãi lại thêm phần nóng nảy. “Không được. Tôi phải đi đến đó một chuyến, cảm giác có gì đó không đúng.”

“Tiểu thư xin hãy cẩn thận một chút.” Cô gái tiếp tân tốt bụng nhắc nhở: “Tôi nghe nói ngư dân ở đó rất thô kệch.”

“Cám ơn cô, tôi sẽ cẩn thận.” Giản Nhụy Ái cảm kích nhìn lại. Không nghĩ đến người tiếp tân của Tập đoàn Đan Thị lại hòa đồng và tốt bụng như thế, thật là tập đoàn lớn có khác nhưng lúc này không phải là lúc cảm thán chuyện đó.

Giản Nhụy Ái vội vã đi ra ngoài. Ngồi lên xe hơi: “Tài xế. Phiên toái ông chở tôi đến làng chài. Nhanh lên một chút.”

“Cô chủ, cô đi đến làng chài để làm gì?” Tài xế khẽ cau mày.

“Hạo đang ở làng chài. Tôi phải đi đến đó một chuyến. Tài xế, lái nhanh một chút.” Giản Nhụy Ái nói sơ qua. Khẩn trương đến trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Tài xế nhìn ánh mắt không hề có tiêu cự của cô. Không khí trong xe hơi giảm xuống một cách đột ngột. Ông cũng không muốn nghĩ nhiều, lập tức lái xe rời đi.

Ngồi trên xe, trong lòng Giản Nhụy Ái tràn đầy lo lắng và sợ hãi. Cô rất lo lắng cho anh, sợ anh sẽ xảy ra chuyện gì đó bất trắc.

Nếu như chỉ là bắt cóc là tốt. Nếu như ngư dân kia giết con tin thì sao. Tự mình nghĩ cũng không dám tưởng tượng ra.

Thời điểm cô đang suy nghĩ lung tung thì xe đã ngừng lại. Cô bảo tài xế hãy về nói chuyện với bà nội, bảo bà cứ yên tâm. Còn cô ngồi lên ca-nô đi về một đảo nhỏ. Trong lòng nói không ra sự sợ hãi, thuyền lay động lợi hại nhịp tim của cô càng kích động.

Giản Nhụy Ái bước lên đảo. Hiện ra trước mặt chỉ có một con đường nhỏ, ven đường trồng đủ loại hoa, còn le que mấy người đang làm ruộng, cuộc sống nhẹ nhõm tự tại biết bao.

Cảnh tượng như vậy khiến Giản Nhụy Ái thở phào. Hoàn toàn không kinh khủng như cô tiếp tân kia nói lại để cho người ta cảm thấy mát mẻ. Cả trong không khí cũng mang mùi thanh nhàn.

Chạm mặt với hai cô nông thôn đang đi tới. Thấy trên mặt cô là nụ cười vui vẻ. “Không nghĩ đến tổng giám đốc tập đoàn Đan Thị lại trẻ tuổi và vui vẻ như thế. Máu chốt là đáng đắp anh ta thật sự đẹp trai.”

“Đúng vậy. Rất giống đại minh tinh, không đúng, còn đẹp trai hơn cả đại minh tinh nữa”

Giản Nhụy Ái cau mày, nghe được người ta đang nói về Đơn Triết Hạo, liền kéo một cô gái lại hỏi “Xin hỏi các người đang nói về tổng giám đốc Đơn, vậy anh ấy đang ở đâu?”

“Cô là ai? Tìm anh ấy có chuyện gì?”

“Tôi. . . .” Giản Nhụy Ái bị hỏi không biết nên nói cái gì. Đúng vậy, cô nên dùng thân phận gì đây? Bất đắc dĩ nói: “Tôi là vợ của anh ấy.”

Hai cô thôn nữ đưa ánh mắt hoài nghi nhìn về phía cô: “Cô thật sự là bà Đơn. Thấy thế nào cũng không giống. Tổng giám đốc Đơn là một soái ca, vợ của anh ấy nên giống như Lâm Chí Linh mới đúng. Cô xem bình thường như thế, nhiều lắm chỉ có thể hấp dẫn một người đàn ông bình thường thôi. Có chút kỳ quái nhé.”

Mặt Giản Nhụy Ái đỏ lên, bị hai cô gái cười nhạo như thế, da mặt dày cũng sẽ xin lỗi. Do sớm nhìn thấy Đơn Triết Hạo và nghe nhiều nên cô chỉ có thể nhịn để bị sỉ nhục.

“Nếu như các người không tin tôi. Có thể mang tin tức này nói với anh ấy. Nếu tôi nói láo thì tôi sẽ để cho hai người tự ý định đoạt.”

Hai phụ nữ nhìn cô gái với quần áo đơn giản gương mặt mộc mạc. Tại sao có thể là vợ của Tổng giám đốc Đơn. Nhưng thấy cô một thân một mình đến nơi này chắc là chuyện khẩn cấp, nội tâm có chút dao động.

Giản Nhụy Ái thấy ánh mắt các cô thoáng qua một tia dao động, dao động tức là có hy vọng, không khỏi nhẹ giọng, mỉm cười nói: “Thật. Các người phải tin tưởng tôi. Tôi thật sự không có lừa các người.”

“Được rồi. Chúng tôi tạm thời tin tưởng cô. Đi theo tôi, tôi sẽ dẫn cô đi gặp tổng giám đốc Đơn”

“Cám ơn.” Giản Nhụy Ái thở ra một hơi. Đi theo hai cô thôn nữ, trên đường đi tò mò hỏi “Hai chị. Ngượng ngùng quá, xin hỏi một chút. Các người không phải có thù oán với Tổng giám đốc Đơn sao?. Tại sao lại khen anh ấy như thế.”

“Đúng vậy. Vốn chúng tôi hận anh ta đến chết. Không nghĩ đến anh sẽ ra đảo chúng tôi kiểm tra. Thôn chúng tôi chưa bao giờ có người nào đẹp trai như anh ấy đến thăm. Tổng giám đốc Đơn cao cao tại thượng lại đồng ý ở lại thôn chúng tôi chứ không vội vã rời đi. Anh xem cuộc sống sinh hoạt của chúng tôi để tìm ra cách phát triển đảo nhỏ này. Xem ra Tổng giám đốc Đơn là một người vô cùng nhân hậu.”

Khi hai cô gái nói về Đơn Triết Hạo. Gương mặt bọn họ đặc biệt hạnh phúc, tựa như đang nói về chồng của mình vậy.

Giản Nhụy Ái không thể tin được, như thể đang xem tuồng kịch hay. Đơn Triết Hạo là người bá đạo lại có thể biết trở thành người nhân hậu, thay đổi nhanh đến chóng mặt. Anh hẳn là người không dễ dàng thay đổi như thế.

Càng thêm thú vị khi nhìn chuyện xảy ra trước mắt. Khiến Giản Nhụy Ái mở rộng tầm mắt. Không thể tưởng tượng nổi dụi dụi con mắt. Ngay cả mình cũng chẳng dám tin vào mắt.... Đơn Triết Hạo đang ngồi đánh cờ vây với ba người đàn ông tóc bạc trắng.

Quả thật Giản Nhụy Ái không thể nào tiếp thu được sự thật nếu không tự chứng kiến, cô khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

“Tổng giám đốc Đơn, có người tìm anh, cô ấy nói mình là vợ của anh.” Một cô gái hô lớn, cơ hồ để cho mọi người đều quay lại nhìn.

Giản Nhụy Ái lúng túng mặt đỏ, không biết làm sao chỉ có thể nhìn chăm chăm Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo mặc chiếc áo sơ mi hoa cùng quần bằng vải bố, quần áo bình dân được mặc trên người anh không trở thành thấp kém mà càng tôn thêm vẻ đặc sắc.

Cả người anh đẹp trai như ánh mặt trời, anh ngẩng đầu lên, chống lại vẻ mặt kinh ngạc của Giản Nhụy Ái, trông mắt Đơn Triết Hạo chột lóe lên tia kinh ngạc. Lộ ra nụ cười rục rờ. Nói thật ra thì anh không nghĩ Giản Nhụy Ái lại đến đây tìm mình.

Giản Nhụy Ái nhìn thấy vẻ mặt kia của Đơn Triết Hạo, thì sự hoang mang, lo lắng trong tâm tình khủng hoảng... tất cả đều biến mất. Cô nhào vào lồng ngực Đơn Triết Hạo. Bao uất ức trôi ra theo nước mắt.

Cô hét lên: “Hạo, anh là người xấu. Mất tích nhiều ngày thế kia. Cũng không có chút tin tức cho em. Em và bà nội rất lo lắng cho anh.”

Đơn Triết Hạo nhìn chăm chăm cô gái nhỏ đang khóc thút thít trong ngực. Xem ra mình đã dọa cô nhiều rồi.

Cô mới không suy nghĩ gì mà chạy đến đây, đi một thân một mình lỡ xảy ra chuyện gì... Nghĩ đến chuyện đó trái tim của anh liền chấn động

Anh ôm cô vào trong vòm ngực của mình, giọng nói dịu dàng: “Anh có nói với bà nội sẽ ở làng chài nghỉ phép mấy ngày rồi trở về. Bà nội không nói cho em biết sao?”

74. Chương 74: Hạnh Phúc Chơi Đùa

Giản Nhụy Ái nâng hai đôi mắt sưng mù đầy mộng lung lên. Ánh mắt vô tội chớp chớp. Lắm lắm nói: “Bà nội nói anh mất tích. Bảo em đến tìm anh.”

Trong phút chốc, hai người cùng có một phản ứng. Khóc thầm vì Giản Nhụy Ái đã biết bà nội đang giả vờ rồi. Bà là muốn đem Giản Nhụy Ái đưa đến bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo kéo Giản Nhụy Ái qua. “Có lẽ bà nội muốn em đến đây nghỉ phép với anh. Vậy chúng ta đừng phụ ý tốt của bà nhé.”

“Dạ.” Giản Nhụy Ái giương mắt nghi vấn lên nhìn anh.

“Cô gái ngốc.”

“Anh mới đúng là người đáng ghét, làm hại em lại khóc nữa rồi.”

Người chung quanh nhìn hai người ngọt ngào với nhau. Cô thôn nữ kia biết những gì Giản Nhụy Ái nói là thật. “Ngại quá, mới vừa rồi tôi có chút bất kính đối với cô. Ngàn vạn lần đừng để ở trong lòng. Chúng tôi không cố ý.”

“Không có gì. Cảm ơn các người dẫn tôi đến đây.” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng nói.

Giản Nhụy Ái vui mừng chống lại trông mắt nóng bỏng của Đơn Triết Hạo, nghịch ngợm cười cười bởi vì trong họa được phúc nhìn ra bầu trời phía xa.

Một đóa hoa xinh đẹp nở rộ, xinh đẹp đến không gì sánh bằng. Bước nhanh đến ngôi nhà Đơn Triết Hạo ở trên làng chài. Nơi này thật sự rất đẹp.

Tiếng chuông vang lên, không cần nhìn cũng biết là ai, và quả thật hai chữ Quyền Hàn hiện lên trên màn hình: “Alo. Anh Quyền Hàn, tụi em đang ở tại làng chài” “Đúng, em ở cùng với Hạo.” “Được. Hẹn gặp lại.”

Nghiêng đầu nhìn thấy ánh mắt dữ tợn của Đơn Triết Hạo. “A.” Giản Nhụy Ái không để ý nên bị dọa sợ hết hồn. “Anh là quỷ à. Vô duyên vô cớ xuất hiện đằng sau lưng người khác. Anh có biết mình dọa người ta chết khiếp không?”

“Nữ vú lớn. Anh Quyền Hàn? Em có ác tâm hay sao?. Tại sao em không gọi anh là anh Triết Hạo. Ngày ngày cứ gọi thẳng tên của anh. Không có lễ phép.”

“Chứ không phải anh cứ gọi tên hiệu của em thôi sao. Anh cũng không lễ phép. Hừ.” Giản Nhụy Ái không hiểu nổi mình ngàn dặm xa xôi, lo lắng muốn chết đến tìm anh chính là để tranh cãi với anh thôi sao.

“Anh chính là phải gọi em, nữ vú lớn. Nếu có gan khiến ngực mình nhỏ lại đi, anh sẽ không gọi em là nữ vú lớn nữa.”

“Đơn Triết Hạo. Nam bá đạo. Siêu cấp bá đạo.” Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hạo chọc giận. Hướng về phía anh thét lớn tiếng.

Đơn Triết Hạo không khách khí nắm chặt quả đấm của cô. Gõ vào đầu của cô. “Không được kêu anh là nam bá đạo.”

Giản Nhụy Ái che nơi bị Đơn Triết Hạo đánh. Đau đến muốn rơi nước mắt. Người đàn ông bá đạo, anh không thể đánh nhẹ một chút sao. “Thật là đau quá.”

“Ha ha.” Đơn Triết Hạo trở nên phách lối. Mặt muốn ăn đấm của anh thật sự chọc giận Giản Nhụy Ái

Nhưng cô gái yếu đuối chỉ có thể cam nguyện bị anh đánh.

Bọn họ ồn ào cãi vã lại giống như một đôi vợ chồng đang ân ái.

Giản Nhụy Ái ngoài miệng lộ ra nụ cười vì cái tiếng ‘nữ vú lớn’. Cái này là bởi hiểu lầm lần đầu tiên của bọn họ nên Đơn Triết Hạo gọi cô như thế. Không nghĩ đến thoáng một cái đã một thời gian rồi.

Chẳng ai có thể ngờ, quan hệ của bọn họ lại tiến triển đến như thế này

Trên khắp khuôn mặt xinh đẹp lại đầy nụ cười hạnh phúc. Chống lại ngũ quan anh tuấn của Đơn Triết Hạo, một người chồng đẹp trai lại có nhiều tiền. Còn có đứa con chưa trào đời. Cô cảm thấy mình có tất cả rồi, cũng không hy vọng gì nữa.

Giản Nhụy Ái cảm giác mình thật may mắn. Mỗi năm một lần, làng chài sẽ tổ chức lễ hội ăn mừng mùa vụ.

Làng chài sẽ tổ chức tiệc nhảy múa quanh đồng lửa. Đang lúc đó Giản Nhụy Ái nhìn cách ăn mặc của Đơn Triết Hạo, áo hoa tay ngắn và quần hoa, còn có cái mũ hoa ở trên đầu. Đường như anh sắp trở thành một hoa tử chính cống rồi.

Khi Giản Nhụy Ái thấy cách ăn mặc này của Đơn Triết Hạo thì cười xì ra. Thiếu chút nữa đã bò lăn lộn ở trên đất rồi. Chỉ nhờ ánh mắt bá đạo của anh canh chừng cô nên cô mới phải kiềm nén.

Giản Nhụy Ái chỉ có thể liều mạng mà cười thâm trong bụng. Quần bãi biển cộng thêm màu trắng che lưng. Lồng ngực cường tráng nhìn là thấy, cùng với đôi giày Tây cứng nhắc của Đơn Triết Hạo chênh lệch vạn dặm.

Đơn Triết Hạo cảm thấy ngượng ngùng, gương mặt tuấn tú xuất hiện chút ít lúng túng, liều mạng ho khan .

Cô vội vàng lấy điện thoại di động ra, nếu không chụp ngay khoảnh khắc này thì đợi đến bao giờ. Thừa dịp Đơn Triết Hạo đang lúng túng lập tức hướng máy ảnh về phía anh, chụp tặc tặc.

Giản Nhụy Ái có bệnh hay quên chiến lợi phẩm mình thu được, nên cô ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng mới biết nguy hiểm đang đến gần.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái cười gian. Không vui quát: “Giản Nhụy Ái. Em tự đâm đầu vào chỗ chết à. Đưa di động cho anh, xóa hình cho anh.”

Giản Nhụy Ái mạo hiểm sống chết mới chụp được bức ảnh này, cũng không thể dễ dàng đưa cho Đơn Triết Hạo. Cô liều mạng né tránh. “Hạo. Em sẽ không đưa cho anh đâu. Nói cho anh biết, nếu anh giành lấy em sẽ tung nó lên mạng. Không cần qua đâu.”

Đơn Triết Hạo quắc mắt trừng mi. Tức giận trừng trừng mắt nhìn Giản Nhụy Ái. Uy hiếp nói: “Giản Nhụy Ái. Nữ vú lớn đáng chết. Nếu dám truyền lên mạng. Em sẽ phải chết. Lập tức xóa nó cho anh, đừng để anh phải nói lần thứ hai.”

Giản Nhụy Ái chống lại Đơn Triết Hạo đang giận dỗi, mặt đen như bao công. Trong lòng cô có hơi sợ, chỉ là đã đến tận đây cũng chỉ có thể cố giả bộ xuống nước, lắp bắp nói: “Đơn Triết Hạo. Về sau không cho phép mắng em là nữ vú lớn thì em sẽ xóa nó đi. Nếu không em sẽ tung lên mạng.”

“Đáng chết.” Đơn Triết Hạo không nghĩ đến Giản Nhụy Ái lại lớn lối như thế. Chưa có ai dám uy hiếp anh. Hôm nay da cô ngứa ngáy rồi sao. Cẩn rằng nghiêng lợi nói: “Không thể nào. Nữ vú lớn.”

“Đơn Triết Hạo. Nam bá đạo. Em nói cho anh biết, em sẽ tung nó lên mạng. A.”

Giản Nhụy Ái vẫn còn rất ngô nghê. Đơn Triết Hạo lưu loát đưa cánh tay dài ra, hành động đơn giản mà thanh thoát, bỏ qua tất cả, đoạt lấy di động của Giản Nhụy Ái. Lưu loát xóa tấm ảnh trong di động của cô. Sau đó đưa đôi mắt khinh thường ném điện thoại cho Giản Nhụy Ái.

“Tiểu Nhụy, đầu của em rất đàn.”

“Anh.” Giản Nhụy Ái cầm điện thoại di động trừng mắt hốc mồm, cánh tay run rẩy chỉ vào Đơn Triết Hạo, cũng chẳng biết phải nói gì. Giận dỗi nghiêng đầu không để ý tới Đơn Triết Hạo ra khỏi phòng.

Cô nhìn đồng lửa bập bùn cháy. Ngư dân sung sướng vây quanh đồng lửa, cố gắng giã dũa thân thể mình, cười tươi, lòng hơn hớn... không khí hân hoan truyền khắp mọi người.

Hai người phụ nữ đi lên. Nhiệt tình mời Giản Nhụy Ái. “Nhụy Ái, quần áo này thật rất thích hợp với cô. Thật xinh đẹp quá đi thôi. Qua đây khiêu vũ cùng mọi người.”

“Cám ơn chị Tiểu Hoa. Chị mới là một cô gái xinh đẹp.” Giản Nhụy Ái nhìn gương mặt tươi cười và sự nhiệt tình mời gọi của hai người chị. Trước cảm giác mình không thích hợp Đơn Triết Hạo, nhưng hiện tại lại được người ta khen xinh đẹp. Mặt cô liền ửng hồng

Giản Nhụy Ái ngồi cạnh đồng lửa, xấu hổ mỉm cười nhìn những cô gái xinh đẹp đang nhảy múa.

Đơn Triết Hạo xuất hiện, các cô gái trong thôn giống như những đóa hoa đầy mật ngọt ứa đến, vây quanh Đơn Triết Hạo.

“Hừ.” Giản Nhụy Ái khinh thường bĩu môi, hừ lạnh mấy tiếng. Chuyện anh tự ý xóa hình kia vẫn còn khiến cô tức giận. Cánh tay mảnh khảnh ôm thân thể mềm mại. Cúi đầu vẽ vòng tròn trên sàn nhà.

Cô thấy Đơn Triết Hạo không để ý tới mình, còn đi theo trò chuyện với những cô nương xinh đẹp khiến cô nóng như lửa. Ánh mắt chua cay quét nhìn chung quanh. Thấy mọi người vây lại một chỗ trò chuyện vô cùng vui vẻ, chẳng ai thèm để ý đến mình.

Tiệc chúc mừng náo nhiệt, nhưng Giản Nhụy Ái lại có cảm giác mình bị xa lánh. Thê lương mà cô độc, cô không khỏi thở dài. Xem ra cô đi đến làng chài này là một sai lầm. Đơn Triết Hạo chẳng có chuyện gì cả, cô lo lắng làm chi. Một trận kích động nhỏ truyền qua cơ thể cô.

75. Chương 75: Dòng Máu Giữa Hai Chân

Có người vươn tay đến. “Tiểu thư. Tôi có thể mời cô nhảy một bản không?”

Giản Nhụy Ái nâng ánh mắt u mê lên, nhìn nụ cười rực rỡ lại rất thân thiết kia, đôi mắt trong veo như đang câu hồn kẻ khác. Để cho cô ngẩn người, không thể làm gì ngoài gật đầu một cái.

Đồng thời, một cô gái ăn mặc trần đầy nữ tính, mang theo vài phần dụ hoặc. Hướng về phía Đơn Triết Hạo mời mọc: “Tổng giám đốc Đơn. Tôi có vinh hạnh nhảy với anh một bản không.”

“Có thể khiêu vũ với người đẹp là vinh hạnh của tôi mới đúng.” Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt hồ nghi liếc qua chỗ Giản Nhụy Ái. Thấy bàn tay cô đặt trên bàn tay người đàn ông khác, anh giận đến nghiến răng lửa nóng trong ánh mắt muốn thiêu cháy Giản Nhụy Ái

Nhạc khúc vang lên. Rất dịu dàng. Rất lãng mạn.

Giản Nhụy Ái mang theo tâm trạng nặng nề căn bản không có ý định khiêu vũ, khéo mắt không quản được mà liếc nhìn về phía Đơn Triết Hạo. Anh đúng là một sắc lang, tự nhiên lại vui vẻ với cô gái khác như thế.

Cô cảm giác phổi mình nhảy vọt, có loại cảm giác không quản được kích động. Muốn mắng to Đơn Triết Hạo, mắng những câu thô tục, nhưng bụng cô rầm rầm kêu khiến cô không tự chủ được mà cau mày. Trong nháy mắt bụng truyền đến cơn đau kịch liệt.

“Á.”

Giản Nhụy Ái khép chặt lông mày. Không biết từ khi nào bạn vũ của cô đã biến thành Đơn Triết Hạo, căn môi, bụng đau như có ai đó đang đánh Long Hồ Quyền. Từng hồi đau cuộn lấy, không chút lưu tình.

Đơn Triết Hạo thấy sắc mặt của cô càng lúc càng kém. Cảm nhận ra vẻ không bình thường ấy, anh lo lắng hỏi “Tiểu Nhụy, em có sao không?”

Giản Nhụy Ái nắm chặt quần áo của Đơn Triết Hạo, nhỏ giọng nói: “Hạo. Bụng của em rất đau. Thật là rất đau.”

“Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy, em đừng có đùa với anh.” Đơn Triết Hạo thấy sắc mặt càng lúc càng tái nhợt của Giản Nhụy Ái, tâm tình càng thêm hồi hộp.

Nhóm người đứng bên cạnh, cảm thấy có cái gì đó không đúng vội vàng vây lại. Họ nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Giản Nhụy Ái, còn có khuôn mặt tức giận của Đơn Triết Hạo, rồi thì dòng máu đỏ tươi chảy dưới chân cô, kinh ngạc kêu lên: “Chảy máu. Chảy máu.”

Đơn Triết Hạo nhìn về xuống chân của cô, sắc đỏ đến chói mắt, để cho anh cảm thấy lạnh sống lưng. “Tại sao có thể như vậy?”

Giản Nhụy Ái cảm thấy cơn đau bụng càng thêm kịch liệt, trước mắt là một mảnh mơ hồ. Giống như tánh mạng của mình sắp đi đến ngày tận thế, tay gắt gao bắt lấy ống tay áo của Đơn Triết Hạo, đưa cho anh một ánh mắt cầu cứu. “Cứu em, thật là đau, rất đau.”

Tiểu Hoa nhìn thấy một màn này, khẩn trương nói. “Có phải cô ấy đang mang thai không, là động thai.”

Những lời này hù dọa cả Đơn Triết Hạo lẫn Giản Nhụy Ái. Cô hét hoảng khóc: “Hạo. ồ, ồ Cứu... cứu đứa bé. Cứu... cứu đứa bé.”

Đơn Triết Hạo cầm điện thoại di động lên, trong lòng vô cùng hoảng hốt, tay cầm điện thoại di động vì không khống chế không được mà run rẩy. Hướng về đầu dây điện thoại bên kia, quát lớn: “Lập tức gọi máy bay tư nhân đến làng chài. Lập tức, lập tức.”

Sau khi nói xong Đơn Triết Hạo lập tức hầm hừ, lòng như lửa đốt, tay gắt gao ôm lấy Giản Nhụy Ái. Khẽ gọi tên cô. “Tiểu Nhụy, cố gắng chịu đựng, máy bay sẽ đến rất nhanh, anh sẽ đưa em đi gặp bác sĩ, em phải chịu đựng.”

“Thật là đau. Hạo, bảo họ nhanh một chút, bảo họ phải cứu sống đứa bé.” Giản Nhụy Ái đau đớn và cầu khẩn, nước mắt tràn ngập gương mặt, hay lắm. Tại sao đột nhiên lại chảy máu. Đứa bé, con đừng có chuyện gì nhé.

“Đừng nói dối. Hai mẹ con em không có chuyện gì cả. Đơn Triết Hạo không cho phép hai người có chuyện. Nghe rõ không, cố gắng chịu đựng, máy bay sẽ lập tức đến.”

Đơn Triết Hạo nhìn về mặt khổ sở của Giản Nhụy Ái. Lòng anh càng thêm sợ hãi giống như gặp phải tận thế vậy, càng thêm kinh hoàng.

Anh hối hận, nếu không phải anh làm càn với Giản Nhụy Ái, cô sẽ không có chuyện gì.

“Đáng chết.” Anh chẳng dám nhìn những dịch màu hồng đang chảy ra, vừa nhìn thấy là tâm anh sẽ đau đớn đến chẳng hô hấp nổi.

Tuyệt đối không cho phép Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện gì. Nếu như không có cô thì Đơn Triết Hạo không biết cuộc sống của mình sẽ như thế nào nữa.

Hai mươi phút sau, dưới bầu trời của làng chài xuất hiện một chiếc máy tay tư nhân. Âm thanh càng ngày càng lớn, sức gió càng ngày càng mạnh, ‘Rầm, rầm’ cứ vang lên.

Mọi người kinh ngạc đến ngất người nhìn máy bay nhanh chóng hạ xuống, họ ngạc nhiên, đứng đờ tại chỗ. Cảm giác mới mẻ. Họ chưa bao giờ nhìn thấy máy bay này.

Đơn Triết Hạo càng thêm nóng nảy, nhìn thấy máy bay đang hạ xuống, mặc kệ nguy hiểm đến thế nào. Anh trực tiếp ôm Giản Nhụy Ái nhảy lên máy bay, phân phó: “Nhanh lên một chút. Đến bệnh viện.”

Lái máy bay thẳng lên, nhìn dòng máu giữa hai chân Giản Nhụy Ái, người luôn luôn bá đạo như Đơn Triết Hạo lại đang chìm trong bi ai. Hôm nay, trên mặt anh lại sẽ xuất hiện vẻ hoang mang và sợ hãi, xem ra chuyện này rất nghiêm trọng, mọi người đều không dám chậm trễ.

Đơn Triết Hạo đưa tay ôm cô vào lòng. Để cho cả người cô rúc vào trong ngực của anh. “Đừng sợ, sẽ đến bệnh viện ngay, em phải cố gắng chống đỡ.”

Sắc mặt Giản Nhụy Ái trở nên tái nhợt, nội tâm đang hốt hoảng vì nghe được những câu nói của anh giống như tìm được cảm giác an ủi nên má phải của cô dính vào ngực của anh. Rất dịu dàng và ngoan ngoãn.

“Hạo. Em mệt quá rồi. Buồn ngủ quá.” Giản Nhụy Ái nắm lấy tay của Đơn Triết Hạo, giọng nói yếu ớt, ánh mắt mang theo vẻ mong đợi nhìn về phía Đơn Triết Hạo

Tay Đơn Triết Hạo càng tăng thêm lực, cổ họng cảm thêm đắng chát và khó chịu. Giống như có thứ gì đó chặn ngang cổ họng của cô, trong khẩu khí mang theo tia cứng rắn, ra lệnh: “Tiểu Nhụy, kiên trì chịu đựng. Không được ngủ. Em không thể rời khỏi anh.”

Giản Nhụy Ái đau đớn nhìn về mặt thất kinh của Đơn Triết Hạo. Thấy hốc mắt của anh rơi xuống những giọt nước mắt; giọt nước mắt lóng lánh như dòng suối, giống như sợi chỉ luồng kim, nhỏ vào nội tâm của cô.

Cô vươn tay vuốt ve gò má của Đơn Triết Hạo. Giản Nhụy Ái chẳng muốn rời đi. Cô cũng không muốn rời khỏi Đơn Triết Hạo.

Hai tay nắm chặt, ngoài miệng lộ ra nụ cười yếu ớt. Cô phải kiên trì mà cố gắng. Cô nên vì Đơn Triết Hạo mà chịu đựng thêm nữa. Cô không muốn chết. “Hạo. Hạo.”

Cả lộ trình vốn phải mất ba mươi phút, máy bay lái thật nhanh nên rút ngắn chỉ còn mười lăm phút, rồi hạ cánh ở sân thượng một tòa nhà gần bệnh viện. Khi Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Nhụy Ái đang dần mất đi ý thức tiến vào bệnh viện. Thì đã có một nhóm bác sĩ ra đón, đó là người bác sĩ mà Đơn Triết Hạo đã an bài trên đường đến đây.

Mọi người khẩn trương đứng đợi bên ngoài. Vừa thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện, họ vội vàng nhận lấy Giản Nhụy Ái. Sau đó vội vã đẩy Giản Nhụy Ái tiến vào phòng giải phẫu.

Giản Nhụy Ái sợ hãi lôi kéo tay Đơn Triết Hạo không chịu buông ra. Ý thức đã trở nên mơ mơ màng màng miệng lắp bắp nói: “Hạo, em không muốn xa anh, em sợ.”

Đơn Triết Hạo nắm tay của cô, hai mắt tràn ngập đau lòng, hô hấp tăng nhanh, nói lời trấn an: “Tiểu Nhụy, không cần phải sợ. Anh sẽ ở bên ngoài đợi em, sẽ chờ em ra. Em phải kiên cường, vì mình và vì đứa bé.”

Giản Nhụy Ái hoặc là nghe hiểu lời nói của Đơn Triết Hạo, hoặc là cô đã hôn mê, lực nắm tay Đơn Triết Hạo vì vô lực mà buông lỏng. Trên mặt bình tĩnh giống như không có hô hấp.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái bình tĩnh như vậy. Trái tim càng đập mãnh liệt, thân thể như bị co rút, anh ra lệnh: “Nếu như mẹ con các cô có chuyện. Tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu.”

“Tổng giám đốc Đơn, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Đơn Triết hạo nhìn cửa lớn màu trắng bị người ta hung hăng đóng lại, đèn đỏ phòng phẫu thuật bật sáng, nặng nề trong lòng càng gia tăng. Tay anh hung hăng đánh vào vách tường.

Tại sao người tốt như thế lại chẳng gặp may mắn. Đôi mắt anh nhú chặt lại.

Anh không biết thời gian trôi qua bao lâu. Chỉ cảm thấy thời gian rất lâu, giống như qua một thế kỷ hay là hai đời người rồi. Chính lúc anh nghĩ mình hỏng mất, đang muốn phá cửa đi vào thì đèn phẫu thuật tắt đi.

76. Chương 76: Tôi Muốn Cô Ấy Phải Sống

Giản Nhụy Ái thật rất sợ, cô sợ đứa bé đã xảy ra chuyện. ‘phanh’, đèn phòng mổ chiếu thẳng vào cơ thể đang sợ hãi của Giản Nhụy Ái, trên trán cô lấp tấp mồ hôi hột, theo đường cong gương mặt nó lạng lẽ rơi xuống bàn mổ.

Cô rưng rưng bắt lấy tay một người bác sĩ. “Cứu... cứu đứa bé. Cầu xin các người. Trước tiên phải cứu đứa bé.”

“Tiểu thư. Xin cô cứ thả lỏng, chúng ta sẽ cứu cả hai. Không cần khẩn trương.” Bác sĩ an ủi Giản Nhụy Ái

Ánh mắt của cô càng lúc càng mơ hồ, ý thức càng lúc càng không rõ nét, cô biết rằng thuốc tê đang có tác dụng.

Cuộc giải phẫu đi qua nửa tiếng, một bác sĩ mang theo sắc mặt nặng nề đi ra khỏi phòng phẫu thuật. “Tổng giám đốc Đơn, chúng tôi đã cố gắng hết mình, theo tình huống bây giờ, đứa bé đang dần suy yếu. Chúng tôi chỉ có thể lưu lại một người. Xin ngài mau quyết định, nếu như quá muộn.... Sợ rằng.”

“Sợ cái gì?” Giọng nói trầm thấp, hai mắt Đơn Triết Hạo nhìn chăm chăm người bác sĩ, trên mặt không có bất kỳ kỳ biểu hiện nào.

Bác sĩ nhìn đôi mắt đầy thẳng trầm, và quả đấm nơi tay của Đơn Triết Hạo mà sợ hãi, run rẩy nói: “Sợ rằng.... hai người. Đều Không. qua khỏi.”

Bác sĩ vừa dứt lời, đáy mắt Đơn Triết Hạo xuất hiện một tầng giết người. Từ trong túi lấy ra một khẩu súng lục chỉ thẳng vào đám bác sĩ.

Bác sĩ sợ hãi đến hồn bay phách tán, thét lên một tiếng chói tay. Bùn rùn quỳ xuống, run rẩy cầu xin tha thứ: “Tổng giám đốc Đơn. Tổng giám đốc Đơn. Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Xin ngài đừng nổi nóng.”

Cây súng lục trong tay Đơn Triết Hạo chột lên cò. Hướng về phía ót của người bác sĩ. Lạnh lẽo ra lệnh: “Tôi muốn hai người họ đều phải sống.”

“Được ạ. Chúng ta thử một chút.” Bác sĩ run rẩy thỏa hiệp, toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh, rất sợ một viên đạn sẽ bay vào não ông nên cố gắng thỏa thuận, ông không đi gặp Diêm Vương quá sớm.

“Thử?. Tôi muốn thành công, không được phép thất bại. Nếu như thất bại ông sẽ lãnh hậu quả.” Đôi mắt thâm thúy của Đơn Triết Hạo chiếu ra sát khí lạnh lẽo. Anh biết Giản Nhụy Ái rất yêu đứa bé kia nếu như đứa bé gặp chuyện không may, Giản Nhụy Ái sẽ đau lòng để chẳng muốn sống nữa, anh không thể để chuyện này xảy ra nên chỉ có thể tìm cách cứu sống cả hai người.

Coi như tỷ lệ thành công rất thấp, anh cũng không cho bọn họ xảy ra chuyện.

Trong đầu thoáng quay lại những hình ảnh cô chảy máu dữ dội, anh biết muốn giữ hai người cũng rất khó khăn, cổ họng khô khốc. Anh không hy vọng đứa bé xảy ra chuyện, lại càng không hy vọng sẽ đứa bé phải hy sinh. Hung hăng nhắm mắt lại, đau lòng nói: “Cứu. người lớn trước.”

“Dạ. dạ.” Toàn thân vị bác sĩ đầy mồ hôi lạnh, ông nhanh chóng đi vào phòng phẫu thuật.

Anh không thể khiến cho Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện, nếu như bọn họ bỏ đứa bé này. Bọn họ trẻ tuổi, ngày tháng sau này còn dài; nhưng nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô sẽ. . . . Nghĩ đến đây, anh cũng chẳng dám nghĩ tiếp nữa, anh chẳng muốn cô gặp nguy hiểm

Đơn Triết Hạo không hơi sức quỳ xuống nền gạch lạnh, giống như sức lực cuộc đời này đều bị trút ra ngoài. Sát khí vừa rồi, tất cả đều biến mất, anh như kẻ vô lực mà chảy nước mắt

“Tiểu Nhụy. Nhất định em phải bình an vô sự.” Đơn Triết Hạo nhỏ giọng lắm bầm. “Anh sẽ chờ em trở về.”

Giải phẫu vô cùng thành công, cả đứa và người lớn đều thoát khỏi nguy hiểm

Cái rễ cây trong lòng Đơn Triết Hạo đều rơi xuống, vội vàng cảm ơn bác sĩ còn thưởng cho bác bác sĩ tiếp nhận ca phẫu thuật mỗi người mười triệu đồng.

Làm xong giải phẫu, Giản Nhụy Ái bị thuốc tê còn chưa tỉnh lại ngay lập tức. Cả đêm hôm đó, Đơn Triết Hạo luôn ở bên cạnh cô.

Sáng sớm ngày thứ hai, Giản Nhụy Ái chậm chạp mở mắt ra, cô giống như vừa đi qua Thủ môn Quan, lần nữa trở lại nhân gian.

Nhìn Đơn Triết Hạo đang ngồi ở đầu giường, anh ngủ gà ngủ gật, cô thật chẳng nghĩ đến Đơn Triết Hạo sẽ ở với cô cả đêm như thế

Theo bản năng cô đưa tay ra vuốt ve bụng của mình. Cái bụng hơi phình lên khiến những lo lắng trong lòng cô được thả xuống. Giản Nhụy Ái thở ra một hơi khi biết đứa bé vẫn bình an vô sự.

Cô đang muốn ngồi dậy, lại phát hiện tay mình bị anh đang nắm thật chặt. Nghiêng đầu nhìn một cái, liền thấy Đơn Triết Hạo đang nắm tay cô, trong giấc ngủ cũng không dám buông lỏng.

Giản Nhụy Ái cúi người, đưa gương mặt mình đến gần gương mặt của Đơn Triết Hạo. Cảm thụ tiếng hít thở vững vàng của anh, tay không tự giác sờ lên sống mũi cao lớn, đôi lông mày rõ nét và gò má mạnh mẽ hết sức thu hút.

Giản Nhụy Ái vuốt chòm râu cứng rắn của anh, nó ghim rất chặt, nhưng cô lại rất thích cảm giác này

Đơn Triết Hạo mở mắt thấy Giản Nhụy Ái đã tỉnh lại, lập tức hỏi “Như thế nào. Cảm giác như thế nào.”

Trong phút chốc, đáy mắt anh cay xè, đem tất cả nóng lòng thiêu đốt cô. Cô ngượng ngùng, sắc mặt ửng hồng nhỏ giọng nói: “Em không sao.”

Trải qua trận giầy vò ngày hôm qua, Giản Nhụy Ái đã cảm nhận được việc mình được yêu thương và bảo vệ tốt đẹp ra sao. Cô nhìn anh, lắng nghe hơi thở vương giả toát ra từ người anh. Cả đêm mệt mỏi, chẳng thêm quan tâm đến dáng vẻ của mình, càng khiến anh thêm nam tính.

Đơn Triết Hạo không có phát hiện biến hóa rất nhỏ của Giản Nhụy Ái. Có lẽ anh quá lo lắng cho cô nên coi thường bản thân của mình.

Anh xác định cô không có chuyện gì mới dám thở nhẹ một hơi, rồi lại thấy cô đang nhìn mình, lập tức hét lên: “Tiểu Nhụy, em dọa anh sợ chết đi được”

“Hạo. Em cũng thế, em sợ rằng đứa bé của chúng mình không may có chuyện gì. Anh biết không, trong giây phút tử thần em đã thề, nếu đứa bé gặp chuyện thì em sẽ đi theo nó. . . .”

“Không cho em nói như thế, các người đi hết thì anh phải làm như thế nào” Đơn Triết Hạo vòng tay qua thân thể mềm mại của Giản Nhụy Ái, anh không muốn nghe những lời như thế. Những lời này sẽ làm cho tim anh lỗi nhịp.

Những lời nói không may mắn bị Đơn Triết Hạo cự tuyệt không nói ra miệng, lảng mạn cỡ nào, ầm ập đến đâu... cô đã tìm được đường sống từ chỗ chết, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy người mình yêu mến. Cô cảm thấy đây là điều hạnh phúc nhất.

“Hạo. Anh biết không, lúc đứng ở cửa sinh tử em một mực suy nghĩ đến chuyện nếu như em chết đi thì anh sẽ làm thế nào”

“Tiểu Nhụy. Anh không có phép em rời xa anh, cho cho em đứng tại điện Diêm Vương, anh cũng sẽ nghĩ cách mang em trở về, em là của anh, cuộc đời này em sẽ không thoát khỏi bàn tay của anh đâu.”

Từng lời nói của Đơn Triết Hạo đều giống như mật đường hòa tan vào cõi lòng Giản Nhụy Ái. Ánh mắt thâm thúy của anh chiếu ra ánh sáng tình yêu nồng đậm. Anh sẽ không để cho cô gặp chuyện không may, bởi vì cô là người bạn đời mà anh đã chọn lựa.

“Hạo. Em yêu anh, em rất yêu anh.” Đôi mắt Giản Nhụy Ái tràn ngập nước mắt, ngoài miệng là nụ cười hạnh phúc.

Toàn thân tán phát hương thơm mê người.

Đơn Triết Hạo bình tĩnh nhìn cô, anh rất yêu cô gái này, nhìn cô vì anh, vì đứa bé của bọn họ mà cố gắng không đi vào cửa tử thần, anh cảm thấy chẳng có lý do nào để chọn người khác cả.

Ánh mắt anh tràn đầy nhu tình, hướng về phía Giản Nhụy Ái, đặt lên cánh môi cô một nụ hôn tựa cánh chuồn chuồn lướt nước, nhưng lại như không đủ nên anh lè lưỡi liếm liếm cánh môi cô.

Giản Nhụy Ái ngưỡng ngừng đẩy Đơn Triết Hạo ra, ngực nóng bức khó chịu, tự động liếm liếm cánh môi của cô.

Động tác đơn thuần của cô, lại khiến cho Đơn Triết Hạo không ngừng đấu trí, bàn tay to của anh chế trụ của Giản Nhụy Ái, đôi môi không chút lưu tình bao trùm lên môi cô, hút từng ngậm, từng ngậm giống như phải đem cô đánh cho ngất nào

Đơn Triết Hạo cảm giác Giản Nhụy Ái có cái gì đó khác lạ, nên buông cô ra, thấy gương mặt đỏ ửng của cô, mỉm cười rồi nói: “Vừa nhìn anh biết mình ăn vụng, quên là em có bệnh.”

Mặt Giản Nhụy Ái đỏ ửng, từ từ mở mắt ra: “Hạo.” Âm thanh giọng nói của cô khàn đặc.

Đơn Triết Hạo cứng chiều đem ngón tay đặt lên đỉnh mũi của cô. “Em nha. Tiểu yêu tinh.”

Gương mặt Giản Nhụy Ái vẫn đỏ ửng, nụ cười nhàn nhạt thật giống một nàng tiên thoát tục. Rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn vịn vào lồng ngực anh.

Một đoạn đối thoại không tiếng động chỉ có hô hấp hai người lần lượt thay đổi, họ lắng nghe tiếng tim đập của nhau, nghe tất cả những gì thuộc về đối phương, cảm nhận hạnh phúc đến vô tận.

77. Chương 77: Ép Giản Nhụy Ái Điên Khùng

Mấy ngày sau, Đơn Triết Hạo luôn bên cạnh và chăm sóc cô, cái gì thay cũng thay cô quyết định, có thể nói nếu như thay cô chịu đau đớn thì anh cũng phần đầu quên mình mà đón lấy.

Bọn họ nghe cùng ăn ý khi quyết định sẽ không nói cho bà nội biết. Bởi vì họ sợ bà sẽ lo lắng, cho nên cứ xem như bọn họ đang nghỉ phép ở làng chài đi.

“Đơn Triết Hạo, lỡ tai anh có điếc không, em không muốn ăn cần thái.” Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo đang hướng chén cần thái đến cạnh mình, sắc mặt mang theo vẻ bất đắc dĩ mà thét lớn.

“Em không muốn ăn không có nghĩa là con anh không thích ăn” Đơn Triết Hạo không khách khí đưa một muống cần thái đến cho cô. Ném ánh mắt không được phép cử tuyệt đến thẳng Giản Nhụy Ái.

Như vậy có phải là Đơn Triết Hạo chơi xỏ cô không?. Thật khiến cho Giản Nhụy Ái không biết phải làm thế nào.

Cửa phòng bỗng được mở ra, một cô gái xinh đẹp như ánh mặt trời, yêu kiều giống như một đóa hoa Bách Hợp trắng nõn, trên tay cầm bó hoa hồng đang đứng tại cửa. Ngoài miệng mang theo nụ cười thân thiết nhưng kỳ thực nội tâm cô lại rất nhàm chán.

Người này liền không nói cũng biết đó chính là Lạc Tình Tình

Lạc Tình Tình đi tới trước mặt họ, khẽ mỉm cười: “Ái Nhụy, nghe nói cô nằm viện. Tôi cố ý đến thăm cô, cô cũng nên cẩn thận, hoa này là tặng cô”

Cô đưa mắt nhìn Giản Nhụy Ái, nhưng khóe mắt lại nhìn về phía Đơn Triết Hạo, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo. Cô cũng biết mình làm bộ đã bị phát hiện, nên nụ cười tự nhiên giảm xuống vài phần.

Giản Nhụy Ái an tĩnh vẽ ra nụ cười, cô nâng cổ tay lên nhận lấy bó hoa hồng. “Cám ơn, hoa này thật đẹp, tôi rất thích.”

Trong óc cô tràn đầy nghi ngờ, sao Lạc Tình Tình biết cô nằm viện. Chỉ là thấy ánh mắt nhiệt tình của Lạc Tình Tình, thì Giản Nhụy Ái làm ngơ, chẳng lẽ là Đơn Triết Hạo nói, ánh mắt cô lập tức trở nên âm thầm.

Đơn Triết Hạo nhận lấy hoa trong tay Giản Nhụy Ái, rồi để nó vào một bình hoa gần đó.

Một màn ấm áp như thế khiến sắc mặt Lạc Tình Tình hơi biến hóa. Trong nháy mắt cũng biến thành trắng bệch.

Lạc Tình Tình cố nén khí cảm hận và ghen tỵ trong lòng xuống. Không nghĩ đến đường đường là Đơn Triết Hạo mà lại có thể vì một cô gái mà xen vào nhiều chuyện như thế, xem ra Giản Nhụy Ái cũng không đơn giản.

Giản Nhụy Ái hoang mang không hiểu chuyện gì, mắt đẹp nhìn Lạc Tình Tình. Vì sao cô ta lại cứ nhìn chằm chằm bóng lưng của Đơn Triết Hạo, rõ ràng chính là tình cảm không bỏ được, đôi môi khẽ chau lại, ánh mắt u buồn, thì ra là cô ta chưa quên được Đơn Triết Hạo

Giản Nhụy Ái cảm giác mình hổ thẹn khi đối mặt với Lạc Tình Tình nên lặng lẽ giấu tay vào chăn, tay không tự giác mà siết chặt .

Đúng vậy, khí thế của Lạc Tình Tình mạnh mẽ như thế khiến Giản Nhụy Ái đặc biệt không có tự tin.

Người đàn ông giống như Đơn Triết Hạo, anh tuấn lại nhiều tiền; thỉnh thoảng lại tỏa ra khí phách. ‘Đàn ông không hư. Phụ nữ không yêu’. Nhưng cô tin tưởng Đơn Triết Hạo có tình cảm thật sự với mình.

Đơn Triết Hạo tính tình chính trực, khi đã xác định thì sẽ thật lòng cũng không dễ dàng thay đổi. Hướng chi cô và Đơn Triết Hạo đã nhiều lần cùng nhau đi qua sinh tử; cô càng thêm tin chắc Đơn Triết Hạo thật yêu mình

Cô chỉ có thể cảm thấy có lỗi với Lạc Tình Tình. Ba người rối rắm trong đoạn tình yêu; nhất định phải có một người đau đớn .

“Tiểu Nhụy. Trước tiên phải ăn cơm hết rồi hã nói chuyện.” Đơn Triết Hạo nhỏ giọng mang theo dụ dỗ.

Giản Nhụy Ái mỉm cười đón lấy muống cơm; sau đó hướng về phía Đơn Triết Hạo nói lời cảm ơn.

Lạc Tình Tình đứng bên cạnh sắc mặt càng thêm khó coi. Tâm, nòng nặc ghen tức, tay không tự giác mà nắm thật chặt.

Lạc Tình Tình hiểu Đơn Triết Hạo làm những thứ này tức là dùng những hành động thay lời nói để nói với cô rằng cô đừng kỳ vọng xa vời.

Nhưng anh sai lầm rồi, Lạc Tình Tình luôn kích thích với những thứ không có được.

Không khí trở nên cực kỳ trầm muộn.

Giản Nhụy Ái miễn cưỡng kéo ra nụ cười thật tươi: “Tình Tình, cô có muốn ăn chút cơm không?”

Giọng nói mềm mại, thật ra thì cô không hy vọng Lạc Tình Tình bị tổn thương. Dù sao cô ấy cũng là người thiện lương.

Giản Nhụy Ái xem bộ dáng Lạc Tình Tình như thế, có mấy phần không đành lòng.

“Không cần, tôi ăn no rồi.” Ngoài miệng Lạc Tình Tình nâng lên nụ cười, nhưng nội tâm sắp điên lên. “Hạo. Em vừa trở về, cũng không biết làm gì. Anh xem ở công ty có thiếu nhân lực tôi, em muốn xin vào công ty anh, làm thư ký cho anh.”

Sắc mặt Đơn Triết Hạo trầm xuống, ngược mắt nhìn Lạc Tình Tình, khuôn mặt của cô ta càng thêm khó đoán. Cô ta đang muốn làm quỷ quái gì đây?

Thấy Đơn Triết Hạo vẫn chẳng lên tiếng trả lời Lạc Tình Tình; tâm Giản Nhụy Ái trong không đành lòng. Nhìn Lạc Tình Tình khóc thút thít. “Hạo. Công ty của các anh lớn như vậy. Nuôi thêm một thư ký nữa có sao đâu, anh đồng ý đi.”

Cô nhìn Lạc Tình Tình bởi vì Đơn Triết Hạo dùng ánh mắt mập mờ lại. Cô gái xinh đẹp ánh mắt ảm đạm làm người ta đau lòng. Dù sao yêu một người cũng không có sai yêu một người không thương mình là đau lòng không dứt.

Nếu như đổi lại là cô cũng sẽ đau lòng, cũng sẽ xuống tinh thần.

Lạc Tình Tình đem tất cả thu hết vào mắt: “Hạo, có thể không.”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái; thẳng ngốc vĩnh viễn đơn thuần như vậy, bị người ta bán còn thay người ta than thở; thở dài: “Được. Cô xem lúc nào rảnh rồi thì đến làm.”

Lạc Tình Tình hưng phấn chạy tới ôm lấy cổ Đơn Triết Hạo, hôn lên gương mặt anh.

Cái hôn này. Ngay sau đó, khiến cho không khí phòng bệnh lạnh xuống.

Lạc Tình Tình biết mình thất cách, lập tức buông Đơn Triết Hạo ra, chạy đến bên giường Giản Nhụy Ái, hôn một cái lên má cô. “Cảm ơn hai người. Cảm ơn các người đã cho tôi có cơ hội ăn cơm chùa.”

Khuôn mặt Giản Nhụy Ái trở nên lúng túng; khóe môi nở ra nụ cười gượng ép, không biết nên ứng phó như thế nào với Lạc Tình Tình.

“Mục đích của cô đã đạt được, có thể rời đi chưa?.” Đơn Triết Hạo lạnh lùng nói.

Cái lệnh đuổi khách này khiến gương mặt Lạc Tình Tình đông cứng lại. “Hạo, mặc dù chúng ta không làm người tình được. Nhưng chúng ta dù sao cũng là bạn bè từ nhỏ đến lớn, anh đừng tỏ ra xa cách như thế chứ.”

“Đối.” Đơn Triết Hạo thủy chung không ngược mắt; giọng nói lạnh lẽo. “Tình Tình, cái gì cũng có điểm dừng lại. Tôi chưa ra tay thì cô đừng gây sự. Nên chừa cho mình chút mặt mũi.”

“Mặt mũi? Từ nhỏ nhìn thấy anh, em đã không còn mặt mũi nào nữa rồi. Được, hôm nay tâm tình chúng ta không tốt, nếu ở chung cũng chỉ gây gổ. Em đi trước.” Lạc Tình Tình khắc chế tức giận trong lòng. Nghiêng đầu hướng về phía Giản Nhụy Ái: “Tôi đi trước.”

Giản Nhụy Ái chưa kịp phản ứng Lạc Tình Tình đã xoay người rời đi; nhìn theo bóng lưng cô đơn kia khiến người ta cảm thấy đau lòng.

“Tiểu Nhụy; chừng nào em mới có thể trưởng thành đây. Không phải mỗi người đều có suy nghĩ sao, thiện lương như vậy cũng không phải cách hay.” Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái muốn nói gì, nên lập tức đem lời nói ra chặn lại.

Anh thở dài, ánh mắt trở nên ảm áp. Làm sao anh lại cảm thấy giống như mình đang yêu một đứa ngốc vậy.

“Em.” Giản Nhụy Ái bị chặn miệng lại, e dè không dám lên tiếng, chép miệng một cái.

“Được rồi. Vội vàng nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi.” Đơn Triết Hạo đỡ Giản Nhụy Ái nằm xuống giường, tỉ mỉ giúp cô đắp chăn.

Giản Nhụy Ái dịu dàng nhìn Đơn Triết Hạo, ngoài miệng lộ ra nụ cười hạnh phúc. “Hạo. Anh thật tốt với em.”

Gương mặt nghiêm túc của Đơn Triết Hạo lộ ra nụ cười, bàn tay khẽ vuốt ve mặt cô; giọng điệu cứng ngắt nhưng lại rất quan tâm: “Được rồi. Nhanh ngủ đi, em không mệt nhưng con anh cảm thấy mệt rồi.”

Mấy ngày sau, Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hạo bức điên; anh giống như một kẻ đang phòng trộm vậy, đề phòng mình, rất sợ cô xảy ra vấn đề gì.

Cô cầu xin anh tha thứ, bảo rằng anh không cần khấn trương, cô không có chuyện gì. Nhưng ý kiến không hề hữu dụng, căn bản Đơn Triết Hạo không nghe lời của cô.

Anh sợ chuyện kia lại đến lần nữa, anh sẽ không có dũng khí để đối mặt; cái loại đó lòng dạ ác độc hung ác rồi đầu óc trống không... anh rất sợ.

Đơn Triết Hạo cảm giác khấn trương, liều mạng nhìn chằm chằm hành động của cô, cho đến khi cô an toàn xuất viện thì anh mới thở ra một hơi.

Chỉ là việc làm đó đã mang Giản Nhụy Ái ép điên rồi.

78. Chương 78: Thuốc Nổ Trên Xe Hơi

Ánh nắng tươi sáng, ngày xanh tuyệt vời, trải qua nhiều chuyện như vậy. Đơn Triết Hạo muốn mang Giản Nhụy Ái đi du lịch.

Có thể bồi dưỡng tình cảm lại có thể giải sầu.

Cả nhà họ Đơn vui vẻ hòa thuận, dì Tần nhận lấy hành lý, mỉm cười nói: “Cậu chủ, cô chủ. Các người cứ nghỉ ngơi đi, đồ cứ để đây chúng tôi sẽ mang ra, các người cứ vào trong đi, thời tiết rất nóng, cẩn thận kéo ôm.”

Dì Tần là người nhiệt tình, thấy bà chạy đông chạy tây, trên mặt mang theo nụ cười. Giản Nhụy Ái muốn đi giúp một tay nhưng lại bị bà ngăn lại. Nói gì là phụ nữ có thai không thể cầm nặng.

Cô chỉ có thể để mặc dì Tần, thấy bà tuy già nhưng lại rất khỏe mạnh tuyệt không thua người trẻ.

Dì Tần cẩn cù và hiền lành. Chẳng làm cho người ta liên tưởng đến đó chính là mẹ của Lạc Tình Tình.

Giản Nhụy Ái rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo; trên môi cô nở ra nụ cười hạnh phúc. Từ bé chưa được ra nước ngoài, đây là một mơ ước của cô.

Bàn tay của anh nhẹ nhàng xoa lên trên bụng cô, hài lòng cười: “Cực cưng, con xem mẹ con hưng phấn chưa kia.”

“Làm sao anh biết.” Giản Nhụy Ái đem đôi tay của anh đặt lên cổ mình, có thể vì hạnh phúc khiến cô mờ mắt nên cô hoàn toàn không có để ý tới việc người giúp việc đang đứng bên cạnh.

Đơn Triết Hạo hôn môi của cô, cưng chiều nheo chiếc mũi của cô: “Tiểu tử, cũng biết chọc giận người ta.”

“Chắc chắc.” Bà nội từ cầu thang xuống cổ ý phát ra vài âm thanh trách lười, nhưng ngoài lại miệng mỉm cười.

Giản Nhụy Ái tựa như lò xo chạy như bị người ta bắn lên, rời khỏi lồng ngực Đơn Triết Hạo, ngượng đỏ mặt, mím chặt môi. Không có dũng khí nhìn bà nội.

Đơn Triết Hạo ngược mắt nhìn kẻ phá hoại. Ánh mắt chiếu ra một tia bất mãn và ghét bỏ.

Bà nội cười không khép miệng. “Hay lắm. Các người cứ ôm ấp đi, cứ coi như bà già này mắt kém nên không nhìn thấy.”

“Bà nội.” Giản Nhụy Ái bị lời nói của bà nội khiến cho ngượng ngùng đến chết. Hận không tìm được một cái hố mà chui xuống.

“Lão phu nhân, da mặt của cô chủ nhà chúng ta rất mỏng.” Dì Tần vừa đem đồ ra cũng không quên góp một chân.

“Dì Tần, bà nội.” Giản Nhụy Ái xấu hổ la hét, trên mặt hồng đến thấy rõ cả tơ máu.

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái dễ dàng xấu hổ, lại không ngờ gương mặt ngại ngùng của Giản Nhụy Ái đáng yêu đến thế, vui vẻ vuốt ve tóc cô. “Cô gái nhỏ, mọi người nói giỡn thôi. Nhìn gương mặt ửng hồng của em kìa... ha ha.”

Không khí nhà họ Đơn cực kỳ vui vẻ và hòa thuận.

Nhưng trong giờ phút này, Y Thiếu Thiên nhận được một hôm quà màu đen; anh đem lòng sinh nghi mở ra kiểm tra. Trong nháy mắt sắc mặt trở nên nặng nề, vội vàng móc điện thoại di động ra.

Giản Nhụy Ái lôi Đơn Triết Hạo ra xe, hai người rất vui vẻ chuẩn bị cho chuyến du lịch vài ngày của mình.

‘tích tích.’ điện thoại di động vang lên. Đơn Triết Hạo kinh ngạc nhận điện thoại: “Uy. Có chuyện gì.”

Đơn Triết Hạo hiểu Y Thiếu Thiên biết bọn họ muốn đi du lịch. Không có chuyện quan trọng Y Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ không nhầm chán mà gọi điện cho anh, nhất định là xảy ra chuyện gì đó rồi.

“Tổng giám đốc Đơn, ngàn vạn lần không được đến gần xe hơi. Ông chủ Trần đã cho người cài bom hẹn giờ trên xe. Có thể tùy thời đều mà nổ tung.”

“Tiểu Nhụy, dừng qua đây.” Đơn Triết Hạo nghe đến đó, sắc mặt trầm xuống. Nhìn Giản Nhụy Ái đang muốn qua xe, lập tức lên tiếng ra lệnh.

Giản Nhụy Ái lòng nghi ngờ nhưng tay vẫn mở cửa xe, vừa lúc ấy bị Đơn Triết Hạo kéo về. Thục mạng chạy càng xa xe càng tốt.

Ngay vào lúc này, một tiếng nổ to vang lên. Tiếng ‘đùng’ khiến mọi thứ nổ tung. Chiếc xe bay lên trời, giống như một quả cầu lửa xoay tròn giữa không trung.

Bà nội vội vàng chạy ra đến, nhìn cảnh tượng kia. Bị sợ đến nhịp tim dừng lại, kêu lên: “Hạo. Tiểu Nhụy.”

Đơn Triết Hạo chột bở nhào về phía trước, đè lên người Giản Nhụy Ái, dùng thân thể mình bảo vệ cho cô, chẳng muốn cho cô bị thương thêm nữa.

“Hạo. Tiểu Nhụy.”

Khói mù tràn ngập không gian, hai người nhúc nhích. Đơn Triết Hạo đứng dậy đỡ Giản Nhụy Ái đứng lên theo. “Tiểu Nhụy, em không sao chứ.”

Giản Nhụy Ái không kịp phản ứng, nhìn lửa cháy rừng rực. Cô kinh sợ nhảy vào lòng Đơn Triết Hạo. “Hạo. Hạo. Em không sao.”

Bà nội kích động khóc thút thít vỗ vai hai người bọn họ. Thật là trong cái xui lại có cái hên. Nếu như bọn họ có chuyện gì, thật không biết hậu quả sẽ thế nào nữa.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo ngập tràn lo lắng, kiểm tra kỹ toàn thân Giản Nhụy Ái một lần. Thấy cô thật sự không có chuyện gì, trái tim đang treo lơ lửng mới được hạ xuống.

Anh bố trí Camera khắp biệt thự luôn cố gắng cho nhà họ Đơn sống trong an toàn. Chính sợ ông chủ Trần xâm nhập vào nhà họ Đơn, hãm hại người trong nhà. Không nghĩ đến việc ông chủ Trần sẽ bảo người làm loại chuyện như thế này.

Lần này, may nhờ bọn họ phát hiện sớm nên mới giữ được mạng, hay nói đúng hơn đây chỉ là đang cảnh cáo bọn họ mà thôi.

Nhưng nếu, đã có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai. Anh thật chẳng dám tưởng tượng

Dư đảng của ông chủ Trần có thể nghĩ ra rất nhiều biện pháp thâm độc để trừ khử bọn họ. Bọn họ sống ở thế giới một ngày tức bọn họ sẽ đối mặt với nguy hiểm thêm một ngày

Tâm Giản Nhụy Ái vẫn còn kinh sợ, cô cảm giác tính mạng mình ngàn cân treo sợi tóc. Nếu như Đơn Triết Hạo không kéo cô ra kịp thì hiện tại cô và đứa bé sẽ thế nào?

Cô thất kinh, ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo. Nước mắt đảo quanh hốc mắt, lập tức nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo: “Hạo.”

“Được rồi. Đã không có việc gì, không cần phải sợ.”

Bà nội thở phào một cái, bà đã lăn lộn bên ngoài rất nhiều năm. Cảnh tượng như thế này cũng thấy rất nhiều, nên cũng không có gì bất ngờ. Nhìn mọi người bình an là tốt.

“Tần Lan đâu?” Ánh mắt bà nội quét nhìn nhóm người giúp việc một cái, tất cả mọi người đều đứng ở đây, nhưng lại không có bóng dáng của Tần Lan. Cả những bảo vệ ẩn núp trong tòa nhà cũng đã tập hợp ở đây, lại chẳng thấy bóng dáng của Tần Lan là sao.

Bà đưa đôi mắt dữ tợn nhìn chiếc xe bị thiêu đốt, sắc mặt biến hóa rất nhanh, từ trắng biến thành chết lặng. Ánh mắt của mọi người nhìn theo ánh mắt hùng hục của bà nội.

Trong lòng Đơn Triết Hạo keo kiệt giật mình. Trên mặt là sự khùng bố dữ tợn, nhớ đến việc dì Tần là người nhận trách nhiệm cất hành lý giúp bọn họ.

Anh và Giản Nhụy Ái nhìn nhau một cái, lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Trên mặt mỗi người cũng xuất hiện một tia hoảng sợ đến không thể tin nổi.

Đơn Triết Hạo buông Giản Nhụy Ái ra. Chạy gấp tới bên cạnh đám tàn tro, trong lòng tự nhủ với mình, sẽ không, dì Tần sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Giản Nhụy Ái đỡ bà nội chạy tới, bọn họ nhìn cảnh tượng trước mắt thiếu chút nữa chân đứng không vững... quá thê thảm rồi.

Dì Tần nằm trên sàn nhà, khắp người toàn là máu, máu nhuộm thành một mảng lớn. Trên người toàn là vết thương.

Bên cạnh là trăm mảnh vỡ, chẳng có từ nào có thể hình dung cảnh tượng lúc này. Giản Nhụy Ái cắn chặt môi, liều mạng lắc đầu, nước mắt không thể kiềm nén nổi mà xông ra bên ngoài.

“Dì Tần.” Đơn Triết Hạo cảm thấy máu toàn thân anh chảy xuôi, tay anh run rẩy, đưa tay đỡ dì Tần dậy.

Giản Nhụy Ái và bà nội đưa đôi mắt thâm tình nhìn dì Tần, bà nội lập tức phân phó: “Nhanh lên một chút, gọi xe cứu thương.”

Tâm Đơn Triết Hạo cũng run rẩy, nước mắt từ hốc mắt chảy ra. Từ nhỏ đến lớn đều là dì Tần tự tay nuôi nấng anh. Trong lòng anh phần dì Tần cũng chẳng thua kém bà nội.

Anh đem đôi tay, lau cơ thể dì Tần, nhưng máu càng lúc càng chảy nhiều, anh tức giận quát: “Nhanh gọi xe cứu thương.”

Giản Nhụy Ái thương tâm nhìn Đơn Triết Hạo. Tay khoác lên bả vai Đơn Triết Hạo, không biết an ủi Đơn Triết Hạo như thế nào.

“Dì Tần, con là Đơn Triết Hạo. Người nhanh tỉnh lại đi. Nhanh tỉnh lại một chút. Con không cho phép người ngủ.” Đơn Triết Hạo gào thét.

Giọng nói cứng rắn nuốt lấy đau thương, nước mắt chảy ra như suối.

Bà nội ngồi xổm xuống, lôi kéo một cánh tay khác của dì, rơi nước mắt tâm sự: “Tần Lan, đừng ngủ gật. Chịu đựng, bác sĩ sẽ đến, bọn họ sẽ cứu cô.”

79. Chương 79: Lạc Tình Tình Yêu Cầu

Ngón tay Dì Tần giật giật, mí mắt từ từ mở ra, suy yếu đến giọng nói cũng trở nên yếu đuối: “Cậu chủ. Cậu chủ, tôi không thể chống đỡ được nữa rồi. Cầu xin. cậu đáp ứng. tôi. Chăm sóc thật tốt. cho Tình Tình. Van xin cậu, cậu chủ.”

“Dì Tần, dì đừng nói chuyện nữa. Giữ gìn sức khỏe, bác sĩ sẽ đến.”

“Được. Có thể. Mau. Muốn. Không. Được. Rồi. Đồng ý tôi.”

“Được, được... con đồng ý. Con sẽ chăm sóc Tình Tình. Nhưng con muốn dì tiếp tục sống. Tiếp tục sống nữa có được không.” Đơn Triết Hạo cầu xin, lòng anh đau đớn cực kỳ.

“Tôi. thật xin lỗi Tình Tình. Mới. rồi. Để cho dì. Trở nên. Như hôm nay. Là dì. chưa chăm sóc tốt cho nó. Dì thật xin lỗi. Dì.” Dì Tần trút ra một hơi.

Xe cứu thương rất nhanh đã đến nhà họ Đơn, nhân viên cứu hộ lập tức tiến hành cấp cứu, nâng dì Tần lên xe. Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái với bà nội cùng nhau lên xe.

Ở trên xe, nhân viên cấp cứu bắt đầu băng bó cho bà, giúp bà mang bình dưỡng khí.

“Bác sĩ, bà ấy như thế nào.” Đơn Triết Hạo khẩn trương hỏi.

“Cậu Đơn, xin cậu cứ yên tâm. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.” Nhân viên cấp cứu vội vàng trả lời.

“Bác sĩ, cầu xin các người, mặc kệ tốn bao nhiêu tiền, nhất định phải cứu sống dì ấy.” Bà nội phân phó, mắt nhìn chăm chăm gương mặt đầy máu của Tần Lan.

Giản Nhụy Ái ngồi bên cạnh Đơn Triết Hạo, tay cầm lấy tay Đơn Triết Hạo muốn anh mạnh mẽ hơn nên cô dịu dàng trấn an: “Hạo, đừng lo lắng. Dì Tần, dì ấy sẽ tốt, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Đơn Triết Hạo đưa tay ôm Giản Nhụy Ái vào ngực, nước mắt chảy dọc sống lưng Giản Nhụy Ái. Một giọt. . . . hai giọt. Anh dùng hết sức, ôm cô thật chặt.

Đúng vậy, anh đang rất sợ. Anh vô cùng sợ. Nhìn nội tâm anh kiên cường như thế nhưng bên trong lại có một nỗi sợ hãi, đó chính là sợ cái chết, anh không có dũng khí để tiếp nhận tin tức một người thân nào đó rời xa mình.

Giản Nhụy Ái biết đối với một cô nhi như bọn họ thì không cách nào tiếp nhận đã kích lớn như vậy, bọn họ sợ chết, sợ người thân rời đi cái loại cảm giác ấy đau cắt thật... đau đớn đến quặng cõi lòng.

Cô chỉ có thể yên lặng rơi lệ, cùng anh khóc thầm.

Bà nội chuyên chú nhìn Tần Lan, nước mắt chảy dài.

Xe cứu thương chạy thật nhanh đến bệnh viện, rồi dì Tần được đưa đến phòng phẫu thuật.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Mấy người bọn họ đứng ở cửa phòng giải phẫu, ánh mắt không ngừng nhìn đèn đỏ, không khí khẩn trương vô cùng nồng đậm.

“Mẹ.” Lạc Tình Tình đuổi đến bệnh viện, trên mặt đều là nước mắt. Cô ta bắt lấy cánh tay Đơn Triết Hạo: “Hạo, Mẹ em đâu?”

Lạc Tình Tình kích động thể, đánh mất không khí an tĩnh. Cô ta đưa mắt quét qua ba người bọn họ. Lạc Tình Tình nổi điên quát: “Nói, mẹ em đâu?”

Đơn Triết Hạo ôm lấy Lạc Tình Tình đang kích động. “Em đừng quá kích động, mẹ em sẽ bình an vô sự.”

“Đúng vậy, Tình Tình, dì Tần nhất định sẽ không có chuyện gì.” Giản Nhụy Ái trấn an.

“Cút ngay, tôi không cần cô giả nai. Tôi đã nghe nói rồi, nếu không phải mẹ tôi giúp cô xách hành lý, mẹ tôi cũng không bị nổ chết rồi. Người vốn phải chết là cô.”

Lạc Tình Tình giống như người đàn bà chanh chua hướng về phía Giản Nhụy Ái bắn loạn bắn càn, hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của Giản Nhụy Ái.

“Tôi.” Giản Nhụy Ái biết tâm tình của Lạc Tình Tình hiện tại ra sao, hơn ai hết cô hiểu cảm giác đó.

“Tôi. Cái gì. Cô không cần giả bộ đáng thương; tôi mới là kẻ đáng thương; cô hại tôi, hại mẹ tôi, hại tất cả mọi người ở đây”

Lạc Tình Tình giơ tay lên, chuẩn bị đánh lên mặt Giản Nhụy Ái. Đơn Triết Hạo đánh rơi cánh tay của Tình Tình, đẩy cô ta ra.

“Cô điên khùng thế đủ chưa, dì Tần vẫn còn ở trong phòng phẫu thuật. Cô nổi điên làm cái gì... chẳng lẽ cô không hiểu lý lẽ sao.” Đơn Triết Hạo âm trầm, quát lớn.

“Được rồi, mọi người im lặng một chút đi.” Bà nội ra lệnh, tất cả mọi người đều im lặng.

Giản Nhụy Ái tiếp thu oán hận trong ánh mắt Lạc Tình Tình, trong lòng thở dài, cũng chua xót không ít.

Đèn phòng giải phẫu tắt đột ngột, các bác sĩ bước ra. Sắc mặt mang theo bất đắc dĩ, để khẩu trang xuống nhẹ giọng thở dài: “Cậu Đơn, chúng tôi cũng chẳng muốn bất trắc, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Bệnh nhân đưa vào bệnh viện đã lên cơn sốc. Cấp cứu cũng chẳng kịp, thành thật xin lỗi.”

Lạc Tình Tình nghe xong thì té bất tỉnh, Đơn Triết Hạo vội vàng đỡ lấy cô.

Giản Nhụy Ái đỡ bà nội. Chuyện đến quá đột ngột khiến ai cũng phải đau lòng. Mặc dù cô và dì Tần chỉ vừa gặp nhau, nhưng cô biết dì Tần là người tốt bụng, có lẽ cô đã thiếu dì Tần một mạng.

Không muốn bà rời đi, không muốn bà cứ thế rời xa bọn họ. Giản Nhụy Ái yên lặng rơi lệ, cái gì cũng không nói thành lời.

Bọn họ cũng đưa Lạc Tình Tình vào phòng bệnh. Nhìn gương mặt tái nhợt của Lạc Tình Tình. Nhìn khoeo mắt đỏ hồng của Lạc Tình Tình. Cô lại nhớ về năm đó, ngày ba mẹ cô qua đời, cô cũng khóc rất nhiều, cũng đau đớn như vậy, cũng cảm thấy khó thở ở trong lòng.

“Mẹ. Mẹ.” Lạc Tình Tình từ trong mộng tỉnh lại, khấn trương nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo. Bắt lấy quần áo của anh, nước mắt chảy xuôi theo gương mặt xinh đẹp

Bà nội là người lớn, nhìn Lạc Tình Tình an ủi mấy tiếng: “Tình Tình, đừng nên đau lòng như thế.”

“Bà nội, người đừng khóc. Nếu mẹ con biết, bà ấy sẽ rất đau lòng.”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn bọn họ, nội tâm như ăn dấm chua. Tất cả đến quá đột ngột, khiến mọi người chẳng thể tiếp nhận nổi.

“Hạo. Hạo. Đi theo em về nhà được không. Tâm nguyện cả đời của mẹ em là khi chết được về bên cạnh ông bà, van xin anh.”

“Anh sẽ bảo Y Thiếu Thiên đi cùng em.” Đơn Triết Hạo an tĩnh nói, đã trải qua quá nhiều sinh tử. Anh càng thêm tin chắc cuộc đời mình sẽ không thể rời xa Giản Nhụy Ái.

Nếu đi như thế, anh chẳng biết bao lâu mới có thể trở về. Đơn Triết Hạo không muốn để Giản Nhụy Ái lại đây một mình.

Lạc Tình Tình không nghĩ Đơn Triết Hạo sẽ cự tuyệt cô. Trước đó, mỗi lần cô lợi dụng mẹ thì đều đạt thành mục đích của mình, cô biết Đơn Triết Hạo rất kính trọng mẹ cô.

Không nghĩ đến lần này anh sẽ vì Giản Nhụy Ái mà cự tuyệt cô.

“Hạo, em hiểu rõ việc bảo anh đi theo em chỉ là hy vọng xa vời của em. Nếu như anh không muốn đi. Không có quan hệ. Tự em cũng có thể.”

“Hạo, anh nên đồng ý với yêu cầu của Tình Tình. Nếu để cho cô ấy tự đi, em cũng không yên tâm.”

Có thể Đơn Triết Hạo không nghĩ Giản Nhụy Ái sẽ nói như thế, anh mắt lộ vẻ kinh ngạc, anh biết Giản Nhụy Ái lương thiện lại nghĩ đến di Tàn đã đối xử thế nào với mình. Anh quyết định. “Được, anh đồng ý.”

Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, cô biết mình không thể ích kỷ. Lạc Tình Tình cần Đơn Triết Hạo. Cô không thể không buông tay Đơn Triết Hạo.

Ý tốt của cô ở trước mặt người khác lại trở thành ý xấu.

Trong lòng Lạc Tình Tình hừ lạnh, cô sẽ để cho những gì Giản Nhụy Ái có được trở thành của mình.

Bà nội đem tất cả hành động của Lạc Tình Tình thu vào đáy mắt, bà có chút bất đắc dĩ nhìn Lạc Tình Tình. Nha đầu này, từ nhỏ đã rất thủ đoạn rồi, lớn lên tâm cơ cũng không đổi.

Lần này, đề nghị đột ngột kia, thật chẳng biết cô ta lại muốn làm gì nữa.

Bà cũng già rồi, không quản được nhiều như vậy. Hi vọng Lạc Tình Tình sẽ còn chút lương thiện trong người. Bà vì Tàn Lan mà mắt nhắm mắt mở.

Là bà thiếu Tàn Lan, để Tàn Lan cả đời làm nô ở nhà họ Đơn. Xem như đây là việc nhà họ Đơn làm vì bà ấy.

Còn có cả việc bà ấy vì cứu cháu nội của nhà họ Đơn mà bỏ mạng thì đây là những điều bà ấy đáng được nhận.

80. Chương 80: Đôi Tình Lữ Trên Màn Ảnh

Kể từ ngày Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình trở về quê cô ta. Cuộc sống của Giản Nhụy Ái lại khôi phục về bình yên giống như những chuyện trước khi chưa từng xảy ra. Chẳng qua là khi đứa bé đập, cô mới có sự cảm nhận chân thực về những gì đang tồn tại.

Hay bởi vì Trác Đan Tinh ngã bệnh, quán Nhân Ái buôn bán quá tốt. Nên Giản Nhụy Ái vội vàng về đây giúp đỡ một tay.

Bà nội sợ cô vô tư làm loạn, không yên tâm nên theo cô về.

Mới đầu Đơn Triết Hạo rất thường gọi điện thoại cho cô để giải tỏa những nhớ nhung. Từ từ điện thoại càng lúc càng ít, có gọi cũng nói mấy câu rồi cúp máy.

Theo thời gian chuyển dời, Đơn Triết Hạo giống như biến mất khỏi thế giới của cô, im hơi lặng tiếng.

Có nhiều lần cô lấy hết dũng khí muốn gọi điện thoại cho anh rồi lại thôi. Hiện tại chính là lúc Lạc Tình Tình cần anh nhất. Cô không thể ích kỷ, mà không để ý đến Lạc Tình Tình.

Không đếm được bao nhiêu đêm cô mất ngủ. Nhắm mắt lại, thì gương mặt anh tuấn của anh lại hiện về, anh hờn anh giận, anh vui... buồn. Thậm chí mọi động tác của anh, mỗi vẻ mặt của anh khắc sâu vào trí óc của cô, đến làm thế nào cũng không chuyển dời được.

Đơn Triết Hạo bá đạo, tự phụ, hung hăng, âm trầm. . . như thế. Không biết vì sao hai người tách ra. Cô lại có cảm giác nhớ anh vô cùng. Qua đây cô có thể nghiệm chứng câu nói xa cách một ngày như thể ba năm.

Không biết từ lúc nào mà tình cảm bọn họ lại sâu nặng như thế.

Một nam một nữ vượt qua nhiều đêm tối, có phải giữa bọn họ sẽ phát sinh loại chuyện kia không.

Cái ý nghĩ này lập tức bị cô hắt ra khỏi đầu, bỏ rơi ý tưởng ích kỷ của mình đi. Cô không thể không có lòng tin với Đơn Triết Hạo, anh chỉ thương mình cô mà thôi.

Sẽ không cùng Lạc Tình Tình lâu ngày thâm tình quay lại. Vì cô mà di Tàn qua đời, cô không thể vì chuyện nhỏ này mà ghen tuông.

‘pằng’ Trác Đan Tinh vỗ vào vai Giản Nhụy Ái. Ngoài miệng lộ ra nụ cười: “Đang suy nghĩ cái gì thế?”

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn Trác Đan Tinh, giống như cô vừa bị phát hiện bí mật, có chút ngượng ngùng khó mở miệng thả xuống trông mắt áp úng nói: “Không. Không cái gì.”

Trác Đan Tinh không có dễ gạt gẫm, đôi mắt hoài nghi nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái. Giọng điệu uy hiếp nói: “Giản Nhụy Ái, nói láo không phải là chuyện cậu am hiểu. Nói nhanh lên, có chuyện gì, có phải đang suy nghĩ về người kia hay không.”

Tâm Giản Nhụy Ái nhảy lên, lắc đầu một cái, ánh mắt lóe sáng. Không dám chống lại ánh nhìn chằm chằm đầy tức giận của Trác Đan Tinh.

“Không có á. Như vậy có thể?.”

“Chắc chắn. Giản Nhụy Ái, cậu không soi gương sao mà cậu không biết con mắt cậu đang lóe sáng. Điều đó chứng minh cậu nói dối.”

“Trác Đan Tinh, cậu đừng nói lung tung. Được, tớ thừa nhận tớ nhớ Hạo, có sao không?” Giản Nhụy Ái bất chấp mọi giá, sắc mặt trở nên đỏ ửng.

“Sẽ nghĩ, còn có sóng gió. Hiện tại đáng đời cậu chịu khổ, cẩn thận coi chừng Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình là tình cũ quay lại. Đến lúc đó cậu khóc cũng chẳng khóc nổi nữa đó.” Trác Đan Tinh nói, vẻ mặt nuối tiếc vì rên sắc không thành.

Cô gái kia thật kém cỏi.

Giản Nhụy Ái không muốn kiểm chuyện với Trác Đan Tinh, cô tin tưởng vào trái tim của Đơn Triết Hạo. Nhất định anh sẽ không làm chuyện có lỗi với cô. “Mới không có, tớ tuyệt đối không hối hận.”

“Thật không hối hận. Cậu xác định.”

Với giọng điệu chấp vắn đó khiến trái tim đang kiên định của Giản Nhụy Ái bắt đầu dao động. “Tớ. Xác định.”

“Cậu xem.” Trác Đan Tinh ngược mắt nhìn lên màn hình tivi. Đôi nam nữ anh tuấn đang tựa vào nhau, nhìn như thế nào cũng vô cùng chói mắt.

Giản Nhụy Ái nhìn theo hướng của Trác Đan Tinh. Nhìn thấy trên tivi đang chiếu hình ảnh của một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, đeo cà vạt. Bên cạnh còn có một cô gái sắc mặt không tính là tốt, nhưng trên mặt là nụ cười ngọt ngào, ngón tay nhẹ nhàng mà linh hoạt nắm lấy cổ tay của người con trai bên cạnh.

Hai người nhìn lên ngọt ngào như một đôi tình nhân đang ân ái.

Giống như câu chuyện cổ tích về hoàng tử và công chúa bạch tuyết; xứng đôi như thế khiến cho tim cô đau đốn, màn nhĩ râm ran.

Anh vẫn khí phách như ngày nào, lâm nguy không loạn. Trên mặt là nụ cười nhẹ nhàng, nhanh chóng trả lời những câu hỏi của đám ký giả khi được hỏi chuyện hai người có tính toán đến hôn nhân không. Toàn tâm Giản Nhụy Ái đọng lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng không thấy Đơn Triết Hạo trả lời. Lạc Tình Tình nói: “Hôm nay vinh hạnh tham gia cuộc tranh tài của những đôi tình nhân. Tôi và Hạo đến đây vì mục đích chiến thắng. Về phần hôn nhân của chúng tôi, thì chúng tôi xin được phép giữ bí mật. Cảm ơn mọi người quan tâm.”

Sắc mặt Giản Nhụy Ái đại biến, thân thể hoàn toàn cứng đờ. Bọn họ cùng nhau xuất hiện trên ti vi, cùng tham gia tranh tài như một đôi tình nhân. Đơn Triết Hạo không phải đi về quê Lạc Tình Tình sao? Chuyện gì đã xảy ra?

Hình ảnh kia hung hăng đâm vào tim Giản Nhụy Ái. Chẳng lẽ bọn họ.

Giản Nhụy Ái lắc đầu một cái. Không thể nào. Những lời cam kết của Đơn Triết Hạo vẫn bên tai cô, anh không thể đổi tâm nhanh như thế.

Lảo đảo mấy bước, mặt tái nhợt. Cô không tin những gì trên tivi chiếu.

Màn hình TV sẽ không lừa gạt người. Thế nhưng bọn họ xứng đôi như thế. Bọn họ hạnh phúc như vậy. Ân ái như vậy.

“Đơn Triết Hạo, anh ta khinh người một cách quá đáng. Thay lòng cũng nhanh như thế.” Quyền Hàn nhìn Đơn Triết Hạo cùng Lạc Tình Tình trên màn ảnh, thân là kẻ nho nhã cũng trở nên nóng nảy.

“Anh Quyền Hàn, anh bình tĩnh một chút.” Trác Đan Tinh nắm lấy tay Quyền Hàn đang kích động, rất sợ anh đánh mất lý trí nên làm chuyện dại dột.

‘chát’ một ly thủy tinh vỡ vụn. Giản Nhụy Ái nhìn Quyền Hàn đang nổi điên liền nói: “Anh Quyền Hàn anh đang làm cái gì vậy?”

Quyền Hàn nhìn nụ cười sáng lạn trên màn ảnh vô cùng chói mắt, vô cùng đáng ghét.

Không có nghĩ đến để cho Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái ở chung một chỗ. Thế mà lên tivi anh ta lại còn công khai tình yêu với Lạc Tình Tình. Một bụng tức giận. Chỉ vào tivi quát lớn: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Anh thấy đôi mắt mê man của Giản Nhụy Ái. Có thể cảm nhận được cô kinh hoàng cùng đau đớn như thế nào. Quyền Hàn bắt lấy tay của Giản Nhụy Ái. “Đi. Chúng ta đi đến nhà họ Đơn, tìm bà nội làm rõ mọi chuyện. Chúng ta không để họ khi dễ như thế.”

Giản Nhụy Ái muốn tránh thoát khỏi tay Quyền Hàn. Thế nhưng anh càng nắm thật chặt.

Trác Đan Tinh thấy đôi mắt đỏ ửng của anh, biết Quyền Hàn tức giận, trấn an nói: “Anh Quyền Hàn, anh đừng xúc động như thế. Hiện tại, Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình đang ở quê cô ta. Anh nghĩ chạy đi hỏi bà nội, em chắc bà nội cũng không biết gì đâu.”

“Anh Quyền Hàn, em không sao.” Giản Nhụy Ái nói như không khuyến khích chuyện đi đối chất. “Thật. Anh Quyền Hàn, cầu xin anh bình tĩnh lại một chút. Em tin tưởng Hạo, chuyện này nhất định là có hiểu lầm.”

Cô biết rõ chuyện bà nội thích mình. Nếu như Đơn Triết Hạo cố chấp ở bên cạnh cô gái khác, bà nội cũng không đồng ý. Đi đến nhà họ Đơn chẳng có ít gì cả.

“Chúng ta phải đi về quê của Lạc Tình Tình tìm anh ta. Anh nhất định phải hỏi rõ mọi chuyện. Tại sao Đơn Triết Hạo khi dễ em. Thật là quá đáng.” Quyền Hàn cảm giác mình sắp nổi điên. Hoàn toàn không biết mình đang nói gì.

“Đúng nha. Nhụy Ái, cậu đừng sợ, chúng tớ sẽ đi cùng cậu. Không thể cho phép Đơn gia khi dễ người của chúng ta. Cậu còn chưa gả đi, mà họ đã vô phép vô thiên như thế rồi. Thật là không chịu nổi.” Trác Đan Tinh cảm thấy ý tưởng của Quyền Hàn không tệ, trực tiếp tìm người trong cuộc làm rõ mọi chuyện.

81. Chương 81: Tình Yêu Của Chúng Ta Không Thay Đổi Về Chất

Giản Nhụy Ái nhìn Quyền Hàn đang tức điên, tất cả lời nói đến miệng lại hung tợn nuốt trở về. “Các người đừng nói nữa, tớ tin tưởng Hạo. Nhất định anh ấy có nguyên nhân. Hạo sẽ không phản bội tớ. Tớ tin tưởng tình yêu của chúng tớ. Anh ấy sẽ không thay đổi tâm, tình yêu của chúng tớ sẽ không thay đổi về chất.”

“Nhụy Ái.” Quyền Hàn nhìn chằm chằm vào đôi mắt Giản Nhụy Ái, không nghĩ tình cảm Giản Nhụy Ái dành cho Đơn Triết Hạo lại sâu nặng như thế. Coi như sự thật ngay ở trước mắt cô cũng không dám đi đối mặt mà cố gắng an ủi lòng mình.

Ba người ngồi bên ngoài quán cà phê, nghe tiếng cãi vã mát mắt. Khi họ tỉnh táo lại khách chung quanh đang chăm chú nhìn vào phản ứng của mọi người khiến các cô càng thêm ảm đạm.

Hôm sau, Giản Nhụy Ái đang ở quầy thu ngân đột nhiên bị một người áo đen kéo vào trong xe.

Miệng của cô bị dán băng keo, nghĩ sẽ kêu cứu lại không thể kêu được. Con người hoảng sợ nhìn chằm chằm vào nhóm người xa lạ, ra sức giãy giụa .

Cảm giác xe đang khởi động, nhanh chóng rời khỏi quán cà phê Nhân Ái, nhìn ngôi nhà quen thuộc mọi lúc một nhỏ, sợ hãi trong lòng càng gia tăng, hoảng loạn. buồn tim chặt chội.

Người da đen buông miếng băng keo bịt miệng cô xuống, Giản Nhụy Ái lấy lại được hô hấp, dùng sức hít sâu vài hơi không khí run rẩy hỏi “Các người là ai, nhanh buông tôi ra, các người muốn làm gì.”

Giản Nhụy Ái đưa ánh mắt kỳ quái nhìn bọn họ, không có bất cứ ai đáp lại câu hỏi của cô, hét lên: “Buông tôi ra. Tôi muốn xuống xe.”

Cô cố gắng giãy giụa lại sợ giãy giụa sẽ khiến mình động thai. Cô bị hai người áo đen kẹp chặt căn bản là không thể động đậy. Tay khấn trương nắm thành quả đấm, nhưng bên trong lại toát đầy mồ hôi lạnh.

Sau khi Giản Nhụy Ái giãy giụa nửa giờ, khiến miệng đắng lưỡi khô không có hơi sức giãy giụa nữa. Rốt cuộc xe cũng ngừng lại, và cô bị mang đến biệt thự.

Con người sợ hãi liếc nhìn xung quanh, nhóm người giúp việc đang chạy ra đứng chung quanh cô.

Trong nháy mắt, cửa nhà đóng lại, chỉ còn lại vài người trong phòng.

Giản Nhụy Ái đang trong trạng thái chẳng biết gì cả bị mọi người đẩy vào một căn phòng đặc biệt.

Dưới tinh thần là mình có thể sẽ chết. Họ đem cô tạo thành một cầu thủ cầu lông.

Trên người mặc một chiếc áo thể thao trắng, bên dưới cũng là một chiếc váy cực ngắn, còn có một chiếc mũ lưỡi trai màu trắng ở trên đầu.

Cái mũ vừa vặn, rất hợp với cô, xinh đẹp lại mang theo phần khả ái, giống như một cô gái được lột xác hoàn toàn.

Giản Nhụy Ái soi gương vài lần, trong lòng không hiểu, mang theo ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn những người giúp cô có được hình ảnh này. “Rốt cuộc thì các người là ai. Tại sao muốn tôi thành ra như vậy. Nhanh thả tôi đi.”

Cô cho rằng mình sẽ không lấy được đáp án bởi họ giống như bị cấm, chứ nhìn chằm chằm cô. Lắc đầu một cái ra dáng như mình không được phép nói.

Giản Nhụy Ái hết than lại thở biết hỏi tiếp cũng không có kết quả, nhìn thiết kế của căn phòng rồi nhóm người giúp việc. Có thể nghĩ, kẻ bắt cóc cô nhất định là người có tiền.

Nhưng cô chỉ là một đứa bé nhà nghèo, cũng không có kết giao với người có tiền duy chỉ có Đơn Triết Hạo, chẳng lẽ anh tốn sức để bắt cô sao?

Ngoại trừ chính anh ra thì không nghĩ ra người thứ hai. Lúc này cửa được mở ra, quả thật là Đơn Triết Hạo, thấy anh vẫn phong độ như ngày nào, anh bước đến trước mặt cô, trên mặt là nụ cười tà ác.

Đơn Triết Hạo không phải nên ở quê Lạc Tình Tình sao?. Tại sao lại xuất hiện ở biệt thự này rồi còn bắt cô ăn mặt như thế nữa. Cô khẽ nhíu mày mà hỏi: “Hạo, anh muốn làm gì.”

“Không làm gì, chẳng lẽ mấy ngày không gặp anh. Cũng không nhớ anh rồi. Nhưng anh lại rất nhớ em.” Trong mắt Đơn Triết Hạo là sự đau thương cùng nhớ nhung thâm tình, choàng tay qua ôm lấy Giản Nhụy Ái.

Mùi thơm nhàn nhạt để cho cô lưu luyến, quên đi tất cả mà nhắm mắt lại. Đã bao nhiêu đêm, anh đã không thể khắc chế nữa mà vội vã chạy đến gặp cô.

Thân thể Giản Nhụy Ái cứng đờ, hốc mắt tràn ngập nước mắt. Cô có cảm giác tất cả chỉ là mộng, trái tim dưới lồng ngực nhảy loạn, nhắc nhở cô đây không phải là mộng mà là sự thật.

“Hạo, anh trở về là tốt rồi. Em cho là.”

“Cho rằng cái gì? Cho là anh sẽ cùng cô gái khác à.” Đơn Triết Hạo buông cô ra, đôi mắt dịu dàng nhìn vào mắt cô. Bàn tay lau quanh hốc mắt phần hồng tĩ mĩ và đau lòng.

Đơn Triết Hạo như vậy khiến cho Giản Nhụy Ái hoảng sợ, cô cảm thấy dường như Đơn Triết Hạo có tâm sự, nhưng tâm sự gì thì cô không đoán ra!

Đơn Triết Hạo mím môi, thấy cô nản lòng, nản chí; nhìn phục trang thể thao được mặc trên người của cô khiến cô càng thêm đáng yêu. “Haizz, đáng dấp em xấu xí quá, mặc cái gì cũng xấu xí hết.”

Giản Nhụy Ái bị anh kéo ra ngoài, cô không biết anh đang dự tính cái gì.

Tế bào toàn thân đều đang run rẩy, cô không đoán ra suy nghĩ của Đơn Triết Hạo. Đúng vậy, cô vĩnh viễn đều không đoán ra, cô cũng chẳng biết mình còn được ở trong lòng của anh không nữa.

Những hình ảnh trên tivi, một màn hạnh phúc kia hung hăng ghim vào trong lòng cô. Nhưng Giản Nhụy Ái không có dũng khí hỏi.

Ngồi trên xe hơi, thỉnh thoảng liếc nhìn Đơn Triết Hạo, nhìn gò má anh tuấn của anh, những lời nói đã đến miệng lại chẳng thể nói ra mà phải nuốt vào.

Họ đến một sân cỏ ngoài trời, sân cỏ mênh mông. Người đi trên sân cỏ đều cầm cây gậy đánh gôn còn có vài chiếc xe được lái trên bãi cỏ.

Có người lái xe đến trước mặt bọn họ. “Tổng giám đốc Đơn, tất cả đã được chuẩn bị xong.”

“Ừ, tốt. Cám ơn.” Đơn Triết Hạo leo lên xe, hướng về phía cô gái đang đứng người, quát: “Tiểu Nhụy, nhanh lên xe.”

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn người gọi mình. Cô đưa mắt mắt mê man nhìn Đơn Triết Hạo như người từ trên trời giáng xuống. Cô đang đợi câu giải thích của anh mà anh lại giống như chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Đơn Triết Hạo như vậy đánh thức cô khỏi cõi mộng, tỉnh mộng, cô chẳng biết chuyện gì đã xảy ra.

Cô bị Đơn Triết Hạo kéo lên xe, ngồi trên xe, nội tâm cô tràn đầy lo lắng.

Hai người đồng tâm hiệp lực đạp xe, đi đến bãi cỏ. Giản Nhụy Ái đạp xe trên lối đi bộ, loại xe này không giống với xe đạp thường ngày của cô.

Đơn Triết Hạo nhìn nụ cười trên mặt Giản Nhụy Ái. Ánh nắng chiếu xạ lên gương mặt của cô, da trắng nõn ản chút hồng phấn, khoe miệng không khỏi há ra nụ cười: “Dùng sức đạp đều là anh đạp, em đang mơ tưởng lười biếng.”

Giản Nhụy Ái dẫm lên vành quang hi sinh, xe ngừng lại, cô nhảy xuống xe rồi, giương cánh tay ra hưởng thụ hương vị cỏ cây xen với bùn đất trên thảo nguyên rộng lớn. Cảm thụ mình giống như chú chim ưng đang bay lượn; vô ưu vô tư bay lượn giữa bầu trời.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái đang hạnh phúc, đem những gì đã chuẩn bị trước, hướng về phía Giản Nhụy Ái: “Tiểu Nhụy, cho em này.”

Giản Nhụy Ái cầm cột bi trắng, thức thời lắc đầu một cái, đánh gôn vào lỗ cao, nhưng đây chỉ là những gì cô nhìn thấy trên tivi chứ chưa được chơi lần nào. Thấy Đơn Triết Hạo quắc mắt trừng mi mình chăm chăm. Cô khiếp đảm thả tròn mắt xuống.

Đơn Triết Hạo không muốn nổi giận, thấy nét mặt rụt rè của Giản Nhụy Ái, không quản được tính khí mình. Hướng về phía Giản Nhụy Ái, giận dữ hét: “Giản Nhụy Ái, anh sẽ không dạy em. Nếu không anh dẫn em đi ngắm gió. Cô gái ngu ngốc.”

Anh cảm giác Giản Nhụy Ái vô cùng ngu ngốc, vô duyên vô cớ chọc giận bản thân, chỉ đến khi anh tức giận thì cô mới nghe lời. Nhìn cô quệt mồm giống như bị người ta khi dễ mà tức giận, để cho mình vừa tức vừa buồn cười.

Giản Nhụy Ái vô tội nhìn anh tức giận. Mấy ngày không gặp, đột nhiên xuất hiện liền ép cô đi đánh gôn. Đầu anh choáng rồi sao?.

“Hạo. Anh có chuyện gì, trực tiếp nói với em, giống như người từ cõi chết về, em rất không thoải mái.” Giản Nhụy Ái hỏi.

82. Chương 82: Chúng Ta Chia Tay Đi

“Hạo, anh có chuyện gì, trực tiếp nói với em đi, em cảm thấy không thoải mái.” Giản Nhụy Ái hỏi rõ.

Cô mới không thích họ đánh golf lung tung như thế này, trời sanh bản tánh cô đã không thích vận động, gọi cô đi vận động, còn thảm hơn so với bắt cô đứng làm cái bình chim hạc.

“Tiểu Nhụy, đánh Gôn vào lỗ nhỏ, em không muốn sao? Thử nhìn một chút.” Đơn Triết Hạo dừng lại, trong lòng anh nổi lên trận cuồng phong nhưng chỉ chôn giấu trong lòng không nói ra.

Giản Nhụy Ái vô tội mở mắt thật to, cô không hiểu tại sao Đơn Triết Hạo lại ép cô đi đánh golf, từ khi Đơn Triết Hạo trở về, dường như anh có rất nhiều thay đổi.

Cặp mắt vô tội kia, anh thật chẳng có cách nào nói ra khỏi miệng, cảm giác cơ ngực nóng bức và khó chịu.

Có lẽ, đối với bản thân, Đơn Triết Hạo cũng cảm thấy khinh bỉ, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Đan thị, lại làm sự tình dài dòng và dây dưa, không chút dứt khoát nào.

“Được rồi.” Giản Nhụy Ái thức thời im miệng.

Cô chơi không chán, đối với Đánh golf càng lúc càng có hứng thú, ánh mắt liêu mạng nhìn chăm chăm vào quả cầu trắng, cảm giác vận động, một đường đánh mạnh, quả cầu trắng lại không bay lên.

Giản Nhụy Ái không thể tin được, dụi dụi con mắt.

Đơn Triết Hạo ôm bụng cười lăn lộn, chưa gặp qua cô gái nào đàn như thế, chưa cô gái nào mặt ngốc như cô gái nhà anh, vừa cười ha hả vừa dùng ngón trỏ chỉ vào Giản Nhụy Ái: “Ha ha. Cô gái ngốc, thật là chỉ to ngực không dài đầu.”

Giản Nhụy Ái cảm giác người chung quanh đang đưa mắt nhìn mình, tức giận trợn trừng mắt nhìn người đàn ông mấy ngày qua không thấy, vừa thấy mặt đã cười nhạo cô, quệt mồm, khoanh tay, ôm ngực nhìn chăm chăm vào anh, không muốn nói chuyện.

“Được rồi, cô gái ngốc, anh dạy cho em là được.” Đơn Triết Hạo ôm lấy cô, đem cằm tựa vào vai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô.

Giản Nhụy Ái cảm giác cổ ngứa ngáy, sau lưng không khỏi cứng ngắc.

Sau lần chia lìa kia thì đây là lần đầu tiên hai người chung đụng, tâm tình cô thấp thỏm, hai mắt chiếu ra ngòi sao ngưng đọng.

Đơn Triết Hạo giật giật chân của cô: “Chân đứng hình chữ Nhất, cái mông hơi hướng nhếch lên.”

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, bàn tay Đơn Triết Hạo dính vào trên mông cô, khiến tim cô đập thành thịch.

Cô chỉ có thể cúi đầu, hô hấp cũng không dám dùng quá sức.

Bàn tay Đơn Triết Hạo đặt ở mình sau lưng, một tay còn lại đặt trên rốn cô: “Lưng phải thẳng, như vậy mới có sức vận động.”

Đại não của Giản Nhụy Ái là một mảnh trống không, cũng chẳng nghe thấy lời nói của Đơn Triết Hạo, cảm giác nhịp tim đang đập dữ dội, tại thời điểm cô cho là chính mình cũng hít thở không thông, Đơn Triết Hạo buông cô ra, cô không nhìn được mà thở nhẹ một hơi.

Cô khó chịu thì Đơn Triết Hạo càng thêm khó chịu, rời đi lâu như vậy, đã khắc chế để không nhớ đến cô, vì mọi khi nhớ đến cô thân dưới của anh lại thẹn thùng rên rỉ.

Hiện tại, dựa vào gần như thế, tự nhiên phản ứng hóa học, dương vật xoay một cái đã ngẩng cao đầu, giống như núi lửa bộc phát, anh cố dùng lý trí để khắc chế, hèn cô ra đây thực ra là có mục đích.

Màn đêm buông xuống, Giản Nhụy Ái đau lưng, tế bào vận động của phụ nữ chỉ là con số lẻ, lại có thể kiên trì lâu như thế, đã khiến cho người ta không thể tượng tưởng nổi.

Cô xoay người thấy Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm mình, hôm nay anh có quá nhiều cử chỉ khác thường, có thể nói không phải tốt, không có chuyện nào đơn giản cả, nhất định là có âm mưu gì đó.

“Hạo, anh có chuyện gì, có thể trực tiếp nói với em, đừng cứ mãi như thế em vô cùng khó chịu.” Giản Nhụy Ái nhắc lại lần nữa.

Đơn Triết Hạo nhìn tròng mắt đơn thuần kia, đã sớm suy nghĩ đến thật nhiều lý do, toàn bộ cơ thể như ngừng chuyển động, anh mím môi, rút một ngụm khí.

Anh không dám nhìn vào đôi mắt của Giản Nhụy Ái: “Tiểu Nhụy, chúng ta.”

“Có phải đối bụng hay không! Chúng ta đi ăn thôi.” sắc mặt Giản Nhụy Ái càng lúc càng yếu ớt, cô biết Đơn Triết Hạo muốn nói cái gì, đó là những lời cô không muốn nghe, cũng không nguyện ý tiếp nhận.

“Giản Nhụy Ái, anh không phải nói ăn cơm, anh.” Đơn Triết Hạo không biết mình dùng bao nhiêu dũng khí để nói ra, thấy cô cố nén đau mà mỉm cười, anh chẳng muốn khiến cô thêm tổn thương, nên anh càng thêm quyết tâm.

Coi như lòng đang đau, nước mắt tràn ngập hốc mắt, ngực càng thêm quặng thắt, anh càng không thể nhịn được nữa.

Đơn Triết Hạo là người cao cao tại thượng, nói chuyện sẽ có lúc cà lăm, do dự như thế này, khiến tâm tình Giản Nhụy Ái càng đau thắt, cô không phải là không hiểu, mà cô lựa chọn không tìm hiểu.

Làm bộ trấn định nói: “Cái gì.”

Cô cảm thấy nói xong câu đó, trong lòng khê đau đớn, có lẽ ngay cả cô cũng có cảm giác dạ dày bao quanh mặt, cô biết mình không bỏ được Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái liều mạng khắc chế sự sợ hãi trong tim của mình.

Đơn Triết Hạo mím chặt môi, đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái đang cố nén tiếng khóc thầm, anh chỉ có thể thương hại cho Giản Nhụy Ái, đây là lựa chọn duy nhất của anh, thật sự không có biện pháp khác.

“Tiểu Nhụy, anh. Chúng ta chia tay thôi.” Nói xong câu đó, anh đã không biết mình phải dùng bao nhiêu sức lực.

Đưa mắt nhìn vào tròng mắt tròn to vì không tin của Giản Nhụy Ái, đôi mắt vô tội ẩn nhận một tia đau đớn, hung hăng đâm vào nội tâm của anh.

Tay anh tạo thành quả đấm, móng tay rớt vào lòng bàn tay những đau đớn, nhắc nhở anh chịu đựng, chỉ cần nhịn một lát, tất cả đều sẽ tốt đẹp thôi .

Giản Nhụy Ái nhìn thấy một màn trên tivi, thì cô đã nghĩ đến kết cuộc, nhưng không nghĩ đến việc mọi chuyện xảy ra, tâm cô lại đau đớn như thế, đau đến tựa như sắp chết đi vậy.

Cô liều mạng khắc chế những giọt nước mắt của mình, tục ngữ nói không sai, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, cô biết Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái nguyên bản chỉ là đôi tình nhân, tình cũ phục hồi, cũng là lúc cô rời đi.

Ba người ở chung một chỗ, nhất định phải có một người khổ sở, mà hiện tại cô chính là người thừa.

“Em yên tâm, sau khi sinh đứa bé, anh sẽ nuôi dưỡng, thật xin lỗi.” Đơn Triết Hạo lạnh lùng nói xong, lập tức xoay người lại, không dám đối mặt với Giản Nhụy Ái.

Anh đã cố khắc chế miệng mình, không muốn phải nói ra những lời đả thương đó.

“Vô sự, anh chẳng có gì có lỗi với em, em vốn chính là kẻ dự bị, đứa bé, không cần anh nuôi dưỡng, em sẽ nuôi dưỡng, anh lựa chọn Lạc Tình Tình, em. . . . em chúc phúc cho anh, hôm nay gió thật lớn, thổi mắt cũng làm đau, em sẽ đi trước, anh bảo trọng.”

Giản Nhụy Ái nhìn bóng lưng cường tráng, cô chẳng hiểu vì sao Đơn Triết Hạo lại xoay người đi như thế, chẳng lẽ anh lựa chọn Lạc Tình Tình, liền không muốn nhìn thấy cô sao?.

Những hạt chân trâu lớn lặng lẽ chảy dài, cô dùng sức nhìn lên, xoay người rời đi.

“Uy. . . .” Đơn Triết Hạo muốn nói điều gì, nhưng lại không biết phải nói gì, anh biết mình đã khiến Giản Nhụy Ái tổn thương, nhìn cô biến mất trong đêm tối, thân thể gầy yếu dường như bị đêm đen nhấn chìm.

Anh khắc chế không cho mình run rẩy, dùng sức hít sâu một hơi, đem nước mắt nuốt vào trong bụng.

Nước mắt Giản Nhụy Ái chảy ra kịch liệt, cô không biết vì sao mình lại khóc, tại sao trái tim phải lại có cảm giác hít thở không thông, giống như sau một khắc, nhịp tim sẽ dừng lại.

Đơn Triết Hạo, ba chữ giống như có ma lực thể thể xua đi, tế bào toàn thân tựa như bị trấn ngàn con kiến đốt đi.

Cô mê man đi về phía trước, tay không có cảm giác vuốt ve đứa bé trong bụng, đây là con của cô và Đơn Triết Hạo, bao nhiêu đêm, Đơn Triết Hạo đỡ bụng cô, bản thân cùng nó cãi vã, nhưng giờ phút này lại chỉ như một bộ phim truyền hình.

83. Chương 83: Đêm Tối Gặp Phải Sắc Lang

Đơn Triết Hạo là người đàn ông bá đạo lại tự phụ, khi anh đã quyết định thì mọi chuyện không thay đổi. Anh quyết định trở lại bên cạnh Lạc Tình Tình, anh quyết định không cần cô nữa.

Nghĩ tới chuyện này, tâm Giản Nhụy Ái liền khuấy động, muốn đem tâm mình xoắn nát. Trong đêm đen, quên sợ hãi, mê man đi về phía trước.

Cô gái lương thiện như chết lặng vì đau đớn, nước mắt vừa chảy ra bị gió thổi đi, nước mắt mới lại xông đến.

Cái gì cũng không thể, cái gì cũng thay đổi, nhưng chẳng thể nghiêng đất lệch trời. Không có tiếp cận, không có thời gian chuẩn bị, mà cô đã phải tiếp nhận một cách đột ngột.

Đơn Triết Hạo lấy lại tinh thần, không thấy bóng dáng Giản Nhụy Ái, nhỏ giọng nhục mạ. “Đáng chết.” cầm theo chìa khóa bên cạnh, lại nhìn thấy túi xách của Giản Nhụy Ái, nhanh chóng chạy đuổi theo.

Anh quên rồi, để cho một cô gái ở một mình trong đêm tối, nơi này lại cách xa quán Nhân Ái.

Anh lái xe, ánh mắt quét nhìn chung quanh, nhưng không thấy bóng dáng cô đâu, phiền não dùng sức gõ vào vô lăng. Chỉ chút thời gian đó đã đi đâu, chẳng lẽ. . . . giả thiết như vậy. Ngay cả anh cũng không dám nghĩ thêm.

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn chằm chằm đêm tối trống rỗng, phát hiện chỉ có mình cô trên con phố không người. Chung quanh đều là những tàng cây to, trong lòng không ngừng khủng hoảng.

Sương mù mịt mờ, cô nắm lấy vạt áo mới, muốn móc điện thoại di động gọi về nhà. Mới phát hiện túi xách của mình còn trên bãi cỏ.

Trở về cầm túi xách, sợ phải gặp Đơn Triết Hạo, không trở về, mình cô trên con phố đêm, không an toàn. Vì an toàn mà suy nghĩ, cô đã đi một đoạn khá xa rồi.

Cô muốn trở về, lấy lại điện thoại và túi xách rồi hã đi tiếp. Từ đối diện xuất hiện ba người đàn ông đang say rượu, cơ thể to lớn như con trâu, trên mặt là nụ cười côn đồ.

Giản Nhụy Ái kinh hoàng bước nhanh về phía trước, lại bị ba người kia ngăn cản.

Trong đó có người một người thô lộ nói: “Cô gái xinh đẹp, đêm khuya yên tĩnh, một mình đi tản bộ, hay đi làm ăn. Lên xe cùng chúng tôi đi chơi đi. Chấn đại gia cho cô tiền.”

Giản Nhụy Ái sợ hãi lui về phía sau, giải thích: “Mấy vị tiên sinh, các anh hiểu lầm rồi. Tôi không phải là loại phụ nữ buôn bán thân xác. Quá muộn rồi tôi muốn đi về.”

Cô muốn chạy trốn lại bị một kẻ kéo lại. “Tiểu thư, không nên gấp gáp như thế. Đại gia tôi có tiền, mới vừa rồi chúng ta làm một chuyến lớn kiếm được rất nhiều tiền. Cô khiến đại gia tôi vui vẻ tôi sẽ yêu thương cô.”

Giản Nhụy Ái sợ đến khóc ra, cô cảm giác chân mình mềm nhũn. Tại sao cô luôn đen đủi như vậy.

Mới vừa bị người mình yêu quăng bỏ, liền gặp phải sắc lang. Nơi hẻo lánh này chẳng có lấy một chiếc xe qua lại. Ai sẽ đến cứu mình cô, cô giãy giụa dữ tợn. “Tiên sinh, tôi không phải loại gái buôn bán thân thể, cầu xin tha cho tôi.”

“Không nên nói giỡn, nơi hẻo lánh này, cô đơn một mình, lại đứng ở lối đi bộ lại nói không kiếm khách người nào tin tưởng?”

“Đúng vậy ạ.” Hai người kia phụ họa.

Giản Nhụy Ái chẳng hiểu rõ lý thuyết đó, tại sao họ lại nhìn ra cô là gái bao. Chẳng lẽ bộ dạng của cô hiện tại rất giống cái loại đó sao.

Lúc này không phải lúc nghĩ đến vấn đề đó, chỉ có thể cầu khẩn: “Tiên sinh, xin các ngài tha cho tôi.”

“Tiểu thư, không cần khách khí với chúng tôi. Anh em, đem cô gái này kéo lên xe đi, nhìn con quỷ vóc đáng rất khá. Hôm nay các anh em có thể thoải mái đủ rồi.”

“Ha ha.”

Giản Nhụy Ái nhìn thấy nụ cười ghê tởm kia, sợ muốn bỏ chạy, dùng sức giãy giụa cánh tay mình. “Buông tôi ra.”

Cô liều mạng giãy giụa, nhưng sức phụ nữ yếu đuối làm sao mà đấu lại những người đàn ông kia. Trơ mắt nhìn mình bị quăng lên xe.

Bàn tay của đám đàn ông quần lấy nơi dầy da trên người cô. Giản Nhụy Áu khẩn trương dùng sức ‘pằng’ một tiếng, hung hăng đánh bàn tay của đám đàn ông kia

“Cô gái, sao cay cú thế. tôi thích cô à. Trói cô ta lại. Tối nay, sẽ để cho cô ta biết chọc đại gia thì lãnh hậu quả thế nào. Đại gia sẽ nghĩ biện pháp đùa chơi cho cô chết mới thôi.” Người đàn ông kia ôm lấy tay bị đánh đến rỉ máu ra. Không nghĩ đến cô gái mềm mại này lại đánh người ta mạnh như thế.

“Lão đại, chúng ta chơi Bốn P đi, anh cảm thấy thế nào.” Người đàn ông bỉ ổi nhìn vào mắt Giản Nhụy Ái. Bất đầu phát kim quang, hận không thể đục vào cô.

“Được, được. Cái cách này hay, trói cô ta lại đi.”

“Đừng, các người buông tôi ra. Cứu mạng.” Giản Nhụy Ái sợ tới cực điểm, cô liều mạng giãy giụa. Trong lòng lăm lăm cầu xin Đơn Triết Hạo đến cứu cô. Mỗi lần cô gặp nguy hiểm; Đơn Triết Hạo đều sẽ đến cứu cô.

Đột nhiên, nghe tiếng xe cảnh sát, ba người đàn ông kia vội vàng buông Giản Nhụy Ái ra, rồi chạy trốn

Giản Nhụy Ái ngẩn người, bị người ta lôi kéo, theo bản năng sẽ hét lên: “A.”

Trên xe có người bước xuống, biết được mình an toàn rồi, cũng nhảy xuống xe. ‘Bằng’ mấy phát súng bắt thẳng vào nhóm người đang chạy trốn.

“Đừng.” Tâm Giản Nhụy Ái run sợ nghe bên tai là tiếng một người đàn ông vô cùng dễ nghe. Thân thể mình bị người đàn ông kia ôm vào trong ngực. Thân thể lặn xuống, cô sợ đến không dám mở mắt, chỉ là thân thể đột nhiên có phản ứng.

Bọn họ đang lặn xuống dốc đứng .

Cô dùng hết dũng cảm mở mắt, liền nhìn thấy mình đang núp sau tảng đá. Mắt tròn tròn nhìn một quả đấm lớn đang gần mặt mình, cổ họng cô động.

Làm sao Cụ Duệ Tường lại xuất hiện ở trước mắt cô, thân thể anh cũng vô cùng bần thủ, ngược nhìn lên theo đôi mắt anh. Kinh ngạc đến ngây người bởi vì anh đã cứu cô. Hai người đã cùng nhau lặn xuống, nhìn dốc đứng cao năm mươi mét, may là không có tảng đá nhọn mà chỉ là sân cỏ.

Ánh mắt của cô mở to nhìn bóng đen đứng trên dốc. Nếu như không phải là Cụ Duệ Tường che miệng của cô, có thể cô đã sớm kêu thành tiếng

“Đừng lên tiếng.” Cụ Duệ Tường quan sát địa hình chung quanh, bốn phía đều là sân cỏ, căn bản không có chỗ ẩn thân.

Tâm Giản Nhụy Ái nhảy không ngừng, nhìn thấy bóng dáng ba người càng lúc càng gần, tiếng thảo luận càng lúc càng rõ.“..... Hôm nay cướp ngân hàng thuận lợi như thế. Lão tử cũng không tin được con tiểu nha đầu kia.”

“Đúng vậy. Lão đại, nhất định họ đang ở bên kia”

“Đừng sợ nếu như bọn họ đến gần, cô chạy trước, tôi cản bọn họ lại. Nghe rõ ràng.” Cụ Duệ Tường ấn đầu cô thấp hơn. Hướng về phía Giản Nhụy Ái đang sợ mất mật mà căn dặn.

Nếu như có nguy hiểm, anh vẫn phải bảo vệ chu toàn cho Giản Nhụy Ái. Anh cũng không biết vì sao mình lại làm như thế.

Giản Nhụy Ái vùi trong ngực anh, đại não là một mảnh trống không. Căn bản không có năng lực suy tính, nhưng nghe Cụ Duệ Tường phân phó, cô dần dần gật đầu một cái.

“Lão đại, tôi phát hiện ra cô ta rồi.”

“Đừng nổ súng loạn, lưu lại người sống. Lão tử muốn thoải mái.”

Giản Nhụy Ái kinh hoàng nhìn Cụ Duệ Tường. Không biết tại sao anh lại đến nơi đây. Thấy anh chau mày, cô biết chuyện rất khó giải quyết. “A.” Chung quanh vang lên mấy tiếng súng thanh, theo bản năng cô thét thật to.

Cụ Duệ Tường tức giận nhìn chằm chằm vào cô, bắt được miệng cô, tức giận mắng: “Đáng chết.” Anh chưa từng chặt vật như thế này.

Giản Nhụy Ái cảm giác bước chân kia cách mình càng lúc càng gần, hô hấp của cô càng lúc càng dồn dập. Họ mặc kệ sống chết của một người, cứ như chém giết con cừu non, nếu bắt được bọn hắc chặc chắn phải xử tử.

84. Chương 84: Cho Là Đơn Triết Hạo Qua Đời Nên Rơi Lệ

“Mẹ, thức thời thì rút ngay cho tao, lão tử còn có thể cho các người toàn thân.”

Lúc tuyệt vọng, Cụ Duệ Tường cố gắng che chở thật kỹ cho Giản Nhụy Ái, anh cũng không có biện pháp, khi đối mặt trực tiếp với khẩu súng.

Phía sau vang lên một giọng nói, lạnh lùng và bá đạo: “Đừng tay.”

Ba người xoay người, thấy trong bóng tối có một bóng người đứng thẳng, phát ra hơi thở lạnh lẽo và khát máu như một con quỷ: “Mẹ, nơi nào lại nhảy ra thêm một người không biết sống chết nữa.”

“Để súng xuống.” Đơn Triết Hạo lái xe đi tìm Giản Nhụy Ái, nhìn thấy trên đường có hai chiếc xe, nhìn là biết thứ không tốt lành, nhưng thấy thêm một chiếc Ferrari, vô cùng quen mắt, nghe phía dưới có tiếng người kêu gào, anh lấy gốc độ mình mà phân tích, biết Cự Duệ Tường đã gặp nguy hiểm.

Anh móc từ trong xe ra một khẩu súng, khẩu súng sáng loát trong đêm, anh rất sợ đó là người của ông chủ Trần, như vậy sẽ là chuyện khó giải quyết.

Chỉ là nghe giọng điệu, cũng không giống sát thủ nhà nghề, nhưng nếu sát thủ nhà nghề, sẽ không chửi tục như thế, bọn họ là người có quy tắc rõ ràng.

“Mẹ nó, lão tử nói gì mà mày có nghe không, người nào mới vừa ra lệnh cho lão tử? Thật không biết sống chết mà.”

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo đến cứu mình, trong lòng buồn vui đều có, mấy câu nói kia giống như thanh kiếm lợi hại đâm vào người cô, vang vọng bên tai của cô.

Âm thanh ‘đùng đùng’, Giản Nhụy Ái bị sợ đến che lỗ tai lại, tảng đá bên ngoài vang lên tiếng súng, khiến cho tâm cô không khỏi luống cuống.

Trong lúc bất chợt lại nghe thêm vài tiếng súng, Cự Duệ Tường thấy Giản Nhụy Ái bị dọa cho phát run: “Đừng có sợ, không có việc gì.”

Mấy phút sau, Giản Nhụy Ái cảm giác mình đã trôi qua mấy thế kỷ, cả người mềm nhũn để không nghe thấy gì nữa, trường hợp bị bất suất chết, cô đã trải qua một lần, cho nên sợ cảm giác giảm bớt mấy phần.

Biết ở bên cạnh Đơn Triết Hạo, cô sẽ phải trải qua những trận thanh trừng như thế này.

Cự Duệ Tường nhìn bên ngoài, nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều người, chuyện đã giải quyết xong: “Vô sự rồi.”

Giản Nhụy Ái nhớ đến những chuyện đã xảy ra, thân thể vẫn chẳng thể nào mạnh mẽ được, chạy ra ngoài, nhìn người bên ngoài tảng đá, có vài người, mấy người kia chính là cảnh sát, hai người xấu bị cảnh sát bắt đi, đang bị còng tay.

Cô chạy tới, nhìn thấy người mặt xấu xí như hung thần, sợ hãi lui mấy bước, nhưng vẫn không thấy Đơn Triết Hạo đâu, cắn răng mà nói ra: “Cảnh sát, anh có nhìn thấy, tổng giám đốc tập đoàn Đan thị đâu không, cầu xin anh nói cho tôi biết.”

Người cảnh sát tốt bụng, nhìn thấy Giản Nhụy Ái khóc thút thít, ngón tay chỉ về một hướng khác.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn thấy người nằm ở một tảng đá, gương mặt bị vải áo đẩy lại, ‘oanh’ đầu óc trống rỗng, cô cảm giác như màng nhĩ của mình nổ tung, trước mắt dần rơi xuống.

Giống như toàn thế giới cũng tối đen, toàn thế giới mất điện.

‘bùm’ bắt được dáng vẻ kia, liền khóc thật to, cảm giác cả tâm đều bị đào rỗng, khó chịu như kẻ sắp chết: “Hạo, anh làm sao vậy, van xin anh đừng làm em sợ! Em không muốn anh phải chết! Anh nhanh tỉnh lại đi.”

Cảnh sát lúng túng lôi kéo tóc Giản Nhụy Ái: “Tiểu thư.”

“Đừng ngăn chặn tôi như vậy, Hạo, anh ấy đã chết, anh ấy vì cứu tôi là chết, ồ, ồ. Hạo anh về đi! Nếu như anh muốn chúng ta chia tay, em sẽ đồng ý, nhưng anh đừng mặc kệ em như thế, anh tỉnh lại đi, em cầu xin anh tỉnh lại đi.”

“Tiểu thư, tiểu thư. Đơn Triết Hạo, không có chết.”

“Người chém gió cái gì, anh ấy đã chết, anh ấy đã nằm đây, vừa mới cái kia cảnh sát nói với tôi.” Giản Nhụy Ái không nghĩ đến cảnh sát cũng sẽ nói láo.

Cô không cho phép người khác vô lễ với Đơn Triết Hạo, ngược mắt muốn mắng cảnh sát, khiếp sợ khi thấy Đơn Triết Hạo và Cự Duệ Tường đều bình an vô sự đứng sau lưng mình, không nói hết lời, đành nuốt những lời còn lại xuống, không thể tin nhìn người sống sờ sờ, vậy kẻ nằm đó là ai.

“Giản Nhụy Ái, chẳng lẽ em nguyên rửa anh chết à! Cô gái ngốc.” Đơn Triết Hạo nhìn mặt đầy nước mắt của cô gái ngu ngốc, trong lòng tràn đầy cảm động, nhưng chỉ im lặng nhìn cô.

Giản Nhụy Ái hiểu ra, ‘xoạt’ liền đỏ mặt, mới biết mình lầm, sững sờ mấy phút, ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo bình an vô sự, lập tức nhào vào trong ngực của anh

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái bị dọa cho hoảng sợ, nên nhào vào trong lòng mình, dịu dàng nói: “Đứa ngốc, anh vô sự, anh đại cát đại lợi không có chết nhanh như vậy đâu.”

“Nhưng. . . . em rõ ràng nghe được tiếng súng.”

“Đúng vậy! Vừa muốn nổ súng, cảnh sát liền đến, lưu manh phản kháng, kết quả bị cảnh sát bắn chết một người, này, anh nói Giản Nhụy Ái này, em vẫn số rất tốt! Ra cửa mà có thể gặp gỡ lưu manh, còn được xem như lập công.”

Ba người nói chuyện phiếm, một người mặc đồng phục cảnh sát đi qua: “Cám ơn cô, trợ giúp Cảnh Đội bắt được mấy tên lưu manh, bọn họ liên tục phạm pháp, nếu như không phải là các người kịp thời kéo bọn họ lại, trì hoãn thời gian, chúng ta mới có thể kịp thời chạy tới, thì cũng chẳng thể bắt được mấy tên này, cảm ơn các người.”

Giản Nhụy Ái lúng túng hướng về phía cảnh sát cười cười, không nghĩ mình vì họa được phúc, thành công vì nhân dân phục vụ, chuyện biến thành tốt như thế.

“Không có gì, chuyện nhỏ mà thôi.”

Cảnh sát thấy Đơn Triết Hạo đã nói như vậy, cũng không nói thêm gì, dù sao tập đoàn Đan thị nộp thuế nhiều nhất, có thể xưng là áo cơm cha mẹ của bọn họ, cũng không dám đắc tội, khách sáo nói thêm mấy câu, liền lái xe rời đi.

Con đường náo nhiệt, trong nháy mắt lại trở nên an tĩnh, Giản Nhụy Ái cảm thấy đêm càng âm u, nhớ tới mấy câu nói dẫu thương lòng mình của Đơn Triết Hạo.

“Tôi đi trước.”

“Này, em đi nơi nào, chẳng lẽ em nghĩ gặp người xấu đều có thể may mắn như thế sao, lên xe.” Đơn Triết Hạo đối với Giản Nhụy Ái hầm hừ mấy câu.

Thân thể Giản Nhụy Ái run lên, chỉ có thể nhắm mắt xoay người ngồi vào xe của Cụ Duệ Tường, hướng về phía Đơn Triết Hạo nói: “Em đi xe của Cụ Duệ Tường, sẽ không thể gặp người xấu lần nữa.”

Trong nháy mắt sắc mặt Đơn Triết Hạo chuyển thành xanh lá, Giản Nhụy Ái cũng biết làm trái với lời mình sao, trừng mắt nhìn cô, cầm túi xách rách trong tay ném cho cô, mở cửa xe ngồi vào, anh chạy như bay.

Sau khi lái xe, anh không quản được ánh mắt mình, nhìn chiếc Ferrari với ánh sáng chói mắt, trong lòng vừa tức giận vừa ghen tỵ.

Giản Nhụy Ái mang theo mất mát nhìn đi vào trong xe, hết than lại thở, anh không thương mình, bọn họ đã chia tay, mấy lời nói làm đau lòng người ta, rõ ràng vẫn ở bên tai cô, anh có quyền gì mà tức giận, làm sao cứ hành hạ cô như thế.

“Hối hận sao?” Cụ Duệ Tường nhìn đôi oan gia, lẩm bẩm nói.

“Tôi mới không hối hận, tôi tuyệt đối không hối hận. . . .” Nói ra những lời này, lại không có mười phần khuyến khích, mình không hối hận à.

Cụ Duệ Tường mím môi không nói lời nào, vững vàng lái xe đi.

Xe lâm vào không khí an tĩnh, âm hưởng vi-ô-lông của Trung Tiểu thanh thoát, dịu dàng, mềm mại.

“Giản Nhụy Ái, sau khi ngồi lên xe hối hận đến không kịp rồi.”

“Hối hận, tại sao phải hối hận?”

Cụ Duệ Tường nghiêng đầu nhìn chăm chăm gương mặt trắng nõn, nghiêm túc lái xe, anh biết Giản Nhụy Ái không thể giả bộ được: “Thay vì giả bộ không sao cả, sao không hỏi rõ ràng, Hạo, không phải là người không yêu cô, anh ta làm những chuyện này, là có nguyên nhân của anh ta.”

Đúng vậy! Cô hồi hận, Đơn Triết Hạo đi rồi cô mới hồi hận: “Nguyên nhân, anh ấy có nguyên nhân gì? Anh ta và Lạc Tình Tình ở chung một chỗ, không phải là nguyên nhân tốt nhất sao.”

85. Chương 85: Sự Đuà Giỡn Trong Lòng Cô Đã Chết

“Thật ra thì, có lúc mắt cô không thể nhìn thấy, phải dụng tâm để nghĩ.” Cụ Duệ Tường không thích nói chuyện. Nhưng đối mặt với Giản Nhụy Ái anh lại là kẻ thao thao bất tuyệt.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Giản Nhụy Ái đắm chìm trong lời của Cụ Duệ Tường. Dụng tâm để nghĩ, cô có cảm giác ngày tận thế đang đến, mới có cảm giác sợ hãi.

“Tâm. Cụ Duệ Tường, tôi có thể à, Hạo, anh ấy sẽ chuyển tâm sao?” Giản Nhụy Ái không tự tin hỏi.

Trong lòng anh ấy, vĩnh viễn chỉ có một người, không phải là cô tự ti mà vì Lạc Tình Tình quá hoàn mỹ. Hơn nữa chuyện của dì Tần khiến cô luôn có cảm giác có lỗi với cô ta.

Cô ta là người tốt sao? Biết Đơn Triết Hạo đi cùng cô, cô ta cũng không kiếm chuyện, như vậy tự nhiên thanh thản chúc mừng.

Tại sao cô lại chấp nhất, vì sao không làm một cô nàng rộng rãi.

“Giản Nhụy Ái, cô phải nhớ. Tình yêu không thể nhường đi, nó và tình bạn có một đường phân cách rõ ràng. Nếu như cô có loại ý nghĩ này thì thật sự có lỗi với Hạo.”

Trước kia triển miên cùng nhu tình tựa như nước. Đúng vậy, đó không phải là diễn trò mà vì Đơn Triết Hạo yêu cô. Tại sao có thể dễ dàng chia tay như thế. Có lẽ anh có nguyên nhân.

“Cụ Duệ Tường. Đi. tìm Đơn Triết Hạo. Nhưng tôi không biết anh ấy ở nơi nào.”

“Giao cho tôi.” Cụ Duệ Tường biết Đơn Triết Hạo sẽ đến nơi nào. Tên kia phiền lòng là sẽ tìm đến công việc.

Rất nhanh xe liền đến đến công ty của Đơn Triết Hạo, tại cửa công ty, có sẵn hai chiếc xe hơi sáng chói mắt. Không ngoài dự đoán là Đơn Triết Hạo thật đến công ty, cô tràn đầy cảm kích nói cảm ơn và hẹn gặp lại sau với Cụ Duệ Tường.

Vì đứa bé, cũng vì chính mình, cô phải dùng cảm để đi tìm hạnh phúc thuộc về mình. Cô tin tưởng mình sẽ thắng, cô sẽ thắng được Lạc Tình Tình.

Thời tiết bên ngoài se lạnh, sáng sớm ngày thứ hai sắp đến rồi. Cả Cao ốc không có bóng dáng của ai cả mà chỉ có một mình Đơn Triết Hạo. Giản Nhụy Ái ngồi vào thang máy, quên sợ hãi; thời điểm chính lòng mình cảm thấy gấp gáp thì thang máy dừng lại.

Giản Nhụy Ái chạy đến phòng làm việc của Tổng giám đốc. Chỉ muốn sớm chạy tới phòng làm việc cùng để nói rõ mọi chuyện với Đơn Triết Hạo. Cô không hiểu, nhưng cô có suy nghĩ, cô không rõ anh có đợi cô hay không.

Cô đưa mắt nhìn qua màn che bảo vệ, trong lòng cô giật mình. Trong giây lát thoáng nhìn qua cửa sổ, gian phòng sáng rực chiếu cảnh sắc muôn màu, quần áo nam nữ rơi đầy, một chiếc áo lót màu hồng sáng chói mắt hung hăng đâm vào tim cô.

Chân vô lực, đôi tay đầm mạnh, cổ cho mình một dừng khí nhất định.

Trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ của phụ nữ và tiếng gào thét của đàn ông. Đã từng ân ái với nhau, cùng nhau đi đến thiên đàng cũng cùng nhau phát ra những tiếng thét như thế, nhưng âm thanh này nay lại rất chói tai.

Thân thể cô run rẩy kịch liệt, đầu trống rỗng, ngồi bịch xuống trước cửa văn phòng, nước mắt rơi lả chả, nước mắt không tiếng động rơi xuống sàn nhà.

Giản Nhụy Ái không biết mình ngồi dưới đất bao lâu, chỉ biết những âm thanh vang dội bên trong khiến tâm cô chết lặng. Chỉ có thể khó khăn đứng lên.

Khi đôi mắt cô sưng đỏ, cảm thấy có một mùi hương quen thuộc. Ngước mắt nhìn thấy thân thể cao lớn, nửa người trên trần truồng, không hề kiêng dè mà xuất hiện trước mặt cô.

Anh mạnh mẽ xuất hiện trước mặt cô, lại làm cho Giản Nhụy Ái cảm thấy mình như một đứa bé làm sai, nước mắt tràn mi, đến câu chữ chẳng thể nói rõ ràng: “Anh. . . .” Lời nói đầy bụng nhưng rồi hóa thành mặng đắng, không thể thoát ra khỏi miệng.

“Hạo, là ai vậy.” Rồi một cô gái xuất hiện bên cạnh, đầu tóc rối bời, đi chân không vô cùng nhếch nhác. Sự xốc xệch khiến đàn ông phải điên cuồng.

Cô gái xinh đẹp đó lại không phải là Lạc Tình Tình.

Giản Nhụy Ái nhìn gương mặt của cô gái xa lạ, lão đảo mấy bước. Cô gái trước mặt đó chính là Ngọc nữ trong làng giải trí - Hà Mẫn Nghê, so với trên tivi thì cô ta đẹp hơn vài phần. Nhưng thân dưới của cô ta vô cùng bẩn thỉu, đầu tóc rối giống một tên ăn xin, cùng với cô gái trên tivi đối lập hoàn toàn.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái nhếch nhác như thế, trong lòng không dễ chịu. Hôm nay nói những lời nói kia với cô khiến cô thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện.

Hiện tại Giản Nhụy Ái yếu ớt giống như tờ giấy trắng càng khiến lòng anh khó chịu không thôi.

“Đơn Triết Hạo, anh. . . .” Giản Nhụy Ái không dám tin nhìn hai người bọn họ.

Hà Mẫn Nghê nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái vừa nhếch nhác vừa bực mùi thú thì khẽ cau mày. Trong mắt chớp qua một tia ghét bỏ, nhưng với thân phận là một nghệ sĩ cô phải biết diễn trò.

Cô không biết Đơn Triết Hạo đang diễn trò quỷ gì, vô duyên vô cớ để bắt cô phải diễn trò với anh. Lần này anh không có dụng đến cô, mà bắt cô không ngừng kêu rên. Nhìn cô gái đang khóc thầm Hà Mẫn Nghê hiểu được bảy tám phần rồi.

Cô đưa cho Giản Nhụy Ái một tấm khăn giấy, mỉm cười nói: “Tiểu thư, cô không sao chứ. Sáng sớm thế này đã đến công ty, cô là lao công à. Không nghĩ công nhân vệ sinh của công ty Hạo lại xinh đẹp và trẻ tuổi như thế này. Chỉ là, tiểu thư có thể tránh một chút không, chuyện của chúng tôi vẫn chưa làm xong.”

Những câu nói lễ phép, lại cất giấu một con dao sắc bén, hung hăng đâm vào tim Giản Nhụy Ái, khiến cho cô không có lực chối cãi.

Cô chỉ có thể nhìn Đơn Triết Hạo, anh cũng không thềm nhìn cô “Hạo, nếu như anh không yêu em, anh muốn ở bên cạnh Lạc Tình Tình. Anh cũng không thể tùy tiện đi tìm cô gái khác. . . .”

“Chúng ta đã chia tay, cho nên chuyện của tôi không quan hệ với cô. Tôi thích ngủ với ai là tự do của tôi.”

Giản Nhụy Ái tuyệt vọng đưa mắt nhìn Đơn Triết Hạo. Tại sao anh có thể dùng một câu nói ngắn ngủi để cắt đứt mọi thứ. Tính tình anh như thế, khiến cho cô chán ghét, càng khiến cô đau lòng. “Tôi chán ghét anh.”

Cô lão đảo chạy ra khỏi phòng làm việc, mặt đầy nước mắt, gương mặt trắng bệch khiến trái tim Đơn Triết Hạo đau nhói. Cô cũng dần hiểu ra mình không thể tiếp tục ở bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Tất cả đều là do cô ảo tưởng mà thôi, Đơn Triết Hạo, anh ấy đã thay đổi. Anh ấy không còn là Đơn Triết Hạo mà cô yêu thương.

Cô mơ tưởng mình đã có được một tình yêu, nhưng chính lúc cô lơ đãng trong cõi mộng, đặt niềm tin vào tình yêu, là lúc cô nhếch nhác nhất, là lúc tình yêu của cô héo mòn. Tình yêu đến rồi cũng sẽ kết thúc.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái đau lòng rồi đi, thật ra thì anh cũng không muốn khiến cho Giản Nhụy Ái tổn thương. Anh tổn thương gấp trăm vạn lần Giản Nhụy Ái, anh phiền não ngồi trên ghế Salon.

Hà Mẫn Nghê đi đến bên cạnh anh, nhìn Đơn Triết Hạo một mình đau lòng. Trong lòng cô tràn đầy ghen tỵ, nhưng cô không thể làm ra vẻ được, vì cô là người rất hiểu Đơn Triết Hạo.

Cô tựa ngực vào cánh tay của anh, dịu dàng nói: “Tổng giám đốc Đơn, mới vừa rồi tôi nói những lời đó là sai, không phải tôi cố ý, khiến cô ấy bị thương. Thật xin lỗi.”

“Cút.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo ra lệnh

“Tổng giám đốc Đơn. Tôi.” Hà Mẫn Nghê nhìn sắc mặt không tốt của Đơn Triết Hạo. Thức thời đứng dậy mặc quần áo tử tế rồi rời đi.

Đơn Triết Hạo lẳng lặng ngồi ở trên ghế sa lon, dùng bàn tay xoa xoa huyết Thái Dương. Lúc anh nhận được tin nhắn của Cự Duệ Tường nói cô muốn tới tìm anh, anh liền sắp xếp vở kịch này, muốn Giản Nhụy Ái phải toàn tâm toàn ý ghét bỏ anh. Nhưng anh lại rất sợ, điều đó khiến cô buông tâm mà tìm cái chết.

Vì bọn họ anh bắt buộc phải làm như thế.

Mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu rọi vào căn phòng bên trong, Đơn Triết Hạo nằm trên ghế sa lon, nhắm mắt lại, lẳng lặng.... không ai biết anh đang nghĩ điều gì.

86. Chương 86: Nguyên Nhân Diễn Trò

Giản Nhụy Ái nhìn bầu trời rộng lớn, hít một hơi thật sâu, kéo thân thể mệt mỏi đi trên đường, trong hốc mắt tràn ngập nước mắt, sáng sớm thời tiết âm u giống như tâm tình của chính cô.

Một chiếc xe thể thao chạy chậm như cô đi, cô liếc mắt nhìn qua bóng dáng kia, bóng dáng quen thuộc như thế, khiến cho khóe miệng cô nâng lên một tiếng cười nhạo.

Trái tim Đơn Triết Hạo rối cuộc làm bằng cái gì, mới nói chia tay với cô, liền coi cô gái khác là vợ, còn đi ngủ với cô gái khác nữa, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?

Trước, anh đối xử với Lạc Tình Tình như thế nào, hiện tại, lại đối xử với cô như thế ấy, chẳng lẽ, đây chính là báo ứng sao?

Cô cố gắng khắc chế nước mắt của mình, lại không nhịn được mà cứ trào ra, cả người là đau thương cực lớn, vô lực chống đỡ mà phải ngồi bịch xuống đất.

Giản Nhụy Ái muốn khóc lớn, trong cuộc tình của mình với Đơn Triết Hạo, chính mình thua rồi, thua trong rối tinh rối mù, hiến thân rồi lại hiến tâm.

Cô che bộ ngực của mình lại, giống như nghe ra âm thanh cõi lòng tan nát, không biết ngồi khóc như thế bao lâu, cho đến khi trên đường người càng đến càng nhiều người qua lại, mọi người xem cô như kẻ bệnh thần kinh, cô mới đứng lên, hung hăng lau sạch nước mắt.

Cổ đại nên có tinh thần cổ đại, mặc kệ người khác chà đạp như thế nào, khi dễ như thế nào, đã khóc rồi, tất cả sẽ phải bắt đầu lại một lần nữa.

Cô sửa sang tâm tình xong, lau nước mắt trên mặt, mới dám trở về quán Nhân Ái, bởi vì cô biết Quyền Hàn và Trác Đan Tinh rất lo lắng cho cô.

Điện thoại di động cương quyết mà vang lên, cô dùng sức lực toàn thân mà khóc, thân thể đều vô cùng mệt mỏi, lấy điện thoại ra, nhìn tên của anh Quyền Hàn trên đó.

“Alo. . . anh Quyền Hàn, không có gì, em sẽ về, không có giọng mũi, anh đừng lo lắng, em lập tức đi về, ngày hôm qua. . . Ngày hôm qua em và Đơn Triết Hạo đi chơi, đúng, ừ đúng vậy.”

Trác Đan Tinh kinh ngạc đến ngây người nhìn thân thể nhếch nhác của Giản Nhụy Ái, kinh ngạc nói: “Nhụy Ái, cô chơi với bùn đất sao, vì sao toàn thân nhếch nhác như thế!”

Giản Nhụy Ái nhìn quần áo trên người mình, lúc đó vì quá đau lòng, không có nhìn thấy trên người mình toàn là bùn đất, đầu gối, quần áo còn rách mấy chỗ, có thể ngày hôm qua núp sau tảng đá nên bị thương.

“Không có gì, trên đường trở về tớ bị té một cái, tớ thay quần áo khác là xong rồi.”

Quyền Hàn kéo Giản Nhụy Ái rời đi, không vui cau mày nói: “Giản Nhụy Ái, từ khi nào em đã học người ta nói dối thế, chẳng lẽ em không biết mình nói dối rất kém cỏi sao.”

“Anh Quyền Hàn, em không có nói dối, em thật sự mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, các người đừng tra hỏi nữa.” Giản Nhụy Ái biết mình được mọi người quan tâm, lớn tiếng phản bác là không đúng, nhưng cô không chế không được, hiện tại tâm cô thật sự rất loạn, giống như con kiến vỡ tổ.

Cô vào nhà, tắm rửa một chút, liền nằm trên giường không nhúc nhích được, trải qua cả đêm, thân thể và cả cõi lòng cô đều đau đớn, cô mệt mỏi nhắm mắt lại, nước mắt không tiếng động mà tràn ra khóe mi, gối vào đầu hòa ra một thể.

Bất tri bất giác, cô ngủ thiếp đi, mang theo nước mắt tiến vào mộng đẹp.

Trong phòng ốc là một đám đầu trâu mặt ngựa, một người đàn ông hung hăng ngồi trên ghế sofa, mắt to mày rậm, bá đạo nhìn chăm chăm về đám anh em của anh, chỉ thấy mồ hôi rịn ra trên trán họ.

“Lão đại, là ngài kêu tôi theo dõi Đơn Triết Hạo, mấy ngày nay đều nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh hắn đối tôi đối lui, nhưng thường xuyên nhất chính là cô gái này.”

Một cô gái mặc áo đầm màu hồng, mái tóc xõa xuống ngang vai, hạnh phúc nắm tay Đơn Triết Hạo.

“Chúng tôi đã điều tra, cô ta chính là người bạn gái thanh mai trúc mã của Đơn Triết Hạo, gọi là Lạc Tình Tình, Giản Nhụy Ái trước kia chỉ là thể thân đã bị Đơn Triết Hạo quăng đi.

Hôm nay còn nhìn thấy Đơn Triết Hạo lôi kéo cô gái khác, vứt bỏ cô ở trên đường, lão đại, người nói chúng ta nên xuống tay với ai, có phải nên thay đổi thành Lạc Tình Tình không, chứ mà theo dõi Giản Nhụy Ái giống như không dùng được.”

Lão đại quát mắt trừng mi nhìn chăm chăm người tên Sáu, thô bạo quát: “Thằng Khỉ con, mày không có đầu óc sao, có thể Đơn Triết Hạo chỉ tìm cô gái khác để thể thân mà thôi, hắn ta muốn bảo vệ Giản Nhụy Ái.”

“Lão đại thật thông minh, nói có đạo lý, mấy ngày nay chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra, nếu như có biến hóa sẽ về báo cho lão đại.” Khỉ con cọt nhả nói.

“Ngu ngốc, dĩ nhiên là phải tiếp tục, muốn dựa vào mấy đứa ngu ngốc chúng mày để báo thù, ông chủ Trần đã phải chết, Đơn Triết Hạo đã giết ông chủ Trần, cái thù này là cái thù không đội trời chung, không báo được thù, các người đừng nghĩ đến chuyện có thể tiếp tục lẩn lộn trong giới xã hội đen.”

“Đúng, không đội trời chung.” Tất cả anh em cùng hô lớn.

Giản Nhụy Ái trong mơ màng tỉnh dậy, vì có người đẩy cô mấy cái, từ từ mở mắt, nhìn về mặt đầy lo lắng của Quyền Hàn, yếu ớt nói: “Anh Quyền Hàn.”

Quyền Hàn bưng đồ ăn đến trước mặt cô, dịu dàng nói: “Nhụy Ái, em đã ngủ cả ngày rồi, đói bụng không, đi ăn chút gì đó đi.”

Giản Nhụy Ái đưa ánh mắt mê mang nhìn ngoài cửa sổ, quả thật sắc trời đã chuyển màu đêm rồi, thở dài một cái, không nghĩ mình ngủ lâu như thế, vì ngủ một thời gian dài, tâm tình có chút chìm xuống, màng nhĩ ông ông chạy, lắc đầu mấy cái, nhìn trên bàn nhỏ là món sườn xào chua ngọt, củ cải trắng, canh đậu hũ, cả canh bắp ngô nữa; tất cả đều là món ăn cô thích.

Đột nhiên những uất ức với Đơn Triết Hạo đều bộc phát, buổi sáng còn hướng về phía Quyền Hàn thét lớn, áy náy càng lúc càng lớn, trong mắt hiện lên một tầng khói mù, khịt khịt mũi: “Anh Quyền Hàn.”

Cô tựa như cô gái nhỏ chịu nhiều uất ức, tìm được một người thật lòng yêu quý mình, ôm Quyền Hàn khóc lớn.

“Không sao, không sao. . . . Nhụy Ái, đừng khóc, bất luận xảy ra chuyện gì, anh Quyền Hàn sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Giản Nhụy Ái biết trời có sập xuống, Quyền Hàn cũng sẽ thay cô chống đỡ, từ nhỏ tới lớn Quyền Hàn cứ như một vệ sĩ, tận tâm tận lực bảo vệ cô.

“Không cần đau lòng, nhớ những thứ người kia chỉ càng khiến mình tổn thương, coi như đó là động lực khiến mình tiến bộ đi.”

“Động lực.” Giản Nhụy Ái lẩm bẩm nói, trước mắt thoảng qua hình ảnh chói mắt, họ xứng sao, xứng đôi như mấy từ không đất dung thân vậy.

Đơn Triết Hạo là một người đàn ông cao cao tại thượng, chính là thích hợp với cô gái cao quý như Lạc Tình Tình, cô chỉ là một cây tầm gửi, một thứ cỏ dại, tại sao mình lại bị một người như thế tô đen.

”Anh Quyền Hàn, thật sự em quá ngu ngốc rồi, quá ngây thơ rồi, cho là Đơn Triết Hạo thật sự muốn ở bên cạnh mình, đã tin tưởng ngọn đèn tàn có thể phát sáng trở lại, em tin tưởng tình yêu, em tin tưởng mơ ước, em tin tưởng kỳ tích, tin tưởng anh ấy sẽ yêu một cô gái bình thường như em, anh ấy sẽ nắm tay em đón lấy cuộc sống hạnh phúc tựa như trong mơ.

Thì ra thứ kia chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng, cái gì cũng không còn, xét đến cùng, em cũng chẳng biết mình là cái gì nữa rồi.”

Quyền Hàn nhẹ nhàng đem cô ôm vào lòng, muốn cho cô sự ấm áp và an ủi: “Đứa ngốc, em đừng cảm thấy mình là kẻ vô tích sự, vậy thì em quên hết tất cả đi, lấy dũng khí đối mặt với tất cả khó khăn, đánh bại những thứ khó khăn này, khó khăn cũng không là khó khăn, tất cả những điều tốt đẹp sẽ quần quanh.”

“Em có thể làm được sao?”

“Đi thôi, anh Quyền Hàn sẽ dẫn em đến một nơi.”

87. Chương 87: Tình Yêu Phải Cố Gắng Mới Không Hối Hận

“Em có thể làm được sao?” Giản Nhụy Ái sống trong mê mang, cô có thể chiến thắng tất cả mọi khó khăn sao, cái khó khăn này quá mạnh mẽ, cô lại là một con cừu non chẳng có năng lực chống đỡ.

Cho tới bây giờ, tế bào toàn thân chưa từng buông tha cho cô, luôn có giây thần kinh nhắc nhở cô chuyện Đơn Triết Hạo làm việc gì, đều có nguyên nhân.

Nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh, khiến cho cô không thể đoán ra nguyên nhân, nhưng mỗi lần anh lảng tránh, mọi lần anh không dám cùng cô đối mặt, cô cảm thấy mọi chuyện không tự nhiên như vậy.

“Đi thôi, anh Quyền Hàn dẫn em đến một nơi khác.”

Giản Nhụy Ái đi theo Quyền Hàn lên một lầu cao, cái chỗ này họ thường đến, đây là một tòa nhà cao tầng, có thể nhìn thấy cảnh đêm trước mặt, hơn nữa trên lầu cao còn có một nhà hàng lớn, thức ăn thơm ngào ngạt, cảnh đêm trắng lộng lẫy khiến cho tâm tình con người ta cũng tốt lên không ít.

Mỗi lần tâm tình Giản Nhụy Ái không được ổn, chỉ cần đi lên đây, cô sẽ cảm thấy khó khăn không còn là khó khăn nữa.

Cô đứng ở trước rào chắn, cúi người nhìn phố phường, nhìn ngọn đèn dầu tỏa rõ, cảnh đêm hiu hắt, buồn bực liền giảm đi, ngoài miệng hiện ra nụ cười rớt rớt.

“Cám ơn anh, cám ơn anh Quyền Hàn, anh vĩnh viễn là người hiểu em nhất.” Giản Nhụy Ái hướng về phía Quyền Hàn nở một nụ cười.

Quyền Hàn ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, hỏi “Còn nhớ khi còn bé, em đã nói những vì sao mang ánh sáng quá yếu ớt, nhưng lại chiếu rọi toàn bộ thế giới, em muốn trở thành sao, đem ánh sáng của mình chiếu rọi tâm linh mỗi người.”

Anh xoay người, dùng đôi mắt thâm tình nhìn Giản Nhụy Ái: “Nhưng lúc ấy trong lòng của anh nói gì biết không? Anh nói anh muốn bảo vệ ánh sáng của em, anh hiểu mình không thể cứ nắm chặt tay người mình yêu, nên anh đã buông tay em để cho em đến với người mình yêu, đó chính là Đơn Triết Hạo, nhưng nay anh không muốn bỏ qua một lần nữa. Anh yêu em, Nhụy Ái, cầu xin em cho anh một cơ hội, anh không muốn chỉ là anh trai của em, anh muốn là người bạn đời bên cạnh em.”

Sắc mặt Giản Nhụy Ái đầy vẻ khó tin, cô không nghĩ anh Quyền Hàn lại nói với cô như vậy, cô có chút luống cuống, cô rất rõ cảm giác của Quyền Hàn vào lúc này.

Cô chỉ có thể dần dần mà nhìn chăm chăm vào Quyền Hàn, tiến vào cảm xúc của anh, ánh mắt thâm tình như muốn đem những cảm xúc của anh hòa tan, lúc Quyền Hàn sắp hôn cô, cô quay đi chỗ khác.

“Thật xin lỗi, anh Quyền Hàn, em.”

“Không cần nói, em hiểu rồi, anh đã biết đáp án của em rồi.” Quyền Hàn nói trong cõi lòng tan nát, trên mặt ngăn một nụ cười, anh biết đáp án, cố gắng để tất cả hạ xuống, nhưng ít nhất vẫn phải cố gắng một lần, như thế có thất bại cũng không hối hận.

Cõi lòng Giản Nhụy Ái không muốn bất cứ ai tổn thương vì mình, nhưng cô lại cứ khiến cho họ tổn thương, cô không thể nào cứ đứng bên cạnh mà để mặc Quyền Hàn.

Thật lâu sau, Quyền Hàn đưa đôi mắt vô hồn nhìn cảnh đêm, còn cô thì cứ như đứa bé đã làm việc sai, ngoan ngoãn ngồi một bên, không dám nhúc nhích.

“Nhụy Ái, anh không có cách nào dẫn em về theo, em về một mình được không?”

“Ừ.” Giản Nhụy Ái biết mình không tư cách đứng bên cạnh anh, không yên lòng nhìn Quyền Hàn đang bị thương, nên lên tiếng nói: “Anh Quyền Hàn, em đi trước, anh phải chú ý an toàn nhé.”

Quyền Hàn nở nụ cười lạnh lạnh, nụ cười giống như tự châm chọc mình, nhưng có vẻ rất khổ sở, gương mặt anh tuần mang theo vẻ đau đớn, cầm chai rượu bên cạnh, mãnh liệt rót nó vào bụng.

Không biết bao lâu, những chai rượu trống ngày càng nhiều, ý thức mơ hồ không rõ.

Trác Đan Tinh nhận được điện thoại của Giản Nhụy Ái, liền chạy như bay đến nơi đó, nhìn những chai rượu chất chồng của Quyền Hàn, đáng vẻ nhếch nhác của anh, đây là lần đầu tiên cô gặp đáng vẻ này, cô đoạt lấy bình rượu: “Anh Quyền Hàn, anh làm sao vậy, không nên uống nữa.”

“Trả lại cho anh, em là ai mà trông mong chuyện của anh thế... anh muốn uống, uống cho đến chết mới thôi.”

“Anh Quyền Hàn, anh đừng uống như thế nữa có được không, em đưa anh về.” Trác Đan Tinh muốn dìu anh trở về, nhưng anh quá nặng, cô chỉ có một mình, làm sao mà đỡ nổi.

Một ông chủ đi qua, nói: “Tiểu thư, vị tiên sinh này uống say như vậy, tiệm chúng tôi có sẵn phòng cho khách, tôi sẽ dìu anh ta vào giúp cô.”

Trác Đan Tinh nhìn sắc trời cũng không muộn, anh Quyền Hàn lại uống nhiều rượu như thế, đoạt lấy rượu của anh, hướng về phía ông chủ nói: “Cám ơn ông.”

Hai người cố gắng dìu một chàng trai cao một mét tám vào trong phòng khách, sau đó Trác Đan Tinh vội vàng nói: “Cám ơn ông chủ.”

Trác Đan Tinh nhìn người nằm trên giường, khuôn mặt anh tuần, gò má đỏ ửng, trong miệng lẩm bẩm nói: “Nhụy Ái, Nhụy Ái.”

Trong lòng cô không thoải mái, chỉ có thể than thở, muốn đem anh kéo lại chính tề, đắp chăn, nhưng không ngờ lại bị Quyền Hàn trong mơ màng ôm lấy, để cô nằm trong lòng ngực anh.

Trác Đan Tinh cảm nhận được nhiệt độ trên người của Quyền Hàn, đổ mặt muốn giãy giụa đứng dậy.

Quyền Hàn ôm chặt lấy cô, để cho cô không cách nào nhúc nhích, gương mặt của cô dính vào bộ ngực cường tráng của anh, cảm giác hơi thở nóng bỏng, sắp đem cô thiêu đốt.

“Anh Quyền Hàn, buông em ra.” Trác Đan Tinh giùng giàng: “A!” Trợn to hai mắt, nhìn Quyền Hàn lật người đè lên thân thể cô, muốn đắm anh một cái, cô cảm nhận được trong tiếng hít thở và mùi rượu nồng đậm.

Mùi vị nồng nặc khiến Trác Đan Tinh cảm thấy buồn nôn, nhưng mùi rượu này cũng cho cô chút tư vị hạnh phúc.

Cô biết Quyền Hàn đang dùng lưỡi đặt lên môi cô một nụ hôn dạo đầu, đây là nụ hôn cô mong đợi nhất, coi như anh chỉ muốn thân thể của cô, Trác Đan Tinh cũng không thể từ chối mà ngăn cản.

Ngón tay thon dài của Quyền Hàn vuốt ve gò má của Trác Đan Tinh, chạm thật nhẹ nhàng, yêu thương mà vuốt ve giống như che chở bảo vật quý giá.

Trác Đan Tinh bị Quyền Hàn vuốt ve, hoàn toàn quên chống đỡ rồi, ánh mắt thoáng qua vẻ kinh hoàng.

Hô hấp Quyền Hàn trở nên dồn dập, trong mắt tràn đầy yêu thương, miệng nói một cách dồn dập: “Nhụy Ái, Nhụy Ái.”

Mấy câu nói đó kích thích Trác Đan Tinh, kéo cô từ trong u mê trở về với thực tại, cô liều mạng giùng giàng, coi như cô thích Quyền Hàn, cũng không muốn lần đầu tiên lại chỉ là vật thay thế một cô gái khác, làm như vậy đối với cô mà nói là sỉ nhục to lớn.

“Anh Quyền Hàn, anh tỉnh lại đi! Em không phải là Giản Nhụy Ái, anh buông em ra.”

Quyền Hàn dưới sự thúc giục của cồn rượu, cô gái bên dưới lại mang theo hương thơm dịu dàng và thanh nhã, đã sớm tàn phá ý chí của anh, cả người bị anh gắt gao ôm lấy.

Đem môi áp sát vào trên môi Trác Đan Tinh, khiến cho cô cùng anh giao hòa.

Trác Đan Tinh giùng giàng, lại giãy giụa cố khống chế chất men rượu trong người Quyền Hàn, mắt thấy từng lớp quần áo của mình rơi xuống đất, cô sợ hãi, lại chẳng biết phải làm sao.

Quyền Hàn không nghĩ đến việc cô gái bên dưới là ai, chỉ biết nó có sức hấp dẫn như một cây anh túc, làm cho anh chẳng có cách nào mà kiềm chế, chỉ muốn vào cuộc ngay lập tức

Anh đặt một nụ hôn nóng rực lên trán cô, cánh mũi, môi của cô, cả cằm cũng có một nụ hôn. Rồi bắt đầu đi xuống, không nhịn được gạt áo ngực của cô ra, nhìn thân thể xinh đẹp, bàn tay nóng bỏng lập tức đặt lên nhũ hoa đầy đặn của cô, cảm thụ sự mềm mại.

Trời sanh tính Trác Đan Tinh là to gan, nhưng gặp phải chuyện nam nữ hoan ái, dù sao cũng là lần đầu, trong hốc mắt là sự bất mãn, khủng hoảng và luống cuống.

Cô không có biện pháp cự tuyệt những động tác của anh Quyền Hàn, nếu như là người khác cô đã sớm cho anh ta về Tây Thiên rồi.

Nhưng người đàn ông trên người cô hiện tại là người đàn ông mà cô yêu nhất, cô chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực mà phối hợp, coi như trong mắt của anh không phải là cô.

Phố đêm phồn hoa, phòng khách hiện ra một mảnh kiêu diễm....

88. Chương 88: Hoàn Toàn Biến Thành Ác Quỷ

Ở trong nhà tay chân Giản Nhụy Ái trở nên luống cuống, nhìn từng giây từng phút trôi qua, từng giây từng phút trôi lại bay mất, hai người kia không có chút tin tức nào, cũng không biết Trác Đan Tinh có thể đem Quyền Hàn trở về không.

Cô nằm ở chiếc ghế dài trong quán, bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi.

Nghe âm thanh mở cửa, Giản Nhụy Ái chợt thức tỉnh, thấy sắc mặt âm u của hai người, lo lắng hỏi “Anh Quyền Hàn, Đan Tinh, tối hôm qua hai người ở đâu, sao bây giờ mới trở về.”

Trác Đan Tinh ngượng ngùng thả mắt xuống, không biết trả lời như thế nào về chuyện đêm qua của bọn họ.

Giản Nhụy Ái nghi vấn nhìn hai người, cứ có cảm giác bọn họ đang che giấu chuyện gì đó, hồ nghi cứ nhìn chăm chăm bọn họ, thấy quần áo trên người Trác Đan Tinh có chút nhăn nhúm, trên ngực hiện ra những dấu vết nhàn nhạt, đây hẳn là vết hôn, Giản Nhụy Ái hoàn toàn hiểu được những gì đã xảy ra đêm qua.

Đôi mắt Quyền Hàn trở nên thâm thúy, nhìn chăm chăm Giản Nhụy Ái, hít sâu một hơi, nắm tay Trác Đan Tinh, nói: “Nhụy Ái, anh và Trác Đan Tinh đã ở chung một chỗ, tội anh là một đôi.”

“Nhụy Ái, tớ.” Trác Đan Tinh nhìn vào đôi mắt kiên định của Quyền Hàn, trong lòng đã sớm vui mừng nở hoa, thấy Giản Nhụy Ái không động tĩnh, quệt mồm thâm hỏi: “Nhụy Ái, chẳng lẽ cậu không chúc phúc cho tớ sao?”

Giản Nhụy Ái bừng tỉnh khi hiểu ra, nếu như Quyền Hàn và Trác Đan Tinh ở chung một chỗ, đó là điều khiến cô vui nhất, cô đến chúc mừng cũng chẳng kịp, làm sao có thể không chúc phúc cho bọn họ: “Không phải, chỉ là tớ quá kinh ngạc, chúc mừng hai người, Đan Tinh, về sau cậu đã là chị dâu của tớ rồi.”

“Chị dâu, cậu được lắm đó Giản Nhụy Ái, nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tớ đi.” Trác Đan Tinh vui vẻ hướng về phía Giản Nhụy Ái hàm hồ, nhưng trong lòng chẳng vui vẻ tí nào.

Rốt cuộc, cô đã chờ được người mình thương nhất, hơn nữa còn đã qua đêm cùng anh.

Quyền Hàn nhìn hai cô gái nhỏ vui vẻ, nhìn Giản Nhụy Ái không tim không phổi mà mỉm cười, trong lòng liền giống như bị người ta chà đạp.

Chỉ là, cái kết cục này cũng rất vui mừng.

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua.

Giản Nhụy Ái nhận được lời mời đến nhà của bà nội Đơn Triết Hạo: “Bà nội, người kêu con đến có chuyện gì ạ?.”

“Chẳng lẽ không có chuyện gì thì không thể bảo cháu đến sao?.” Bà nội vui vẻ cười nói.

Giản Nhụy Ái ngẩng nhìn bốn phía, kể từ ngày đó bắt gặp chuyện tốt của anh, hai người đã không có liên hệ gì nữa, cũng không biết ngày tháng tiếp theo anh trôi qua như thế nào, nhưng mà anh thích cùng Lạc Tình Tình ở chung một chỗ, thì chắc chắn ngày tháng của anh sẽ vô cùng tốt đẹp? Giản Nhụy Ái có chút tự giễu, cổ giả bộ mỉm cười: “Bà nội.”

“Được, không cần nhìn, Hạo đang ở phòng của nó, dì Ngọc đi gọi cậu chủ xuống đây.”

Dì Ngọc mỉm cười lên tiếng: “Vâng”

Bà nội lôi kéo tay Giản Nhụy Ái, ngồi ở trên ghế sa-lon rồi khẽ nói: “Nhụy Ái, mấy ngày nay con đi đâu, sao không đến thăm bà nội, chẳng lẽ con quên mất bà nội rồi sao.”

“Không. Không có, làm sao con có thể quên bà nội, con.” Chỉ là không muốn nhìn thấy Đơn Triết Hạo, gặp mặt sẽ lúng túng, vì khi nhìn thấy anh, sẽ không cách nào giả bộ là không thấy, đi chúc phúc cho anh và Lạc Tình Tình, cô không thể nào tỏ ra cao thượng như thế.

Nghiêng đầu không thấy bóng dáng Đơn Triết Hạo, chỉ có dì Ngọc đi xuống: “Lão phu nhân, cậu chủ nói anh ấy có chuyện cần giải quyết, không làm xong không xuống nhà.”

Tâm Giản Nhụy Ái kéo kệt mà co giật, không nghĩ đến anh vừa quay lại với Lạc Tình Tình, thì đến cả mặt mình cũng không muốn nhìn nữa, ngoài miệng hiện lên một tia khổ sở: “Bà nội, nếu Hạo đã có chuyện thì đừng nên làm phiền anh ấy.”

Bà nội không hiểu cháu mình, gần đây rất khuya mới trở về, bà nghĩ rằng cháu trai là đi cùng với Giản Nhụy Ái, tự nhiên ngày ngày ngán ở chung một chỗ, coi nhau như người xa lạ.

“Nhụy Ái, lúc nào thì con về đây, bà nội rất nhớ con.” Bà nội mỉm cười và nói.

Tâm Giản Nhụy Ái giật bắn người, quay về đây, hiện tại người hẳn không nên quay về nhà họ Đơn là cô, mà người nên quay về là Lạc Tình Tình mới đúng.

“Bà nội, quán Nhân Ái còn nhiều chuyện, nên con không thể quay về đây, nhưng con vẫn có thể đến đây thăm bà.”

Bà nội lôi kéo tay Giản Nhụy Ái, đem chiếc nhẫn đã sớm chuẩn bị trước đeo vào ngón tay Giản Nhụy Ái, ngắm nhìn một hồi rồi khen: “Vừa vặn quá, thật là đẹp.”

Giản Nhụy Ái nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh, chiếc nhẫn màu vàng kim đơn giản, nhìn lại rất thanh nhã và cao quý: “Bà nội, chiếc nhẫn này có vẻ rất đắt, con không thể nhận.”

“Đứa nhỏ ngốc, chiếc nhẫn này là nhẫn truyền đời của nhà họ Đơn, hôm nay bà nội đeo nó cho con, mong con phải cố gắng bảo quản nó.” Bà nội vui mừng vỗ vỗ mu bàn tay cô, mềm mại không xương, da dẻ mảnh khảnh.

“Bà nội, món quà tặng quý trọng như thế, con càng thêm không thể nhận rồi.” Giản Nhụy Ái nghe thấy đây là vật gia bảo truyền đời, vội vàng muốn để nó xuống.

Bà nội liền ngăn cản: “Đứa ngốc, vì sao con lại không thể, con sắp trở thành con dâu nhà họ Đơn rồi, chiếc nhẫn này vốn là phải đưa cho con từ sớm, hơn nữa bụng của con lại đang có chất nhà họ Đơn, còn ai có tư cách hơn.”

“Bà nội, con. . . .” Hốc mắt Giản Nhụy Ái đỏ ửng, muốn nói ra, nhưng không dám nói, sợ bà nội chỉ thương hại mình mới làm thế: “Bà nội, vật này con không thể nhận được.”

Bà nội càng cảm thấy kỳ quái, khi Giản Nhụy Ái khóc, càng thêm không hiểu: “Có phải Hạo lại khi dễ cháu hay không, không có chuyện gì, bà nội sẽ làm chủ thay cháu.”

“Không phải vậy, bà nội, Hạo không có khi dễ cháu, chỉ là con không muốn ở cùng anh ấy, cháu cảm thấy hai người không hợp nhau, Đơn Triết Hạo nên lựa chọn một người có điều kiện hợp hơn cháu, có thể hợp với anh ấy, không phải là của cháu, cho nên. . . .”

Sắc mặt bà nội đại biến, đứng lên, kích động hét lớn: “Nhụy Ái, đừng nói dối, có phải Hạo khi dễ cháu không, Đơn Triết Hạo xuống đây ngay cho bà nội.”

Bà nội kích động hướng về lầu trên mà hô to, mọi người đều bất ngờ, nhìn vào trong mắt Giản Nhụy Ái, tất cả đều không thích hợp.

Khi Đơn Triết Hạo xuống lầu, thấy nước mắt của Giản Nhụy Ái, sững sốt mấy phần, đôi tay không tự chủ mà nắm chặt, vài phút sau, tất cả kinh ngạc bị anh đối thành lạnh lùng, ánh mắt quay sang liếc Giản Nhụy Ái và bà nội một cái.

Mãnh liệt ngăn cản nội tâm đang muốn xông lên ôm chặt Giản Nhụy Ái, đôi mắt thâm thúy tràn đầy lo lắng, đôi tay cố nén tâm tình mà bóp chặt đến nổi cả gân xanh, Đơn Triết Hạo đi tới sau lưng Giản Nhụy Ái, bàn tay vặn chặt vai của Giản Nhụy Ái.

“Hạo. . . .” Giản Nhụy Ái đột nhiên giật mình, trái tim đập loạn, bật thốt lên, khi cô thấy rõ gương mặt của Đơn Triết Hạo, khe cau mày nói: “Hạo, anh thả em xuống đi.”

“Hạo, cháu làm cái gì thế, nhanh thả Tiểu Nhụy xuống đi.” Bà nội ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo, làm sao mà anh lại biến thành kẻ lạnh lùng như thế.

Trước, Đơn Triết Hạo không có đưa Tần Lan về quê, trong lòng anh chỉ có mình Giản Nhụy Ái, lúc này vì sao anh lại đối xử như thế đối với Giản Nhụy Ái.

“Bà nội, người không cần lo lắng cho chúng cháu, đi!” Đơn Triết Hạo lạnh lùng nói xong, vẻ khát máu đến độ khiến bà nội cũng hoảng sợ.

89. Chương 89: Chi Phiếu Sĩ Nhục

Giản Nhụy Ái khó chịu bị anh kéo đi, từ khi Đơn Triết Hạo trở về, dường như anh đã thay đổi hoàn toàn. Không còn nữa một con người dịu dàng, dường như anh luôn tránh mặt cô, có lúc lại như đứa bé ăn vạ.

Hiện tại anh lại giống một con ác ma, nếu nói chuẩn xác hơn thì anh chính là một con ác ma đói bụng.

“Hạo, cháu nào như thế đủ rồi chứ. Cháu thật là quá đáng. Tại sao có thể đối đãi với Tiểu Nhụy như vậy. Tiểu Nhụy là người vô tội. Huống chi trong bụng của nó đã có con của cháu, cháu đừng khiến nó tổn thương.” Bà nội không nhìn nổi, bà chẳng biết vì sao anh lại khi dễ Giản Nhụy Ái lương thiện như vậy.

“Cháu.” Khóe miệng Đơn Triết Hạo nở ra nụ cười lạnh. Trong mắt mang theo lạnh lẽo và khinh thường. “Cháu, bà nội, con của cháu chỉ có một, nó nằm trong bụng của Tình Tình. Những người khác cần bản không quan trọng đối với con.”

Tay Giản Nhụy Ái chột vung đi, lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống đất rồi. Anh đang nói gì thế, tại sao Đơn Triết Hạo lại nói những lời tàn nhẫn như thế.

Hốc mắt cô tràn ngập nước mắt, lại quật cường không để cho nó chảy ra. Cắn môi, ngược mắt nhìn anh, môi mấp máy nói không ra lời.

Bà nội vội vàng đỡ Giản Nhụy Ái dậy. “Tiểu Nhụy, con làm sao vậy.” Sắc mặt cô xanh mét nhìn Đơn Triết Hạo, hoàn toàn không hiểu được anh.

“Được, cứ ở chỗ này giải quyết tất cả. Chúng ta chia tay đi, về sau cô không nên xuất hiện ở nhà chúng tôi nữa. Bởi vì như thế sẽ làm phiền tôi” Đơn Triết Hạo không nhìn tới ánh mắt Giản Nhụy Ái, giọng nói không có mang theo chút tình cảm nào.

“Hạo, con đừng quá phận như thế. Vợ chồng son gầy gở là chuyện bình thường, không nên đem chia tay ra mà nói.” Bà nội làm sao lại không nhìn thấy, thân thể kịch liệt đung đưa, bà không nghĩ đến chuyện Đơn Triết Hạo lại độc ác vậy.

Bà hiểu cháu của mình, anh luôn làm việc theo lý trí, không thường suy nghĩ đến tình người. Nhưng một khi đã quyết định thì không thay đổi. Lần này chuyện xảy ra như thế nào, anh đang cố tình chọc cho bà tức chết à?

“Bà nội, đừng có che miệng con.” Đơn Triết Hạo rút từ trong túi ra một tờ chi phiếu, ném cho Giản Nhụy Ái: “Nói đi, muốn bao nhiêu em mới bằng lòng chia tay. Cứ nói đi, tôi sẽ thỏa mãn em, chỉ cần về sau em đừng quấy lầy tôi nữa.”

Giản Nhụy Ái chẳng thể kiềm nước được nước mắt mình, thân thể run rẩy kịch liệt, ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo.

Gương mặt này, mấy ngày trước vẫn nói lời ngon tiếng ngọt, hứa hẹn sẽ cho mẹ con các cô có được hạnh phúc. Hôm nay, cầm tấm chi phiếu đuổi bọn họ đi là sao?

Cô biết Đơn Triết Hạo có nguyên nhân, nhưng đó là nguyên nhân gì?

Cánh tay cô run rẩy lôi kéo cánh tay Đơn Triết Hạo, không tin mà nói: “Hạo, anh cho em biết đã xảy ra chuyện gì rồi. Tại sao, anh lại thành ra như thế.”

“Tôi nói cho cô biết, chúng ta không hợp nhau, người tôi yêu là Lạc Tình Tình, cô cứ ở bên này dây dưa thì chẳng có lợi gì cả. Đừng nói rằng cô muốn chiếm đoạt tôi, hưởng hết vinh hoa phú. Tôi chán ghét hạng người nghèo nàn như cô lắm rồi, cả ngày chỉ biết đưa lòng tốt, lừa gạt sự đồng thuận của người khác cố lấy lợi ích về cho mình.”

“Bát.” Giản Nhụy Ái khó khăn khổ sở, trong lòng bị người ta hung hăng vạch một đường đau đớn, đau đớn điên cuồng. Tay của cô vung đến trước mặt Đơn Triết Hạo.

Một tát này, khai hỏa nội tâm của họ, như thể khai hỏa cả nhà họ Đơn, mọi người trợn mắt đầy kinh ngạc

Đơn Triết Hạo lấy tay đi sờ sờ gò má mình, vẻ mặt khinh thường hừ lạnh mấy tiếng. “Một tát này đối với tôi mà nó chẳng là gì. Nhưng nếu như lần sau vô lễ như thế nữa thì đừng trách tôi.”

Anh nắm lấy cổ tay cô, như thể muốn bóp nát nó đi, người duy nhất dám đánh anh, cũng chỉ là cô.

Giản Nhụy Ái cố nén cổ tay đang đau đớn, đưa mắt nhìn anh, chẳng tìm được bất cứ suy nghĩ gì trong mắt anh, chỉ có lạnh lẽo... cái loại lạnh lẽo khiến tim cô đau nhói.

Anh đưa mắt nhìn thẳng cô, mà cô thấy trong đôi mắt kia chỉ có một tia chán ghét.

Lý do duy nhất liên bề nát, đó là lòng tin cô dành cho Đơn Triết Hạo, tin rằng anh có nguyên nhân nên mới làm như thế.

Cô nhịn nước mắt xuống, để nó không ngừng chảy ra. Giản Nhụy Ái khom người cầm chi phiếu lên. Một tờ giấy lại có thể khiến cho hơi thở cô nóng rực, thật là nóng, nước mắt nóng bỏng như viên trân châu...

“Đơn Triết Hạo, tình yêu của em không có giá rẻ như vậy. Không phải tấm chi phiếu có thể chống đỡ được chuyện đó. Tình yêu của em chẳng chi trả bằng tiền, nên em sẽ trả nó lại cho anh. Em muốn để cho anh nhớ, vĩnh viễn anh cũng thiếu em. Đơn Triết Hạo vĩnh viễn thiếu Giản Nhụy Ái.”

Tay của cô nắm thật chặt chi phiếu rồi lại xé nát tờ chi phiếu, giống như xé nát vết thương khiến cô không thở nổi.

Trong tay nắm mảnh vụn tờ giấy, hung hăng ném cho Đơn Triết Hạo. Chi phiếu rải đầy sàn nhà. Có vài mảnh giấy dính trên tóc Đơn Triết Hạo.

Gương mặt kia thủy chung không có vẻ mặt gì khác ngoài chút dữ tợn.

Một khắc, Giản Nhụy Ái xoay người rời đi. Lòng của cô tê dại, cái loại đau thương đến tê tái tâm hồn, trái tim dường như chẳng còn đập. Cảm giác vô cùng khó chịu. Cô không muốn cảm nhận tiếp, đau đớn kia khiến cô chẳng thể chống đỡ nổi.

“Tiểu Nhụy.” Bà nội lo lắng nhìn Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái hướng về phía bà nội khoát khoát tay. Cô muốn chịu đựng một mình, nếu cứ đứng trước mặt Đơn Triết Hạo nữa cô sẽ hỏng mất... có thể cô sẽ đánh mất chính cô.

Coi như đi mỗi một bước đều đang chảy máu. Máu thịt be bét khiến tim đau đớn, nhưng cô chỉ muốn chịu đựng một mình.

Đơn Triết Hạo canh chừng bóng lưng cô, đôi tay không tự chủ nắm chặt, thân thể kịch liệt lay động. Trong mắt truyền tải quá nhiều tin tức.

Bóng lưng Giản Nhụy Ái khẽ run, chiếc bóng cô đơn mỗi lúc một dài. Gió thu quất vào đuôi tóc của cô, khiến nó có chút xốc xếch, quần áo tung bay như thể bóng dáng kia quá mỏng manh, quá yếu ớt. Anh đã phải cố gắng kiềm chế để không chạy đến bên cạnh cô.

“Bà nội, không nên hỏi cháu, cháu muốn những điều tốt nhất cho Tiểu Nhụy.”

“Hạo, nhưng cháu làm thế làm sao có thể khiến cho Tiểu Nhụy tốt được.”

“Cháu tin tưởng cả hai con điều chịu đựng nổi, chờ mọi chuyện qua rồi, tất cả đều tốt đẹp.” Trái tim Đơn Triết Hạo như bị đao cắt. Xoay người không để cho bà nội nhìn nét mặt luống cuống đầy ưu thương của mình.

Một chút nước mắt mặn mặn từ hốc mắt anh chạy xuống. Đơn Triết Hạo thề người để cho anh khổ sở, anh sẽ cho người đó khổ sở gấp đôi.

Giản Nhụy Ái kiên trì đi ra khỏi nhà họ Đơn. Đi ra cửa chính, đi tới cây đại thụ to. Thân thể mềm nhũn ngồi xồm xuống, vòng tay qua ôm chặt thân thể mình, một loại đau đớn vô danh ôm trọn lấy cô. Đau lòng sôi trào giống như động cơ xe đang chạy khuấy cho cô tê tâm liệt phế, nước mắt chạy xuôi, tiếng khóc thê lương.

Thì ra tình cảm của một người đàn ông lại mong manh như thế. Một giây trước hướng về phía người kia nói lời ngon tiếng ngọt. Một giây sau lại ghét bỏ người ta. Đàn ông nhanh thay lòng đổi dạ, đàn ông nhanh thay tâm đổi tánh tựa như một loại động cơ xe.

Cô bỏ tâm ra, hận không được giao trái tim đau đớn của mình cho anh. Dem sự đau đớn giẫm nát cõi lòng anh... Đau.

Giản Nhụy Ái không nghĩ đến Đơn Triết Hạo có thể độc ác như thế, nhanh chóng giao tâm lại cho Lạc Tình Tình. Hoặc giả dụ anh căn bản là không có giao trái tim đã cho mình, chỉ là hứng thú nhất thời rồi lại chán ghét nên anh trở về bên cạnh Lạc Tình Tình.

Suy đoán như vậy khiến Giản Nhụy Ái càng thêm đau lòng.

Giản Nhụy Ái khóc đến khi toàn thân chẳng còn chút sức lực nào nữa, hai tay chống đỡ cây đại thụ để đứng lên, bước chân vô hồn đi về phía trước.

Cô không muốn trở về nhà bởi cô không muốn khiến cho anh Quyền Hàn và Trác Đan Tinh lo lắng. Nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác này, cô mệt mỏi bước thật chậm.

90. Chương 90: Làm Bạn Gái Của Cháu

Giản Nhụy Ái nhớ đến ông nội, nhớ tới ba mẹ cô. Đã bao lâu rồi cô không được về nhà.

Cô móc trong túi ra một trăm năm mươi đồng. Quyết định rời khỏi thành phố này, về nhà một chuyến. Coi như tại quê không có người thân nhưng lại có hương vị của ba mẹ cô, nó khiến cô nhớ nhung điên cuồng.

Giản Nhụy Ái ngồi lên xe đồ để về nhà, nhà cô bên ngoài thành phố, cách thành phố chừng hai giờ đi. Khi đến gần nơi cần đến, cô mệt mỏi nhìn ra cửa sổ

Xe đồ từ từ đi tới, trên xe đồ một số hành khách cãi nhau, một số người vừa nói vừa cười. Nó khiến cô nhớ về những chuyện ngày xưa, những giọng nói thân quen khiến cho cô càng thêm đau lòng.

Xe đồ đi về phía trước, từ từ rời thành phố lớn, mang theo cô về một vùng quê xa xôi. Nơi đó cất giấu những ngày tháng đẹp nhất trong tuổi thơ cô, chỉ cần trở về cô đều cảm thấy bình yên bởi vì nơi đó chính là nhà của cô.

Lướt qua những ngôi nhà cao tầng, lướt qua những rừng cây. Xe đồ lái về phía biển rộng mênh mông và bát ngát, những cánh chim hải âu hợp xướng. Xuyên qua núi lớn, chậm rãi tiến về nhà cô.

Giản Nhụy Ái trở về thành phố thân quen, cô cố gắng điều chỉnh tâm tình mới xuống xe. Cô không phải là người mà khi không nhận được tình yêu sẽ không thiết sống mà tìm đến cái chết. Không có tình yêu cũng như không có bánh bao ăn mà thôi.

Cô nắm chặt tay tạo thành quả đấm, một cổ đau đớn truyền đến khiến ý thức khôi phục. Cô tự ép buộc mình đừng nghĩ đến chuyện gì khác. Không cần suy nghĩ tiếp về Đơn Triết Hạo. Cô phải học cách quên, phải biết chúc phúc cho anh.

Khi cô trở về quê nhà thì đã là ban đêm. Đường phố sáng ngời ánh đèn, bên tai là những âm thanh quen thuộc. Nhưng lại là khuôn mặt của những người xa lạ, một hoàn cảnh xa lạ. Giản Nhụy Ái ngây ngô đi trên đường cái. Xuyên qua từng dòng người, ánh mắt của cô sưng đỏ, bước chân suy yếu.

Giản Nhụy Ái giống như một người điên, treu chọc rất nhiều người. Nhưng cô chẳng hề phát giác, bởi vì tâm trí cô đã bị Đơn Triết Hạo chiếm lĩnh.

Sắc trời càng lúc càng muộn, gió nhẹ thổi khiến Giản Nhụy Ái có chút lạnh lẽo, cô mệt mỏi bước đi... Trải qua nhiều năm thay đổi, cô từ một người con của quê hương trở thành kẻ không ai quen biết. Cô sắp quên đường về nhà mất rồi.

Trong lòng của cô hiện ra căn phòng màu đỏ cũ kỹ, nơi này vốn phải thuộc về cô. Hiện tại đã người khác đang ở, cô nhìn cánh cửa quen thuộc, hoa viên quen thuộc, cảnh trí quen thuộc.

Lúc còn rất... rất nhỏ. Ba thường ôm cô ra đây ngồi ngắm trời mây, cho cô nô đùa, mẹ ngồi trong nhà giúp bọn họ cắt táo. Những hình ảnh đó, đã không còn nữa, kể từ khi cha mẹ rời đi đây là những ký ức khó quên nhất

Cô nắm Ngọc Quan Âm trên cổ của mình. Nước mắt rơi vào trên tay. Một giọt hai giọt. . .

“Đúng vậy. Cô. Có phải là người hay đứng trước cửa nhà con gái tôi hay không?”

Giản Nhụy Ái nghe chủ nhà nói thế, hoảng hốt đến đôi mắt sưng đỏ. Hơi sững sờ. Kinh ngạc gật đầu một cái. “Đây là nhà trước kia của con”

“Cô chính là cô gái mà ba mẹ đều chết rồi khi còn bé đó à. Thật là một đứa bé đáng thương.”

Cô vô cùng kinh ngạc, làm sao bà biết chuyện này, điều đó làm cho tâm trí cô run rẩy.

Chủ nhà ý thức được những lời mình nói. “Thật xin lỗi, tôi là người ít học nên không biết nói chuyện. Cô không cần để ý, có muốn vào trong thăm nhà một chút hay không?”

Tâm Giản Nhụy Ái lộ ra một chút bất ngờ, đưa mắt nhìn chằm chằm căn nhà mà cô nhớ thương, cố suy nghĩ xem lời mời của người phụ nữ kia có chân thành hay không. “Dạ. Cảm ơn đi.”

Cô theo người phụ nữ kia vào nhà, căn nhà được bày biện một cách sang trọng. Đi vào phòng. Những ánh đèn rực rỡ chiếu sáng khắp nơi, cũng chẳng còn phong cách của nhà cô ngày cũ.

Mở nhà cao hơn, bỏ đi lối kiến trúc xưa cũ, những thứ kia xinh đẹp hơn rất nhiều. Đi vào nhà, cũng không gặp cha mẹ cô.

Trông mắt trở nên ảm đạm, nhìn thấy đứa bé trai chừng năm tuổi, đưa đôi mắt nhìn chằm chằm cô, đôi mắt bé thể hiện đầy nghi vấn dành cho Giản Nhụy Ái.

“Tiểu Cảnh, qua đây chào chị đi.” Người phụ nữ ấy bảo.

Tiểu Cảnh hồ nghi nhìn Giản Nhụy Ái, gương mặt nhỏ đáng yêu nở ra một nụ cười, rồi lại nhào trong ngực Giản Nhụy Ái, liền thoát nói: “Chị thật xinh đẹp. Về sau làm bạn gái em đi.”

Giản Nhụy Ái ngây ngẩn cả người, lúng túng cúi đầu nhìn Tiểu Cảnh, nụ cười có chút cứng ngắt. “Ha ha. Hiện giờ còn nhỏ đã đáng yêu thế rồi.”

Người phụ nữ kia kéo Tiểu Cảnh qua, xem ra Tiểu Cảnh đã bị bà làm hư rồi: “Tiểu Cảnh, không được bướng bỉnh. Em gái con đâu.”

“Nó đây về háo sắc. Chị, chị thật xinh đẹp. Chị không nói chuyện tức là chấp nhận làm bạn gái em, chị cười với em đi.”

Tiểu Cảnh có dáng vẻ hơi tròn trịa. Nhảy cẫng lên vì vui mừng

Giản Nhụy Ái khá vui vẻ, không nghĩ đến đứa bé này lại hòa đồng như thế. Xem ra đi vào đây là lựa chọn sáng suốt, trong đầu nhẹ nhõm đi mấy phần.

“Tiểu thư. Cô không cần để ý. Tiểu Cảnh từ nhỏ đã bị tôi chiều hư rồi. Quá bướng bỉnh.”

Giản Nhụy Ái lúng túng đứng bên cạnh, mím môi, ngoài miệng nở ra nụ cười nhàn nhạt. Trong lòng có một con sóng mãnh liệt, bởi người nhà này rất ấm cúng, cho cô một cảm giác chan hòa.

Bỗng trong phòng truyền đến tiếng cãi vã: “Anh, anh ghen khi em đã có chồng. Cho nên gạt người ta à. Em sẽ không cần làm em gái anh nữa. Dung mạo anh xấu xí như con chó Hùng vậy.”

“Nụ Nụ, anh là anh trai. Em đừng có không lễ phép như thế. Anh là nam tử hán, anh sẽ bảo vệ em.”

“Không cần anh bảo vệ. Em đã có chồng, chồng em sẽ bảo vệ em.”

Một cô gái chừng bốn năm tuổi đi ra, mặc chiếc áo đầm nhỏ, đôi mắt to rõ. Thật là quá đáng yêu.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn về phía bọn họ. Sau hai đứa bé còn có một bóng dáng cao lớn mang theo sự lãnh khốc bẩm sinh, lãnh khốc ẩn chứa một tia vô tình, điều mà chỉ một mình Cụ Duệ Tường có mà thôi.

Vì sao anh lại xuất hiện trong nhà cô. Tròng mắt cô tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Nụ Nụ đưa đôi mắt không hài lòng nhìn Giản Nhụy Ái. Bóng dáng nhỏ nhắn trước mặt của bé. Đôi tay chống nạnh giống như bảo vệ người mà mình yêu thương nhất. Hiên ngang lắm liệt nói: “Không được tranh giành chồng với tôi.”

“Nụ Nụ. Không cho phép khi dễ vợ của anh.” Hai đứa bé đang vì chuyện ‘Chồng’ ‘vợ’ mà tranh chấp. Còn người lớn thì đứng đó ngơ ngác.

Mấy giây đã qua. Ba người lớn nhìn thẳng vào mắt nhau mấy lần. ‘hì hì’ cười ra. “Ha ha.”

Căn phòng vì những đứa bé mà trở nên ấm áp

“Không được cười.”

“Không được cười.”

Hai đứa bé bắt mắt nhìn ba người lớn. Bĩu môi. .

91. Chương 91: Phối Hợp Cùng Nhau Diễn Trò

Giản Nhụy Ái đang buồn bực, lại vì sự đáng yêu của hai đứa bé, làm cho tâm tình tốt lên rất nhiều, nhìn Cụ Duệ Tường hỏi “Làm sao anh lại ở chỗ này.”

Người di liền giải thích: “Duệ Tường, thật là đứa bé ngoan, đều là nó chăm sóc mẹ con chúng tôi, nếu không mẹ con chúng tôi đã sớm đối chết ở đầu đường.”

Chăm sóc, không nghĩ đến người lạnh lẽo, luôn tạo ra vẻ mặt bất cần đời, lại lương thiện như thế, thật là nhìn người không thể nhìn tương mạo, cô giật mình nhìn anh, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin được.

“Làm sao cô lại ở chỗ này.” Ánh mắt Cụ Duệ Tường tràn đầy nghi ngờ, sắc trời đã tối, theo lý, với tính tình bá đạo của Đôn Triết Hạo, và tình yêu anh dành cho cô, thì sẽ không để cô chạy loạn ra bên ngoài như thế này đâu.

Chẳng lẽ, bọn họ không còn yêu nhau nữa.

“Em. em.” Giản Nhụy Ái ấp a ấp úng không biết nên giải thích làm sao.

Chẳng lẽ, phải nói với Cụ Duệ Tường rằng cô đã bị Đôn Triết Hạo quăng đi, đau lòng, chạy đến quê nhà lẫn trốn sao.

Không được, Cụ Duệ Tường sẽ nói lại cho Đôn Triết Hạo biết, như thế cô sẽ không còn mặt mũi nào khi đứng trước mặt Đôn Triết Hạo nữa, Giản Nhụy Ái xoay người định rời đi.

Nhưng những động tác gấp gáp của cô, Cụ Duệ Tường hiểu ý cô, xem ra suy đoán của anh là chính xác.

Bên ngoài sắc trời đã tối rồi, không thể để cho Giản Nhụy Ái lưu lạc cả đêm: “Được rồi, tôi không buộc cô phải nói, buổi tối nay cô cũng chẳng có nơi nào để đi, thôi thì ở lại đây đi.”

“Đúng vậy! Sắc trời tối như vậy, một cô gái ở bên ngoài sẽ không an toàn, hơn nữa, trước kia đây cũng là nhà của cô, chẳng lẽ, cô không muốn ở đây sao, thôi thì cứ ở đây nhớ lại cuộc sống tốt đẹp trước kia.” Bà dì hiểu ý tứ của Cụ Duệ Tường, vội vàng phụ họa.

Giản Nhụy Ái cảm thấy mình bị người ta kéo đi, thả tròng mắt xuống, nhìn thấy Tiểu Cảnh vô tội mở to hai mắt, trong mắt lóe lên những vì sao: “Vợ yêu, ở lại đây được không?”

Tiểu Cảnh đưa đôi mắt đầm nước mắt lên, Giản Nhụy Ái chỉ có thể khom người, trấn an: “Tiểu Cảnh, đừng khóc.”

“Nếu như vợ đi ra ngoài, xảy ra chuyện gì, đều là con không bảo vệ tốt cho chị, như vậy con làm sao làm đàn ông.” Tiểu Cảnh đỏ mặt khóc thút thút nói.

Lời nói của Tiểu Cảnh, để cho Giản Nhụy Ái có chút khó xử.

“Cô cứ ở lại đây, tôi sẽ không nói cho Hạo biết đâu.” Cự Duệ Tường theo dõi tâm tư của cô, khéo hiểu lòng người nói.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngược mắt nhìn Cự Cuệ Tường, thấy ánh mắt bình thản không có một tia dao động của anh, khuôn mặt cô khẽ đỏ ửng, cắn cặp môi đỏ mọng, nhỏ giọng mà nói ra: “Cám ơn.”

Cô ở đây, cảm nhận được sự ấm áp khi bên người thân, Giản Nhụy Ái càng không nghĩ rằng một công tử như Cự Duệ Tường lại có thể nấu ăn, mỗi món ăn đều vô cùng phong phú, khiến cô lưu luyến mà quên đi tất cả.

Bọn họ nhìn những món ăn mê người trên bàn ăn, Giản Nhụy Ái chẳng có cách nào ngăn cản được sự hấp dẫn của các món ăn, cô liếm môi một cái.

Cự Duệ Tường yêu thương gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén của Nụ Nụ, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Thì ra người đàn ông lạnh như băng cũng sẽ cười, hơn nữa khẽ cười lại đẹp đến thế.

Nụ Nụ hạnh phúc nhai thịt kho, hài lòng hướng về phía Cự Duệ Tường nói: “Ăn ngon, tay nghề của chồng còn khéo hơn cả mẹ, về sau chờ vợ lớn lên cũng sẽ nấu cho chồng ăn.”

“Nụ Nụ, thật biết nghe lời.”

Cự Duệ Tường cưng chiều sờ sờ đầu Nụ Nụ, hiển nhiên lời nói của Nụ Nụ để cho anh rất hài lòng, anh mỉm cười hôn một cái lên gương mặt của Nụ Nụ, nụ hôn đơn giản như thế lại khiến cho Tiểu Cảnh bất mãn.

“Làm ơn, thời gian ăn cơm không nên đánh tình mắng tiểu, thật là ghê tởm.” Tiểu Cảnh đưa ánh mắt nhìn Giản Nhụy Ái, quệt mồm nói.

Giản Nhụy Ái rất thích nhìn nụ cười hoạt bát của hai đứa trẻ, không nghĩ đến đứa bé này lại bướng bỉnh như thế, nếu con của cô ra đời mà cũng bướng bỉnh như Tiểu Cảnh và Nụ Nụ, chắc cô sẽ mệt chết quá.

Cô gấp miếng thịt viên đặt vào chén của Tiểu Cảnh, Tiểu Cảnh hô: “Vợ, con không thích ăn thịt viên.”

Lúng túng dừng ở giữa không trung, cảm thụ mọi người đang quăng mắt về phía mình, thời điểm cô chưa biết làm sao, Cự Duệ Tường đưa chén tới: “Tôi thích ăn.”

Cô cảm kích nhìn Cự Duệ Tường, đem thịt viên đặt vào trong chén anh.

Bà di nhìn thấy một màn ảm áp kia, mím môi cười trộm .

Nụ Nụ không hiểu chuyện gì, nên thật thà nói: “Chồng, không phải chú cũng ghét ăn thịt viên sao?”

Không khí trong nháy mắt cứng lại, người di bất mãn quát lớn: “Nụ Nụ, không được nhiều chuyện.”

“Con biết rồi, vợ của Tiểu Cảnh không thích ăn thịt viên, chồng con cũng không ưa thịt viên, nhưng vì Tiểu Cảnh nên ăn giúp thịt viên, chồng, có phải chú thích vợ của Tiểu Cảnh không?”

Nụ Nụ nói xong, nước mắt rầm rầm rơi ra, càng khóc càng lớn tiếng.

Giản Nhụy Ái không nghĩ đến miếng thịt viên nhỏ thế, lại dẫn tới việc quanh co này, càng không nghĩ tới mấy đứa bé nhỏ tuổi như tư vị lại nhẫn nại như thế

Chỉ là việc Cự Duệ Tường thích mình, đó là chuyện không thể nào.

“Được rồi, thịt viên, cho mẹ ăn, vậy được rồi chứ.” Bà di cầm lấy thịt viên.

Trải qua việc di lương thiện giải vây giúp mình, lần này chiến tranh thịt viên liền thành công mà kết thúc, cãi vã cũng thành khói bụi bay đi.

Nụ Nụ đến cuối cùng vẫn là đứa bé, chỉ cần bé hài lòng, là không thèm khóc nữa mà cười tươi.

Mây tím ban đêm, phòng làm việc yên tĩnh, đèn huỳnh quang sáng trưng khắp muôn nơi.

Thân thể của Đơn Triết Hạo mệt mỏi đứng ở cửa sổ sát đất, tay cầm một ly rượu chân cao, trông mắt đen thâm thúy đưa mắt nhìn chiếc xe hơi bên dưới, đèn đường phản xạ qua tấm chắn thủy tinh chiếu rõ suy nghĩ của anh.

Ánh mắt càng lộ ra vẻ thâm thúy, anh khê nâng ly rượu lên, lắc lắc mấy cái, hơi ngửa đầu đem toàn bộ rượu uống cạn.

Không thể không thừa nhận, ban ngày nhìn thấy ánh mắt bị thương của Giản Nhụy Ái, anh không biết làm sao để đối mặt.

Những ký ức kia giống như ác ma đi theo anh quần vòng quanh, để cho đầu anh tê dại.

‘cốc cốc.’ Lạc Tình Tình mặc chiếc áo sơ mi trắng, trên mặt không hề son phấn, bộ dáng xinh đẹp lại thuần khiết, đàn ông vừa thấy đã thương, nhưng Đơn Triết Hạo lại không để cô vào trong mắt.

“Hạo, trẻ như thế, vẫn còn làm thêm giờ sao! Xem ra làm ông chủ rất khổ cực, chúng em là nhân viên cũng phải cố gắng nhiều hơn một chút rồi.” Lạc Tình Tình mang theo một túi canh giữ ấm đi vào.

Cô lưu loát sửa sang lại đồ, đem canh đặt lên bàn rồi đi tới cầm lấy ly rượu trong tay Đơn Triết Hạo, động tác vô cùng tự nhiên như thể cô là vợ của anh.

“Hạo, đừng uống rượu, ăn cơm trước đi, đối với thân thể sẽ ổn hơn.”

Đơn Triết Hạo đưa ly rượu vào trong tay Lạc Tình Tình, nâng gương mặt của cô lên, hôn một cái lên trán cô: “Cảm ơn em.”

Lạc Tình Tình không nghĩ đến sau khi đưa mẹ cô về quê, thái độ của Đơn Triết Hạo lại biến chuyển một trăm tám mươi độ như thế, biến chuyển ấy làm cho cô vô cùng kinh ngạc.

Nếu như Đơn Triết Hạo có mục đích, cô cũng muốn biết rõ ý tứ của anh, bàn tay to của cô vuốt chiếc váy cực ngắn để lộ ra cái đùi trắng nõn, hung ác bóp một cái, đau đớn trong nháy mắt khiến cho cả người chảy nước mắt.

Nước mắt từ từ chảy ra, nhìn bóng dáng của Đơn Triết Hạo đang ăn cơm, cô biết Đơn Triết Hạo sẽ xoay người, anh sẽ nhìn cô.

92. Chương 92: Mỗi Giây Mỗi Phút Đều Muốn Cô

Không ngoài dự đoán, Đơn Triết Hạo nghiêng đầu nhìn gương xinh đẹp lại tràn đầy nước mắt của Lạc Tình Tình: “Thế nào khóc, đừng khóc.”

Lạc Tình Tình thút thít, đem gương mặt đầy nước mắt chuyển đến trước ngực Đơn Triết Hạo, cô sợ hãi hỏi: “Hạo, anh sẽ luôn tốt với em như hiện tại sao?”

Thân thể Đơn Triết Hạo không khỏi cứng ngắc, ngoài miệng dán băng keo sắt khiến anh không nói nên lời, ánh mắt càng thêm thẳng thừng và kinh khủng.

Lạc Tình Tình cảm giác được sự biến hóa của Đơn Triết Hạo, thật ra thì, cô biết Đơn Triết Hạo có mục đích khác khi đến gần cô, nhưng mục đích của anh là gì thì Tình Tình đoán không ra, có lẽ cô chẳng thể nào đoán được suy nghĩ của Đơn Triết Hạo nữa rồi.

Trong lòng cô bất ổn, thấy hai mắt Đơn Triết Hạo sâu đến không thấy đáy, đôi mắt cô tràn ngập vẻ lo lắng và khiếp đảm.

Đơn Triết Hạo ôm ái nâng gương mặt Lạc Tình Tình lên, cúi người hôn lên những giọt nước mắt của cô, đôi môi từ từ di chuyển đến bên miệng của cô, đến bên tai của cô, dịu dàng mang theo ý lạnh nói: “Không phải em quá tham lam sao, tôi là người của em, em đừng cầu xin quá nhiều.”

Sắc mặt Lạc Tình Tình trở nên lúng túng, tròn mắt nhìn sâu vào hai mắt anh, thân thể khẽ lạnh run, cô hoàn toàn chẳng biết trong đầu Đơn Triết Hạo đang tính toán điều gì.

Nhưng tính cách này của anh, khiến cho trái tim cô càng băng giá, đầu óc cô càng hỗn loạn.

Cô cảm thấy giận chính mình, tại sao muốn ép Đơn Triết Hạo, biết rất rõ ràng Đơn Triết Hạo là người vô tình lạnh lẽo, bên trong con người anh là một tia khát máu.

Bàn tay Đơn Triết Hạo vỗ nhẹ nhẹ lên má Lạc Tình Tình, ngón tay vung lên, đặt trên cằm Tình Tình, giọng nói trở nên trầm thấp: “Đi, anh đưa em về.”

“Dạ, được.” Lạc Tình Tình yếu ớt nhỏ giọng lên tiếng.

Trên xe hơi, cả hai người không ai nói chuyện với ai, an tĩnh thưởng thức những bản nhạc không lời, nhưng trong không khí an tĩnh lại là hơi thở ngập tràn lo lắng.

Không lâu sau, xe đã dừng trước nhà của Lạc Tình Tình, Đơn Triết Hạo quẹo cua vào bãi đỗ xe bên cạnh, qua ánh sáng nhàn nhạt bên ngoài, có thể nhìn thấy không khí lạnh lẽo của hai người bên trong.

Xe bình thường chẳng có gì lạ, nhưng trong xe lại có hai người xa lạ, ngó dáo dác tìm thăm tình, khiến Đơn Triết Hạo không khỏi tự hỏi, vì sao anh tự dừng lại tức giận.

Hai người bọn họ bị theo dõi rất nhiều ngày, cho nên bọn họ đã vô cùng thận trọng rồi.

Lạc Tình Tình mang vẻ mặt quái dị nhìn Đơn Triết Hạo, theo ánh mắt của anh, cô nhìn thấy hai người phía sau, cô đã hiểu rồi, anh nguyện ý đưa cô về nhà, chính là anh dùng cô để làm mồi.

Thời điểm cô vô cùng kinh ngạc, tay Đơn Triết Hạo đã lôi kéo Lạc Tình Tình nằm xuống xe, đôi môi bao trùm lên môi cô, hung hăng hôn gặm cắn, điên cuồng ngược đãi, khiến sự lảng lơ của Lạc Tình Tình trào phúng ra ngoài.

Hai ba lần cô lộ ra phong tình lơ đãng, đôi môi rên rỉ từng hồi một, xuyên qua xe hơi, xuyên qua màn đêm yên tĩnh.

Người theo dõi sau lưng hai người, xem kịch vui của chiếc xe Ferrari sang trọng trước mặt, chiếc xe đang kịch liệt lay động, không cần nhìn cũng biết bọn họ đang làm gì.

“Bọn họ đều nói Đơn Triết Hạo sẽ không thể yêu em gái nhỏ bán cà phê, tôi cũng đã nhìn tận mắt rồi, gần đây, Đơn Triết Hạo đều qua đêm ở nhà Lạc Tình Tình, xem ra tin tức có phần sai lệch.”

“Đúng rồi! Đường đường tổng giám đốc tập đoàn lớn sẽ không muốn cùng em gái bán cà phê ở chung một chỗ, đi theo em gái bán cà phê nhiều ngày thật là lãng phí thời gian, xem ra phải gọi bọn họ dời mục tiêu mới được, đại mỹ nữ Lạc Tình Tình mới chính là người phụ nữ bên cạnh Đơn Triết Hạo.”

Trông mắt Đơn Triết Hạo đen nhánh hướng về phía Lạc Tình Tình, không có nghĩ đến cô sẽ lên tiếng, như thế càng tốt hơn, thật không hổ là cao thủ tình trường, ngoài miệng lộ ra nụ cười khinh thường.

Đôi tay vòng chắc, nằm ngang vị trí tài xế, phân phó nói: “Tình Tình, rên lớn lên, càng lớn càng tốt.”

Lạc Tình Tình đưa đôi mắt nghi ngờ, cô thận trọng nói: “Hạo, anh muốn em gọi bao lâu, gọi mãi như thế rất giả tạo.”

“A!” Còn chưa chờ Lạc Tình Tình phản ứng, thì đã ngồi trên người Đơn Triết Hạo rồi, lồng ngực cường tráng hiện ra ở ánh mắt của cô, cô cảm thấy phần thân dưới của Đơn Triết Hạo bắt đầu rục rịch.

Một cổ dịu dàng chặt chẽ bao vây lấy Lạc Tình Tình, thân thể trắng như tuyết, vòng hai tay qua ôm lấy Đơn Triết Hạo, gương mặt mỹ lệ áp sát vào bờ ngực của anh

“Ừm.” Trên người truyền đến một cảm giác u mê, khoe miệng truyền ra một trận rên rỉ.

Bàn tay to lớn của Đơn Triết Hạo đang vuốt ve người cô, chậm chạp không thấy bước kế tiếp, cô đưa ánh mắt mê ly nhìn Đơn Triết Hạo, ngón tay mảnh khảnh vẽ vòng tròn trên ngực của anh.

“Hạo, em nghĩ muốn rồi, cho em đi.” toàn thân Lạc Tình Tình đã mềm nhũn rồi, nhưng cảm giác hiện tại khiến cô chưa thể thỏa mãn, thân thể khó chịu giãy dụa, cứ như bị trăm ngàn con muỗi đốt.

Cô rõ ràng cảm nhận được việc Đơn Triết Hạo cũng đang có cảm giác, vậy tại sao Đơn Triết Hạo lại không thỏa mãn cô.

Cứ theo đà này, sẽ thiêu đốt người rồi, tay của cô không khỏi từ lồng ngực anh đi xuống dưới, đi tới bụng của anh, cố gắng hướng dẫn Đơn Triết Hạo, tuy cách một lớp quần, cô vẫn có thể cảm nhận được sự nóng rực của nó.

Cô muốn đi kéo khóa quần của anh ra, nhiệt độ trong xe oto bắt giác được đưa lên cao, phiền não nóng bỏng.

Đơn Triết Hạo giữ lấy cổ tay của Lạc Tình Tình, nhỏ giọng ra lệnh: “Không được lộn xộn.”

Lạc Tình Tình không thể ngờ được, đưa mắt nhìn Đơn Triết Hạo, rõ ràng nhìn thấy trông mắt anh cũng đầy dục vọng, tại sao lại bắt cô dừng lại.

Như vậy quá không giống như Đơn Triết Hạo, nếu nói đến chuyện này thì anh là kẻ phóng túng, anh cũng là người cường tráng khỏe mạnh, đối với việc này thì có nhu cầu khá mạnh mẽ, không nghĩ đến anh lại cố nhịn, nhịn như vậy không phải bảo vệ cô mà vì anh không muốn phản bội Giản Nhụy Ái.

Ý tưởng kia khiến Lạc Tình Tình điên cuồng ghen tỵ, cô không thể phản bác, nhưng cô không muốn nhận thua, thật vất vả, kiên trì đến lúc đi ra khỏi người anh.

Lạc Tình Tình ngồi xổm xuống, cứ như kẻ mè nheo đau đớn, cô khẽ cau mày.

Đơn Triết Hạo nghi vấn nhìn Lạc Tình Tình, thấy cô đang cố ý chống lại lệnh mình, lạnh lùng nói: “Cô nghĩ làm gì?”

“Hạo, anh là đang cố ý không phản bội Giản Nhụy Ái, em cũng biết anh muốn làm gì, anh đang muốn bảo vệ Giản Nhụy Ái, nếu như anh tin tưởng em, sẽ để cho em và anh cùng nhau bảo vệ Giản Nhụy Ái, chỉ là, hiện tại em muốn giúp anh, em hiểu rõ anh là người có tinh lực tràn đầy, nhịn rất khó chịu, em có thể giúp anh giải quyết nhu cầu.”

Lạc Tình Tình muốn khai phá dây chuyền, bàn tay Đơn Triết Hạo lại bắt cô ngừng lại, mắt lạnh lẽo hung hăng nhìn chằm chằm Lạc Tình Tình.

“Không nên chọc tôi, nếu không cô biết hậu quả, cút ngay xuống xe.”

“Hạo, em.” Lạc Tình Tình biết mình đã đi đến ranh giới cuối cùng của Đơn Triết Hạo, cũng không dám cãi lời, sửa lại quần áo, rồi xuống xe, đang muốn nói thêm vài câu, lại thấy Đơn Triết Hạo khinh thường mà bỏ đi.

Lưu lại những hạt bụi bay, khiến cô bị sặc cổ họng, mãnh liệt ho khan mấy tiếng, ngoài miệng nâng lên nụ cười giấu cợt.

Đơn Triết Hạo chạy xe như một tay đua chuyên nghiệp, đáng chết, anh đối với Lạc Tình Tình lại có phản ứng, đây là anh tự nhục mạ tình yêu của mình, đúng là không có tiền đồ mà.

Sau khi trở về nhà, chuyện đầu tiên anh là chính là đi tắm nước lạnh.

Đang liệu mạng khắc chế dục vọng, rốt cuộc dục vọng trên người đã bị anh hung hăng đè xuống.

Tóc ướt, vài sợi không ngoan chảy mồ hôi áp sát vào cái trán anh, ngồi ở bên giường, cầm tấm ảnh đầu giường lên, là ảnh của Giản Nhụy Ái, nụ cười như ánh mặt trời của cô như thể lấy qua anh, để cho khoe miệng anh cong lên nụ cười hạnh phúc.

Anh rất nhớ cô, mỗi phút mỗi giây đều muốn có cô bên cạnh, tay nhẹ lướt qua đôi môi nhỏ trong bức ảnh..

93. Chương 93: Tâm Tê Phế Liệt Khóc Thút Thít

Trời lại sáng, thời tiết cực kỳ sáng sủa, những áng mây trắng trôi chậm chậm, tựa như tâm tình của Giản Nhụy Ái, mây trôi đi nặng hồng về.

Tuy rằng hiện tại lòng của cô rất đau, giống như được bình yên an ủi, ký thác, ngôi nhà này, khắp nơi đều cho cô niềm vui, chủ nhân ngôi nhà này giúp cô thể hiện cuộc sống gia đình, cô thích cuộc sống ở nơi đây.

Thời gian hạnh phúc vĩnh viễn đều ngắn như vậy, cô trốn tránh, cũng nên trở về đối mặt, thay vì nấp ở đây làm con rùa đen rút đầu, còn không bằng lớn mật đi đối mặt.

Giản Nhụy Ái đưa ánh mắt lưu luyến nhìn hai đứa bé, cô ngồi xổm xuống ôm hai đứa trẻ: “Tiểu Cảnh, Nụ Nụ, chị đi đây, về sau chị sẽ lại về thăm các em.”

“Chị ơi! Chị vừa đến lại phải đi rồi sao, em thật vất vả mới thích được người xinh đẹp như chị, chị không cần em sao?”

“Làm sao có thể không quan tâm Tiểu Cảnh anh tuấn của nhà ta, nhưng mà chị phải về rồi, nếu không người nhà chị lại lo lắng.”

Giản Nhụy Ái buông Tiểu Cảnh ra, đi tới trước mặt người dì lớn, ôm ấp lấy bà, nước mắt trong hốc mắt không thể khắc chế được mà tràn ra ngoài: “Cảm ơn dì, cảm ơn dì, để cho con cảm nhận được hai tiếng gia đình, rất nhiều năm trôi qua, từ lâu rồi con đã quên mất cảm giác gia đình, từ nhỏ con đã trưởng thành ở Cô Nhi Viện, mỗi lần nghe được người khác nói về nhà, con cũng chẳng biết mình có cảm giác gì, cứ có cảm giác nhà chính là bốn vách tường và một cái giường lớn, hiện tại mùi vị thân thiết này cho con biết đâu là nhà.”

“Đứa nhỏ ngốc, nếu như con nghĩ muốn về đây, nơi này luôn hoan nghênh con.” Người phụ nữ ấy lao nước mắt trên gương mặt Giản Nhụy Ái, nhưng trong mắt bà cũng ngập tràn nước mắt.

Quan hệ của con người thật không thể tưởng tượng nổi, mới chung nhau một buổi tối, bà đã cảm thấy Giản Nhụy Ái là người lương thiện lại kiên cường.

Có lẽ đây chính là duyên phận.

Hai người chào tạm biệt Giản Nhụy Ái, sau đó cô ngồi trên xe thể thao của Cụ Duệ Tường, trở về nơi cô từng muốn chạy trốn.

Trong xe lâm vào hoàn cảnh yên tĩnh.

Giản Nhụy Ái nhàm chán cầm tờ báo lên, tùy ý lật, chuẩn bị xem báo chí giết thời gian, thì trong tờ báo lại là những hình ảnh mà cô đang cố tìm quên.

Nước mắt từ từ xông ra khỏi hốc mắt, rơi xuống trang báo, tờ báo rõ ràng đưa đến cô những hình ảnh mơ hồ, hình ảnh hạnh phúc trôi đi.

Cụ Duệ Tường đang lái xe, cảm giác tâm tình của cô biến hóa, nghiêng đầu nhìn thấy khắp gương mặt Giản Nhụy Ái đều là nước mắt, hạ thấp tầm mắt nhìn vào trang báo ‘Tổng giám đốc của tập đoàn Đan Thị dắt bạn gái đi chơi’

Hình ảnh lại là khoảnh khắc hai người đang hôn nhau, gương mặt hai người nhìn rõ ràng như thế, chẳng thể nào chối cãi được, nó khiến anh thấp thỏm nhìn Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái chết lặng, nhìn chòng chọc vào tờ báo, nhìn Đơn Triết Hạo mặc tây trang cùng màu với quần áo của Lạc Tình Tình, họ tay trong tay cùng nhau đi bộ, rồi bọn họ dắt nhau vào trong xe, sau đó là loạt ảnh triền miên, bắt mắt hiện ra trước mặt cô.

Không ngờ cô lại lần nữa vì Đơn Triết Hạo mà khóc, vì đoạn tình cảm giữa bọn họ mà tiết hận, mà thống khổ, Đơn Triết Hạo đã ra mặt biểu hiện tình yêu của bọn họ, biểu hiện rằng bọn họ đang hạnh phúc.

Cô chỉ là đứa ngốc, không hơn gì một đứa thiếu não.

Từ lâu rồi đã hiểu Đơn Triết Hạo là kẻ độc ác, nhưng không nghĩ anh độc ác đến trình độ này, quyết liệt như vậy, vô tình như vậy, lãnh khốc đến khát máu.

Bọn họ đã từng có những khoảnh khắc tốt đẹp và đáng nhớ, chẳng lẽ đoạn cảm giác kia là giấc mộng, tỉnh mộng, cô cũng không còn gì nữa, Cô bé lọ lem vẫn chỉ là Cô bé lọ lem mà thôi.

Đoạn cảm tình này, cũng chỉ là chuyện của riêng cô, một người nhớ nhung, một người nghĩ tới một người khác.

Cụ Duệ Tường không yên lòng nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái một cái, kêu lên: “Giản Nhụy Ái, Giản Nhụy Ái, cô không sao chứ?”

Giản Nhụy Ái chưa kịp hồi hồn, máu toàn thân giống như bị rút sạch, lạnh lẽo đến độ chẳng thể lạnh hơn, cô không thể tin chuyện này được, cô hoàn toàn không thể tin rằng Đơn Triết Hạo đã đổi tâm.

Cụ Duệ Tường dừng xe lại bên đường, nghiêm túc nhìn Giản Nhụy Ái, thấy sắc mặt của cô trở nên tái nhợt, tay cầm tờ báo mà run lẩy bẩy, không nói một lời, ngồi ở vị trí kế bên tài xế, trên mặt là vẻ thê lương, khổ sở.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của bọn họ, cũng làm cho anh đau lòng.

Trong phút chốc, Giản Nhụy Ái đã dùng mu bàn tay xoa xoa nước mắt của mình, nghiêng đầu nhìn Cụ Duệ Tường, ánh mắt không lay động, ngoài miệng kéo ra một nụ cười: “Anh nói xem, bọn họ là một đôi tình nhân, chỉ vì em xen vào giữa bọn họ, bọn họ mới phải chia tay, hiện tại người có tình lại trở về với nhau, có phải em nên chúc phúc bọn họ hay không?”

Từng chữ cô nói ra, tựa như thanh sắc đâm vào tim cô, hung hăng thổi mạnh là cội lòng Giản Nhụy Ái, khiến trái tim cô đau đớn, máu thịt be bét, đau đớn đến không từ nào diễn tả nổi.

Cụ Duệ Tường nhìn vẻ mặt Giản Nhụy Ái, bàn tay giữ chặt lấy ót cô, để cho cô ngã trên vai mình, bình tĩnh cùng cô chia sẻ cảm xúc.

“Ồ, ồ.” Giản Nhụy Ái không chế để mình không phải gào khóc, khóc đến thê thảm, giống như muốn đem cả ruột khóc ra ngoài, càng khóc càng lớn tiếng, giống như muốn dùng nước mắt lau khô cảm xúc, lồng ngực đau đớn không cách nào hít thở, thân thể không ngừng run rẩy.

Giản Nhụy Ái đứng dậy hít mũi một cái, đau đớn từng hồi một rỉ máu, lau khô nước mắt của mình, chờ đến nói: “Cảm ơn anh, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Cụ Duệ Tường liếc mắt nhìn Giản Nhụy Ái lần cuối, rồi mới khởi động xe.

Giản Nhụy Ái quay đầu nhìn ra cửa sổ, khiến gió lạnh đánh vào trên mặt, như muốn để nó làm cho cô tỉnh táo, từ lúc mới bắt đầu đã biết rõ Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình là bạn thanh mai trúc mã, bọn họ là có hiểu lầm mới tách ra.

Nếu như nói người thứ ba, có lẽ cô mới là kẻ thứ ba trong tình cảm của bọn họ, hướng chi, người mình thích tìm được hạnh phúc, không phải cô nên vui vẻ sao, tại sao khi nhìn thấy hình ảnh Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình ôm hôn nhau trên mặt báo, cội lòng cô như có ai đó cắt ngang.

Bọn họ hạnh phúc như thế, một đôi trời đất tạo nên, hoàng tử cùng công chúa xứng đôi, khiến cho lòng người không nở chia cắt.

Xe từ từ tiến vào thành phố quen thuộc, nội tâm Giản Nhụy Ái nặng nề thêm mấy phần, xe dừng lại trước một tòa nhà xa hoa, cô nghi vấn nhìn Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường khéo hiểu lòng người chỉ vào đồng hồ đeo tay: “Là buổi trưa, cô cũng đói bụng rồi, ăn cơm trước đi.”

“Không cần, tôi không muốn.” Giản Nhụy Ái không muốn gây thêm phiền toái cho Cụ Duệ Tường, nhưng bụng cô không có tiền đồ mà kêu ọ ọ, cô chỉ có thể lúng túng đưa mắt nhìn Cụ Duệ Tường, nở ra nụ cười ngượng ngùng.

Cung kính không bằng tuân mệnh đi theo Cụ Duệ Tường vào trong, ánh mặt trời đánh vào cái lưng cường tráng của anh, nhìn lại càng thêm lạnh lẽo, người bên ngoài rất khó cảm nhận được sự ấm áp của anh.

Đơn Triết Hạo bá đạo cùng Cụ Duệ Tường lạnh lẽo, hai tính tình chênh lệch lớn như thế, lại có thể ở cùng một nơi, trở thành bạn bè thân thiết.

Đang lúc cô suy nghĩ lung tung, thức ăn mỹ vị đã đặt tại mặt bàn, nhìn lại những ngón ăn đủ màu sắc và hương vị, làm cho người ta nhìn không được mà chảy nước miếng.

Cô lúng túng nhìn Cụ Duệ Tường, mỉm cười một tiếng: “Tôi có thể chạy sao? Thật đối a!”

Cụ Duệ Tường gật đầu một cái, mí mắt không có liếc nhìn cô, chỉ chuyên tâm ăn thức ăn của mình.

Nhưng trái tim lạnh băng của anh bởi vì nụ cười của Giản Nhụy Ái, có chút xúc động, chỉ là tình cảm đơn giản kia đã bị anh lấy khí lạnh che giấu.

Giản Nhụy Ái biết Cụ Duệ Tường không thích nói chuyện, cũng không dám quấy lấy anh trò chuyện, yên lặng mà ăn cơm.

Ngay sau đó, một giọng nói xinh đẹp vang lên bên tai cô: “Hạo, đó không phải là Nhụy Ái và Duệ Tường sao? Bọn họ dường như đi ăn cùng nhau kia.”

Một bóng dáng nam to lớn cùng cô gái nhỏ nhắn xuất hiện trong nhà ăn.

94. Chương 94: Đơn Triết Hạo Tức Giận Vì Ghen

95. Chương 95: Thiên Đường Dưới Chân Ta

Hôm sau, một luồng ánh sáng sinh động chiếu khắp mặt đất, không khí cũng bị thời tiết làm cho ảnh hưởng, trở nên nóng bức hơn bên ngoài.

Giản Nhụy Ái mang theo nội tâm thấp thỏm ngồi ghé sau bên cạnh Cụ Duệ Tường, có thể nguyên nhân trong lòng, khiến cô cảm thấy không khí nóng bức hơn rất nhiều, cái trán khê rịn mồ hôi.

Cụ Duệ Tường đưa khăn giấy cho cô, quan tâm nhìn Giản Nhụy Ái, rất sợ cô vì khấn trương quá độ mà té xỉu: “Nhụy Ái, em rất nóng sao? Hạo, giảm nhiệt độ xe xuống đi.”

Đơn Triết Hạo nghiêng đầu nhìn sắc mặt khó chịu của Giản Nhụy Ái, trong lòng ‘lộp bộp’, vội vàng đem nhiệt độ điều ở mức vừa phải, lấy chai nước suối đưa cho cô: “Uống nước nhiều sẽ tốt cho cơ thể.”

Giản Nhụy Ái sững sờ mấy giây, nhận lấy nước suối: “Cám ơn.”

Nội tâm Lạc Tình Tình ghen tức, hướng về phía Giản Nhụy Ái giống như vô ý mà có ý kiến.

Sức nắm chai nước của Giản Nhụy Ái càng chặt, không phải chưa gặp qua việc bọn họ ở bên cạnh nhau, sao cô lại khấn trương đến thế, cô cảm thấy mình thật không có tiền đồ.

“Nhanh lên một chút KIII..AI...!!!” Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái nắm chặt chai nước trong tay, không có động tĩnh, anh cầm lấy chai nước đã mở nắp đưa cho cô: “Uống một chút, có thể sẽ thoải mái hơn.”

“Cám ơn.” Môi Giản Nhụy Ái nâng lên nụ cười nhàn nhạt, uống mấy ngụm nước, cảm giác khấn trương trong lòng vẫn tồn tại.

Hai mắt Đơn Triết Hạo không khống chế được cứ nhìn vào kính chiếu hậu, thỉnh thoảng quan sát phản ứng của cô, đưa tay đến kiểm tra nhiệt độ xe, rất sợ Giản Nhụy Ái không thích ứng.

Anh mờ ám, Giản Nhụy Ái cũng không có phát hiện, nhưng Lạc Tình Tình có để ý nên điên cuồng ghen tỵ.

“Nhụy Ái, làm sao cô lại đổ mồ hôi như thế! Người ta nói, người quá béo tốt mới có mồ nhiều vì thế sẽ dễ dàng chảy mồ hôi, tôi cũng vậy không có gặp nhiều người mập, nhưng cô đâu có mập mà sao lại chảy mồ hôi nhiều thế.”

Lạc Tình Tình không chua không ngọt nói xong, nội tâm cực độ khi dễ, cô không biết Giản Nhụy Ái có bản lĩnh gì, chỉ giả bộ yếu đuối một chút mà thôi, lại có thể khiến cả hai người đàn ông trên xe lo lắng cho cô, nên tâm tình Lạc Tình Tình vô cùng khó chịu.

Trước kia, Cụ Duệ Tường và Đơn Triết Hạo đều chỉ quan tâm đến cô, vậy mà Giản Nhụy Ái vừa xuất hiện, bọn họ lại đem toàn bộ phúc lợi đáng lẽ thuộc về cô dời lên người cô ta, trong lòng cô lại càng không chịu khuất phục.

Giản Nhụy Ái lúng túng nhìn mình, cô là rất gầy, cô không thể so sánh những lời nói của Lạc Tình Tình, nhưng cô rất hài lòng với vóc dáng của mình, mặc dù không tính là có lỗi có lỗ, nhưng cũng là trước sau lỗi lỗ.

“Từ bé thân thể của tôi đã không tốt, tương đối dễ chảy mồ hôi.” Cô dịu dàng giải thích.

“Nhìn ra, Nhụy Ái rất giống em Lâm, yếu ớt nhiều bệnh, bộ dáng như vậy mới cần có Cụ Duệ Tường bên cạnh bảo vệ cô.”

Trên xe, hai cô gái, cô có tôi không bàn luận về nhau, hai người đàn ông yên lặng nghe, không ai lên tiếng.

Giản Nhụy Ái miễn cưỡng nằm ở bờ cát, tận tình để cho ánh mặt trời tắm rửa cảm xúc.

Vào giờ phút này, bọn họ đang ở trong biệt thự của Cụ Duệ Tường, không nghĩ đến Cụ Duệ Tường lại sở hữu ngôi biệt thự vô cùng tráng lệ, bên cạnh chính là một bờ biển dài.

Bầu trời cực kỳ rực rỡ, trên bờ cát là một cô gái xinh đẹp như thế, không hề kiêng dè mặc bikini chạy tới chạy lui trên bờ cát, hấp dẫn đông đảo đàn ông quan sát.

Giản Nhụy Ái nằm ở trên ghế, nhìn nước biển xanh lam, theo gió phấp phồng, sóng lớn mãnh liệt, không khí tràn ngập mùi vị ẩm ướt, nước biển làm cho người ta không còn cảm thấy ừ ừ, sức quyến rũ của nó cuốn hút người nhìn.

Phần cảnh sắc xinh đẹp này, hiện ra trước mặt Giản Nhụy Ái, để cho cô như mê như say.

Giữa không khí an tĩnh, vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Thích không?”

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn Cụ Duệ Tường đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, anh mặc quần bơi, ngồi bên cạnh Giản Nhụy Ái.

“Ừ, rất xinh đẹp.” Giản Nhụy Ái ra sức gật đầu, này đã không còn gọi là đẹp, mà gọi là Thiên đường, nhớ tới một ca khúc của Trương Kiệt, Thiên đường dưới chân ta.

Và cô chỉ có thể dùng câu đó hình dung hoàn cảnh này mà thôi.

Cụ Duệ Tường bị phần hồn nhiên của Giản Nhụy Ái hấp dẫn, anh không ngờ mình dễ dàng bị cuốn hút như thế, đưa bàn tay to lớn đến trước mặt cô: “Đưa cho em.”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn con ốc nhỏ trong tay Cụ Duệ Tường, con ốc thật là xinh đẹp, cô càng không ngờ anh lại tặng nó cho cô.

Con ốc nhỏ rất đáng yêu, hình dáng quái dị, chẳng giống những con ốc khác, có điểm đặc sắc riêng, cô đưa tay cầm lấy con ốc nhỏ: “Thật xinh đẹp, là cho em sao?”

“Đúng, chỉ là, nếu như em không muốn, có thể không cần.”

Cụ Duệ Tường nói qua xong chuẩn bị quăng con ốc đi, lại bị Giản Nhụy Ái kéo lại, con ốc xinh đẹp thế này vứt đi vô cùng đáng tiếc.

“Người nào. Ai nói em không thích, anh không có con mắt để nhìn sao.” Giản Nhụy Ái đoạt lấy con ốc nhỏ, quệt mồ hôi, gương mặt trắng nõn bị ánh mặt trời phơi đỏ ửng, càng thêm có lực hấp dẫn.

Giờ khắc này, ánh mắt Cụ Duệ Tường đã không tự chủ được mà nhìn cô, rốt cuộc hiểu rõ tại sao Đơn Triết Hạo lại lâm vào đoạn tình yêu của cô trong đoạn thời gian ngắn ngủi như thế, cứ ở chung với Giản Nhụy Ái, thì sẽ thấy người cô tỏa ra sự hấp dẫn khiến người ta khó chống đỡ

Lạc Tình Tình giúp Đơn Triết Hạo thoa kem chống nắng, ngón tay không xương tinh tế lau đều tấm lưng anh, thay vì nói lau, thì nói thẳng là đang vuốt ve nó.

Tấm lưng cứng rắn, cũng giống như tính cách của anh, không cách nào ngăn trở khí phách, làm cho lòng người vui mừng và hạnh phúc, ánh mắt của cô đang nhìn Giản Nhụy Ái, ngoài miệng lộ ra nụ cười rục rờ: “Hạo, không nghĩ đến Nhụy Ái và Cụ Duệ Tường lại có thể ở chung một chỗ, anh có thấy bọn họ vô cùng xứng đôi không?”

Thân thể Đơn triết hạo ngồi dậy, đem Lạc Tình Tình ôm vào trong lòng, ánh mắt trở nên sắc bén, giống như ánh mắt của chim ưng, bắn thẳng đến Giản Nhụy Ái, rồi thu hồi ánh mắt, ở bên tai Lạc Tình Tình, nhẹ giọng cảnh cáo: “Lạc Tình Tình, cô chỉ nên làm tốt bổn phận của mình, không cần gây sóng gió, nếu không, cô biết hậu quả.”

Nụ cười trên mặt Lạc Tình Tình trở nên cứng ngắt, sau lưng thẳng tắp, nhìn thẳng ánh mắt đầy vẻ hận thù, trong lòng không khỏi run rẩy.

“Hạo, em.”

“Được rồi, không cần cô giải thích.” Đơn Triết Hạo ngoài miệng lộ ra nụ cười, thế nhưng nụ cười kia là vẻ mặt kẻ người phụ nữ đang run rẩy trong lòng mình.

Giản Nhụy Ái quyết định không để ý đến những chuyện phiền lòng kia, tự nhiên cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều.

Cô không muốn nhìn thấy Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình nữa, nhưng mắt lại không khống chế được mà quay về phía bọn họ, nhìn như thế nào cũng là một màn hài hòa, trong lòng lại biết cảm giác đau đớn mờ ảo, xem ra mình thật là tự gây nghiệt rồi.

Nước biển và chân mây như thể hòa chung làm một mảng, bầu trời xanh thẳm, hải âu trắng bay lượn trên bầu trời tự do, trên biển có rất nhiều người lướt sóng, có người ngồi lên trên thuyền chân đạp, tỉ mỉ nói chuyện với nhau .

Đôi mắt xinh đẹp nhìn những hoạt động kia, Giản Nhụy Ái cũng đã không thể thờ ơ lơ đãng, bỏ xuống tất cả không vui, nhào vào trong biển rộng.

“Cụ Duệ Tường, chúng ta chơi đạp thuyền thôi.” Trên mặt Giản Nhụy Ái là nụ cười rục rờ, cô lên tiếng đề nghị.

Hai người ngồi lên thuyền chân đạp, Giản Nhụy Ái cố sức đạp, chiếc thuyền đi một đoạn nhỏ sẽ tạo thành chút dấu vết trên mặt biển, những dấu vết kia khiến cô thoải mái hơn.

Cụ Duệ Tường tựa như một kỵ sĩ, luôn cố gắng bảo vệ an toàn cho Giản Nhụy Ái.

Thân thể đang không ngừng vận động, mệt sắp không thở nổi, nhưng suy nghĩ lung tung trong đại não đã giảm bớt rất nhiều.

Cô vô lực dựa vào lưng vào thuyền, ánh mắt quay nhìn chung quanh, thấy hải âu trắng tại mặt biển như chuồn chuồn lướt nước, cảnh sắc xinh đẹp đó khiến Giản Nhụy Ái hoan hô.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, anh xem, thật là đẹp quá!”

Cô hạnh phúc nắm cổ tay Cụ Duệ Tường, lớn tiếng kêu.

Tâm tình cực kỳ tốt, có thể vì cảnh sắc xinh đẹp hun đúc nên, tất cả chuyện không vui, cũng chẳng còn tồn đọng trong tâm trí.

96. Chương 96: Cứu Đơn Triết Hạo Thêm Lần Nữa

Tâm tình Cụ Duệ Tường bị Giản Nhụy Ái làm cho ảnh hưởng mà trở nên cực kỳ tốt, giống như thật lâu rồi anh không có tâm tình tốt như thế, dùng sức đập thuyền, ngoài miệng nâng lên một nụ cười.

Anh cố ý lay động thuyền mấy cái, chọc cho Giản Nhụy Ái vì hoảng sợ mà thét lên, kéo cánh tay của Cụ Duệ Tường, lên tiếng kêu la: “Cụ Duệ Tường, anh đừng làm như thế, a!”

“Ha ha.” Cụ Duệ Tường khắc chế không được, cất tiếng cười to .

Hai người vui vẻ, tiếng cười truyền khắp cả biển.

Đơn Triết Hạo nhần nhịn sắp đến cực hạn, trông mắt thô bạo nhìn chăm chú hai người trên bãi biển, bọn họ hình như chơi không chán, cũng không có chú ý ánh mắt nóng hừng hực của anh.

Anh ra sức nhảy xuống biển, đem tức giận hóa thành sức lực, bơi lội.

Giản Nhụy Ái coi như ở vui vẻ, nhưng cô vẫn luôn dõi theo Đơn Triết Hạo, coi như cô khắc chế không nhìn tới, nhưng cô không khống chế được tiêu cự của mắt mình.

Khi cô nhìn thấy Đơn Triết Hạo rơi xuống biển, cô giật mình, thiếu chút nữa nhảy xuống nước, không ngờ rằng Đơn Triết Hạo lại biết bơi, cô đưa đôi mắt tràn đầy không tin tưởng, nhìn Đơn Triết Hạo ra sức bơi lội.

Cụ Duệ Tường giống như nhìn ra suy nghĩ của Giản Nhụy Ái, giải thích: “Hạo, anh ta là người đàn ông theo chủ nghĩa phái mạnh, một lần kia rơi xuống nước, phải dựa người ta cứu mạng, anh ta cảm thấy không có mặt mũi nào nữa, hơn nữa nếu như tương lai em rơi xuống nước, anh ta hoàn toàn không có năng lực để cứu em, cho nên, anh ta đã đi học bơi lội, học những động tác cơ bản và học nổi lên.”

Giản Nhụy Ái khó có thể tin nhìn Cụ Duệ Tường, không nghĩ đến Đơn Triết Hạo lại vì cô mà đi học bơi, một người đàn ông tự phụ như anh lại vì cô mà quyết tâm làm những chuyện không muốn làm, cô cảm kích đến hốc mắt trở nên ửng hồng.

“Tại sao anh ấy không biết bơi lội.”

“Hạo, vào năm anh ta mười một tuổi có một lần anh ta bị bắt cóc, không muốn làm bà nội lo lắng nên anh ta muốn tự cõng trời cho mình; không ngờ vừa chạy khỏi chỗ đám lưu manh, không cẩn thận rơi xuống sông, suýt nữa bị chết đuối, từ đó về sau Hạo gặp nước liền cảm thấy sợ hãi, nhược điểm chí mạng của anh ta là bơi lội, không nghĩ đến anh ta vì em mà bỏ đi sợ hãi, Hạo chưa bao giờ như thế, nó chứng tỏ rằng trong lòng anh ta có em.”

Mỗi lời nói của người kia đều đi vào tâm khảm của Giản Nhụy Ái, cô kích động muốn chạy đến ôm chầm lấy Đơn Triết Hạo, tại sao kẻ ngốc kia lại không nói cho cô biết, tại sao phải cứ bắt cô lo lắng.

Hốc mắt cô trở nên ửng hồng, trong lòng có cảm giác trống rỗng, đúng rồi! Cô nên vui mừng, dù sao trong lòng anh cũng có cô.

“Coi như anh ấy từng làm chuyện như vậy, nhưng trong lòng của anh ta đã không còn em.” Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt ảm đạm nhìn xuống, cô gái bên cạnh anh cũng không còn là cô nữa.

“Ha ha.” Cụ Duệ Tường liền cười mấy tiếng: “Trong lòng anh ta có em hay không, anh không rõ lắm, nhưng em có thể biết, đi thôi, đã đến lúc, đổi lên bờ.”

Giản Nhụy Ái nghe mà như kẻ hồ đồ, có lẽ bọn họ đều là những công tử có tiền, họ không giống như bọn người nghèo các cô.

Làm chuyện gì, luôn có điểm cuối, hôm nay chơi thật rất vui vẻ, cô rất cảm kích người con trai bên cạnh, anh để cho cô hiểu, cô đã từng có vị trí quan trọng trong lòng Đơn Triết Hạo, như vậy thật là tốt.

Cụ Duệ Tường ôm chặt Giản Nhụy Ái đang trở nên yếu đuối, yêu thương đỡ cái trán đầy mồ hôi của cô, xem ra hôm nay đã tiêu hao rất nhiều sinh lực, anh bế ngang người Giản Nhụy Ái hướng về chiếc ghế trên bờ cát.

Giản Nhụy Ái yếu đuối và mệt mỏi, chỉ có thể để mặc cho Cụ Duệ Tường ôm đi, trên người anh không giống như vẻ ngoài lạnh lẽo, mà có cảm giác vô cùng ấm áp, nó là một cảm giác hoàn toàn khác biệt với Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo ngoài nóng trong lạnh, còn Cụ Duệ Tường lại là trong nóng ngoài lạnh.

Mệt mỏi quá! Toàn thân không còn hơi sức, nằm ở trên ghế, hôm nay thật vô cùng vui vẻ, hơn nữa cô có rất nhiều lý do để vui vẻ.

“Mệt không, uống chút nước dứa đi.” Cụ Duệ Tường cầm lấy trái dứa lại đưa cho Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái đưa tay cầm lấy trái dứa, vui vẻ hút, cảnh đẹp cộng với dứa tươi, nằm trên bờ cát, cảm giác thoải mái đến nỗi không nên lời.

Nghỉ ngơi một chút, mệt mỏi trên người sẽ giảm bớt, tinh lực từ từ khôi phục.

Trên bờ biển rộng, có người kêu: “Có người rơi xuống nước.”

‘có người rơi xuống nước’ tâm Giản Nhụy Ái ‘lộp bộp’ giật mình, ngồi dậy nhìn thấy người đang kêu cứu là Lạc Tình Tình, nước mắt rơi xuống gương mặt xinh đẹp của cô ta.

Cụ Duệ Tường hình như cũng từ trong mộng thức tỉnh, định chạy tới cứu Đơn Triết Hạo, nhưng đã có người nhanh hơn anh một bước.

Giản Nhụy Ái nhanh chóng nhảy xuống biển, bơi nhanh về phía Đơn Triết Hạo đang giãy giụa, trong lòng cô hốt hoảng cùng kinh hoàng, cô phải cố khắc chế sợ hãi trong lòng mình, chỉ có thể dùng tinh lực toàn thân liều mạng bơi đi, mới có thể cứu lấy cái mạng Đơn Triết Hạo.

Cô tuyệt đối sẽ không để cho Đơn Triết Hạo có chuyện gì.

Mọi người trên bờ biển đều sửng sốt, đã nhìn thấy cô gái nhỏ vô cùng yếu đuối, lại không ngờ cô phần đầu quên mình cứu người đàn ông kia, mỗi người kinh ngạc đến ngậy người, thậm chí chí quên giúp một tay.

Khi bọn họ phản ứng kịp, Giản Nhụy Ái đã đỡ Đơn Triết Hạo đi đến bờ biển rồi, cô còn vội vàng kéo Đơn Triết Hạo.

Cuối cùng đã đem thân thể cao lớn hướng lên bờ cát, nước biển rơi vào khuôn mặt và gò má anh tuấn của anh, có mấy dính vào trên mặt Đơn Triết Hạo, sắc mặt tái nhợt, đôi môi cũng tím bầm.

Giản Nhụy Ái lo lắng và khẩn trương, có cả sợ hãi. Rất nhiều tâm tình bộc phát trong người Giản Nhụy Ái, cô sợ Đơn Triết Hạo rời đi, đôi tay chống lên dùng sức ấn ngực Đơn Triết Hạo.

Giọng nói mang theo tiếng khóc thút thít, khẽ nói: “Hạo,Hạo. anh đừng có chuyện gì, anh mau tỉnh đi!”

Mặc kệ Giản Nhụy Ái gào thét như thế nào, kêu tên anh như thế nào, Đơn Triết Hạo vẫn nằm bất động, Đơn Triết Hạo nằm như thế làm cho Giản Nhụy Ái lo lắng, cô cố gắng không để mình khóc thành tiếng, nước mắt rơi dài trên mặt cô, rơi vào quần áo ướt đầm của Đơn Triết Hạo.

“Hạo, Hạo. Van cầu anh, nhanh lên một chút tỉnh lại đi, coi như anh phải ở bên cạnh Tình Tình, em sẽ không có ý kiến, cầu xin anh mau tỉnh lại có được hay không.”

Mọi người bị sự si tình của Giản Nhụy Ái làm cho cảm động, trong mắt mang theo nước mắt nhàn nhạt, đó là cảm động đến rơi nước mắt.

Giản Nhụy Ái hít sâu một hơi, liều mạng hướng về phía Đơn Triết Hạo làm hô hấp nhân tạo, nước mắt rơi đầy trên mặt Đơn Triết Hạo, một giọt hai giọt, chờ đợi ánh mắt anh mở mắt ra.

Lúc cô đang dần mất đi hy vọng rằng Đơn Triết Hạo tỉnh lại, thì cô thấy anh ho khan mấy tiếng, còn chưa phản ứng, đã bị một đôi tay hung hăng đẩy ra.

Giản Nhụy Ái thấy Lạc Tình Tình từ bên ngoài chen vào, nhìn Lạc Tình Tình đỡ Đơn Triết Hạo ngồi dậy, nước mắt chạy ròng ròng nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo: “Hạo. Cuối cùng anh đã tỉnh rồi, anh làm em lo gần chết.”

Đơn Triết Hạo ho khan mấy tiếng, ngực trầm muộn, theo quán tính liền nhìn đến Giản Nhụy Ái, gương mặt mệt mỏi mang theo nước mắt của cô khiến anh hiểu được âm thanh kêu gào bên tai anh khi này là của ai.

Cô lại cứu anh một lần nữa.

Anh ho khan mấy tiếng: “Cám ơn.” Mượn hơi sức của Lạc Tình Tình, đứng lên xoay người rời đi.

Giản Nhụy Ái kinh sợ, cô cho là đầu mình xuất hiện ảo giác rồi, không nghĩ đến đường đường là Đơn Triết Hạo lại có thể nói lời cảm ơn, cô kính động, nụ cười nở đầy mặt.

Mọi người cảm thấy không còn kịch hay để xem, rồi rít rời đi.

Cô ngược mắt nhìn bóng dáng đang đi, bóng dáng cao lớn nhìn an toàn như vậy, mặc dù, nhìn đến cô gái bên cạnh anh, tâm sẽ đau đớn, nhưng chỉ cần anh bình an vô sự là tốt.

Loại tâm tình này, không ngừng oanh tạc trong đầu Giản Nhụy Ái, cũng càng lúc càng nồng đậm, càng thêm an tâm.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái dờ dẫm, nhìn thấy cô gái nhỏ mà anh yêu mến, lại bốc phát mạnh mẽ làm ra chuyện mà đôi khi đàn ông cũng chẳng làm nổi, cô gái thiện lương như vậy lại bị Đơn Triết Hạo phụ bạc, chính là quá không biết quý trọng.

Không biết vì sao trên người Giản Nhụy Ái cứ phát ra lực hút, để cho anh xuất hiện ảo giác, nếu có thể cùng cô ở một chỗ anh sẽ cam tâm tình nguyện đánh đổi tất cả.

Anh vì sự ngu ngốc của mình mà phải nhỏ.

“Đi thôi, chúng ta cũng trở về đi.”

Cô được Cụ Duệ Tường đỡ đi, trên bờ cát lưu những dấu chân của bọn họ.

97. Chương 97: Tranh Tài Bắt Giết

Ban đêm, Giản Nhụy Ái đang ở trong biệt thự của Cụ Duệ Tường, lẳng lặng nằm ở trên giường lại không hề buồn ngủ, mắt trợn to nhìn lên trần nhà. Bởi vì ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, khiến cô tiêu hao rất nhiều thể lực.

Một khắc kia, khi cô nhìn thấy Đơn Triết Hạo gặp chuyện không may, cô cảm thấy mình như đi đến ngày tận thế vậy. Nhìn anh tỉnh lại, cô lại thấy mình như sống lại lần nữa.

Cảm giác đánh mất này cô đã chịu đủ rồi.

‘bằng’ một tiếng, Giản Nhụy Ái kinh hoàng ngồi dậy. Âm thanh không phải là vật gì đó đang nổ tung mà nó là tiếng súng.

Đúng, nó chính là tiếng súng, cô đã trải qua rất nhiều trận bắn nhau. Nên cô trở nên đặc biệt nhạy cảm khi nghe tiếng súng.

Tại sao trong biệt thự hào hoa nào lại xuất hiện tiếng súng

Trong một khắc Giản Nhụy Ái vừa mở cửa, cô nhìn thấy một đạo bóng đen đang ẩn núp.

Khi cô kịp nhận ra mọi chuyện thì đã nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Cụ Duệ Tường. Giọng nói của anh vô cùng lạnh lẽo: “Nhụy Ái, em không cần ra ngoài.”

Giản Nhụy Ái cảm thấy anh có gì đó đang cố giữ bí mật với cô, cô nghi ngờ mà nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường. “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, tốt nhất em nên về phòng đi. Không nên lên tiếng.” Cụ Duệ Tường phân phó, anh không thể để cho Giản Nhụy Ái gặp chuyện gì cả.

Tiếng súng này làm cho Giản Nhụy Ái hiểu đã có chuyện xảy ra. Coi như cô rất sợ, thì cô cũng không muốn Đơn Triết Hạo xảy ra chuyện gì cả. Tiếng súng này truyền ra từ căn phòng của bọn họ.

Cô nắm lấy áo của Cụ Duệ Tường: “Em muốn đi với anh.”

Trong mắt Cụ Duệ Tường thoáng qua một tia kinh ngạc. “Ừ được” Sau đó liền đẩy Giản Nhụy Ái ra sau lưng mình, tay cầm theo súng lục.

Từ khi còn rất nhỏ, Cụ Duệ Tường đã theo Đơn Triết Hạo học nghịch súng rồi từ đó cùng sống cùng chết.

Bọn họ đi tới đại sảnh, Giản Nhụy Ái bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh sợ, cô ngơ ngác nhìn máu đỏ nhuộm khắp quần áo của người áo đen.

Mà Đơn Triết Hạo đang đứng bên cạnh giữ lấy Lạc Tình Tình, thấy bọn họ mệt mỏi nằm trên sàn nhà, sắc mặt tái nhợt, cả người không có động tĩnh. Tâm Giản Nhụy Ái như bị ai đó treo ngược, một suy nghĩ xấu bay qua đầu cô.

Cụ Duệ Tường mang theo cô đến cạnh Đơn Triết Hạo. Đơn Triết Hạo liếc mắt nhìn thấy cô gái đang núp sau lưng Cụ Duệ Tường. Thấy cô bình an vô sự thì anh đã an tâm.

Mí mắt Giản Nhụy Ái nhìn Lạc Tình Tình. “Hạo.”

“Cô ấy không có việc gì đâu.” Đơn Triết Hạo dịu dàng nói. “Duệ Tường, trò chơi bắt đầu.”

Đơn Triết Hạo đem cả Giản Nhụy Ái và Lạc Tình Tình an bày ở một góc khuất, anh ra lệnh: “Không có xảy chuyện gì. Hôm nay làm xong những chuyện này, chúng ta có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

Giản Nhụy Ái hồ đồ nhìn Đơn Triết Hạo, cô cũng không hiểu lời nói của Đơn Triết Hạo. Nhưng cô biết anh định làm gì. Đó là chuyện nguy hiểm, cô không thể để anh liên lụy đến mình.

Cô liên tục gật đầu. “Hạo. Cẩn thận một chút.”

“Yên tâm. Anh nhất định sẽ sống mà trở về.” Đơn Triết Hạo hiểu rằng Giản Nhụy Ái đang lo lắng cho nên anh cho cô cảm giác an toàn xong lại cấp tốc rời đi.

Đơn Triết Hạo đem những hộ vệ đã an bài trước lên đến bảo vệ căn phòng. Bên ngoài cũng ẩn núp một nhóm hộ vệ để đợi địch đến.

Từ bốn phía, địch chậm rãi tiến lên. Trong đêm tối, nhóm người áo đen đã chuẩn bị phục kích, họ giống như dung nhập vào đêm tối, hễ nhìn vào lại làm cho người ta hoa mắt.

Lòng ngực Đơn Triết Hạo đang nhảy sôi động, máu toàn thân chảy mạnh. Trời sanh anh đúng là loại động vật khát máu. “Duệ Tường, mọi thứ hoàn hảo rồi.”

Cụ Duệ Tường nhướng mày, trên mặt trời lên nụ cười. Nụ cười mang theo chút gì đó quỷ dị: “Được, thừa thủ lĩnh. Hôm nay rốt cuộc đã có thể kiểm tra thực lực. Thu dọn hiện trường.”

‘Bằng’ một tiếng. Cụ Duệ Tường nhìn bóng người ngã xuống trong đêm tối. “Hạo. Một người rồi. Cậu nhanh nhanh đi, đừng trêu đùa nhiều”

“Duệ Tường, chớ hả hê, trò chơi còn chưa bắt đầu đấy.”

Đối với trận độ sức lần này, Đơn Triết Hạo hoàn toàn chắc chắn mình sẽ chiến thắng. Có thể để cho toàn bộ kẻ địch nghĩ là anh và Lạc Tình Tình ở chung một chỗ, rồi phân tán lực chú ý của dư đảng ông chủ Trần. Để cho bọn họ không làm tổn thương Giản Nhụy Ái

Anh còn đặc biệt an bài chuyển du lịch này là muốn một lần hành động sẽ có thể tiêu diệt toàn bộ dư đảng của ông ta. Anh muốn Giản Nhụy Ái được an tâm, không bị bất cứ tổn thương nào.

Anh cố ý rơi xuống nước, anh cố ý rơi xuống nước để cho dư đảng ông chủ Trần nghĩ rằng anh suy yếu không có lực chiến đấu, nên bọn họ sẽ xông lên.

Bộ dáng như vậy, sẽ khiến cho bọn họ hiểu lầm về Đơn Triết Hạo.

Không nghĩ đến, Giản Nhụy Ái lại ngốc nghếch quên mình mà cứu anh. Có thể nói một giây đồng hồ anh rơi xuống biển, một giây được Tiểu Nhụy đưa vào bờ anh vô cùng cảm động.

Đơn Triết Hạo thông minh, tinh thông đủ loại thư pháp và võ nghệ tinh xảo. Biết sử dụng các loại vũ khí, coi như có là sát thủ chuyên nghiệp cũng chưa chắc tiếp cận được anh.

Còn Cụ Duệ Tường tuy là nhà âm nhạc, anh khá mơ hồ về những cuộc chiến của giới hắc đạo. Nhưng anh cũng từng nghiên cứu qua, cũng âm thầm luyện tập bắn súng, nghiên cứu khoa học.

Ba phút sau, cuộc đọ súng thật sự chính thức bắt đầu.

Những sát thủ này cũng không phải là kẻ dùng súng bừa. Vì vậy, hai bên tiến vào trong sấp lá cà khi giao chiến, sát thủ cố ý chỉ súng vào mặt Đơn Triết Hạo, anh luôn phản ứng và tránh kịp, gương mặt âm trầm. Hướng về phía người áo đen ra sức nổ súng. Chỉ chốc lát sau. Người áo đen từ từ ngã xuống đất.

Vừa đúng ba phút, không nhiều không ít, trong ngôi biệt thự máu chảy thành sông. Con đường bị máu của nhóm người áo đen nhuộm đỏ cứ như đây là địa ngục của thế giới, một nhóm lại một nhóm với bảy tám thi thể sát thủ.

Hai người đứng trên thi thể của những sát thủ kia, trong miệng lạnh lùng nói: “Mấy.”

“Hai mươi.”

Ngoài miệng Đơn Triết Hạo nở ra một nụ cười, tay cầm lên khăn tay lau súng lục. “Hai mươi mốt.”

“Kém một.”

Áo sơ mi của Đơn Triết Hạo đầy máu tươi, anh phiến não kéo cổ áo lộ ra lồng ngực to lớn, trên trán hiện đầy nước mắt. Ánh mắt bọn họ mang theo tia chết chóc, con người là mùi máu tanh.

Trên mặt anh nhẹ nhõm hơn rất nhiều: “Dọn dẹp thôi.”

“Hạo.” Giọng nói của Giản Nhụy Ái mang đầy lo lắng, đánh vỡ không khí yên tĩnh.

Nhìn cả người Đơn Triết Hạo đầy vết máu, con mắt to lớn khác thường, nhìn cảnh sắc của biệt thự lúc này. Đây là nhân gian à? Cô còn cho là mình tiến vào địa ngục rồi

Thời điểm cô còn kinh ngạc, Đơn Triết Hạo đã ôm cô vào trong ngực mình, thông qua lỗ mũi có thể cảm nhận được mùi máu tanh nồng, da mặt dính trên vùng đất quen thuộc. Một cảm giác đã lâu rồi mới thuộc về truyền khắp người cô.

Khẩn trương trong lòng được buông lỏng vì cô biết bọn họ đều bình an.

Đơn Triết Hạo nhỏ giọng nói: “Nhụy Ái, tất cả đều qua rồi, không cần phải sợ.”

Ánh mắt của cô mang theo tia không dám tin nhìn khắp nơi. Vô số người chết khiến căn phòng trở trên rét lạnh. Rốt cuộc bọn họ là ai? Giết người không đền mạng sao? Vì sao thế giới này lại có nhiều người muốn giết Đơn Triết Hạo như thế.

“Tiểu Nhụy, không nên nhìn.” Đơn Triết Hạo nhẹ nhàng an ủi, trong giọng nói chẳng hề che giấu sự quan tâm. Anh biết kế hoạch lần này đã hù dọa cô rồi. Theo kinh nghiệm lần trước thì anh rõ, Giản Nhụy Ái chẳng thể chịu nổi kích động này.

Đối với bọn họ thì chuyện này chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng đối với đôi mắt lương thiện của Giản Nhụy Ái thì đây lại như địa ngục vô cùng kinh hãi.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói quan tâm của Đơn Triết Hạo. Cô mãnh liệt ngẩng đầu lên: “Hạo, em không sao. Anh có sao không?” Ánh mắt tràn đầy nóng nảy nhưng chỉ cần biết trong số người nằm chất đống kia không có anh và Cụ Duệ Tường là tốt rồi.

Đi theo Đơn Triết Hạo thì những chuyện này cô phải tập quen dần, hơn nữa là phải thích ứng. Như vậy cô mới không trở thành gánh nặng của Đơn Triết Hạo.

“Hạo. Tình Tình giống như sắp không được rồi.” Giọng nói của Cụ Duệ Tường chợt vang lên. Một phút sau, Cụ Duệ Tường đã ôm Lạc Tình Tình đến trước mặt cô và Đơn Triết Hạo.

98. Chương 98: Lạc Tình Tình Sanh Non

Lúc này sắc mặt của Lạc Tình Tình đã tái nhợt, một dòng máu đỏ chảy ra giữa hai chân, hô hấp yếu ớt, người không hiểu chuyện cũng biết được đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cô sẩy thai.

Giản Nhụy Ái dính sát vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, trong mắt lóe lên kinh ngạc, ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo.

Trong mắt Đơn Triết Hạo truyền cho cô sự trấn an, không để cho cô gánh vác thêm lo lắng, Lạc Tình Tình sẽ không có việc gì đâu.

Y Thiếu Thiên cử một máy bay tư nhân đến, Giản Nhụy Ái nhìn chiếc máy bay càng lúc càng gần.

Cô thật không biết Đơn Triết Hạo là người như thế, ngồi máy bay cũng phải ngồi Motorcycle riêng, cái này không thể giải thích rằng nó nhanh và tiện lợi.

Thời điểm bọn họ tiến vào bệnh viện, Giản Nhụy Ái đã hiểu tại sao Đơn Triết Hạo phải làm như thế rồi, trong lòng cô rất vui mừng, nhưng cô cũng thương cảm cho Lạc Tình Tình, làm như vậy, đối với cô ấy quá không công bằng.

Phòng giải phẫu, bóng đèn đỏ sáng lên, Đơn Triết Hạo ngồi trên ghế dài ngoài hành lang, cô biết Đơn Triết Hạo vì cô mà làm quá nhiều chuyện, cô cũng chẳng thể nào hiểu hết tâm tư của anh.

Giản Nhụy Ái cắn môi ngồi bên cạnh, tay mảnh khảnh cầm lấy bàn tay Đơn Triết Hạo: “Hạo, mặc kệ về sau có như thế nào, chúng ta phải cùng nhau chăm sóc Tình Tình, nhất định không để cô ấy xảy ra chuyện nữa.”

Sắc mặt Giản Nhụy Ái tái nhợt, trong mắt mang theo kiên trì cố hữu.

“Ừ, yên tâm, Tình Tình không có việc gì đâu.” Đơn Triết Hạo đưa tay kéo Giản Nhụy Ái vào trong lòng.

Ngón tay Giản Nhụy Ái vẽ lên đường chân mày của Đơn Triết Hạo, nhẹ giọng nói ra: “Đồng ý với em, về sau không để ý xảy ra chuyện gì nữa, cũng không được cau mày.”

Trong lòng Đơn Triết Hạo có một dòng điện nóng sôi trào, anh giơ tay lên, cầm lấy đôi tay mảnh khảnh đang chạm vào mi mình, đôi môi ấm áp hôn lên đôi tay cô: “Anh đồng ý với em.”

Anh nhẹ nhàng nâng lên gương mặt của cô lên, hôn một cái lên trán cô, dịu dàng nói: “Cám ơn em, đã không rời khỏi anh.”

Ngày trước đã khiến cô tổn thương như vậy, nhưng không có bất kỳ câu giải thích nào, vậy mà cô vẫn tin tưởng anh, thật ra thì anh rất sợ, vẫn cứ an ủi mình, chẳng lẽ cô không biết đáng về của cô luôn khiến anh đau lòng sao.

“Về sau, đừng làm những chuyện như vậy, em rất sợ anh sẽ rời khỏi em, nếu như muốn làm gì, anh cũng phải ra ám hiệu cho em, một cái sờ chân mày cũng được.”

“Được, anh đồng ý với em, về sau sẽ không khiến em chịu uất ức nữa.” Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực mình, ôm cô thật chặt, bao nhiêu đêm anh đều muốn ôm cô như thế.

Cụ Duệ Tường nhìn hai người bọn họ hài hòa như thế, trong lòng khẽ đau đớn, anh chẳng biết vì sao mình lại như thế

Y Thiếu Thiên từ bên ngoài chạy vào, đi tới trước mặt Đơn Triết Hạo, Đơn Triết Hạo tựa người vào ghế, nhắm mắt lại, trầm mặc nghe Y Thiếu Thiên báo cáo.

“Kết cuộc xử lý như thế nào.”

Đơn Triết Hạo khẽ mở mắt, gò má anh tuần mang theo hơi thở mệt mỏi, trông mắt đen phun ra tà khí

“Báo cáo tổng giám đốc Đơn, mọi chuyện đã xử lý xong, trải qua chuyện lần này, đã nhỏ tận gốc dư đảng của ông chủ Trần, còn dư lại một số người, nhưng đã sợ đến độ tự nộp mạng, tôi đã đưa họ về phòng giam của tổng cục.”

Đơn Triết Hạo nghe báo cáo hình như thì rất hài lòng, gật đầu một cái, anh híp nửa tròng mắt: “Được rồi, những thi thể kia, nhớ xử lý sạch sẽ, không nên để lại dấu vết.”

Y Thiếu Thiên gật đầu một cái: “Vâng ạ, những người này tôi sẽ để cho bọn họ biến mất không tâm hơi, chỉ đáng tiếc là sát thủ cấp bậc cao như thế, thật là lãng phí tài nguyên.”

“Nếu như cậu thích bọn họ, tôi không ngại nhường bọn họ lại cho cậu.”

“Không cần, bọn họ không thích tôi đâu.”

Y Thiếu Thiên vội vàng chạy mất, rất sợ Đơn Triết Hạo nổi điên đem bọn họ giao cho anh

Đơn Triết Hạo cười lạnh, con mắt khiến cho người ta không rét lạnh mà run sợ, năm ngón tay nắm thật chặt, anh đã thề trong lòng, chỉ cần người đó có ý định tổn thương Giản Nhụy Ái, anh sẽ phải để cho họ ném đau gấp ba gấp bốn lần.

Giản Nhụy Ái nhìn bóng dáng vội vã rời đi, cô cảm thấy Y Thiếu Thiên là người vừa buồn cười vừa đáng yêu

Cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ từ bên trong bước ra: “Tổng giám đốc Đơn, thật rất xin lỗi, chúng ta đã cố gắng hết sức, nhưng đứa bé không có giữ được.”

Giản Nhụy Ái lao đảo mấy bước, may nhờ Đơn Triết Hạo đỡ, Lạc Tình Tình sanh non, đối với người mẹ mà nói, đứa bé chính là sinh mạng, trong lòng cô khiếp sợ và luống cuống.

“Biết.” Đơn Triết Hạo trầm giọng trả lời, không có chứa nửa điểm tình cảm, giống như anh đã sớm biết được kết quả này, một chút tiếc hận cũng chẳng có trong đó.

Người máu lạnh như Đơn Triết Hạo, khiến cho Giản Nhụy Ái hoảng hốt, cô không thể tin tưởng được Đơn Triết Hạo lại dễ dàng cho người ta tổn thương đứa bé kia, đúng, nhất định là mình suy nghĩ lung tung rồi, Đơn Triết Hạo không phải là người như vậy

Ba người theo đuổi những tâm tư riêng của mình đi đến phòng bệnh của Lạc Tình Tình

.....

Lạc Tình Tình uể oải tỉnh lại, tiêu hao nhiều năng lượng như thế, cô như một mỹ nhân nằm trên giường ngủ, ngủ thật say hai ngày rồi, cho đến ngày thứ ba mới tỉnh dậy.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất của phòng bệnh hạng sang, chiếu sáng muôn nơi, hoàn toàn không che giấu nhiệt tình của mình, trong ánh sáng mang theo vài tia bụi bặm, có nhiều màu sắc khác nhau.

Cô khẽ mở mắt, đầu giường hiện ra những đóa hoa xinh đẹp, Lạc Tình Tình khẽ ngồi dậy, nhìn thấy Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo đang ôm nhau trên ghế dài, họ đều nhắm mắt ngủ say,

Giản Nhụy Ái an tĩnh giống như con mèo nhỏ rút vào trong ngực Đơn Triết Hạo, vẻ mặt hạnh phúc, nhìn cực kỳ chói mắt, trên mặt cô lộ ra một tia chán ghét.

Khi cô vuốt bụng, cảm giác không đúng, mặt cô trở nên tái nhợt đây vể hốt hoảng, đưa tay ấn chuông gọi người.

Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái từ trong mộng tỉnh lại, nhìn thấy Lạc Tình Tình nổi điên ấn chuông khẩn cấp

“Bác sĩ, bác sĩ. Các người cứu ra cho tôi, tôi muốn gặp bác sĩ.”

Giản Nhụy Ái muốn tiến lên trấn an, lại bị Đơn Triết Hạo kéo ra sau, anh biết Giản Nhụy Ái định làm gì, nhưng anh rất sợ nó khiến cô tổn thương: “Tình Tình, cô không cần khẩn trương, xảy ra chuyện gì.”

Bác sĩ chạy qua, cung kính hướng về phía Đơn Triết Hạo nói: “Tổng giám đốc Đơn, đã xảy ra chuyện gì.”

Lạc Tình Tình nhìn bác sĩ như bắt được cọng cỏ cứu mệnh, hai mắt tràn ngập nước mắt, nhìn bác sĩ hỏi “Đứa bé của tôi, đứa bé của tôi.”

Bác sĩ ngớ ngẩn, theo đạo đức nghề nghiệp liền lên tiếng giải thích: “Thật xin lỗi, khi cô đưa đến đây đã chảy máu quá nhiều, sức khỏe suy kiệt trầm trọng, đứa bé, đã mất rồi.”

“Không thể nào, đứa bé của tôi làm sao lại mất, không thể nào, ông trả con cho tôi.” Lạc Tình Tình điên rồi, cứ ngồi trên giường hươu chân múa tay, lấy cái mềm đập vào bộ ngực cường tráng của Đơn Triết Hạo.

Bác sĩ hiểu ý tứ của Đơn Triết Hạo, nên xoay người rời đi.

Giản Nhụy Ái cũng đang làm mẹ, nên cô biết khi mất đi con mình sẽ có tâm tình gì, cô tiến lên khuyên nhủ: “Tình Tình, cô.”

“Đều là lỗi của cô, Giản Nhụy Ái, tôi rất cuộc đã làm gì sai đối với cô, tại sao cô hết lần này đến lần khác đối nghịch lại tôi, đều là cô, là cô hại chết đứa bé của tôi.”

Lạc Tình Tình đưa hai mắt mở thật to, giống như đã mất đi lý trí, thấy Giản Nhụy Ái là giống như kẻ điên không khống chế được

99. Chương 99: Lắng Nghe Tiếng Lòng Của Nhau

“Tình Tình. Tôi.” Tâm Giản Nhụy Ái dâng lên một chút xấu hổ, giống như nếu không vì Đơn Triết Hạo bảo vệ cô, tìm Lạc Tình Tình thể thân thì cô ấy cũng không mất đi đứa bé. Cho nên, không giữ được đứa bé kia là trách nhiệm của cô .

“Đều là cô, mẹ tôi vì cô mà chết, con của tôi cũng vì cô mà chết. Giản Nhụy Ái, rất cuộc cô muốn như thế nào hả?. Tôi đâu không lại cô. Cầu xin cô cách xa tôi một chút.” Lạc Tình Tình để những giọt nước mắt lặng lẽ chảy dài trên má. Trong mắt mang theo vài tia oán hận.

Giản Nhụy Ái nhìn Lạc Tình Tình nổi điên, thì không biết phải làm sao.

“Nhụy Ái, em hãy ra ngoài đợi anh.” Đơn Triết Hạo ôm lấy Lạc Tình Tình đang điên loạn. Nghiêng đầu hướng về phía Giản Nhụy Ái ra lệnh.

Giọng điệu như vậy khiến tâm Giản Nhụy Ái run rẩy. Đưa mắt nhìn cô gái luôn luôn tự tin thể lại bởi vì mất đứa con của mình mà trở nên điên cuồng.

Đúng vậy, có người mẹ nào không thương con của mình. Đứa con là tình yêu lớn nhất của người mẹ. Mất con đau đến thế nào thì chỉ có người mẹ mới hiểu rõ

Vì không muốn để cho Lạc Tình Tình kích động. “Thật xin lỗi.” Cô nhận được nước mắt, nhưng vừa mới xoay đi thì nước mắt liền xông ra. Cô sẽ phải rời khỏi nơi đây, cô sẽ không kích thích Lạc Tình Tình nữa như thế sẽ ảnh hưởng đến thân thể cô ấy.

“Tình Tình, người thân qua đời là chuyện không ai muốn. Không nên kích động.” Đơn Triết Hạo dùng giọng nói lạnh lẽo để nói ra. Đôi mắt anh tuần nhúu chặt lại

Lạc Tình Tình nghe những lời nói ngắn gọn của Đơn Triết Hạo. Cả người cũng run rẩy, nhìn gương mặt anh tuần của anh một cái. Sau đó ôm lấy Đơn Triết Hạo tựa vào ngực anh. “Hạo, không có đứa bé. Chúng ta không có con đều là do em không tốt, là lỗi của em, em không có năng lực bảo vệ con.”

Cô chẳng còn để ý gì nữa, tựa vào ngực của Đơn Triết Hạo khóc thút thít.

Giản Nhụy Ái đứng bên ngoài cửa, nghe được đoạn đối thoại bên trong mà lòng chua xót.

“Tình Tình.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo lạnh lẽo nhưng vẫn mang theo chút tình người, kéo Lạc Tình Tình ra. “Em bình tĩnh một chút, khóc không hữu dụng, đứa bé cũng không trở về.”

Lạc Tình Tình đưa đôi mắt đắm lệ nhìn Đơn Triết Hạo. Tại sao anh có thể độc ác như thế. Chỉ là, Đơn Triết Hạo không có ác độc, cũng không gọi là Đơn Triết Hạo nữa rồi. Khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh, một màn kia cô vĩnh viễn nhớ rõ.

Anh độc ác kéo cô ra là bia đỡ đạn, có lẽ anh đã muốn phá đứa bé từ trước rồi.

Từ đầu cô đã biết Đơn Triết Hạo sẽ không tha cho đứa bé này. Nhưng cô chưa từng nghĩ anh vì Giản Nhụy Ái mà lại làm loại chuyện thiếu tình người như thế. Trong lòng cô hiểu, cô và Đơn Triết Hạo đã không thể nào tiếp tục nữa.

Đời này, bọn họ cũng không thể. Bọn họ thật sự là không còn cách nào ở bên cạnh nhau. Cô đã nghĩ hết tất cả mọi cách nếu không có anh thì sẽ không ai có được anh nữa cả.

Đúng vậy. Hiện tại, cô chẳng muốn có anh, nhưng cô sẽ phá hủy tất cả.

Lạc Tình Tình hung hăng lau nước mắt trên mặt. Cố giả bộ mỉm cười nhìn Đơn Triết Hạo, dịu dàng nói: “Hạo. Em cũng đã tỉnh lại rồi. Mấy ngày nay em đã không thể đi làm rồi.”

“Không sao, em cứ dưỡng bệnh thật tốt đi. Chuyện công việc, em không cần quan tâm.” Đơn Triết Hạo đứng lên, vỗ vỗ bả vai của cô

Anh xoay người rời đi, rồi bỗng dưng đôi mắt bình thường trở thành đôi mắt lạnh lẽo. Cô không thể trách anh, bởi vì trong mắt anh chỉ có Giản Nhụy Ái mới xứng đáng sinh con cho anh. Những người khác không thể.

Lúc Đơn Triết Hạo đi ra tới cửa nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang núp mình trên ghế dài khóc bù lu bù loa.

Anh buồn cười ngồi bên cạnh cô. “Nếu như muốn khóc thì nín đi. Anh không muốn ở cùng chỗ với con vịt xấu xí.”

Giản Nhụy Ái giận dữ, quệt mồm, nghiêng đầu không muốn đi nhìn Đơn Triết Hạo. Nội tâm của cô như thủy triều bộc phát hơn nữa rất nghiêm trọng.

“Tiểu Nhụy.” Bàn tay Đơn Triết Hạo nâng gương mặt Giản Nhụy Ái lên. Gương mặt của cô thật nhỏ, chỉ lớn bằng bàn tay. Ánh mắt tròn vo lại khiến người ta mê mẩn

Khi Đơn Triết Hạo bức bách Giản Nhụy Ái nhìn thẳng vào mắt anh, hai mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mắt anh giống như trong nháy mắt đem cô hòa tan.

“Hạo. Tình Tình.”

Ngón tay Đơn Triết Hạo dím vào đôi môi mềm mại của Giản Nhụy Ái. “Em đừng lo lắng, chuyện của Tình Tình anh sẽ giải quyết. Em cứ chăm sóc tốt cho mình đi.”

Anh dừng lại một chút: “Tiểu Nhụy, em cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là tốt rồi. Đừng xa cách anh, anh muốn có em bên cạnh.”

Giản Nhụy Ái giống như lâm vào mộng cảnh, nước mắt mảnh liệt rơi ra, trong lòng tồn tại nghi vấn, cô bật thốt lên: “Hạo, anh sẽ vĩnh viễn đối xử với em như thế nhé..”

Đúng vậy, Đơn Triết Hạo đối xử tàn khốc với Lạc Tình Tình nhưng đây là người anh từng yêu.

Sẽ có một ngày, anh chán ghét cô. Như thế có phải vận số của cô sẽ giống Lạc Tình Tình không?. Cô sợ, cô sợ mình không thể nắm chặt bởi vì cô chỉ là con kiến bé nhỏ. Cô lo lắng

Coi như tình yêu có đảm bảo về một đời một kiếp đi thì cũng có những tình yêu có thời hạn. Thời hạn đó là bao lâu. Một năm, hai năm, ba năm... hay là một tháng?.

Những chuyện này, đều do cô không dám tin tưởng.

Đơn Triết Hạo đưa đôi môi nóng rực lên nhìn đôi mắt đắm lệ của Giản Nhụy Ái, giống như chuồn chuồn lướt nước, tỉ mỉ hôn vào lên mỗi góc cạnh trên mặt cô. Bàn tay đặt sau tấm lưng mảnh khảnh của cô, chậm chậm ma sát.

Giản Nhụy Ái cất giấu vẻ thấp thỏm trong lòng. Ngồi yên lặng để mặc cho Đơn Triết Hạo hôn. Trong mắt đẹp tràn đầy lo lắng giống như thể toàn thân cô là vi khuẩn và vi khuẩn ấy sẽ lan truyền khắp cơ thể cô

Anh bình tĩnh, có phải cô đã hy vọng quá xa vời rồi hay không?

“Tiểu Nhụy, nhìn vào mắt của anh.”

Giản Nhụy Ái bị ma pháp hấp dẫn, một đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào vũng đầm sâu trong đôi mắt Đơn Triết Hạo. Cô giống như lâm vào vũng bùn hãm sâu vào trong đó.

“Tiểu Nhụy, em phải hiểu. Trong lòng Đơn Triết Hạo vĩnh viễn chỉ có em. Mặc kệ bao nhiêu năm; mặc kệ những mưa gió, ở trong lòng Đơn Triết Hạo vĩnh viễn chỉ có mình em.”

Đơn Triết Hạo nâng tay Giản Nhụy Ái lên, để cô chạm vào trái tim đang nhảy loạn của anh. “Trái tim này chỉ đập mạnh vì em. Thật ra thì nó rất nhỏ, nhỏ để chỉ chứa được mình em. Nó cũng chẳng cho người khác vai mượn hay thuê mượn. Cho nên không cần nữa hoài nghi trái tim anh, được không?”

Dây dưa với những lời nói triền miên, tâm dao động lắng nghe ngôn ngữ sâu lắng. Nhưng những ngôn ngữ xa hoa kia lại là những câu nói đi vào tâm khảm cô

Đúng vậy, Đơn Triết Hạo, anh ấy là người nào, một người cao cao tại thượng. Từ một người không cần khép nép cầu xin anh lại nói lời thể thốt với một người, có thể hạ thấp phẩm giá của mình.

Có thể thấy được, anh quan tâm rất nhiều đến một người nào đó. Tại sao Giản Nhụy Ái lại có thể không tin tưởng anh, làm sao cô có thể chất vấn anh.

Cô còn biết tới chỗ nào tìm một người đàn ông si tình đến độ có thể bỏ qua tôn nghiêm của mình, buông tha sinh mạng. Người đàn ông này còn không đáng cho cô dẹp bỏ những chướng ngại trong lòng tiếp nhận anh nữa sao?

Một cổ dịu dàng mãnh liệt bao lấy cô. Giản Nhụy Ái đưa cánh tay thon dài ôm lấy cổ Đơn Triết Hạo. Dem mặt mình giấu vào trong ngực anh, ngoài miệng lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Bệnh viện nồng nặc mùi thuốc sát trùng. Đơn triết Hạo vẫn cảm thấy hương hoa nhàn nhạt thoát ra từ trên người Giản Nhụy Ái, cô cảm thấy mùi thơm ngào ngạt. “Hạo, chúng ta cùng nhau chăm sóc Tình Tình được không?”

Đơn Triết Hạo không có trả lời, chỉ có thể đem Giản Nhụy Ái đặt vào trong ngực, thật muốn ném cô vào trong trái tim anh, hưởng thụ khoảng không gian yên tĩnh này. Cầm đặt trên sợi tóc của cô, nhắm mắt lại, không suy tư nữa làm cho trái tim buông lỏng.

Trời chiều rơi xuống, đem bóng dáng họ kéo ra thật dài.

100. Chương 100: Cô Ngã Bệnh, Đơn Triết Hạo Vì Cô Mà Ca Hát

Hôm sau, bên ngoài cửa sổ sát đất là mưa bụi mù mịt, tí tách, tí tách, gõ vào cửa thủy tinh trong suốt.

Sắp tiến vào mùa đông, thời tiết lúc lạnh lúc nóng, càng lúc càng ướt át.

Giản Nhụy Ái hốt hoảng nhốt mình trong lòng ngực Đơn Triết Hạo, cô cảm giác mình được che chở, nhưng mồ hôi hột cứ rịn đầy trán, cổ họng khát khô như kẻ sắp chết, mí mắt cũng không mở nổi.

Cô mơ mơ màng màng cảm nhận được có người đang vuốt ve gương mặt của cô, giọng mang theo dịu dàng thăm hỏi, mang theo đau lòng và thương tiếc, Giản Nhụy Ái nở ra một nụ cười, cảm giác được người ta quan tâm thật tốt

“Tiểu Nhụy, có tỉnh lại được không, có phải em đang phát sốt không?”

Về mặt Đơn Triết Hạo mang đầy lo lắng, nhìn cả người Giản Nhụy Ái nóng lên, yên lặng mắng mình đáng chết, tối ngày hôm qua không có phát hiện cô ngã bệnh: “Bà nội, bà nội. . . . Bà mau đến đây nhìn xem một chút.”

“Thế nào.” Bà nội vội vàng chạy đến, nhìn bộ dạng gấp gáp của cháu nội mình, cũng biết Giản Nhụy Ái đã xảy ra chuyện, chỉ có Giản Nhụy Ái mới khiến cho Đơn Triết Hạo không tìm không phổi đi quan tâm người khác, bà nhanh chóng nhìn cô, đưa tay vuốt trên trán cô: “Vì sao lại nóng như vậy, tối ngày hôm qua, làm sao cháu lại không để ý, bị nóng như thế này đã bao lâu rồi, phải gọi bác sĩ đến mới được, nóng như thế này thật không tốt cho cơ thể.”

Bác sĩ riêng của nhà họ Đơn không dám chậm trễ, vội vàng chạy qua, kê mấy thang thuốc Bắc chuyên trị cảm.

“Cậu Đơn, thuốc đã nấu xong.”

“Bưng vào đây.” Đơn Triết Hạo ngồi ở bên giường, nhìn Giản Nhụy Ái đang ngủ mơ màng, giọng nói trở nên rất dịu dàng.

“Vâng” người làm vội vàng bưng chén thuốc vào, người làm của nhà họ Đơn đều biết rõ, chỉ cần cô gái kia bị bệnh là cậu chủ gần như ngã bệnh theo, nên chẳng ai dám chậm trễ.

“Dem thuốc để đó, các người ra ngoài trước đi.”

“Đúng vậy.”

Đơn Triết vì Giản Nhụy Ái mà vô cùng lo lắng, bác sĩ cũng đã đến đây khám, cũng chích thuốc rồi, nhưng sắc mặt của cô vẫn chẳng đỡ hơn chút nào. Tâm Đơn Triết Hạo nhảy loạn, chẳng có cách nào để bình tâm lại cả.

Anh đỡ Giản Nhụy Ái dậy, có thể vì kháng thể cô quá kém, lại phải thường xuyên ra vào bệnh viện, hay bởi vì đột nhiên thời tiết thay đổi, mới để cho cô bệnh nặng đến như thế, sốt cao đến bốn mươi độ.

“Tiểu Nhụy, thức dậy, uống thuốc đi rồi ngủ tiếp, ngoan.” Đơn Triết Hạo dụ dỗ.

“Không cần nói dối em... em không muốn uống thuốc đâu.” Giản Nhụy Ái đang ngủ nhưng ngửi thấy mùi thuốc Bắc, cô mới không muốn chịu khổ để uống thuốc.

“Không được, phải uống thuốc, nếu không sẽ không khỏe lại được, ngoan, anh đúc cho em..., em há miệng ra nào.”

Bà nội nhìn Đơn Triết Hạo, thấy anh tỉ mỉ chăm sóc cho người khác như thế; tuy bà nuôi nấng Đơn Triết Hạo từ nhỏ đến lớn, nhưng đây cũng là lần đầu tiên bà nhìn thấy, anh sẽ có một mặt dịu dàng đến vậy, bà biết Đơn Triết Hạo là kẻ máu lạnh vô tình, anh là người không biết quý trọng người khác, xem ra Đơn Triết Hạo đã trưởng thành, bà nội thầm vui mừng, khẽ đóng cửa lại, thông tình đạt lý cho vợ chồng bọn họ một chút không gian riêng tư.

Đơn Triết Hạo đem sắc mặt tái nhợt của Giản Nhụy Ái thu hết vào mắt, trong mắt là một trận đau lòng, tại sao mình không cố gắng chăm sóc tốt cho cô, sẽ để cho cô được hạnh phúc khi ở bên cạnh mình, không để cô bị tổn thương nữa.

Anh đỡ Giản Nhụy Ái lên, để cho gương mặt của cô tựa vào vòm ngực của anh, khuôn mặt anh tuần dần chặt lên gò má của cô, nhìn thấy mồ hôi của cơ thể cô rịn ra, vội vàng cầm khăn giấy lên giúp cô lau mồ hôi.

Tay cầm chén thuốc trên bàn lên, nhẹ nhàng lay động muống canh, đôi môi khẽ thổi nhẹ chờ đợi nhiệt độ thích hợp, đem nước thuốc cẩn thận đút vào trong miệng của cô.

“Ừm. Khụ khụ.” Có lẽ bởi vì thuốc quá đắng, khiến cho Giản Nhụy Ái đang ngủ mê mang, vừa tiếp xúc với nước thuốc, thân thể đã khó chịu, cố gắng khạc ra.

Đơn Triết Hạo hoảng hốt, cầm chén thuốc đặt qua một bên, cầm khăn giấy lên, giúp Giản Nhụy Ái lau khô miệng, thâm tình hỏi: “Như thế nào, có phải rất khó chịu hay không?”

Anh dịu dàng vỗ vỗ bả vai cô, đôi đôi mắt khấn trương nhìn gương mặt tái nhợt của cô, trong mắt tràn ngập sự lo lắng

Giản Nhụy Ái hé đôi mắt, gương mặt cảm thụ nhiệt độ cơ thể của Đơn Triết Hạo: “Hạo, anh đưa em uống cái gì vậy?”

“Thuốc, phải uống khi còn nóng, như thế sẽ mau hết bệnh.”

“Thuốc.” Giản Nhụy Ái mềm nhũn trên ngực Đơn Triết Hạo, nghe mùi thuốc, khẽ cau mày, nhẹ nhàng ho khan mấy tiếng: “Em không muốn uống, em không muốn uống.”

“Ngoan, thuốc đắng, thuốc đắng có tác dụng chữa bệnh.” Đơn Triết Hạo múc một muỗng thuốc đưa đến trước môi của Giản Nhụy Ái, không nghĩ đến cô nghiêng đầu qua chỗ khác, như đưa bé cương quyết không chịu uống thuốc, bất đắc dĩ, Đơn Triết Hạo chỉ có thể đưa hết chén thuốc vào miệng mình, nâng cằm của cô lên, miệng đối miệng đem nước thuốc nồng và đắng thả vào miệng cô.

“Ừ.” sắc mặt Giản Nhụy Ái xoạt cái trở nên đỏ ửng, đôi tay đánh loạn, bởi vì ngã bệnh nên cô chẳng có chút sức lực nào cả, hơi sức của cô mà đấu với Đơn Triết Hạo, cũng chỉ là giúp anh giải ngứa mà thôi

Đơn Triết Hạo vốn không nghĩ tới phải mớm thuốc cho cô, cũng không nghĩ đến mình sẽ tham luyến môi cô như thế này, không tự chủ được, càng dành cho cô nụ hôn thâm trầm.

Đại công cáo thành, những giọt thuốc được đưa vào cổ họng của cô một cách hoàn mỹ.

Anh lưu luyến không rời đôi môi của cô, hai mắt ôn nhu nhìn thân thể yếu đuối của Giản Nhụy Ái, sắc mặt tái nhợt, gò má ửng hồng, thì trên miệng anh nâng lên nụ cười yếu đuối, đôi mắt liền trở nên dịu dàng: “Có phải là em cố ý hay không, muốn anh đút thuốc cho em bằng cách này phải không!”

“Em. Em mới không có.” Tròng mắt Giản Nhụy Ái trở nên mơ hồ.

“Được rồi, không đùa với anh nữa, em lại cảm thấy buồn ngủ rồi.” Đơn Triết Hạo cương chiều ngắt sống mũi cô, rồi lại đặt cô trở về giường, tỉ mỉ đắp chăn cho cô, thấy cô cứ mở to mắt nhìn mình: “Ngủ nhanh lên một chút đi, anh sẽ ngủ với em.”

“Anh hát cho em nghe đi, có được hay không, như vậy em sẽ dễ ngủ hơn.” Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt mong đợi nhìn Đơn Triết Hạo, cố ý giả bộ đáng thương, một ý tưởng đột nhiên xông qua đầu, cô rất muốn nghe Đơn Triết Hạo hát.

Đơn Triết Hạo nhíu đôi mắt đen huyền lại, nhìn ánh mắt mong đợi của Giản Nhụy Ái, lại không muốn cự tuyệt cô, mím môi, ngoài miệng thoáng qua vẻ lúng túng, anh có chút cảm giác không quen, dù sao từ trước đến giờ anh chẳng hát cho ai nghe cả, cho nên khó tránh khỏi việc anh có chút khó chịu.

“Hát đi, hát nha.” Giản Nhụy Ái nắm lấy bàn tay anh, nhẹ nhàng lắc lắc, trong miệng mang theo vẻ nũng nịu, nắm lấy thời cơ, Đơn Triết Hạo nhìn cô ngã bệnh như thế này, nhất định sẽ đồng ý.

Quả nhiên, cô đoán không sai mà, anh đang chuẩn bị hát.

Một bài hát của Ưông Đông Thành có tên là ‘anh sẽ yêu em’, đi qua lời hát của Đơn Triết Hạo lại mang cảm xúc khác, Giản Nhụy Ái hài lòng lộ ra một nụ cười, giờ khắc này, cô cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc, có một người con trai yêu mình đến như thế, hơn nữa còn là một người con trai vô cùng hoàn mỹ, hoàn mỹ đến độ để cho cô cảm thấy như thể đang nằm mơ, nếu như là mộng thì cô tình nguyện sống trong đó mãi không tỉnh lại, cứ đi theo giấc mộng vĩnh viễn.

‘Linh Linh.’ Điện thoại di động của Đơn Triết Hạo lại vang lên, anh nhanh chóng nhận máy: “Uy.”

“Tổng giám đốc Đơn, đây là điện thoại của Lạc Tình Tình, tôi là bác sĩ của tiểu thư Lạc, tiểu thư Lạc đang ở bệnh viện, bệnh cũ tái phát, phải đưa vào phòng giải phẫu ngay, chúng ta chỉ có thể liên lạc với ngài, ngài xem có thể đến bệnh viện một chuyến không.”

Nghe người bên kia nói thế, mày của Đơn Triết Hạo nhíu chặt lại, anh nghiêng đầu nhìn thấy Giản Nhụy Ái dường như đã ngủ say, quan sát cô một lát, có lẽ cô cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu: “Được.”

Anh cầm lấy chìa khóa xe lên, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Giản Nhụy Ái, thì thầm bên tai cô: “Chờ anh trở về, em nhất định phải khỏi bệnh”

101. Chương 101: Hồ Lạc Bình Dương Bị Khuyển Khi

(Dịch nghĩa: bình dương: chỗ bằng phẳng; hồ rơi vào chốn bình địa, đến chỗ cũng có thể khi rẻ)

Lạc Tình Tình mở mắt, không nghĩ việc cô không chết, cô vẫn còn sống, ngoài miệng lộ ra nụ cười giấu cợt.

Cô đưa mắt liếc qua đầu giường, hai mắt xuất hiện một tia nghi vấn, cô không ngờ là Y Thiếu Thiên đang ngồi ở đầu giường.

Y Thiếu Thiên thấy cô đã tỉnh lại, liền nói: “Cô đã tỉnh, tôi có thể rời đi rồi.”

Nhiệm vụ của anh chỉ là chờ cho Lạc Tình Tình tỉnh dậy, nhiệm vụ đã hoàn thành, anh không cần ở chỗ này nữa

“Có phải Hạo bảo cậu đến đây không.” Lạc Tình Tình nhỏ giọng lẩm bẩm, ánh mắt mang theo sự mong chờ nhìn Y Thiếu Thiên, ngay cả khi cô biết Y Thiếu Thiên vô cùng chán ghét mình, có thể sẽ không nói cho cô biết, nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

“Đúng vậy.” Y Thiếu Thiên nhớ tới cái gì, nói tiếp: “Cô không cần suy nghĩ nhiều quá, Tổng giám đốc Đơn gọi điện thoại bảo tôi đến, chỉ là không muốn cô chết, vì như thế anh ấy sẽ không hoàn thành tâm nguyện của mẹ cô.”

“Cho nên anh ấy quan tâm đến tôi, giúp tôi ký giấy phẫu thuật, là anh ấy đứng đợi đến khi tôi giải phẫu xong rồi đi, đúng không.” trong lòng Lạc Tình Tình có chút kinh ngạc, đối với thái độ của Y Thiếu Thiên cô lấy làm chán ghét

Cô cũng chẳng ngờ là Y Thiếu Thiên lại chán ghét mình như thế, căn bản cũng không sẽ thay cô ký giấy đảm bảo sinh tử, chỉ có Đơn Triết Hạo mới làm thế mà thôi

Bóng lưng Y Thiếu Thiên dừng lại một chút, cậu ghét Lạc Tình Tình, nhưng cô đã như thế rồi, đã bị trừng phạt thích đáng, đến đứa con của mình cũng không giữ lại được, nên cũng thấy cô có chút đáng thương, nghiêng đầu giải thích: “Tốt nhất cô nên dưỡng bệnh đi, cô có lo cho Tổng giám đốc Đơn thì cũng là vô ích.”

“Cám ơn.” Đôi mắt Lạc Tình Tình trở nên ảm đạm, cô cảm thấy cõi lòng đầy thê lương, lời nói của Y Thiếu Thiên đi qua đầu óc của cô, tựa như đã đem cô giam vào lãnh cung, chỉ có thể ở trong cung chờ đợi hoàng đế đến.

Cô nhìn Y Thiếu Thiên rời đi, ngoài miệng cười thê lương, lúc này cô đột nhiên cảm thấy cuộc đời mình thật bi ai, sống nhiều năm như thế mà đến một người bạn bình thường cũng không có.

Hồ lạc bình dương bị khuyển khi, người đã từng hướng về cô cúi đầu lấy lòng, hiện tại đối với cô lại vô cùng lạnh nhạt, có lẽ đây chính là lòng người dễ thay đổi.

Thế giới này, đều nhìn mọi việc bằng tiền bạc và địa vị, không có quyền thì đồng nghĩa với không có tôn nghiêm, Đơn Triết Hạo là vũ khí cho cô lần nữa đứng lên trong huy hoàng.

Hiện tại cô không cầu điều gì xa xôi, chỉ muốn dựa vào Đơn Triết Hạo mà làm ăn phát đạt, sau đó sẽ trả mối thù giết con.

Đơn Triết Hạo và cả Giản Nhụy Ái đã hợp lực lại để giết con của cô, cái loại lòng dạ độc ác đó là nhát dao xé nát tim cô, cô vĩnh viễn không thể quên được.

Tất cả đều là bọn họ tạo thành, nếu như không phải là bọn họ, Đơn Triết Hạo cũng sẽ không rời khỏi cô, con của cô cũng sẽ không chết, cuộc sống của cô cũng sẽ vô cùng tốt đẹp khi ở bên cạnh Đơn Triết Hạo, tất cả đều là do Giản Nhụy Ái cùng Đơn Triết Hạo làm ra, bọn họ đã tước đoạt cuộc sống của cô.

Tròng mắt cô đầy nước mắt, lòng tràn đầy hận ý .

Hiện tại nội tâm của cô chỉ có thù hận, lòng bàn tay mềm mại tạo thành quả đầu, dựa đầu vào gối, nhìn lên trần nhà, cô thề rằng sẽ cho Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo trả giá về mọi chuyện

Sáng sớm, một luồng ánh sáng xuyên qua cửa sổ sát đất vấy vào ban công.

Giản Nhụy Ái khẽ nhú mày rồi từ từ mở hai mắt ra, nhìn Đơn Triết Hạo đang ngủ say, trong lòng kéo kết giết mình, cô biết ngày hôm qua mình ngã bệnh, đã giày vò anh cả đêm.

Về mặt đau lòng nhìn Đơn Triết Hạo.

Thân thể của cô từ từ khôi phục, tròng mắt nhìn chằm chằm cơ thể cường tráng của anh, tay nhỏ bé đặt lên ngực anh, vạch thành vòng tròn .

Một người đàn ông anh tuấn, lỗ mũi khẽ động, thân thể cường tráng, ngũ cao mày cũng vô cùng đẹp trai, anh là của cô mà cô cũng là của anh

Tuy cô ngã bệnh nhưng cô có ý thức, cô biết Đơn Triết Hạo không rời cô dù chỉ là một bước chân, anh vì cô mà khẩn trương cùng sợ hãi, những thứ này cô đều có thể cảm nhận được, hơn nữa thật sự cảm động.

Anh như một vị thần, có thể vì một người phụ nữ mà trở nên dịu dàng như vậy, có phải hay không trong lòng của anh chỉ có mình cô.

Cô có thể lấy được toàn bộ tình yêu của Đơn Triết Hạo thì cô sẽ vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc quá không chân thật, cô so với Lạc Tình Tình hạnh phúc hơn thật nhiều, ít nhất anh cũng ở bên cạnh cô, toàn tâm toàn ý bảo vệ cô.

Có người đàn ông yêu thương mình như thế, cô còn cầu mong điều gì nữa, trước là cha mẹ bảo vệ mạng sống cho cô, giờ đây thì Đơn Triết Hạo cũng bảo vệ cô, cô quả thật là một người vô cùng may mắn.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân mày nhíu chặt của Đơn Triết Hạo, anh đang nằm mộng gặp chuyện gì không vui sao, có phải là anh đang gặp ác mộng hay không, có lúc cô ghen tị với các vị thần trong giấc mộng, có lúc cô muốn đi vào trong giấc mộng của anh.

Cô nhận thấy chân mày Đơn Triết Hạo khẽ động, môi mỏng hơi nhúc nhích, ý thức thanh tỉnh, Giản Nhụy Ái vội vàng nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái đang quan sát mình, không muốn quấy rầy cô mà thôi, đôi môi không khỏi lộ ra nụ cười, nói khe khẽ bên tai cô: “Vật nhỏ, khỏe ra chưa.”

Giản Nhụy Ái cố tránh ánh mắt của anh, giống như đứa bé làm chuyện bậy, cũng biết mình rình coi bị bắt, có chút ngượng ngùng: “Đỡ hơn nhiều, cảm ơn anh.”

“Chỉ một câu cảm ơn, có phải rất qua loa hay không, anh đã chăm sóc em cả đêm rồi.” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái mà buồn cười, chờ đợi phản ứng của cô.

“Vậy anh muốn em cảm ơn anh như thế nào.”

Giản Nhụy Ái nhìn gương mặt Đơn Triết Hạo chậm rãi tiến về phía mình, trong lòng bất ngờ, ngừng thở, cũng không dám động đẩy, cảm thụ được hơi thở mạnh mẽ của anh, đang cố bức bách của mình.

“Hù dọa em rồi, anh sẽ không làm bá vương ngang ngạnh lúc này đâu.” Đơn Triết Hạo buồn cười đem Giản Nhụy Ái kéo vào trong ngực của mình: “Chúng ta đi du lịch đi, chờ thân thể em ổn định hơn nhiều chúng ta sẽ đi.”

Giản Nhụy Ái ngẩn người, ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo, giống như có chút không hiểu ý trong lời nói của Đơn Triết Hạo: “Du lịch, muốn đi đâu?”

“Em muốn đến nơi nào liền đến nơi đó.” Đơn Triết Hạo kéo mình đến gần gương mặt của cô, đặt một nụ hôn lên trán cô.

“Maldives.” Giản Nhụy Ái đưa mắt nhìn Đơn Triết Hạo, Maldives là nơi mà cô tha thiết muốn đến

Trước kia, cô và Trác Đan Tinh đã ước mơ được đến Maldives, bởi vì vấn đề tiền bạc mà không đi được, nghe nói đó là thiên đường mộng ảo, đi vào nơi đó, cô sẽ cảm thấy xứ thần tiên bên trong, chỉ mới nghĩ đến thôi đã khiến cho Giản Nhụy Ái trở nên vui vẻ, nếu như có thể đi, cô thật sự cảm thấy rất vui mừng.

“Được, vậy em phải cố gắng dưỡng bệnh cho tốt nhé” Đơn Triết Hạo cưng chiều vuốt ve mái tóc của cô.

“Thật, anh sẽ dẫn em đến Maldives phải không, đi thăm những đường phố bên đó.” Giọng nói của Giản Nhụy Ái mang theo vui mừng, trên người ốm đau, nhưng vài từ Maldives đã giúp cô tươi tắn hẳn lên.

Maldives đối với Đơn Triết Hạo mà nói căn bản cũng không tính là gì cả, nhưng lại khiến Giản Nhụy Ái vui vẻ, cô gái nhỏ này thật dễ thỏa mãn quá, tay anh càng tăng thêm lực, bế cô lên, dùng hành động để đáp lại cô.

“Hạo, chúng ta đi thăm Tình Tình thôi.” Giản Nhụy Ái đề nghị.

“Không được, hiện tại em đã ngã bệnh, kháng thể còn yếu, bệnh viện rất nhiều bệnh khuẩn, sẽ không tốt cho thân thể của em, tốt nhất em nên đợi ở trong nhà, Tình Tình đã có người khác chăm sóc.”

Đơn Triết Hạo không cho phép Giản Nhụy Ái mang thêm bệnh vào người, bàn tay to của anh vuốt ve gương mặt của cô. Trong đáy mắt của anh, Giản Nhụy Ái là người vô cùng thiện lương, nên anh sẽ không để ai khiến cho cô tổn thương.

Không nghĩ đến Đơn Triết Hạo cự tuyệt kịch liệt như thế, cô cũng chẳng biết phải nói gì, dù sao Đơn Triết Hạo cũng là quan tâm đến cô, hiện tại cô là người mang thai, nếu như người lớn ngã bệnh, sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.

Cô chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu: “Được, em nghe lời anh.”

“Vật nhỏ.” Đơn Triết Hạo cưng chiều sờ sờ chóp mũi của cô, trông mắt tràn đầy ấm áp.

Giản Nhụy Ái vùi vào trong ngực Đơn Triết Hạo, nhắm mắt lại, đôi môi đều là ý cười, Maldives, bốn chữ phi thân đâm vào trái tim cô, có thể đi đến nơi đó, có lẽ cô đến nằm mơ cũng trộm cười.

102. Chương 102: Lời Chúc Sinh Nhật Cảm Động

Thời gian trôi đi thật nhanh, nhờ Đơn Triết Hạo tận tình chăm sóc. Thân thể Giản Nhụy Ái dần khôi phục lại.

Giản Nhụy Ái không thể tin được, mình có thể đến Maldives, cảm thụ được vẻ đẹp của nơi đây.

Cô miễn cưỡng ngồi ở vườn hoa nhà họ Đơn, ngắm bãi cát vàng. Thật là xinh đẹp. Đẹp không thể nào tả xiết, bầu không khí vô cùng trong lành.

Đơn Triết Hạo đã thật sự đưa cô đến Maldives, nơi mà cô từng nghĩ rằng mình chỉ có thể đến trong mơ. Nhìn cảnh sắc xinh đẹp này, cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Maldives hoàn toàn không phải giống như những gì cô đã từng nghĩ.

Trước đó, cô cho là Đơn Triết Hạo thuận miệng nên mới hứa như thế thôi. Không nghĩ đến chuyện cô vừa khỏi bệnh anh đã đưa cô đến đây.

Tất cả cảnh vật nơi này thật là đẹp. Nước biển trong xanh đến độ có thể nhìn đáy biển. Phòng ốc đều được làm bằng gỗ, rất cổ kính.

Đi tới đi hồ Hắc Phu, suối phát sáng, tất cả đều được thăm quan qua, kết hợp với những bài giải thích tỉ mỉ. Tất cả mọi người có thể hiểu rõ tường tận về lịch sử của nó, đây quả thật là thiên đường của nhân gian.

Cô đứng dậy, duỗi thẳng lưng, hít một hơi thật sâu không khí mát mẻ và trong lành ở nơi đây. Nhắm mắt lại hưởng thụ gió biển vỗ vào gương mặt trắng nõn, một cảm giác nhẹ nhàng và khoáng khoái ập đến.

“Thích không?” Đơn Triết Hạo đi tới bên cạnh Giản Nhụy Ái. Ôm lấy cô từ phía sau lưng, đem cằm đặt lên đôi vai xinh đẹp của cô.

“Hạo, em rất thích. Vô cùng thích.” Giản Nhụy Ái không thể nào khắc chế được tâm tình không vui trong lòng mình. Liều mạng gật đầu. Trời ạ, nơi này thật đẹp.

Vào giờ phút này, cô chẳng còn biết dùng ngôn từ nào để hình dung cả. Hiện tại tâm tình của cô vô cùng khó tả. Rất nhiều kích động.

“Đi, anh dẫn em đến một nơi còn xinh đẹp hơn.” Đơn Triết Hạo đưa hơi thở nóng rực quét nhìn nơi hôm cổ của cô. Nóng bỏng và mập mờ.

Cô đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, không có phản ứng gì chỉ đơn giản là đi theo anh.

Họ đi đến một chiếc liêu, bên trong có vô số cái ghế. Cô nghi ngờ khi nhìn Đơn Triết Hạo và người da đen trao đổi gì đó. Giản Nhụy Ái không nghe hiểu hai người đang nói gì. Chỉ có thể đưa đôi mắt vô tội nhìn chằm chằm hoàn cảnh xa lạ .

Đơn Triết Hạo kéo cô đi về phía biển rộng, rồi ngồi xuống. Anh khoanh tròn hai chân lại, dáng vẻ lười biếng mang theo chút điển trai

“Hạo, anh muốn làm gì?.” Giản Nhụy Ái nghi ngờ nhìn Đơn Triết Hạo. Trong phút chốc, đã nhìn thấy hai con cá heo nhảy múa tung tăng.

Nó khiến cô sợ ngây người, nhưng cá heo rất đáng yêu, làm cõi lòng cô không ngừng réo rắc. Nhìn thấy cá heo biểu diễn rất đẹp và lạ mắt, mặt nước như thể chính là sân khấu ballet.

Thật tuyệt vời, thật giống như một giấc mơ. Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt ngây người nhìn cảnh vật trước mắt. Cô không cách nào tưởng tượng được cá heo có thể biểu diễn hay đến vậy.

Cô xem đến quên mất tất cả, làm cho người bên cạnh cảm thấy hơi khó chịu, nhưng rồi anh rời đi vào lúc cô không hề chú tâm đến anh, mãi mê xem biểu diễn.

Giản Nhụy Ái mỉm cười nghiêng đầu nhìn về vị trí trống không bên cạnh. Phút giây ấy, tâm tình đang vui sướng của cô như thể bị dội một gáo nước lạnh. Trong nháy mắt đã trở nên hốt hoảng. Cô đứng lên. “Hạo, Hạo.”

Gọi mấy tiếng, mà cũng không thấy ai trả lời. Hoảng sợ mà đứng lên, nước mắt đảo quanh hốc mắt. “Hạo, anh đang ở đâu? Không nên làm như thế. Ra đây đi.”

Cô xoay người nhìn thấy một người tóc vàng, con mắt màu xanh lam, màu da trắng của em gái nước ngoài. Thấy đôi mắt lo lắng của cô thì mỉm cười, cầm một tờ giấy đến đưa cho cô.

Giản Nhụy Ái nghi ngờ nhận lấy tờ giấy, trong lòng là mười vạn nghi vấn. Cô vội vàng mở tờ giấy ra.

‘Tiểu Nhụy, em đừng sợ. Đi theo tờ giấy này sẽ gặp được anh’ Trong đầu Giản Nhụy Ái vẫn chỉ có nghi ngờ và nghi ngờ. Nhưng hiện tại cô chỉ có một lựa chọn là đi theo hướng dẫn của tờ giấy.

Trong lòng cô nghĩ đến chuyện Đơn Triết Hạo đã khiến mình hoảng sợ. Chờ xem, một chút nữa cô sẽ khiến anh bồi thường phí tổn thất tình thần cho mình.

Đi theo sơ đồ hướng dẫn trên tờ giấy, nhìn thấy một bàn ăn sang trọng. Ngược mắt nhìn lên lại thấy một san hô cá lộng lẫy. Cô kinh ngạc như thể tất cả chỉ là một giấc mơ. Đây không phải là phòng ăn dưới đáy biển Maldives đó chứ.

‘Bành’ đèn tắt đi, trước mắt chỉ còn là màu đen. Lỗ tai giống như có thể nghe được âm thanh của nước biển.

Ngay sau đó, là một màn cảm động khiến nước mắt cô rơi lả chả. Khuôn mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo xuất hiện trước mặt cô. Trong tay đang cầm bánh ngọt, đi từng bước đến bên cạnh cô.

Giản Nhụy Ái kích động đến không nói nên lời. Chỉ có thể liều mạng chống lại tâm tình của mình, cô liều mạng ngậm chặt cánh môi, không để cho nước mắt chen chúc rơi ra

Cả trái tim đều run rẩy, kích động run rẩy.

“Tiểu Nhụy. Sinh nhật vui vẻ.” Đơn Triết Hạo mang theo giọng nói tình tứ; qua ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn cầy, cô nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của anh, đôi môi anh còn khê mỉm cười.

Cô không nhận được mà khóc thật rồi. Ngơ ngác nhìn Đơn Triết Hạo. Lại chẳng biết phải nói điều gì

“Tiểu Nhụy, em ước đi rồi thôi nén.” Đơn Triết Hạo dịu dàng nhắc nhở Giản Nhụy Ái. Trong mắt là tia cưng chiều

“Ừ.” Giản Nhụy Ái tuy chậm chạp nhưng phản ứng kịp, vụng về lấy mu bàn tay lau nước mắt. Sau đó hai tay chấp lại, cúi đầu nghiêm túc ước nguyện.

Cô hi vọng cô và Đơn Triết Hạo sẽ có một cuộc sống hạnh phúc đến bạc đầu.

Khi cây nến được thổi tắt, đèn điện sáng lên. Tất cả mọi người trong phòng ăn đều ra sức vỗ tay chúc mừng bọn họ.

Đơn Triết Hạo thả bánh ngọt trong tay ra. Đưa tay lau nước mắt giúp cô. Sau đó hoàng tử thì thầm bên tai cô: “Hôm nay là sinh nhật của em. Cho nên đừng khóc, anh sẽ đau lòng.”

Tâm Giản Nhụy Ái dâng lên một mảnh ấm áp, không nghĩ đến việc anh sẽ nhớ sinh nhật cô. Nước mắt xông ra bên ngoài thêm một lần nữa.

Giây phút trao đổi ánh mắt ấy. Cô không kìm lòng được mà ôm chầm lấy Đơn Triết Hạo. “Hạo, Cảm ơn anh.”

“Đứa ngốc. Cảm ơn cái gì. Chỉ cần em vui vẻ, đó là điều quan trọng nhất.” Đơn Triết Hạo dặt tay Giản Nhụy Ái ngồi xuống bàn ăn.

Bữa ăn đúng kiểu Maldives kết hợp với rượu trắng. Đó là một hương vị đặc sản khi ăn cơm dưới biển Maldives.

“Hạo, sao anh biết hôm nay sinh nhật em.” Giản Nhụy vừa ngồi xuống liền hỏi.

“Em là người phụ nữ của anh nên đương nhiên anh phải biết.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo mang theo đầy khí phách. Tất cả những chuyện của cô, đương nhiên anh là người hiểu rõ nhất.

Nghe giọng nói bá đạo của anh, sắc mặt của Giản Nhụy Ái càng thêm đỏ ửng. Cái điệu bộ này mới đúng là phong cách của Đơn Triết Hạo

Giản Nhụy Ái càng thêm vui vẻ, ngược mắt nhìn hồ cá nhỏ. Cá ở biển được bơi lội tự do, có một cuộc sống tự tại. Giống như muốn xông ra khỏi bể nhỏ vọt về với gia đình của bọn chúng.

Ngón tay nhỏ bé của cô khê vuốt về bề cỏ, san hô xinh đẹp giống như đang ở bên cạnh cô.

Đối mặt với cảnh tượng này, Giản Nhụy Ái không thể thờ ơ, hững hờ. Cô ngược mắt nhìn khắp nơi, im lặng hưởng thụ cảm giác tuyệt vời.

Đơn Triết Hạo cầm ly rượu trắng trong tay. Nhẹ nhàng lắc lắc vài cái. Anh ngược mắt nhìn Giản Nhụy Ái, lẳng lặng quan sát cô. Anh thích nụ cười của Giản Nhụy Ái, nụ cười xinh đẹp lại không hàm chứa tà niệm, giống như thể tất cả mọi chuyện trên thế gian đều không khiến cô mệt mỏi

Trong mắt của anh giờ đây nồng đậm yêu thương.

Trong khách sạn có hai bóng người kéo dài. Giống như hai bóng người lặp lại không tách ra.

“Thật là đẹp. Hạo, nơi này thật là quá đẹp.” Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, cô lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Tâm tình của cô từ khi ở nhà hàng dưới đáy biển về vô cùng tốt, tất cả chuyện phiền não đều tan biến. Tất cả đều thành mây khói, chỉ còn hạnh phúc mà thôi.

Nghĩ đến chuyện một nhà ba người của cô đang được vui vẻ ở đây, lại càng làm cho lòng cô ấm lên.

Hôm nay, tâm tình của Đơn Triết Hạo cũng rất tốt. Chỉ cần Giản Nhụy Ái vui vẻ thì đó là chuyện tốt nhất thế gian.

103. Chương 103: Cô Cứ Đi Tổ Cáo Đi

Khi Lạc Tình Tình vừa bước chầm vào phòng, lập tức bị người đang ngồi trên giường làm cho giật mình. Phản ứng đầu tiên của cô chính là muốn chạy trốn.

Nhưng người đàn ông kia nhanh chóng đưa tay ra, bắt Lạc Tình Tình lại, sau đó hung hăng đóng cửa phòng. Tiện tay còn nhấn vào khóa cửa. Sau đó anh đem Lạc Tình Tình cố định trên giường, nụ cười trên môi càng lúc càng lớn lại mang theo tức giận kinh người.

Lạc Tình Tình muốn tránh đi nơi khác, thân thể mềm mại dính sát vào cửa. Đôi mắt lóe sáng nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt. Sóng mũi thẳng tắp, đôi mắt màu xanh lam thanh thúy. Anh có vẻ ngoài vô cùng đẹp trai. Nhưng vẻ đẹp của anh không phải là vẻ thư sinh yếu đuối mà giống như hoàng tử. Ánh mắt anh, hơi thở của anh dường như bất đồng với vẻ bên ngoài của anh, đó chính là hơi thở của ma quỷ.

Người đàn ông này chính là người chồng của cô — tên Vương Hạo.

Anh chính là Hỗn Huyết Nhi. Đã từng được coi như là Hoàng tử của nước Mĩ. Lạc Tình Tình rất thích khuôn mặt xinh đẹp và tiền tài của anh, nên vào ngày Đơn Triết Hạo cầu hôn, cô đã bỏ trốn, sau đó đi ca-nô sang nước Mĩ. quyết định sẽ trở thành vợ của anh

Không nghĩ đến anh lại biến thành người nghèo một cách nhanh chóng. Lạc Tình Tình chỉ có thể lựa chọn trở về bên cạnh Đơn Triết Hạo. Đối với cô, tiền bạc chính là sinh mệnh, cô không thể chịu nổi cuộc sống cực khổ

Cô là một người rất yếu đuối, nếu phải sống cảnh nghèo nàn cô sẽ chẳng thể chịu nổi.

“Hạo. Anh hãy nghe em giải thích. Em”

Cô còn chưa nói xong, cằm đã bị bàn tay Vương Hạo kèm lại rồi, tay anh dùng khá nhiều sức. Hoàn toàn không suy tính đến việc cô có chịu nổi hay không. “Lạc Tình Tình, cô là đồ vong ân phụ nghĩa”

“Hạo. Anh hiểu lầm rồi. Em. Em” Lạc Tình Tình chớp mắt vài cái thì nước mắt đã chảy ra. “Hạo. Em yêu anh, em cũng không muốn rời bỏ anh. Nhưng mà em muốn vì anh mà lấy lại những gì anh cần, em là đang nghĩ cho cuộc sống về sau của chúng ta. Em chỉ có thể trở về, cố lấy hết tài sản của Đơn Triết Hạo, rồi trở về Mỹ tìm anh. Như vậy cuộc sống của chúng ta sẽ ổn định hơn, có thể nuôi con, anh cũng có thể tiếp tục đánh bạc.”

Lạc Tình Tình liều mạng giải thích, cô rất sợ Vương Hạo nổi điên lên sẽ giết cô.

“Chắc chắn. Vậy tất cả những việc cô làm đều là bởi vì tôi hết có phải không, có phải tôi nên khen cô hay không? Lạc Tình Tình cô nói láo chẳng chuyên nghiệp tí nào cả, cô cho rằng tôi sẽ tin cô sao.” Giọng nói trầm thấp có chút lạnh lẽo và chất vấn. Đôi mắt xinh đẹp như thể muốn ăn tươi nuốt sống Lạc Tình Tình.

Một tay anh chống lên tường, một tay anh vuốt ve gò má trắng nõn của cô. Cởi từng nút áo trên bộ đồ bệnh nhân, sau đó giải thoát cho cơ thể mình.

Lạc Tình Tình vội vàng nắm tay của anh, cả người cũng cứng đờ. Trong lòng vô cùng lo lắng

Nhìn thẳng vào ánh mắt của Vương Hạo, khẽ cau mày nói: “Anh không tin tưởng em.”

“Cô cảm thấy tôi sẽ tin tưởng cô sao.” Vương Hạo rút tay về, từ từ chuyển qua đến vành tai của Lạc Tình Tình. Vén tóc của cô lên, bắt đầu thổi khí bên tai cô, hành động ấy vô cùng mập mờ.

Lạc Tình Tình hít một hơi lạnh, thân thể khẽ nhào vào lòng Vương Hạo. ‘ừ.’

“Cô vẫn giống như ngày cũ, vẫn. Dâm, mê hoặc.” Vương Hạo thì thầm bên tai cô.

Lời nói của Vương Hạo là một sự sỉ nhục với Lạc Tình Tình. Nhưng Lạc Tình Tình cũng chẳng thèm quan tâm. Như từ loại như: dâm dăng và mê hoặc này cô đã nghe rất nhiều lần rồi, nên tất cả đã được cô tập thành thói quen.

Lạc Tình Tình đối mặt với Vương Hạo, tận đáy lòng vô cùng lo sợ. Anh tựa như bom không hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ khiến cô tan xương nát thịt.

Anh hung hăng xô Lạc Tình Tình ngã trên giường. Thân thể bởi vì dùng rất nhiều lực, mà khiến cô có chút đau đớn.

“Hạo, anh phải tin tưởng em. Em thật sự rất yêu anh. Trở về chỉ là muốn kiếm lại tiền của Đơn Triết Hạo mà thôi. Anh nhất định phải tin tưởng em.” Lạc Tình Tình lôi kéo cánh tay của Vương Hạo, cầu xin anh tha thứ

Không nghĩ rằng Vương Hạo sẽ rời nước Mỹ, lặng lẽ qua đây tìm cô. Nếu như cô không khống chế anh, để cho anh nổi điên. Thì kế hoạch báo thù của cô đừng nghĩ có thể làm được.

“Ba.” Một cái tát vang dội rơi vào gương mặt Lạc Tình Tình, trên gương mặt trắng nõn của cô lập tức hiện lên một dấu đỏ.

Lạc Tình Tình bụm mặt, ánh mắt hiện lên vẻ cô đơn cùng sợ hãi.

“Những người phụ nữ ham hư vinh như cô, thì khi nhìn thấy tôi có tiền sẽ chạy đến, nhưng khi tôi thấy thảm rồi thì sẽ chạy đi tìm người đàn ông khác. Tôi cho cô biết. Hôm nay tôi sẽ chơi cô cho thật sướng. Ngày mai sẽ đem chuyện tình với cô làm thành chuyện tình tôi ghê tởm nhất. Sau đó nhất định sẽ kể chuyện này cho người bạn thanh mai trúc mã của cô nghe”

Vương Hạo nheo hai mắt, gương mặt anh tuấn trở nên vô cùng bỉ ổi, mang theo nụ cười giả tạo khiến cho người ta cứng người. Anh ngồi xuống trên người Lạc Tình Tình. Bàn tay hung hăng nắm lấy cằm Lạc Tình Tình, đôi mắt tràn đầy lực sát thương.

Trong mắt Lạc Tình Tình hàm chứa khiếp sợ và kinh hoàng. Đầu thoáng qua một số hình ảnh, sau đó là nước mắt rơi lả chả trên mặt. ‘Ba’ một cái tát rơi lên trên gương mặt điển trai của Vương Hạo

”Anh nói thử xem. Nói đi nói anh đang thất bại. Mỗi ngày anh chỉ biết là đánh bạc, chẳng chịu làm việc gì cả. Nếu tôi không trở về đây lừa gạt một ít tiền, thì có thể làm được gì nữa? Đứa con của chúng ta cũng đã bị người ta giết chết rồi. Anh làm ba mà cũng không biết bảo vệ con của mình, chỉ biết oán hận tôi thôi.

Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ ở lại đây, sẽ báo thù. Cũng sẽ vì anh mà kiếm một ít tiền. Tìm một thời điểm thích hợp để cho chúng ta bắt đầu lại, anh nói xem tôi là cái gì sai hử.”

Mấy câu thét kia hình như có chút hiệu quả. Đôi mắt lạnh lẽo của Vương Hạo dần tan ra, rồi xuất hiện một tia hoảng hốt. Lạc Tình Tình biết gian kế của mình đã thành. Đứa bé, có lẽ đến cô cũng chẳng biết đứa bé là con của ai nữa.

Vương Hạo dừng lại mấy giây, rồi lại cảm thấy may mắn vì trước khi đến gặp Lạc Tình Tình. Anh đã âm thầm điều tra cô.

Sau đó anh lấy một sấp ảnh trong túi ra, ném cho Lạc Tình Tình

Cô không hiểu gì, cầm lấy sấp ảnh lên xem. Sắc mặt biến thành vô cùng khó coi, cả người cô phát run. Trong tám ảnh là hình ảnh một đôi nam nữ đang dây dưa. Mỗi tấm hình đều là chuyện khiến người ta đỏ mặt. Từng tấm ảnh là từng người đàn ông khác nhau, duy nhất chỉ có người nữ chính là không thay đổi

Người kia chính là Lạc Tình Tình.

“Làm sao anh có được những tám ảnh này.”

Vương Hạo nhướng mi, nhàn nhạt cười lạnh. Trước kia anh bị vẻ xinh đẹp của cô làm cho hồ đồ. Không nghĩ đến cô lại là loại người như thế. “Thật sự tò mò vì sao tôi lại có những tám ảnh này sao. Những thứ

này đều là đoạn thời gian cô và Đơn Triết Hạo ở chung một chỗ. Cô dám qua mặt hắn ta, vụng trộm với người đàn ông khác. Tôi thật sự không nghĩ đến, cô lại có thể biết vô sỉ yêu cầu người khác chụp ảnh lại làm kỷ niệm. Cũng tốt thôi, tất cả sẽ làm thành bằng chứng rõ ràng.”

Lạc Tình Tình im lặng. Đúng thật là khi đó cô cùng Đơn Triết Hạo ở chung một chỗ. Cô đã làm ra cảnh tượng này, chỉ vì Đơn Triết Hạo có quá nhiều tham vọng giành cho sự nghiệp. Thời gian dành cho cô càng lúc càng hiếm. Cho nên cô phải qua mặt Đơn Triết Hạo, đi tìm người đàn ông khác qua đêm

Khi đó, cô lưu lại những tấm ảnh này, vì đó là thời khắc cô được thỏa mãn nhất. Đôi tay cô siết chặt, hận mình đã làm chuyện ngu ngốc như thế, nếu cô không để lại những tấm ảnh này thì Vương Hạo cũng chẳng có cơ hội chụp mũ cô.

Vương Hạo là người cô vô tình gặp. Nếu như lúc đó không vô tình phát hiện anh ta còn có tiền hơn Đơn Triết Hạo, rồi quyết rời bỏ Đơn Triết Hạo. Mà chọn cách ở lại chấp nhận lời cầu hôn của Đơn Triết Hạo thì hiện tại có lẽ cô đã là con dâu nhà họ Đơn rồi.

Còn chẳng trở thành đối tượng bị người ta uy hiếp. Nếu như không có Giản Nhụy Ái xuất hiện, chắc chắn Đơn Triết Hạo sẽ tha thứ cho cô. Chuyện nhỏ thế, lại không nghĩ rằng hai người cùng xuất hiện một lúc.

Ánh mắt của Lạc Tình Tình càng âm đậm. Trong lòng khổ sở và tức giận, cô không phân rõ được tốt xấu gì cả.

“Thế nào. Nói láo bị vạch trần rồi. Sợ chưa.”

Toàn thân Lạc Tình Tình run rẩy mãnh liệt. Cô sợ hãi mà nắm lấy đôi tay của Vương Hạo. “Hạo. Chuyện này đều là đoạn thời gian em ở chung với Đơn Triết Hạo. Sau khi ở cùng anh, thì em chỉ yêu mình anh. Anh tha thứ cho em có được hay không. Những việc hoang đường kia. Đó là do mê muội lúc trẻ. Em đảm bảo với anh, bây giờ em không còn như thế nữa.”

Vương Hạo hung hăng hất tay Lạc Tình Tình ra. “Lạc Tình Tình, sự dối trá của cô đã bị vạch trần rồi. Cô còn muốn diễn đến bao giờ nữa. Đừng nghĩ tôi ngu.”

“Hạo, em nói thật. Tại sao anh không tin em, em yêu anh. Anh phải hiểu, em trở về đây để lấy tiền. Giản Nhụy Ái là kẻ đã hại chết đứa con của chúng ta. Mẹ của em cũng bị con nhỏ đó hại chết. Em sẽ báo thù. Nuốt xuống tất cả những chuyện này, em sẽ làm mọi giá để có lại tất cả. Đến anh cũng không đếm xỉa đến em thì em biết làm sao.” Sắc mặt Lạc Tình Tình trở nên tái nhợt.

Trong lòng của cô chưa bao giờ có điểm dừng, cô cũng không biết làm sao để Vương Hạo tin cô nữa.

104. Chương 104: Ôm Nhau Thưởng Thức Hoàng Hôn

Vương Hạo có chút dao động, anh nhìn dáng vẻ khổ sở của Lạc Tình Tình. Chẳng biết lời cô nói là giả bộ hay là thật. Đứa bé kia là của hắn, hơn nữa đứa bé còn bị Đơn Triết Hạo hại chết.

Ánh mắt anh lập tức trở nên âm trầm. “Nếu như cô nói thật, tôi sẽ không bỏ qua cho Đơn Triết Hạo đâu. Tôi sẽ để cho hắn ta trả một cái giá thật đắt.”

Lạc Tình Tình buông lỏng tâm tình của mình. Cô biết Vương Hạo đã tin cô, chỉ cần anh như thế là tốt. Lòng cô thở nhẹ ra một hơi.

Cô choàng tay ôm lấy Vương Hạo. Đem mặt rúc vào lồng ngực của anh: “Hạo, nhất định phải báo thù cho con của chúng ta.”

Nói xong những lời này, ngoài miệng cô lộ ra một nụ cười, đôi mắt sâu xa chứng tỏ gian kế đã thành.

“Hạo, em yêu anh, anh nhất định phải báo thù cho đứa bé. Không thể để cho Giản Nhụy Ái nhón nhon ngoài vòng pháp luật. Cái người phụ nữ ở bên cạnh Đơn Triết Hạo, là cô ta đã giết con của mình.”

Giọng nói của Vương Hạo rầm thấp tản ra một tia sát khí. Hai tay anh nắm thật chặt. Tức giận đến đầu óc u mê nên không nhìn thấy ánh mắt hài lòng của Lạc Tình Tình. “Sẽ không để cho người hại con của chúng ta vui vẻ được. Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái, tất cả phải đền tội.”

Lạc Tình Tình ngớ ngẩn, nói: “Hạo, anh không thể giết Đơn Triết Hạo.”

“Đáng chết, nói như thế có nghĩa là cô đau lòng vì Đơn Triết Hạo sao. Cũng có nghĩa là mượn tay tôi diệt trừ tình địch hả?. Cô đúng là thứ rác rưởi.” Bàn tay Vương Hạo kèm chặt cổ của Lạc Tình Tình, đôi mắt mang theo vị chết chóc.

Vẻ mặt của Lạc Tình Tình trở nên vô cùng khó coi, cô nắm chặt cổ tay của Vương Hạo. Dùng hết sức giằng. “Hạo. Hạo. . . . Anh hiểu lầm rồi. Anh nghe em nói đi, em sẽ giải thích.”

“Được, cô giải thích cho tôi nghe.” Vương Hạo ngồi ở trên người cô, đưa ánh mắt của ma quỷ nhìn cô. Đợi cô lên tiếng.

“Mục đích chính em trở về đây là lấy tiền của Đơn Triết Hạo. Nên nếu Đơn Triết Hạo bị giết. Chúng ta làm sao có được tiền, như thế thì cố gắng của chúng ta vô cùng uổng phí. Chẳng lẽ anh không muốn phát triển trở lại sao. Chẳng lẽ anh quên hình ảnh mọi người cười nhạo anh rồi sao.”

Vương Hạo đứng lên, khẽ mỉm cười. Đúng vậy, anh cần tiền. Chỉ có tiền mới giúp anh phát triển trở lại

Anh lạnh lùng đứng lên, thân thể cao lớn mang theo chút cảnh giác với Lạc Tình Tình. “Được, xem như tôi tin tưởng cô một lần đi. Nếu như gạt tôi. Thì những tấm ảnh trên tay tôi sẽ cho cô biết hậu quả.”

Lạc Tình Tình cũng ngồi dậy, sửa sang lại quần áo của mình. Từ lúc nào, dưới bất cứ tình huống nào cô vẫn giữ cho mình tra “Sẽ không, Chúng ta cần tiền, về đến Mỹ chúng ta sẽ giàu có lại.”

Giọng nói của cô mang theo mười phần mỉa mai. Khóe mắt quét nhìn những tấm ảnh kia, chỉ cần không để những tấm ảnh kia bị tung ra ngoài. Tất cả mọi chuyện đều có thể thương lượng. Có Vương Hạo mưu mô và cơ trí. Tin tưởng rằng mục đích của cô sẽ rất dễ dàng đạt được. Tiêu diệt Giản Nhụy Ái, lấy lại được trái tim của Đơn Triết Hạo, dù phải trả giá lớn thế nào cô cũng chấp nhận.

Vương Hạo cúi đầu nhìn đôi mắt như ẩn như hiện của Lạc Tình Tình, trông mắt trời lên chút dục vọng. Anh cúi người, thì thầm bên tai cô: “Đã lâu rồi anh chưa thử qua mùi vị của em, cởi áo ra giúp anh đi.”

“Không được, em mới vừa sanh non. Đã làm loại chuyện đó sẽ gặp nguy hiểm rồi. Hạo, hôm nào khác có thể hay không.” Lạc Tình Tình bày ra dáng vẻ đáng thương. Nhưng không có đáng thương.

“Không cần tìm cớ. Em không muốn cởi, anh cởi giúp em. . . .”

“Đợi chút. . . . Em sẽ tự cởi.” Lạc Tình Tình cởi quần áo của anh ra, từng cái từng cái... cho đến khi cơ thể Vương Hạo trần truồng trước mặt cô.

Cô mới chậm rãi cởi quần áo của mình. Khi bọn họ ân ái, đều là do Lạc Tình Tình cởi áo. Còn Vương Hạo chỉ phụ trách thỏa mãn dục vọng của cô.

Lần này Vương Hạo không nhịn được mà đè chặt thân thể cô, đã rất lâu rồi anh không nếm qua mùi vị của cô. Anh nhớ hương vị đó đến sắp điên rồi

“Không nghĩ đến, cô lại ngọt ngào như thế, không trách được, những người đàn ông kia muốn cô điên cuồng như thế. Cô thật sự rất đẹp.” Khóe miệng Vương Hạo lộ ra nụ cười tà ác, đôi mắt đầy vẻ hài lòng, bàn tay hung hăng đặt lên bầu ngực của cô, nó vẫn cao sừng sững như cũ

Lạc Tình Tình nâng lên hai mắt nhìn Vương Hạo nổi điên mà lòng đầy vẻ khinh thường. Anh ta cũng chỉ là giống đực không có tế bào não. Khi đó, có lẽ cô đã bị mù rồi nên mới bỏ Đơn Triết Hạo đi theo anh ta.

Lạc Tình Tình mang theo bất mãn, đợi anh dung nhập vào cơ thể mình, cùng anh hòa làm một thể.

Gương mặt Lạc Tình Tình trở nên khác thường, nghe được những âm thanh thét gào chói tai của Lạc Tình Tình thì hài lòng rống giận: “Lạc Tình Tình, cô là một con ả dâm đẳng, vẫn luôn là món đồ chơi khiến đàn ông mê muội.”

Anh không hề giảm bớt sức lực, mà càng thêm dùng sức, cố ý cắm vào chỗ sâu nhất trên người Lạc Tình, khiến cho cô không thể kiềm chế được mà cứ phát ra những tiếng rên rỉ dâm dăng

Trong bệnh viện là những tiếng rên rỉ của dục vọng. Ai vô tình đi qua phòng bọn họ cũng đưa đôi mắt khi dễ nhìn vào bên trong

.....

Thời gian trôi qua thật nhanh, Giản Nhụy Ái ở Maldives chơi một tuần. Cô được đi chơi ở rất nhiều đảo: Đảo Căng Lê, Đảo Hoa Đơn Lam, Đảo Mộng Mơ, Đảo Thiên Đường.

Chơi vô cùng vui vẻ. Đêm giấc mộng mà từng nghĩ cả cuộc đời này cũng không trở thành sự thật làm thành hiện thực. Đêm toàn bộ những mơ ước biến thành đều đã được thực hiện, khiến cô rất hạnh phúc.

Giờ phút này, bọn họ ngồi trên du thuyền, thưởng thức hoàng hôn Maldives, hưởng thụ giây phút bình yên đến toại lòng người. Giống như thời gian có thể khiến cho bước chân họ ngừng đi

Sắc trời từ từ chuyển màu đêm, mỗi người lại ra đây thưởng thức vẻ đẹp thiên nhiên. Cô và Đơn Triết Hạo đứng trên boong thuyền, lắng nghe tiếng gió biển. Giản Nhụy Ái giấu mình trong lòng ngực Đơn Triết Hạo để cảm nhận được sự bảo vệ của anh

Đơn Triết Hạo đặt cằm lên mái tóc cô, ngửi mùi thơm thoang thoang của dầu gội đầu. Thỉnh thoảng anh lại kéo áo khoác lên, cố gắng bao bọc cô thật cẩn thận. Rất sợ gió biển thổi mạnh sẽ khiến cô cảm lạnh

“Hạo. Chúng ta bao cả chiếc du thuyền này rồi. Người khác cũng muốn ngắm hoàng hôn thì phải làm thế nào.” Giản Nhụy Ái hạnh phúc rúc mình trong ngực Đơn Triết Hạo, hỏi anh.

“Chuyện của người khác, người khác tự lo. Chúng ta không nên quan tâm nhiều chuyện. Anh chỉ muốn được yên tĩnh cùng em ngắm hoàng hôn, không muốn người khác quấy rầy, như vậy rất khó chịu.” Đơn Triết Hạo trả lời.

Cái sự bá đạo và chiếm hữu của anh dần dần dung nhập vòng người cô. Và cô dần cảm thấy yêu tính cách đó của anh, nên cô cũng không hỏi gì nữa, chỉ nở một nụ cười hạnh phúc.

“Hạo. Em. Em muốn đi vệ sinh.” Giản Nhụy Ái nói xong lời này thì cúi đầu thật thấp. Giây phút hoàn mỹ này, mà phải nói ra những lời đó, quả thật rất xấu hổ

“Đi thôi.” Đơn Triết Hạo dắt Giản Nhụy Ái đi đến nhà vệ sinh

“Anh muốn làm gì?” Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo còn chưa có ý định dừng lại, vội vàng quát lớn. Nếu cô không ngăn cản có lẽ phải cùng anh đi nhà vệ sinh rồi.

“Đi nhà vệ sinh.” Đơn Triết Hạo trả lời với giọng xem thường. Hoàn toàn không biết giọng điệu của mình là sai, là vô cùng thẳng thắn.

Lời nói hùng hồn của Đơn Triết Hạo khiến cho Giản Nhụy Ái biết mình đã sai. Sững sờ mấy giây mới phản ứng được. “Anh không thể vào được, đây là nhà vệ sinh nữ.”

“Toàn cơ thể em, anh đã nhìn qua sạch rồi. Hơn nữa bên trong cũng không có người, em xấu hổ cái gì chứ?”

“Đơn Triết Hạo.” Giản Nhụy Ái biết mình không đấu lại cái miệng của Đơn Triết Hạo, càng nói càng không có đất dung thân. Cô cảm thấy những lời nói thiếu suy nghĩ của Đơn Triết Hạo càng khiến cô xấu hổ hơn.

Đơn Triết Hạo đưa vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng chẳng biết xấu hổ nhìn Giản Nhụy Ái. Thở dài nói: “Em đi nhanh một chút.”

“Biết.” Sau khi đóng cửa lại, Giản Nhụy Ái mới thở ra một hơi. Vỗ vỗ gò má nóng bừng của mình. Xoay người đi và nhà vệ sinh, sau đó cảm thấy có người dùng vải che lỗ mũi mình. Muốn giãy giụa nhưng đã thấy toàn thân bất lực, tay chân xụi lơ, nằm dưới đất.

105. Chương 105: Thất Thân Với Lưu Manh

Đơn Triết Hạo không nhìn được mà chốc chốc lại nhìn đồng hồ trên tay, thời gian từng giây từng phút trôi qua, bên trong chẳng có động tĩnh gì cả, không nhìn được mà gọi: “Này, Tiểu Nhụy, em có sao không?”

Gọi mấy tiếng không ai trả lời, Đơn Triết Hạo đề cao cảnh giác, nghi ngờ đã có chuyện xảy ra, anh dùng lực vỗ vỗ vào cửa nhà vệ sinh: “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy. . . .”

Theo bản năng, anh lập tức hiểu ra đã có chuyện không hay xảy đến, dùng sức đập cánh cửa một cái, ‘cách’ cửa phòng lập tức bị mở ra, bên trong căn phòng trống rỗng.

Đáng chết, một cổ dự cảm chẳng lành truyền qua đầu anh, hai tay anh cố gắng khắc chế nỗi sợ hãi của mình.

Đơn Triết Hạo bắt mình phải tỉnh táo, quan sát hoàn cảnh chung quanh một chút, rồi anh nhìn thấy cánh cửa sổ nhỏ bị mở tung.

Anh đi đến xem, cái này cửa sổ này thông ra bên ngoài, cửa sổ đã bị ai đó dùng sức đập mạnh nên vỡ tung: “Đáng chết.”

Trong nhà vệ sinh có tiếng thét lớn, truyền đến cả phòng của thuyền trưởng và phục vụ, Đơn Triết Hạo miêu tả lại tất cả mọi chuyện bằng vốn tiếng anh lưu loát của mình, sau đó mọi người tản ra, tập trung tìm kiếm.

Lúc này, chính là lúc hoàng hôn, hoàng hôn xinh đẹp gất trên biển, người trên thuyền không ai có tâm tình đi thưởng thức hoàng hôn.

Giản Nhụy Ái tỉnh lại, phát hiện mình ở trong một căn phòng nhỏ vô cùng âm u, cả tay chân đều bị trói lại

Cô lập tức hiểu ra chuyện mình bị bắt cóc, có người bắt cóc mình lên ca-nô sao?, chẳng lẽ đó là dư đảng của ông chủ Trần, vừa suy nghĩ đến chuyện đó, một trận sợ hãi chảy đến, đánh úp vào cõi lòng cô.

Giây giụa, tay chân bị trói chặt, cô chỉ có thể liều mạng khắc chế sự sợ hãi trong lòng, để cho tâm mình bình tĩnh lại, nghiêng tai nghe âm thanh nước biển, ánh mắt của cô sáng lên, có âm thanh nước biển, chứng minh cô vẫn còn ở trên thuyền, cô nhất định phải đến lúc Đơn Triết Hạo đến cứu cô.

Thời điểm cô vô cùng hoảng hốt, cửa phòng chợt mở ra, tia sáng le lói bắn vào mắt cô, có ba người đàn ông đang đi vào, thứ ánh sáng mạnh mẽ khiến Giản Nhụy Ái hung hăng khép mắt lại.

Khi cô khẽ hí mắt, nhìn thấy ba người đàn ông kia mặc đồng phục của nhân viên phục vụ trên du thuyền, trên mặt đều mang mặt nạ.

“Cố quân cô ta cho tôi, buổi tối ném cô ta xuống biển làm mồi cho cá.” Người đàn ông trung niên, thân thể cao lớn lên tiếng phân phó

Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn bọn họ, không thấy rõ vẻ mặt của bọn họ, thậm chí ngay cả giọng nói của bọn họ như thế nào cô cũng không nghe rõ, giọng nói của họ rất khó nghe, giống như giả bộ vậy.

“Đại ca, hàng tốt thế này, trước hết để cho các anh em ném thử một chút, sau đó ném xuống biển làm mồi cho cá, nếu không quá lãng phí lương thực quốc gia rồi.”

Giản Nhụy Ái nghe lời nói bỉ ổi kia, cô liền đoán ra bọn họ muốn làm cái gì, trái tim đập thình thịch, trên mặt tràn đầy sợ, đem thân thể co rút thành một cục, nghĩ xem tiếp theo sẽ như thế nào, làm sao để tránh sự cưỡng bức của bọn họ

Người dẫn đầu hung hăng ra lệnh: “Đáng chết, không được vừa nhìn thấy nữ nhân liền động dục, nếu làm hư việc, để xem tôi thu thập các người như thế nào, thôi tôi ra ngoài kiểm tra tình hình một chút.”

“Vâng ạ.” Người đàn ông kia cười mấy tiếng.

Cái nụ cười này khiến Giản Nhụy Ái rợn cả tóc gáy, cô hy vọng người đàn ông được gọi là “đại ca” kia đừng đi, có lẽ cô sẽ an toàn hơn.

Cách, ngay sau đó cửa phòng bị đóng lại, thân thể Giản Nhụy Ái run run, mang theo ánh mắt kinh hoàng nhìn bọn họ: “Các người, các người muốn làm gì.”

“Ha ha, cô gái xinh đẹp, dù sao, bây giờ chúng ta cũng rồi rãnh không có việc gì làm, có muốn cùng ba chúng tôi vui đùa một chút không, yên tâm, chúng ta sẽ yêu thương cô.” Người đàn ông đang nói chuyện, đi từng bước đến bên cạnh Giản Nhụy Ái, thiếu chút nữa chảy ra nước miếng.

Cô rất hối hận, tại sao không để cho Đôn Triết Hạo đi theo cô vào nhà vệ sinh, có lẽ chuyện cũng sẽ không xảy ra như thế này.

Đôn Triết Hạo căn cứ theo giả thuyết, học chạy ra cửa sổ, từ nhỏ đến lớn anh đã là người có tư duy nhanh nhẹn, năng lực phán xét vô cùng tốt, mà cũng thường tham gia các cuộc huấn luyện dã ngoại, cho nên trò chơi tìm người, anh nói là chuyên gia, không ai dám có ý kiến.

Leo ra cửa sổ, không nghĩ đến phía sau cửa sổ lại là bãi đất hoang, cái chỗ này là rất ít có người ra vào

Anh cẩn thận đi về phía trước, cố ý bước thật nhẹ nhàng, ánh mắt sắc bén quét nhìn chung quanh, Đôn Triết Hạo thật sự rất muốn tìm được Giản Nhụy Ái một cách nhanh nhất, trễ một khắc, Giản Nhụy Ái liền nguy hiểm thêm một phần.

Đôn Triết Hạo liếc mạng khắc chế suy nghĩ của mình, những ý nghĩ này liền như ma quỷ ăn mòn tư tưởng của anh, để cho cõi lòng anh run rẩy.

Giống như Ngày Tận Thế đến, Địa Cầu bị hủy diệt, tăng thêm sự kinh khủng, anh càng thêm hận mình, lại một lần nữa để cho Giản Nhụy Ái rơi vào nguy hiểm, có lẽ, anh thật sự không xứng đáng làm chồng của cô

Nếu như Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện gì, anh thật sự không thể nào tưởng tượng được, mình sẽ sống như thế nào, loại tâm tình này, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Giản Nhụy Ái kinh hoàng nhìn chằm chằm hai người đàn ông bỏ đi nhìn đi về phía mình, cô run rẩy nói: “Các người không cần qua đây, tôi và các người không thù không oán, các người bắt cóc tôi là muốn làm gì, nếu như muốn tiền, tôi sẽ đưa tiền cho các người, chỉ cần các người không qua đây là được.”

Cô liếc mạng lui về phía sau, sợ đến nước mắt cũng xông ra khỏi hốc mắt, Giản Nhụy Ái chỉ có thể kiềm chế lại, nếu không hai người đàn ông bỏ đi kia sẽ càng thêm hưng phấn

Một người đàn ông nở nụ cười tà ác, trong mắt đều là ý tham lam: “Ha ha. Chúng tôi không lấy tiền, chúng tôi chỉ cần người, phụ nữ mềm mại như cô càng thích.”

“Các người đừng qua đây, qua đến, tôi sẽ la lên cứu mạng.” Giản Nhụy Ái từng bước từng bước lui về sau.

“Ha ha.” Hai người đàn ông này hình như không hề sợ sự hăm dọa của Giản Nhụy Ái, đem theo đôi mắt đầy dục vọng, đi đến bên người Giản Nhụy Ái

Vào giờ khắc này, trong đầu Giản Nhụy Ái chỉ có bóng dáng của Đôn Triết Hạo, vì sao anh chưa đến cứu mình nữa, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại.

‘Bằng, bằng.’ mấy tiếng súng vang lên, ở trong căn phòng nhỏ tối om, thanh âm này càng rõ ràng.

Giản Nhụy Ái mở mắt, thấy hai mắt của người đàn ông bỏ đi trợn to, ngã xuống đất, Đôn Triết Hạo giống như một chiến sĩ cầm súng oai vệ đứng trước mặt cô

Lúc nhìn thấy hai người đàn ông này khi dễ Giản Nhụy Ái, đại não Đôn Triết Hạo không cách nào suy nghĩ được, anh tức giận mồm súng ra, bất chấp tất cả giết hai người bọn họ, bọn họ đã chọc giận Đôn Triết Hạo, muốn nhúng chàm Giản Nhụy Ái rồi, thật đáng chết.

“Tiểu Nhụy.” Đôn Triết Hạo ôm chặt lấy Giản Nhụy Ái, đem thân thể mềm mại của cô ôm thật chặt vào trong ngực.

Giản Nhụy Ái cố nén sợ hãi xuống, cắn môi, mặc cho Đôn Triết Hạo đem cơ thể mình ôm vào trong ngực anh, gần sát trong ngực của anh, có một hương hoa dịu dàng và ấm áp khiến cho cô bình tâm trở lại

Cô biết Đôn Triết Hạo sẽ đến cứu cô, Đôn Triết Hạo là một người chiến sĩ trong lòng cô, mặc kệ gặp phải bao nhiêu khó khăn, anh cũng sẽ không chùn bước khi cô gặp khó khăn.

Đơn Triết Hạo đau lòng, tay không khỏi trối chặt, cảm giác thân thể Giản Nhụy Ái cứng ngắc, nóng nảy hỏi “Tiểu Nhụy, em có sao không?”

“Hạo, hiện tại chúng ta đang ở nước ngoài, hai người kia chết, có xảy ra chuyện gì không.” Cô mờ mịt nhìn Đơn Triết Hạo, cô không hy vọng Đơn Triết Hạo vì cô mà ngồi tù

“Đứa ngốc, không có chuyện gì, nếu như hai người kia là phạm nhân mới trốn tù, cảnh sát sẽ không làm gì chúng ta, ngược lại sẽ còn có phần thưởng, vì đã thay cảnh sát lập công.” Đơn Triết Hạo nhìn gương mặt tiêu tụy của Giản Nhụy Ái, trong lòng bỗng đau xót, bàn tay khẽ xoa gương mặt của cô.

Buổi sáng, xem tin tức trên báo chí, đã nhìn thấy cảnh sát đang bắt giữ hai kẻ trốn thoát khỏi nhà tù, không nghĩ đến để bọn người xâm nhập trên thuyền, nếu không phải anh kịp thời chạy tới, hậu quả rất khó lường.

Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt mê man nhìn Đơn Triết Hạo, cảm giác lời của anh không hề phạm pháp, cô càng thêm mơ hồ.

106. Chương 106: Tình Định Xuất Hiện

“Hạo, anh thật sự rất tốt với em.” Giản Nhụy Ái ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo nước mắt.

Nước mắt kia như có ma lực, chặt nứu lấy lòng của Đơn Triết Hạo không buông: “Tiểu Nhụy, ngoan, đừng khóc, anh sẽ đau lòng.”

Giản Nhụy Ái choàng tay ôm lấy cổ anh, ôm thật chặt: “Hạo, chúng ta trở về nước, hiện tại đi liền, em không muốn ở lại chỗ này, có được hay không?”

Không tệ, Maldives, cô đã được đến rồi, nên đi về thôi, cô không muốn ở lại chỗ này nữa, lần này may mắn có thể thoát, nếu như lần sau gặp phải nguy hiểm, vậy phải làm thế nào.

Cô không muốn rời khỏi Đơn Triết Hạo, cũng không muốn anh gặp nguy hiểm.

“Hiện tại sao?” Trên mặt Đơn Triết Hạo tràn đầy nghi ngờ: “Được, chúng ta trở về nước.” Giọng nói mang đầy vị cứng chiều.

“Cám ơn anh, Hạo.” Giản Nhụy Ái hạnh phúc chui vào trong ngực Đơn Triết Hạo

Lần du lịch này, xảy ra một trận vui vẻ lại hoảng sợ, rồi thời gian đi du lịch đã khá dài, cho nên, chuyện của công ty có lẽ cũng chất đầy.

Anh là ông chủ lớn nên công việc bận rộn hơn người, Đơn Triết Hạo lại sợ Giản Nhụy Ái ở nhà một mình sẽ bị chuyện cũ ám ảnh, nên thường gọi điện bảo Y Thiếu Thiên mang công việc về nhà cho anh làm, một nửa thời gian ở bên cạnh Giản Nhụy Ái, một nửa dành cho công việc, như vậy không bài trừ lẫn nhau.

Sáng sớm, Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo bận rộn đến bết đầu sút trán, cô cũng không thể giúp đỡ anh cái gì, chỉ có thể tận lực không quấy rầy đến anh.

“Bà nội, bà làm gì thế.” Giản Nhụy Ái thấy bà nội đang trong hoa viên, trông mắt vui mừng, cô không phải là người yêu hoa, nhưng nhìn bà nội tỉ mỉ chăm sóc hoa như thế, mỗi bồn hoa đều vô cùng xinh đẹp

Trong lòng khó tránh khỏi ngứa ngáy một chút.

Bà nội luôn bận rộn, một đầu tóc bạc trắng đang tắm trong ánh mặt trời nhưng gương mặt không hề tái nhợt, đang tỉ mỉ chăm sóc từng đóa hoa.

“Tiểu Nhụy, cháu đến rồi à, mau đến giúp bà nội xem những đóa hoa này có xinh đẹp hay không?” Trên mặt bà nội lộ ra nụ cười hài lòng.

Giản Nhụy Ái không dám chậm trễ, bước đến, ngắm nhìn những đóa hoa: “Rất nhiều hoa, cũng rất đẹp.”

“Đúng vậy! Bà nội già rồi không có chuyện gì để làm, chỉ có hoa làm bạn! Chờ đóa hoa nở rộ, ngắm thời khắc đẹp nhất của đóa hoa.” Đôi mắt bà nội tràn đầy hạnh phúc

“Đúng vậy! Chờ vườn hoa nở rộ, vậy thì thật là đẹp không sao tả xiết.” Giản Nhụy Ái mỉm cười nói.

Bà nội nhìn gương mặt tươi sáng của Giản Nhụy Ái, mỉm cười nói: “Tiểu Nhụy, cảm ơn cháu, cảm ơn vì cháu ở lại nhà họ Đơn, từ khi cháu đến nhà họ Đơn, nhà này mới đúng thật là gia đình.”

Lời nói làm lòng Giản Nhụy Ái trở nên ấm áp, bà nội luôn là chân thành như vậy, cô mỉm cười mà nói: “Bà nội, bà không cần nói như vậy, có thể đi vào nhà họ Đơn, có thể ngày ngày trò chuyện cùng bà nội, con thật sự cảm thấy rất vui vẻ, con cũng thấy mình rất may mắn, gặp được bậc trưởng bối thông tình đạt lý như bà.”

“Ha ha, cái miệng nhỏ này, chính là ngọt, bà nội rất yêu cháu!” Từ tận đáy lòng của bà nội luôn yêu sự thiện lương của Giản Nhụy Ái

Có cô là cháu dâu, ông trời đã rất ưu đãi cho nhà họ Đơn rồi.

Dì Ngọc đi đến, cung kính nói: “Thiếu phu nhân, tiểu thư Trác cùng cậu Quyền Hàn đến, bảo là muốn tìm thiếu phu nhân .”

Bà nội vừa nghe vội vàng nói: “Mau mau. Mời bọn họ vào phòng khách đi.”

Giản Nhụy Ái cũng không biết hai người bọn họ đến, trong lòng càng vui mừng, nghiêng đầu nhìn bà nội, lấy được sự ngầm đồng ý của bà, vui vẻ chạy đi, từ khi đi du lịch đến giờ, đã rất lâu rồi không được nhìn thấy Đan Tinh và anh Quyền Hàn rồi.

“Chậm một chút, không nên đi nhanh.” Bà nội đang phía sau, kinh hồn bạt vía khi nhìn cô chạy, cô đang mang thai, lỡ ngã xuống thì không hay rồi.

Tròng mắt của Quyền Hàn quét nhìn hoàn cảnh chung quanh, Trác Đan Tinh thở dài nói: “Thật là đẹp, không nghĩ đến Nhụy Ái lại được ở nơi như thế này.”

“Đan Tinh, anh Quyền Hàn.” Giản Nhụy Ái mỉm cười chạy đến.

Mấy tiếng la, không hề che giấu nội tâm hưng phấn của cô, nhìn bọn họ, cô vô cùng vui vẻ, Trác Đan Tinh chạy tới, cùng cô nhảy nhót

“Nhụy Ái, chúng ta đến đây để xem cuộc sống của cậu, không nghĩ đến tháng ngày của cậu lại trôi qua tự tại như thế! Không trách được chuyện vì sao lại không muốn về lại nhà Nhân Ái.” Trác Đan Tinh mang theo tức giận, ngón tay ngắt gương mặt Giản Nhụy Ái, đúng là tròn trĩnh hơn hẳn.

“Đan Tinh, đã lâu không gặp, không cần vừa thấy mặt ta đã trách móc chứ, cậu cũng phải biết tôi rất nhớ hai người mà!” Giản Nhụy Ái ôm Trác Đan Tinh

“Chúng tôi cũng vậy!” Hai người ôm lấy nhau.

Tiếng cười rộn vang tràn ngập khắp phòng khách, Giản Nhụy Ái bỏ tay Trác Đan Tinh ra, nhìn Quyền Hàn, mấy ngày không thấy, Quyền Hàn càng ngày càng chững chạc: “Anh Quyền Hàn.” Nhào vào trong ngực của anh. Luôn là thế, chỉ cần ở bên cạnh anh Quyền Hàn là cô lại như đứa em gái chưa trưởng thành.

“Nhụy Ái, không phải cậu nói đi Maldives chơi rồi sẽ mua quà về cho chúng tôi sao, quà đâu.” Trác Đan Tinh nhìn hai người ôm ấp như thế, trong lòng có chút không vui, chuyển hướng qua đề tài mới

Giản Nhụy Ái kịp phản ứng, buông Quyền Hàn ra, trên mặt vẫn là nụ cười vui vẻ: “Dì Ngọc, phiền dì lên phòng lấy mấy món quà xuống”

Cô lôi kéo Trác Đan Tinh và Quyền Hàn ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, vừa nói vừa cười, kể cho bọn họ nghe về chuyến du lịch đến Maldives của mình, lời nói không hề che giấu sự phấn kích

Sau khi đưa quà tặng cho Trác Đan Tinh và Quyền Hàn, cũng đưa bọn họ đi một vòng quanh nhà họ Đơn.

Từ lúc Quyền Hàn tiến vào nhà họ Đơn, mắt không có rời khỏi người Giản Nhụy Ái, anh không nghĩ Đơn Triết Hạo lại chăm sóc Giản Nhụy Ái chu đáo đến vậy, thấy cô lên cân, nụ cười cũng hạnh phúc hơn xưa. Nội tâm lo lắng của anh được buông lỏng hơn, Giản Nhụy Ái thích là tốt.

Trác Đan Tinh thì có chút giật mình, cô biết Đơn Triết Hạo là người có tiền, nhưng không có nghĩ Đơn Triết Hạo lại giàu có đến thế, căn biệt thự này tựa như một hoàng cung dát vàng

Khi đến giờ ăn tối, Đơn Triết Hạo buông thả công việc, đi xuống dưới lầu thấy cô cùng trò chuyện với Quyền Hàn và Trác Đan Tinh, anh kinh ngạc mấy giây, trong mắt anh luôn xem Quyền Hàn là tình địch, nên khi nhìn Giản Nhụy Ái ngồi bên cạnh anh ta, bộ dáng khép nép nhỏ nhẹ, khiến cho lòng anh không thoải mái.

“Quyền Hàn và Trác Đan Tinh đến.” Dù lòng Đơn Triết Hạo cảm thấy khó chịu, nhưng với cương vị chủ nhà anh vẫn đến chào hỏi

Trác Đan Tinh hướng về Đơn Triết Hạo tươi cười, không nghĩ đến việc chỉ mới không gặp Đơn Triết Hạo có vài ngày mà anh ta lại đẹp hơn mấy phần, không trách được Giản Nhụy Ái cứ mê mẩn anh ta.

Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo xuống, lập tức rời khỏi người Quyền Hàn, ngồi xuống bên cạnh Đơn Triết Hạo, cánh tay nhẹ nhàng khoác lên cánh tay anh như thể đó là việc cô vẫn thường làm: “Hạo, công việc làm xong rồi sao, đói bụng không?”

“Chắc chắn. Nhụy Ái, nhất định phải biểu hiện ngọt ngào như vậy sao? Thật là khiến người ta ghen tỵ, anh thấy đúng không.” Trác Đan Tinh nhẹ nhàng khoác vai Quyền Hàn, hỏi một cách thân mật

Quyền Hàn bị Trác Đan Tinh kéo kéo cánh tay, giật mình mà hoàn hồn lại, mặt lúng túng: “Phải Phải”

Giản Nhụy Ái nhìn ra vẻ hoang mang của Quyền Hàn, cô có chút đau lòng, dù sao cô vẫn luôn xem Quyền Hàn là anh em của mình, nên cũng không muốn anh khó xử: “Chúng ta ăn cơm đi.”

Đơn Triết Hạo khoác tay lên bả vai Giản Nhụy Ái, hai mắt tràn đầy ý định mà liếc nhìn Quyền Hàn, anh đang hành động trong im lặng, chứng tỏ chủ quyền với Quyền Hàn

Quyền Hàn nhìn động tác ngây thơ của Đơn Triết Hạo, anh không có không tức giận, ngược lại càng cảm thấy vẻ ngây thơ của Đơn Triết Hạo khá đáng yêu, nó chứng tỏ rằng anh ta quan tâm Giản Nhụy Ái

Bà nội nở nụ cười thật tươi đi vào: “Đúng, ăn cơm là lớn chuyện.”

Mọi người bị bà nội chọc cho buồn cười.

107. Chương 107: Tiểu Cảnh Và Nụ Nụ

Năm người ngồi ở bàn ăn, Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái ngồi bên cạnh nhau, còn Trác Đan Tinh và Quyền Hàn ngồi đối diện bọn họ. Bà nội ngồi ở vị trí chính giữa; trên bàn bày đầy thức ăn thịnh soạn.

Không khí trở nên cực kỳ quái dị. Bà nội đánh vỡ không khí yên tĩnh: “Nhanh lên một chút ăn. Tiểu Nhụy, ăn nhanh lên một chút.”

“Dạ.” Gương mặt Giản Nhụy Ái ửng đỏ, giật mình tỉnh giấc. Nhiệt tình gấp thức ăn cho Trác Đan Tinh: “Đan Tinh, ăn nhiều một chút.”

Trác Đan Tinh cười cầm chén nhận lấy món ăn: “Chỉ có Nhụy Ái là hiểu khẩu vị của tớ nhất”

“Cái đó là đúng, với lại chúng ta đã cùng lớn lên bên nhau rồi kia mà. Anh Quyền Hàn, đây là thịt ba chỉ, là món ăn anh thích nhất đó.” Giản Nhụy Ái gấp thịt cho để vào trong chén Quyền Hàn. Không ngờ Đơn Triết Hạo nhanh tay hơn, lập tức cướp miếng thịt kho ấy đi.

Giản Nhụy Ái ngây ngẩn cả người, chẳng phải anh rất ghét thịt ba chỉ đó sao. Quả nhiên không ngoài dự đoán, Đơn Triết Hạo đã đem thịt ba chỉ kia ném lại trong đĩa

Mỗi người đồng loạt đưa đôi mắt kỳ quái nhìn Đơn Triết Hạo

Có lẽ anh cũng cảm thấy ánh mắt của mọi người đang nhìn mình. Trên mặt thoáng qua một tia lúng túng. Nâng mắt lên, tiện tay gấp một khối ớt xanh bỏ vào trong chén Giản Nhụy Ái: “Mau ăn đi, nhìn cái gì vậy?..”

Giản Nhụy Ái uất ức nhìn khối ớt xanh trong chén của mình, cô chẳng rõ mình thích ăn ớt xanh từ khi nào nữa. Hơn nữa, nhiều ớt xanh như thế, cô cảm thấy rất nhứt đầu

Cũng không biết ớt xanh này biểu hiện cho cái gì. Rồi bỗng dưng ớt xanh trong chén như mọc cánh bay lên. “Tiểu Nhụy, đừng ăn ớt xanh.” Quyền Hàn nói giúp

Mấy câu nói đó, cứ như là thuốc tiên có thể cứu sống Giản Nhụy Ái. Đợi đến lúc cô như nhận được chiếc phao cứu sinh thì Đơn Triết Hạo lại đưa một miếng ớt xanh vào trong chén cô. “Ai nói cô ấy không thích ăn ớt xanh, cô ấy thích ăn ớt xanh vô cùng.”

Lại nhìn chén ớt xanh của cô. “Cô ấy sắp trở thành vợ của tôi, chẳng lẽ tôi cũng không biết cô ấy muốn ăn gì à?..”

Hai người đàn ông đã trưởng thành cứ mãi cãi nhau trước mặt Giản Nhụy Ái, đây là vì chuyện gì thế

Bà nội đưa đôi mắt bất đắc dĩ nhìn hai người đàn ông kia một tí. Sau đó cố ý kéo Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh rời đi

Ba người phụ nữ ngồi ở phòng khách xem ti-vi. Còn hai người đàn ông lại ở trong bàn ăn tranh luận một chuyện nhỏ

Trác Đan Tinh vẫn cảm thấy không yên lòng thay anh Quyền Hàn. Cô cảm thấy Quyền Hàn là kẻ lỗ mãng, nhưng lại chẳng thể bỏ được anh. Nên thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Quyền Hàn.

Nhưng khi thấy Giản Nhụy Ái cứ phẩn đầu vì Quyền Hàn thì cô lại đau lòng. Thời điểm nhà đang rộn tiếng cười, bỗng có ba người khách xuất hiện, đó là một người đàn ông và hai đứa trẻ.

“Vợ à, em không nhớ chồng mình sao.”

Không chờ Giản Nhụy Ái kịp phản ứng, đứa bé đã nhảy bổ vào lòng ngực Giản Nhụy Ái. Giọng nói ngây thơ nhưng lời nói ra lại không phù hợp với lứa tuổi.

Khiến Giản Nhụy Ái chỉ có thể ngẩn người. Đợi đến lúc Giản Nhụy Ái phản ứng kịp thì vật nhỏ trên người cô đã bị Đơn Triết Hạo ném qua một bên

Cụ Duệ Tường không nghĩ đến việc Tiểu Cảnh lại hoạt bát như thế, dắt tay của cậu bé hướng về phía bà nội giải thích: “Bà nội, bọn nhỏ nhớ Nhụy Ái. Mẹ của nó bận đi công việc nên đành mang nó đến đây chơi mấy ngày. Cháu có chút việc bên hội âm nhạc, đến khi xong việc sẽ đến đón tụi nó ngay.”

Anh còn tính hướng về phía Quyền Hàn và Trác Đan Tinh gật đầu một cái coi như lễ phép chào hỏi, xong sẽ rời đi ngay.

“Không được.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo nói, cúi đầu nhìn tên nhóc đang vô lễ với Giản Nhụy Ái. Thấy nó cứ tự nhiên mà vây lấy ngực Giản Nhụy Ái, rồi còn nhìn mình lom lom. Anh cũng không chịu yếu thế, cứ nhìn chăm chăm lại thằng bé.

Hai người mới vừa gặp nhau vậy mà đã có mùi thuốc súng

Đứa bé cười cười, hất tay Cụ Duệ Tường ra, đi tới bên cạnh bà nội, ôm lấy bà nội. “Dì ơi! Dì thật xinh đẹp”

Bà nội bị đứa bé làm cho vui vẻ. Lập tức cười thật tươi “Đứa nhỏ, bà nội đã già rồi, sao lại gọi là gì, nhưng cháu rất đáng yêu.”

“Không già. Trên mặt bà nội vẫn chưa có nếp nhăn, vừa nhìn đã thích, gương mặt bà nội rất xinh đẹp. Tiểu Cảnh nhìn thế nào cũng không giống một bà già”

Những người lớn ở trong phòng, trừ bà nội ra, ai nấy đều bị mấy đứa trẻ mà cho giật mình vì trình độ lấy lòng của bọn trẻ này vô cùng lợi hại.

Đơn Triết Hạo biết để hai đứa bé ở lại nhà mình, nhất định hai chúng nó sẽ lật trời. Thật không biết Cụ Duệ Tường nghĩ như thế nào mà dẫn hai đứa trẻ đến đây vì thế anh nói một cách kiên định: “Không được. Bọn họ không thể ở lại chỗ này. Duệ Tường. Cậu dẫn chúng nó đến từ đâu thì đưa chúng nó về chỗ đó.”

Giản Nhụy Ái chẳng biết nên khóc hay cười, vội vàng kéo ra một nụ cười. Bế một đứa bé lên. “Hạo, bọn chúng chỉ là trẻ con, anh không cần so đo vậy. Hãy để cho bọn nó ở lại đây đi, chẳng phải Duệ Tường đã nói, chỉ mấy ngày thôi sao.”

“Đúng vậy, Hạo, bà cũng rất thích hai đứa trẻ này. Cháu cho chúng ở lại đây đi. Cũng để cho Giản Nhụy Ái học tập cách chăm trẻ luôn, chẳng phải nó cũng mang thai rồi sao.” Bà nội thật sự rất thích Nụ Nụ và Tiểu Cảnh, lại nhìn đến đôi mắt đỏ hoe tràn ngập nước mắt của Nụ Nụ, bà có hơi đau lòng.

“Anh trai, anh có thể cho tụi em ở lại đây được không? Mẹ em không có ở đây, chồng em phải đi làm kiếm tiền. Tụi em không có nhà để về” Nụ Nụ lôi lôi cánh tay của Đơn Triết Hạo, nói lời cầu khẩn

“Thôi đi, không cần giả bộ đáng thương. Cụ Duệ Tường, mang chúng đi.”

“Nụ Nụ, chúng ta không cần cầu xin hần ta, chúng ta đi. Vợ à, em cũng không thể ở đây nữa, đi theo anh thôi.” Lúc Tiểu Cảnh chuẩn bị đi, cũng dắt tay Giản Nhụy Ái như muốn cô đi theo cậu bé.

Quyền Hàn tiến lên nói: “Đơn Triết Hạo không chứa hai cháu, nhà cậu có thể cho các cháu ở. Dù sao phòng ốc trong nhà cũng còn trống. Nhụy Ái, em cũng có thể về nhà ở, tiện để chơi cùng hai bé.”

Nụ Nụ và Tiểu Cảnh dù có thông minh như thế nào. Cuối cùng cũng chỉ là đứa bé, vừa nghe đến có chỗ ở, lại có thể chơi cùng Giản Nhụy Ái, nụ cười trên mặt lập tức nở ra, ríu rít nói: “Được.”

Bọn họ hoàn toàn không đoán được chuyện thật ra Quyền Hàn đang cố kích tướng. Anh biết Giản Nhụy Ái sẽ không thể rời khỏi nhà họ Đơn, nhưng muốn để cho Đơn Triết Hạo đồng ý, chỉ biết dùng Giản Nhụy Ái làm bàn đạp.

Kết quả thì Quyền Hàn đoán không sai. Đơn Triết Hạo không nhẫn nại được: “Được rồi, được rồi. Tôi đồng ý cho hai đứa nhóc ở lại đây. Ở trong nhà, nếu dám loạn đến tôi sẽ đá chúng ra ngoài ngay lập tức.”

Anh nói xong liền xoay người rời đi.

Tiểu Cảnh cảm thấy rất ghét Đơn Triết Hạo. Đứng làm mặt quỷ với chiếc lưng của anh.

Cụ Duệ Tường ngăn cản: “Tiểu Cảnh, con không được làm như thế, chú đi trước. Các cháu ở đây phải ngoan ngoãn nhé, chờ lúc chú rảnh sẽ đoán cách cháu về, biết không. À quên, phải gọi Nhụy Ái bằng chị Nhụy Ái nghe không?”

Nụ Nụ ôm chặt lấy cổ Cụ Duệ Tường, vẻ mặt nặng nề khiến cho người bên cạnh vô cùng buồn cười.

“Ông xã, chú đi sớm về sớm nhé, đừng nên để cơ thể quá mệt mỏi, phải biết nghỉ ngơi nhé.”

Cụ Duệ Tường sờ sờ chiếc mũi nhỏ của bé, nở một nụ cười vui vẻ. Nội tâm lạnh lẽo như bị hòa tan đi, anh nói với giọng cưng chiều: “Được rồi, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Nụ Nụ nhìn Cụ Duệ Tường đã đi khuất, mới ngồi xuống ghế salon, vẻ mặt không mấy vui vẻ. Tiểu Cảnh lại vô cùng vui vẻ khi được ngồi bên cạnh Giản Nhụy Ái .

Trác Đan Tinh chẳng thể giải thích được những chuyện đang xảy ra. Nhíu mày, lên tiếng với giọng trêu đùa: “Nhụy Ái, từ khi nào cậu lại kiếm được một anh chàng quá trẻ như thế này.”

“Đan Tinh, cậu đừng chọc quê tớ. Tiểu Cảnh, đứa bé nói xằng nói bậy. Cậu cũng tin sao.”

“Cháu không phải nói xằng nói bậy. Cháu thật sự muốn lấy dì làm vợ.”

Đôi mắt của đứa bé, chứa đầy thâm tình. Tất cả mọi người đều bật cười ra tiếng

Cả nhà vui vẻ lại thế nhưng ở trên lầu thượng, Đơn Triết Hạo lại vô cùng xem thường, anh quay về phòng và tiếp tục vùi đầu vào công việc.

108. Chương 108: Đứa Bé Lương Thiện

Hôm sau, Giản Nhụy Ái liền muốn dẫn Tiểu Cảnh và Nụ Nụ ra ngoài vui đùa một chút.

“Tiểu Cảnh, Nụ Nụ, các em muốn đi đâu chơi!”

Nụ Nụ cười nói: “Đi khu vui chơi.”

“Con cũng vậy muốn đi khu vui chơi.”

Đứa bé vẫn là đứa bé, nơi muốn đi luôn là những nơi đó, Giản Nhụy Ái cười nói: “Được, đi đồng ý với Tiểu Cảnh và Nụ Nụ.”

“Chúng ta có thể dừng để cho Sư tử đi cùng hay không!” Tiểu Cảnh lạnh lùng hỏi.

‘Sư tử’ cái tên này làm cho Giản Nhụy Ái có chút hoài nghi, ai là sư tử vậy! Sau đó cô mới chợt hiểu ra, sư tử chính là Đơn Triết Hạo, khẽ mỉm cười: “Tiểu Cảnh, em không được nói như thế, Hạo là bạn trai chị, trong bụng chị cũng đang mang đứa con của anh ấy, em nói như thế sẽ làm chị tức giận.”

“Được rồi! Em chỉ nói giỡn mà thôi, vợ à, không nên tức giận.” Tiểu Cảnh làm nũng

Giản Nhụy Ái nhìn những biểu tình đáng yêu trên mặt Tiểu Cảnh, tâm tình cũng tốt hơn, sờ sờ cái đầu nhỏ của bé, phân phó: “Các em đợi ở đây... chị gọi anh ấy đến đưa các em đi.”

Cô cũng chẳng rõ Đơn Triết Hạo sẽ có phản ứng gì về chuyện này, chỉ là không ném thử, làm sao biết anh có đồng ý hay không. Cô gõ cửa mấy tiếng, sau đó đẩy cửa vào, nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang ngồi đối diện với máy vi tính, nghiêm túc làm việc.

Đơn Triết Hạo không có ngẩng đầu cũng biết là ai vào, lúc này, bà nội đang ngồi chăm sóc hoa trong phòng sách, vậy thì chỉ có Giản Nhụy Ái mà thôi.

Anh xoay ghế sofa lại, nhìn Giản Nhụy Ái, anh đang suy đoán cô gái nhỏ này đang muốn xin xỏ cái gì.

“Hạo, anh có làm việc sao! Em muốn mang Tiểu Cảnh và Nụ Nụ đến khu vui chơi, anh không đi cùng cũng được.” Giản Nhụy Ái ra sức cầu khẩn.

“Không được, hôm nào khác đi, anh sẽ bao cả khu vui chơi, để cho các người được chơi thỏa thích.” Khu vui chơi, ba chữ này khiến cho Đơn Triết Hạo mở rộng tầm mắt, anh đường đường là Tổng giám đốc Tập đoàn Đan Thị, mặc dù không phải là đại minh tinh, nhưng ít ra cũng là nhân vật có tiếng ở thành phố này, đi tới đó rất rất giá trị bản thân.

Quan trọng nhất, nơi đó rất ồn ào và hỗn tạp, không thích hợp cho phụ nữ có thai.

“Không được, em đã đồng ý với Tiểu Cảnh và Nụ Nụ rồi, nếu như không dẫn bọn họ đi, thì bọn họ sẽ không tin tưởng em nữa, Hạo, anh đồng ý đi” Giản Nhụy Ái cũng biết Đơn Triết Hạo sẽ cự tuyệt, nên cô đã suy nghĩ về cách đối phó, chỉ có một cách duy nhất đó chính là mỹ nhân kế.

Cô ngồi trên đùi Đơn Triết Hạo, hai cánh tay vòng qua cổ của Đơn Triết Hạo, không khách khí mà làm nũng: “Đi không? Nếu như anh không cho phép chúng em đi, vậy thì em phải tìm cách để đi rồi.”

Đơn Triết Hạo muốn làm bộ kiên quyết cũng không được, anh kéo cánh tay của cô: “Thật là thua em rồi, đi thôi.”

Giản Nhụy Ái vui vẻ dắt tay hai đứa bé đi theo Đơn Triết Hạo đến khu vui chơi.

Sắc mặt bốn người rất khác nhau, Giản Nhụy Ái và hai đứa bé rất vui vẻ, chỉ có vẻ mặt của Đơn Triết Hạo là dăm chiêu, vô cùng khó chịu.

Thấy Đơn Triết Hạo như vậy, Giản Nhụy Ái cảm thấy anh vô cùng đáng yêu.

Khu vui chơi này được coi là nơi sang trọng nhất, là nơi chỉ dành cho những kẻ có tiền, khắp nơi đều là vàng, đặc biệt phát ra địa vị cao quý của người chơi.

Có rất nhiều trò chơi, là những trò chơi được trẻ em khắp thế giới yêu thích, còn có cả không gian hẹn hò của những đôi tình nhân.

Giản Nhụy Ái rất ít khi đến những khu vui chơi như thế này, nên đôi mắt cô trở nên sáng rực, nhìn những con đường vô cùng huyền rũ, cô chính thức bị hấp dẫn, rồi hai đứa bé đi bên cạnh cứ riu rít khiến cô phải bật cười.

“Bà xã ơi, chúng ta chơi Yun-night Speed đi.” Tiểu Cảnh hướng về phía Yun-night Speed tràn đầy ước mơ.

Yun-night Speed, bốn chữ khiến Giản Nhụy Ái thiếu chút nữa hộc máu, không cách nào tưởng tượng được đứa bé này lại đề nghị chơi Yun-night Speed.

“Chị ơi!, không cần chơi Yun-night Speed, chẳng lẽ chị chưa từng nghe đến việc chơi cưỡi ngựa sao?” Nụ Nụ nở nụ cười gian tà như thiên thần

“Không được, cái loại đó nhằm chán muốn chết, chơi thuyền hải tặc.”

“Không được, anh là anh trai phải biết nhường nhịn em gái, chúng ta vào cửa Thiên Ma đi.”

“Em xem anh là anh trai của em từ khi nào vậy? Em đi tìm chồng em mà xin đi, còn đây là bà xã của anh, phải nghe anh.”

“Hu hu.” Nụ Nụ mở to đôi mắt khóc rống lên

Hai đứa trẻ thật là ồn ào, Giản Nhụy Ái bị buộc im lặng từ nãy giờ, rốt cuộc không ngừng hăm hừ: “Được rồi, tất cả im lặng cho chị.”

“Chị à, em không cãi nhau, chị đừng bắt tội em về nhà, tội em chơi cái gì cũng được.”

Giản Nhụy Ái biết giọng nói của mình ban nãy có hơi lớn, đã khiến cho Nụ Nụ hoảng sợ, thấy bộ dạng uất ức của bé, cô có chút không nhẫn tâm, vội vàng ngồi xổm xuống: “Thật xin lỗi, Nụ Nụ, đều là lỗi của chị, không nên lớn tiếng với cái em như thế.”

“Chị, đây là lần đầu tiên tội em đến khu vui chơi, có thể em không cãi nhau với anh nữa, chỉ cần chị đừng bắt chúng em rời đi.” Nụ Nụ nhìn Giản Nhụy Ái, đôi mắt long lanh ẩn hiện nước mắt vô cùng đáng thương

Trong giây phút đó, Đơn Triết Hạo ôm lấy Nụ Nụ, sắc mặt vẫn cứng ngắc như cũ, giọng nói có chút trìu mến: “Được rồi, chúng ta đi vào trong đi, không thì khu vui chơi đóng cửa đó.”

Giản Nhụy Ái dắt tay Tiểu Cảnh, nhìn theo bóng lưng của Đơn Triết Hạo, trong lòng tràn đầy cảm động, cô biết Đơn Triết Hạo không phải là người không có tình nghĩa mà.

Sững sờ mấy phút, cảm nhận được tay của mình bị lôi kéo, cô đưa đôi mắt nhìn vào đôi mắt vô tội của Tiểu Cảnh, mới phát hiện ra mình mất thần.

“Đi thôi, Tiểu Cảnh.”

Vừa đi vài bước, cô phát hiện Tiểu Cảnh dừng lại: “Tiểu cảnh, sao thế.”

Tiểu Cảnh hất tay Giản Nhụy Ái ra, chạy về phía một tiệm đồ chơi, Giản Nhụy Ái vội vàng theo sau: “Tiểu Cảnh, sao vậy? Em muốn mua cái gì sao!”

Đơn Triết Hạo cũng phát hiện bọn họ tụt lại phía sau, khẽ cau mày bắt mắt đi tới.

Tiểu Cảnh không có để ý tới Giản Nhụy Ái, lôi kéo ống tay áo Đơn Triết Hạo, cầu khẩn: “Anh trai, em có thể tìm thấy Chihuahua rồi.”

Đó là một bộ đồ chơi lắp ráp người có tên Chihuahua.

“Không được.” Đơn Triết Hạo nghĩ cũng không có nghĩ liền cự tuyệt.

Giản Nhụy Ái nhìn về vẻ mặt thất vọng của Tiểu Cảnh, có lẽ Tiểu Cảnh rất yêu thích Chihuahua, nếu không sẽ không cố ý kéo tay bảo Đơn Triết Hạo mua cho bé, vì cậu bé biết Đơn Triết Hạo không thích cậu bé cho lắm

“Tiểu Cảnh, để chị mua giúp em.” Giản Nhụy Ái đi đổi 20 xu, đưa cho Tiểu Cảnh đang chuẩn bị liều mạng.
“Cám ơn vợ.”

Tiểu Cảnh thật đáng yêu, nhưng chữ vợ khiến Giản Nhụy Ái không chịu nổi, sau khi cô lấy được tiền xu xong chuẩn bị đưa cho Tiểu Cảnh.

Lại bắt gặp ánh mắt khinh thường của Đơn Triết Hạo, anh ôm lấy Nụ Nụ đang mang lòng hiếu kỳ, đi đến chỗ bán đồ chơi, bé cũng chưa có bộ đồ chơi lắp ráp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tiền xu trong túi Giản Nhụy Ái dần vơi đi, nhưng vẫn chưa thể gấp nổi một chú Chihuahua nào.

Cõi lòng Tiểu Cảnh càng thất vọng, nước mắt đảo quanh hốc mắt, cố nén để nó không rơi ra: “Bà xã à, không chơi nữa, đi thôi.”

Giản Nhụy Ái nhìn cái túi không còn đồng tiền xu nào cả, rất xin lỗi Tiểu Cảnh: “Thật xin lỗi, nếu không chị. Chị đi mua thêm.”

“Không cần, mặc dù em nghĩ muốn Chihuahua, nhưng lại không muốn phiền chị.”

Nụ Nụ lôi kéo cánh tay Đơn Triết Hạo cầu khẩn: “Anh ơi, cầu xin anh giúp anh của em một tay đi, giúp em có một Chihuahua được không vậy anh.”

“Không muốn.” Đơn Triết Hạo hỏi.

“Một bạn học ở lớp chúng em, bạn ấy bị bệnh bạch cầu, thường ngã bệnh, nguyện vọng lớn nhất của bạn ấy là Chihuahua, nhưng ba mẹ của bạn ấy không có tiền, ba mẹ của bạn ấy đã đem tất cả tiền đi chữa bệnh cho bạn ấy, căn bản là mua không nổi Chihuahua, hơn nữa chỗ chúng em ở không có bán Chihuahua, anh à, có thể giúp một tay không?”

Hai đứa bé đưa ánh mắt khát vọng nhìn Đơn Triết Hạo, đôi mắt đã đỏ ửng lên.

109. Chương 109: Cầu Hôn Giá Rẻ

Đứa bé lương thiện lại tinh tế như thế thì cõi lòng Đơn Triết Hạo cứng rắn đến đâu cũng bị phá vỡ: “Được, anh đồng ý.”

“Cám ơn anh.” Nụ Nụ ôm lấy cổ Đơn Triết Hạo vui vẻ hôn lên má anh một cái.

Tiểu Cảnh cứ nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, mím môi không nói lời nào.

Giản Nhụy Ái nhìn hai đứa trẻ, trong lòng tràn đầy cảm thán cùng dịu dàng, sau đó lại nhìn Đơn Triết Hạo đang cố gắng thi thố

Không nghĩ đến việc Đơn Triết Hạo lại gặp được Chihuahua một cách dễ dàng như thế, trước kia cậu bé nỗ lực như thế nào cũng không gặp được.

Tâm sự nặng nề, không nghĩ đến Tiểu Cảnh lại bị Chihuahua phản bội.

Giờ phút này Đơn Triết Hạo đang dắt tay hai đứa bé, vui vẻ đi vào trong công viên.

Còn Giản Nhụy Ái vẫn đứng đó nhìn theo bóng lưng ba người bọn họ, vừa mới trôi qua mấy giây ngắn ngủi, nhưng cô lại có cảm giác thế giới biến hóa đến nghiêng trời lệch đất, chờ đến thời điểm cô hoàn hồn, Giản Nhụy Ái mới biết mình bị bỏ lại phía sau, vội vàng chạy tới.

Bọn họ đi tới vòng xoay ngựa gỗ, nhìn Nụ Nụ đang vui vẻ trên ngựa, còn Tiểu Cảnh thì không thích cho lắm, nhưng trong tay bé đã có Chihuahua, thế cũng đủ làm bé vui vẻ rồi.

Bốn người ngồi trên ngựa, vui vẻ hoan hô: “Chị, chị. . . .”

“Nụ Nụ, đừng như thế, nắm chặt ngựa gỗ đi, coi chừng té xuống.”

Giản Nhụy Ái nhìn hai đứa bé vui vẻ, trong lòng cũng vui vẻ hơn, bọn họ thật là thông minh và thiện lương, nếu như đứa con của cô và Đơn Triết Hạo cũng có thể khéo léo và thông minh như thế, cô sẽ rất hạnh phúc.

Âm nhạc từ từ vang lên, tiếng cười của hai đứa bé càng thêm hưng phấn.

Tay Giản Nhụy Ái nắm chặt ngựa gỗ, dưới nhạc điệu vui nhộn, nó cứ xoay tròn, lại xoay tròn dưới ánh đèn lấp lánh như những vì sao, cô tựa như một đứa trẻ sống trong chuyện cổ tích.

Cô nhắm mắt lại hưởng thụ sự bình yên ấy, sau đó chậm chậm dơ hai tay ra: “A!”

Cánh tay của cô bị ai đó kéo qua, cảm giác mình bay lên trời, khi cô phản ứng kịp, không nghĩ đến cô lại rơi vào lòng ngực của Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo kéo cô về vòm ngực mình, mấy ngày nay vì chuyện công việc, nên anh không có thời gian bên cạnh cô, lại thêm hai tên tiểu quỷ kia đến, làm cho cô không chú tâm đến anh, khiến anh có chút đổ kỵ.

Hôm nay nhìn thấy Giản Nhụy Ái hưởng thụ như thế, càng thêm xinh đẹp hơn người, khiến anh cứ phải dõi theo Giản Nhụy Ái, ai cũng đừng ước mơ có được cô

Đầu của anh khẽ tựa vào bờ vai Giản Nhụy Ái, nghe mùi thơm dịu dàng trên tóc cô.

Sau đó thì thầm bên tai cô: “Em thật đẹp!”

“Ghét.” Giản Nhụy Ái vô cùng khiếp sợ, cổ lắc thân thể ra, bày tỏ sự bất mãn của mình.

Động tác mảnh khảnh như thế, cũng không giống như cự tuyệt, càng giống như mời mọc.

Môi của anh đặt bên tai cô, khẽ thổi gió, làm thân thể Giản Nhụy Ái run lên, cô cảm giác như trong người Đơn Triết Hạo có sự biến hóa, không khỏi lo lắng, lúng túng nói: “Hạo, đừng. . . .”

“Không...không nên cái gì.” Đơn Triết Hạo buồn cười nhìn Giản Nhụy Ái, anh biết cô đang nghĩ cái gì, cũng không nguyện ý giải đáp, mà anh rất thích chọc cô

“Em. . . .” Mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng, e thẹn cúi đầu.

Đơn Triết Hạo cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp vòng xoay, khiến cho lòng của các cô gái khác như mở cờ, càng thêm hâm mộ Giản Nhụy Ái khi cô có thể yêu được một người đàn ông tốt đến vậy.

“Tiểu sắc nữ, không nghĩ việc em còn háo sắc hơn cả anh nữa.” Đơn Triết Hạo nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô.

“Hạo. . . .” Giản Nhụy Ái biết mình đã bị Đơn Triết Hạo chơi, nên cõi lòng có chút thấp thỏm, nhưng dẫu có ý định đoán ra suy nghĩ anh thì cũng vô ích, vì cô mãi mãi không thể nào đoán được những điều anh suy nghĩ

”Được rồi, tiểu Nhụy, cảm ơn em, cảm ơn em vì đã trải qua nhiều chuyện như thế vẫn nguyện ý ở bên cạnh anh, cảm ơn em đã luôn yêu anh.

Anh mặc kệ việc toàn thế giới này nghĩ gì về anh, anh chỉ tin tưởng vào cảm nhận của riêng mình, vô luận người ta nói như thế nào, anh đều không để ý, thích em, yêu em, đó là chuyện anh muốn làm nhất trong kiếp này, mặc kệ bao lâu, cả đời, đời sau, kiếp sau sau nữa. . . . Anh đều sẽ yêu em, tựa như cùng biển cạn đá mòn tình duyên vẫn bền chặt.”

Đơn Triết Hạo không phải là người thích nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng không biết vì sao hôm nay lại nói những lời buồn nôn như vậy, và nó cũng trôi tuột khỏi miệng anh một cách dễ dàng, xem ra hoàn cảnh có tác dụng nâng đỡ rất lớn.

Để cho anh có thể nói tất cả.

Giản Nhụy Ái ngược nhìn Đơn Triết Hạo, lời của anh dịu dàng đi thẳng vào lòng cô, vòng xoay tròn ngựa gỗ dừng lại.

Tất cả mọi người vẫn chưa thỏa mãn việc đi ngựa gỗ, nhưng khi thấy Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Nhụy Ái đi xuống, mỗi người đều nhìn theo, không ai khó chịu nữa.

“Nhanh thả em xuống đi, mất mặt quá!” Giản Nhụy Ái xấu hổ mà úp mặt vào ngực Đơn Triết Hạo, nhưng Đơn Triết Hạo cũng không biết xấu hổ, cũng không chịu thả cô ra.

“Có cái gì mất thể diện, em là vợ của anh, ai dám nói gì.”

Giản Nhụy Ái giãy giụa đòi xuống, nghiêng đầu, bộ dáng đầy xấu hổ, Đơn Triết Hạo thật muốn ăn cô.

“Ai là vợ của anh, em còn chưa gả cho anh mà?”

“Tiểu Nhụy, cái này có phải là em đang nhắc nhở anh, anh cầu hôn em mới chịu gả cho anh đúng không.” Đơn Triết Hạo quỳ một chân xuống đất, lôi kéo tay Giản Nhụy Ái, dịu dàng nói.

Mọi người kéo đến xem náo nhiệt mọi lúc một đông, Giản Nhụy Ái lúng túng lôi kéo tay Đơn Triết Hạo: “Hạo, anh nhanh nhanh lên một chút, rất nhiều người đang nhìn chút ta.”

“Anh không muốn, trừ phi em đồng ý với anh.” Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt kiên định nhìn Giản Nhụy Ái.

Mặt cô hồng thành quả táo, tay của cô không tự chủ được mà cứ vỗ vào tay Đơn Triết Hạo, thấy anh thủy chung không trả lời, thật khiến cô khó xử

“Cầu hôn, không có nhẫn, em mới không thèm anh, quá không có.” Giản Nhụy Ái chỉ muốn tìm một cái cớ để bắt anh đứng dậy.

Cũng không biết anh đang muốn làm cái gì, chỉ thấy anh đi đến trước mặt một bạn học nữ, sau đó anh hỏi: “Có thể cho anh cái lon trong tay em không?”

Anh đúng là điên rồi, dùng hai tờ tiền màu đỏ đổi lấy một lon cola rẻ tiền.

Càng làm cho người ta chuyện không thể tưởng tượng nổi, Đơn Triết Hạo cầm trên lon đến trước mặt Giản Nhụy Ái, quỳ xuống cầu xin cô: “Gả cho anh đi.”

Giản Nhụy Ái cảm động đến sắp khóc, khuôn mặt anh tuần ngập tràn thái độ nghiêm túc, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Còn không chờ Giản Nhụy Ái nói lời đồng ý, Đơn Triết Hạo đã đem chiếc nhẫn đeo vào tay cô, như tính cách ương ngạnh không đợi câu trả lời của người khác, chỉ có điều anh rất muốn cô bên cạnh cả cuộc đời này

Giản Nhụy Ái nhìn nút lon trong tay mình, nội tâm không biết là vui mừng hay lo lắng, những người khác cầu hôn không nhẫn kim cương thì cũng nhẫn vàng, thế mà người cầu hôn cô lại bỏ đồng tiền mua một chiếc nhẫn lon.

Cô muốn khóc cũng không thể khóc nữa rồi.

“Thật là lãng mạn mà! Hơn nữa người đàn ông kia rất đẹp trai! Nếu để một người đẹp trai như thế cầu hôn tôi, thì chắc chắn tôi sẽ đồng ý.” Một người đứng xem lên tiếng.

“Đúng vậy, tớ cũng rất hâm mộ, hiện tại những người đàn ông tốt đã chết hết rồi, còn sống thì cũng là hoa đã có chủ, chẳng biết đến bao giờ mình mới tìm được người để gả đây.” Một người qua đường khác lên tiếng.

Giản Nhụy Ái dường như có nằm mơ, cũng chưa bao giờ nghĩ đến cảnh được cầu hôn như thế này, không cần buổi lễ long trọng, cũng khác biệt, cũng “lạ” hơn người

“Hạo, anh đứng lên đi.” Giản Nhụy Ái lúng túng lôi kéo tay Đơn Triết Hạo

“Em có đồng ý với anh không?.” Đơn Triết Hạo vẫn quỳ xuống đất

Anh chính là một bá vương ngang ngạnh, cũng đúng, đó mới chính là tính cách của Đơn Triết Hạo.

“Đồng ý, đồng ý đi.” Mọi người thúc giục

Bị mọi người dồn đến đường cùng, mặt Giản Nhụy Ái đỏ gấc, đến tia máu cũng lộ ra, cô nắm lấy tay Đơn Triết Hạo: “Được rồi, em đồng ý... anh đứng lên đi.”

Đơn Triết Hạo kích động ôm lấy Giản Nhụy Ái, siết chặt cô vào lồng ngực của anh, anh sẽ không từ thủ đoạn nào, sẽ đem cô vây trong lồng ngực

Anh cúi đầu đặt một nụ hôn lên cánh môi Giản Nhụy Ái, nụ hôn này mang theo cảm giác dịu dàng và che chở, vị ngọt môi hôn như có cánh bay vào lòng của người đứng xem.

110. Chương 110: Đàn Ông Đứng Can Thiệp Vào Chuyện Phụ Nữ

Tiểu Cảnh vội vàng che mắt của Nụ Nụ lại: “Thiếu nhi không nên nhìn”

“Em không còn là thiếu nhi nữa, em cũng có chồng, em cũng hôn chồng em rồi.”

“Nụ Nụ, làm sao em lại bướng bỉnh như thế.”

“Không được sao? Em thừa dịp chồng em đã ngủ, hôn trộm, chú ấy không biết. Anh à, anh đừng nói cho chú ấy biết nhé”

Đoạn nói chuyện ngây thơ đánh vỡ khung cảnh mùi mẫn trước mắt, Giản Nhụy Ái đẩy Đơn Triết Hạo ra, cô vừa mới nhận ra, ở đây còn có trẻ em, cô hung hăng liếc Đơn Triết Hạo một cái

“Chị à, cảm giác như thế nào ạ.” Nụ Nụ lên tiếng

Câu nói không mang nhiều tà ý của đứa bé, khiến Giản Nhụy Ái không biết phải trả lời thế nào.

“Nụ Nụ, đừng nói chuyện lung tung nữa, chúng ta đi thôi.”

Gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ ửng, trong tay mang nhãn lon coca, dắt Nụ Nụ đi về phía trước, còn Tiểu Cảnh phải lẻo đẻo theo Đơn Triết Hạo.

Nội tâm của cô thấp thỏm không yên, màn cầu hôn mới vừa rồi, còn làm cho lòng cô đầy những suy nghĩ, cả đại não cũng rơi vào trạng thái lơ lửng.

Không nghĩ đến người có tính cách áp đặt và cầu toàn như Đơn Triết Hạo lại cầu hôn như vậy, mà cô cũng đồng ý lời cầu hôn của anh, không có cảnh tượng lung linh, không có nhẫn kim cương lấp lánh, cái gì cũng không có.

Cô đã từng nghĩ ra hàng trăm cảnh tượng khi Đơn Triết Hạo cầu hôn mình, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chỉ phút cao hứng nhất thời mà anh nói lời cầu hôn với cô, cái kết cục này, đã khiến cô không thích ứng kịp, chỉ là, vấn đề đã đóng thuyền cô có muốn hay không cũng phải chấp nhận phương thức cầu hôn của anh.

Đôi tay Tiểu Cảnh nắm chặt tay Đơn Triết Hạo, đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn anh, dùng giọng nói như một người lớn ra lệnh cho kẻ nhỏ: “Này, anh phải đối xử thật tốt với vợ của em nhé?!”

“Uhm.” Đơn Triết Hạo đối với câu chất vấn của một đứa bé, không có phản ứng gì, dùng giọng kiên định để trả lời.

“Làm thế nào em tin được.” Tiểu Cảnh truy hỏi tận gốc.

“Đứa bé, có nhiều chuyện không nên hỏi.” Đơn Triết Hạo biết tiểu quỷ khó này rất dây dưa, không hiểu rõ chuyện hôn nhân là chuyện quan trọng cả đời người, anh đã cố nhịn nhiều lắm rồi, giờ không nhịn được khiến khuôn mặt anh tuần đông cứng lại.

“Em không hiểu, nhưng em biết, chuyện quan trọng nhất trong hôn nhân là để vợ mình được vui vẻ.”

“Anh sẽ đối xử tốt với cô ấy, dùng cả sinh mạng của mình để chăm sóc cô ấy, xem Giản Nhụy Ái như trân châu bảo bối, xem nụ cười cô ấy như ánh sáng mặt trời nên phải cố chọc cho cô ấy cười, đến khi già, chú sẽ nhường cô ấy đi trước, bởi vì chú không muốn để cô ấy cô đơn trên thế gian.”

Tiểu Cảnh thật ra cũng không hiểu hết những từ trong câu nói của Đôn Triết Hạo, nhưng bé biết Đôn Triết Hạo yêu Giản Nhụy Ái, bé thở ra một hơi như người lớn: “Được rồi, em sẽ tặng vợ em cho anh... nếu như anh dám làm chị ấy khóc, em sẽ mang chị ấy về.”

Đôn Triết Hạo nghe giọng nói tỏ vẻ người lớn của Tiểu Cảnh, thiếu chút nữa mà cười lớn, tình yêu của một đứa trẻ nhường nhịn thật đơn giản, bàn tay to của anh khẽ sờ sờ đầu của Tiểu Cảnh

Anh cảm giác tính cách của Tiểu Cảnh cũng rất giống anh: “Được rồi, Tiểu quý, cảm ơn em.”

“Ai là tiểu quý chứ!”

“Nhóc, tiểu quý.” Đôn Triết Hạo ôm Tiểu Cảnh lên, chọc Tiểu Cảnh cười to .

Giản Nhụy Ái nghi ngờ nhìn bọn họ, thấy bọn họ chơi không chán, cô tự hỏi: ‘Không phải bọn họ là oan gia sao?’.

“Hai người sao thế.”

Hai người đồng loạt trả lời: “Chuyện của đàn ông, phụ nữ không cần lo lắng.”

Hoàn toàn khiến Giản Nhụy Ái im lặng, nhưng mà bọn họ thân thiết nhau rồi, cô cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Cô nhìn Nụ Nụ, cười nói: “Chúng ta đi, không cần để ý bọn họ.”

Đôn Triết Hạo ôm lấy Tiểu Cảnh đi sau cô, giống như các cô là sứ giả Hộ Hoa.

Giản Nhụy Ái đã từng ảo tưởng bọn họ trở thành một gia đình, nếu thế sẽ như thế nào? Hôm nay rốt cuộc cô đã biết, đây chính là gia đình.

Gia đình hạnh phúc viên mãn, thì đứa bé mới có thể lớn lên thành người tốt, cô không tự chủ mà vuốt ve cái bụng đã to của mình.

*

‘Ba’ tiếng một ly thủy tinh vỡ nát.

Lạc Tình Tình tức giận đến nổi trở nên điên cuồng, đem cái ly ném thẳng vào tường, lá trà dính vào vách tường màu trắng, tạo thành một dòng sông, chảy dọc theo chân tường

Cô thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện Đôn Triết Hạo sẽ cầu hôn Giản Nhụy Ái, Đôn Triết Hạo phải là của cô, anh không thể lấy Giản Nhụy Ái được.

Trong đầu Lạc Tình Tình vô cùng rối rắm, rốt cuộc Giản Nhụy Ái có gì tốt, cô mới là bạn thanh mai trúc mã với Đôn Triết Hạo, sao Đôn Triết Hạo lại đối xử với cô như thế?

Vương Hạo khẽ cau mày, anh nhìn chăm chăm vào Lạc Tình Tình, nhìn ra sự ghen tỵ trong đôi mắt của cô, anh tốt bụng nhắc nhở: “Lạc Tình Tình, cô đừng quên, chúng ta chỉ muốn bắt Giản Nhụy Ái để moi tiền của Đôn Triết Hạo, sau đó cô phải cùng tôi cao chạy xa bay, nếu như cô muốn gạt tôi, cô tự biết hậu quả.”

Lạc Tình Tình nổi nóng, mắt bốc lửa, tay cô nắm chặt thành quả đấm, ngón trỏ chỉ thẳng vào mặt Vương Hạo, nói với giọng khinh thường: “Đều là tại anh, làm việc chưa đủ, đến một người phụ nữ cũng không thể giết được, anh còn dám lớn tiếng với tôi, nói cho anh biết, tôi đã nắm giữ chứng cứ giết người của anh, nếu như anh dám lấy sấp ảnh kia ra ức hiếp tôi... tôi cũng sẽ đi báo công an.”

Vương Hạo không nghĩ đến việc Lạc Tình Tình lại trở mặt nhanh như thế, trên mặt nở ra nụ cười lại. Đúng rồi! Loại phụ nữ này rất hay nói dối, tại sao anh phải tin tưởng lời nói của cô.

“Chứng cứ, tôi thao tác nhanh nhẹ như thế, có thể cho cô tìm được chứng cứ sao, hơn nữa cũng là cô bắt tôi đi, muốn vào ngục giam cũng không phải một mình tôi mà còn có cả cô.”

Lạc Tình Tình đứng ở bên giường, cười lạnh: “Không phải anh đã phái hai người đi giết Giản Nhụy Ái sao, một người trong đó là người đàn ông đã chết mấy ngày trước, hẳn ta đã sớm ghi âm lại cuộc nói chuyện của anh với hẳn ta, không được, tôi sẽ không chia sẻ thêm cho anh đâu.”

“Người phụ nữ này, không được động đến cô ta, chờ trời tối, ném cô ta ra biển làm mồi cho cá.”

“Như thế nào, có phải là những gì anh đã nói không.” Lạc Tình Tình hài lòng, xui khiến anh đi giết Giản Nhụy Ái, có thể giết được thì tốt, không thể giết được cũng xem như cô đã nắm được nhược điểm của Vương Hạo

Như vậy cũng có thể xem như cô và Vương Hạo ngang hàng nhau

Chung quy mà nói, tất cả chỉ vì muốn đôi bên cùng có lợi.

Vương Hạo hung hăng nhìn chằm chằm Lạc Tình Tình, phần hận nói: “Đưa ghi âm cho tôi.”

Bàn tay to của anh kèm chặt cổ của Lạc Tình Tình, nếu như anh dùng thêm tí sức nữa, chắc chắn Lạc Tình sẽ đi chôn ngay, nhưng anh vẫn chưa xuống tay được, dù sao trong lòng anh vẫn có người vợ ngoan độc này.

Trong tình yêu, người nào yêu người kia trước, người đó chính là kẻ thua cuộc, Vương Hạo chính là người thua.

Lạc Tình Tình tìm được cơ hội thoát thân, cô hắng giọng, nhướn mày, cười nhìn Vương Hạo, sau đó nói: “Anh không cần cầm những tấm ảnh kia đến đây uy hiếp tôi nữa, tôi cũng sẽ không cầm những đoạn ghi âm đến ép buộc anh, thành thật mà nói mục đích của chúng ta chỉ có một, đó là tiền của Đơn Triết Hạo, chúng ta phải giữ lập trường, nhưng trước hết phải tìm cách diệt trừ Giản Nhụy Ái.”

“Chỉ cần cô đừng mang ý định quay lại bên cạnh Đơn Triết Hạo, mặc kệ như thế nào! Ta sẽ giúp cô... giết chết Giản Nhụy Ái.” Vương Hạo lạnh lẽo nói

“Được, đồng ý, hiện tại anh đi nghỉ ngơi một chút đi, lần trước anh đã gây tổn thương của Giản Nhụy Ái, thì người khôn khéo và xảo trá như Đơn Triết Hạo, nhất định sẽ nghĩ biện pháp bảo vệ cô ta, nên lúc này chưa phải là thời cơ hành động.”

Vương Hạo cũng cam chịu với suy nghĩ thấu đáo của cô.

111. Chương 111: Cầu Hôn Ở Làng Chài

Một chiếc máy bay lên thẳng sang trọng, bay qua tòa nhà Hải Thịnh, bay vọt ra biển, chạy đến thảo nguyên xanh tươi.

Giản Nhụy Ái xuống máy bay, nhìn những đồng hoa xinh đẹp, đây là lần thứ hai cô tới làng chài, cô cũng không biết vì sao Đơn Triết Hạo muốn mang cô đến đây.

Nên cô chỉ có thể đưa đôi mắt nghi vấn nhìn anh, như thể muốn tìm được một câu trả lời trong đôi mắt anh

“Lần trước, anh thật xin lỗi em, để cho em chịu thua thiệt, lần này anh sẽ bồi thường.”

Vẫn còn vì chuyện đó sao, Giản Nhụy Ái nở ra một nụ cười, nhón chân lên, cô đưa tay, ôm lấy cổ của Đơn Triết Hạo, đặt một nụ hôn lên môi anh, giống như chấp nhận lời nói của anh, lại giống như đang đánh cuộc với nó.

Mùi thơm quen thuộc, hương vị của người đàn ông quen thuộc, để cho cô càng thêm an tâm, buông Đơn Triết Hạo ra: “Hạo, đừng như vậy, tất cả đều là những chuyện đã xảy ra.”

Giản Nhụy Ái đưa đôi mắt tựa như dòng nước trong veo nhìn vẻ mặt đau lòng của Đơn Triết Hạo, cô lặng lẽ tựa đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim và cảm nhận mùi vị của anh.

Đơn Triết Hạo cười cười, choàng tay qua nắm lấy tay cô, rồi ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên trán cô một cái: “Cảm ơn em.”

Sau đó anh lôi kéo cô đi về phía ruộng hoa, khiến cho bóng dáng hai người kéo dài khắp làng chài

Làng chài yên tĩnh, không có nông dân làm việc, hiện tại đang mùa thu hoạch, làm sao lại không có ai như thế.

Thời điểm Giản Nhụy Ái đang sống trong nghi ngờ, thì bất chợt, mọi người từ ruộng hoa đứng lên, trên người bọn họ là những bộ quần áo đủ màu sắc, đứng thành một đội hình, từ trên cao có thể nhìn rõ chữ bên dưới.

Những chữ kia chính là ‘Giản Nhụy Ái, gả cho anh đi’

Giản Nhụy Ái vì bất ngờ lấy tay che miệng lại, nhìn thấy Đơn Triết Hạo đứng bên cạnh đang quỳ một chân dưới đất, trên tay là một chiếc nhẫn kim cương đắt giá và rất xinh đẹp.

“Tiểu Nhụy, đây là một chiếc nhẫn kim cương anh nhờ một nhà thiết kế người Đức làm riêng cho em, nó cũng giống như những đóa hoa ở đây, màu vàng rực rỡ trong nắng, và cũng là chiếc nhẫn có một không hai trên thế giới, nó biểu hiện là em là người duy nhất trong lòng anh, đời này em chỉ thuộc về anh.” Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt nóng rực, một chân quỳ xuống đất, nghiêm túc cầu hôn.

Giản Nhụy Ái ngơ ngẩn, ánh mắt nhìn chiếc nhẫn xa xỉ, đúng thật là nó rất đẹp, thì ra ngày đó chỉ là anh muốn biết được lòng cô, do đó mới tạo tình huống cầu hôn bất đắc dĩ như thế.

Ánh mắt của cô bị hơi nước bịt kín, mặt mày vô cùng vui vẻ, nụ cười giống như hoa hồng nở rộ mang theo chút thẹn thùng càng làm cho lòng người ước ao, cô nhìn chăm chú vào đôi mắt chứa đầy chân tình của Đơn Triết Hạo, ngay sau đó, lại nhìn chung quanh, ai cũng nở nụ cười chúc phúc với cô

Thế nên nụ cười cô càng thêm rộng mở, nụ cười đó rót sâu vào cõi lòng của Đơn Triết Hạo, mang cho anh rất nhiều ấm áp, để cho anh càng nở nụ cười tươi tắn với cô.

“Tiểu Nhụy, gả cho anh được không.” Sắc mặt của Đơn Triết Hạo còn trở nên dịu dàng, nghiêm túc cầu hôn, một đôi mắt chân thành giống có phép thuật, quyến rũ Giản Nhụy Ái.

“Em đồng ý.” Nước mắt lăn dài trên gương mặt Giản Nhụy Ái, đó là nước mắt hạnh phúc, cổ họng cô nghẹn ngào, khiến cho cô nói không nên lời, đó là niềm kích động dâng trào.

Cô thật sự muốn gả cho Đơn Triết Hạo ngay lập tức, thật là nhớ khoảnh khắc cô và anh ở bên cạnh nhau

Đơn Triết Hạo đeo nhẫn vào ngón tay Giản Nhụy Ái, giống như không phải là một chiếc nhẫn đơn giản, mà như thể anh đang trao gửi cho cô hạnh phúc, thì ra hạnh phúc không phải nhìn đối phương hạnh phúc, mà hai người cùng nắm tay nhau mới có hạnh phúc thật sự

“Bạch bạch.” Chung quanh vang lên tiếng vỗ tay chúc mừng, không gian xung quanh sáng lên bởi chiếc nhẫn năm Carat rực rỡ dưới nắng.

Hạnh phúc, thì ra đây mới là hạnh phúc thật sự, tự nhìn người mình yêu lựa chọn rời đi, không phải là lựa chọn đúng đắn nhất, điều đúng đắn thật sự là đón họ trở về.

Mọi người chung quanh thức thời rời đi, dù sao bọn họ cũng đã hoàn thành công việc được giao.

Đơn Triết nở một nụ cười thật tâm, đã rất lâu rồi anh không được cười như thế, tất cả đều do người con gái đứng trước mặt anh đây, anh kích động ôm lấy Giản Nhụy Ái

Sự kích động kia, là loại kích động vì hạnh phúc, để cho anh giống như một chàng trai mười mấy tuổi vừa biết yêu, cười hỏi “Tiểu Nhụy, em nói, em yêu anh đi.”

Giản Nhụy Ái vừa nghe lời đề nghị của Đơn Triết Hạo, chẳng rõ vì sao: “A!”

“Tiểu Nhụy, anh muốn nghe em nói em yêu anh.” Đơn Triết Hạo nói lại một lần nữa, giọng nói không nhanh không chậm

Giản Nhụy Ái đẩy Đơn Triết Hạo ra, xấu hổ quay đầu: “Đừng như thế, rất kỳ quái.”

“Làm sao mà kỳ quái? Em đã đồng ý lời cầu hôn của anh... chúng ta đã là vợ chồng rồi, có cái gì kỳ quái, nói nhanh đi.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo mang theo dụ dỗ, hai mắt giống như có ánh đèn, không ngừng lóe sáng.

“Em. em yêu anh.” Đơn Triết Hạo nghiêng đầu nói ra, sau đó vội vàng xoay người đi, không dám nhìn mặt Đơn Triết Hạo nữa

“Em nói cái gì, anh nghe không rõ.” Đơn Triết Hạo đẩy Giản Nhụy Ái xoay lại để đối mặt với mình, để cho bốn mắt bọn họ nhìn nhau .

Cõi lòng như len lõi một tia ánh sáng, tựa như đã tìm thấy cửa ra, cái loại ánh sáng mang theo ấm áp khiến lòng người dễ chịu.

“Em.... Em yêu anh.” Giản Nhụy Ái dần đã quen với sự đùa giỡn của Đơn Triết Hạo, nhón chân lên ghé vào bên tai của anh, thét: “Em yêu anh, em yêu anh.”

Đơn Triết Hạo cười to, siết Giản Nhụy Ái vào lòng, ngoài miệng vẽ lên nụ cười: “Được! Cô gái nhỏ, thật lớn gan.”

Bọn họ cứ vui vẻ chơi đùa, em đuổi anh, anh đuổi em, cứ như bướm lượn khêu vũ với mật hoa, không buồn không lo, trong lòng chỉ có nhau.

Anh yêu cô, mà cô cũng yêu anh.

Khắp làng chài đều vang vọng tiếng cười khanh khách của hai người, hạnh phúc lây lan vào lòng của tất cả những người dân ở đây.

Đơn Triết Hạo bế Giản Nhụy Ái lên, xoay một vòng, họ không còn câu nệ xem có ai nhìn thấy hay không.

Giản Nhụy Ái hạnh phúc choàng tay ôm lấy cổ của Đơn Triết Hạo, hướng về phía không khí hô lớn: “Hạo, anh có yêu em không?”

“Không nói cho em biết” Đơn Triết Hạo cười một cái rồi nói.

“Hạo, nói đi” Giản Nhụy Ái làm nũng hỏi.

“Rất yêu, yêu đến tận xương tủy, một mực yêu thương.” Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt kiên định nói

“Nếu như mà em và bà nội rơi xuống sông, anh sẽ cứu ai trước.” Giản nhụy yêu tiếp tục hỏi.

“Anh sẽ không để cho em rơi xuống sông.” Đơn Triết Hạo nói qua, đem sự quyết đoán để vào câu nói.

Cô nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo, ôm chặt lấy người anh, người đàn ông này quá ưu tú, có thể nói anh là người đàn ông hoàn mỹ nhất trên thế gian, nếu như cô cứ chọn ba chọn bốn, nhất định sẽ vụt mất người tốt nhất.

Bọn họ ngồi nơi đó, nắm tay nhau nhìn về phía mặt trời, cùng nhau đặt hy vọng cho tương lai.

Chỉ có ở bên cạnh nhau, họ mới được sống hạnh phúc, mới tìm được nụ cười rục rịch.

Đơn Triết Hạo nhìn về mặt mắt hờn của Giản Nhụy Ái, hướng về phía cô đá mấy cước nhẹ nhẹ, trên gương mặt anh tuần là nụ cười hài lòng.

“Hạo, đừng đá em như thế.” Giản Nhụy Ái không biết rằng Đơn Triết Hạo lại như một đứa bé đến vậy, thấy anh không có ý định dừng lại, quệt mồ hôi, bắt đầu phản công .

Nhưng cô tương đối yếu hơn Đơn Triết Hạo, thân thể lắc lư một cái, thiếu chút nữa té xuống, may nhờ Đơn Triết Hạo kịp đỡ cô, khiến cô vơi vào lồng ngực vững chãi của anh.

Giản Nhụy Ái ngưỡng chừng đẩy Đơn Triết Hạo ra, đôi tay đánh khê, gương mặt đỏ ửng.

“Là vợ chồng già cả rồi, còn xấu hổ cái gì nữa!” Đơn Triết Hạo nhạo báng.

“Hạo, ghét anh!” thân thể Giản Nhụy Ái lôi kéo Đơn Triết Hạo, rúc vào trong ngực của anh.

Tay Đơn Triết Hạo vuốt ve bụng của cô, cảm giác đứa bé đang dần trưởng thành: “Em đoán xem, đứa bé là trai hay là gái.”

“Em hy vọng là con gái, như vậy em sẽ có thể mua áo đầm đẹp cho con, vậy còn anh?” Giản Nhụy Ái rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, ánh mắt nhìn về phương xa, tràn đầy ước mơ .

“Mặc kệ là con trai hay con gái, chỉ cần em sanh, anh đều thích” Đơn Triết Hạo nói.

Cõi lòng Giản Nhụy Ái tràn đầy cảm động, im lặng không nói thêm gì nữa, hưởng thụ ấm áp đang trôi đi.

112. Chương 112: Hiểu Lầm Khi Đi Công Tác

Sau chuyến cầu hôn tại làng chài trở về, Đơn Triết Hạo chuyên tâm vào công việc. Anh phải cố gắng giải quyết xong tất cả công việc, để có thời gian nghỉ đến hôn lễ của anh và Giản Nhụy Ái. Hôn lễ của bọn họ phải thật đặc biệt, Giản Nhụy Ái phải là cô dâu xinh đẹp nhất thế giới.

Giản Nhụy Ái nằm ở trên giường nhìn chiếc nhẫn trong tay. Đến ngủ cô cũng có thể cười trộm. Đã mấy ngày trôi qua, nhưng mỗi khi nhớ đến cô đều nở nụ cười hạnh phúc. Rồi len lén cười khúc khích một mình.

Hiện tại không còn chuyện hiểu lầm nữa, cô cũng chẳng có gì để suy nghĩ. Chỉ có thể cười vui vẻ khi nghĩ đến màn cầu hôn của Đơn Triết Hạo

Dần dà, bà nội và người giúp việc đã thấy mọi chuyện quen thuộc. Cũng không thêm chấp nhứt khi thấy Giản Nhụy Ái tự dưng nở nụ cười, thậm chí mọi người còn thấy nụ cười của cô thật đáng yêu.

‘leng keng.’ chuông điện thoại di động vang lên. Giản Nhụy Ái thò tay ra khỏi chăn, cầm lấy điện thoại di động. Trên màn hình hiện thị của điện thoại của Lạc Tình Tình. Cô khẽ cau mày, không biết vì sao Lạc Tình Tình lại gọi điện thoại cho cô.

“Alo. Nhụy Ái. Tôi là Lạc Tình Tình, tôi cần phải đi công tác với Đơn Triết Hạo. Anh ấy bảo tôi qua lấy hành lý giúp, cô chuẩn bị chút quần áo cho anh ấy, tôi sẽ qua đó lấy ngay”

“Ừ, được rồi, hẹn gặp lại.” Giản Nhụy Ái cau mày, làm sao lại đi công tác đột ngột như thế. Hơn nữa cô nghe ra được giọng nói vô cùng hài lòng của Lạc Tình Tình. Đúng vậy, cô biết rõ là Lạc Tình Tình vẫn còn tình ý với Đơn Triết Hạo.

Chỉ là, cô không nên suy nghĩ quá nhiều. Lạc Tình Tình sẽ đi qua lấy hành lý của anh ngay, cô cần phải chuẩn bị một chút

Vừa mới chuẩn bị xong, Lạc Tình Tình liền chạy đến. “Nhụy Ái, đã chuẩn bị xong chưa.”

Giọng nói bình tĩnh như thế, giống như bọn họ là quan hệ trong sạch. Ánh mắt Lạc Tình Tình quét nhìn khắp gian phòng của bọn họ. Nhìn thấy hình ảnh sáng chói ở đầu giường, thì trong mắt lộ ra tia khinh thường. Sống trong một căn phòng sang trọng, trở thành bà Đơn, việc này vốn phải dành cho cô, thế mà con nhỏ nghèo rớt mồng tơi, xấu xí không có nhân cách Giản Nhụy Ái lại đang ở trong phòng.

Những thứ này, sớm muộn gì cô cũng phải đoạt lại.

“Đã chuẩn bị xong.” Giản Nhụy Ái đem túi hành lý đưa cho Lạc Tình Tình, vốn muốn hỏi đi công tác bao lâu, khi nào hai người về. Nhưng Lạc Tình Tình lại không cho cô cơ hội nói, chỉ tỏ vẻ gấp gáp rời đi.

“Tiểu Nhụy, Tình Tình đến làm chi.” Bà nội đi vào hỏi.

“Bà nội. Hạo nói anh ấy muốn đi công tác, muốn con giúp anh ấy chuẩn bị ít đồ. Tình Tình qua đây là để lấy hành lý thay anh ấy, không có gì đâu.” Giản Nhụy Ái vừa nói ra những lời này, cảm nhận sự run rẩy toàn thân mình.

“Chẳng có chuyện gì, vì sao lại đi công tác? Đi mấy ngày thì về.” Bà nội phát giác những điểm còn chưa rõ ràng trong câu nói của Giản Nhụy Ái, nên hỏi tiếp.

Đơn Triết Hạo ngồi ở phòng làm việc, nhìn cửa mở ra, thấy Lạc Tình Tình cầm hành lý của mình vào thì kinh ngạc mấy phần: “Tiểu Nhụy đâu.”

Lạc Tình Tình nghe anh nói như thế, thì có mấy phần khó chịu, trong lòng càng tức giận và buồn bực: “Hạo, Nhụy Ái nói cô ấy không muốn đi.”

Đúng vậy, cô sẽ không để Giản Nhụy Ái được hết lợi lộc. Tìm được một cơ hội để ở bên cạnh Đơn Triết Hạo rất vất vả. Có thể cùng Đơn Triết Hạo đi công tác xa nhà, cô sẽ không để cho Giản Nhụy Ái làm người thứ ba cản trở.

“Không đi.” Đơn Triết Hạo không nghĩ đến chuyện Giản Nhụy Ái lại dám từ chối lời mời mọc của mình. Trong lòng có chút bất mãn, đứng dậy kéo hành lý: “Đi thôi.”

Thật ra, anh tức giận là vì anh đã cố chuẩn bị một bữa tiệc của cô. Thế mà cô lại không đến, như vậy thì bữa tiệc kia cũng xem như trở thành con số không, nên lòng anh có chút tức giận.

Anh tức giận, Lạc Tình Tình dễ dàng nhận ra điều đó, nên vô cùng hả hê

Hơn nữa tháng trôi qua, Đơn Triết Hạo chẳng thêm gọi một cú điện thoại về nhà cho cô. Giản Nhụy Ái gọi qua, thì điện thoại của anh lại trong trạng thái tắt máy, điều đó khiến cho cô rất lo sợ.

Cô không sợ chuyện Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình ở chung, vì cô đã hiểu lòng anh, mà cô lo lắng vì không thấy tăm hơi gì của anh, cô sợ chuyện không may sẽ xảy ra. Mỗi ngày nhìn chiếc nhẫn cầu hôn, thì tâm Giản Nhụy Ái lại có chút an lòng.

Chỉ mới nửa tháng mà thôi, Giản Nhụy Ái đã thấy bụng mình lớn hơn thật nhiều. Xem ra giai đoạn sau này thai tiến triển khá nhanh

“Bà nội, bà đang làm gì thế ạ.” Giản Nhụy Ái đi xuống cầu thang nhìn thấy bà nội đang xem tivi. Vừa nghe đến tiếng cô thì hốt hoảng tắt TV, nhưng cô vẫn có thể nghe được những dòng chữ to, mát mắt bên trên. Cô lảo đảo mấy bước, sắc mặt vô cùng khó chịu.

Chủ tịch Tập đoàn Đan Thị đang ở khách sạn cùng thư ký.

“Tiểu Nhụy, con đừng kích động quá. Hạo, chuyện gì nó làm cũng có nguyên nhân cả.” Bà nội vội vàng đỡ lấy Giản Nhụy Ái, chỉ sợ cô vô ý ngã xuống sẽ không chống đỡ được.

Cô đưa tay, mở tivi lên, thấy Đơn Triết Hạo cùng Lạc Tình Tình đang mặc áo choàng tắm đứng bên cửa sổ thưởng thức cảnh đêm.

Hình ảnh kia hung hăng đâm vào cõi lòng cô, cô đã phải sống trong lo lắng vì sự an toàn của anh. Ngày ngày đều đợi chờ điện thoại của anh, còn anh lại để từng ngày trôi qua an nhàn như thế. Chẳng lẽ anh.

Tay cô không tự chủ được mà cứ vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út, đó là chiếc nhẫn cầu hôn của Đơn Triết Hạo, đó là điều làm cho cõi lòng cô ấm áp trở lại. Đúng vậy, trước kia cũng bởi vì những tin báo lá cải đăng, cô hiểu lầm Đơn Triết Hạo. Hiện tại không nên tin những tin tức trên báo nữa, anh sẽ không lừa gạt cô.

Những lời thổ lộ của anh vẫn còn bên tai cô, anh không thể nào biểu đạt hết chân tình như thế, nếu là anh đang nói dối.

Đúng vậy, cô phải tin tưởng anh.

“Bà nội, cháu không sao, cháu tin tưởng Hạo, bà nội nhìn chiếc nhẫn này thử xem, nó là có một không hai trên thế giới. Là Hạo đã làm nó vì cháu, nên cháu phải tin tưởng anh ấy.”

“Đúng là đứa bé ngoan.” Bà nội vui mừng ôm lấy Giản Nhụy Ái, nhà họ Đơn có một người cháu dâu ngoan hiền như thế, không biết cho phúc khí của Đơn Triết Hạo, hay là do phần phước của ông bà nhà họ Đơn.

Tập đoàn Đan thị

Đỗ Đức Minh mang theo ánh mặt giết người vọt vào tập đoàn Đan Thị, lập tức có hai bảo vệ đứng ra ngăn cản. Khiến cho cậu không thể tiến về phía trước mà chỉ đứng đó lớn tiếng rống giận. “Đơn Triết Hạo, anh mau ra đây cho tôi.”

“Tiên sinh, xin anh đừng náo loạn ở đây, Tổng giám đốc Đơn hiện đã đi công tác, mong anh rời đi giúp ạ.” Một cô tiếp tân nói với sự nóng nảy khó kiềm chế.

“Nói cho các người biết, nếu hôm nay Đơn Triết Hạo không ra đây gặp tôi, tôi liền đá ở đây.” Đỗ Đức Minh bị sự tức giận làm cho đánh mất lý trí. Cậu không ngờ Đơn Triết Hạo lại thu mua công ty gia đình cậu. Bức người cậu đã nuôi nấng cậu đi đến con đường phá sản. Cậu thề, tuyệt đối sẽ không để cho Đơn Triết Hạo đụng đến người nhà cậu nữa, cậu sẽ lấy lại công bằng cho cậu của mình.

Người có tiền cũng không được phách lối như thế.

“Tiên sinh, nếu như anh cứ tiếp tục hành động như thế. Thì đừng trách tôi, tôi sẽ bảo an ninh kéo anh ra ngoài.” Cô gái tiếp tân hướng về phía phòng bảo vệ mặt đầy khinh khi.

“Buông tôi ra. Buông tôi ra. Đơn Triết Hạo, mày là thằng đáng chết, cái con rùa đen này qua chỗ khác cho tôi.” Đỗ Đức Minh liếc mạng giầy giũa, coi như cậu là một người có vóc dáng to lớn, nhưng đứng trước hai người bảo vệ có thân hình to gấp đôi mình. Hơn nữa bọn họ đều được huấn luyện một cách kỹ càng nên cậu cũng nhanh chóng bị họ thu phục

Cậu bị bảo vệ hung hăng ném ra khỏi cửa tập đoàn Đơn Thị

Đỗ Đức Minh ngồi trên đất, nhìn bảo vệ đang hung hăng nhìn mình. Trong mắt phát ra tia lạnh kinh người, tay nắm chặt thành quả đấm.

“Đơn Triết Hạo không có ở công ty, người đi đi, đứng ở đây chỉ làm mất thể diện mà thôi.” Một giọng nam lạnh lẽo vang lên, Đỗ Đức Minh giật mình, từ từ xoay lại nhìn người phía sau lưng.

Cậu vừa xoay lại đã thấy một người dường như cũng đang đợi Đơn Triết Hạo giống mình. Toàn thân mang theo dáng vẻ của người nước ngoài, cũng có chút gì đó của người Trung Quốc: “Anh.”

“Không cần phải để ý việc tôi là ai, anh chỉ cần biết chúng ta có chung một kẻ thù. Cho nên chúng ta cần phải hợp tác.”

“Tại sao anh lại tin tưởng tôi.” Đỗ Đức Minh đứng lên, nhìn người thanh niên đang đứng trước mặt mình.

Người đàn ông kia lấy một danh sách ra cho Đỗ Đức Minh xem, sau đó lên tiếng nói: “Chúng ta tìm một chỗ khác để nói chuyện đi.”

Tất cả là thế nào.

113. Chương 113: Âm Mưu Hãm Hại

Đỗ Đức Minh nhận lấy danh thiếp, trong lòng có chút lo lắng, đi theo người đàn ông kia vào quán cà phê. Đúng vậy, công ty của gia đình cậu đã bị lấy, thể chất của cậu lại ốm yếu, chẳng học hành được bao nhiêu. Quả thật cậu không có cách mà khai chiến với Đơn Triết Hạo. Cậu cần một người có thể giúp đỡ mình.

Cậu cũng không biết tại sao lại tin tưởng người đàn ông trước mặt, có lẽ là bằng trực giác.

“Nói đi.” Đỗ Đức Minh dùng một giọng lạnh lẽo để nói, cậu không có thời gian để tiếp tục lãng phí.

Người đàn ông kia dùng dáng vẻ ưu nhã, lắc lắc tách cà phê của mình, đôi môi chậm chậm nở ra một nụ cười: “Cậu hận Đơn Triết Hạo phải không, tôi cũng có mối hận không đội trời chung với hắn ta. Cho nên, chúng ta phải hợp tác. Hiện tại, tôi có một kế sách, nhưng cần cậu giúp một tay.”

“Cách gì?” Đỗ Đức Minh trợn to hai mắt, cả người ngây dại, nhưng vừa nghe xong kế hoạch kia, Đỗ Đức Minh vội vã đứng lên: “Không thể, tôi không cho phép anh làm tổn thương đến Giản Nhụy Ái.”

“Cô ta là người yêu của Đơn Triết Hạo, cô ta đã quên đi cậu từ lâu rồi. Tình cảm hai người khó thay đổi, cũng giống như cậu và gia đình vậy. Nếu như cậu tiếp tục làm người không quả quyết. Thì đừng bao giờ mơ tưởng đến việc sẽ lấy lại được công ty của cậu mình; nếu như cậu cứ để cho Đơn Triết Hạo chèn ép mình. Thì đến việc giữ cô gái mình yêu cũng không có cách.” Người đàn ông kia nói.

“Tôi muốn lấy lại công bằng cho cậu của mình, nhưng cũng không muốn làm tổn thương Giản Nhụy Ái.” Tâm Đỗ Đức Minh càng thêm thù hận vì cậu biết trong tất cả mọi chuyện, Giản Nhụy Ái là người vô tội nhất. Cho nên, cậu không thể để cho cô gái lương thiện như Giản Nhụy Ái bị tổn thương. Nếu có báo thù, cũng chỉ báo thù trên người Đơn Triết Hạo, không báo thù người có liên quan.

Trên mặt người đàn ông đối diện lóe lên tia sát khí, bởi vì người đó rất bất mãn với cái suy nghĩ ngu ngốc của Đỗ Đức Minh. “Làm chuyện kia, không hẳn sẽ tổn thương Giản Nhụy Ái. Mà đôi khi là giúp Giản Nhụy Ái thoát khỏi bế khổ, cậu đừng quên cách đối đãi của Đơn Triết Hạo đối với Giản Nhụy Ái, hẳn ta không có thật sự yêu thương Giản Nhụy Ái.”

Đỗ Đức Minh trầm tư một chút, cố suy nghĩ thật kỹ những gì người đàn ông kia nói. Mặc dù cậu không biết người đàn ông này là ai, chỉ biết người kia cũng oán ghét Đơn Triết Hạo, rồi nhìn từng hành động, từng cách nào chuyện của người đối diện, Đỗ Đức Minh biết người trước mặt là người lòng dạ khó lường, mưu trí khó đoán.

Trong đầu cậu thoáng qua hình ảnh mình nằm trên giường bệnh, cậu ngồi bên cạnh đôi mắt thâm quầng, gương mặt tái nhợt, nên Đỗ Đức Minh lần nữa lên tiếng. “Được, tôi đồng ý.”

Cuối cùng hai người đã đạt được một hiệp nghị song phương cùng có lợi.

“Hạo, đã trễ như thế này, anh vẫn còn làm việc sao.” Lạc Tình Tình bưng một tách cà phê vào phòng

Thật ra thì, ngày đó, sấm chớp dữ dội, cô cố ý nói mình sợ trời rầm, cũng như vô tình nhắc đến người mẹ đã chết. Mới có thể khiến cho Đơn Triết Hạo ở bên cạnh cô cả buổi chiều. Hơn nữa cô còn xin bỏ chõu sẵn ghi hình lại, đem về trong nước đăng lên báo để cho Giản Nhụy Ái biết hai người bọn họ làm gì ở nước ngoài.

Không nghĩ đến việc cô phải cố tình lừa gạt Giản Nhụy Ái, không để cho cô ta đi trong đợt công tác này. Mới đầu nhìn thì vẻ mặt của Đơn Triết Hạo vô cùng thối. Nhưng sau đó anh lại cố gắng hoàn thành công việc ở đây một cách nhanh nhất có thể, chỉ vì muốn về nhà, muốn được ở bên cạnh Giản Nhụy Ái

Cô còn cố ý phá hư điện thoại của Đơn Triết Hạo, không để cho anh liên lạc với Giản Nhụy Ái, nhưng trong trái tim anh chỉ có mỗi hình bóng của Giản Nhụy Ái, điều đó là cô vô cùng ghen tỵ

Cô đem điện thoại của Đơn Triết Hạo đặt lên bàn: “Hạo, điện thoại di động đã sửa xong.” Thật ra thì điện thoại di động đã sớm được sửa xong, chỉ là cô cố tình kéo dài thời gian mà thôi.

Đơn Triết Hạo nhận lấy điện thoại di động, sau đó cau mày, nhưng trong lòng bằng phẳng nhiều hơn, anh lên tiếng nói. “Cô có thể ra ngoài rồi.”

Lạc Tình Tình nhìn thấy hành động trên tay của Đơn Triết Hạo, liền thấy anh nhanh chóng mở hộp tin nhắn lên như xem có ai nhắn cho mình không thì trong lòng cô tràn đầy không thoải mái. “Vâng ạ.” Rồi xoay người rời đi.

Mới vừa mở máy đã nhìn thấy mấy trăm cái tin nhắn chưa nhận, có cả những tin nhắn ghi âm bằng giọng nói. ‘Tin nhắn thứ nhất: Hạo, anh ở nước ngoài làm việc có thuận lợi không, công việc như thế nào? Em rất nhớ anh. Tại sao anh không gọi điện thoại cho em, nghe em nhắn lại thì gọi điện về cho em.’

‘Hạo, có phải anh đang làm việc hay không, có phải anh rất bận đến độ không cách nào gọi điện thoại cho em được không. Nghe được tin nhắn này, thì hãy gọi về cho em’

‘Hạo, em van xin anh, đừng làm như thế, hãy gọi điện thoại về cho em đi’ sau giọng nói nặng nề chính là tiếng khóc thút thít.

‘Hạo, em nhìn thấy trên báo viết là anh và Lạc Tình Tình ở cùng khách sạn. Em biết đó chỉ là sự hiểu lầm, nhưng anh làm ơn, hãy gọi điện thoại về cho em đi’

‘Hạo.’

Đơn Triết Hạo nghe xong mà cõi lòng trùng xuống, không nghĩ đến việc anh lại khiến Giản Nhụy Ái lo lắng đến vậy. Thật ra thì, anh nên dùng điện thoại khác, gọi về báo bình an cho cô. Nhưng vì muốn về sớm về gặp cô, anh làm việc cả ngày lẫn đêm, làm việc không hề ngừng nghỉ nên quên cả việc gọi điện về nhà. Giờ cầm điện thoại, nghe lời nói kia mà tay chân anh run rẩy

Anh phải chuẩn bị thật tốt tâm lý, anh sẵn sàng nghe Giản Nhụy Ái trách mắng, lần này là lỗi của anh, cho nên dẫu có bị mắng anh cũng không lên tiếng.

Điện thoại tút tút mấy tiếng, nhưng tín hiệu báo lại là máy bận. Đáng chết, cô gái nhỏ này nói chuyện với ai mà lâu như thế. Nói chuyện với anh còn chưa lâu như thế

“Ừ. Đồ ruột già. Tất cả mọi người đều đến làm lễ giỗ cho viện trưởng Mary. Ngày mai, được, ngày mai tớ không có việc gì. Dĩ nhiên có thể, tớ nhất định sẽ về.” Giản Nhụy Ái trả lời một cách nhanh chóng, rồi muốn cúp điện thoại ngay. Mấy ngày gần đây, cô đều đợi điện thoại của Đơn Triết Hạo, rất sợ mình nói chuyện với ai đó anh gọi về lại không nghe được.

“Được, em không cần phải rủ Quyền Hàn và Trác Đan Tinh. Tớ đã gọi báo hai người đó rồi, ngày mai tám giờ mọi người sẽ đến.” Đỗ Đức Minh nói như thế nhưng lòng có chút thấp thỏm. Đây là lần đầu tiên cậu phải nói dối, lại là với Giản Nhụy Ái nên trong lòng có chút lo lắng.

Giản Nhụy Ái không có suy nghĩ nhiều, hơn nữa cũng không nghe ra được giọng nói quái dị của Đỗ Đức Minh, chỉ tắt điện thoại một cách nhanh chóng

Sau khi cắt điện thoại, Giản Nhụy Ái lại muốn tra xem có cuộc gọi nhỡ nào không, còn chưa kịp ra, điện thoại di động liền vang lên, nhìn tên hiện thị bên trên, mà lòng cô cực kỳ vui vẻ, vội vàng bấm vào phím ‘nghe’, bên kia điện thoại liền vang lên tiếng rống giận: “Giản Nhụy Ái, anh chỉ không ở bên cạnh em mấy ngày, em đã không ngoan rồi. Mới vừa rồi em nói chuyện phiến với ai thế.”

“A.” Giản Nhụy Ái bị chất vấn, sợ đến mức không biết phải trả lời thế nào. “Mới vừa rồi em nói chuyện với Trác Đan Tinh.”

Cô biết mình đang nói dối, nhưng mà nếu cô nói với anh là ban nãy cô nói chuyện với Đồ ruột già. Đơn Triết Hạo lại la mắng cô, vì vậy cô dứt khoát không nói ra sự thật.

“Tốt nhất là thế, nếu không em nhất định sẽ chết” Đơn Triết Hạo không cho phép Giản Nhụy Ái đến gần người đàn ông khác. Nếu như muốn phân tích thái độ của anh thì chỉ có từ ‘biến thái’ mới có thể hình dung được thôi, anh đã yêu Giản Nhụy Ái đến cảnh giới biến thái rồi.

Có lẽ là anh luôn muốn độc chiếm cô, sức độc chiếm ấy rất mạnh mẽ. Đơn Triết Hạo không cho phép Giản Nhụy Ái để tâm đến người đàn ông khác, coi Quyền Hàn là bạn thanh mai trúc mã cũng không được, tâm của cô chỉ dành cho anh, không được nghĩ ngợi đến ai khác

“Hạo, tại sao gần đây anh không gọi điện thoại cho em, rốt cuộc anh muốn làm cái gì vậy.” Giản Nhụy Ái hỏi ra cái nghi vấn tồn tại trong lòng cô bao nhiêu ngày qua, cô chỉ muốn một đáp án rõ ràng.

Mấy ngày nay, cô đều phải hãm mình trong ảo tưởng, khắc chế những suy nghĩ về anh. Anh bên cạnh Lạc Tình Tình, anh không cần cô, rồi cô lại tự đổ dành mình, bắt mình phải tin tưởng vào Đơn Triết Hạo. Giản Nhụy Ái có cảm tưởng như mình sắp điên lên rồi.

Mỗi dây thần kinh của cô đều khởi động vì Đơn Triết Hạo, coi như chỉ một hành động nhỏ, cũng làm tâm cô không yên.

Đơn Triết Hạo không thích giải thích. Dù là hiểu lắm, anh cũng sẽ để cho hiểu lầm tiếp tục chứ không quen hạ mình giải thích với người khác. Nhưng lần này không như thế, Đơn Triết Hạo sẽ không để cho tình cảm bọn họ xuất hiện vết nứt, anh sẽ hạ mình để bảo vệ tình yêu này.

“Tại vì anh cố gắng rút ngắn thời gian làm việc của mình, để có thể trở về nước, để có thể ở bên cạnh em.” Tâm tình của anh đều trên người Giản Nhụy Ái, nghe ra giọng nói lo lắng của cô thì tim anh sẽ đau lòng. Điện thoại của cô không gọi được, anh sẽ ghen tỵ và suy đoán lung tung. Còn Giản Nhụy Ái không ở bên cạnh, anh sẽ nghĩ đến cô, muốn nhanh một chút quay về gặp cô.

114. Chương 114: Tổ Tình

“Tại vì chính anh ham công việc, anh tranh thủ đem thời gian làm việc rút ngắn lại. Mới có thể sớm trở về nước, ở bên cạnh em.” Tâm tình của anh luôn bên cạnh Giản Nhụy Ái. Nghe những gì mà cô nhắc lại, tim của anh vì lo cho cô mà đau lòng. Điện thoại của cô không gọi được, anh sẽ ghen tỵ mà suy đoán lung tung. Còn khi Giản Nhụy Ái không ở bên cạnh anh, anh sẽ nghĩ tới cô, muốn mau chóng nhìn thấy cô.

Anh cảm giác mình điên rồi, một Đơn Triết Hạo luôn luôn cao ngạo, sẽ vì Giản Nhụy Ái mà giải thích hành vi của mình.

Yêu. Cái chữ này thật kỳ lạ, sẽ cải biến quan niệm và suy nghĩ sống của con người ta

“Hạo, chừng nào thì anh trở về.” Giản Nhụy Ái nghe Đơn Triết Hạo giải thích, coi như trước kia có nhiều hiểu lầm hơn nữa. Cũng bị vài câu nói ngọt như mật của anh đánh vỡ.

Cô cũng rất nhớ anh, rất nhớ lồng ngực của anh.

“Chiều nay hai giờ anh lên máy bay, em ở nhà chờ anh, không được chạy loạn, biết không.” Giọng nói của tổng giám đốc Đơn mang theo chút dịu dàng và cương chiều.

Anh không bảo cô đến đón là vì sợ lộ trình cực khổ. Đơn Triết Hạo không muốn làm cô mệt mỏi.

Ngày mai? Giản Nhụy Ái nhớ tới lời nói của Đỗ Đức Minh, thật đúng dịp như vậy sao? Chuyện gì sẽ xảy ra vào ngày mai?

Lúc cô còn đang hoảng hốt, ở đầu dây điện thoại bên kia vang lên giọng nói lo lắng của Đơn Triết Hạo: “Alo. Tiểu Nhụy. Em làm sao vậy?”

“A. Em không sao. Em chỉ buồn ngủ chút thôi. Hạo. Ngày mai anh trở về cẩn thận một chút. Em sẽ ở nhà chờ anh.” Giản Nhụy Ái không biết mình nói láo lại lưu loát như thế, cô không muốn làm cho Đơn Triết Hạo lo lắng, cho nên cũng không cần nói với Đơn Triết Hạo đi đám giỗ của viện trưởng Mary. Tránh cho anh lo lắng.

Hai giờ, cô có thể chạy về kịp .

“Gửi cho anh một nụ hôn ngủ ngon đi.” Ở đầu dây bên kia Đơn Triết Hạo lên tiếng yêu cầu. Anh thật sự rất nhớ cánh môi mềm mại của Giản Nhụy Ái.

“Đừng mà.” Giản Nhụy Ái nói xin lỗi, cô không hướng về màn hình điện thoại mà gửi nụ hôn cho anh. Hôn như thế càng làm nhớ nhiều hơn.

Đầu dây bên kia điện thoại cũng không chịu buông tha cho cô. “Tiểu Nhụy, nhanh lên một chút. Không hôn anh, trở về”

“Ừ.” Giản Nhụy Ái nhắm mắt hướng về phía màn hình điện thoại hôn một cái, sắc mặt trở nên ửng hồng.

Hiển nhiên Đơn Triết Hạo rất hài lòng, cười lớn tiếng. “Được rồi, ngủ ngon, Tiểu Nhụy của anh.”

Hai người cúp điện thoại. Tuy nhiên tại hai nơi khác nhau, cả hai cùng hướng về điện thoại ngẩn người rồi lại cười ngây ngô.

Giản Nhụy Ái khắc chế nội tâm vui vẻ của mình, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại. Mấy ngày lo lắng cũng bởi vì cú điện thoại của Đơn Triết Hạo mà tiêu tan.

Đơn Triết Hạo nâng môi lên một nụ cười, bắt đầu vui đùa vào làm việc.

Còn Lạc Tình Tình đang đứng ở cửa ra vào, tay nắm chặt quả đấm, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng tàn nhẫn.

Hôm sau, Giản Nhụy Ái bảo tài xế chở cô đến Cô Nhi Viện. Dù sao bụng của cô cũng đã lớn rồi, đi bộ cũng không tiện lắm.

Mới vừa xuống xe, đã nhìn thấy thân hình cao lớn, trên người là bộ u phục nghiêm túc. Trong tay là một bó hoa hồng, cô nhẹ nhàng gọi tên: “Đỗ ruột già.”

Ít nhất trong lần gặp mặt này cũng không xa cách như mấy lần gặp mặt trước. Đỗ Đức Minh trở nên đẹp trai hơn rất nhiều.

“Nhụy Ái, em.... em đến.” Đỗ Đức Minh nhìn thấy Giản Nhụy Ái, mấy lời nói trong lòng vì khẩn trương mà quên mất..

Giản Nhụy Ái đưa ánh mắt kỳ quái nhìn Đỗ Đức Minh. Thấy Cô Nhi Viện an tĩnh như thế. Khẽ cau mày: “Đỗ ruột già. Chúng ta vào đi thôi.”

“Nhụy Ái.” Đỗ Đức Minh ngăn trước mặt Giản Nhụy Ái. Cậu đã cố lấy một cái cơ để hẹn cô ra, chính là sợ cô cự tuyệt cậu, đưa bó hoa hồng trên tay lên. “Nhụy Ái, anh thích em.”

Những lời này hù dọa Giản Nhụy Ái, cô có chút chậm rãi hoàn hồn. Thích... lỗ tai của cô có nghe lầm hay không? Đỗ Đức Minh thích cô, tin tức này làm cô khó có thể tiêu hóa.

“Đổ ruột già. Lời cậu nói không buồn cười chút nào cả. Chúng ta nhanh vào trong đi, bọn họ đang chờ mình bên trong.”

“Giản Nhụy Ái, chẳng lẽ em còn không nghe rõ sao? Căn bản không phải đến chuyện tình kia, chỉ là anh sợ nói ra rồi, sợ em cự tuyệt lời mời của anh. Cho nên nói dối như thế. Nhụy Ái, anh yêu em, em có biết hay không.”

“Không thể. Đỗ Đức Minh, không nên nói giỡn với tớ, nói rất thích một người phụ nữ có thai, cậu có phải là một kẻ không có đầu óc không?” Giản Nhụy Ái biết người kia đã nói vào trọng điểm nên cô phải giải quyết dứt khoát. Đây là biện pháp tốt nhất. Lòng của cô không thể nào tiếp nhận Đỗ Đức Minh. Chỉ là coi Đỗ Đức Minh là một người bạn chơi cùng, căn bản không mang ý tứ khác.

Mặc dù Đỗ Đức Minh biết Giản Nhụy Ái nhất định sẽ cự tuyệt. Trong lòng khê đau đớn. Nhưng cậu phải cố giả bộ da mặt dày, bởi vì chỉ có như thế mới có thể báo thù mà thôi.

“Đầu óc của anh không hư, anh chỉ thích em, từ nhỏ đến lớn đều thích em. Anh cảm thấy vô cùng hối hận khi không nắm bắt được cơ hội, mới để cho Đơn Triết Hạo có cơ hội chen vào. Nhưng em phải tin tưởng anh, đi theo anh, em sẽ không so đo với Đơn Triết Hạo, sẽ đối xử tốt với em.”

“Thật xin lỗi, chúng ta là không thể nào. Tớ chỉ xem cậu như bạn bè mà thôi.” Ngắc đầu lên nhìn anh. Khó khăn mở miệng. Cô phải nói rõ ràng. Mặc dù cô không muốn đi tổn thương người con trai lương thiện. Nhưng cô phải làm như vậy

Đỗ Đức Minh đưa mắt nhìn Giản Nhụy Ái, nghe cô quyết đoán như thế, cười khổ một tiếng rồi nói: “Nhụy Ái, anh không muốn chỉ làm bạn bè với em.”

Giản Nhụy Ái rất ít đụng phải loại chuyện như vậy nên xử lý trở nên có chút nhát tay. Hối hận vì sự khinh thường của mình, đáng lẽ cô nên gọi điện thoại hỏi Quyên Hàn và Trác Đan Tinh một chút. Cô cũng không nên đến đây một mình rồi để mình lâm vào cảnh giác này.

Đỗ Đức Minh đối mặt với nội tâm đau đớn. Lại liều mạng kiểm chế. Giống như một loại bệnh truyền nhiễm, tâm tình của Giản Nhụy Ái trở nên không tốt.

“Đỗ Đức Minh, tớ. . . tớ thật sự là không có thể đồng ý. Tớ đã có người yêu của mình, và cũng nguyện ý mang đứa bé của anh ta, lòng của tớ cũng chỉ có Đơn Triết Hạo. Chúng ta không thể nào.”

“Không thể nào, trước kia Đơn Triết Hạo đối xử với em như thế, làm sao em có thể yêu anh ta. Nguyện ý vì anh ta mà sanh con nuôi cái, có phải anh ta hay khi dễ em hay không.” Đỗ Đức Minh không chế cảm xúc của mình. Hướng về phía Giản Nhụy Ái găm nhẹ.

Giản Nhụy Ái không biết làm sao nói với Đỗ Đức Minh nên cứ nhìn chằm chằm vẻ mặt kích động của Đỗ Đức Minh. Nội tâm vừa bất đắc dĩ lại vừa bi thương. “Đỗ Đức Minh, Hạo đối xử rất tốt với tớ, tình cảm anh ấy dành cho tớ còn nhiều hơn của tớ dành cho anh ấy. Đương nhiên tớ sẽ nguyện ý vì anh ấy sinh con và nuôi dạy con. Mặc kệ đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa. tớ chỉ muốn làm vợ của Đơn Triết Hạo.”

Những lời nói tử tế, hung hăng đâm vào trái tim của Đỗ Đức Minh. Cậu không nghĩ đến việc Giản Nhụy Ái lại yêu Đơn Triết Hạo sâu đậm như thế, Dù thế nào cũng muốn ở bên cạnh Đơn Triết Hạo. Cậu đi đến trước mặt Giản Nhụy Ái, ôm chặt cô vào trong ngực, giống nhất ôm bảo vật mà cậu trân quý nhất trong cuộc đời mình, ôm thật chặt, không buông tay.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nên liên tục giãy giụa. “Đỗ Đức Minh, cậu buông tay ra. Buông tớ ra, nếu không đến tình cảm bạn bè của chúng ta cũng sẽ mất.”

Đỗ Đức Minh không muốn buông tay, ép buộc Giản Nhụy Ái ở trong lòng mình. “Anh không thả, vĩnh viễn không buông tha. Nhụy Ái, em là của anh, chỉ có thể ở bên cạnh anh mà thôi.”

Đầu Giản Nhụy Ái bị Đỗ Đức Minh chèn ép trong lồng ngực. Trên người cậu không có hương vị của Đơn Triết Hạo. Để cho lòng cô thấp thỏm lo lắng, giống như khi thấy hình ảnh Đơn Triết Hạo đứng bên cạnh người phụ nữ khác.

Sức lực của cô căn bản không đấu lại Giản Nhụy Ái. Hơn nữa cô lại sợ tổn thương đến con mình nên không đáng làm những động tác cần sức mạnh quá lớn.

Từ đầu cô cũng không biết tình cảm của Đỗ Đức Minh lại là như thế.

115. Chương 115: Đơn Triết Hạo Hiểu Lắm

Sức lực của Giản Nhụy Ái chẳng thể nào đấu lại với Đỗ Đức Minh. Hơn nữa sợ tổn thương tới đứa bé trong bụng nên cô cũng không dám có những động tác quá sức.

Từ đầu cô hoàn toàn không biết Đỗ Đức Minh có tình cảm với mình, không ngờ mọi chuyện lại thế.

Giản Nhụy Ái lặng lẽ ở trong ngực của Đỗ Đức Minh, chờ cậu ta ôm đủ rồi, tự buông cô ra, thì mới rời khỏi vòm ngực cậu.

“Đỗ Đức Minh, trong lòng tôi chỉ xem cậu là bạn bè mà thôi, thêm tí nữa là tình cảm anh em đơn thuần. Từ đầu đã không có ý khác với cậu, xin cậu đừng suy nghĩ lung tung.” Giản Nhụy Ái bắt mình tỉnh táo. Nhìn chăm chăm vào người trước mắt.

“Tại sao, chẳng lẽ là không có thể. Chẳng lẽ tớ thật sự không có hy vọng.” Mấy tiếng thăm hỏi mang theo đau lòng.

“Đỗ Đức Minh, thật xin lỗi.” Giản Nhụy Ái chỉ có thể nói xin lỗi cũng không thể nói gì hơn.

“Được, tớ tiếp nhận lời xin lỗi của cậu. Chúng ta không thể trở thành một đôi tình nhân, nhưng còn có thể trở thành bạn bè. Nếu như có một ngày Đơn Triết Hạo khi dễ cậu, cậu hãy đến tìm tớ, lòng của tớ vĩnh viễn để dành một chỗ tốt cho cậu.”

Đỗ Đức Minh cảm giác lòng như dao cắt khó chịu, thì ra yêu thích một người, đầu óc cũng sẽ khác. Loại cảm giác bị từ chối giống như sống không bằng chết, giống như trái tim bị ai đó rút sạch.

Cậu muốn làm mọi cách chiếm đoạt cô thành của cậu. Coi như cậu ích kỷ cũng được, cậu thật sự không có cách nào buông tha. Nếu như không có Giản Nhụy Ái, cậu giống như cái xác không hồn.

Cho nên cậu phải hợp tác cùng người đàn ông kia, đánh bại Đơn Triết Hạo. Cướp Giản Nhụy Ái lại, cũng tiện thể báo thù giúp cậu. Giản Nhụy Ái, thật xin lỗi em.

“Nhụy Ái! Tớ đồng ý buông tay, nhưng cậu phải cho tớ ôm một cái.” Đỗ Đức Minh yêu cầu.

Giản Nhụy Ái chần chờ, cô nhìn vào ánh mắt bi thương của Đỗ Đức Minh, gạt đầu một cái. Tiến lên ôm lấy Đỗ Đức Minh. Cô luôn mềm lòng như thế, hơn nữa vì Đỗ Đức Minh đã cầu xin, càng để cho cô không cách nào cự tuyệt.

Một giây sau khi Đỗ Đức Minh ôm lấy Giản Nhụy Ái, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo, chóng lại một đôi mắt đen thâm thúy, ngoài miệng nở ra nụ cười lựa chọn. Biết anh đã phát hiện ra Đơn Triết Hạo, mới có thể chủ động yêu cầu ôm Giản Nhụy Ái. Cậu muốn khiến Đơn Triết Hạo nổi điên.

Đúng vậy, mục đích của anh đạt được. Ánh mắt Đơn Triết Hạo như thể phun ra lửa.

Ban ngày, cơ thể Đơn Triết Hạo phát ra tia rung động hơn ba ngàn độ. Bàn tay nắm chặt quả đấm, khớp xương vang lên tiếng rắc rắc. Đôi mắt sâu đến kinh khủng, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm hai người đang ôm nhau.

Tối ngày hôm qua, anh cố gắng làm xong việc để về trước thời gian dự định. Không nghĩ đến vừa về nhà lại không thấy bóng dáng của Giản Nhụy Á đâu cả. Di Ngọc nói cho anh biết, Giản Nhụy Á đã đi lạy gối viện trưởng Mary rồi.

Không nghĩ đến cô lại cùng với người đàn ông khác ôm ấp ngoài đường như thế.

Anh đã nhìn đến cực hạn “Tiểu Nhụy.”

Cả người Giản Nhụy Á run lên, giọng nói lạnh lẽo đến cực độ. Cô không cần quay đầu lại nhìn thì cũng đã biết người đó là người nào. Hơn nữa giọng nói này mang theo rất nhiều nóng giận, đã biểu hiện rõ thái độ của Đơn Triết Hạo.

Trong nháy mắt, cô cảm thấy mình bị ép tới không thể thở được nữa, khó khăn xoay người: “Hạo.”

Sắc mặt khó khăn, phải mở ra bao nhiêu dũng khí mới dám đi đến trước mặt Đơn Triết Hạo. Thấy mặt anh đen giống như bao công, cô nuốt một ngụm nước bọt.

Không chờ Giản Nhụy Á phản ứng kịp, quả đấm của Đơn Triết Hạo đã hướng về phía Đỗ Đức Minh. Thân thể của Đỗ Đức Minh từ nhỏ đã yếu đuối nhiều bệnh. Bị võ nghệ mạnh mẽ của Đơn Triết Hạo, không đánh lại được một cái đã ngã xuống đất. Dùng hai cánh tay che đầu, chịu đựng trận đánh giống như mưa của Đơn Triết Hạo, những cú đấm không ngừng rơi trên người cậu.

“Hạo, anh đừng đánh. Không phải như anh nghĩ đâu. Thật. Cầu xin anh đừng đánh.” Giản Nhụy Á ở bên cạnh gấp gáp thét lên, nhìn Đơn Triết Hạo giống như kẻ điên, căn bản không có ý định dừng lại, khiến cô sợ đến phát khóc. Chỉ thấy Đỗ Đức Minh bị Đơn Triết Hạo đánh cho sắp tắt thở.

Cô không thể để cho Đơn Triết Hạo tiếp tục được nữa “Hạo, van xin anh đừng đánh nữa. Coi chừng chết người đó.” Giản Nhụy Á cố gắng kéo Đơn Triết Hạo ra. Bị cổ tay anh nắm lấy, rồi đụng vào bụng, mặc dù không có gì, cô chỉ vô ý ngã xuống đất, che bụng, cau mày thét: “Hạo. Đau bụng.”

Những lời này quả thật có hiệu quả, rốt cuộc Đơn Triết Hạo đã dừng lại. Gấp gáp đỡ Giản Nhụy Á lên hỏi “Thế nào.”

Giản Nhụy Á ngược mắt nhìn Đơn Triết Hạo, thấy sắc mặt anh rất xấu, tròng mắt ánh lên tia khát máu, và bàn tay vẫn còn nắm chặt. Chứng minh tâm tình của anh vô cùng không tốt. Tay của cô khẽ vuốt ve gương mặt anh.

Đơn Triết Hạo lạnh lùng đứng lên, anh biết Giản Nhụy Á giả bộ. Nếu như mới vừa rồi thấy cô và người đàn ông khác ôm nhau là hiểu lầm. Vậy bây giờ cô vì người đàn ông kia mà dám đem đứa con của bọn họ ra đùa giỡn. Như vậy để cho anh cực kỳ tức giận.

“Hạo, anh đừng hiểu lầm mà. Chúng em thật không có gì. Em. . . .” Giản Nhụy Á nhìn đáy mắt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo, muốn giải thích cái gì cũng vô lực.

“Giản Nhụy Á, anh không muốn nghe em giải thích, trái tim anh đã thật sự băng giá rồi.” Đơn Triết Hạo liếc mắt nhìn Giản Nhụy Á. Xoay người đi lên xe. Không cho Giản Nhụy Á một chút giải thích cơ hội.

Giản Nhụy Á nhìn người đang không chuẩn bị rời đi, vội vàng muốn đi ngăn cản. “A.” Bị cửa xe kẹp lại, để cho cô không ngừng phát ra tiếng thét chói tai, lần này là đau thật, không phải nói dối.

Đơn Triết Hạo khẩn trương xuống xe, cầm lấy tay Giản Nhụy Á, cẩn thận kiểm tra một chút

Thấy Đơn Triết Hạo nghiêm túc chăm sóc mình như thế để cho Giản Nhụy Á vừa khóc vừa cười. Hướng về phía Đơn Triết Hạo cười nói: “Hạo, em biết anh thật sự quan tâm đến em. Em thật sự không có phần bội anh. Em và Đỗ Đức Minh không có cái gì cả, em. . . .”

Trên tay khẽ ửng hồng. May nhờ Giản Nhụy Á rút về kịp thời. Nếu không có thể bị kẹp tại cửa rồi, chỉ là cô mặt dày hướng về phía Đơn Triết Hạo mà trêu đùa.

“Cô với ai như thế nào. Chẳng liên quan tới tôi.” Đơn Triết Hạo buông tay Giản Nhụy Á ra. Hiện tại anh tức giận cực độ. Nhìn Giản Nhụy Á không tìm không phổi cợt nhả làm anh càng thêm tức giận. Xoay người đi vào trong xe.

Giản Nhụy Ái nhanh chóng gõ cửa xe. “Hạo. Hạo. . . . Anh thật sự không muốn tha thứ cho em sao. Chúng em thật không có cái gì cả.”

Đơn Triết Hạo chỉ chờ cho Giản Nhụy Ái một gò má lạnh lẽo. Lái xe đi. Chẳng thèm quay đầu nhìn Giản Nhụy Ái lấy một lần

Anh phải rời đi, để cho mình yên tĩnh một chút. Nếu không Đơn Triết Hạo không thể khắc chế được tính khí của mình. Nói ra lời hoặc là làm hành động khiến cho Giản Nhụy Ái càng tổn thương nhìn hơn

Cô nhìn bóng dáng xe rời đi. Tại sao bọn họ luôn là như vậy. Mỗi lần chia lìa sẽ có hiểu lầm sinh ra. Thật vất vả mới ở bên cạnh nhau. Tại sao bọn họ không thể giống như những đôi tình nhân khác, làm một cặp vợ chồng bình yên.

Nước mắt khắc chế không cho nó rơi ra, từng giọt, từng giọt rơi trên gương mặt của cô, không thành tiếng động, không ngừng chảy ra.

Đỗ Đức Minh cố nén khó chịu trên người. Đứng lên đi tới bên cạnh Giản Nhụy Ái, đưa khăn giấy qua. “Thật xin lỗi.”

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhận lấy khăn giấy. Nhìn Đỗ Đức Minh. Yêu cầu: “Có thể cho tớ mượn bờ vai dựa tạm hay không?”

“Bả vai tớ tùy thời sẽ chuẩn bị vì cậu. Cậu muốn dựa bất cứ lúc nào cũng được.” Đỗ Đức Minh xoay người đưa lưng về phía Giản Nhụy Ái.

Đầu của cô dựa vào bả vai Đỗ Đức Minh. Gào khóc. Giao trái tim uất ức toàn bộ khóc ra. Tê tâm liệt phế khóc thút thít.

Thời gian trôi qua ba ngày. Đơn Triết Hạo cũng không nhận cuộc gọi từ nhà, cũng như cuộc gọi của Giản Nhụy Ái

Bà nội hỏi Giản Nhụy Ái vì sao lâu thế rồi mà Đơn Triết Hạo còn chưa trở về. Giản Nhụy Ái không muốn làm cho bà lo lắng, liền nói dối bà việc anh còn vài việc ở nước ngoài chưa giải quyết xong.

116. Chương 116: Đạt Thành Thỏa Thuận

Trong căn phòng tối tăm ngột ngạt, ẩm ướt, có mùi thức ăn thiu. Đây chính là tầng hầm.

Căn phòng đơn sơ chỉ có một bộ bàn ghế, vô cùng đơn giản. Trong một nơi tồi tàn như vậy, có một người đang gác đôi chân thon dài trên ghế, trong tay cầm một cây kẹo mút, vô cùng lưu manh.

Trong khoảnh khắc, cây kẹo trong tay bị lấy xuống: “Nghiêm túc chút đi.”

Người đàn ông ôm người phụ nữ vào lòng, để cô ngồi trên đùi mình. Mặt anh chôn vào giữa nơi đầy đặn của cô không chút khách khí, thẳng thắn nói: “Không tệ. Thoải mái.”

Dường như người phụ nữ bị làm cho ngứa ngáy, nụ cười nở ra trên mặt: “Đáng chết.” Tay leo lên gò má trên khuôn mặt anh tuấn, vuốt ve chóp mũi của anh, đôi môi, hầu kết kêu gọi...

Người đàn ông này chính là Vương Hạo, mà người phụ nữ dĩ nhiên là Lạc Tình Tình.

“Cốc cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên.

Cửa bị đẩy ra, một người có dáng người cao lớn nhưng sắc mặt lại không tốt lắm, trên mặt còn có sắc màu khác, khóe miệng hơi nhếch lên.

Người này chính là Đỗ Đức Minh.

Lạc Tình Tình ngồi trên đùi Vương Hạo không chút kiêng dè, người mềm mại nằm trong lòng Vương Hạo, mắt nhìn Đỗ Đức Minh, khóe môi nhếch lên đầy khinh thường lại là một người vô dụng không đấu lại Đơn Triết Hạo.

Nhếch lên một nụ cười xấu xa, sóng lớn cuộn trào mãnh liệt trên mặt như đang thưởng thức một món bảo vật, đôi mắt rất có năng lực quan sát.

“Sao?” Lạc Tình Tình cười khê. Giọng vô cùng dịu dàng như viên kẹo ngọt ngào êm dịu, mang theo cảm giác thoải mái.

Đỗ Đức Minh không nói gì, yên lặng nhìn bọn họ tựa như đang chờ Vương Hạo ra lệnh. Với anh ta mà nói, người phụ nữ trước mặt căn bản không đáng để anh ta trả lời. Trên khuôn mặt anh tuần không có chút ý tứ muốn nói nào.

Khóe môi Vương Hạo nhếch lên, hỏi: “Chuyện làm đến đâu rồi?”

”Vô cùng tốt. Nghe nói đã ba ngày rồi Đơn Triết Hạo chưa trở về nhà họ Đơn. Giản Nhụy Ái cũng đã phòng không gối chiếu ba ngày.

Trong lòng Đỗ Đức Minh run rẩy khi nhắc tới ba chữ Giản Nhụy Ái. Nghĩ tới ngày đó có thể Đơn Triết Hạo sẽ làm gì đó với cô anh liền quyết định đoạt Giản Nhụy Ái lại, còn phải báo thù cho cậu.

“Tốt lắm. Tôi cũng đã điều tra ra mấy ngày nay Đơn Triết Hạo đều ở phòng làm việc.” Giọng Vương Hạo bình tĩnh.

Giọng điệu như vậy khiến Đỗ Đức Minh nghi ngờ: “Anh muốn làm gì?”

Anh lẳng lặng chờ câu hỏi, nhìn chằm chằm vào đôi mắt lạnh lùng. Anh không đoán ra được rốt cuộc trong hồ lô của Vương Hạo có thuốc gì.

Lạc Tình Tình nhìn Vương Hạo đầy hứng thú, hai tay vòng lên cổ anh ta, lẳng lặng chờ Vương Hạo giải thích.

Vương Hạo cười lạnh mấy tiếng: “Đơn Triết Hạo ngây ngô làm việc mỗi ngày quá không thú vị. Tôi chỉ muốn cho anh ta có thêm tư liệu làm thêm giờ mà thôi.”

Đỗ Đức Minh muốn cho Đơn Triết Hạo một bài học. Nếu không phải làm việc, lại có thể dạy dỗ Đơn Triết Hạo, có sao anh ta không làm?

Động tác của Lạc Tình Tình cứng đờ, hơi cau mày, trong lòng không muốn để Đơn Triết Hạo xảy ra tai nạn nhanh như vậy. ”Hạo, chiều này không có ích lợi gì, Đơn Triết Hạo thế nào em là người rõ nhất. Hơn nữa với kỹ thuật bắn súng của anh ta thì nắm chắc bách phát bách trúng. Chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của Đơn Triết Hạo. Dùng vũ lực với Đơn Triết Hạo thì người chịu thiệt thòi chỉ có thể là chúng ta.

”Sợ gì chứ. Cọp cũng có lúc ngủ gật. Anh không tin Đơn Triết Hạo lợi hại như vậy.”

Đỗ Đức Minh nhớ lại, đáy mắt thoáng qua chút giễu cợt: “Đúng vậy, cô Lạc nói không sai. Không chuẩn bị đầy đủ hoàn toàn thì tốt nhất đừng quấy nhiễu Đơn Triết Hạo, tránh cho bút dây động rừng.”

”Vậy cũng không được. Vậy cũng không được. Lúc nào chúng ta mới có thể báo thù?” Vương Hạo đứng lên đầy tức giận, vỗ lên bàn.

Lạc Tình Tình nhìn vào tên nhà quê hữu dũng vô mưu, tia châm chọc thoáng qua trầm mắt. Cô ta đặt tay lên lưng Vương Hạo: “Người muốn làm việc lớn thì nhất định phải học được chữ nhẫn.”

Đỗ Đức Minh kinh ngạc mà nhìn người phụ nữ trước mặt. Phụ nữ như vậy thật nguy hiểm. Anh ta nở nụ cười khinh thường: “Nếu chúng ta ám sát Đơn Triết Hạo thật thì sẽ thất bại, lại còn để cho anh ta có sự đề phòng. Nếu anh ta phản kích lại thì tới lúc đó chúng ta sẽ chết càng khó coi hơn.”

”Chết tiệt. Được rồi. Trước hết cứ gửi mạng Đơn Triết Hạo trên người anh ta. Cuối cùng có một ngày sẽ đòi lại.”

”Hạo, chúng ta chỉ cần tài sản của Đơn Triết Hạo, anh muốn mạng anh ta làm gì.” Lạc Tình Tình hết sức ngạc nhiên mà hỏi.

“Tài sản của Đơn Triết Hạo thì anh muốn rồi. Nhưng người của anh ta anh cũng sẽ không bỏ qua. Tổn thương con của chúng ta không chỉ có Giản Nhụy Ái mà còn có cả Đơn Triết Hạo.”

Lời của Vương Hạo khiến Đỗ Đức Minh hả lòng hả dạ. Đơn Triết Hạo làm nhục mình, lại hại chú mình phải nằm viện. Anh ta đều không quên những chuyện này.

Đã bao nhiêu lần anh ta muốn liều lĩnh đơn độc đi đọ sức với Đơn Triết Hạo, đoạt Giản Nhụy Ái từ tay anh ta, để mình báo thù cho cô ấy nhưng cuối cùng lại đành bất đắc dĩ như vậy.

Công ty. Giản Nhụy Ái. Đơn Triết Hạo như cướp đi tất cả những chỗ mà anh ta có hy vọng đi. Anh ta cũng biết Vương Hạo trước mặt hận Đơn Triết Hạo. Bọn họ bắt tay đúng là lựa chọn không tệ.

“Các anh cũng đều không có chủ định gì vậy thì hãy nhìn em đi.” Hai mắt Lạc Tình Tình tràn đầy mùi vị hung ác nham hiểm, cũng có chút bộ dạng thướt tha.

Đôi môi Vương Hạo nở nụ cười tràn đầy đắc ý. Giọng điệu anh ta đầy đùa giỡn: “Xem ra trò chơi sắp bắt đầu.”

Đỗ Đức Minh lấy được đáp án mình muốn thì thức thối ra ngoài, để lại không gian riêng tư cho hai người Vương Hạo và Lạc Tình Tình.

Ngay sau đó, Vương Hạo đi tới trước mặt Lạc Tình Tình. Phụ nữ thông minh như vậy khiến anh ta thấy vô cùng thú vị. Mùi hoa thoang thoảng tỏa ra từ trên người người phụ nữ này thật khiến người ta vui vẻ thoải mái, càng thêm không thể từ chối người phụ nữ này.

“Em thơm quá.” Anh ta nói sau vành tai của cô ta, hai tay vén mái tóc dày của cô ra sau, để lộ xương quai xanh mỹ lệ. “Anh thích dáng vẻ búi tóc của em. Đường cong xương quai xanh của em vô cùng mỹ lệ.”

Giọng Vương Hạo đầy quyến rũ, trên người mang theo sức quyến rũ khiến Lạc Tình Tình không có sức chống cự.

Cô ta cười khê, hai tay trắng nõn quần lên cổ anh ta, nghiêng người lên trước, dính sát vào ngực anh ta.

Lạc Tình Tình không thích búi tóc. Đó là bởi vì Đơn Triết Hạo thích phụ nữ để xỏa tóc. Cô ta không quen búi tóc cho nên không thể đồng ý với lời Vương Hạo, liền nói lảng sang chuyện khác: “Hạo, sao anh lại đồng ý với kế hoạch của em?”

Tay của cô ta đang đùa giỡn ngực anh ta. Không thể không thừa nhận Vương Hạo này đúng là tên phá của. Ít nhất thì cuộc sống của anh ta vô cùng trác táng mà còn thường xuyên tập thể hình. Vóc người của anh ta vô cùng mạnh mẽ cường tráng.

“Dù sao em cũng đã để cho nhiều đàn ông chơi đùa. Anh không ngại để em chơi đùa trên giường Đơn Triết Hạo một lần, chơi đùa em một lần. Anh muốn tiền của Đơn Triết Hạo. Ván bài này vô cùng đáng giá.” Vương Hạo nói lời cợt nhả nhưng rơi vào tai Lạc Tình Tình lại vô cùng chói tai.”

Người Lạc Tình Tình run lên. Không ngờ lòng Vương Hạo lại độc ác như vậy. Cô ta thâm hừ lạnh, đôi môi cực kỳ khô gợt hơi cong lên, mang theo chút lăm nững. Cô ta biết Vương Hạo không chịu nổi hành động này nhất.

“Em đừng tới lúc lâm trận lại bỏ trốn. Em biết hậu quả mà.” Trên mặt Vương Hạo là ý cười nhưng giọng lại pha lẫn giá lạnh.

Lạc Tình Tình không nói gì, bàn tay nhỏ nhắn luồn vào từ chỗ cúc áo đã cởi, vuốt ve cơ bụng của anh ta từng chút từng chút một như muốn thiêu đốt người ta.

117. Chương 117: Kẻ Phản Bội Đơntriết Hạo

“Em đừng tới lúc lâm trận lại bỏ trốn. Em biết hậu quả mà.” Trên mặt Vương Hạo là ý cười nhưng giọng lại pha lẫn giá lạnh.

Lạc Tình Tình không nói gì, bàn tay nhỏ luồn vào từ chỗ cúc áo đã cởi, vuốt ve cơ bụng của anh ta từng chút từng chút một như muốn thiêu đốt người ta.

Khiến người ta miệng đắng lưỡi khô, toàn thân run lên. Vương Hạo bắt được cái tay không an phận của cô ta, cầm lên hôn. “Phụ nữ đừng chủ động ở phương diện này như thế.”

“Ha ha...” Lạc Tình Tình không nói lời nào mà chỉ cười. Cô ta biết người đàn ông này có chủ nghĩa đàn ông rất mạnh mẽ. Cô ta cũng không muốn phá hỏng. Dù sao phá hỏng cũng chẳng có chút hay ho nào với mình.

Cô ta cười, đối mặt với anh a, bất động thanh sắc nhưng lại là điểm trí mạng lớn nhất với đàn ông.

“Thật là người phụ nữ buông thả dám dăng.” Người anh ta sắp nổ tung như bị thiêu đốt vậy, dục hỏa càng không thể vãn hồi được. Bàn tay nóng bỏng phủ lên đầy đà trước ngực cô ta, vuốt ve với sức lực lớn như muốn kéo nó xuống vậy.

“Hạo, nhẹ một chút.” Lạc Tình Tình hơi cau mày, cảm thấy ngực đau rất.

Anh mặc kệ cô ta bị đau, ôm ngang cô ta lên, đặt lên trên bàn, xé nát váy của cô ta không chút kiêng dè, để lộ đường cong nữ tính, bày ra trước mắt anh ta không hề che giấu.

Trên miệng Vương Hạo lộ ra nụ cười nham hiểm, phủ lên người cô ta không chút lưu tình, tiến lên từng cái từng cái một.

Khuôn mặt khô ngô dữ tợn kinh khủng của anh ta đã sớm bị dục vọng khống chế, không thương hương tiếc ngọc chút nào, như đang muốn phát tiết dục vọng của mình mà hung hăng xuyên vào thân thể của cô ta, hung hăng chạy nước rút.

Khiến căn phòng vốn thối nát càng thêm thối nát hơn.

... ..

Bà nội biết công việc Đơn Triết Hạo bề bộn nhưng cũng không thể đi công tác nhiều ngày như vậy, một chút tắm hơi cũng không có.

Tập đoàn Đơn thị coi như cũng là một trong nhiều chuyện nhưng dù sao cũng có hơn vạn nhân viên bận trước bận sau. Anh là tổng giám đốc, không đến nổi nhiều ngày như vậy mà không về nhà. Hơn nữa thời gian trước còn bận hơn mà Đơn Triết Hạo cũng bớt chút thời gian để về.

Bà đi xuống lầu, thấy Giản Nhụy Ái ủ rũ ngồi trên sofa, khuôn mặt mỹ lệ tràn ngập ưu thương.

Bà nội đi tới bên cạnh Giản Nhụy Ái, khẽ hỏi: “Nhụy Nhi, trễ vậy rồi sao không ngủ mà ngồi đây làm gì?”

Giản Nhụy Ái giật mình đầy sợ hãi. Đối với vấn đề của bà nội, cô có trăm miệng cũng khó biện bạch, khẽ lẩm bẩm: “Con khát, xuống rót ly nước.”

Cô cầm lấy nước, vội vàng nói: “Bà nội, con lên trước.”

Bà nội kéo Giản Nhụy Ái: “Nhụy Nhi lại không ngủ được, chúng ta nói chuyện phiếm đi.”

Bà dắt Giản Nhụy Ái ngồi xuống sofa, tay vỗ về lên bụng của cô, mỉm cười nói: “Bụng càng lúc càng lớn, chứng tỏ cháu của bà sẽ sắp ra đời. Nhụy Nhi, bà nội nói mấy câu với cháu của bà.”

“Vâng.” Giản Nhụy Ái mỉm cười nhìn bà, cũng không từ chối tuy cô biết đứa trẻ trong bụng nghe không hiểu lời bọn họ.

“Chắt của ta. Con nhanh ra ngoài bồi cụ đi. Ba mẹ con quá ngây thơ, lớn vậy rồi mà còn động một chút là cãi nhau. Con nhìn xem, cụ cũng bị bọn họ ồn ào tới mức thấy phiền. Con phải ra đây thì cụ sẽ không phiền nữa.” Bà nội vừa nói vừa quan sát nét mặt của Giản Nhụy Ái, vẫn giữ nụ cười trên mặt như cũ.

Đúng vậy. Bà chỉ nhắc nhở Giản Nhụy Ái phải nắm chắc thời gian thật tốt, đừng lúc nào cũng gây gổ, không đáng.

Trong lòng Giản Nhụy Ái lộn bộn. Cô biết ý của bà nên ánh mắt hơi tối đi: “Bà nội, thật ra thì Hạo anh ấy đi công tác. Nhưng...”

Cô kể hết đầu đuôi gốc ngọn cho bà. Bà nội một tay cầm tay Giản Nhụy Ái, một tay vỗ lên lưng cô, cười nói: “Con bé ngốc, chẳng lẽ con không nhận ra Hạo đang ghen à? Đã qua mấy ngày rồi, chỉ cần con cúi đầu đi gặp Hạo một chút thì nó sẽ trở về.”

Giản Nhụy Ái hơi lo lắng nhìn bà nội: “Có thể làm vậy thật ă? Hạo có thể còn đang giận con không?”

Bà nội mỉm cười nhìn đôi mắt đầm lệ ngập nước của Giản Nhụy Ái, khẽ lau nước mắt cho cô, thông thả vỗ vỗ khuôn mặt cô: “Yên tâm đi, Hạo sẽ không dễ dàng nổi giận như vậy. Có thể nó cũng thường xuyên nhớ con nhưng ngại sĩ diện. Tốt nhất con tới nói chuyện với nó thì nó sẽ trở lại thôi.”

Nghe quân sư một lần còn hơn mười năm đọc sách, Giản Nhụy Ái buông lỏng rất nhiều.

Vừa nói xong không lâu thì điện thoại vang lên. Giản Nhụy Ái mỉm cười nhìn bà nội. Là Đơn Triết Hạo gọi. “Đi đi. Nói chuyện cho tốt, đừng gây gổ nữa.”

Giản Nhụy Ái mỉm cười gật đầu, vội vàng chạy về phòng. Trong lòng cô còn rất thấp thỏm, không biết Đơn Triết Hạo muốn nói gì với mình.

Nhưng dù Đơn Triết Hạo nói lời khó nghe thì mình cũng phải nhịn. Dù sao lần này chọc anh giận cũng là lỗi của mình.

Khi cô cho là những ngày hạnh phúc sẽ tới thì ông trời lại tàn nhẫn như vậy, khiến cô ngã vào lần ranh vụn kiếp bất phục.

Loa im lặng như vậy khiến tiếng động truyền tới chói tai như thế, khiến Giản Nhụy Ái lâm vào trạng thái lạnh như băng, bàn tay nắm chặt điện thoại cũng run lên.

Cô mở to hai mắt không thể tin được, nước mắt không tìm được mà lăn xuống. Bên trong là tiếng thở dốc của đàn ông, tiếng rên rỉ kiều mị của phụ nữ. Rõ ràng như vậy, quen thuộc như vậy. Cô thật cho rằng đây là một giấc mơ nhưng chuyện xảy ra chân chân thật thật ở trước mắt cô như thế.

Giản Nhụy Ái không biết mình đứng dậy thế nào, ngồi xe về nhà thế nào. Cô nắm chặt hai tay, toàn bộ tế bào cơ thể kêu gào ầm ỹ như sắp tới ngày tận thế, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Tài xế nhìn Giản Nhụy Ái đang hoảng hốt thì lo cô sẽ xảy ra chuyện, an ủi: “Thiếu phu nhân, cô gặp chuyện gì vậy? Đừng sợ, từ từ giải quyết mọi chuyện là được.”

“Tài xế, phiền anh lái nhanh một chút, tôi muốn tới tập đoàn Đơn thị.” Giản Nhụy Ái không nghe thấy lời an ủi của tài xế. Cô chỉ một lòng nghĩ tới Đơn Triết Hạo. Đúng vậy. Cô tin anh sẽ không phản bội mình. Cô tin tiếng động trong điện thoại chỉ giống anh mà không phải anh. Hoặc có lẽ tiếng động này chỉ do anh đang đùa mình thôi.

Chắc chắn là như vậy. Chắc chắn là như vậy. Giản Nhụy Ái dốc sức an ủi mình.

Nhưng đầu óc không nghe sai bảo mà cứ suy nghĩ lung tung. Một giọt nước mắt lăn ra bị Giản Nhụy Ái mạnh mẽ ép về. Cô không thể khóc. Cô không thể khóc.

Tài xế nghe là tập đoàn Đơn thị thì cho rằng Đơn Triết Hạo gặp chuyện. “Được.” Anh ta tăng tốc, chỉ chốc lát sau đã tới tập đoàn Đơn thị.

Anh ta định mở cửa xe cho Giản Nhụy Ái, không ngờ cô đã lách cách đẩy cửa ra. Có lẽ là quá vội vàng nên suýt chút nữa cô ngã xuống, may mà tài xế kéo lại kịp. Anh ta an ủi: “Thiếu phu nhân, cô cần thận một chút, Đơn tổng sẽ được phù hộ, sẽ không có chuyện gì đâu. Cô phải cẩn thận cho mình và con.”

“Cảm ơn tài xế.” Giản Nhụy Ái hốt hoảng rồi loạn ứng phó cho qua, bước như bay về phía phòng làm việc của Đơn Triết Hạo. Bởi vì đang là buổi tối nên cả tòa nhà rất vắng vẻ, có lẽ cả tiếng kim rơi xuống cũng sẽ nghe được.

Khi cô bước tới phòng làm việc của tổng giám đốc, bởi vì cả tòa nhà rất yên tĩnh nên tiếng hoan ái của nam nữ trong phòng càng lớn hơn.

118. Chương 118: Tiếng Động Đòi Mạng Triền Miên

Cả người Giản Nhụy Ái run lên. Cô cảm giác ngực mình có dòng khí đè ép làm cô phải thở gấp. Cô chỉ có thể vịn tường chống đỡ bản thân khỏi ngã.

Bây giờ đến cả sức mở cửa cô cũng không còn. Cô sợ nghe lời nói tàn nhẫn của Đơn Triết Hạo. Giản Nhụy Ái biết bản thân cô mềm yếu, những lời đó sẽ làm cô thống khổ.

Tại sao anh có thể làm ra loại chuyện như vậy. Anh luôn miệng nói yêu cô, cho cô một hôn lễ lãng mạn nhưng xoay người một cái anh đã triền miên với bạn gái trước.

Tại sao Đơn Triết Hạo có thể ác độc như vậy. Đúng vậy. Anh không hận thì không gọi là Đơn Triết Hạo.

Cô xoay người vịn tường đi về phía trước, cảm giác hơi sức cũng bị rút hết, nước mắt rơi đầy mặt, hít sâu, mắt cố gắng nhìn về phía trước.

Từ trước đến giờ cô vẫn tin Đơn Triết Hạo sẽ không phản bội cô. Nhưng mọi chuyện hôm nay đã làm thương tổn trái tim cô. Cô vừa đi ra khỏi tòa cao ốc, trời bỗng mưa lớn.

Chẳng lẽ ông trời cũng cảm thấy cô đáng thương, thương tiếc cô nên mới mang cơn mưa đến bầu bạn với cô.

Thế giới của cô đã sập, không có hi vọng, không có sinh mạng, tất cả đều khô héo tàn lụi. Cô mờ mịt đi về phía trước, không có mục tiêu, không hề nhìn đường.

Mưa không hề lưu tình đánh vào cơ thể cô. Nhỏ giọt vào lòng cô. Giản Nhụy Ái cảm thấy rất lạnh.

‘Bíp Bíp.’ Ngay lúc Giản Nhụy Ái xoay người. Ánh mắt có gai nhìn cô. Ánh sáng trắng chiếu đến làm cô kinh ngạc đến ngất người. Nường theo tiếng thắng xe, cô theo quán tính ngã nhào trên đất. Chiếc xe Honda phanh lại ngay lập tức.

Chủ xe kinh hồn bạt vía, vội vàng xuống xe. Nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngồi trên đất khóc.

Tài xế thấy cô không sao thì buồn bực quát: “Mẹ nó. Đi đường có thể nhìn đường không hả? Còn là phụ nữ mang thai. Thật là không có trách nhiệm.”

Anh ta liếc mắt phi nhỏ Giản Nhụy Ái. Lái xe vòng qua lối khác.

Giản Nhụy Ái ngồi trên đất, cả người cô tê liệt, giống như đau đến mất cảm giác. Bên tai ong ong vù vù. Luôn khắc chế không được tiếng Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình triền miên.

Cái loại âm thanh đó giống như một cục u bướu trong lòng cô.

Thấy xe đã rời đi. Trong đêm tối, mưa mãnh liệt rơi xuống. Tóc của cô ướt át dính trên mặt, sức lực quay đầu cũng không có. Mặc cho mọi người nhìn cô giống như kẻ điên, tóc tai bù xù.

Cô ngồi ở trên đường lẳng lặng nghe tiếng mưa rơi, mưa to rơi xối xả rơi trên người cô, rơi vào lòng cô.

Trong giây phút đó, cô cảm giác giống như bụng cô đang động. Tiềm thức giống như được kéo về lần nữa. Tay tự giác vuốt bụng.

Đúng vậy. Cô có đứa bé, cô không thể có chuyện gì được.

Coi như lòng đang đau đớn cô cũng muốn sống thật tốt.

Cô kiên cường đứng lên, lảo đảo bước đi. Bất tri bất giác cô đi tới nhà Ái Ái. Đây là nhà của cô nhưng từ khi có Đơn Triết Hạo. Cô chuyển ra khỏi nhà Ái Ái thì đây cũng không phải là nhà của cô nữa.

Giản Nhụy Ái nhìn nhà Ái Ái tối thui. Trễ như vậy chắc chắn bọn họ cũng đã ngủ hết. Cô ngược mắt nhìn mưa to dường như không hề muốn dừng lại.

Cô cảm thấy quá mệt. Thật sự rất mệt mỏi, cũng không muốn nhúc nhích, chỉ có thể rúc vào cửa, co ro cơ thể thành một cục, ôm lấy cơ thể mình thật chặt.

Trên mặt không rõ là nước mắt hay là nước mưa, lẳng lặng chảy theo dòng.

Ngồi không biết lâu, cảm giác có ánh đèn xe hơi chiếu vào mình. Trong lòng cô hồi hộp nhảy dựng lên. Xa xa có người đi tới giống như Đơn Triết Hạo. Cô hoảng hốt rồi loạn không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Quyền Hàn chỉ muốn thấy rõ người ngồi ở cửa là ai. Không nghĩ đến lại là Giản Nhụy Ái. Nhìn Giản Nhụy Ái chật vật như vậy. Cả người Quyền Hàn giống như mù mờ.

“Nhụy Ái. Làm sao em lại biến thành bộ dáng như vậy?”

Giản Nhụy Ái nhìn rõ người trước mắt thì cười lạnh trong lòng. Đúng vậy, Đơn Triết Hạo làm sao có thể ở chỗ này. Bây giờ anh ta đang ung dung vui sướng.

Nhìn thấy Quyền Hàn, cô giống như nhìn thấy người thân. Những ủy khuất kìm nén trong lòng đã không thể ngăn cản được nữa mà xông ra. Cô ôm Quyền Hàn khóc: “Anh Quyền Hàn. Em rất khó chịu. Làm thế nào bây giờ? Trái tim của em dường như không muốn đập nữa. Em mệt quá.”

Quyền Hàn nghe Giản Nhụy Ái khóc đến tê tâm liệt phế. Tim của anh cũng đau đớn theo. Bất tri bất giác tăng thêm sức lực trên tay, lẳng lặng đỡ cô.

Giống như khi còn bé, chỉ cần cô khóc, anh sẽ ở cùng với cô cho đến khi nào cô ngừng khóc Quyền Hàn mới mở miệng nói chuyện.

Anh không biết cô xảy ra chuyện gì nhưng chỉ cần cô có thể khóc ra là tốt rồi. Khóc chưa chắc là chuyện xấu, thông thoáng khoái khoái khóc ra hết, tâm sự cất giấu trong lòng mới có thể trút hết được.

“Anh Quyền Hàn. Em mệt quá, em muốn ngủ.” Giản Nhụy Ái nhìn Quyền Hàn. Nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, rơi trên sàn nhà.

Quyền Hàn nhìn Giản Nhụy Ái, bế ngang cô lên. “Không cần phải sợ. Để anh gọi Đan Tình giúp em tắm rửa xong rồi hãy ngủ.”

Giản Nhụy Ái không nói gì, cũng không phản bác. Có lẽ cô không có sức lực để nói nữa, tâm giống như đã chết.

Trác Đan Tình nhìn Giản Nhụy Ái chật vật như vậy. Ánh mắt hiện lên chút nghi vấn. Sốt ruột hỏi “Anh Quyền Hàn, đã xảy ra chuyện gì?”

“Đan Tình, không nên hỏi nhiều như vậy. Trước hết giúp Nhụy Ái tắm rửa rồi để cô ấy ngủ một giấc. Cô ấy đã quá mệt rồi.”

“À... À.” Trác Đan Tình bừng tỉnh hiểu ra, giúp mở cửa.

Giản Nhụy Ái bước vào phòng. Ánh mắt kinh ngạc đến ngây người, phòng của cô vẫn không thay đổi, vẫn giống như trước kia. Ánh mắt cô đau buồn nhìn Quyền Hàn và Đan Tình. “Cám ơn hai người.”

Trác Đan Tình nhìn Giản Nhụy Ái rồi vào chuẩn bị nước nóng.

Quyền Hàn đặt Giản Nhụy Ái lên ghế, cầm khăn lông sạch giúp Giản Nhụy Ái lau tóc. Giản Nhụy Ái muốn cầm lấy khăn lông, lại bị Quyền Hàn ngăn lại.

“Anh Quyền Hàn. Em có thể tự làm.” Giản Nhụy Ái đã phiền toái bọn họ nhiều như vậy, sao lại không biết xấu hổ để anh phải giúp cô lau tóc chứ

“Đừng cử động.” Quyền Hàn dịu dàng ra lệnh. Bỗng nhiên nhìn thấy Giản Nhụy Ái chật vật như vậy. Anh sợ hãi đến mức tim cũng đập nhanh hơn.

Trác Đan Tình bước ra nhìn thấy cảnh ẩm áp như vậy, trái tim run lên. Cô không thích nhìn hình ảnh hạnh phúc của bọn anh. Cô cố giả bộ mỉm cười đi tới. “Anh Quyền Hàn, nước nóng đã chuẩn bị xong. Anh đi ra ngoài trước đi, em có thể giúp Nhụy Ái.”

“Được. Đan Tình, chăm sóc thật tốt cho Nhụy Ái.” Lúc ra cửa, Quyền Hàn còn không yên lòng nhắc nhở.

Những lời nói du dương này Trác Đan Tình nghe mà cảm thấy rất chói tai. Cô đẩy Quyền Hàn ra ngoài.

Xoay người nhìn thấy mặt Giản Nhụy Ái tái nhợt yếu đuối. Trong lòng thở dài. “Nhụy Ái. Tắm trước đi, cơ thể sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

Giản Nhụy Ái không còn hơi sức phải nhờ Trác Đan Tình giúp mới có thể tắm xong. Ngồi trên giường mà nước mắt tràn ngập hốc mắt. Cô không khống chế được tâm tình của mình. Cảm giác lòng đang đau đớn.

Trác Đan Tình ôm Giản Nhụy Ái để cô dựa vào bên người mình. Có lẽ như vậy có thể giúp cô giảm bớt đau đớn. “Nhụy Ái. Muốn khóc thì khóc ra đi.”

“Đan Tình. Cám ơn cậu. . . .” Giản Nhụy Ái khóc đến tê tâm liệt phế nhưng lúc cô khóc lớn tiếng thì trên mặt đã không còn nước mắt giống như nước mắt đã khô rồi.

Cô suy yếu mệt mỏi. “Đan Tình. Mình muốn ngủ.”

“Ừ.” Trác Đan Tình giúp cô đắp kín mền. “Đừng suy nghĩ bậy bạ. Ngủ một giấc ngày mai sẽ thấy khá hơn nhiều.”

“Ừ. Ngủ ngon.” Giản Nhụy Ái nghiêng người nhắm lại.

Nhắm mắt lại dường như nhìn thấy bóng dáng Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình triền miên. Cô hoảng sợ mở mắt. Nước mắt ở khóe mắt cô lại chảy ra.

Một giây trước, cô và Đơn Triết Hạo còn đang triền miên, bây giờ đã không còn gì nữa rồi.

Đơn Triết Hạo đã ở bên cạnh người phụ nữ khác. Anh ta không yêu cô. Anh ta muốn quay lại bên cạnh bạn gái trước của mình. Lạc Tình Tình ưu tú như vậy, tốt đẹp như vậy, giống như thế giới thủy tinh đẹp nhất. Mà bản thân cô cái gì cũng không có.

Đơn Triết Hạo đẹp trai, anh tuấn sánh vai với công chúa Lạc Tình Tình xinh đẹp. Trái tim của cô đau đớn triệt để.

119. Chương 119: Bóp Chết Lạc Tình Tình

Da đầu Đơn Triết Hạo đung đưa vì đau đớn. Khẽ mở mắt. Nhìn phòng ngủ quen thuộc. Không phải anh đang làm việc sao? Sao tự đứng lại nằm trong phòng ngủ.

Anh chống đỡ thân thể để đứng lên, bàn tay vuốt ve huyệt thái dương, đầu đau như búa bổ. Đột nhiên, nhìn thấy Lạc Tình Tình mặc áo choàng tắm đi từ trong nhà tắm ra, lau tóc một cách tự nhiên

“Hạo, anh tỉnh lại rồi hả? Sao không ngủ thêm một lúc nữa.” Lạc Tình Tình đi tới bên cạnh anh một cách tự nhiên, đưa tay chạm vào trán Đơn Triết Hạo. Lại bị anh lạnh lùng bỏ đi. Cô thức thời lau tóc mình. Dù sao vấn đề đã đóng thuyền, cô cũng có gì phải sợ.

Có thể nhìn cho ra tâm tình đặc biệt tốt của cô.

Đơn Triết Hạo nhíu chặt lông mày ngẩng đầu. Khi anh nhìn Lạc Tình Tình. Trong mắt bắn ra một tia băng lạnh lẽo: “Lạc Tình Tình. Tốt nhất cô nên giải thích rõ mọi chuyện.”

“Hạo, anh muốn em giải thích như thế nào. Chẳng lẽ anh quên. Ngày hôm qua anh với em. . . .” Lạc Tình Tình cố ý giả bộ xấu hổ. Trong lòng rất hài lòng. Ngày hôm qua cô cố ý điện thoại gọi Giản Nhụy

Ái đến. Cho Giản Nhụy Ái đứng ngoài cửa nhìn cô chết tâm, cô cũng đại khái cảm nhận được sự nhấn tâm của mình.

“Ngày hôm qua, cô để thứ gì trong cà phê của tôi.” Đơn Triết Hạo quét đôi mắt xảo quyết nhìn khắp nơi. Anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị Lạc Tình Tình hấp dẫn như thế. Trừ phi, anh không còn cách không chế dưới mọi tình huống. Đơn Triết Hạo bừng tỉnh hiểu ra vấn đề trong ly cà phê kia

Đáng chết! Lạc Tình Tình lại dám xuống tay với anh. Con giận của anh giống như gió lốc cuốn, trông mắt toát ra thi lạnh lẽo; lớn tiếng quát: “Cô dám xuống tay với tôi.”

“Hạo. Em. em yêu anh.” Lạc Tình Tình nhìn về phía Đơn Triết Hạo đang nổi điên. Trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi, lại giả vờ vô tội.

‘Ba’ Đơn Triết Hạo đánh một bàn tay xuống mặt Lạc Tình Tình. Anh nhất định phải để cho Lạc Tình Tình biết việc xuống tay với anh sẽ nhận lấy hậu quả như thế nào.

Lạc Tình Tình bụm má, sự đau đớn hiện tại nhắc nhở cô, cô đã bức Đơn Triết Hạo phát điên. Chỉ là, lúc cô muốn xuống tay đã sớm nghĩ đến hậu quả này. “Hạo. Em yêu anh, từ nhỏ đến lớn em là người đi theo anh. Đối với anh muốn gì liền có đó. Chỉ là lúc em ngã bệnh, anh liền chạy đi yêu người khác, lại còn hại chết đứa con của chúng ta. Nhưng em không hận anh được, chỉ muốn ở bên anh mãi mãi, đó là lỗi của em à?”

Đau lòng gào thét, nhưng chẳng còn chút tác dụng nào ở trong mắt Đơn Triết Hạo cả. Anh nhìn chăm chăm cô: “Cho nên cô liền trả thù tôi? Bỏ thuốc vào cà phê của tôi.”

“Không có. Thật sự em không có bỏ thuốc.” Hốc mắt Lạc Tình Tình từ từ đỏ lên. Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Đơn Triết Hạo không muốn nhìn thấy Lạc Tình Tình nữa. Ánh mắt quay ra ngoài. Mặt trời lên cao, cả đêm không trở về chắc chắn Giản Nhụy Ái sẽ rất lo lắng. Nhớ tới Giản Nhụy Ái lo lắng. Anh có chút không thể không chế được cơn giận của mình.

Lạc Tình Tình nhìn thấy Đơn Triết Hạo như thế, trong lòng mấy phần cố kỵ. Nhưng cô biết một khi Đơn Triết Hạo thật sự nổi điên là sẽ chết người. Nên cô sợ hãi lùi về sau vài bước

“Em không có. Em không có. Là anh không chịu buông tay em, cưỡng bức em đó.” Nhìn như vậy, Lạc Tình Tình chỉ có thể đánh chết không nhận. Muốn xem anh sẽ đối xử với cô như thế nào

“Cô còn dám nói láo.” Đơn Triết Hạo mất đi tính nhẫn nại. Gầm thét rống giận.

Anh hận không thể giết chết cô gái trước mặt ngay lập tức. Nếu dám hạ được lên người anh. Loại cô gái dễ tiện không biết xấu hổ như thế lại dám nói láo lung tung.

Cả người Lạc Tình Tình ngẩng ra. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Cô có cảm giác như mình đang đốt lửa giận trong lòng Đơn Triết Hạo, nhưng cô không hối hận. Ngày hôm qua cô đã thật sự biết cô muốn Đơn Triết Hạo

Không còn khách khí với anh nữa. “Em không nói dối anh.”

Đơn Triết Hạo nghe những câu nói của Lạc Tình Tình. Tức giận trên mặt tăng thêm mấy phần. Anh không còn kiềm chế được cơn giận. Một quả đấm rất nhanh được giơ lên, khớp xương vang lên tiếng răng rắc.

“Con phụ nữ dễ tiện này.” Anh sải bước dài, đi nhanh về phía trước, đi đến trước mặt Lạc Tình Tình. Bàn tay đưa ra trước, hung hăng lôi Lạc Tình Tình đến cạnh vách tường.

Ánh mắt thô bạo nổi điên nhìn chăm chăm Lạc Tình Tình. Lúc này anh đã thật sự muốn giết cô.

Trong mắt Lạc Tình Tình tràn lên một tia hoảng sợ. Đơn Triết Hạo đứng ở trước mặt cô giống như một tử thần.

Bao bọc xung quanh Đơn Triết Hạo là sự tức giận. Toàn thân phát ra hỏa lực, không ai có thể đỡ nổi. Trong đôi mắt tràn đầy tư vị khát máu, tay của anh giống như thiết giáp kèm chặt cổ của Lạc Tình Tình, cứ như muốn vặn gãy cổ của cô.

Sắc mặt của Lạc Tình Tình tím ngắt. Cảm giác như toàn thân không thể thở được. “Anh. Để. Tay. Em thật sự không nói dối.”

“Được, xem ra cô rất muốn tôi đưa cô đến Châu Phi. Để cho những dân đen rách nát kia hưởng thụ cô. Cô nói xem như thế nào.” Đơn Triết Hạo nói dứt lời, sức lực ở cánh tay không khỏi mạnh hơn, đem thân thể Lạc Tình Tình nhấc lên cao khỏi mặt đất.

“Đừng.” sắc mặt Rơi Tình Tình tím lại kinh khủng. Thật vất vả từ trong cổ họng phát ra hai chữ .

“Đừng, hình như hiện tại nói câu này có hơi trễ à.” Đơn Triết Hạo cũng không muốn thật giết chết Lạc Tình Tình. Dù sao dì Tần cũng đã giao phó với anh phải chăm sóc cô thật tốt.

Nhưng nếu anh biết Lạc Tình Tình có âm mưu như thế. Có thể khi đó anh sẽ không khắc chế mà đem cô bóp chết rồi .

Lạc Tình Tình biết Đơn Triết Hạo đã có suy nghĩ đó từ lâu. Vì rất lâu rồi không thấy anh tức giận như thế. Xem ra mình đã lên ranh giới cuối cùng của anh rồi. Nhưng anh sẽ không để cho cô chết thật, vì dù sao đó cũng là lời hứa của anh với mẹ cô

Không ngoài dự đoán, Đơn Triết Hạo buông cô ra. Cô giống như lấy được buông thả. “Khụ khụ.” Ngồi trên đất, liên tục thở ra.

“Cút. Đừng để cho tôi nhìn thấy cô nữa.” Đơn Triết Hạo không thèm nhìn Lạc Tình Tình một cái, lạnh lùng ra lệnh đuổi khác

Lạc Tình Tình cố nén thân thể đau đớn, mặc quần áo tử tế. Đi ra khỏi phòng làm việc của Tổng Giám đốc. Ngoài miệng nâng lên nụ cười. Dẫn cho Đơn Triết Hạo có là Phật chuyển thế, nhưng với tính cách tự phụ của anh, cô sẽ làm cho anh vĩnh viễn rời xa Giản Nhụy Ái.

“Hạo, anh đừng có chọc giận em, nhưng thật sự em không bỏ thuốc.” Cô xoay người rời đi, trên mặt xuất hiện được vẻ mặt đắc thắng.

Đơn Triết Hạo tức giận, quả đấm cũng không có để xuống. Nhìn đồng hồ báo thức, cầm quần áo lên. Anh phải về nhà một chuyến. Mới vừa đi ra cửa, có một vật gì đó đang nằm trên sàn nhà.

Vật này để cho tim anh không khỏi đập thình thịch. Cả người run lên. đây chuyện Ngọc Quan Âm là đồ vật mà Giản không bao giờ rời ra. Làm sao lại xuất hiện tại nơi này.

Lòng anh trở nên sợ hãi, cả người lạnh lẽo, dự cảm chẳng lành lan tràn khắp cơ thể, cầm Ngọc Ngọc Quan Âm trong tay. Nắm thật chặt .

Sau giữa trưa. Trải qua cả đêm hôm qua mưa to lẽ rửa tội. Hiện tại thời tiết cực kỳ tốt. Ánh mặt trời ấm áp, khách nối nhau vào quán Nhân Ái không dứt.

Giản Nhụy Ái ngây ngốc ngồi ở trong quán. Cô không biết khi Đơn Triết Hạo phát hiện mình không có ở nhà thì sẽ như thế nào. Khổ sở. Còn là.

Nhưng mà anh khổ sở cũng không thể quên đi việc anh đã phản bội cô.

Cô cảm thấy mình càng ngồi đây, thì càng suy nghĩ lung tung. Đi ra khỏi cửa, hít sâu không khí mới mẻ. Có lẽ so với việc ngồi ở trong phòng thì ở đây tốt hơn nhiều.

“Cô nói với anh Quyền Hàn và Trác Đan Tinh giúp một tiếng, tôi đi ra ngoài một lát, chút sẽ trở về.” Cô nhấc với một nhân viên phục vụ trong quán

Nhân viên phục vụ vừa nghe, cô cũng không thấy Giản Nhụy Ái có biểu hiện gì lạ. Mặt tươi cười nói: “Được.”

“Cám ơn nhiều.” Giản Nhụy Ái mỉm cười gật đầu cảm ơn

120. Chương 120: Giản Nhụy Ái Bị Hạ Được

Đường phố vào giữa trưa nên cũng không đông đúc. Cô đi trên con đường dành riêng cho người đi bộ, nhìn đủ quầy hàng bán quần áo và trang sức. Giản Nhụy Ái mãi ngắm nhìn những món đồ ấy. Đầu óc của cô không chú ý đến hai người chạy xe

Lúc chính cô mất tập trung. Thì hai người đằng ông cường tráng, cao to đi đến; mạnh mẽ chế trụ của cô.

Giản Nhụy Ái hoảng hốt không có chú ý lời bộc bạch của người kia. Đụng vào bức tường thịt. Cô mới phản ứng kịp, giật mình nhìn bọn họ: “Các người. . . .”

Hai người nhìn nhau một lần, mặt không biến sắc, bắt lấy Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái kinh hoàng giãy giụa. Nhìn hai người đàn ông căn bản không buông ra của mình.

Trong giây lát đó, mắt cô hiện ra một mảnh mờ mịt. Từ từ mất đi thị giác .

Vương Hạo nhìn da thịt trắng ngần của Giản Nhụy Ái đang nằm trên giường. Nhìn món ăn ngon trước mắt. Anh nuốt một ngụm nước bọt, hướng về phía Đỗ Đức Minh nói rõ: “Món ngon như thế này, từ từ mà dùng, tôi không quấy rầy cậu.”

Đỗ Đức Minh gạt đầu một cái, đưa Vương Hạo đi. Gấp gáp đỡ Giản Nhụy Ái đang ngủ mê man dậy. Nhẹ giọng kêu: “Nhụy Ái, em mau tỉnh lại đi .”

Giản Nhụy Ái ngủ như chết; coi như Đỗ Đức Minh dùng sức lay động, cô cũng không có dấu hiệu tỉnh lại

“Đáng chết.” Đỗ Đức Minh mở miệng mắng. Bọn họ lại dám dùng thủ đoạn độc ác này để đối phó với cô

Giản Nhụy Ái mơ mơ màng màng mở mắt, cô cảm thấy cơ thể mình nóng ran. Thân thể cũng mềm nhũn, giống như chẳng có chút sức lực nào ra, tựa một đứa con nít bị rút sạch tức giận.

“Nhụy Ái, em đã tỉnh.” Đỗ Đức Minh quan tâm Giản Nhụy Ái, thấy cô mở mắt, vội vàng đỡ cô dậy. Cho cô uống một cốc nước.

Cô đưa ánh mắt mê man nhìn bốn phía, thấy phòng ngủ đơn giản, lại đưa mắt nhìn Đỗ Đức Minh. Cố nén khó chịu trong lòng. “Là cậu đã cứu tớ sao.”

“Tớ” Đỗ Đức Minh có chút khó có thể mở miệng. “Cậu đừng có động đậy, có chỗ nào khó chịu không.”

Đỗ Đức Minh nhìn cái trán đầy mồ hôi của Giản Nhụy Ái. Gương mặt cũng ửng hồng. Trong lòng khẩn trương. Vương Hạo rốt cuộc đã làm chuyện gì đối với cô

Chỉ là thân thể của Giản Nhụy Ái đang vô cùng khó chịu, lại có một khát vọng đang dâng, cô giống như đang bị suy nghĩ của mình hành hạ đến chết

Càng lúc cô càng cảm thấy có cái gì đó không đúng. Toàn thân như đang trong lò nướng, sự khó chịu không thể nhịn được.

Đỗ Đức Minh lấy khăn lông ướt lau mồ hôi cho cô. “Nhụy Ái. Nhụy Ái. . . .” Lại không có ai trả lời anh.

“Nóng, nóng” Giản Nhụy Ái mơ mơ màng màng la hét. Tay không thể khống chế mà đi xuống các nút áo. “Ba”, Giản Nhụy Ái cởi hai nút áo ra, cảnh xuân bên trong hiện rõ trước mặt người đối diện.

Đỗ Đức Minh cũng là một người đàn ông. Nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang cởi quần áo, anh vội vàng đứng lên. Nhưng khi thấy đôi núi tuyết như ẩn, như hiện của Giản Nhụy Ái – sự quyến rũ chí mạng. Anh lại cảm thấy hô hấp của mình trở nên dồn dập.

Không thể khắc chế nổi nữa, đứng lên đi tới cửa sổ sát đất, để gió lạnh thổi vào cơ thể. Hít một hơi thật sâu. Đúng vậy, anh không thể lợi dụng lúc cô đang gặp khó khăn; nếu không Giản Nhụy Ái tỉnh lại sẽ hận anh đến chết.

“Nóng, nóng. . . .” Giản Nhụy Ái bị xuân dược không chế không có ý thức. Trong cơ thể cô đang khơi lên một ngọn lửa. Trong lòng có một phần hưng phấn khó tả sắp lấp đầy cơ thể cô.

Cô khó chịu giãy dụa thân thể. Vào giờ phút này cô thật sự rất nhớ Đơn Triết Hạo. Giản Nhụy Ái liều mạng la lên tên của Đơn Triết Hạo. Tại sao anh không đến cứu cô.

Nước mắt bắt đầu rơi ra khỏi khóe mắt.“Hạo. Cứu em.”

Đơn Triết Hạo nắm phương hướng, để chiếc xe lao như cơn bão trên đường phố. Trở về mới biết Giản Nhụy Ái đã đi đâu cả đêm không về. Cái loại đó lo lắng cùng sợ hãi đem hấn cắn nuốt.

Trong lúc bất chợt. Một chiếc xe con xông thẳng vào, anh dùng hết sức chuyển đến gần chiếc xe hơi con bên cạnh. Một tiếng thắng xe chói tai vang lên. Xe vững vàng dừng lại, Đơn Triết Hạo dùng sức vỗ vỗ la bàn.

Tại sao, anh giống như nghe được tiếng kêu cứu mạng của Giản Nhụy Ái. Hốt hoảng đến không có thể hốt nên lời nữa. Năm Ngọc Quan Âm tay trong, lòng anh hung hăng đau nhói.

Giản Nhụy Ái, em nhất định phải bình an vô sự.

“Quyền Hàn, tôi muốn gặp Giản Nhụy Ái, hãy cho tôi đi gặp cô ấy.” Đơn Triết Hạo không nghĩ đến chuyện Quyền Hàn lại ngăn cản anh. Không cho anh và trong gặp Giản Nhụy Ái.

Quyền Hàn nhìn thấy Đơn Triết Hạo, sẽ nhớ đến bộ dạng đáng thương kia của Giản Nhụy Ái. Không phải anh đã từng thề sẽ bảo vệ thật tốt cho Giản Nhụy Ái sao? Vậy mà đến cuối cùng lại biến Giản Nhụy Ái thành bộ dạng như thế.

Lần này, anh không thể mềm lòng được, không thể để cho Đơn Triết Hạo gặp mặt Giản Nhụy Ái. “Tôi đã nói rồi, Nhụy Ái không có ở chỗ tôi”

“Không thể nào. Quyền Hàn! Cầu xin anh cho tôi gặp Nhụy Nhi đi. Tôi có lời phải nói với cô ấy.” Đơn Triết Hạo nhỏ giọng nói. Có lẽ, lần này là lần đầu tiên anh nhỏ tiếng cầu xin một người ngoài như thế.

Hiển nhiên, Đơn Triết Hạo như thế khiến cho cả Quyền Hàn và Trác Đan Tinh bị hoảng sợ, họ cùng nhau nhìn về tiêu tụy của Đơn Triết Hạo.

Trác Đan Tinh nổi giận kéo tay Quyền Hàn. “Nhụy Ái, cô ấy nói cô ấy ra ngoài đi dạo.”

“Cám ơn.” Đơn Triết Hạo cúi đầu cười cười cảm ơn Trác Đan Tinh, sau đó chạy đi ra.

Anh cầm điện thoại lên gọi cho Giản Nhụy Ái. Đầu dây bên kia vẫn là sự im lặng. Anh tức giận ném điện thoại qua chỗ ghế cạnh tài xế, lái xe rời đi.

“Trác Đan Tinh, tại sao em muốn nói cho anh ta biết chuyện này? Chẳng lẽ em còn cảm thấy Nhụy Ái chưa đủ đau khổ sao?”

Thấy Quyền Hàn gầm lên giận dữ. Trác Đan Tinh kinh ngạc đến ngây người nhìn anh. Nước mắt không có tiền đồ mà chảy xuống. Ngón trỏ chỉ vào Quyền Hàn: “Em không có làm sai, anh không thấy rõ việc Đơn Triết Hạo yêu Giản Nhụy Ái sao? Giản Nhụy Ái cũng thích Đơn Triết Hạo. Em làm như vậy là giúp đỡ cho hai người bọn họ. Còn anh lại vì một cô gái khác mà trút giận lên người bạn gái của anh, làm như vậy có quá đáng hay không?..”

Cô xoay người chạy vào phòng, rồi khóa trái cửa phòng lại. Trong lòng Trác Đan Tinh biết rất rõ chuyện trong lòng Quyền Hàn vẫn còn ai kia. Nhưng đến cuối cùng cô vẫn tin tưởng chỉ cần dùng tâm thì sớm muộn gì Quyền Hàn cũng sẽ yêu cô.

Vô dụng, chỉ cần Giản Nhụy Ái xuất hiện, ánh mắt của anh vẫn di chuyển trên người cô, còn cô thì cái gì cũng không có.

Cố gắng nhiều như thế, nếu như không có kết quả. Có cố gắng thêm nhiều nữa cũng là phí công.

Quyền Hàn nhìn biến mất bóng lưng biến mất của Trác Đan Tinh. Thở dài một hơi. Phiền não xoa xoa huyết Thái Dương.

“Cứu mạng. Cứu mạng. . . .” tiềm thức Giản Nhụy Ái không ngừng lầm bầm.

Nghe Giản Nhụy Ái khổ sở thiêu thảo. Đỗ Đức Minh không thể không khắc chế dục hỏa của mình. Cầm hộp điều khiển nhiệt độ máy điều hòa mở xuống mức thấp nhất.

Anh cho là Giản Nhụy Ái chỉ nóng nực bình thường mà thôi. Nhưng khi ngồi bên cạnh Giản Nhụy Ái, thấy cơ thể cô nóng như lửa trên lò nung, cô không nhịn được mà kéo quần áo mình xuống. Toàn bộ hàng nút trước ngực được cởi ra, cảnh xuân không hề được che đậy xuất hiện trước mặt Đỗ Đức Minh.

Đỗ Đức Minh giống như băng báo cáo tới cực điểm rồi. Cậu cũng hiểu Giản Nhụy Ái không phải bị nóng nhiệt. Mà là. bị Vương Hạo bỏ thuốc. Cũng hiểu ý tứ của Vương Hạo.

Coi như cậu không muốn, thì Giản Nhụy Ái cũng rắn như vậy. Nhưng mà lực tự chủ cũng không thể tốt đến thế. Không có ai ngăn cản được việc cậu muốn làm với người mà cậu nhớ nhung cả ngày lẫn. Cảnh xuân nhộn nhạo ở trước mắt càng thêm lộ ra lực hấp dẫn.

Rốt cuộc, cậu không áp chế được vẻ quyến rũ của Giản Nhụy Ái. Bao chặt lấy thân thể của cô, để cho cô ôm trọn trong vòng tay của mình.

Môi của cậu không nhịn được liếm gương mặt, vành tai, xương quai xanh. Trong nội tâm dâng lên một hồi lo lắng. Từ trước đến nay Đỗ Đức Minh không hề thấy Giản Nhụy Ái vui tươi như thế.

121. Chương 121: Thiếu Chút Nửa Thất Thân

Rốt cuộc, cậu không khống chế được bắt đầu đè ép lên người Giản Nhụy Ái, bao chặt lấy thân thể của cô, để cho giữa cậu và cô không còn có khe hở nào cả.

Môi của cậu không nhịn được mà liếm khắp gương mặt, vành tai, xương quai xanh, khiến cho nội tâm cô không ngừng lo lắng, từ trước đến giờ Đỗ Đức Minh cũng không biết cơ thể Giản Nhụy Ái lại quyến rũ đến vậy.

Giản Nhụy Ái được xuân được thúc giục, khiến cho thân thể không thể khống chế được, ngoài miệng bắt đầu phát ra tiếng rên, nhắm mắt lại hưởng thụ, hồn nhiên không biết tình cảnh của mình.

Thân thể Đỗ Đức Minh lấy được sự đáp trả của Giản Nhụy Ái, làm cho nó trở nên hưng phấn, bàn tay không ngừng vuốt ve thân thể mềm mại của cô, đói khát nói: “Nhụy Ái, anh yêu em.” Anh khê thì thầm bên tai cô, cúi người ngậm chặt vành tai của cô.

Khê đau đớn để cho cô cau mày, mơ hồ nửa hí tròng mắt, nhìn thấy người đàn ông đang nằm ở trên người mình, cô dần hiểu ra, bắt đầu từ chối.

“Đừng. đừng.” Giản Nhụy Ái vô lực lắm bấm nói.

Đỗ Đức Minh nghe được giọng nói của Giản Nhụy Ái, nhưng anh đã không dừng được nữa, tế bào toàn thân đều vì sự yêu kiều của Giản Nhụy Ái mà trở nên hưng phấn.

Anh đứng dậy vui vẻ cởi quần áo của mình ra, không thể chờ đợi cúi trên người, hôn cổ cô.

Tâm của Giản Nhụy Ái hoảng loạn, nước mắt chảy ra khỏi mắt: “Van xin anh, không... đừng.”

“Nhụy Ái, em yên tâm, anh sẽ bảo vệ em thật tốt, tuyệt đối không hề thua kém Đơn Triết Hạo yêu em.” Đỗ Đức Minh kiềm chặt lấy Giản Nhụy Ái, không để cho cô tùy ý nhúc nhích.

“Đừng, van cầu anh buông tôi ra, tôi không muốn.” Giản Nhụy Ái cầu khẩn, nước mắt không ngừng lăn dài trên mặt, cho dù thân thể có phiền não, cô cũng không thể để cho Đỗ Đức Minh được như ý.

Cô không biết vì sao trong người cô cứ dâng lên cảm giác khó nhịn xuống như thế, tư tưởng như vậy để cho cô sợ hãi, cho nên anh liều mạng cắn môi, để cho ý thức của mình thức tỉnh.

Đỗ Đức Minh nhìn thấy nước mắt trên mặt Giản Nhụy Ái, vừa khản trương vừa kinh sợ, mới kịp hiểu mình thế nhưng lại đang làm tổn thương Giản Nhụy Ái, cậu đã mắng Đơn Triết Hạo, nhưng nếu cậu tiếp tục làm thế, cậu cũng chẳng khác gì Đơn Triết Hạo.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Đỗ Đức Minh đứng lên, thiếu chút nữa cậu đã không khống chế được mà muốn cô, Đỗ Đức Minh hồi hận muốn chết, tại sao cậu có thể làm thương tổn người mình yêu.

Điều cậu hi vọng là Giản Nhụy Ái cam tâm tình nguyện đi theo cậu, chứ không phải dùng quyền thế Bá vương để ép buộc cô.

Giản Nhụy Ái vô lực đẩy Đỗ Đức Minh ra, lảo đảo đi về phía trước, ‘cạch’ đóng cửa lại, chẳng còn chút sức lực, trượt ngồi xuống sàn phòng tắm.

Nước mắt tựa như nước lũ xông ra, gào khóc, cô không biết tại sao mình lại như thế, Đỗ Đức Minh làm loại chuyện đó với cô, thế mà cơ thể cô lại hưng phấn, loại cảm giác đó khiến cho lòng cô cảm thấy bị sỉ nhục.

Nhưng nếu cô không có phản ứng, có phải đã bị Đỗ Đức Minh... cô không dám nghĩ đến nữa.

Cô cảm giác tâm trạng quá đau khổ, tại sao Đơn Triết Hạo không đến cứu mình, không phải, mỗi lần cô có chuyện Đơn Triết Hạo sẽ giống như Chiến thần hiện ra ở trước mặt cô. Tại sao lần này anh không đến?

Có phải Đơn Triết Hạo đã không cần cô nữa không, Giản Nhụy Ái che ngực đau đớn, nước mắt khắc chế không được nên liên tục chảy xuống, những giọt nước mắt lớn chừng như hạt châu.

“Nhụy Ái, Nhụy Ái. . . .” Đỗ Đức Minh không yên lòng gõ cửa, sợ Giản Nhụy Ái sẽ không ra, cầu khẩn nói: “Nhụy Ái, van xin em mở cửa, đều là anh sai, anh không nên làm loại chuyện đó với em, em mở cửa ra.”

Giản Nhụy Ái muốn bảo tồn thể lực, cô cảm thấy đoàn dục hỏa trong cơ thể mình vẫn chưa tiêu hao, ngược lại càng lúc càng mãnh liệt, cô muốn đáp lại lời nói của Đỗ Đức Minh, cũng không thể trả lời được.

“Nhụy Ái, van cầu em mở cửa, là lỗi của anh, em mở cửa nhanh lên đi. . . .” Đỗ Đức Minh gấp gáp vỗ vào cửa.

Giản Nhụy Ái biết càng lúc càng yếu kém, mặt của Đơn Triết Hạo càng lúc càng rõ ràng, cô cũng biết anh sẽ đến cứu mình, đôi môi nhàn nhạt hát lên, mí mắt càng lúc càng nặng sau đó chính thức ngất xỉu.

Đỗ Đức Minh cảm thấy chuyện này có cái gì đó không đúng, dùng sức phá cửa ra, nhìn thấy hình ảnh hoảng loạn, gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng, trên trán là mồ hôi, cả người vô lực mềm mại.

Anh đỡ Giản Nhụy Ái dậy, cần bả vai của cô, nóng nảy quát: “Nhụy Ái, Nhụy Ái. . . .”

Giản Nhụy Ái hồn nhiên không biết, ý thức cũng từ từ giảm bớt, cả thân thể giống như bị thuốc khống chế.

Cậu đứng dậy ôm cơ thể của cô đặt vào nước lạnh lẽo, không phải cậu tàn nhẫn, chỉ là bộ dáng như vậy mới có thể giúp cơ thể của cô tỉnh dậy.

Tinh thần Giản Nhụy Ái bị kích thích, cả người run rẩy, từ từ mở mắt, nhìn cơ thể mình bị ngâm trong nước, còn Đỗ Đức Minh bên cạnh lại không ngừng lo lắng

Mới nhớ tới việc thiếu chút nữa đã phạm trái cấm với người khác, cô nhanh chóng choàng tay ôm lấy cơ thể mình, đưa đôi mắt sợ hãi nhìn Đỗ Đức Minh, giống như con chuột phòng mèo.

Đỗ Đức Minh biết rõ hành động của mình hù dọa cô, cậu đứng lên, giải thích: “Đừng như vậy, chỉ làm cách này mới có thể ngăn cản được tính trong cơ thể em, anh đi ra ngoài trước, em có chuyện, nhớ gọi anh.”

Giản Nhụy Ái nhìn theo bóng lưng rời đi, nhỏ giọng lầm bầm: “Cám ơn cậu.”

Ngoài miệng Đỗ Đức Minh nâng lên nụ cười, cảm giác khản trương được buông lỏng rất nhiều, đóng cửa lại.

Cô cảm giác khí nóng trên người đang từ từ giảm bớt, rốt cuộc là ai đã hạ độc cô, tại sao lại bắt cô đến đây ở với Đỗ Đức Minh

Vấn đề này truyền trong đầu, giống như ong vỡ tổ, để cho bên tai cô kêu ong ong, nhắm mắt lại, nước mắt trào ra.

Quá nhiều chuyện, giống như cơn gió lạnh cuốn lấy cơ thể cô, để cho cô không hề chuẩn bị, liền bị nổ tan xương nát thịt .

Đơn Triết Hạo lái xe tìm kiếm khắp nơi, thủy chung không nhìn thấy bóng dáng Giản Nhụy Ái, chậm chậm hiểu ra, chẳng lẽ Quyền Hàn và cô gái kia lừa gạt mình .

Ánh mắt tức giận, giống như ác quỷ địa ngục lạnh lẽo, giống như mùa đông khắc nghiệt, vừa định đi về, đã nhìn thấy Lạc Tình Tình điện đến, vốn không muốn nhận điện thoại của cô ta.

Điện thoại nhất quyết vang lên, lần này là số xa lạ, Đơn Triết Hạo không khách khí hỏi “Alo.”

“Hạo, anh cũng quá vô tình, hiện tại đến điện thoại của em cũng không muốn nhận sao, em. đừng treo, muốn treo thì anh sẽ hối hận đến chết, chẳng lẽ anh không muốn biết nơi ở hiện tại của Giản Nhụy Ái sao.” Lạc Tình Tình nói một câu, đầu dây bên kia điện thoại dừng lại .

“Nói.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo nói, hiện tại tâm tình anh vô cùng phức tạp, Lạc Tình Tình nói dứt lời, anh không nể mặt liền cúp điện thoại .

Thân thể Giản Nhụy Ái không còn nóng hừng hực khó chịu nữa, không nghĩ đến nước lạnh lại có hiệu quả tốt như vậy, cô thay bộ quần áo mà Đỗ Đức Minh đưa cho mình.

Cô không hiểu, tại sao anh lại có quần áo của nữ sinh, Đỗ Đức Minh giống như hiểu ý tứ trong mắt cô, giải thích: “Mới vừa rồi đi ra ngoài mua.”

Giản Nhụy Ái vì suy nghĩ tà ác của mình mà cảm thấy ngượng ngùng, hạ thấp con mắt: “Cám ơn.”

“Không có gì, lần này anh nợ em, cho nên có cần nói xin lỗi thì cũng là anh nói.” Đỗ Đức Minh vì mình không thể không chế được mà cảm thấy tự trách.

“Đừng nói nữa..., tớ muốn trở về rồi, cảm ơn cậu đã cứu tớ.” Giản Nhụy Ái lễ phép nói xong, đúng rồi! cô đã nghĩ thông suốt, Đỗ Đức Minh không thể nào hại mình, nếu như không phải là Đỗ Đức Minh, trong sạch của cô thật sẽ không còn nữa.

Vóc người Đỗ Đức Minh rất cao lớn đứng trước vóc dáng nhỏ bé của Giản Nhụy Ái giống như muốn che lấp cô, nhìn Giản Nhụy Ái nói lời khách sáo, cậu biết chuyện làm mình, khiến Giản Nhụy Ái vô cùng đau đớn.

Cậu chỉ có thể để cho cô rời đi, không muốn tạo thêm khốn khổ cho cô: “Vô sự, em đi đi, đi đường cẩn thận.”

“Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Đỗ Đức Minh không bỏ được Giản Nhụy Ái, nhưng cậu phải để cho cô rời đi, dù sao cậu cũng không thể hại cô.

122. Chương 122: Giết Người Diệt Khẩu

Cửa không đóng, Đỗ Đức Minh còn chưa tỉnh lại đã nhìn thấy một mỹ nữ và một người đàn ông anh tuấn đứng ở cửa. Thân thể cao lớn và thân thể nhỏ nhắn tạo thành đối lập rõ rệt.

Bọn họ chính là Đơn Triết Hạo và Lạc Tình Tình.

Đỗ Đức Minh không khỏi đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Xem ra bọn họ không có gặp Giản Nhụy Ái. Trong lòng buồn lòng rất nhiều.

Một khắc mở cửa kia, Lạc Tình Tình giật mình, tại sao nó lại hoàn toàn khác với cảnh tượng mà cô xây dựng

Lúc cô đưa Đơn Triết Hạo đến đây, phải là lúc Đỗ Đức Minh đang làm chuyện kia với Giản Nhụy Ái chứ. Tại sao trong phòng chỉ có một mình Đỗ Đức Minh. Sắc mặt cô trắng bệch, vọt vào trong phòng. Thật không tìm được Giản Nhụy Ái, đến một sợi tóc cũng không có.

Đơn Triết Hạo thở ra một tia kinh người, đưa đôi mắt như biển sâu làm cho người ta hít thở không thông. “Lạc Tình Tình, có phải cô cảm thấy tôi sẽ không thể giết cô nên cô vô pháp vô thiên như thế không?”

Lạc Tình Tình, người phụ nữ này càng lúc càng quá đáng. Cô lại dám lừa gạt anh một lần nữa. Còn nói Giản Nhụy Ái đang gặp riêng người đàn ông khác. Làm sao anh lại dễ dàng tin lời của cô ta nói cơ chứ

Quá đáng ghét. Quả thật chính là đáng chết. Cô ta dám không đặt lời anh nói trong mắt

Lạc Tình Tình nhìn vẻ mặt tức giận thật sự của Đơn Triết Hạo. Cổ họng cô như bị cổ động, kinh hồn bạt vía: “Hạo, em thật sự nhìn thấy Giản Nhụy Ái đến đây mà. Không tin anh có thể hỏi anh ta.”

Cô vội vàng chỉ vào Đỗ Đức Minh.

Đỗ Đức Minh nhìn hai người trước mắt, suy nghĩ mấy giây, lắc đầu một cái. “Tôi không có nhìn thấy Giản Nhụy Ái.”

Lạc Tình Tình có sống lại ba đời cũng không nghĩ đến Đỗ Đức Minh lại nói như vậy. Đôi mắt nổi trợn lồi đình, tay nắm chặt quả đấm, khớp xương vang lên tiếng răn rắc. Cô tức giận trợn mắt nhìn Đỗ Đức Minh. Chỉ thấy Đỗ Đức Minh xoay người, không thèm nhìn Lạc Tình Tình nữa.

Sắc mặt cô hốt hoảng bắt lấy cánh tay Đơn Triết Hạo. Nghĩ sẽ cứu vãn tình thế: “Hạo, thật sự em nhìn thấy Giản Nhụy Ái đến đây. Anh phải tin tưởng em.”

‘Ba’ Mày kiếm của Đơn Triết Hạo nhú lại, hung hăng tát một bạt tay lên mặt Lạc Tình Tình, toàn thân tỏa ra hơi thở hiếu chiến, thích đánh nhau; thích gây gổ.

Lạc Tình Tình nhận trọn một cái tát của Đơn Triết Hạo, ngã nhào xuống nền đất, đôi mắt hiện đầy tia máu. Cô trừng lớn mắt, trong đôi mắt ẩn chứa một dòng lệ nóng, nó cứ nhìn chăm chăm Đơn Triết Hạo, trong lòng trở nên hoảng sợ.

Bởi vì ác quỷ của Đơn Triết Hạo xuất hiện.

Lạc Tình Tình hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện, biết không thể làm ngược ý kiến của Đơn Triết Hạo, vội vàng nói: “Hạo, làm sao anh có thể đánh em, em có làm gì sai, chỉ là em không muốn lừa gạt anh mà thôi. Chẳng lẽ anh không yêu em, thì em không thể quan tâm đến anh sao?.”

Đơn Triết Hạo lạnh lùng liếc cô một cái. Trong giọng nói mang theo tia chán ghét: “Lạc Tình Tình, lần này tôi không so đo với cô. Về sau tôi đi đường tôi, cô đi cầu của cô. Lần sau, cô tốt nhất đừng giữ trò gì nữa. Nếu không tôi tuyệt sẽ không bỏ qua cho cô.”

Anh vừa nói dứt lời liền người rời đi.

Lạc Tình Tình không ngừng khẩn trương, Đơn Triết Hạo mở miệng nói câu đó dễ dàng như thế sao? Trong nháy mắt, cô lại trở về là một con người hung ác. Đứng lên, đối mặt với Đỗ Đức Minh, hai mắt xôn xao ra vẻ bất mãn.

“Phản đồ.”

“Tôi và các người chỉ là quan hệ hợp tác. Tôi không muốn làm thì tôi thôi lui. Các người không có quyền ngăn cản tôi.” Đỗ Đức Minh làm bộ làm như muốn đi.

Lạc Tình Tình nhìn bóng lưng đang coi rẻ mình. Vừa định nói chuyện. Đã nhìn thấy bóng lưng Đỗ Đức Minh không ngừng lui về phía sau. Kêu Vương Hạo đến cầm dao chỉ vào Đỗ Đức Minh. Ánh mắt phát ra hơi thở nguy hiểm .

“Hạo, rốt cuộc anh đã đến, Đỗ Đức Minh bán chúng ta.” Lạc Tình Tình nhân cơ hội leo cành cây cao lên. Đứng ở sau lưng Vương Hạo. Hướng về phía Đỗ Đức Minh lộ ra nụ cười hả hê. Tội Đỗ Đức Minh đáng chết vạn lần người khác. Hiện tại cô hận không được đem Đỗ Đức Minh chém thành trăm mảnh, chỉ có thể mới tiêu hết tức giận trong người.

Đỗ Đức Minh phá vỡ tất cả kế hoạch của cô, để cho cô tự mình bêu xấu, thù này cô nhất định phải trả.

“Vương Hạo, tôi đã nói sẽ không làm những chuyện tổn thương đến Giản Nhụy Ái. Và tôi cũng không muốn người khác làm cô ấy tổn thương. Cho nên các người tốt nhất nên thu tay lại. Nếu không tôi sẽ đến đồn cảnh sát tố cáo các người.” Đỗ Đức Minh nhìn mũi dao sắc bén. Không có lùi bước mà cứ nhìn chằm chằm Vương Hạo

Anh muốn theo chân bọn họ lật thuyền, nhưng chưa từng nhận lời hợp tác với bọn họ gây tổn thương cho Giản Nhụy Ái.

Vương Hạo nắm tay con dao, đưa tay kéo Lạc Tình Tình vào trong ngực. Ngoài miệng nở ra nụ cười khinh thường, căn phòng nhỏ trở nên yên tĩnh cực độ.

“Cậu cảm thấy không tốt thì có thể cởi bỏ sao.”

“Nếu như các người tiếp tục tổn thương Nhụy Ái, cũng đừng trách tớ trở mặt. Đến lúc đó người phải khó chịu là các người” Đỗ Đức Minh hung ác quyết tâm .

Nhưng anh không biết người đàn ông đứng trước mặt là người biến thái, nhiều hung tàn.

Vương Hạo đưa ánh mắt tà ác chậm rãi đi tới gần Đỗ Đức Minh. Nhướn mày nhìn chiếc cổ của Đỗ Đức Minh, một hình ảnh hoành tráng, máu tươi theo dao găm mà chảy xuống.

Đỗ Đức Minh mở to hai mắt nhìn Vương Hạo cười lạnh, muốn nói điều gì đó, cũng không kịp nói đã ngã xuống đất, ánh mắt không hề nhắm lại mà cứ mở to, nhìn chằm chằm hai người trước mặt. Có lẽ đến chết cậu cũng không có đoán được Vương Hạo sẽ hung ác như thế. Trực tiếp muốn mạng của mình.

Thân thể cậu co quắp mấy cái. Đột nhiên, hình dáng của Giản Nhụy Ái lại xuất hiện trước mắt cậu, khiến đầu óc cậu trở nên thanh tỉnh. Bàn tay cô như không xương, vuốt ve trán cậu. Đỗ Đức Minh vui vẻ nở một nụ cười, gương mặt lộ ra vẻ thản nhiên, cũng không tức giận, từ từ chìm vào hôn mê.

Lạc Tình Tình hoàn toàn không đoán được Vương Hạo lại giết Đỗ Đức Minh như thế. Sắc mặt cô trở nên tái nhợt. Ngay sau đó, toàn thân cũng lạnh lẽo. Bởi vì cô đã bị dọa sợ. “Anh.”

“Cái này có gì mà lớn lao đâu, sao phải kinh sợ như gặp quỷ vậy.” Vương Hạo lấy dao của mình lại.

“Nhưng, giết người là chuyện phạm pháp.” Rốt cuộc, Lạc Tình Tình đã đem tinh thần của mình ổn định lại, khiếp sợ nói hết lời .

Thật ra thì cô không có đoán được Vương Hạo có thể giết Đỗ Đức Minh nhẹ nhàng và nhanh chóng như thế. Một cơ hội để cho cô giảm sức cũng không có

“Phạm pháp, lão tử chuẩn bị xong tất cả rồi. Đỗ Đức Minh, cái người đàn ông vô năng này. Sớm muộn cũng sẽ phản bội. Vì không để cho hắn nói ra chuyện này cũng chỉ có thể giết người diệt khẩu.” Vương Hạo lấy ra a-xít ni-tric đặc đã chuẩn bị từ trước. “Nhìn. Đây là cái gì.”

Lạc Tình Tình nhìn cái lọ màu trắng. Không lịch sự lắc đầu một cái. Nhưng trong lòng cô cũng nắm chặt, bên trong cũng chẳng có gì tốt lành.

“A-xít ni-tric đặc à thuốc nhuộm vật liệu Hóa học đủ để khiến tốc độ hoại tử của thi thể tăng nhanh.” Vương Hạo nụ cười hả hê.

Nụ cười đó làm cho Lạc Tình Tình rợn cả tóc gáy, cô khó khăn nói: “Cho nên anh muốn. A.”

Hình ảnh thảm thiết kia xuất hiện, khiến Lạc Tình Tình nhin để không khắc ra, cô vội vàng xoay người nắm lấy lỗ mũi. Toàn thân như bị rách ra, cô hoàn toàn không nghĩ đến chuyện Vương Hạo lại muốn diệt luôn cả thi thể.

Cả phòng tràn ngập mùi vị mục rữa của người chết. Lạc Tình Tình không thể chịu đựng nổi nên chạy thẳng ra cửa, ngồi bịch xuống đất, thở liên tục.

Kịch liệt nôn ọe. Cả người khó chịu muốn chết.

Toàn thân đều đang run rẩy. Từ bé đến lớn cô chưa từng nhìn qua những hình ảnh kinh tởm như thế. Người thật là tốt. Cứ như vậy từ từ bị ăn mòn hết.

Vương Hạo cười ha ha, trong đôi mắt ánh lên tia khát máu. Nhìn thi thể ở trước mắt từ từ biến mất. Cái cảm giác thoải mái đó chính xác và chân thực.

“Anh điên rồi.” Lạc Tình Tình lệ rơi đầy mặt. Cô không phải đang vì Đỗ Đức Minh chết đi mà khóc lóc. Mà cô bị dọa đến khóc lên.

Cô không khống chế được tâm tình của mình. Cái loại tàn khốc đó xuất hiện ở trong đầu cô. Đang từ từ ăn mòn khối óc cô.

123. Chương 123: Gấu Bông Chọc Giảo Nhụy Ái Vui Vẻ

“Điên khùng, nếu như chúng ta không làm như vậy, chờ Đỗ Đức Minh đi tố cáo chúng ta, chúng ta đều phải chết, người không vì mình trời tru đất diệt, kẻ ngu à!” Vương Hạo bắt được tay Lạc Tình Tình đang nổi điên, anh lạnh lẽo nhìn Lạc Tình Tình.

Lời của anh không có sai, nhưng cách giết người bệnh hoạn như thế cô không cách nào tiếp nhận được. Lạc Tình Tình xoay người muốn rời khỏi, cô không thể ở đây đợi chờ nữa, nếu không cô sẽ bị những hình ảnh kia làm cho điên mất. Cô phải rời đi.

“Lạc Tình Tình, tôi làm vậy là đang giúp cô cũng như giúp tôi, tại sao cô lại nổi giận với tôi.” Vương Hạo cũng không thường tức giận, đuổi theo Lạc Tình Tình.

Gian phòng, chỉ có một cổ mùi vị hôi thúi, còn trên đất một bãi máu tươi.

Sau khi Giảo Nhụy Ái rời khỏi nhà Đỗ Đức Minh, cô đi lang thang khắp nơi, đầu óc của cô vô cùng hỗn loạn.

Tại sao vừa phát hiện Đơn Triết Hạo phản bội, còn cô lại suýt chút nữa làm việc đó với Đỗ Đức Minh, rốt cuộc thế giới này đang xảy ra chuyện gì.

Cô lẳng lặng ngồi trên quảng trường, lẳng lặng nghe tiếng róc rách của suối nước, tiếng mọi người trò chuyện với nhau, điều đó giúp cho cô bình tĩnh hơn rất nhiều, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, nghe tiếng thở dài của cuộc sống.

Ngay sau đó, một người mặc áo gấu bông xuất hiện trước mắt Giảo Nhụy Ái, đưa bé tự tay đưa hai quả bóng cho Giảo Nhụy Ái: “Cho cô này.”

Giảo Nhụy Ái mê man nhìn gấu bông, lại chậm chạp không vươn tay ra, ánh mắt xuất hiện nghi ngờ.

“Đưa cho cô.” Gấu bông lại lặp lại câu nói ban nãy.

Cô mới dần dần nhận lấy bong bóng, ngược mắt nhìn gấu bông: “Cám ơn cháu.”

“Không cần khách khí, quả bóng này là biểu hiện của niềm vui, hi vọng cô sẽ vui vẻ, không cần cau mày, đừng khóc, lại càng đừng phiền muộn hơn, chỉ cần mỗi ngày đều thật vui vẻ là tốt rồi.”

“Tôi không thể vui vẻ được, thật sự thế giới này rất loạn.” Giảo Nhụy Ái cúi đầu như đưa đám, cố gắng nuốt nước mắt vào trong lòng.

Gấu bông nhìn Giảo Nhụy Ái một lúc, lại nhìn vẻ ưu thương trên mặt của cô, không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh của cô: “Cô có thể đem tôi trở thành thùng rác, đem những oán giận trong lòng kể ra, nói ra tất cả mọi chuyện, có lẽ trong lòng cô sẽ thoải mái hơn.”

Giảo Nhụy Ái chần chờ mấy giây, nhẹ giọng thở dài: “Ừ, được, tôi thật sự rất khổ sở, tôi thích một người con trai, hy vọng anh không phản bội tôi, thế nhưng anh ta lại lên giường cùng với người bạn gái trước, nó

khiến tôi đau lòng mà chạy đến đây, còn suýt chút nữa bị người ta... đang lúc thua thiệt lại gặp nhiều phiền toái chỉ là may mắn thoát nạn mà thôi.”

Lúc cô kể xong chuyện này, chú gấu bông chần chờ dừng lại không nói lời nào .

“Này, cậu làm sao vậy.” Giản Nhụy Ái lắc lắc gấu bông.

“Nha.” Gấu bông phản ứng kịp: “Không có chuyện gì.”

Giản Nhụy Ái nhìn gấu bông, những câu nói kia, không giống giọng nói của Đơn Triết Hạo, vậy là người nào.

“Cậu là ai!” Cô đưa đôi mắt hoài nghi nhìn gấu bông.

Chỉ thấy gấu bông chạy trời chết ngắc đầu lên, Giản Nhụy Ái đứng lên kéo gấu bông lại, cô cũng không biết sức khỏe kia đến từ đâu, cứ nắm lấy tay gấu bông không chịu buông tha, gấu bông bị dọa sợ, cố gắng thoát ra.

“Buông tôi ra, tôi phải đi.”

Giản Nhụy Ái không thể bỏ qua cho gấu bông, vì sao người kia lại chột dạ như thế, vì sao không thể để cho cô nhìn mặt, vậy thì càng chứng minh có vấn đề .

“Tôi muốn biết cậu là ai.” Cô yêu cầu.

“Không thể.” Gấu bông cự tuyệt.

Giản Nhụy Ái không thể không tin, cô nỗ lực phản bác, rốt cuộc cô đã bắt lại được đầu của chú gấu bông, điều cô không ngờ đến là sau khi mở đầu chú gấu bông ra, người bên dưới không phải là Đơn Triết Hạo mà là Cự Duệ Tường.

Tại sao anh lại ở chỗ này, hơn nữa còn ăn mặc thành ra như vậy, mấy vấn đề này cứ vang lên bên tai cô.

Cự Duệ Tường không nghĩ rằng đầu gấu bông lại tháo ra dễ dàng như thế, trên mặt có chút lúng túng: “Ha ha.”

“Làm sao anh lại biết tôi ở đây.” Giản Nhụy Ái hỏi.

Chỉ một câu hỏi như vậy lại làm cho Cự Duệ Tường cứng đờ, mới vừa rời lái xe đi lòng vòng, vô tình nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngồi chết lặng ở đây, lại nhìn thấy một người đang mặc áo gấu bông hát ca, nên mới nghĩ ra ý tưởng biến thành gấu bông để逗 cô vui vẻ.

Muốn hỏi nguyên nhân, anh cũng không biết tại sao mình phải làm như thế.

Dù sao chính là không muốn nhìn thấy cô bị thương: “Tôi. Tôi. Tôi đến kiểm chức .”

“Kiểm. Chức. , cười chết người, Cự Duệ Tường, người của toàn thể giới đều muốn kiểm nhiều chức như anh vậy, anh cũng đừng làm thế. Đường đường là một nhà âm nhạc lớn, mặc trên người quần áo hàng hiệu, làm ra rất nhiều tiền, anh đừng nên gạt người như thế.” Giản Nhụy Ái bị cách lấy có vụng về của Cự Duệ Tường làm cho cười ha hả.

“Không tin à! Tôi sẽ để cho cô xem một chút.” Cự Duệ Tường mang theo bong bóng chuẩn bị rời đi, lại bị Giản Nhụy Ái cản lại.

“Được rồi! Tôi tin anh.” Giản Nhụy Ái cầm lấy đầu gấu lại rồi ngồi xuống .

Mà Cự Duệ Tường nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngồi xuống, cũng đi đến ngồi bên cạnh Giản Nhụy Ái, anh không biết vì sao, chỉ là rất muốn chăm sóc bên cạnh Giản Nhụy Ái. Coi như cô đã có một người đàn ông khác ở bên cạnh, anh vẫn muốn ở góc khuất, chuyên tâm làm búp bê vải.

“Cự Duệ Tường, cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh. Anh đã làm cho tinh thần tôi vui vẻ hơn rất nhiều.” Giản Nhụy Ái vuốt đầu gấu bông, nhướn mày nhìn Cự Duệ Tường.

Cự Duệ Tường không nói chuyện, chỉ ngồi yên lặng, nhìn vào trong bóng đêm, có lẽ sẽ ngồi như vậy cả đời, đó cũng không tính là chuyện xấu.

“Điện thoại di động của em.” Giản Nhụy Ái nhớ đến điện thoại di động của mình, bưng tỉnh hiểu ra điện thoại di động đã rơi trong nhà Đỗ Đức Minh: “Em muốn đi lấy điện thoại di động.”

“Tôi đưa em đi.” Cụ Duệ Tường nhìn trời khuya, cũng không yên tâm việc để một mình cô đi trên đường lớn.

Hai người ngồi xe đi đến nhà Đỗ Đức Minh, bọn họ vừa đi vào trong nhà Đỗ Đức Minh, lại thấy cửa mở không khóa, còn có mùi hoại tử nồng nặc, tựa như mùi con chuột chết.

Giản Nhụy Ái bịt mũi, thiếu chút nữa nôn mửa ra, cô nhìn Cụ Duệ Tường, mắt tràn đầy nghi ngờ.

Cụ Duệ Tường khê cau mày, giúp Giản Nhụy Ái bình tâm lại, hai người đồng thời đi vào phòng, bên trong không có một bóng người.

Giản Nhụy Ái quét nhìn gian phòng, ép buộc mình không nên suy nghĩ bậy bạ, cô bắt buộc mình phải tỉnh táo, không đứng, rõ ràng Đỗ Đức Minh là người cận thần, sao cửa nhà lại không đóng.

Trên sàn nhà có rất nhiều nước màu đỏ, là cái gì vậy, khi cô muốn tới gần lại bị Cụ Dệ Tường kéo ra, cứng rắn nói: “Không nên tới gần.”

Cô không hiểu ý nên nhìn Cụ Duệ Tường, thấy khuôn mặt nặng nề của anh, cũng biết này máu tươi, nhất định là có cái gì không hay xảy ra rồi: “Thế nào.”

“Tôi nói, cô không cần sợ.” Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái, anh nghĩ nên cho cô chuẩn bị tâm lý, có lẽ khi nghe thấy lời nói của anh, cô sẽ bị hù sợ: “Nếu như mà tôi đoán không sai, đó chính là máu của Đỗ Đức Minh.”

“Ừm. . . .” Giản Nhụy Ái nghe đến lời nói này, trong nháy mắt sắc mặt càng thêm tái nhợt, ngũ tạng lục phủ kịch liệt lẫn lộn, trốn đi mất, nhưng lại nhả không ra được một lời nói, cho đến khi nôn ọe đến chảy cả nước mắt mới nói: “Tại sao có thể chết như vậy, người nào tàn nhẫn như vậy, có thể giết người, đến thì thể cũng không còn, quá tàn nhẫn.”

Cô bị hù đến cả người vô lực, chỉ có thể dựa vào người Cụ Duệ Tường, thân thể chẳng có chút lực chống đỡ, tại sao lại chết như thế, cô không dám tin vào chuyện này, là ai muốn giết Đỗ Đức Minh, biến thái như vậy, nước mắt như những viên châu rơi xuống.

Cụ Duệ Tường quét nhìn gian phòng, nhìn thấy bên cạnh TV có máy thu hình, anh nghi vấn đỡ Giản Nhụy Ái ngồi ở trên ghế sofa, liền đi qua lấy camera qua, ngồi lại bên cạnh Giản Nhụy Ái

Anh tràn đầy nghi vấn nhìn camera, đèn sáng, chẳng lẽ. . . .

124. Chương 124: Giao Cho Cảnh Sát Xử Lý

Không ngoài dự đoán của Cụ Duệ Tường, sau khi cô rời đi Lạc Tình Tình và Đơn Triết Hạo đã đến. Còn Vương Hạo là người cầm dao giết Đỗ Đức Minh... tất cả đều được camera ghi lại.

Chẳng lẽ Đỗ Đức Minh biết có người sẽ hãm hại anh, cho nên đã chuẩn bị camera từ sớm rồi.

Giản Nhụy Ái nhìn những hình ảnh do camera ghi lại, trong lòng vô cùng kinh hãi. Cái người giết Đỗ Đức Minh đó, cô hoàn toàn không biết là ai. Không nghĩ đến Đỗ Đức Minh lại liên kết với bọn họ, muốn thiết kế mọi chuyện với cô. Nếu như Đỗ Đức Minh không chịu dừng tay vậy thì không phải cô...

Cô cũng không dám nghĩ lại những chuyện kia, chỉ mãi nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Nhụy Ái, Nhụy Ái. . . .” Cụ Duệ Tường sợ hãi gọi mấy tiếng. Chỉ thấy Giản Nhụy Ái hoàn toàn không có tri giác. “Em làm sao vậy.”

“A.” Giản Nhụy Ái phản ứng kịp, biết khi này mình vừa mất thần. “Không. . . . không có gì.”

Cụ Duệ Tường nắm chặt camera, thở nhẹ một hơi. “Bằng chứng như núi thế này, người bạn của em chết cũng nhắm mắt.”

Giản Nhụy Ái hồi hồn “A.” Cô không thể nói cho Cụ Duệ Tường biết việc thiếu chút nữa cô đã thất thân. Nếu chuyện này truyền đến tai của Đơn Triết Hạo, anh sẽ nổi điên.

“Nhụy Ái. Nhụy Ái.” Cụ Duệ Tường nhìn vẻ hoảng hốt của Giản Nhụy Ái.

“A. Thật xin lỗi.” Giản Nhụy Ái hướng về phía Cụ Duệ Tường nói xin lỗi.

Hiện tại cô không có nửa điểm tâm tư, cô không ngờ Lạc Tình Tình lại tham gia giết người như thế. Bọn họ rốt cuộc có thâm thù đại hận gì với Đỗ Đức Minh mà chẳng tiếc bất cứ giá nào giết Đỗ Đức Minh. “Chúng ta phải làm sao.”

Căn phòng chỉ còn lại cô và Cụ Duệ Tường, nếu như cảnh sát hoài nghi bọn họ là hung thủ giết người, thì bọn họ phải làm như thế nào đây. Cô có chút hoảng hoảng hốt hốt. Từ nhỏ cô đã có cuộc sống nghèo khổ, nhưng chưa bao giờ cô gặp chuyện kinh khủng như thế. Giống như những thứ này giống như những bộ phim cướp giết tại Hongkong.

Nay lại hiện hữu trong cuộc sống của cô. Để cho cô vô cùng sợ hãi.

“Đừng sợ, chúng ta sẽ gọi điện cho Đơn Triết Hạo, đợi anh đến, tìm được điện thoại của em, em hãy gọi cho cậu ta.” Cụ Duệ Tường cầm máy quay phim lên, quan sát cận kề. Không có phát giác về mặt lưng tưng của Giản Nhụy Ái.

“Thế nào.” Anh ngẩng đầu nhìn điện thoại di động, vẫn không hề có bất cứ động tĩnh nào, hai mắt tràn đầy nghi ngờ.

Giản Nhụy Ái có chút hốt hoảng, ánh mắt lập lờ bất định. “Không. không có gì. Tôi bị cảnh tượng kia dọa sợ. Tôi lập tức gọi điện thoại ngay.”

Nghe trong loa truyền đến tiếng tút tút dài, cõi lòng Giản Nhụy Ái thấp thỏm canh cánh bên trong. Rồi lại nghe đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nóng nảy để cho nước mắt của cô không khống chế được mà rơi xuống. “Tiểu Nhụy, em đang ở đây, những gì em thấy không phải là sự thật. Em phải nghe anh giải thích, em đang ở đâu.”

“Chúng em đang ở trong nhà của Đỗ Đức Minh, anh đến đây nhanh một chút.” Giản Nhụy Ái cứng rắn nói.

“Tiểu Nhụy, em khóc à.” Lỗ tai Đơn Triết Hạo vô cùng linh nghiệm. Thông qua ống nghe anh đã phát hiện có điều lạ trong giọng nói của cô, cảm giác giọng nói của cô chất chứa rất nhiều sợ hãi và hoảng loạn.” “Đừng sợ, anh sẽ lập tức đi đến đó.”

“Ừ.” Giản Nhụy Ái cúp điện thoại. Trong lòng bất ổn, có loại cảm giác kinh hoàng không ngừng bắt đầu khởi động tiếng lòng cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Giản Nhụy Ái ở trong phòng, ngửi thấy mùi hư hỏng nồng đậm, chính là một loại hành hạ không gì bằng. Cô suy nghĩ đến việc có nên bất chấp tất cả chạy ra khỏi phòng hay không. Đi tìm chút không khí trong sạch, nhưng không thể để mặc Đỗ Đức Minh mà không báo thù giúp cậu ta.

Ít nhất cô cũng phải cứu mình, nếu không thanh danh cô cũng chẳng còn trong sạch nữa. Cho nên cái chết của cậu ta, có một phần trách nhiệm của cô.

Đơn Triết Hạo lao thật nhanh tới, nhìn hai người ngồi trên sofa, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Nhưng khi anh đưa ánh mắt nhảy cảm nhìn khắp căn phòng, cũng là lúc anh cảm thấy có gì đó bất đồng, nhìn thấy nước màu đỏ, mùi vị hôi thối thì trong lòng anh đã run rẩy. Bởi vì trong đầu dần hiện ra cảnh tượng liên quan đến những thứ ấy, điều đó khiến anh giật mình.

Anh nhìn đến hai mắt đỏ ửng, thân thể mềm mại khẽ run của cô thì lập tức đi đến bên cô. Hung hăng ôm cô vào lòng, anh biết cảnh tượng kia đã dọa đến cô. “Thật xin lỗi, anh đến chậm.”

Giây phút Giản Nhụy Ái nhìn thấy Đơn Triết Hạo đến, nước mắt không có tiền đồ mà lập tức xông ra, thông qua camera, cô nhìn thấy Đơn Triết Hạo vì cô mà thiếu chút nữa đã giết Lạc Tình Tình, cho nên cô biết Đơn Triết Hạo cũng là người bị hại.

Nhưng cô biết, đánh đổi nó là cái giá quá mức bị ai. “Hạo. Hạo. Làm thế nào. Đỗ Đức Minh bị người ta giết. Hiện tại thì thể cũng không còn.”

“Không cần phải sợ, tất cả đã có anh lo, anh sẽ bảo vệ em.” Đơn Triết Hạo ôm thật chặt Giản Nhụy Ái vào trong ngực. Thời điểm trước khi nhận được điện thoại của cô anh còn đi khắp nơi để tìm cô, cái loại kinh hoàng đó giống như cảm giác Ngày Tận Thế. Anh đã chịu đủ rồi.

Đơn Triết Hạo tuyệt sẽ không buông tay của mình ra. Anh sẽ không để cho Giản Nhụy Ái rời khỏi anh. Nếu không thể giới của anh sẽ hỏng mất .

Lúc Giản Nhụy Ái nhìn thấy Cự Duệ Tường, mới phản ứng đến việc còn có những người khác bên cạnh, gương mặt khẽ ửng hồng, đẩy Đơn Triết Hạo ra. “Hạo. Anh đừng vội, Cự Duệ Tường có lời muốn nói.”

Đơn Triết Hạo vẫn không buông ra Giản Nhụy Ái ra. Cầm camera trong tay Cự Duệ Tường lên xem. Trong lòng vô cùng kinh sợ, nhưng mà anh muốn cầm tạ chiếc camera này nó khiến cho anh hiểu hoàn cảnh hiện tại của anh và Giản Nhụy Ái, khiến bọn họ yêu nhau hơn.

“Duệ Tường, báo cảnh sát, báo cảnh sát xử lý đi.”

“Ừ được.”

“Tiểu Nhụy, Chúng ta về nhà. Mọi chuyện đều đã qua rồi.” Đơn Triết Hạo dắt Giản Nhụy Ái rời đi. Bị Giản Nhụy Ái kéo nên anh đưa đôi mắt nghi ngờ nhìn cô.

Giản Nhụy Ái biết ý tưởng của mình không đúng. Có thể làm như vậy thật là có lỗi với cái chết của Đỗ Đức Minh. Nhưng cô cũng không thể không xin lỗi dì Tần. “Hạo. Có thể đừng nói với cảnh sát việc Lạc Tình Tình có tham gia vào chuyện này hay không?”

“Tại sao.” Đơn Triết Hạo đưa đôi mắt không hiểu nhìn cô. Tại sao Lạc Tình Tình làm tổn thương cô hết lần này đến lần cô mà cô luôn nghĩ cho cô ta. Giản Nhụy Ái như thế làm cho anh đau lòng.

Lạc Tình Tình làm những chuyện này với cô, quả thật không thể tha thứ. Cô có thể khiến cho Đỗ Đức Minh hủy đi sự trong sạch của cô. Nhưng, nếu như không phải là cô cướp Đơn Triết Hạo của cô ấy, có lẽ Lạc Tình Tình sẽ không làm ra những chuyện quá quắt như thế.

Dì Tần muốn cô chăm sóc cô ấy thì làm sao Giản Nhụy Ái lại có thể quên đi cái chết của dì Tần.

“Hạo, Lạc Tình Tình, cô ấy không làm gì đâu; đừng nói với cảnh sát.”

“Cô ta không làm gì? Không cần hỏi cũng biết” Đơn Triết Hạo thẳng thắn nói với Giản Nhụy Ái, chuyện anh quyết định chắc chắn sẽ không thay đổi. Anh nhất định sẽ điều tra rõ tất cả mọi chuyện. Nhiều hơn nữa, người đàn ông kia là ai? Đến tốt cùng bọn có có bao nhiêu bí mật không thể nói cho ai biết.

“Hạo.” Giản Nhụy Ái khó khăn nói.

“Nhụy Ái, em yên tâm, tất cả mọi việc đã có anh lo rồi, anh hiểu rõ và sẽ giữ đúng mực. Những người kia sẽ không thể làm tổn thương đến em, ai dám làm thế, anh sẽ không buông tha. ”Đơn Triết Hạo muốn truy cứu tới cùng. Tuyệt đối không thể khiến Giản Nhụy Ái chịu tổn thương, còn hung thủ nhỡ ngoài vòng pháp luật. Nghĩ tới việc khắp nơi đều có người muốn dồn Giản Nhụy Ái vào chỗ chết, anh liền rợn cả tóc gáy .

Sắc mặt Giản Nhụy Ái bỗng nhiên tái nhợt, đúng vậy camera ghi lại là Đơn Triết Hạo vì cô mà thiếu chút nữa đã giết Lạc Tình Tình, cái loại tức giận đó không phải là giả. Anh vì cô mà thiếu chút nữa đã vứt bỏ một sinh mạng.

Cô tự nhiên tin tưởng Đơn Triết Hạo yêu cô thật sự. Cho nên, tại sao Giản Nhụy Ái lại không tin anh, tại sao lại muốn chấp vắn anh.

125. Chương 125: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Sắc mặt Giản Nhụy Ái bỗng nhiên tái nhợt. Đúng vậy, trong video thiếu chút nữa thì Đơn Triết Hạo đã vì cô mà giết hại Lạc Tình Tình. Thiếu chút nữa giết Lạc Tình Tình. Ánh mắt tức giận kia không phải là giả, anh vì cô mà chút nữa đã giết một mạng người.

Tự nhiên cô sẽ tin tưởng Đơn Triết Hạo là yêu mình. Cho nên, tại sao Giản Nhụy Ái lại không tin tưởng anh, tại sao lại muốn chất vấn anh.

Trong lòng Đơn Triết Hạo không thể nào tin tưởng Lạc Tình Tình. Nếu không phải là vì cô chắc chắn anh cũng sẽ không nể tình Lạc Tình Tình.

Có lẽ cảnh triền miên trong phòng làm việc là hiểu lầm, tại sao người ta nhất định bắt lấy không thả. Đơn Triết Hạo đều đối với mọi người một cách vô cùng công bằng. Đột nhiên, trong lòng cô nhẹ nhõm hơn thật nhiều.

Mặc kệ tương lai sẽ như thế nào. Mặc kệ ai muốn hãm hại mình. Mặc kệ về sau đường có khó khăn như thế nào. Chỉ cần cô tin tưởng vào Đơn Triết Hạo, như vậy là được rồi.

Thiếu chút nữa cô đã bối vì sự hẹp hòi và ghen tỵ của mình mà trách lầm Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái cứ nhìn gương mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo mà không hề chớp mắt, dường như gương mặt kia tiêu tụy đi một chút, tay của cô không ngừng chạm lên mặt của anh, nở một nụ cười.“Hạo, em tin tưởng anh.”

Một câu nói, khiến Đơn Triết Hạo như nhận được hoàn toàn sự tin tưởng, anh phải cố gắng lắm mới khắc chế được việc không ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực, ngoài miệng nâng lên một nụ cười nồng đậm.

Cụ Duệ Tường nhìn về phía đôi oan gia đang vui mừng kia mà có chút bất đắc dĩ. Nhìn bọn họ ôm nhau thật chặt. Cái hình ảnh ấy giống như kim châm vào trái tim anh. Để cho anh rất không thoải mái.“Các người trở về đi, chuyện này tôi sẽ xử lý. Người đàn ông kia nhất định sẽ bị bắt. Hắn ta và Lạc Tình Tình dám làm ra chuyện này, chỉ cần hắn ta mở miệng nhất định sẽ biết sự thật. Các người cứ ở đó chờ tin tức của tôi.”

Đơn Triết Hạo vỗ cánh tay của Cụ Duệ Tường “Cảm ơn.”

Mang theo Giản Nhụy Ái rời khỏi căn phòng bốc mùi, bọn họ liên tục hít thở không khí trong lành. Cả người giống như thoải mái hơn rất nhiều.

Ngồi ở trong xe Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái có cảm giác như ngồi trong Yun-night Speed (tàu lượn trên không), trái tim vẫn chưa đập ổn định.

Trong lòng Đơn Triết Hạo dâng lên một tia áy náy. Nhưng nếu anh có thể mạnh mẽ hơn, có thể đề phòng Lạc Tình Tình nhiều hơn. Có lẽ chuyện cũng sẽ không xảy ra như thế này. Nhìn Giản Nhụy Ái đau đớn, tim của anh còn đau hơn rất nhiều.

Nhiều khổ sở như vậy, hoảng sợ như thế. Cô đã nhìn đến thi thể tự vọng, khi đó cô vô cùng tuyệt vọng. Đôi mắt ẩn nhẫn một tia đau lòng. Đơn Triết Hạo đưa tay qua ôm chặt lấy bả vai của cô. Để cho cô tựa vào trên vai mình. Bàn tay dịu dàng vuốt ve những sợi tóc mềm mại của cô. Để đầu cô tựa vào vai anh, đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu. Lúc này Đơn Triết Hạo tựa như che chở bảo bối. Trong đôi mắt hiện đầy tia yêu thương.

“Tiểu Nhụy. Để cho em chịu khổ. Thật xin lỗi.”

“Hạo, những gì bọn họ đã gây ra cho Đỗ Đức Minh, nhất định anh phải để cho bọn họ trả giá thật lớn. Nếu như không phải là Đỗ Đức Minh cứu em, chắc chắn hiện tại chúng ta sẽ không được ở bên cạnh nhau.”

“Anh hiểu rồi.” Anh đưa đôi mắt thâm thúy nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của Giản Nhụy Ái, đôi mắt ấy lóe lên một ngôi sao sáng lấp lánh, nó giúp cô bình tĩnh thật nhiều.

“Tình Tình đấy.” Giản Nhụy Ái nhớ tới hình ảnh của Lạc Tình Tình trong camera. Đôi mắt tàn nhẫn như thể muốn hủy diệt cô một cách sạch sẽ, chẳng lẽ cô ta hận cô rất nhiều sao?

Lạc Tình Tình, cô không muốn quan hệ của bọn họ trở nên xa cách như thế. Trong lòng của cô đã đem Lạc Tình Tình làm thành bạn bè. Lạc Tình Tình là con gái duy nhất của dì Tần, cô thiếu dì Tần một mạng, nên trong tiềm thức của cô muốn thay dì Tần chăm sóc cho Lạc Tình Tình, xem như để báo đáp cho dì Tần.

Nhưng, cô ấy lại không cho cô cơ hội, vì sao Lạc Tình Tình lại độc ác như thế.

Đơn Triết Hạo bình tĩnh nhìn Giản Nhụy Ái. Trong con mắt lộ sự quan tâm, bàn tay vuốt ve cái trán nhỏ của cô. “Lạc Tình Tình, hãy giao cô ấy cho cảnh sát xử lý. Chuyện này em không cần suy nghĩ nhiều, chờ cảnh sát ra quyết định đi.”

“Hạo. . . .” Giản Nhụy Ái mềm mại lên tiếng, giọng nói trở nên khàn khàn.

Ngón tay thon dài của Đơn Triết Hạo không nhịn được mà sờ sờ chóp mũi của cô. Vui vẻ cười nói: “Được rồi. Nhiều việc mệt mỏi xảy ra như thế, em cũng mệt mỏi rồi, nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi, về đến nhà anh sẽ gọi em dậy.”

Giản Nhụy Ái quả thật có chút mệt mỏi rồi, phụ nữ mang thai thường sẽ ngủ rất nhiều. Hơn nữa chuyện xảy ra mấy ngày nay. Để cho cô thiếu ngủ nghiêm trọng. Bắt đầu ngáp liên tiếp, vì thế cô nhìn về Đơn Triết Hạo, ngoan ngoãn gật đầu một cái, tìm một chỗ thoải mái, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ một chút.

Bộ dáng lười biếng lúc này, khuôn mặt vốn trắng nõn nay lại có chút mệt mỏi, càng làm cho nó trở nên trắng bệch. Khiến Đơn Triết Hạo vô cùng đau lòng. Nghe tiếng hít thở nho nhỏ. Ngoài miệng nâng lên nụ cười. Không có nghĩ đến Giản Nhụy Ái lại ngủ nhanh như thế.

Chỉ là, như vậy cũng tốt. Nghỉ ngơi một chút, đối với thân thể cô cũng tốt hơn nhiều. Anh cởi áo khoác tây trên người mình xuống đắp lên người cô.

Trong nháy mắt, anh sờ tới dây chuyền Quan Âm trong túi, cầm nó ra, trong lòng rung lên, khi cô phát hiện mình như thế, không biết tâm trạng cô tồi tệ như thế nào nữa.

Anh không khỏi than thở. Đơn Triết Hạo tuyệt đối sẽ không buông tay Giản Nhụy Ái, tỉ mỉ đem dây chuyền Ngọc Quan Âm đeo và cổ cô, giúp cô đắp kín cơ thể.

Đơn Triết Hạo nhếch miệng lên, nở nụ cười ấm áp. Nhìn Giản Nhụy Ái ngủ một cách ngon lành, anh vui vẻ lái xe rời đi.

Khi xe chạy đến cửa nhà họ Đơn. Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái ngủ say, không đành lòng đánh thức cô, động tác cực kỳ cẩn thận, ôm cô về trong phòng. Nhưng không nghĩ đến việc đột nhiên Giản Nhụy Ái lại mở mắt, hai mắt tràn đầy nghi vấn nhìn anh.

Đơn Triết Hạo ngất lỗ mũi nhỏ của Giản Nhụy Ái. “Vật nhỏ nhạy cảm, anh ôm em về phòng ngủ.”

“Ừ.” Giản Nhụy Ái mỉm cười gật đầu một cái, choàng tay qua ôm lấy đôi tay mềm mại của Đơn Triết Hạo. Trong mắt chan chứa tâm tình phức tạp và cảm động.

Bà nội nhìn hai người trở về. Thấy cô không có chuyện gì. Cảm giác khẩn trương trong lòng cũng thả lỏng rất nhiều.

“Bà nội.”

“Trở về là tốt rồi, cái gì cũng đừng nói. Hạo, nhanh đem Giản Nhụy Ái trở về phòng ngủ đi. Nhìn khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt như người chết thế này chẳng tốt chút nào.” Bà nội đau lòng vuốt gương mặt Giản Nhụy Ái. Nhìn sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào của cô. Xoay người phân phó mấy câu với dì Ngọc “Dì Ngọc, ngày mai hầm chút canh bổ máu ăn lót dạ cho Tiểu Nhụy nhé.”

“Đúng vậy.” Dì Ngọc đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái, vội vàng lên tiếng.

“Bà nội, đừng phiền phức như vậy. Con. . . .” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng nói.

“Phiền toái gì chứ nẫu ít thứ tắm rửa là đúng rồi. Hạo, còn đứng đó làm gì nữa. Nhanh ôm Giản Nhụy Ái về phòng đi, không khéo ngã bệnh thì làm thế nào.” Bà nội vỗ vỗ vào vai Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo gật đầu một cái. Ôm Giản Nhụy Ái trở về phòng, nhẹ nhàng đem cô đặt lên trên giường, đắp kín mền. Vào cửa đến đã đắp chăn, động tác đều là ấm áp như vậy. Giống như muốn đem con người ta hòa tan đi.

Nhìn lòng tin như vậy, ấm áp như vậy, người đẹp trai như Đơn Triết Hạo lại vì mình mà làm những chuyện thế, cô không khỏi tức giận, vì mình đã trách lầm anh, không tin tưởng vào anh, thiếu chút nữa liền mất đi anh.

Nước mắt không nhịn được rơi xuống. Nhìn thấy thi thể của Đỗ Đức Minh. Cô không có khóc. Hiện tại cô lại vì Đơn Triết Hạo mà khóc.

Lòng của Đơn Triết Hạo bị nước mắt của Giản Nhụy Ái bắt làm tù binh. Anh bận phải giúp cô lau nước mắt. Mặc cho anh đã lau sạch nước mắt cũ thì nước mắt mới lại xông ra. Người phụ nữ là làm bằng nước hay sao? Chắc là thế rồi.

Anh chỉ có thể ôm chặt cô vào trong ngực. Trấn an nói: “Đừng khóc. Tiểu Nhụy. Đừng khóc nữa. Nước mắt của em khiến anh phát điên.”

Giản Nhụy Ái nghe lời nói của Đơn Triết Hạo. Cô nức nở. Dem gương mặt mình dán chặt vào lồng ngực của anh. Đơn Triết Hạo đối xử thật tốt với cô. “Hạo. Chúng ta kết hôn đi.”

126. Chương 126: Lời Khai Của Vương Hạo

Thật ra thì, cô thật sự rất muốn kết hôn với Đơn Triết Hạo, có lẽ kết hôn cũng sẽ không trở ngại như vậy, cũng sẽ không có nhiều người muốn phá hư tình cảm của bọn họ, cô còn có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Đơn Triết Hạo, còn có cả đứa bé của bọn họ, cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Đơn Triết Hạo dịu dàng nâng gương mặt của cô lên, cúi người hôn lên nước mắt của cô, nhưng không thể trả lời Giản Nhụy Ái, vì vấn đề này đã khiến tim anh sôi trào, làm sao anh lại không muốn kết hôn với cô, có lẽ nằm mơ cũng muốn vĩnh viễn được ở bên cạnh cô.

Tâm Giản Nhụy Ái bất ổn, đưa mắt nhìn con người thâm thúy của Đơn Triết Hạo, đôi mắt xinh đẹp mang theo thật nhiều lo lắng, chẳng lẽ Đơn Triết Hạo lại không đồng ý sao? Trong lòng có chút mờ hồ.

Cô có chút hối hận, tại sao muốn mở miệng đi cầu người ta kết hôn? Giống như mình không thể không có được anh vậy.

Bàn tay Đơn Triết Hạo ôm lấy gương mặt Giản Nhụy Ái “Đứa ngốc, tại sao em lại nói chuyện kết hôn với anh? Chuyện này nê là anh nói mới đúng.” Anh dịu dàng nói.

Giản Nhụy Ái không cách nào tự kiềm chế như ngã vào vũng sâu giữa không trung!

“Tiểu Nhụy, em có biết hay không? Trong mơ anh cũng muốn được kết hôn với em, anh yêu em thật nhiều, đã yêu em đến cảnh giới điên cuồng rồi. Anh đã không thể sống mà không có em, em hiểu chưa?”

Chầm chậm, chầm chậm nói ra, những câu nói vô cùng đơn giản, vô cùng mộc mạc, cũng vô cùng bình thường, nhưng lại đâm vào cõi lòng cô, khiến cô bị kích động không nói ra được lời nào.

Tại sao cô có thể không tin tưởng Đơn Triết Hạo? Tại sao có thể chấp vấn người mình yêu? Những hồi ức kia, anh vì cô mà rơi xuống vách đá, anh vì cô mà trở mặt với Lạc Tình Tình, anh vì cô mà đi đến Maldives phần đầu quên mình, anh vì tôn nghiêm của cô mà không cần bất cứ điều gì cả. Nhớ lại nhiều như vậy, những hình ảnh để cô khắc cốt ghi tâm, tại sao cô có thể hoài nghi tình cảm của anh? Một cổ ấm áp mãnh liệt bao thật chặt lấy Giản Nhụy Ái, gương mặt của cô càng thêm dán chặt vào lồng ngực nóng hổi của Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo thỏa mãn nhắm mắt lại hưởng thụ!

Cô nói lên những yêu cầu này, Đôn Triết Hạo lại liếc nhìn cô, Giản Nhụy Ái sợ tình cảm của bọn họ bị phá hư, không phải là anh không hay nói những lời đó sao?

Có lẽ, anh nên nói chuyện với bà nội một chút, hỏi bà xem muốn chuẩn bị hôn lễ thì phải chuẩn bị những gì?

Bóng đêm phủ xuống, trên bầu trời trở thành một mảng đen tuyền, không có sao trời và trăng sáng, im ắng yên tĩnh, làm cho người ta không hiểu cảm giác sợ hãi.

Trong ga ra tầng ngầm, một người đàn ông bị trói, mà người đàn ông bị trói đó là người có gương mặt vô cùng điển trai, hai mắt màu vàng, trợn mắt đầy giận dữ.

Và người kia chính là Vương Hạo đó!

Phòng dưới đất, còn có hai người khác, bọn họ đều mang một thân thể to lớn và cao ngạo, gương mặt anh tuấn, hai mắt lạnh lẽo và mạnh mẽ. Hai người đó chính là Đôn Triết Hạo và Cự Duệ Tường.

Trước sau Cự Duệ Tường vẫn luôn mặc một bộ quần áo màu trắng, phong cách dịu dàng và lạnh lẽo, trên người tản ra khí lạnh, không người nào có thể địch, “Hạo, người, chúng ta đã mang tới.”

Đôn Triết Hạo nhìn người mặc bộ quần áo màu đen một chút, hai mắt thâm thúy và vẻ mặt bá đạo không ai bì nổi, ở trong mắt của anh tất cả sự vật đều phải do anh thao túng.

Vương Hạo nhìn chằm chằm Đôn Triết Hạo, một chút cảm giác sợ hãi cũng không có, “Mau buông tôi ra.”

Anh dùng lực giấy giữa, cái ghế phát ra tiếng vang khò khè, nhưng sợi dây vô cùng chắc, người bình thường căn bản không cách nào giấy giữa để mở ra, trừ phi Đôn Triết Hạo buông anh ta ra.

Phòng ốc tối đen, bên cạnh Cự Duệ Tường còn có hai thuộc hạ, thấy Vương Hạo không an phận, một quyền đánh vào trên mặt của anh ta.

Khóe miệng Vương Hạo chảy ra tia máu, anh khinh thường bĩu môi.

Đôn Triết Hạo nhìn chằm chằm Vương Hạo, không ngờ Lạc Tình Tình còn là một người đàn ông khác, bàn tay anh vững vàng đoạt lấy cây súng lục do thuộc hạ của Cự Duệ Tường ném tới, ánh mắt biến thành bắc cực, lưu loát cầm súng lục lên, hướng về phía cái trán Vương Hạo.

Khẩu súng màu bạc được lên cò, “Nói, chỉ cần người đem ngọn nguồn mọi chuyện nói rõ ràng, có lẽ tôi sẽ để người một con đường sống.”

“Tôi phải nói cái gì đây, các người nhiều người như thế, bắt một mình tôi, vậy có tính là đàn ông hay không? Đôn Triết Hạo, nên thả tôi ra chúng ta đơn phương đấu với nhau mới đúng.” Vương Hạo đè nén lửa giận trong lòng, nhìn về phía Đôn Triết Hạo, lên tiếng .

Người đàn ông trước mắt căn bản để cho Đôn Triết Hạo nhìn không thuận mắt, cười lạnh, bên môi cong lên tia giễu cợt, ‘một đấu một’? Vẫn chưa có người nào dám đề cập với anh chuyện như thế, Vương Hạo, người cháu này cũng không suy tính mình có bao nhiêu năng lực, lại còn dám tỏ uy phong trước mặt anh

“Bùm” một tiếng, súng lục của Đôn Triết Hạo bốc lửa, ánh mắt sát khí nhìn chằm chằm người đàn ông đang rống to, đáy mắt sờ qua một tia giễu cợt, cái loại công tử như thế này, chỉ biết đùa đùa nghịch nghịch với những âm mưu đơn giản, ngoài ra còn biết làm cái gì nữa chứ?

Vương Hạo nhìn cái chân trúng đạn, cái loại đau để cho anh cố gắng nhịn không thét lên, cái trán toát ra mồ hôi lạnh, “Đôn Triết Hạo, mày không phải là đàn ông A!”

“Bằng” Vừa rồi là một viên đạn, một viên đạn khác lại rơi vào chân còn lại của Vương Hạo, tay đứt ruột xót, chân cũng là một phần thân thể, anh hít vào một hơi lạnh.

Uy phong lâm liệt trước kia đã không còn, sắc mặt tái nhợt, đau đớn đến nước mắt lăn ra.

Anh nở một nụ cười khi dễ, “Sợ chưa? Nói nhanh một chút, nếu không mày sẽ chết rất thê thảm .”

Sắc mặt Vương Hạo kinh sợ đến không biết phải làm gì, mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng, đôi mắt anh chứa đầy sợ hãi: “Mày dám giết tao sao? Tao không phải là người Trung Quốc, hơn nữa tại nước Mĩ tao cũng được coi như người có địa vị, nếu như mày dám đụng đến tao, mày biết hậu quả rồi chứ!”

Còn chưa chờ Vương Hạo nói xong, súng của Đơn Triết Hạo đã chỉ vào cằm của anh, ánh mắt thô bạo nhìn chằm chằm Vương Hạo: “Nói! Tao không có tính kiên nhẫn đâu.”

Lòng bàn tay Vương Hạo cũng đầy mồ hôi, sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt mang nước mắt, khóe mắt nhìn chằm chằm cây súng màu bạc, rất sợ nó cướp cò thật sự, vậy thì anh sẽ rời khỏi nhân thế .

Anh biết tính mạng mình đang ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc, ánh mắt kinh hãi: “Được. được. . . . Tôi nói.”

Đem chuyện ở trên ca-nô, còn chuyện muốn hãm hại Đỗ Đức Minh, tất cả nói trong một lần, thậm chí còn nói cả những chuyện liên quan đến Lạc Tình Tình.

“Tốt lắm, tôi đã nói hết rồi, các người nhanh thả tôi ra đi.” Vương Hạo yêu cầu Đơn Triết Hạo.

Thân thể Đơn Triết Hạo toát ra hỏa khí, hỏa khí giết người, thì ra là mỗi chuyện ở đây đều nhằm hãm hại anh và Giản Nhụy ái, hai mắt ác độc tràn đầy lửa giận, quả đấm trong tay khiến khớp xương vang lên tiếng rần rắc.

Toàn thân anh bộc phát, người bên cạnh cũng kinh hãi cực kỳ, trong lòng Cụ Duệ Tường không ngừng dao động, rất ít khi thấy Đơn Triết Hạo nổi giận như vậy, Cụ Duệ Tường phải chủ động cầm lấy tay Đơn Triết Hạo: “Hạo, bình tĩnh một chút .”

Hai mắt Vương Hạo thoáng qua một tia sợ hãi, anh cũng phát giác ánh mắt trước kia và ánh mắt hiện tại của Đơn Triết Hạo khác nhau, anh như biến thành Con quỷ khát máu, anh hoảng sợ nâng quả đấm lên, không nói chuyện .

“Hạo, bình tĩnh một chút , không nên ra tay, dẫu có giết chết Vương Hạo, đối với chúng ta cũng không phải là chuyện tốt, đưa Vương Hạo đến cảnh sát, đây mới là điều nên làm!” Cụ Duệ Tường khuyên nhủ.

Mắt Vương Hạo bốc lên hi vọng, lời của Cụ Duệ Tường cứu vãn tính mạng anh, xem ra tánh mạng của anh còn được người ta bảo vệ

Trong mắt anh, giết chết Vương Hạo, cũng đơn giản như giết một con kiến, nhưng anh không muốn giết chết Vương Hạo, nguyên nhân lớn nhất là muốn từ từ hành hạ anh ta, để cho anh ta thấm khổ cái gọi là địa ngục trần gian, sống không bằng chết, chỉ có như thế mới là thay Giản Nhụy Ái báo thù.

Vương Hạo hiển nhiên không nghĩ tới ý tứ thâm sâu trong lòng Cụ Duệ Tường, nhìn Đơn Triết Hạo thu súng lục lại, cõi lòng như đang treo trên cây cũng dần được buông lỏng, nhìn về vẻ mặt hung ác của Đơn Triết Hạo, anh coi như là đã lĩnh giáo rồi, có lẽ, anh đã bị Lạc Tình Tình lừa gạt, không có lấy được tiền, phạm thượng đến Đơn Triết Hạo, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không giữ được.

“Giải hấn đi.” Cụ Duệ Tường lạnh lùng phân phó, vung tay lên ý bảo bọn họ rời đi.

127. Chương 127: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa

“Giải hấn đi.” Cụ Duệ Tường lạnh lùng phân phó. Vung tay lên ý bảo bọn họ rời đi.

Đơn Triết Hạo không nói chuyện. Chẳng qua tơ máu trong mắt không có lui giảm. Đối mặt với Đơn Triết Hạo độc ác tàn nhẫn như vậy. Nên khi nói chuyện Cụ Duệ Tường cũng phải mềm mỏng đi mấy phần. “Rõ ràng đã biết mọi chuyện là do Vương Hạo và Lạc Tình Tình làm. Cậu định xử lý Lạc Tình Tình như thế nào.”

Anh biết Đơn Triết Hạo cảm thấy chính mình nợ dì Tần. Cho nên anh không đoán ra Đơn Triết Hạo sẽ đối xử với Lạc Tình Tình như thế nào. Dù sao, ba người bọn họ cũng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên.

“Sẽ xử lí người phụ nữ kia sau.” Đơn Triết Hạo đùa bốn với khẩu súng trong tay . Trong đêm tối, khẩu súng màu bạc phát ra tia sáng chói mắt. Anh tin tưởng Vương Hạo bị bắt. Lạc Tình Tình cũng không làm được trò trống gì.

Nhưng nếu Lạc Tình Tình còn dám tiếp tục làm tổn thương Giản Nhụy Ái. Vậy anh nhất định sẽ không xuống tay lưu tình nữa.

“Vậy còn Nhụy Ái.” Cụ Duệ Tường muốn biết ngày đó Giản Nhụy Ái có bị dọa cho hoảng sợ hay không? Nhưng anh hiểu hỏi như thế có chút kỳ quái. Vì thế chỉ có thể hỏi lái sang chuyện khác.

Bước chân của Đơn Triết Hạo dừng lại. Nghiêng đầu mang theo vài phần lo lắng nhìn Cụ Duệ Tường. Nhưng mấy giây sau ánh mắt lo lắng lập tức bị khí chất bá đạo thay thế.“Cô ấy không sao. Chuyện này đã qua một thời gian rồi. Không cần nói với cô ấy những chuyện này.”

Tính cách của Giản Nhụy Ái lương thiện. Trong lòng cô xem Lạc Tình Tình là bạn bè. Cho nên nếu cho cô biết Đỗ Đức Minh là do Vương Hạo giết. Vậy thì không cần nói cho cô những chuyện khác, tránh cho cô đau lòng.

Đúng vậy, anh sợ nhìn thấy Giản Nhụy Ái khóc. Anh sợ Giản Nhụy Ái sẽ rời bỏ anh. Ở trong lòng Đơn Triết Hạo đã không thể không có Giản Nhụy Ái. Cho nên anh phải đem mọi chuyện giải quyết thật tốt. Để cho cô ở nhà không cảm thấy buồn phiền. Chỉ cần cô hạnh phúc vui vẻ là được rồi.

Nhà họ Đơn

Bà nội cầm tập tài liệu trong tay. Bàn tay hiện đầy nếp nhăn đang run rẩy. Trong đêm tối lặng lẽ rơi lệ.

Đơn Triết Hạo vào đại sảnh liền nhìn thấy bà nội đang ngồi trên ghế sa lon. Nhìn thấy bà nội đang lau nước mắt. Anh thắc mắc: “Bà nội. Làm sao vậy?”

“Hạo. Con đã về rồi.” Bà nội lấy mắt kính xuống. Xoa xoa nước mắt trên mặt.“Không có chuyện gì . Con mau đi ngủ đi. Nhụy Nhi cũng vừa mới ngủ.”

Trên gương mặt anh tràn đầy nghi vấn. Nửa đêm bà nội ngồi trên ghế sa lon. Giống như đang khóc. Bà nội luôn không chế cảm xúc rất tốt. Cho nên chắc chắn đã xảy ra chuyện. Đơn Triết Hạo nhay cảm khê cau mày nói: “Bà nội. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Chính con xem một chút đi.” Bà nội biết cháu trai thông minh. Không thể nào dùng một vài câu mà có thể lừa gạt được anh. Hơn nữa chuyện này anh có quyền được biết.

Khi Đơn Triết Hạo nhìn thấy mấy tờ giấy đó. Trong nháy mắt, sắc mặt đại biến. Tròng mắt hung ác hiện lên vẻ hốt hoảng. Đúng vậy, chính là hốt hoảng.

“Tại sao lại có thể như vậy.” Đơn Triết Hạo không thể nào tin nổi sự thật này. Cha mẹ hắn lại là hung thủ giết chết cha mẹ Giản Nhụy Ái. Cái này khác nào một vở kịch vui với rất nhiều tình tiết máu chó .

Bản đầu bà nội chỉ muốn điều tra nguyên nhân cái chết của cha mẹ Đơn Triết Hạo. Không nghĩ đến cả cha mẹ Giản Nhụy Ái cũng liên lụy vào . Đây cũng là chuyện mà bà không dự đoán đến.

“Hạo. Nhà chúng ta có lỗi với gia đình Nhụy Nhi. Nếu như cha con không uống rượu rồi lái xe. Chạy sai làn đường. Có lẽ cha mẹ con sẽ không phải chết, cha mẹ Nhụy Nhi cũng sẽ không chết . Là nhà họ Đơn chúng ta có lỗi với Nhụy Nhi, khiến con bé trở thành cô nhi. Đều là lỗi lầm của ta.” Bà nội không khống chế được khóc ra thành tiếng. Không nghĩ đến bọn họ lại trở thành hung thủ chết cha mẹ Giản Nhụy Ái.

Đơn Triết Hạo ngăn bà nội lại. Đôi mắt tràn đầy khiếp sợ. Liều mạng bắt mình phải bình tĩnh. Anh không thể sợ .“Nếu. Nhụy Nhi không biết chuyện này. Bà nội, bà không cần nói. Tất cả coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Đúng vậy, anh không thể mất đi Giản Nhụy Ái. Nếu như nói cho Giản Nhụy Ái biết cha mẹ anh chính là hung thủ chết cha mẹ cô. Lấy tính cách của cô, nhất định sẽ không ở chung một chỗ với anh.

Đơn Triết Hạo tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.

“Giấy bọc lửa. Một ngày nào đó Nhụy Nhi sẽ biết. Con bé sẽ càng thêm đau lòng?” Bà nội nhìn Đơn Triết Hạo. Biết Đơn Triết Hạo sẽ làm như vậy. Nhưng giấu giếm cũng không phải là biện pháp có thể giải quyết được vấn đề.

“Bọc không được cũng phải bọc. Bà nội. Bà không cần phải lo lắng. Mọi chuyện đã có con lo liệu.” Đơn Triết Hạo nắm chặt mấy tờ giấy trong tay. Tất cả gân xanh đều nổi lên, tờ giấy nắm trong tay anh phát ra âm thanh xoạt xoạt.

Chuyện đã xảy ra từ mười mấy năm trước. Khi đó, Giản Nhụy Ái vẫn còn là một đứa trẻ. Có lẽ cô cũng không thể nhớ rõ. Nếu đã như vậy thì không cần phải đem nó phơi bày ra ngoài ánh sáng. Cứ để cho nó theo gió mà cuốn đi.

Tin tức đáng sợ như vậy, anh nhất định sẽ mang theo nó xuống mộ. Tuyệt đối sẽ không để Giản Nhụy Ái biết.

“Hạo. Về sau phải đối xử tốt với Nhụy Nhi. Đền bù thật tốt nợ nần mà nhà họ Đơn đã gây ra.” Bà nội bắt đầu dĩ phân phó. Ông trời thật là biết trêu chọc người. Mỗi nhân duyên tốt lại liên qua đến vụ án giết người đẫm máu. Hi vọng tình yêu của Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái sẽ không bị chịu ảnh hưởng.

“Sẽ.” Đơn Triết Hạo kiên định nói. Thân thể cao lớn trở nên cứng rắn.

Toàn bộ đoạn đối thoại của bọn họ đều lọt vào trong tai Lạc Tình Tình đang nghe lén. Lạc Tình Tình muốn đến cầu xin Đơn Triết Hạo bỏ qua cho Vương Hạo, không nghĩ đến lại nghe được tin tức quan trọng. Khóe miệng cô ta nở nụ cười tà ác.

Đơn Triết Hạo nhẹ nhàng mở cửa, trong phòng tối đen. Ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu lên trên người cô. Bóng dáng trong chăn cuộn tròn không biết được hình dáng lồ lộ. Giống như trên sân khấu có nhiều ánh đèn được chiếu đến cùng một lúc. Nhưng chỉ có một ánh đèn chiếu lên người cô mới trở thành tiêu điểm bắt mắt nhất.

Mà Giản Nhụy Ái ở trong mắt Đơn Triết Hạo chính là tiêu điểm được chú ý nhất. Ánh mắt của anh vĩnh viễn đi theo Giản Nhụy Ái.

Anh rón rén đi tới, quỳ gối trước mặt cô, đưa mắt nhìn về mặt yên bình khi ngủ của cô. Cái này đã khiến cho anh bỏ mặc bao nhiêu người phụ nữ khác. Bàn tay Đơn Triết Hạo mang theo chút thô ráp khê vuốt ve gương mặt tinh tế của cô.

Có người động vào, nhìn cô khê cau mày, liếm môi một cái. Sau đó tìm tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

Nhưng chỉ cần một động tác thẹn thùng rất nhỏ của cô, cũng đã động đến tận sâu trong lòng của Đơn Triết Hạo. Đôi môi mềm mại giống như trái cây đông lạnh, có sức hút đặc biệt lớn. Bàn tay Đơn Triết Hạo không nhịn được mà sờ lên.

Giản Nhụy Ái hé mở mắt. Nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn. Giọng nói mang theo vẻ buồn ngủ nói: “Hạo. Anh ở đây làm gì?”

Khóe miệng Đơn Triết Hạo nâng lên nụ cười ấm áp. Giọng nói của Giản Nhụy Ái vì mang theo ngái ngủ mà trở nên có chút khàn khàn. Lại giống như có ma lực, anh tiến lại gần gương mặt của cô. Không chút do dự ngậm lấy cánh môi mà anh quan sát đã lâu. Không thể làm những chuyện khác, ít nhất cũng phải cho anh ít phúc lợi nho nhỏ chứ.

Giản Nhụy Ái bị hôn vẫn có chút mờ mịt. Phản ứng đầu tiên chỉ là ngứa. Theo tiềm thức hơi liếm môi một cái.

Động tác nhỏ như vậy, lại khiến Đơn Triết Hạo giống như được khích lệ. Anh liền bò lên giường, đem Giản Nhụy Ái đang say trong giấc mộng ôm đến trên người mình. Anh cũng sợ đè phải chính đứa bé của mình. Dù sao bụng cô đã rất lớn.

Bàn tay to của anh vuốt ve bụng của Giản Nhụy Ái. Không ngừng di động lên trên. Đôi môi cũng không chịu rời khỏi môi của cô.

Cảm nhận được sự biến hóa của anh. Khiến Giản Nhụy Ái như đang ở trong mộng tỉnh lại . Vội vàng đẩy Đơn Triết Hạo ra. Ngoài miệng khẽ ửng hồng “Hạo. Chúng ta không thể.”

“Anh biết rõ. Nhưng anh không nhìn được. Em biết anh đã thật lâu không có đụng. Đàn ông cố nhìn sẽ tổn thọ. Chẳng lẽ em muốn nhìn.”

128. Chương 128: Giúp Đơn Triết Hạo Tắt Lửa

Cảm nhận được sự biến hóa của anh. Khiến Giản Nhụy Ái như đang ở trong mộng tỉnh lại. Vội vàng đẩy Đơn Triết Hạo ra. Ngoài miệng khẽ ửng hồng “Hạo. Chúng ta không thể.”

“Anh biết rõ. Nhưng anh không nhìn được. Em biết anh đã thật lâu không có đụng. Đàn ông cố nhìn sẽ tổn thọ. Chẳng lẽ em muốn nhìn.”

Còn không chờ Đơn Triết Hạo nói xong, Giản Nhụy Ái đã che môi anh lại. Thật không biết đàn ông các anh nghĩ như thế nào. Ngay cả lời như thế anh cũng nói ra.“Em không cho anh nói như vậy.”

“Vậy làm sao bây giờ.” Đơn Triết Hạo không hề kiêng dè hạ tầm mắt nhìn em trai Đơn Triết Hạo của mình. Có lẽ do cảm dục quá lâu, bây giờ chạm vào Giản Nhụy Ái. Toàn thân liền nổi lên biến hóa .

Cảm giác cổ họng khô nóng. Giống như đem chính mình thiêu đốt.

“Hạo.” Giấc ngủ ngon của Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hạo đánh vỡ. Ánh mắt cô vô tội nhìn. Tầm mắt không bị không chế chuyển qua bộ vị của anh. Ngượng ngùng nghiêng đầu.“Không nên ồn ào. Nhanh đi tắt rồi ngủ.”

“Không muốn. Nhụy Nhi của chúng ta thực tế như vậy. Để ông xã chịu tội. Anh phải làm như thế nào.”

“Được rồi. Em giúp anh.” Giản Nhụy Ái không thể nói lại được Đơn Triết Hạo. Cô phát hiện ở cùng Đơn Triết Hạo đã lâu. Anh càng ngày càng giống như đứa bé. Hoặc là tính tình Đơn Triết Hạo đã vốn là một đứa bé.

Chính cô đã xem lén một ít phim người lớn khi Đơn Triết Hạo không có ở đây. Như vậy cô cũng sẽ có một chút kinh nghiệm. Xem ra hôm nay cũng có tác dụng . Bất quá, Giản Nhụy Ái cảm thấy mình không có tiền đồ, tay cũng khẽ run .

Đơn Triết Hạo không ngăn cản cô. Nhìn dáng vẻ khẩn trương của Giản Nhụy Ái. Liền nói: “Nhanh lên một chút .”

“Anh không cần thúc giục. Em sẽ khẩn trương.” Giản Nhụy Ái đỏ mặt nói. Phim người lớn là nhìn, nhưng đến khi làm mới thấy hơn kém nhau một trời một vực.

Khi cô cho là mình sắp không thể hô hấp được nữa. Rốt cuộc cũng thành công cởi xuống quần của Đơn Triết Hạo. Tiểu Đơn Triết Hạo không thể chờ đợi được hung hăng dựng đứng lên . Trong lòng Giản Nhụy Ái lộ bộ phận giật mình. Trong nháy mắt, cả khuôn mặt liền đỏ bừng

Nhìn Đơn Triết Hạo hoàn toàn nghiêm túc. Giống như đây là chuyện rất bình thường. Cô sắp cảm thấy mặt của Đơn Triết Hạo không có da.

Thật ra thì, chuyện này cũng là để bù đắp. Đơn Triết Hạo cũng chẳng tốt hơn là bao. Nhìn sắc mặt đỏ bừng của Giản Nhụy Ái, anh cảm giác như mình đã nhìn tới cực điểm, sắp sửa bùng nổ.

“Thật thần kỳ, nó trở nên lớn hơn rồi.” Mặt Giản Nhụy Ái đỏ hồng. Nói ra lời nói kinh người.

Giản Nhụy Ái đơn thuần như vậy, Khiến Đơn Triết Hạo không chút phòng bị liền bật cười lớn .“Chúng ta đều làm nhiều lần như vậy, chẳng lẽ em còn không rõ ràng sao.”

“Mỗi lần đều là anh làm. Em lại không nhìn thấy rõ ràng.” Giản Nhụy Ái phản bác lại. Cư nhiên cô và anh lại thảo luận vấn đề như thế. Xem ra cô ở lâu cùng với Đơn Triết Hạo. Da mặt đã được tôi luyện dày giống như Trường Thành. Có thể ngay cả đạn cũng không xuyên qua được .

“Vật nhỏ, có phải là em đang nhắc nhở anh. Về sau khi làm chuyện đó, phải phân công hợp tác sao?” Đơn Triết Hạo ngắt cánh mũi của cô, cố ý trêu đùa nói.

“Mới không có, anh còn nói nữa, em liền không để ý đến anh.” Giản Nhụy Ái bĩu môi muốn rời đi. Đơn Triết Hạo liền kéo cổ tay cô lại.

Đơn Triết Hạo nhìn dáng vẻ đáng yêu của Giản Nhụy Ái, lời nói lúc nãy lại xẹt qua đầu anh. Đem cô nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, trong lòng thấp thỏm bất an. Có lẽ Đơn Triết Hạo bá đạo tự tin, nhưng đối với người con gái ở trong ngực, anh không hề có chút tự tin nào mà chỉ có sợ thôi.

Trong con mắt thâm tình của anh hiện lên vẻ bất an. “Nhụy Nhi, chúng ta kết hôn đi. Cuối tuần lập tức kết hôn, anh không thể đợi được nữa.”

“Tuần sau.” Trong lòng Giản Nhụy Ái nghi hoặc, còn tưởng rằng mình nghe nhầm. Thời gian có phải quá gấp rút hay không. Đơn Triết Hạo tại sao muốn gấp như vậy: “Nhưng là, sẽ không quá vội chứ.”

“Không vội. Anh hận không thể cưới em làm vợ ngay ngày mai. Anh muốn vĩnh viễn cùng em ở đây.” Đơn Triết Hạo khẩn trương nhìn Giản Nhụy Ái. Đúng vậy. Anh nghĩ phải đem Giản Nhụy Ái cột vào bên cạnh mình sớm một chút. Có lẽ, chờ đến khi chuyện kia bị bại lộ, Giản Nhụy Ái sẽ suy nghĩ đến đứa con của bọn họ mà không rời khỏi anh.

Vì có thể cùng Giản Nhụy Ái trường trường cửu cửu. Dù bắt anh làm cái gì anh cũng nguyện ý. Ánh mắt Đơn Triết Hạo tràn đầy kiên định.

“Nhưng.” Giản Nhụy Ái có cảm giác mê mang.

“Không nhưng nhị gì hết, chẳng lẽ em không muốn gả cho anh sao.” Đơn Triết Hạo vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô. Ánh mắt nhu tình như nước. Hai mắt sâu thẳm lóe lên ánh sáng hào quang hấp dẫn.

Giản Nhụy Ái cho là Đơn Triết Hạo hiểu nhầm ý của mình, vội vàng lắc đầu. Cô không muốn làm cho Đơn Triết Hạo hiểu lầm. “Không có, em nguyện ý gả cho anh.”

“Tiểu Nhụy, không cần khẩn trương như vậy, chỉ đùa em thôi.” Đơn Triết Hạo cứng chiều ngắt một bên má của cô. Cảm giác gương mặt cô giống như có nhiều thịt hơn trước. Xem ra mang thai thật sự có thể giúp cho thân thể khỏe mạnh hơn.

“Đơn Triết Hạo.” Giản Nhụy Ái then quá thành giận nắm quả đấm, một cái lại một cái liên tiếp đánh vào lồng ngực Đơn Triết Hạo. Trên mặt ngượng ngùng ửng hồng .

Cô xấu hổ cúi đầu, phát hiện thời điểm bọn họ nói chuyện, Đơn Triết Hạo cũng thủy chung không đem quần kéo lên. Cái tên sắc lang này. Sắc mặt Giản Nhụy Ái cũng đều muốn nhỏ máu rồi, ngay lập tức lườm anh một cái .

“Tiểu Nhụy. Không cần xấu hổ, chúng mình cũng sắp trở thành vợ chồng. Đến lúc đó thân thể của anh sẽ là thân thể của em, thân thể của em cũng là thân thể của anh.” Đơn Triết Hạo nhướn mày mỉm cười nói.

“Cái gì. Không biết xấu hổ.” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng nói, nhưng trên mặt lộ rõ nụ cười hạnh phúc.

Cô rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo. Cố ý đem cái mông dịch ra. Sợ đụng phải nó, bắt quá lúc bọn họ ôm nhau. Nó vẫn cách ở giữa, cô cảm thấy rất khó chịu. Đơn Triết Hạo tại sao lại không đem nó thu hồi lại .

“Anh muốn em là tốt rồi, còn then thùng làm gì.” Về mặt Đơn Triết Hạo trở nên nghiêm túc. “Nhụy Nhi, ngày mai chúng ta đi chọn áo cưới nhé.”

“Được. Tất cả nghe theo sự sắp xếp của anh. Em muốn mặc áo cưới đẹp nhất, làm cô dâu xinh đẹp nhất thế giới, cảm ơn anh đã cho em cơ hội.” Cô tựa vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, khẽ nói.

Đơn Triết Hạo nghe thấy lời cô nói, trong lòng cảm thấy ấm áp. Anh nghĩ đến dáng vẻ Giản Nhụy Ái mặc váy cưới đứng trước mặt mình. Cảm giác các tế bào toàn thân đều tăng vọt.

“Có thể, chúng mình đều muốn cưới. Em xem có phải nên.” Đơn Triết Hạo mập mờ nói ở bên tai Giản Nhụy Ái. Không nhận được thối hơi nóng .

Ngoài miệng nâng lên nụ cười thích thú. Anh đã nhìn thấy sắc mặt Giản Nhụy Ái lập tức hồng trở lại.

“A.” Giản Nhụy Ái cho là Đơn Triết Hạo đã quên chuyện này, không nghĩ đến anh vẫn còn nhớ rõ. Nếu đã không chạy thoát, thì cũng chỉ có thể nhận mệnh. Nhìn cái to lớn kia, cô khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Hung hăng nhắm mắt lại. Tay cầm nó nóng rực. Cái loại nhiệt độ nóng bỏng đó, giống như có một cổ ma lực xông vào trong lòng cô., khiến cho lòng cô cũng không nhận được mà run rẩy.

Có lẽ là cô xoa bóp phù hợp, hoặc là Đơn Triết Hạo nhận được quá lâu. Trong nháy mắt nhìn thấy vẻ mặt anh trầm xuống, cả người giống như tiến vào trong mây. Cảm giác thoải mái làm cho anh hài lòng thở thật sâu .

Thở như vậy càng làm cho Giản Nhụy Ái thêm ngượng ngùng. Xấu hổ muốn tìm một kẽ hở dưới đất mà chui vào. Bàn tay không tự giác muốn rút về, lại bị Đơn Triết Hạo nắm cổ tay lại, đặt trở về chỗ cũ.

Tay của cô cũng chỉ có thể chấp nhận nắm nó, nhẹ nhàng vuốt ve. Giống như là vuốt ve đứa bé. Cứ tỉ mỉ như vậy, cẩn thận, rất sợ làm đau nó. Cô ngay cả thở mạnh cũng không dám.

129. Chương 129: Cô Dâu Xinh Đẹp Nhất

Hôm sau

Giản Nhụy Ái ngồi trên xe Đơn Triết Hạo, sắc mặt khê ửng hồng, trải qua chuyện ngày hôm qua, Đơn Triết Hạo luôn lấy đó để trêu chọc cô, khiến cô hối hận không thôi.

“Tiểu Nhụy, không ngờ công phu xoa bóp của em tốt như vậy, về sau em phải thường xuyên xoa bóp cho ông xã, nếu không em mang thai sẽ làm anh nhận hồng mắt .” Đơn Triết Hạo vừa lái xe vừa trêu chọc cô khi thấy ánh mắt cô đang nhìn ra bên ngoài.

Hôm nay, tâm tình của anh vô cùng tốt, Đơn Triết Hạo đang rất hạnh phúc.

“Đơn. Triết. Hạo.” Giản Nhụy Ái không chịu nổi lời nói trêu đùa liên tiếp của Đơn Triết Hạo, tục ngữ nói không sai, nếu không thể nhận được nữa thì không cần nhận tiếp, lại dám chọc lão tử, cũng không sợ lão tử trở mặt sao?.

“Được, anh không nói, đến tiệm áo cưới rồi.” Đơn Triết Hạo mỉm cười, đem xe dừng ở trước cửa hàng áo cưới.

Giản Nhụy Ái xoay người nhìn thấy cửa hàng áo cưới, mắt mở thật to nhìn chăm chăm vào nó, tiệm áo cưới này là đại lý, lại là đại lý toàn cầu, một bộ y phục bên trong không phải hơn trăm vạn, thì chính là ngàn vạn, tuyệt đối sánh ngang với một chiếc xe sang trọng đắt tiền.

“Đi thôi!” Đơn Triết Hạo dắt Giản Nhụy Ái xuống xe.

Vừa đi vào, ngay lập tức có nhân viên phục vụ vây lại, mà người dẫn đầu kia, cho dù cô không hiểu biết gì về thời trang, nhưng cũng biết đó chính là nhà thiết kế Hồng Kid, người thiết kế áo cưới cho phần lớn minh tinh Hollywood.

“Xin chào, Kid!” Đơn Triết Hạo mỉm cười nói.

Giản Nhụy Ái nhìn bọn họ ôm nhau một cái, xem ra Đơn Triết Hạo rất thân thiết với nhà thiết kế này, khi thấy ánh mắt tán thưởng của Kid nhìn mình, cô vẫn có chút không được tự nhiên.

“Hạo, cô ấy chính là nữ thần, không tẻ, thật có ánh mắt, không trách được lại vội vàng tìm em trở về nước, còn bao cả tiệm áo cưới lớn nhất Trung Quốc, xem ra cô gái xinh đẹp này đã thật sự làm dao động trái tim lạnh lẽo của anh rồi.” Kid mỉm cười, ngón tay xinh đẹp chỉ chỉ, thái độ giống như đang then thùng.

Không trách được trong tiệm không có ai, thì ra là do Đơn Triết Hạo đã bao cả tiệm, không ngờ Đơn Triết Hạo lại quan tâm cô như vậy, cô cảm động nhìn Đơn Triết Hạo .

“Người phụ nữ gốc nghề, cái này thì có gì tốt mà khóc? Ở trong mắt anh em chính là tất cả.” Đơn Triết Hạo đem đầu của Giản Nhụy Ái áp vào lồng ngực mình, tay vuốt ve cái gáy của cô, trong lòng như có một luồng nhiệt vọt qua.

Trai đẹp cùng mỹ nữ ôm nhau trước cửa tiệm áo cưới, quả thật là một bức tranh đẹp, có người qua đường không nhịn được lấy điện thoại di động ra chụp hình.

Kid nhìn đôi vợ chồng son hạnh phúc, mặc dù hắn không muốn phá vỡ, nhưng là thời gian của hắn thật sự không có nhiều lắm, một giây đồng hồ của hắn có thể tổn thất vài chục vạn “Tốt lắm, đại ca, hai người muốn thân thiết thì về nhà, trước tiên thử áo cưới đã.”

Đơn Triết Hạo trừng Kid mấy lần, Kid chỉ có thể vô tội lè lưỡi một cái, bày tỏ hắn không có biện pháp.

Động tác như vậy, khiến Giản Nhụy Ái cảm thấy rất không thoải mái, từ một khắc khi cô bước vào cửa, nhìn thấy ánh mắt của Kid, không nghĩ đến Kid lại lại ẻo lả như vậy, chẳng lẽ.

Bọn họ ngồi trên ghế sa lon, nhân viên phục vụ lập tức bê trà tới, đặt ở bên cạnh.

Giản Nhụy Ái thấy Kid đi vào, dáng vẻ bước đi như thế, làm cho cô vô cùng không chịu nổi, tính tò mò của con gái là lớn nhất, cô rúc vào trong ngực anh, hướng về phía lỗ tai anh nhỏ giọng nói: “Hạo, cái đó... Kid có phải là đồng tính luyến ái không?”

“Ha ha.” Đơn Triết Hạo không thèm cho Giản Nhụy Ái chút thể diện, lớn tiếng cười to, “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy của anh chính là không vừa mắt người khác, tự nhiên lại có thể nghĩ Kid là đồng tính luyến ái, nếu như bị hắn biết, thật sự không biết sẽ đối xử với em như thế nào nữa!”

Giản Nhụy Ái nhìn nhân viên xung quanh đang cười trộm, vội lôi kéo Đơn Triết Hạo đang cười sảng khoái không chút kiêng kỵ, co lo lắng nếu để Kid biết, cô sẽ xấu hổ chết mất, anh nói chuyện lớn tiếng như vậy, có người nào không biết chứ? “Hạo?”

Nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Kid, cô sợ hãi rụt người một cái, núp ở sau lưng Đơn Triết Hạo, không dám nhìn tới vẻ mặt của Kid.

Kid tức giận cực kỳ, bình thường hắn ghét nhất người khác nói hắn là đồng tính luyến ái, sắc mặt khó coi tới cực điểm “Hạo, đây là áo cưới của bà xã anh, tiểu Lục, giới thiệu qua đi.”

Tiểu Lục mím môi quy củ nói xong, rất sợ ông chủ đem tức giận đổ lên người cô “Đúng vậy.”

“Nhanh lên một chút đi!” Gương mặt tuấn tú của Đơn Triết Hạo cười lên như hoa, mày kiếm giương lên, nhìn ra tâm tình của anh tốt vô cùng.

Ngược lại tâm tình của Giản Nhụy Ái không hề tốt, nhưng cô không ngờ lời nói của mình lại đắc tội với người khác, cô không khách khí hướng về phía Đơn Triết Hạo đang hả hê nhéo tay anh một cái, giọng điệu ra lệnh “Không cho cười nữa.”

“Được, tốt. Anh không cười, em mau thử váy đi, đây chính là trai đẹp đồng tính luyến ái tử mĩ giúp em thiết kế.” Hai tay Đơn Triết Hạo cương chiều đặt lên vai Giản Nhụy Ái, đẩy cô vào phòng thay quần áo.

“Chắc chắc. Đơn Triết Hạo anh bại hoại rồi, thật là một người đàn ông sợ vợ rồi.” Kid nhìn vẻ mặt tươi cười của Đơn Triết Hạo, thở dài tiếc nuối nhìn theo bóng dáng người vợ muốn gì được đó, thế giới lại ít đi một đấng mày râu có chủ kiến, nhiều hơn một người đàn ông nghe lời vợ.

Đơn Triết Hạo không khách khí cầm tờ báo ném về phía Kid, thấy vẻ mặt tiếc hận đó của Kid, liền không thoải mái “Thu hồi vẻ mặt hả hê đó của cậu lại, đồ đồng tính luyến ái!”

“Đơn Triết Hạo, anh nói tôi là đồng tính luyện ái, tôi giận anh.” Về mặt Kid xanh mét, ngón tay chỉ vào Đơn Triết Hạo cũng phát run.

“Đồng tính luyện ái!” Đơn Triết Hạo không e ngại tiếp tục nói, về mặt không chút để ý, Đơn Triết Hạo anh lúc nào thì có thể để cho người ta uy hiếp được! Trừ phi là Giản Nhụy Ái uy hiếp.

Kid không thể làm gì được Đơn Triết Hạo, chỉ có thể rống to vì tức giận “Mang cho tôi cốc nước, nước đá.”

Nhân viên kỳ quái nhìn Đơn Triết Hạo, lại có người dám khiêu khích với ông chủ, từ trước đến nay chưa có ai dám đối với ông chủ như thế? Xem ra người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon này không phải là người tầm thường.

Lúc Giản Nhụy Ái vừa từ phòng thử đồ đi ra, ánh sáng từ người cô tỏa ra dường như làm cho người ta chói mắt, mỗi người ai cũng dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô chăm chăm, ngay cả người đang tức giận là Kid cũng bị vẻ đẹp của cô làm chấn động.

Đơn Triết Hạo ngậy người đứng dậy nhìn Giản Nhụy Ái, dáng vẻ xinh đẹp trên người cô, giống như dây cung làm chấn động lòng anh, linh hồn anh giống như bị Giản Nhụy Ái câu mất.

Áo cưới dài trắng tinh, bả vai được khảm vòng hoa, bên hông bị trần châu che kín, cho nên không nhìn ra là cô đang mang thai, đường cong tinh xảo như ẩn như hiện, làm nổi bật hoàn toàn khí chất xinh đẹp của cô, nở rộ giống như một loài hoa mỹ lệ tinh tế.

Cái áo cưới này giống như là được làm riêng vì Giản Nhụy Ái, hoàn mỹ như vậy, giống hệt như thiên sứ.

“Hạo. . . .” Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn Đơn Triết Hạo, nhìn cả phòng đầy người đều đem ánh mắt như nhìn quái vật nhìn cô, khiến cả người Giản Nhụy Ái không được thoải mái.

Đơn Triết Hạo đi tới, hạnh phúc đem Giản Nhụy Ái ôm vào trong ngực, có được người vợ xinh đẹp như vậy, phải chăng anh là người hạnh phúc nhất, giọng nói từ tính vang lên: “Tiểu Nhụy, em thật là đẹp!”

Được Đơn Triết Hạo khen ngợi như thế, sắc mặt cô nhàn nhạt ửng hồng, tựa vào thân thể cao lớn của anh, cho tới bây giờ cô cũng không biết rằng phụ nữ có thai vẫn có thể mặc được áo cưới đẹp như thế.

Hôm nay, cô xinh đẹp giống như công chúa, là Đơn Triết Hạo giúp cô hoàn thành mơ ước “Cám ơn anh.”

Đơn Triết Hạo hạnh phúc mỉm cười, ở bên tai cô vui vẻ nói: “Chỉ cần Tiểu Nhụy thích, dù là sao trên trời, anh cũng hái xuống cho em.”

Giản Nhụy Ái hạnh phúc gật đầu, nghe thấy những lời của Đơn Triết Hạo, làm cho cô cảm động vô cùng, có thể gả cho Đơn Triết Hạo là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời cô. Cô vĩnh viễn sẽ ghi nhớ giờ khắc này, đây là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của cô.

130. Chương 130: Mua Quần Áo Gia Đình

Giản Nhụy Ái hạnh phúc gật đầu, nghe thấy những lời của Đơn Triết Hạo, làm cho cô cảm động vô cùng, có thể gả cho Đơn Triết Hạo là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời cô. Cô vĩnh viễn sẽ ghi nhớ giờ khắc này, đây là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của cô.

Người phụ nữ hạnh phúc nhất là khi được gả cho người đàn ông mình yêu thương mà người đàn ông đó cũng yêu mình.

Kid nhìn hai người đang âu yếm, không nhìn được họ kham mấy tiếng mới làm cho bọn họ tách ra. Đơn Triết Hạo hung hăng trừng mắt mấy lần, Kid chỉ có thể vô tội nhún vai “Ánh mắt cực tốt, áo cưới này thật sự rất thích hợp với cô, có hài lòng không?”

“Hài lòng.” Giản Nhụy Ái gật đầu nhìn về mặt kia của Kid. Giống như anh ta đang giận chính bản thân mình vậy.

“Tốt lắm, Tiểu Nhụy, mặc áo cưới chắc mệt lắm rồi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.” Đơn Triết Hạo đỡ Giản Nhụy Ái ngồi xuống ghế sa lon, bưng một ly trà đưa cho cô, tỉ mỉ giống như rất sợ cô bị mệt. Anh đắm đuối nhìn cô uống hết cốc trà, mới nhận lại cái cốc. Nhìn trên trán cô rịn đầy mồ hôi vội vàng lấy khăn giấy lau giúp cô. “Xem, đều là anh sơ ý, đã biết bụng em lớn rồi còn để em thử quần áo.”

Giản Nhụy Ái cầm lấy khăn giấy lau mồ hôi, tràn đầy cảm động “Không sao, em rất khỏe mạnh, việc thử quần áo này cũng giống như việc sinh hoạt hàng ngày, không làm khó được em đâu.”

“Em đó, cũng chỉ biết cậy mạnh.” Đơn Triết Hạo đưa tay nhéo gương mặt cô, gần đây có phải do Giản Nhụy Ái mang thai nên béo lên hay không? Mặt mũm mĩm nhéo lên cảm giác thích vô cùng.

Giản Nhụy Ái vỗ vỗ tay của anh, vẻ mặt hạnh phúc mỉm cười “Ghét.”

Đơn Triết Hạo nhìn cô mỉm cười, không nói lên lời, cứ ngây ngốc nhìn cô. Anh không biết thời gian Giản Nhụy Ái còn cười vì mình được bao lâu, thật ra thì anh rất sợ nếu như cô biết chuyện kia thì Giản Nhụy Ái sẽ có phản ứng như thế nào.

Có thể vì cha mẹ mà buông tha tình yêu của bọn họ hay không? Anh rất sợ.

“Hạo.” Giản Nhụy Ái thấy ánh mắt đắm chiêu của Đơn Triết Hạo. Lo lắng hỏi “Anh làm sao vậy?”

Đơn Triết Hạo thu hồi suy nghĩ của mình, anh mặc kệ cho dù phải bỏ ra bất cứ thứ gì, chuyện kia nhất định sẽ không để cho Giản Nhụy Ái biết. Bàn tay cầm những ngón tay mềm mại của cô. “Không có gì. Anh chỉ suy nghĩ sau khi chúng mình kết hôn, đứa bé ra đời, cuộc sống sẽ vui vẻ như thế nào.”

Ánh mắt Giản Nhụy Ái sáng lên, kéo tay Đơn Triết Hạo “Hạo, chúng ta đi xem đồ cho bảo bảo đi, quần áo, đồ dùng, đồ chơi, chúng mình sẽ giúp con mua đầy đủ.”

“Được, toàn bộ nghe theo em.” Đơn Triết Hạo cưng chiều nhìn Giản Nhụy Ái. Vẻ mặt ngọt ngào như muốn hòa tan người khác.

Hai người hạnh phúc rời khỏi tiệm áo cưới, cảm giác hạnh phúc cũng nhuộm đầy trong cửa tiệm. Mỗi người cũng đều chân thành chúc phúc cho bọn họ.

Bọn họ tay trong tay đi vào cửa hàng trẻ em, bên trong có đầy đủ mọi đồ, Giản Nhụy Ái cẩn thận vừa xem xét vừa mỉm cười hạnh phúc, đây là lần đầu tiên Đơn Triết Hạo không ghét việc đi dạo phố, lẳng lặng đi theo cùng cô.

Trước kia, mỗi lần cô muốn anh cùng đi dạo phố thì nhất định phải ngàn vời vạn vời, đeo bám dai dẳng, đem mọi lời ngon ngọt dỗ dành thì anh mới chịu đi theo, mà lúc đi rồi nhưng anh cũng sẽ không kiên nhẫn chờ đợi lâu, mỗi cửa hàng chưa được mấy giây liền giục rời đi, chỉ hận không thể đi dạo phố xong trong mấy giây; hoặc là vào trong cửa hàng cũng chỉ nghịch điện thoại.

Sau đó cô cũng không rủ Đơn Triết Hạo cùng đi dạo phố nữa, mà rủ Trác Đan Tinh tay trong tay đi dạo phố. Một mối cũng có thể đến tiệm trà sữa bên cạnh uống trà sữa, những thứ này Đơn Triết Hạo đều không cho phép, bởi vì anh cho rằng tiệm trà sữa không vệ sinh.

Có lẽ, sức hấp dẫn của đứa bé rất lớn, thấy anh chọn đồ chơi rất vui vẻ, hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi gì.

“Tiểu Nhụy, em cảm thấy xe hơi nhỏ như thế nào.” Đơn Triết Hạo nghĩ muốn cho đứa bé ngồi xe hơi nhỏ chơi.

“Không cần, chiếc xe lớn như vậy, bảo bảo ra đời còn nhỏ cần bản là không dùng được, chỉ lãng phí tiền mà thôi.” Giản Nhụy Ái giải thích.

Tiền, Đơn Triết Hạo không thiếu nhất chính là tiền, hơn nữa chiếc xe nhỏ này cần bản không đáng tiền. “Nhân viên phục vụ, gói chiếc xe này lại cho tôi.”

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo, biết việc mà anh đã muốn làm thì không thể ngăn cản được, cho nên cũng không thèm quăn anh. Dù sao tiêu cũng không phải là tiền của mình, ánh mắt của cô bị hấp dẫn bởi bộ đồng phục gia đình.

Đã từng, cô rất muốn cùng chồng và con mặc bộ quần áo đồng phục này đi dạo phố. Cô nhìn quần áo dành cho cha mẹ và con mà ngẩn người. Chỉ là, Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo không thích loại quần áo cho cha mẹ và con này, bỗng chốc ánh mắt trở nên có chút ảm đạm.

“Tiểu Nhụy, em thích chúng, vậy thì mua.” Đơn Triết Hạo nhìn vẻ mặt tràn đầy yêu thích của Giản Nhụy Ái.

“Thật, nhưng mua là nhất định phải mặc.” Giản Nhụy Ái không nghĩ đến Đơn Triết Hạo sẽ đồng ý mua những thứ đồ này. Cô hơi giật mình một chút, cũng không biết tại sao gần đây thái độ của Đơn Triết Hạo lại thay đổi lớn như vậy.

Đơn Triết Hạo khó khăn nhìn quần áo dành cho cha mẹ và bé, hoàn toàn không phải là phong cách thời trang của anh, cắn răng nghiêng lợi đồng ý “Được, anh sẽ mặc, liền mua.”

Hình ảnh hạnh phúc của bọn họ giống như cây đao đâm mạnh vào tim Lạc Tình Tình, tà ác mỉm cười, ánh mắt ghen tỵ đầy căm giận, bàn tay không tự giác nắm chặt.

Đơn Triết Hạo quá nhẫn tâm, cô đã tỉ mỉ lên kế hoạch nhưng lại bị anh phá hư. Hơn nữa còn hạnh phúc cùng Giản Nhụy Ái đi mua áo cưới, đi dạo phố. Cô đã từng rủ anh đi dạo phố cùng nhưng ngay cả nhìn anh cũng không thèm nhìn một cái. Nhưng lại có thể đi cùng Giản Nhụy Ái như vậy.

Nếu anh cho rằng chỉ cần đem Giản Nhụy Ái cột vào bên người, thì chuyện kia cũng sẽ không bị bại lộ. Anh có thể vĩnh viễn cùng Giản Nhụy Ái ở chung một chỗ.

Tốt, Đơn Triết Hạo anh có thể độc ác như vậy, thế thì đừng trách tôi vô tình. Anh muốn có được Giản Nhụy Ái, tôi nhất định sẽ không để cho anh được như ý.

Lạc Tình Tình cười âm hiểm, cầm di động, bấm dãy số điện thoại quen thuộc “Giản Nhụy Ái, nếu muốn biết cái chết của cha mẹ cậu không phải là ngoài ý muốn, thì tốt nhất cậu đừng lên tiếng.”

Giản Nhụy Ái khẽ cau mày, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Đơn Triết Hạo đang xem đồ chơi.

Giọng nói từ trong điện thoại truyền đến “Chỗ mình có chứng cứ, chứng minh tai nạn xe cộ của cha mẹ cậu không phải là ngoài ý muốn, mà là bị người ta hại chết.”

“Cậu nói láo.” Trong lòng Giản Nhụy Ái hốt hoảng, kèm theo cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

“Là sự thật, cậu hãy đến quán cà phê sát vách, tớ đem tài liệu cho cậu. Tớ hi vọng cậu có thể đến một mình, nếu không, cả đời này cậu hãy sống trong ảo mộng đi.”

‘Tút..tút.’ điện thoại truyền đến âm thanh ngắt máy, trong lòng cô hoảng hốt, Giản Nhụy Ái biết Lạc Tình Tình sẽ không lừa gạt mình.

Cô đưa mắt nhìn Đơn Triết Hạo đang tỉ mỉ chọn đồ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh đi dạo phố tỉ mỉ để ý như thế.

“Hạo, em đi nhà vệ sinh một chút.” Cô không ngăn cản được lòng hiếu kỳ của mình, cô muốn biết lời nói của Lạc Tình Tình là có ý gì.

“Được, cẩn thận một chút.” Đơn Triết Hạo không yên lòng nói.

“Được.” Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, xoay người liền rời đi.

Cô không biết tại sao Lạc Tình Tình lại nói như vậy, cái chết của cha mẹ cô không phải là ngoài ý muốn. Vậy thì vì cái gì, qua nhiều năm như vậy, cô lại hoàn toàn không hay biết chút nào.

131. Chương 131: Gả Cho Con Trai Kẻ Thù

Trong quán cà phê, âm thanh trữ tình dịu dàng của đàn Violin, trong trẻo giống như tiếng suối.

Mới vừa vào cửa, Giản Nhụy Ái lập tức nhìn thấy Lạc Tình Tình vẫy tay với mình.

“Nhụy Ái, mau ngồi đi.” Lạc Tình Tình bưng cà phê lên khế hộp một ngụm, miễn cưỡng nhướn mắt nói.

Giản Nhụy Ái làm sao còn tâm trạng uống cà phê, đứng ngồi không yên “Tình Tình, cậu muốn nói gì thì nói nhanh lên một chút.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Lạc Tình Tình rơi vào chiếc nhẫn màu vàng trên tay Giản Nhụy Ái. Trong lòng khinh thường “Nhụy Ái, chuyện kia thật ngại, nhưng đó không phải là chủ ý của mình, tất cả đều là chủ ý của Vương Hạo, là tôi bị ép buộc phải nghe theo người ta sai bảo. Thấy cậu không sao là tôi yên tâm, nếu không tôi sẽ tự trách mình đến chết.”

“Không sao, Tình Tình, cậu không cần quan co lòng vòng, những lời cậu nói trong điện thoại rất cuộc là có ý gì.” Giản Nhụy Ái tuy ngốc nhưng cũng biết Lạc Tình Tình đang giả vờ. Nếu như không phải là chủ ý của cô ta, thì cô ta có thể đến nói với Đơn Triết Hạo. Nhưng cô ta không đến gặp Hạo chứng minh căn bản là muốn dồn cô vào chỗ chết.

“Nhụy Ái, chuyện của bác trai bác gái, tôi thật sự không muốn làm tổn thương cậu. Nhưng mà tôi phải nói cho cậu biết, tôi không muốn để cho hai chúng ta sống trong ảo tưởng của chính mình.” Lạc Tình Tình cố ý nuốt nước bọt mấy cái, khiến bầu không khí trở nên có chút nghiêm trọng hơn.

“Cái gì.” Giản Nhụy Ái ngừng hô hấp, đã nhiều năm trôi qua giờ lại nghe thấy tin tai nạn xe cộ của cha mẹ không phải là tự nhiên mà là do người khác cố ý sắp xếp. Tâm tình này đã không có ngôn ngữ nào để diễn tả.

Nhìn vẻ mặt như muốn nói lại thôi của Lạc Tình Tình, cô đã suy đoán đến những tình huống nghiêm trọng nhất, chân tướng khó nói ra như vậy. Giản Nhụy Ái lo lắng sợ hãi, rốt cuộc Lạc Tình Tình muốn nói điều gì?

Cha mẹ chết, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

“Tình Tình, cậu nói nhanh một chút, cha mẹ tôi mất nhiều năm như vậy, làm sao cậu xác định được là cha mẹ tôi chết oan uổng.”

Lạc Tình Tình nhìn hai tròng mắt kiên định của Giản Nhụy Ái. Theo bản năng cup mắt nhìn tài liệu, mắt lóe lên chút mâu thuẫn, khó nhọc nói: “Nhụy Ái, tôi sẽ nói với cậu, cậu không cần kích động, cho cậu xem cái này, cậu sẽ hiểu.”

Giản Nhụy Ái hoang mang cầm lấy tài liệu, lật ra xem, bàn tay cô đã run rẩy, sắc mặt suy sụp, trong nháy mắt cả người liền biến hóa cực lớn.

Con người khi còn sống việc đời thật khó liệu, những chữ viết chói mắt trong đó, giống như là cái gai đâm sâu vào trong lòng cô, càng làm cho cô thêm sợ hãi.

Giản Nhụy Ái cố nén nước mắt trong hốc mắt “Tình Tình, tại sao cậu lại muốn làm như vậy. Cậu hại tôi thiếu chút nữa bị thất thân. Hiện tại lại đem những thứ giấy rách này đến để xúi giục tôi, cậu cho rằng tôi sẽ tin tưởng lời của cậu sao.”

“Nhụy Ái, sao cậu có thể nói như vậy, tôi đâu muốn hại cậu, đó là do bị người khác ép buộc, nhưng tài liệu này hoàn toàn là thật, nếu không cậu có thể đi hỏi Đơn Triết Hạo, xem anh ta nói như thế nào.” Lạc Tình Tình nhướn mi, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái lại thông minh như vậy nhưng cũng đều nằm trong sự tính toán của cô ta.

“Đừng giả bộ, Lạc Tình Tình, vì di Tàn đã giao phó nhờ chăm sóc cậu, nên tôi nhịn cậu ở khắp nơi. Nhưng cũng không cần chen ép người quá đáng. Đừng tưởng rằng tôi không biết. Tôi chỉ không muốn vạch trần mà thôi. Tình yêu của tôi cùng Đơn Triết Hạo sẽ không vì bất kỳ xúi giục gì mà tan vỡ. Đây là chiếc nhẫn độc nhất vô nhị Đơn Triết Hạo dành cho tôi. Anh ấy yêu tôi, cậu không còn cơ hội đâu cho nên cậu buông tay đi.”

Giản Nhụy Ái nói xong liền xoay người rời đi, cô không dám nhìn Lạc Tình Tình. Thật ra những lời đó lại giống như ma quỷ đang gào thét trong lòng cô.

Lạc Tình Tình cười cười nhìn bóng lưng hốt hoảng của Giản Nhụy Ái. Giản Nhụy Ái cố giả vờ trấn định, lời nói khí thế mạnh mẽ cũng không biết đang suy nghĩ gì. Chuyện phát triển đến bước này thì để xem hai người còn có thể ở chung một chỗ. Có lẽ sắp tới sẽ có kịch hay, cô vô cùng mong đợi.

Đơn Triết Hạo không nghĩ đến Giản Nhụy Ái lại đi lâu như vậy. Vừa định đi ra cửa tìm cô, lại thấy vẻ mặt Giản Nhụy Ái tái nhợt đi về phía mình. Vẻ mặt kia của cô khiến anh có dự cảm không tốt. Anh mỉm cười đi về phía cô đang cúi đầu, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy? Sao sắc mặt kém như thế? Có phải là do thử quần áo mệt rồi. Nếu không chúng ta không đi dạo phố nữa, cùng nhau trở về thôi.”

Giản Nhụy Ái hoảng hốt bắt lấy cánh tay Đơn Triết Hạo, ánh mắt tin tưởng ngược lên nhìn anh. Khuôn mặt tuấn tú tràn đầy dịu dàng đó nhất định sẽ không gạt cô. Cô cắn môi, mắt đầy nước, nói: “Hạo, anh nói thật cho em biết, cái chết của cha mẹ em là ngoài ý muốn, Có đúng hay không?”

Thân hình cao lớn của Đơn Triết Hạo cứng đờ vì kinh sợ, trán toát mồ hôi lạnh, trong lòng lo lắng. “Tiểu Nhụy đừng nghe ai nói bậy, không cần nghĩ quá nhiều.”

“Em không muốn nghe lời an ủi.” Giản Nhụy Ái cố tỉnh táo lại, lời nói có vẻ kích động “Cha mẹ anh có phải là hung thủ giết chết cha mẹ em không? Anh nói đi.”

“Tiểu Nhụy, em nói linh tinh cái gì thế. Hôm nay em quá mệt rồi, chúng ta về nhà nghỉ ngơi trước đã.” Đơn Triết Hạo cố gắng giữ bình tĩnh, rốt cuộc giấy không bọc được lửa, điều phải đến cũng sẽ đến.

“Về mặt này của anh. Có phải là đã sớm biết không, có phải hay không?” Giản Nhụy Ái nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Đơn Triết Hạo. Thái độ của anh đã nói cho cô biết rất rõ ràng. Chuyện này là thật, cô lão đảo mấy bước.

Đơn Triết Hạo đón được Giản Nhụy Ái sắp ngã, đau lòng nhìn sắc mặt trắng bệch của cô. “Tiểu Nhụy, mặc kệ có phải là thật hay không, nhưng anh yêu em, anh sẽ ở cùng em.”

Âm thanh của bọn họ đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều. Mọi người đều vây quanh Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái.

Thật. Là thật.

Giờ khắc này, Giản Nhụy Ái không khống chế được bật khóc. Cô vô lực ngã ngồi ở trên mặt đất. Giản Nhụy Ái đau khổ như vậy. lại càng hấp dẫn nhiều người quan sát hơn.

Mọi tế bào của Đơn Triết Hạo đều sục sôi. Nhìn Giản Nhụy Ái đau lòng khóc. Mọi cao quý tôn nghiêm của anh đã hóa thành hư không. Trong mắt chỉ có Giản Nhụy Ái. Anh kéo cô lên, hung hăng ôm vào trong ngực, động tác quen thuộc. Anh dường như cảm giác được cô muốn rời khỏi của mình. “Tiểu Nhụy, cầu xin em không nên như vậy. van xin em.”

“Tại sao, anh tại sao không nói cho em, tại sao không để cho em biết rõ mọi chuyện. Tự nhiên em lại gả cho con trai của kẻ thù giết cha mẹ mình. Anh khiến em trở thành người bất nhân bất nghĩa. Như vậy anh sẽ cảm thấy vui vẻ sao?” Giản Nhụy Ái điên cuồng giống như một kẻ điên liên tiếp đánh vào lồng ngực Đơn Triết Hạo. Cô không khống chế nổi cảm xúc của mình nữa, sắp bộc phát tới cực điểm.

Lời nói nghiêm trọng như vậy, xẹt qua thật sâu khiến trái tim Đơn Triết Hạo chảy máu. Rất đau, anh phải khắc chế tính khí của mình. Mặc cho Giản Nhụy Ái cố tình gây sự. Dù sao tin tức này cũng là đã kích quá lớn đối với cô.

“Tiểu Nhụy, em đánh đi. Nếu như đánh có thể làm cho em bình tĩnh lại, em cứ đánh đi. Nhưng cầu xin em đừng rời bỏ anh. Đừng bảo anh là con trai của kẻ thù giết chết cha mẹ. như vậy không công bằng cho anh. Anh yêu em trước rồi mới biết chuyện kia. Không cần lại trách anh được không?”

“Ô ô ô ô.” Giản Nhụy Ái đánh đến không còn hơi sức. Chỉ có thể dựa vào trong ngực Đơn Triết Hạo, lớn tiếng khóc .

Đơn Triết Hạo biết mình nợ Giản Nhụy Ái. Anh cái gì cũng không làm được. Chỉ có thể lặng lẽ ở bên cạnh cô, đợi khi cô khóc đủ sẽ giải thích .

132. Chương 132: Giản Nhụy Ái Tự Sát

Chỉ chốc lát sau, Giản Nhụy Ái cũng tỉnh táo lại, từ từ tiếp nhận tin tức kinh sợ đó, gương mặt xinh đẹp mỉm cười lạnh nhạt: “Hạo, em muốn trở về Quán Nhân Ái.”

“Anh đi cùng em.” Đơn Triết Hạo đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái đau khổ như vậy, hiện tại cô đang rất đau lòng, rất đau, anh chỉ có thể tận lực thỏa mãn cô.

“Không, em muốn tự mình đi.” Giản Nhụy Ái biết mình phải rời đi, nếu không, chuyện gì cũng không thể rõ ràng được?

Cô muốn đến Quán Nhân Ái, chỉ có về đó Đơn Triết Hạo mới chịu đồng ý, mới bằng lòng buông cô ra.

Đơn Triết Hạo nhìn thân hình nhỏ bé yếu đuối mới một giây trước vẫn còn tươi cười vui vẻ mà bây giờ đang đau khổ khóc lóc, anh rất muốn dừng cảm mà ôm cô vào trong ngực, không để cho cô rời đi.

Nhưng lúc này anh chỉ có thể lựa chọn buông tay, bất chợt bàn tay nắm chặt lại, nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái rồi nặng nề gật đầu đồng ý. Chỉ thế thôi đã khiến anh phải tốn mất bao nhiêu sức lực cùng dũng khí.

Giản Nhụy Ái xoay người rời đi, nhưng lúc xoay người nước mắt không khống chế được trào ra, cô kéo thân thể mệt mỏi, từ từ đi, xuyên qua đường cái, xuyên qua dòng người, giống như Cô Hồn Dã Quỷ (người không có nơi nương tựa).

Hiện tại cô không muốn đến Quán Nhân Ái, cô không muốn nói chuyện với bất kỳ ai, chỉ muốn lẳng lặng yên tĩnh ở một mình.

Ánh mắt Giản Nhụy Ái vô hồn nhìn về phía ghế dài trong công viên, ngồi ở trên ghế dài, cả người núp trong ghế, hai cánh tay vòng chặc đầu gối, cúi đầu vào bên trong cánh tay mình, cả người không ngừng run rẩy, thân thể mỏng manh ở trong không khí lạnh lẽo của màn đêm càng thêm ảm đạm vô lực.

Cách đó không xa, Đơn Triết Hạo đang nhìn cô chằm chằm, từ khi cô rời đi, Đơn Triết Hạo đều đi theo phía sau cô, lẳng lặng cùng với vẻ mặt khổ sở, tim của anh co rút đau đớn, nguyên nhân cái chết của cha mẹ là đã kích quá lớn đối với cô, hơn nữa tâm hồn cô yếu ớt như vậy, lúc này cô làm thế nào chịu nổi?

Anh yêu cô, đau lòng cho cô, điện thoại vang lên: “A lô. . . .” Anh hít mũi một cái, viền mắt không nhận được mà nhàn nhạt sương mù.

“Hạo, những tư liệu kia bị Lạc Tình Tình trộm đi.”

Trong loa, lời nói giống như có tác dụng dẫn đường, trong nháy mắt hơi thở ma quỷ của Đơn Triết Hạo liền bộc phát, bàn tay cầm di động nắm thật chặt, lại là Lạc Tình Tình, đáng chết!

Trong lòng anh giống như bị ma quỷ chiếm lĩnh, ánh mắt phun ra tia lửa, bấm dãy số quen thuộc, âm thanh nói chuyện giống như Satan từ trong địa ngục truyền tới: “Y Thiếu Thiên, từ hôm nay trở đi tôi không muốn nhìn thấy Lạc Tình Tình nữa, không tiếng động giải quyết đi.”

“Được!” Y Thiếu Thiên không biết tại sao Đơn Triết Hạo lại như thế? Bất quá nghe giọng điệu của anh có vẻ như không được tốt, cũng không dám hỏi nhiều.

Tập đoàn Đan Thị muốn cho người nào vô duyên vô cớ biến mất có rất nhiều phương pháp, chính phủ muốn truy cứu cũng không có biện pháp.

Giản Nhụy Ái khóc mệt, mới đứng lên định đi, chân hình như do ngồi xổm lâu, nên đi lại có chút bất tiện.

Trong người mang thai, cộng thêm khóc lớn một hồi, tinh thần trở nên mơ hồ, tâm trạng cũng có chút hoảng hốt, bất tri bất giác đã đi ra khỏi đường dành cho người đi bộ.

Đột nhiên, một chiếc xe Zambia vội vàng chạy về hướng cô, trước một giây bị đụng phải, thân thể cô liền bị người khác ôm lấy bay lên không trung.

Đơn Triết Hạo ngồi trên xe nhìn thấy cảnh này, trái tim đều run rẩy, giống như trời đất sắp nổ tung, anh kêu lên một tiếng định chạy xuống xe, lại nhìn thấy Cụ Duệ Tường cứu cô.

Cánh tay đang muốn mở cửa xe liền dừng lại, anh biết Giản Nhụy Ái không muốn gặp anh, cô đang bị hù sợ, cho nên anh không thể lại xuất hiện trước mắt cô, làm cho cô hốt hoảng.

Nhìn thấy cô vì mình mà liên tiếp gặp nạn, trong lòng anh khẽ chua xót, nắm thật chặt quả đấm, từ từ áp chế cảm xúc trong lòng.

Giản Nhụy Ái cảm giác thân thể mình như bay lên trời, trong đầu trống không, thời điểm thân thể cô chạm đất, ý thức mới trở về, sau đó liền nghe được một giọng nói quen thuộc ở bên cạnh: “Nhụy Ái, em không sao chứ! Tại sao lại không cẩn thận như vậy? Bằng qua đường thì phải nhìn xe cộ, Hạo đâu?”

Nghe thấy cái tên quen thuộc, thân thể Giản Nhụy Ái run rẩy theo phản xạ, ánh mắt từ từ quay lại, nhìn chằm chằm vào Cụ Duệ Tường, tại sao những lúc tinh thần cô sa sút anh đều xuất hiện trước mặt cô, bảo vệ cô.

“Làm sao vậy?” Cụ Duệ Tường nhảy cảm nhìn Giản Nhụy Ái, cảm giác tâm tình cô có cái gì đó không đúng, thấy hốc mắt cô hồng hồng, đã xảy ra chuyện gì? “Đừng khóc, anh gọi điện thoại cho Hạo tới đón em.”

Giản Nhụy Ái nghe thấy thế, cả người lại run rẩy, đoạt lấy điện thoại trong tay Cụ Duệ Tường, sau đó vứt bỏ, nhìn thấy điện thoại di động vỡ thành bốn năm mảnh trên mặt đất, cô phản ứng kịp, nhặt điện thoại di động lên “Thật xin lỗi, em không cố ý.”

Anh đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái không ngừng nói xin lỗi, cũng hiểu cô khóc thút thít là vì Đơn Triết Hạo “Không có chuyện gì.”

Đơn Triết Hạo ở trên xe, nhìn bọn họ tranh chấp, mặc dù anh nghe không rõ bọn họ đang nói chuyện gì, nhưng Đơn Triết Hạo đoán được, Cụ Duệ Tường muốn gọi điện thoại cho anh, lại bị Giản Nhụy Ái ném đi động đi, suy nghĩ như vậy làm cho lòng anh run sợ, Tiểu Nhụy, em thật không cách nào để tiếp nhận sự thật, thật sự không thể tha thứ cho anh sao?

Không thể! Anh không thể để chuyện này xảy ra, anh tuyệt đối sẽ không để Giản Nhụy Ái rời khỏi mình.

Bàn tay nắm chặt tay lái, kiên định rời đi, bởi vì anh biết rõ Cụ Duệ Tường sẽ chăm sóc tốt cho cô, hiện tại anh phải để Giản Nhụy Ái được yên tĩnh, quần quít chặt lấy chỉ càng gây sức ép cho cô, nhưng nếu như anh biết rời đi như vậy, vĩnh viễn sẽ phải rời xa Giản Nhụy Ái, đánh chết anh cũng sẽ không rời đi.

“Tại sao anh không để cho em chết đi?” Nếu như vừa rồi không kéo cô lại, cô cứ như vậy chết đi, thì hiện tại trong lòng cũng sẽ không phải đau đớn nữa.

Cụ Duệ Tường kinh hãi, không ngờ chuyện lại nghiêm trọng như vậy, thì ra cô không phải là không nhìn đường, mà là vốn có ý định muốn tìm cái chết “Giản Nhụy Ái, em đang làm gì vậy? Làm sao lại tùy tiện muốn chết?”

“Không chết, em sẽ đau lòng đến chết, em sẽ tự trách mình đến chết, em lại yêu con trai của kẻ thù giết chết cha mẹ mình, em nên làm cái gì bây giờ?”

“Cái gì?” Cụ Duệ Tường cũng bị Giản Nhụy Ái dọa sợ, có chút không kịp được giọng nói của mình, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến em có bộ dáng như vậy, em cũng không thể coi thường mạng sống của mình, một khi còn có hô hấp, thì sẽ phải dũng cảm sống tiếp, không được dễ dàng nổi giận vứt bỏ dũng khí như vậy, em không thấy... thất vọng với mình sao?”

“Em yêu Đơn Triết Hạo, nhưng cha mẹ Đơn Triết Hạo lại là hung thủ giết chết cha mẹ em, nếu như em cùng Đơn Triết Hạo ở chung một chỗ, em thật sự có lỗi với cha mẹ em, hơn nữa em còn vì Đơn Triết Hạo mà sinh con dưỡng cái, như thế làm sao em có thể xuống dưới suối vàng gặp cha mẹ em, em là con gái bất hiếu.”

“Đứa ngốc, ai nói em có lỗi với cha mẹ, có cha mẹ nào lại không hi vọng con mình được hạnh phúc, cha mẹ em cũng hi vọng em có thể hạnh phúc.” Cụ Duệ Tường dịu dàng nhìn Giản Nhụy Ái, nước mắt của cô làm tim anh đau nhói, cũng không biết từ lúc nào tim của anh đã bắt đầu từ từ biến hóa theo sự biến đổi tâm tình của cô.

Giản Nhụy Ái khẽ quay đầu, nhìn chiếc xe đi đến, cánh tay nhỏ bé của cô không tự chủ nắm chặt, rất chặt, rất chặt. Giống như dùng hơi sức toàn thân tập trung lên bàn tay nhỏ bé của mình.

133. Chương 133: Dẫn Em Đi

Cô thật sự rất mệt mỏi, mệt mỏi đến nỗi một chút hơi sức cũng không có, tại sao lòng của cô lại đau như vậy?

Giản Nhụy Ái khẽ nhắm mắt không nhìn đến Cự Duệ Tường lạnh nhạt mở miệng: “Năm tuổi, cha em là trưởng thôn trong làng, dựa vào sức lực của mình bảo vệ được đất đai của tất cả mọi người trong làng, khiến mọi người không phải chịu nỗi khổ sống lang thang, ngày đó tất cả mọi người đều rất vui vẻ, mẹ mua quần áo mới cho em, cha lái xe dẫn cả nhà đi ăn mừng, không ngờ.”

Toàn thân cô run rẩy, những kí ức đau khổ kia giống như cơn trùng gặm cắn trong đầu cô, khiến cho cô đau đến hít thở không thông.

Cự Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái xúc động, bàn tay đặt ở bả vai cô ” Nhụy Ái, không nên xúc động, không có chuyện gì!”

Anh nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong ngực, dịu dàng vỗ về sau lưng cô, cho cô cảm giác an ủi vô tận, cho đến khi Giản Nhụy Ái từ từ khôi phục lại bình tĩnh.

Không biết từ lúc nào cô đã khóc ướt hai má, gượng cười, cố gắng áp chế sự đau đớn trong lòng mình.

“Cha mẹ vì bảo vệ em, cho nên cả hai đều qua đời ở trước mặt em. Em vĩnh viễn nhớ khắp người bọn họ đều là máu, có máu bắn vào trên người em, bàn tay đều là máu tươi.”

Không đợi Giản Nhụy Ái nói xong, cánh tay Cự Duệ Tường liền ôm lấy Giản Nhụy Ái chặt hơn, đau lòng vì quá khứ của cô “Đừng nói tiếp, đừng nói tiếp. Tất cả đã là quá khứ, không có việc gì.”

Cô đã từng cho rằng cái chết của cha mẹ chỉ là ngoài ý muốn, hiện tại cô biết cha mẹ là bị người khác hại chết, cô vĩnh viễn sẽ không quên thù hận, cho nên cô không có cách nào để bình tĩnh đi gặp Đơn Triết Hạo, cũng không biết phải đối mặt với người nhà họ Đơn như thế nào?

Cự Duệ Tường đau lòng không hề che giấu, anh đang vì Giản Nhụy Ái mà đau lòng.

Thân thể mềm mại của Giản Nhụy Ái hung hăng chấn động, mãnh liệt ngẩng đầu, khát vọng nhìn Cự Duệ Tường, cô biết Cự Duệ Tường là cọng cỏ cứu mệnh của mình, anh nhất định sẽ giúp đỡ cô “Duệ Tường, dẫn em rời đi có được không?”

Đúng, cô không muốn đợi ở chỗ này, cô không muốn đối mặt với bà nội, càng không muốn đối mặt với Đơn Triết Hạo, nhìn thấy bọn họ cô sẽ cảm thấy mình thật có lỗi với cha mẹ.

“Đi, nhưng Hạo không thể nào buông em ra được, em là toàn bộ quan tâm của Hạo.” Cự Duệ Tường không ngờ Giản Nhụy Ái lại nói ra lời này, nhìn ánh mắt kiên định của cô “Em thật sự có thể bỏ được Hạo, bỏ được bà nội không? Họ đối với em thật sự rất tốt, em không thể bỏ xuống thù hận để tiếp nhận bọn họ sao?”

“Em không làm được, nhớ tới cái chết của cha mẹ em có quan hệ với Hạo và bà nội thì em không có cách nào để đối mặt với bọn họ. Em muốn rời đi, chỉ có rời đi mới có thể để em suy nghĩ rõ ràng, nếu không em sẽ điên mất.”

Giản Nhụy Ái khổ sở dùng hai tay che mặt, nước mắt long lanh trào ra khỏi khe hở kẽ tay chảy ra ngoài.

Cự Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái đau khổ, trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói: “Một tháng, cho anh một tháng, nếu như đến lúc đó em còn muốn rời đi, anh sẽ an bài xong tất cả, khiến Đơn Triết Hạo vĩnh viễn cũng không tìm được em.”

Suy nghĩ này là để giúp Đơn Triết Hạo, nhưng nếu cô vẫn không thoát khỏi được bóng ma của mình, anh sẽ giúp cô chạy trốn.

Giản Nhụy Ái hơi sững sờ: “Được!”

Thật ra thì, trong tiềm thức cô vẫn muốn cho mình và Đơn Triết Hạo một cơ hội!

Trác Đan Tinh tươi cười như hoa khi nhìn thấy Giản Nhụy Ái tới, nhướn lông mày lên “Nhụy Ái, làm sao cậu lại đến đây?”

Giản Nhụy Ái ngây ngẩn nhìn Trác Đan Tinh “Xảy ra chuyện gì? Tâm tình cậu có vẻ rất tốt.”

“Đúng vậy!” Trác Đan Tinh tươi cười, nhìn thấy sắc mặt Giản Nhụy Ái không tốt lắm, nghi ngờ hỏi “Làm sao vậy?”

“Không có. . . . Không có chuyện gì.” Giản Nhụy Ái hít sâu một hơi, khó khăn mỉm cười, kéo tay Trác Đan Tinh “Nói, bộ mặt xuân phong hả hê, có phải đã chạm vào hoa đào rồi phải không?”

“Nói bừa, mình nào có tốt số như vậy! Nhụy Ái, nói cho cậu biết! Tổ mang thai.” Trác Đan Tinh kéo tay Giản Nhụy Ái, vui vẻ cười.

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nhìn Trác Đan Tinh, sau đó mỉm cười, kéo tay Trác Đan Tinh, vui vẻ nói: “Chúc mừng!” Cô thật sự rất vui vẻ, nói chuyện cùng Trác Đan Tinh có thể khiến cho người ta vui vẻ.

“Cám ơn!” Trác Đan Tinh hạnh phúc mỉm cười, bởi vì quá hạnh phúc, cho nên cũng không phát hiện ra vẻ mặt Giản Nhụy Ái có nét mất tự nhiên.

Quán cà phê buồn bán vẫn tấp nập như thế, “Cậu là phụ nữ có thai, nên nghỉ ngơi thật tốt, không nên quá vất vả, hơn nữa cũng là bà chủ, công việc cứ để cho người khác làm.”

“Cậu còn không phải như vậy, bụng đã lớn còn chạy loạn khắp nơi, cậu và Đơn Triết Hạo đi xem áo cưới thế nào?” Trác Đan Tinh nhìn phía sau Giản Nhụy Ái một chút, nghi vấn hỏi: “Tại sao anh ta không tới cùng cậu?”

“A. . . . Anh ấy đang ở bên ngoài đợi mình...mình. . . . Bọn mình vừa qua Quán Nhân Ái, nên muốn tới thăm các cậu một chút, nếu như không có chuyện gì. . . . Tổ đi trước.” Giọng nói của Giản Nhụy Ái run rẩy.

Trác Đan Tinh mới phát hiện ra Giản Nhụy Ái có chút không bình thường, với cá tính của cô ấy, thử áo cưới là chuyện vui vẻ như vậy, nhẽ ra vẻ mặt cô ấy phải vui vẻ hạnh phúc, làm sao mà đôi mắt lại sưng tấy? Hình như giống như đã khóc.

Là thật, cô ấy đang khóc rồi!

Trác Đan Tinh bưng lấy gương mặt nhỏ gầy của Giản Nhụy Ái “Cậu làm sao vậy? Đã khóc sao? Có phải Đơn Triết Hạo khi dễ cậu không?”

Nghe thấy những lời quan tâm này, Giản Nhụy Ái cố gắng kìm nén nước mắt thiếu chút nữa đã trào ra, hốc mắt trở nên ướt át, cô hít hít mũi nhỏ giọng nói “Không có chuyện gì, tớ làm sao có thể khóc được? Có thể là hạnh phúc tới quá nhanh, cho nên có chút khó tiếp nhận.”

Trác Đan Tinh buông lỏng, mỉm cười kéo tay Giản Nhụy Ái để cho cô ngồi ở trên ghế sa lon “Cậu đó! Sinh ở trong phúc mà không biết, cuộc sống hạnh phúc cũng tới rồi mà sao cậu còn sợ hãi.”

“Đúng! Đan Tinh, tớ muốn kết hôn, chúng ta đã rất lâu không ở cùng nhau, tới nay tớ có thể ở chỗ này được không, chúng ta tụ họp một chút.” Giản Nhụy Ái sợ một tháng nữa cô rời đi, có thể sẽ không nhìn thấy bọn họ nữa, từ lúc nghe được lời nói hạnh phúc của Trác Đan Tinh, cô liền quyết định không kể cho bọn họ biết chuyện của mình nữa.

“Được! Làm sao lại không được? Ba người chúng ta đã rất lâu không có tụ họp, giấu lại cuộc sống lúc trước một chút, đều là ba người chúng ta ở cùng nhau, nói thật tớ rất nhớ cuộc sống lúc đó, bình thường mà hạnh phúc.” Trác Đan Tinh mỉm cười.

Giản Nhụy Ái tràn đầy tâm sự nhìn Trác Đan Tinh tươi cười tràn đầy hạnh phúc, xem ra Trác Đan Tinh thật sự rất hạnh phúc, ngày ngày được ở cùng cùng người đàn ông mình thích, cuộc sống đơn giản mà hạnh phúc .

“Vậy cậu mau nói với Đơn Triết Hạo một chút, để cho anh ta đi về trước .” Trác Đan Tinh nhìn thời tiết nóng bức ở bên ngoài, Giản Nhụy Ái làm sao cam lòng để cho Đơn Triết Hạo ở bên ngoài phơi nắng.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngược mắt nhìn Trác Đan Tinh, mới phản ứng “Được!” Về mặt vội vàng hoảng hốt, xoay người đi về phía Quán Nhân Ái, nước mắt lăn dài theo gương mặt.

May mắn, khi cô xoay người Trác Đan Tinh không nhìn thấy biểu hiện trên mặt cô .

134. Chương 134: Giản Nhụy Ái, Nhất Định Phải Hạnh Phúc

Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngược mắt nhìn Trác Đan Tinh, mới phản ứng “Được!” Về mặt vội vàng hoảng hốt, xoay người đi về phía Quán Nhân Ái, nước mắt lăn dài theo gương mặt.

May mắn, khi cô xoay người Trác Đan Tinh không nhìn thấy biểu hiện trên mặt cô .

Đêm tối, trong phòng làm việc không mở đèn, Đơn Triết Hạo im lặng ngồi ở trên ghế dựa, về mặt âm trầm đến đáng sợ, tay cầm bút máy xoay vòng tròn , bỗng nhiên cửa được mở ra, một tia sáng chói mắt chiếu vào, bút máy bị ném bay lên không trung.

Y Thiếu Thiên chuẩn xác bắt được bút máy, tùy ý liếc nhìn Đơn Triết Hạo, hơi nhú lông mày lại, anh biết tâm tình Đơn Triết Hạo không tốt, tiện tay bật đèn lên “Tổng giám đốc, chuyện của Lạc Tình Tình đã làm xong, lần này bảo đảm cô ta sẽ không quay về phá hư chuyện tốt của hai người.”

Anh đem Lạc Tình Tình ném đến một nơi vô cùng hoang vắng ở Việt Nam, ở nơi đó có mấy trăm cư dân đều là đàn ông, Lạc Tình Tình là một người xinh đẹp, không bị lột da mới là chuyện lạ, quyết định như vậy không phải do Y Thiếu Thiên mà là do Đơn Triết Hạo dặn dò, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, cũng làm cho người ta không rét mà run.

Đơn Triết Hạo mỉm cười châm chọc, Lạc Tình Tình đã dẫm lên ranh giới cuối cùng của anh khiến anh phải đưa ra quyết định dứt khoát với cô ta, nếu không cô ta nhất định sẽ gây ra nhiều rắc rối hơn .

Cũng phải nói bất luận là thời điểm nào, bất luận là ai chỉ cần uy hiếp đến Giản Nhụy Ái, anh nhất định sẽ không từ mọi thủ đoạn để giải quyết.

Tha thứ cho cô ta nhiều lần, cũng là vì cùng cô ta lớn lên bên cạnh dì Tần, lần này anh sẽ không xuống tay lưu tình nữa “Bốp.” Đơn Triết Hạo đem một xấp tài liệu đặt lên bàn.

“Đi giúp tôi điều tra nguyên nhân gây ra tai nạn xe của cha mẹ tôi.”

Y Thiếu Thiên nhận lấy tài liệu, nhìn một chút rồi gật đầu, lạnh nhạt mở miệng nói: “Được, tôi sẽ điều tra rõ ràng.”

“Được!” Đơn Triết Hạo nhìn Y Thiếu Thiên rời đi, trong lúc nói chuyện từ đầu đến cuối lông mày của anh đều nhú chặt khóe môi khẽ nhếch lên cười rét lạnh.

Trong bóng đêm, khắp trời đầy sao lóe lên ánh sáng, rơi vãi lên tất cả các góc ngách trên mái nhà.

Ba người ngồi trên tầng thượng của nhà hàng, nơi này chính là chỗ lúc trước Giản Nhụy Ái dùng để giải bày tâm trạng, chỗ này thật sự tốt vô cùng, đứng ở trên tầng cao, hít thở không khí tươi mát, cả người giống như được thả lỏng rất nhiều.

Giản Nhụy Ái vui người ở trên ghế, hai mắt xinh đẹp nhìn nhà cao tầng, đối diện là màn hình Led lớn, đang chiếu các quảng cáo, nhìn dần mỹ nhân tổ trên màn hình.

“Anh Quyền Hàn, anh xem người ta một chút, chỉ mới mấy giây không gặp mà như cách ba thu , trong mắt tràn đầy hình ảnh Đơn Triết Hạo, thật là ghen tỵ mà.” Trác Đan Tinh cầm đồ uống trong tay, nhìn Giản Nhụy Ái đang thất thần, cố ý nhạo báng nói.

Giản Nhụy Ái bị lời nói của Trác Đan Tinh làm cho xấu hổ, mặt khẽ ửng hồng, cô hờn dỗi nói “Đan Tinh, tớ không có nhớ Hạo?”

“Còn nói không có, hai mắt sẽ không nói dối, chân chân thật thật viết Giản Nhụy Ái đang nghĩ đến Đơn Triết Hạo.” Trác Đan Tinh cố ý để tay ở trước mắt khoa tay múa chân nói.

“Cái gì! Tớ mới không có, không được nói bừa.” Giản Nhụy Ái vội vàng nói.

Quyền Hàn gấp cho Giản Nhụy Ái một gấp rau muống “Nhân lúc còn nóng ăn đi! Đây là món em thích ăn nhất.”

Cử động của anh khiến Trác Đan Tinh vốn đang cười, bỗng nhiên giống như như bị người khác giật mất điều khiển tắt đi vì đi.

Giản Nhụy Ái cười nhìn thấy vẻ mặt không vui của Trác Đan Tinh, đem rau muống bỏ vào trong bát của Trác Đan Tinh “ Tới, Đan Tinh, cậu cũng thích ăn rau muống, mau thừa dịp còn nóng ăn đi.”

“Không cần, cậu mau ăn đi!” Vẻ mặt Trác Đan Tinh không vui đem rau muống đẩy lại cho Giản Nhụy Ái, mặc dù cô tự dặn mình không được ghen, nhưng vẻ mặt Quyền Hàn khi nhìn thấy Giản Nhụy Ái, lại khiến lòng cô tràn đầy vị chua.

“Được rồi, không nên tranh cãi, hai người không ăn, anh ăn!” Quyền Hàn ăn một miếng to “Khụ khụ. . . .” Trong lúc bất chợt không chú ý, bỗng mắc nghẹn, liều mạng ho khan .

Trác Đan Tinh hoảng sợ, xoa lưng cho anh, thấy anh hết ho mới ngồi xuống.

Bỗng nhiên, mọi người đều dừng phản ứng, ba người nhìn lẫn nhau mấy lần, xì một tiếng bật cười .

“Chúng ta cầm đồ uống đối diện với bầu trời lớn tiếng nói ra tâm sự của mình đi!” Giản Nhụy Ái nắm chặt cái cốc, đứng dậy, đi tới bên cạnh hàng rào chắn, giơ cốc lên, la lớn: “Giản Nhụy Ái, mày nhất định phải hạnh phúc!”

Trác Đan Tinh âm áp nhìn Quyền Hàn ở đối diện một cái, đi theo.

Quyền Hàn quay qua nhìn Giản Nhụy Ái mấy lần, thấy trên mặt cô nhàn nhạt ưu thương, anh không biết Giản Nhụy Ái bị làm sao? Nhưng cô không nói, anh cũng không muốn hỏi, nếu không chỉ càng làm cho cô thêm đau khổ “Em nhất định phải hạnh phúc!”

Trong lòng anh yên lặng nói thầm nếu không sự nhượng bộ của anh quá không đáng giá rồi.

“Chúng ta đều phải hạnh phúc!” Trác Đan Tinh nhìn trời reo hò.

Ba người đối diện cùng nhìn nhau, bật cười , rất ăn ý nâng cốc lên, nhìn không trung, nhìn khắp trời đầy sao, lớn tiếng hô hào nói: “Chúng ta nhất định phải hạnh phúc.”

Âm thanh của bọn họ rất lớn, giống như vang vọng toàn bộ thế giới, cả vùng đất đều vì bọn họ làm chấn động ba thước.

Trên mặt mỉm cười vui mừng, giống như toàn thân đều tràn đầy năng lượng.

Giản Nhụy Ái kéo tay Quyền Hàn lại kéo tay Trác Đan Tinh đến, để cho bọn họ giao tay vào nhau.

Hai người kỳ quái nhìn cô, không biết phải nói gì?

“Anh Quyền Hàn, phải đối xử thật tốt với Đan Tinh, hai người còn có bảo bảo trong bụng, nhất định phải có cuộc sống hạnh phúc.” Hiện tại người mà Giản Nhụy Ái quan tâm nhất, chính là hai người bọn họ, bọn họ chính là người thân của cô.

“Nhụy Ái, em nói cho anh Quyền Hàn biết đã xảy ra chuyện gì? Tại sao sau khi thử áo cưới lại đột nhiên chạy về? Hơn nữa hốc mắt còn đỏ hồng, cả buổi tối đều là tâm trạng bất an.” Quyền Hàn nhìn dáng vẻ này

của Giản Nhụy Ái, trong lòng cũng đau đớn, anh hận không thể đem cô ôm vào trong ngực, bảo vệ cô thật tốt .

Hiện tại, anh không làm được, anh đã có Trác Đan Tinh, có đứa bé của bọn họ.

“Không có chuyện gì, em sắp kết hôn, không nữa rồi bỏ hai người, hai người không cần lo cho em, cứ coi như em nổi điên đi.” Giản Nhụy Ái mơ hồ nói xong, nhìn thấy bọn họ nghi ngờ liền cúi đầu thấp xuống.

Trác Đan Tinh cũng cảm thấy Giản Nhụy Ái có chút kỳ quái, nhưng cũng không đoán ra kỳ quái ở chỗ nào? Nhìn thấy ánh mắt ấy của Quyền Hàn, trong lòng cô cũng không thoải mái “Được rồi, chúng ta uống rượu đi!”

Quyền Hàn không yên lòng nhìn Giản Nhụy Ái, anh cũng không biết nên nói cái gì cho phải nữa? Chỉ có thể nâng cốc uống hết.

Hai người phụ nữ đối diện nhìn nhau một cái, lại than thở uống rượu.

“Nhụy Ái, sau khi cậu gả đi, phải nhớ cậu cũng có nhà, nhà của cậu chính là nhà của chúng ta, bị uất ức gì thì trở lại, biết không? Tớ cùng anh Quyền Hàn sẽ làm chỗ dựa của cậu” Hốc mắt của Trác Đan Tinh cũng ướt.

Trong lòng cô ghen tỵ với Giản Nhụy Ái, nhưng Giản Nhụy Ái vĩnh viễn là bạn tốt của cô, vĩnh viễn đều là người thân của cô.

Nước mắt Giản Nhụy Ái không khống chế được trào ra, ôm lấy Trác Đan Tinh “Cám ơn cậu, đúng, chúng ta vĩnh viễn đều là người thân, mặc kệ sau này có xảy ra chuyện gì? Trong lòng tớ, Quyền Hàn là anh trai, Đan Tinh là chị gái.”

“Ừm!” Trác Đan Tinh cứng rắn nói.

Quyền Hàn biết đàn ông không dễ dàng rơi lệ, anh chỉ có thể chớp mắt liên tục, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, ngăn nước mắt muốn chảy ra.

135. Chương 135: Chúng Ta Không Cần Kết Hôn

Hôm sau, Giản Nhụy Ái sợ Quyền Hàn và Trác Đan Tinh nghi ngờ, cho nên cô đành đi về. Quyền Hàn không yên lòng, muốn ngăn Giản Nhụy Ái trở về, anh cảm thấy Giản Nhụy Ái có tâm sự, hơn nữa chuyện này nhất định là có liên quan đến Đơn Triết Hạo, anh tuyệt đối không cho phép Đơn Triết Hạo khi dễ cô.

Một khắc khi cô bước vào cửa, bà nội liền giật mình nhìn Giản Nhụy Ái, bà cho rằng sau khi cô biết rõ chân tướng nhất định sẽ không bao giờ quay trở lại nhà họ Đơn nữa, mới vừa rồi vẫn còn lo lắng và đau lòng, chẳng lẽ cô đã nghĩ thông rồi.

“Bà nội.” Giản Nhụy Ái lúng túng đi tới, nhẹ giọng gọi, cho dù bọn họ là kẻ thù của mình đi chăng nữa, nhưng bọn họ đối xử với cô rất tốt, Giản Nhụy Ái nhớ rất rõ ràng.

Quyền Hàn bình tĩnh chào hỏi, lại loáng thoáng cảm thấy đối thoại của bọn họ có chút kỳ lạ, tình cảnh này chính anh cũng không hiểu, chẳng lẽ không phải Giản Nhụy Ái gây gổ với Đơn Triết Hạo, mà là bất hòa với bà nội.

“Bà nội, Nhụy Ái còn nhỏ, cho nên một số việc có thể làm chưa tốt, hoặc là đối với người có chỗ chưa lễ phép, con muốn xin người tha thứ, bao dung cô ấy nhiều hơn, Tiểu Nhụy từ nhỏ đã không có cha mẹ, cô ấy lại nhận con làm anh trai, cho nên con chính là người thân của cô ấy, xin người hãy quan tâm, để ý đến cô ấy nhiều hơn một chút.”

Quyền Hàn nói như vậy chỉ đơn giản là để cho người nhà họ Đơn biết Giản Nhụy Ái không phải là không có người thân, nếu nhà họ Đơn dám khi dễ Giản Nhụy Ái, Quyền Hàn tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua.

“Tiểu Nhựt rất lễ phép, lại rất hiểu chuyện, là nhà họ Đơn chúng ta có lỗi với con bé, không có chăm sóc tốt cho con bé, Quyền Hàn không cần nói như vậy.”

Trong lòng Quyền Hàn đã hiểu, ít nhất nghe được những lời nói này của bà nội, cũng làm cho anh biết họ sẽ đối xử tốt với Giản Nhựt Ái.

Giản Nhựt Ái lắng nghe những lời quan tâm của Quyền Hàn, trong lòng cô giống như có một dòng nước ấm chảy qua, đúng vậy! Kiếp này có hai người thân là Quyền Hàn và Trác Đan Tinh, cô cũng cảm thấy đủ rồi.

“Anh Quyền Hàn, từ khi nào mà anh trở nên lảm nhảm giống như mẹ già vậy? Em không sao, em ở nhà họ Đơn rất tốt, anh nhanh đi về đi! Đan Tinh ở trong tiệm, đợi một chút lại ăn dấm loạn thì sao.” Giản Nhựt Ái cố ý tỏ ra vui vẻ nói, giống như không có chuyện gì xảy ra, giống như trước kia không có tim không có phổi nhạo báng Quyền Hàn.

“Được rồi! Xem ra là có đàn ông quên mẹ, anh đi trước, nhớ chăm sóc mình thật tốt.” Quyền Hàn không yên lòng nhìn Giản Nhựt Ái, đưa tay cứng chiều xoa đầu của cô, hướng về phía bà nội cười cười, xoay người rời đi.

Bà nội thấy Quyền Hàn không nói đến chuyện đó, điều này chứng minh Giản Nhựt Ái chưa nói cho anh biết, nếu không lấy tính cách của anh chắc chắn sẽ chất vấn bọn họ đến cùng, chẳng lẽ Giản Nhựt Ái đã nghĩ thông suốt rồi.

Vừa định nói chuyện với Nhựt Ái, chỉ thấy cô xoay người, gò má lộ rõ vẻ mệt mỏi “Bà nội, cháu rất mệt, cháu muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Ừ, được, vậy cháu nghỉ ngơi cho tốt, đến giờ ăn cơm bà sẽ gọi cháu.” Bà nội không yên lòng nói ở sau lưng cô.

Nhìn bóng dáng mệt mỏi của cô, bà thở dài một cái .

Thế gian luôn có quá nhiều chuyện bất bình, cũng có quá nhiều chuyện bất công, nghĩ tới chuyện hai người yêu nhau như thế, nhưng lại bởi vì ân oán đời trước mà thành ra như vậy, thật sự làm cho người ta đau lòng!

Giản Nhựt Ái có chút bối rối đi vào căn phòng, vẻ mặt mệt mỏi đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn phương xa lẳng lặng không nói câu nào, cô đã từng rất thích cùng Đơn Triết Hạo đứng ở trước cửa sổ sát đất để ngắm nhìn cảnh vật.

Hiện tại, cô dùng nó để làm giảm bớt suy nghĩ trong lòng mình, đúng vậy! Thời gian một tháng, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, cô nhất định phải tiếp tục kiên trì, Giản Nhựt Ái muốn điều chỉnh tâm trạng của mình cho thật tốt.

Có lẽ đau lòng cũng chỉ là một ngày, vui vẻ cũng là một ngày, vậy tại sao cô lại không thể vui vẻ sống được?

Giản Nhựt Ái không tiếp nhận nỗi tình yêu của Đơn Triết Hạo, nhưng cô có thể dùng một tháng này để đền bù cho tình yêu của bọn họ, cô sẽ dùng một tháng này vui vẻ sống cùng Đơn Triết Hạo.

Qua một tháng cũng là lúc sắp đến thời gian chuyển dạ, cô sẽ tìm một nơi không có ai biết, sinh hạ đứa bé, nuôi dưỡng nó thật tốt.

Đơn Triết Hạo nghe tin Giản Nhựt Ái đã trở về, đang đàm phán cùng một tập đoàn nước Pháp, cũng không thêm để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, liền cầm lấy điện thoại di động ở trên bàn, chạy như bay ra ngoài.

Y Thiếu Thiên cũng đoán được, người nào có thể khiến cho Đơn Triết Hạo đang u rũ lại vui vẻ như thế, cũng chỉ có Giản Nhựt Ái mới có thể làm được.

Từ ngày hôm qua đến bây giờ, vẻ mặt Đơn Triết Hạo đều băng giá giống hệt như có ai thiếu anh mấy triệu vậy, xem ra vẻ mặt u ám đã đi qua, nhân viên trong công ty cũng không cần phải run sợ trong lòng khi làm việc nữa.

Đoạn đường từ công ty về nhà cũng không xa lắm, chỉ mất mười phút, anh đã chạy như bay đến nhà họ Đơn, tốc độ nhanh giống như một thanh kiếm, vọt thẳng lên phòng, anh sợ nếu mình tới trễ mấy phút, Giản Nhụy Ái sẽ vĩnh viễn rời đi.

Thời điểm mở cửa phòng ra, nhìn thấy thân thể gầy yếu đang đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, xoay người ánh mắt vô hồn nhìn anh.

Đơn Triết Hạo không khống chế được mình, chạy nhanh tới, kéo cô ôm vào trong ngực, ôm thật chặt.

Tối ngày hôm qua cô không trở về, anh cảm giác một giây trôi qua đều giống như một năm, vô cùng sợ Giản Nhụy Ái sẽ không quay lại, vĩnh viễn sẽ rời khỏi anh.

Cảm giác đau khổ, dày vò, sợ hãi đó. Trăm ngàn loại suy nghĩ, đang điên cuồng đánh anh, khiến Đơn Triết Hạo không thở nổi, anh không có cách nào để chịu đựng được, cũng không có cách nào chịu được cuộc sống không có cô.

“Tiểu Nhụy, cảm ơn em đã trở lại, cảm ơn em đã không rời bỏ anh.” Đơn Triết Hạo tựa đầu lên vai cô, nhịp tim đập rất nhanh .

Giản Nhụy Ái chưa xót đứng tại chỗ, mặc cho anh ôm lấy, giọng nói của Đơn Triết Hạo, giống như là đang nằm mơ, không thể tin nổi khi tìm lại được một cái gì đó đã mất, khiến cho lòng cô run rẩy .

Một cỗ xúc động tràn ra hốc mắt, nước mắt rơi vào trên lưng anh, đôi tay run rẩy đặt sau lưng anh, tấm lưng săn chắc, mùi vị quen thuộc.

“Hạo. Chúng ta không nên kết hôn.”

Những lời này khiến Đơn Triết Hạo khiếp sợ, anh buông cô ra, đôi tay đặt lên bả vai của cô, khiến cho hai người mặt đối mặt, ánh mắt của anh giống như mê hoặc lòng người, nhìn cô chằm chằm: “Tiểu Nhụy, em muốn rời khỏi anh sao?”

“Em.” Đơn Triết Hạo bức bách, khiến cho cô dù đã chuẩn bị sách lược vẹn toàn, nhưng lại hoàn toàn quên mất, chỉ còn lại tâm lý chiến đấu “Hiện tại em rất loạn, không muốn kết hôn, Hạo, anh có thể hiểu không?”

“Tiểu Nhụy, em không muốn kết hôn thì không cần kết hôn, anh sẽ chờ đến khi em không còn loạn nữa, để cho em tâm cam tình nguyện gả cho anh.” Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Nhụy Ái, giống như lời thề son sắt nói.

Ngày đó thật sẽ tới sao?

Không người nào có thể dự liệu trước được tương lai, nhưng Đơn Triết Hạo tin tưởng anh có thể nắm được tương lai trong tay, anh nói: “Tiểu Nhụy, từ ngày mai trở đi em tới công ty đi làm, được không?”

“Không cần.” Giản Nhụy Ái bị lời nói của Đơn Triết Hạo hù dọa, sau một khắc cự tuyệt liền nói: “Không được! Hơn nữa em còn đang mang thai, bụng lớn như thế này thì làm việc sao được?”

“Em không cần phải làm việc, chỉ cần ngồi ở bên cạnh nhìn anh làm là được.” Gần đây công ty của Đơn Triết Hạo nhận được một dự án lớn, anh phải vận dụng toàn lực để hoàn thành, nhưng lại sợ Giản Nhụy Ái có thể sẽ đi mất, anh chỉ có thể nghĩ mọi biện pháp đem cô buộc chặt ở bên cạnh mình.

Nếu như cô không đồng ý, anh sẽ dừng lại dự án mới này, hiện tại ở trong lòng Đơn Triết Hạo đã không có gì có thể quan trọng được hơn Giản Nhụy Ái!

“Hạo, em còn chưa gả cho anh, lại ngày ngày đi giám sát anh làm việc, như thể nhân viên trong công ty sẽ bàn tán không hay.” Giản Nhụy Ái quyết định một tháng này sẽ chung sống cùng Đơn Triết Hạo thật tốt, ngày ngày có thể ở cùng anh, cô cũng không phản đối.

136. Chương 136: Hai Người Như Hình Với Bóng

Không ngờ Giản Nhụy Ái sẽ nghĩ như thế, nói như vậy làm cho anh như muốn phát điên “Ai dám nói xấu? Cần thận anh cho người đó cút về nhà mình.”

“Anh đó! Vẫn bá đạo như vậy, không chịu khiêm tốn nhún nhường người khác” Giản Nhụy Ái mỉm cười nói.

“Anh chỉ dụ dằn với em thôi!” Đơn Triết Hạo không ngờ Giản Nhụy Ái sẽ thay đổi 180 độ như vậy, thế nhưng anh lại rất thích được cùng Giản Nhụy Ái vui vẻ như vậy, cả thế giới này cũng chỉ có cô mới dám lấy anh ra để xoay vòng vòng như thế, anh nhéo cái mũi của cô ” Rốt cuộc có đồng ý hay không?”

Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, bất quá cô cũng chỉ có thể gật đầu một cái, coi như là đồng ý. Điều này khiến Đơn Triết Hạo hết sức vui mừng, anh cảm giác hạnh phúc tới quá không chân thật, cho đến buổi sáng ngày hôm sau, nhìn thấy Giản Nhụy Ái ở bên cạnh mình yên ổn ngủ anh mới cảm thấy mọi chuyện đều đã qua đi, Giản Nhụy Ái đã trở lại bên cạnh anh, Đơn Triết Hạo đưa tay vuốt bụng của cô.

Đứa bé bên trong bao giờ mới chịu ra đời? Nếu như có sự hiện hữu của nó, có lẽ Giản Nhụy Ái sẽ một lòng ở lại bên cạnh anh, đứa bé này là lá bài cực kỳ mấu chốt .

Đơn Triết Hạo mặc âu phục giấy Tây, còn Giản Nhụy Ái lại ăn mặc giản dị, một thân quần áo bà bầu, là quần áo bà bầu Spongebob Squarepants dễ thương, làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, càng lộ ra vẻ đáng yêu.

Anh không giấu được nụ cười nhìn Giản Nhụy Ái xinh đẹp như thế, dẫn theo cô đi vào công ty.

Đơn Triết Hạo rất cẩn thận che chở chu đáo luôn đỡ Giản Nhụy Ái, rất sợ cô không để ý mà trật chân té ngã, giống như đang nắm một quả cầu thủy tinh ở trong tay.

Người của công ty cũng biết Đơn Triết Hạo rất mực yêu thương Giản Nhụy Ái nhưng biểu hiện ngay trước mắt như thế lại khiến bọn họ cảm thấy không chân thực, Đơn Triết Hạo bá đạo như vậy lại có một mặt dịu dàng như thế, khiến những nữ nhân viên vốn rất sợ anh, lại càng thêm mở cờ trong bụng .

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, giãy giụa muốn thoát khỏi tay Đơn Triết Hạo, lại bị Đơn Triết Hạo cầm thật chặt “Hạo!”

“Không có chuyện gì!” Anh cố ý ôm eo của cô ” Tiểu Nhụy, em là phu nhân tổng giám đốc của tập đoàn Đan Thị, không có gì phải xấu hổ cả”.

Đúng, anh là cố ý đó, Đơn Triết Hạo muốn tất cả mọi người trong công ty đều biết Giản Nhụy Ái là người phụ nữ của anh, anh hận không thể cho mọi người trên toàn thế giới đều biết.

Ở bên cạnh Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái muốn khiêm tốn là điều vô cùng khó khăn.

Thời khắc xấu hổ qua đi, Giản Nhụy Ái cũng sắp mất đi hô hấp, rốt cuộc cũng bước được vào phòng làm việc, tâm trạng thấp thỏm cũng dần ổn định khi nhìn bức ảnh thân mật của bọn họ đặt trên bàn làm việc của Đơn Triết Hạo.

Trên bàn có rất nhiều đồ ăn vặt, lúc cô vẫn còn đang sững sờ, bàn tay to của Đơn Triết Hạo đã nắm bả vai của cô, đẩy cô ngồi lên trên ghế sofa, đồ ăn vặt bày ngay trước mắt “Những thứ này đều là đồ ăn em thích, anh phải đi họp, em cùng anh đi họp đi!”

Đơn Triết Hạo đem áo khoác mặc lên móc quần áo, cầm tài liệu, kéo tay Giản Nhụy Ái, đi về hướng phòng họp hoàn toàn không cho Giản Nhụy Ái cơ hội cự tuyệt.

Giản Nhụy Ái không nghĩ tới đường đường là tổng giám đốc, mới vừa vào cửa công ty liền vội vàng đi họp, hành trình một ngày liền phải bắt đầu.

Hiển nhiên, Giản Nhụy Ái xuất hiện tại phòng họp đều khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người, nhưng mọi người đều biết người phụ nữ đang mang thai này là bảo vật trong lòng Đơn Triết Hạo, cho nên cũng không dám có ý kiến, cho dù bọn họ có thảo luận việc buôn bán cơ mật, cũng không có người nào dám mời Giản Nhụy Ái đi ra ngoài.

Đơn Triết Hạo sắp xếp Giản Nhụy Ái ngồi phía sau mình. Giản Nhụy Ái không có quyền lợi nói không, chỉ có thể lẳng lặng gục xuống bàn, Đơn Triết Hạo không cho phép cô nghịch mấy vi tính, người mang thai không được dùng mấy vi tính vì có phóng xạ, cô cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể ngây ngốc ngồi xuống bàn, nhìn mọi người trong phòng họp, anh một lời tôi một câu.

Không lâu, giống như truyện dở tìm đến, hai mắt cô nặng nề từ từ kéo xuống, tiến vào mộng đẹp.

“Đối với phương án hợp tác cùng nước Pháp lần này, đã có ai vạch ra phương án nào chưa?” Ánh mắt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo quét nhìn bọn họ, hoàn toàn bất đồng với ánh mắt dịu dàng khi nhìn Giản Nhụy Ái, người nào không biết còn cho là hai người khác nhau.

Nhắc tới phương án, mọi người trong nháy mắt đều cúi đầu, giống như đứa bé mắc lỗi.

“Chỉ một phương án nhỏ, các người cũng kéo dài đến mấy ngày, nếu như ba ngày sau, tôi còn không thấy được một phương án hài lòng, thì các người rút hết về nhà mình đi.”

Đơn Triết Hạo tức giận, cả hội nghị liền im lặng không người nào dám nói chuyện, mọi người đều khiếp sợ cúi đầu.

Trong bầu không khí đang u ám, bỗng nhiên có một tiếng ngáy đều đều nho nhỏ truyền khắp cả phòng họp, mọi người ngừng thở lắng nghe tiếng ngáy nhỏ, buồn cười lại không dám cười, bọn họ biết nếu người nào dám bật cười, chắc chắn sẽ bị Đơn Triết Hạo ngăm mã phanh thây.

“Được rồi, mọi người có thể đi ra ngoài.” Đơn Triết Hạo hoảng hốt, nhìn mọi người rồi lạnh lẽo ra lệnh, mọi người như tìm được ân xá đang rớt rớt rời đi.

Đơn Triết Hạo đi tới bên cạnh Giản Nhụy Ái, tự nhiên ở trong phòng họp ngáy ngủ, dáng vẻ đáng yêu của Giản Nhụy Ái khiến anh bật cười.

Nhẹ nhàng đặt tay cô lên bả vai mình, nhẹ nhàng bế ngang cô lên, ôm cô đi về phòng làm việc.

Trên hành lang, có người muốn gọi anh, cũng bị Đơn Triết Hạo ngăn cản, anh không muốn có bất kỳ âm thanh nào ảnh hưởng đến giấc ngủ của Giản Nhụy Ái.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo, trong thiên hạ cho dù là loại đàn ông gì đi chăng nữa, chỉ cần lâm vào trong vòng xoáy tình yêu, cũng có thể trở nên dịu dàng như vậy, mà Đơn Triết Hạo dịu dàng lại thuộc về người phụ nữ trong ngực anh ta.

Tình yêu thật sự đã làm thay đổi con người!

Giản Nhụy Ái đã tu luyện được mấy đời phúc khí mà được một Tổng giám đốc lạnh lùng bá đạo như Đơn Triết Hạo yêu thương.

Đơn Triết Hạo đem cô đặt nhẹ nhàng ở trên giường, đắp kín chăn cho cô, bị dáng vẻ ngây ngô ngủ say của cô hấp dẫn, anh dựa vào bên giường, lẳng lặng nhìn cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trên trán cô.

Hình ảnh ấm áp như vậy, khiến anh cả đời đều muốn như thế, có thể dừng lại ở thời khắc này.

Từ đó về sau, Giản Nhụy Ái liền theo Đơn Triết Hạo đến công ty, cô ngủ hay ăn cái gì, anh đều nghiêm túc làm việc, đợi đến khi anh tan việc, sẽ đưa cô đi ăn món ăn mà cô thích nhất.

Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo đang ngồi trong quán lẩu cay, cả phòng đều nóng hổi, âm thanh huyền ảo, mỗi người ở đây đều đang ăn lẩu, đàm luận những chuyện thú vị.

Cô nhìn Đơn Triết Hạo, cảm thấy là lạ, ở quán ăn giá rẻ này, cùng Đơn Triết Hạo giàu có thật sự không hợp nhau.

Nào có ai mặc quần áo trên vạn để đến đây ăn lẩu cay? Nếu so ra, bộ quần áo này cũng đủ để ăn lẩu rất nhiều lần.

Mà Đơn Triết Hạo không sợ trời không sợ người, lại có thể biết ăn cay, nhìn anh liều mạng lau mồ hôi.

Giản Nhụy Ái nhìn anh ăn khổ cực như vậy, đau lòng nói: “Hạo, không ăn được cay thì không cần ăn.”

Những lời này đối với đáng mày râu mà nói lại giống như những lời xem thường, hơn nữa Đơn Triết Hạo lại là người tự phụ, làm sao có thể chịu thua Giản Nhụy Ái: “Anh không sao! Ai nói anh không thể ăn cay?”

Gắp miếng cải trắng cay to đưa vào trong miệng, nhưng khi nhét vào trong miệng khiến anh hồi hận, muốn nôn lại không thể nôn, đáng chết! Quán lẩu này sao lại có thể cay như vậy? Đây là để cho người ăn sao?

Ngày mai nhất định phải làm cho nó biến mất?

137. Chương 137: Nồi Lẩu Cay, Nụ Hôn Nóng Bỏng

Thực sự là quá bất đắc dĩ rồi, anh vội vàng cầm cốc nước đá bên cạnh lên liều mạng uống..., không biết từ lúc nào, nước mắt đã rơi đầy mặt .

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo liều mạng như vậy, buồn cười lại không dám cười, vội vàng cầm khăn giấy đưa cho anh “Anh lau đi!”

Hôm nay nhìn thấy Đơn Triết Hạo khác biệt hoàn toàn với sự tự phụ cao quý lúc trước, giống như đã biến thành người khác, không cách nào tưởng tượng nổi Đơn Triết Hạo lại ngồi ở quán nhỏ này tùy tiện ăn lẩu cay, đáng vẽ khổ sở vì ăn đồ cay của anh khiến cô cảm động, ít nhất Đơn Triết Hạo sẽ đi cùng cô đến nơi mà cô thích ăn, chứ không phải chỉ theo ý của anh “Hạo, đừng ăn nữa.”

“Không sao, anh có thể ăn tiếp” Đơn Triết Hạo biết mình đã lấy được quan tâm của Giản Nhụy Ái, anh nhất định phải hòa nhập vào cuộc sống của cô, thích ứng với quy luật trong cuộc sống của cô “Em nhanh ăn đi.”

Có người nói Đơn Triết Hạo quá cứng chiều Giản Nhụy Ái, như vậy sẽ dung túng cho Giản Nhụy Ái hống hách, nhưng anh lại không cách nào để cự tuyệt bất kì yêu cầu gì của Giản Nhụy Ái, ngược lại anh cũng thích sự phách lối của cô.

Giản Nhụy Ái không yên lòng nhìn Đơn Triết Hạo, cúi đầu ăn thức ăn, len lén liếc nhìn nước mắt của Triết Hạo nhỏ ra khỏi hốc mắt, lỗ mũi cũng đỏ bừng, giống hệt với dáng vẻ của con tôm.

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên, vùi đầu ăn, trong mắt lóe lên tia sáng giống hệt như ánh sáng của những ngôi sao “Hạo, ngày mai đi thăm cha mẹ cùng em, được không?”

Đúng vậy! Cô đã lâu không gặp bọn họ, Giản Nhụy Ái muốn đến để nói xin lỗi với cha mẹ, thỉnh cầu cha mẹ cho cô một tháng, chờ một tháng qua đi, cô sẽ để cho mọi chuyện trở lại nguyên như cũ.

“Khụ khụ.” Đơn Triết Hạo hiển nhiên bị đề nghị đột ngột của Giản Nhụy Ái dọa sợ, không hề chuẩn bị mà bị sặc, cầm cốc nước bên cạnh, uống ‘ ừng ực ừng ực ’ .

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo gắp gượng như vậy, vừa lo lắng vừa sợ “Hạo, anh không sao chứ?” Cô đau lòng nhìn Đơn Triết Hạo, đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Đan Thị, lại cam tâm tình nguyện vì cô mà bị sặc cay thành ra như vậy, trong lòng cô đầy áy náy, sớm biết thế đã không đề nghị tới ăn lẩu cay.

“Anh. Anh không sao .” Đơn Triết Hạo cầm khăn giấy lên lau miệng, không ngờ cay cũng có cảnh giới như thế, nhưng sau khi ăn cay xong, cả người cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Thật sự không có việc gì chứ?” Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn Đơn Triết Hạo .

“Không có chuyện gì, em bảo ngày mai sao? Được, vậy ngày mai chúng ta sẽ đi về nhà em.” Đơn Triết Hạo thông dong đồng ý, cười gian nhìn đôi môi mềm mại của cô có dính một chút thức ăn nho nhỏ, nhìn cực kỳ mê người.

Anh kéo cái ghế đến bên cạnh cô, ánh mắt tràn đầy dục vọng.

Đơn Triết Hạo muốn nếm thử một chút đôi môi mang hương vị ngọt ngào giống như đang mời gọi anh, làm cho anh hận không thể lập tức đè cô ở phía dưới thân mình, hung hăng muốn cô.

Giản Nhụy Ái hung dữ nhìn Đơn Triết Hạo đang chậm rãi tiến đến gần mình, cô hiểu được ngọn lửa mãnh liệt tỏa ra từ trong mắt anh “Hạo, anh muốn làm gì? Không nên như vậy, ở đây rất nhiều người.”

“Anh hôn vợ mình, ai dám có ý kiến?” Đơn Triết Hạo kéo tay Giản Nhụy Ái đang muốn bỏ trốn, nhìn hai mắt trong suốt của cô, cặp mắt kia giống như có ma lực đang quyến rũ anh. Giản Nhụy Ái chính là yêu tinh xinh đẹp chuyên đi quyến rũ người khác.

Bàn tay anh nâng cái gáy của cô lên, khổng chế không để cho cô nhúc nhích, đôi môi không thể chờ đợi liền áp chặt lên nơi mềm mại kia, đầu lưỡi cẩn thận thăm dò khiến cả người Giản Nhụy Ái khẽ run lên.

Đơn Triết Hạo từ từ cạy cánh môi của Giản Nhụy Ái ra, nhanh chóng tiến vào, cùng với đầu lưỡi của cô dây dưa, từ từ chiếm lĩnh khoang miệng cô, say sưa thăm dò.

Hình ảnh hai người âm ỉ, rồi hôn quên mình như thế, đã trở thành tiêu điểm của cả quán.

Trong khi Đơn Triết Hạo không muốn buông Giản Nhụy Ái ra, cô phát hiện có rất nhiều ánh mắt như đang xem kịch vui nhìn chằm chằm vào bọn họ, gương mặt nhanh chóng đỏ bừng, xấu hổ đẩy Đơn Triết Hạo ra, cầm túi bỏ chạy ra ngoài.

“Tiểu Nhụy?” Đơn Triết Hạo ném năm tờ tiền lớn lên mặt bàn, rồi vội vàng đuổi theo.

Mọi người tròn mắt nhìn năm tờ tiền đó, cũng đoán biết thân phận sẽ không tầm thường.

“Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy. . . .” Đơn Triết Hạo lo lắng bắt lấy Giản Nhụy Ái nhưng cô lại vùng vẫy lại tránh né ra, nếu biết cô sẽ tức giận, anh cũng sẽ không dám lớn mật hôn cô ở nơi đông người như vậy.

Về mặt anh đau khổ nhìn Giản Nhụy Ái, bàn tay nắm thật chặt lấy tay cô “Tiểu Nhụy, đừng giận anh, nếu như cảm thấy nụ hôn của anh là sai, nếu em muốn trút giận, cứ đánh anh là được rồi.”

Đơn Triết Hạo cầm tay của cô đánh lên người mình.

Giản Nhụy Ái rút tay mình về, thật ra thì cô cũng không tức giận, nhưng cô thực sự cảm thấy rất xấu hổ khi hôn môi ngay trước mặt nhiều người như vậy.

Thấy cô vẫn không nói gì. ‘ Bốp ’ Đơn Triết Hạo tự cho mình một cái tát. Một tát này đã đánh vào lòng Giản Nhụy Ái, cô đau lòng đưa tay sờ gương mặt của anh “Anh điên rồi, làm sao lại tự đánh mình?”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái vội vàng như thế thì lại đau lòng kéo cô ôm vào trong ngực “Tiểu Nhụy, về sau ở bất cứ lúc nào cũng đừng giận anh, khi em tức giận anh liền cảm thấy rất loạn, anh không biết mình phải làm sao cho đúng? Cho nên không cần tức giận, được không?”

“Ừm!” Giản Nhụy Ái khéo léo gạt đầu, cô hoàn toàn đã bị lời ngon tiếng ngọt của Đơn Triết Hạo thu phục.

Hôm sau, Đơn Triết Hạo lái xe đưa cô về quê, thật ra thì cô cũng nhớ nụ cười của Tiểu Cảnh và Nụ Nụ, cũng không biết mấy tháng không gặp, bọn chúng đã lớn hơn chút nào hay chưa? .

Nghĩa trang, tối hôm qua mưa xối xả như trút nước, sáng sớm trong gió nhẹ còn mang theo chút lạnh lẽo, Giản Nhụy Ái đang mang thai, thân thể khẽ run run.

Đơn Triết Hạo cởi áo khoác của mình khoác lên người Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy, không cần nán lại quá lâu, anh qua bên kia chờ em, nói chuyện với cha mẹ em xong, nhớ gọi anh.”

Anh rất sẵn sàng để cho Giản Nhụy Ái có không gian riêng, Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái có rất nhiều lời muốn nói cùng cha mẹ cô.

Giản Nhụy Ái không thể tưởng tượng nổi nhìn phần mộ của cha mẹ được chăm sóc sạch sẽ như thế. Trong nhà không có người thân nên sẽ không có người đến quét dọn thường xuyên nhưng không hiểu tại sao lại sạch sẽ như vậy.

“Ừm!” Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, nhìn bóng lưng của Đơn Triết Hạo, xoay người đi về phía mộ của cha mẹ, vô cùng thân thiết ôm bìa mộ có khắc tên cha mẹ và hình của cha mẹ lúc còn trẻ, mẹ xinh đẹp như vậy, mà ba cũng rất anh tuấn.

“Cha mẹ, thật xin lỗi, đã lâu như vậy mà con không tới thăm hai người, Tiểu Ái rất nhớ cha mẹ.” Giọng nói đã mơ hồ không rõ, chỉ còn tiếng khóc đau lòng.

Giản Nhụy Ái rưng rưng nhìn di ảnh của bọn họ “Cha mẹ, rốt cuộc con cũng biết được người hại chết cha mẹ là ai? Nhưng làm sao bây giờ, con lại yêu anh ấy, sinh con dưỡng cái cho anh ấy, hai người ở dưới cửu tuyền có mắng con bất hiếu hay không?”

Cô tham lam chỉ muốn một tháng, về sau cũng sẽ không làm chuyện khiến cha mẹ phải đau lòng nữa. Cô sẽ phải rời xa anh dù trong lòng đau đớn vô cùng. Gương mặt quật cường đã ngã đổ, trong lòng cô giằng giụa và tự trách trộn lẫn với nhau liên tiếp hành hạ cô đau đến không muốn sống.

138. Chương 138: Chăm Sóc Đơn Triết Hạo

Gương mặt quật cường đã ngã đổ, trong lòng cô giằng giụa và tự trách trộn lẫn với nhau liên tiếp hành hạ cô đau đến không muốn sống.

Hành hạ khổ sở cô cũng phải kiên trì, cô còn phải sống thật tốt. Từ nhỏ đến lớn cho dù gặp phải bất kỳ khó khăn gì, cô đều chưa nghĩ tới sẽ buông tha tính mạng của mình. Bởi vì cô biết sinh mạng của mình là do cha mẹ dùng sinh mạng để đổi lấy.

Cô phải thay thế cha mẹ sống cho thật tốt, vượt ve đứa bé trong bụng, dùng ống tay áo lau sạch nước mắt ở trên mặt “Cha mẹ, con sẽ kiên cường sống, nếu lại phạm phải sai lầm, con sẽ dùng cảm đứng lên sửa chữa.”

Giản Nhụy Ái dựa vào trên bìa mộ, giống như khi còn bé cô thích rúc vào trong ngực cha mẹ. Ánh mắt mơ màng nhớ lại thời thơ ấu. Khi đó cô giống hệt như một tiểu công chúa. Trong sự quan tâm và yêu thương của cha mẹ mà lớn lên, cưng chiều cho cô làm nũng, tỉ mỉ chăm sóc cho cô.

Bất tri bất giác, có lẽ là do khóc mệt, mí mắt cô dần trở nên nặng nề, khẽ nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, có người lay lay người cô. Giản Nhụy Ái bừng tỉnh lại, nhìn thấy người phụ nữ trung niên đứng ở trước mặt mình mỉm cười.

“Cô gái! Sáng sớm rất lạnh không nên ngủ ở nơi này, sẽ bị cảm. Buồn ngủ thì mau trở về.” Người phụ nữ trung niên tốt bụng nhắc nhở.

Giản Nhụy Ái nheo mắt nhìn đi ấy lấy các vật dụng ra, bắt đầu mài miết quét dọn phần mộ của cha mẹ. Thì ra mộ được sạch sẽ như vậy đều là do người phụ nữ trung niên này giúp một tay.

Hai mắt cô tràn đầy cảm động, cắn môi, không nhìn được rơi nước mắt “Cám ơn dì, người thật tốt, giúp con quét dọn sạch mộ cha mẹ như vậy, làm sao dì biết để đến quét dọn giúp.”

Người phụ nữ trung niên ngẩng đầu lên, chần chừ nói: “Đây là phần mộ của cha mẹ cháu sao? Cháu thật là hạnh phúc, lúc trước có một vị tiên sinh cho tôi năm vạn, bảo tôi giúp một tay quét dọn phần mộ, chắc vị tiên sinh đó là chồng của cháu đi, đáng đáp các cháu thật xứng đôi.”

Giản Nhụy Ái không hiểu, vị tiên sinh được người phụ nữ này nhắc đến là ai. Chẳng lẽ là Cụ Duệ Tường. Lần trước khi cô trở về quê đã gặp Cụ Duệ Tường, chẳng lẽ là anh ta mời người đến quét dọn.

Trên khóe miệng khẽ mỉm cười, không nghĩ đến Cụ Duệ Tường có thể tỉ mỉ giúp cô nghĩ tới chuyện này.

“Dì, cháu cũng đến giúp dì một chút.” Giản Nhụy Ái muốn đến cầm vật dụng.

Vừa định đi lấy, liền bị dì ngăn trở về: “Cháu bụng lớn, hoạt động không tiện, cứ để dì là tốt rồi. Chồng cháu sao lại không đến cùng cháu.”

“Tiểu Nhụy, em ổn không?” Đơn Triết Hạo không yên lòng đi đến, dù sao đã lâu như vậy mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng của cô.

Người phụ nữ trung niên nhìn thấy Đơn Triết Hạo, hai mắt tỏa sáng, bắt lấy tay Đơn Triết Hạo “Tiên sinh, cậu xem phần mộ tôi quét dọn sạch như vậy, không phải cậu đã nói nếu tôi làm tốt, cậu sẽ thêm tiền lương à.”

Đơn Triết Hạo ngạc nhiên không nghĩ đến người phụ nữ này lại ở đây. Ngược mắt nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Giản Nhụy Ái khiến anh lúng túng, lấy ra mấy tờ tiền lớn đưa cho người phụ nữ trung niên.

“Cám ơn, tiên sinh thật sự rất hào phóng, Chúc hai vợ chồng đầu bạc răng long.” Người phụ nữ trung niên cầm tiền, vui đến quên cả trời đất chỉ mãi mê ngắm nhìn mấy đồng tiền Đơn Triết Hạo đưa.

Thì ra phần mộ của cha mẹ đều là do Đơn Triết Hạo chăm sóc, chẳng lẽ là muốn chuộc tội, hay là suy nghĩ thay cho cô. Bất quá cô lại nghĩ đến phương diện anh cũng đang vì cô mà suy nghĩ. Ánh mắt tràn đầy cảm động “Cám ơn Hạo.”

Đơn Triết Hạo cúi đầu nhìn Giản Nhụy Ái ở trong ngực, nhướn mày, mỉm cười “Được rồi, giữa chúng ta không cần phải nói cám ơn. Nếu như em thật sự muốn cám ơn anh, vậy hãy đi theo anh đi. Hình như trời mưa rồi, phụ nữ có thai gặp mưa sẽ không tốt.”

“Vâng” Giản Nhụy Ái ngẩng đầu hướng Đơn Triết Hạo cười cười, cầm lấy tay anh, liền đi theo xuống.

Tiểu Cảnh và Nụ Nụ nhìn thấy Giản Nhụy Ái cùng Đơn Triết Hạo xuất hiện. Vui vẻ mỉm cười “Anh, chị. . . .”

“Tiểu Cảnh, Nụ Nụ có nhớ đến chị hay không?” Giản Nhụy Ái khom người sờ sờ đầu Tiểu Cảnh và Nụ Nụ.

Đơn Triết Hạo hướng về phía người dì cười cười, lễ phép chào hỏi. Đưa tay ôm lấy hai tiểu tử kia, tránh cho Giản Nhụy Ái bụng bị phải khom người, sẽ rất khó chịu.

Ánh mắt Nụ Nụ nhìn về phía sau bọn họ: “Chồng em không đến cùng hai người sao?”

Lời của cô bé khiến Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái sững sờ mấy giây. Đơn Triết Hạo rất nhanh trả lời trước: “Chồng em còn muốn kiếm tiền, chờ khi anh ấy rảnh sẽ trở về gặp em.”

“Thật không?” Nụ Nụ ngây ngô nhìn chằm chằm bọn họ, khiến Giản Nhụy Ái có chút chột dạ cúi đầu xuống.

Người mẹ nhìn mọi người nói: “Tiểu Cảnh, Nụ Nụ mau xuống đi, Đơn tiên sinh chắc cũng mệt rồi.”

“Không sao.” Đơn Triết Hạo mỉm cười, anh thật sự rất thích Tiểu Cảnh và Nụ Nụ. Cân nặng của hai tiểu tử này nói không đến nỗi khiến anh mệt, có tăng nhiều thêm hai bé nữa cũng không sao cả.

“Vậy. . . . Nhanh vào đi, không nên đứng ở bên ngoài.” Người dì thu xếp.

Giản Nhụy Ái dắt tay bà đi vào, gian phòng vẫn ấm áp giống nguyên như mấy tháng trước cô đến, rất có cảm giác của gia đình.

Không biết vì sao nhưng có lẽ đó là cảm ứng thân thuộc của cô đối với ngôi nhà này. Đi vào phòng bên trong, cô đều có cảm giác quen thuộc. Hơn nữa cảm giác quen thuộc này càng ngày càng mãnh liệt.

“Nhụy Ái. Đơn tiên sinh. . . . Hai người ở gian phòng này đi. Trước kia mỗi khi Cụ Duệ Tường đến đây, cũng đều ở gian phòng này.”

Giản Nhụy Ái nhìn mọi vật rất đơn giản: một cái giường, một cái tủ sách “Cám ơn dì.”

“Không có cái gì tốt mà phải cám ơn, có khả năng trời sẽ mưa, hai người cũng không cần phải đi ra ngoài, cứ ở trong nhà, tôi đi chuẩn bị chút cơm trưa.”

“Dạ, được, cám ơn dì nhiều.” Giản Nhụy Ái nhìn bà đi ra, xoay người nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang cau mày vuốt cái giường. Cô biết giường này không thể so sánh được với giường ở trong nhà họ Đơn.

Giường được làm từ những ván gỗ, ngồi lên liền phát ra những tiếng kêu kệt. Bởi vì phòng đã cũ, trên vách tường màu trắng đã chuyển thành màu đen, cả căn phòng này đối với Đơn Triết Hạo thích sạch sẽ mà nói sẽ khiến anh khó chịu.

Anh khẽ cau mày, ngón tay bịt mũi, giống như đang cố chịu đựng.

Giản Nhụy Ái không nhìn về mặt của anh “Hạo, chắc anh đã mệt rồi, mau nghỉ trước một chút đi.”

Phải ở lại trong hoàn cảnh này khiến Đơn Triết Hạo cảm thấy có chút sợ hãi: “Anh muốn tắm.”

“Được.” Giản Nhụy Ái dẫn anh đến phòng tắm.

Còn chưa có đi vào, về mặt Đơn Triết Hạo lại giống như muốn ói, phòng tắm chỉ rộng có mấy mét vuông, hơn nữa còn đi chung với cả nhà vệ sinh, vách tường đã ố vàng.

“Hạo, anh làm sao vậy.” Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn gương mặt khó chịu tới cực điểm của Đơn Triết Hạo. Từ nhỏ anh đã quen sống trong nhung lụa, cho nên chưa từng sống qua những nơi cũ nát như thế này.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái bằng vẻ mặt áy náy, cắn chặt hàm răng nhin xuống “Không sao, hoàn cảnh có chút không quen mà thôi, em nhanh đi ra ngoài đi, anh muốn tắm, nếu không em sẽ phải giúp anh tắm.”

“Hạo, em không thềm để ý đến anh nữa.” Giản Nhụy Ái giận dữ, đỏ mặt rời đi.

Cô còn chưa đi được mấy bước, lại nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ trong phòng tắm vọng ra. Trong lòng giống như có một tia chớp xẹt qua, liền chạy như bay đến phòng tắm. Nhưng hình ảnh trước mắt khiến cho cô phải sửng sốt, một đống mây râu cao lớn tựa phụ như Đơn Triết Hạo lại đang đứng ở trên ghế run rẩy nhìn một con gián trên sàn nhà.

“Tiểu Nhụy, con gián.” Đơn Triết Hạo không sợ trời không sợ đất, nhưng lại sợ con gián. Anh thấy con gián rất ghê tởm.

139. Chương 139: Nhìn Đơn Triết Hạo Tắm

Giản Nhụy Ái trợn trắng mắt, cô cứ cho là đã xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa. Chẳng qua chỉ là con gián, có nhất thiết phải kêu thảm thiết như vậy không?.

Hôm nay được nhìn thấy một vẻ mặt sợ hãi như bị rút gân của Đơn Triết Hạo khiến cô không nhịn nổi bật cười ra tiếng.

Dì cùng Tiểu Cảnh và Nụ Nụ cũng đã đến không biết từ lúc nào, có thể là từ lúc nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Đơn Triết Hạo. Bọn họ cũng ôm bụng cười lăn lộn.

Có thể là do tất cả mọi người đều đang cười anh khiến Đơn Triết Hạo đang đắm lao cũng phải theo lao chỉ biết quát to: “Không được cười, còn không nhanh đuổi nó đi.”

Người dì nhìn đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, đập chết con gián, nhặt lên mang ra ngoài “Đơn tiên sinh, phòng ốc tương đối rách nát, nên có hơi nhiều gián, cậu chịu khó một chút, hãy tắm qua một cái đã.”

Đơn Triết Hạo đỏ mặt, lúng túng đứng tại chỗ. Bỗng nhiên nhìn thấy Giản Nhụy Ái định đi, liền kéo tay của cô lại.

Giản Nhụy Ái kỳ quái nhìn anh, không phải đã không sao rồi ư, anh kéo cô lại làm gì?.

“Em không thể đi, theo anh tắm.” Đơn Triết Hạo đỏ mặt, tim đập thành thịch giống như cậu bé nói chuyện xấu hổ với chị gái.

Ngay lập tức, cả khuôn mặt của Giản Nhụy Ái đều đỏ ửng, hét lên: “Hạo anh không cần nói đùa, anh mau tắm nhanh đi.”

Đơn Triết Hạo cũng không muốn thả cô đi, nếu như con gián lại đến nữa, vậy thì phải làm thế nào. Ánh mắt anh vô tội nhìn Giản Nhụy Ái, bàn tay gắt gao nắm chặt.

Không khí như ngưng đọng lại, người di khéo hiểu lòng người liền mang theo Tiểu Cảnh và Nụ Nụ dời đi. Làm như không nghe thấy, cũng không nhìn thấy gì.

Nhưng hai tiểu quỷ này lại không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ, nghiêng đầu hướng cô làm mặt quỷ: “Tu tu. . . .”

Giản Nhụy Ái tránh khỏi tay Đơn Triết Hạo, gương mặt đỏ bừng như sắp nhỏ ra máu “Không được náo loạn, nhanh tắm. . . .”

Còn không chờ Giản Nhụy Ái nói xong, cô đã bị Đơn Triết Hạo kéo vào phòng tắm. Trong nháy mắt cửa bị khóa trái, Đơn Triết Hạo gắt gao đứng chặn trước cửa.

Hai mắt Giản Nhụy Ái tròn tròn, cô biết tính khí bá đạo của Đơn Triết Hạo lại tái phát “Hạo, anh làm gì vậy?”

“Theo anh tắm.” Đơn Triết Hạo lẳng lẳng nói ra, giống như đây là chuyện rất bình thường, một chút xấu hổ cũng không có.

“Em. . . .” Bị lời nói của Đơn Triết Hạo dọa sợ, Giản Nhụy Ái không biết nói gì, giọng nói cà lăm “Không. . . . Không cần, đây không phải là nhà. . . .”

Đơn Triết Hạo giúp Giản Nhụy Ái yên lặng, chặn hết những lời lảm nhảm của cô. Thời điểm buông cô ra, cô đã ở vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, thì ra muốn chặn lại lời nói của cô, lại đơn giản như vậy.

Xem ra anh trong họa lại lấy được phúc, liền có kinh nghiệm “Thứ nhất theo anh tắm, thứ hai chúng ta cùng nhau tắm rửa, hai lựa chọn này em tự chọn một cái đi.”

“Không phải đều giống nhau sao.” Giản Nhụy Ái bất mãn kêu lên.

“Lần này thông minh.” Đơn Triết Hạo đặt cái ghế ở trên bậc thang, sau đó bế cô ngồi lên đó. “Ngồi xong, nhìn anh tắm.”

Gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ đến muốn nhỏ máu, không nghĩ đến lại có người vô sỉ như vậy. Ra lệnh cho người khác đi nhìn anh tắm.

Lúc nhìn thấy anh cởi quần áo, Giản Nhụy Ái xấu hổ xoay mặt, hô hấp cũng từ từ trở nên dồn dập, cùng Đơn Triết Hạo ở chung một chỗ, cô sớm muộn gì cũng bị sốc mà chết.

Cô chỉ có thể xoay người nhìn vách tường, cố gắng tránh nhìn thân thể của anh. Nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, còn có mùi sữa tắm nhàn nhạt. Cô không nhớ khi ra cửa anh có mang theo sữa tắm, xem ra anh đã mắc chứng sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng rồi.

Nghe tiếng nước chảy, suy nghĩ của cô từ từ phiêu bạt, không biết qua một tháng nữa, cô và Đơn Triết Hạo có thể thân mật ở chung một chỗ như vậy nữa hay không? Cô cũng không bỏ được Đơn Triết Hạo.

Nhiều kỉ niệm như vậy, nhiều thử thách sinh tử như vậy, bọn họ đều đã dắt tay nhau đi qua. Cô thật sự có thể bỏ được sao? Nghĩ tới có một ngày cô sẽ rời đi, trong lòng cô đau đến không thở nổi, lỗ mũi ê ẩm, hít mũi, đem nước mắt muốn chảy ra hung hăng ép trở lại.

“Tiểu Nhụy. . . .” Đơn Triết Hạo đứng ở sau lưng cô, gọi mấy tiếng cũng không thấy Giản Nhụy Ái trả lời, còn tưởng rằng là cô ngủ quên, tắt vòi nước.

Giản Nhụy Ái không nghe thấy tiếng nước chảy, nghĩ rằng Đơn Triết Hạo đã tắm xong, xoay người ngẩng đầu lên, trong nháy mắt sắc mặt đỏ hồng trở lại. Nhìn thấy bộ vị quan trọng của Đơn Triết Hạo đối diện ngay với mình, sau một khắc cô không khống chế nổi: “A.” Thét chói tai liền xoay người đi.

Đơn Triết Hạo nhìn phản ứng của Giản Nhụy Ái, vui vẻ cười ra tiếng “Em hét cái gì chứ, cũng không phải là chưa từng nhìn qua.”

“Đơn Triết Hạo, anh đúng là không biết xấu hổ, tại sao tắm xong lại không mặc quần áo.” Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại nhưng hình ảnh đó không ngừng hiện lên trong đầu cô, giống như ma quỷ kiểm chế ý nghĩ của cô.

Cô biết phương diện kia của anh rất cường hãn, nhưng mà lúc chưa có bành chướng dựng thẳng dậy, đã có thể lớn như vậy, cô không nhận được nuốt một ngụm nước bọt .

Có lẽ là do ở cùng Đơn Triết Hạo đã lâu, cô cũng nhiễm theo dự vọng của anh. Mới vừa rồi trong ít giây kia, trong đầu cô có vụt qua một chút ý niệm muốn, cô quả thực là sắp điên mất rồi.

“Được rồi, có thể xoay người.” Khỏe miệng Đơn Triết Hạo mỉm cười, nhìn gương mặt ngượng ngùng Giản Nhụy Ái, anh cũng cảm thấy tâm tình của mình rất tốt.

Anh chỉ thích trêu đùa Giản Nhụy Ái, chỉ có trêu đùa cô, anh mới có cảm giác Giản Nhụy Ái đang ở bên cạnh mình.

Giản Nhụy Ái xoay người nhìn thấy Đơn Triết Hạo đã mặc quần áo đơn giản, cộng thêm làn da khỏe mạnh do đã trải qua bao nhiêu năm tháng rèn luyện, lông mày thô lộ ra hơi thở bá chủ.

Đơn Triết Hạo gần gũi như vậy, từ trước đến giờ Giản Nhụy Ái chưa từng gặp qua. Đầu còn chưa lau khô, một giọt nước theo tóc chảy qua cái mũi kiên định, nhỏ xuống sàn nhà.

Trong thời tiết lạnh thế này, tóc Đơn Triết Hạo còn ướt sẽ rất dễ dàng cảm mạo. Giản Nhụy Ái cầm khăn lông, giọng điệu ra lệnh nói: “Ngồi xuống.”

Bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ lau tóc cho Đơn Triết Hạo , sợ mình quá dùng sức sẽ làm anh đau, liền dịu dàng thận trọng lau, giống như đang che chở cho bảo bối mà mình yêu thích.

Đơn Triết Hạo hưởng thụ Giản Nhụy Ái lau tóc cho mình, lông mày nhướng lên, nhàn nhạt mỉm cười “Tiểu Nhụy, kỹ thuật lau tóc của em rất tốt, về sau ngày nào cũng lau tóc cho anh nhé .”

‘ về sau ngày nào cũng ’ khiến bàn tay đang lau tóc của Giản Nhụy Ái không khỏi run lên, thoáng qua chút hoảng hốt. Những biểu hiện của cô đều rơi vào con mắt quan sát tinh tế của Đơn Triết Hạo, anh cau mày đem Giản Nhụy Ái ôm vào trong ngực “Thế nào.”

“Không có gì, không được ôm em, em giúp anh lau tóc” Giản Nhụy Ái giãy giụa muốn thoát ra, lại bị Đơn Triết Hạo kèm chế không thể động dậy. Cô cũng lười phải giãy giụa, Đơn Triết Hạo muốn buông tự đứng sẽ buông, cho dù cô có tốn nhiều hơi sức đi chăng nữa cũng không làm nên chuyện gì. Cho nên, cô sẽ không cố đi làm những chuyện lãng phí hơi sức như vậy.

“Không cần, tóc của anh không cần phải lau nữa, anh chỉ muốn ôm em.” Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái buồn bã, trong lòng anh vô cùng đau đớn, anh thật sự rất sợ Giản Nhụy Ái sẽ rời khỏi mình.

Không biết vì sao khi anh ôm Giản Nhụy Ái, vẫn luôn cảm thấy ôm không đủ, giống như chỉ có ngày hôm nay, sẽ không bao giờ có ngày mai nữa .

Không biết qua bao lâu, hai người rất ăn ý không nói chuyện, chỉ ở phòng tắm ôm nhau thật chặt, lắng nghe tiếng tim đập của nhau .

140. Chương 140: Bệnh Sạch Sẽ Càng Ngày Càng Nghiêm Trọng

Không biết qua bao lâu, hai người rất ăn ý không nói chuyện, chỉ ở phòng tắm ôm nhau thật chặt, lắng nghe tiếng tim đập của nhau .

Bên ngoài phòng tắm truyền đến âm thanh của dì: “Nhụy Ái, Đơn tiên sinh, có thể ăn cơm rồi.”

Giản Nhụy Ái phản ứng lại, đẩy Đơn Triết Hạo ra, chỉnh lại quần áo, gương mặt ngượng ngùng: “Ăn cơm.”

Cô vợ vàng đẩy cửa đi ra ngoài, gương mặt vẫn đỏ hồng như cũ, khóe miệng Đơn Triết Hạo cũng mỉm cười, đi theo phía sau cô ra ngoài. Bộ dáng thản nhiên giống như bọn họ cũng không làm chuyện gì. Dù sao bọn họ cũng là vợ chồng, thân mật liền đại biểu cho yêu nhau.

Tiểu Cảnh và Nụ Nụ ngồi ở trên bàn cơm, nhìn thấy Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo xuất hiện, liền che mặt cười.

Tiếng cười khúc khích, khiến Giản Nhụy Ái cảm thấy không được tự nhiên, tức giận trợn trừng mắt nhìn Tiểu Cảnh và Nụ Nụ, hai đứa tiểu quỷ này.

Người đi biết Giản Nhụy Ái da mặt mỏng, liền cốc lên đầu Tiểu Cảnh và Nụ Nụ mỗi người một cái “Nhanh ăn cơm đi.”

“Mẹ, chúng ta đang dùng cơm mà.” Tiểu Cảnh không phục nói qua.

“Đúng vậy.” Thật khó có lúc Nụ Nụ lại đứng trên cùng một thuyền với Tiểu Cảnh.

Đơn Triết Hạo xoa đầu hai tiểu tử, ôm lấy Giản Nhụy Ái vào bàn, khi nhìn thấy thức ăn trên bàn thì cả người cứng đờ, nắm món ăn cùng một bát canh.

Điểm mấu chốt chính là tất cả món ăn đều là rau cải.

Giản Nhụy Ái nhìn vẻ mặt sững sờ của Đơn Triết Hạo, gấp một gấp rau cải đặt vào trong bát của anh: “Hạo, mau ăn đi, những thức ăn này đều là do dì tự tay trồng, không có chất gây ô nhiễm môi trường, ăn rất ngon, Cụ Duệ Tường thích nhất món ăn do dì nấu, anh cũng ăn thử một chút đi, đảm bảo sẽ thích.”

Đúng vậy, không phải là do Giản Nhụy Ái khoa trương, món ăn do dì nấu, cho dù là đầu bếp của khách sạn năm sao cũng không sánh bằng.

Về mặt Đơn Triết Hạo vẫn cứng ngắc như cũ, cau mày nhìn món ăn trên bàn, xoay người hướng về phía dì hỏi “Có khăn giấy hay không?”

“Có. Có. Cậu chờ một chút.” Dì vợ vàng lấy khăn giấy đưa cho Đơn Triết Hạo, cũng không hiểu anh cần khăn giấy làm gì.

Bốn người liền mờ mịt nhìn Đơn Triết Hạo, thấy anh nghiêm túc lau đôi đũa và cái thìa, trong lòng mọi người đều có đủ loại suy nghĩ.

Giản nhụy cười ha ha đánh vỡ yên tĩnh, gấp thịt đặt vào trong bát Tiểu Cảnh và Nụ Nụ “Mau ăn cơm.”

“Cảm ơn chị.”

“Cảm ơn chị.”

Tiểu Cảnh và Nụ Nụ trăm miệng một lời nói cảm ơn, cái loại đáng yêu đó không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả.

Bất tri bất giác, bọn họ đã ở lại trong nhà dì cả ngày .

Sau khi ăn xong, thời tiết cũng sáng sủa, Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái liền đi ra ngoài thăm quan .

Thời điểm ban đêm, lại vừa mới mưa xong, thời tiết ẩm ướt, Giản Nhụy Ái hơi run, Đơn Triết Hạo vợ vàng cởi áo khoác trên người xuống khoác lên người cô.

Đem cô ôm vào trong lòng mình, để cô có thể không bị lạnh.

Hai người nắm tay đi dạo theo con đường nhỏ ở nông thôn, nam đẹp gái xinh đã thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

“Hạo, nếu như không ở quen nhà của dì, chúng ta nên trở về thôi.” Giản Nhụy Ái có chút bận tâm hỏi. Cả giờ nghỉ trưa Đơn Triết Hạo nằm ở trên giường đều trở qua trở lại, nhìn một cái cũng biết là không quen giường ngủ.

“Không sao, chỉ cần em muốn ở nơi nào, anh đều sẽ ở cùng với em.” Mặc kệ là nơi nào, cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa, anh đều tuyệt đối không cau mày.

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo quan tâm mình, ban đêm lạnh lẽo, hơi thở khi nói chuyện cũng lạnh như băng.

Đột nhiên, nhìn thấy bên kia tập trung rất nhiều người, phụ nữ vốn có tính tò mò, cô liền lôi kéo Đơn Triết Hạo đi về hướng người đang tập trung .

Oa, là một minh tinh đang biểu diễn, một thôn nhỏ như thế này lại cũng có thể có người đến biểu diễn, mà còn là một minh tinh rất nổi tiếng.

Ánh mắt của cô sáng bừng lên, bởi vì cô không biết minh tinh biểu diễn trên TV là như thế nào, xem ra hôm nay thật sự rất may mắn, bắt lấy tay Đơn Triết Hạo, hạnh phúc hét lên: “Hạo, anh nhìn người kia một chút, đó chính là minh tinh nổi tiếng nhất Đài Loan hiện nay, đáng đáp anh ấy rất đẹp trai nha.”

Giản Nhụy Ái đang hưng phấn, hoàn toàn không biết đến người bên cạnh đang tức giận nhìn cô chằm chằm.

Lại dám ở trước mặt Đơn Triết Hạo khen người đàn ông khác đẹp trai, thật chính là kích thích Đơn Triết Hạo tức giận, anh cắn răng nghiêng lợi nói từng chữ rõ ràng: “Đẹp trai không?”

Nghe được âm thanh rợn cả tóc gáy, cả người Giản Nhụy Ái liền run lên, nghiêng đầu nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm tức giận của anh, liền lập tức im lặng , gượng cười “Không đẹp trai, nào có ai đẹp trai như Hạo nhà chúng ta.”

Đơn Triết Hạo xoa mái tóc mềm mại của Giản Nhụy Ái, lúc này mới lại mỉm cười.

Đúng là một người đàn ông hẹp hòi, người đàn ông thích sạch sẽ khó phục vụ.

Bỗng nhiên, Giản Nhụy Ái thấy người minh tinh kia đang đứng ở ngay trước mặt anh, hơn nữa còn mỉm cười nhìn bọn họ “Tổng giám đốc Đơn, không nghĩ đến ở chỗ này lại gặp được anh, anh khỏe chứ?”

Đơn Triết Hạo không thèm nhìn người minh tinh kia, chỉ gạt đầu một cái, rồi mang theo Giản Nhụy Ái rời đi.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn thấy người minh tinh kia đang lúng túng đứng ở nơi đó, cô biết quan hệ của Đơn Triết Hạo rất rộng, nhưng không nghĩ đến ngay cả minh tinh cũng muốn nịnh hót anh. Cô nhìn thấy minh tinh mỉm cười với mình, xoạt một cái gương mặt khề ửng hồng, lễ phép vẫy tay chào.

Nói thật ra, cô rất muốn được cùng minh tinh đó ký tên hoặc chụp ảnh chung nhưng nếu nói ra nhất định sẽ chọc Đơn Triết Hạo bùng nổ, cô đành im lặng không dám nói.

Những động tác nhỏ này đều bị Đơn Triết Hạo nhìn thấy, anh trực tiếp cầm lấy bàn tay trắng nõn của cô “Đáng chết, không cho phép cười với người đàn ông khác.”

Giản Nhụy Ái thức thời le lưỡi một cái, Đơn Triết Hạo đúng là một bình dấm chua kinh khủng, ngoan ngoãn không dám quay đầu lại nhìn, tiếp tục cùng anh từ từ tản bộ.

Cô thỉnh thoảng ngẩng đầu lên lén nhìn Đơn Triết Hạo, nói thật ra Đơn Triết Hạo còn đẹp trai hơn gấp nghìn lần so với minh tinh kia, nếu anh có thể trở thành minh tinh, nhất định sẽ rực rỡ vô cùng. Nhất định sẽ trở thành minh tinh nổi tiếng nhất toàn thế giới.

“Em đang nghĩ gì vậy?”Đơn Triết Hạo phá vỡ bầu không khí trầm lặng.

“Em.”Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn anh, lén lén cười: ” Em đang nghĩ nếu anh đi làm minh tinh, nhất định sẽ là một minh tinh đẹp trai nhất thế giới, hơn nữa em nghĩ nếu có ông xã làm minh tinh, nhất định sẽ hạnh phúc đến chết.”

Đơn Triết Hạo nheo mắt nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, thấy vẻ mặt say mê của cô , đôi môi nâng lên ý vị khiêu khích “Em. Là muốn nói hiện tại em không hạnh phúc.”

“Không. Không có, anh không cần chuyển đề tài, em chỉ nói là. Ai u. Anh biết em không phải có ý này mà.” Giản Nhụy Ái bị Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm rợn cả tóc gáy, liền vội vàng nói.

“Tốt nhất là .” Đơn Triết Hạo nhéo gương mặt của cô, ý muốn trừng phạt cô.

Giản Nhụy Ái bụm má, không nghĩ đến Đơn Triết Hạo lại ra tay nặng như vậy, da đầu đều bị anh kéo xuống “Thật là đau.”

“Đây là trừng phạt em, không cho phép lộ ra ánh mắt say mê nhìn người đàn ông khác.”

“Em đâu có.” Phấn khích càng lúc càng yếu, âm thanh cũng càng lúc càng nhỏ, cô thừa nhận mình có nhìn mình tinh đó nhưng cô không thừa nhận có dùng ánh mắt say mê nhìn anh ta.

Đơn Triết Hạo thấy cô cố tỏ ra quật cường, cộng thêm gương mặt trắng nõn đỏ ửng, bộ dáng cực kỳ đáng yêu lại mê người, giống như một bông hoa cúc đang cố kìm nén tức giận.

Mấy ngày chầm chậm trôi qua, Giản Nhụy Ái một lòng ở cùng Đơn Triết Hạo, giống như thật sự đã vượt qua được đau lòng, hoặc là nói cô đã không tiếp tục lún vào trong rừng sâu.

Mỗi ngày đều nhìn thấy cô mỉm cười, anh cũng buông lỏng đề phòng rất nhiều, chỉ cần Giản Nhụy Ái không có ý nghĩ muốn rời khỏi anh, anh cũng không dán lấy cô chặt như keo dính.

Ở chỗ của dì, hàng ngày bọn họ đều đến thăm mộ cha mẹ cô. Sau đó, hai người sẽ thoải mái ngồi bên bờ biển ngắm mặt trời lặn, thưởng thức ánh nắng đẹp của buổi chiều, tất cả mọi việc đều tốt đẹp như vậy, tất cả sự vật đều trở nên tốt đẹp như thế.

141. Chương 141: Chuyện Bị Bại Lộ

Phòng làm việc, Y Thiếu Thiên gõ cửa đi vào, nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang ngồi bên cạnh bàn làm việc của Đơn Triết Hạo, nhàn nhã ăn khoai tây chiên, còn thỉnh thoảng phát ra âm thanh nhóp nhép. Còn Đơn Triết Hạo lại giống như người bị ức hiếp, im lặng ngồi ở góc bàn để làm việc.

Toàn bộ mọi người trên dưới trong công ty, không ai không biết Đơn Triết Hạo cưng chiều vợ nghiêm trọng. Y Thiếu Thiên nhìn Đơn Triết Hạo báo cáo: “Đây là bản báo cáo của năm nay, còn có hạng mục đầu tư hợp tác với nước Pháp, đều cần tổng giám đốc ký tên.”

“Ừ.” Đơn Triết Hạo nhận lấy tài liệu, tiếp tục vui đầu vào công việc.

Y Thiếu Thiên kỳ quái nhìn Giản Nhụy Ái, thấy cô đang nhìn chằm chằm màn hình, có lúc không để ý mà bật cười, thật sự đã khiến anh tò mò.

Y Thiếu Thiên liếc mắt nhìn màn hình, giống như sấm sét giữa trời quang, không ngờ Giản Nhụy Ái đang xem phim thần tượng Đài Loan, Đơn Triết Hạo quả thực là quá cưng chiều cô rồi.

Miệng Giản Nhụy Ái đang nhai đồ ăn, nhìn thấy Y Thiếu Thiên, liền đưa khoai tây chiên ra phía anh “Anh có muốn ăn hay không?”

“Không cần, Giản tiểu thư, cô xem có thể mua giúp tổng giám đốc một ly cà phê hay không? Tổng giám đốc rất thích uống cà phê Lam Sơn.”

“Tại sao tôi lại phải mua? Đây không phải là công việc của thư ký sao?” Giản Nhụy Ái tuyệt không muốn làm tay sai, hơn nữa trong người cô còn đang mang thai, muốn mua cũng phải là Đơn Triết Hạo mua cho cô.

“Không phải vậy, cô nhìn tôi cùng tổng giám đốc nói chuyện, chẳng nhẽ cô vẫn không đau lòng cho ông xã mình sao?” Y Thiếu Thiên ừ rừ không nghĩ đến Giản Nhụy Ái chưa thềm suy nghĩ đã từ chối.

“Được rồi. Tôi đi mua.” Giản Nhụy Ái cắt đứt lời nói của Y Thiếu Thiên, cầm tờ giấy lau miệng mình, cô được đi ra ngoài rồi.

Hiện tại Đơn Triết Hạo đang nghiêm túc vui đầu làm việc, ngay cả ngẩng đầu lên nhìn cô một cái cũng không thềm, thôi thì cô liền hi sinh mình đi làm việc vất vả.

Đơn Triết Hạo liếc nhìn Giản Nhụy Ái rời đi, mới một lần nữa trở về bàn làm việc. “Nói đi.”

Anh đoán được Y Thiếu Thiên cố ý đẩy Giản Nhụy Ái đi, chắc chắn là đã điều tra ra được việc gì đó, cho nên anh mới không ngăn Giản Nhụy Ái lại.

“Tổng giám đốc, những thứ tôi điều tra được đều ở trong đây.” Y Thiếu Thiên lấy tài liệu ra, những tài liệu này đều là do anh dùng quan hệ thân thiết mới lấy được.

Bọn họ cho rằng Giản Nhụy Ái đã đi ra ngoài, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái đã sớm nhận ra Y Thiếu Thiên cố ý đuổi cô đi, cho nên cô đã sớm trốn ở cửa nghe lén.

Đơn Triết Hạo cầm tài liệu, sắc mặt biến đổi, tay anh nắm chặt thành quả đấm, cố gắng kìm chế cảm giác sợ hãi trong lòng. “Chuyện này không được truyền ra ngoài, đem mọi tin tức đều phong tỏa, ai dám tiết lộ nửa câu, liền trực tiếp diệt khẩu.”

“Được.” Y Thiếu Thiên thấy Đơn Triết Hạo không nói chuyện tiếp nên định xoay người rời đi.

Giản Nhụy Ái thấp thỏm đứng ở cửa, cô không biết Đơn Triết Hạo có tin tức gì mà cần đến phải diệt khẩu, nhưng tiềm thức nói cho cô biết, chuyện kia chắc chắn có liên quan đến cô.

Cô thấy Y Thiếu Thiên đi ra cửa, vội vàng nấp vào sảnh bên cạnh, xuyên thấu qua lỗ mèo nhìn thấy bóng dáng Y Thiếu Thiên rời đi, sợ hãi ở trong lòng đã nhảy đến tận cổ họng, vô lực ngồi trên sàn nhà.

Ánh mắt tò mò nhìn qua tập tài liệu, cô nhất định phải nghĩ ra biện pháp để xem được tài liệu kia, nếu Đơn Triết Hạo đã muốn giấu diếm sự việc, nhất định anh sẽ sớm tiêu hủy tài liệu đó.

Giản Nhụy Ái đột nhiên đứng lên, cô nhất định phải lấy được tài liệu trước khi Đơn Triết Hạo tiêu hủy nó.

Chỉnh đốn lại quần áo, đẩy cửa đi vào mà không thêm gõ.

Ngay lập tức liền nhìn thấy Đơn Triết Hạo hoảng hốt đem tài liệu bỏ vào trong ngăn kéo, tất cả mọi động tác của anh đều bị cô thu vào trong mắt, nhưng lại cố ý giả bộ không nhìn thấy. Có lẽ là do ở cùng Đơn Triết Hạo đã lâu nên giả bộ cũng giỏi như thế.

“Sao em vào mà không thêm gõ cửa.” Sắc mặt Đơn Triết Hạo có chút không vui.

“Em không phải cố ý, anh làm sao lại hung dữ với em.” Giản Nhụy Ái hồ nghi nhìn anh. “Còn sợ em nhìn thấy. Anh giấu phụ nữ sao?”

Đơn Triết Hạo đẩy ngăn kéo một cái, thấy nó khép lại mới yên tâm, đi qua kéo tay Giản Nhụy Ái, cương chiều vuốt ve gương mặt cô “Anh nào dám giấu phụ nữ.”

“Tốt nhất là như vậy.” Giản Nhụy Ái mềm mại giơ quả đấm ở trước mặt Đơn Triết Hạo, quệt miệng, nhìn lên cực kỳ khả ái.

Đơn Triết Hạo đưa mắt nhìn động tác nho nhỏ của cô, cổ họng nóng bỏng, lập tức đem Giản Nhụy Ái ôm vào trong ngực, dùng sức hôn cô, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt rất mê người trên người cô giống như ngày ngày đều dụ dỗ anh phạm tội.

“Cà phê em mua đâu.” Đơn Triết Hạo dịu dàng nhắc nhở.

Lưng Giản Nhụy Ái cứng ngắc, cô hạ thấp đầu không nói lời nào.

Nhìn Giản Nhụy Ái như vậy khiến Đơn Triết Hạo cũng không truy hỏi nữa. Thật ra thì anh cũng không có ý trách cô, bảo cô đi mua cà phê chỉ vì muốn tách cô ra, anh cũng thật sự không muốn uống cà phê.

“Không có cà phê cũng không sao.” Đơn Triết Hạo sờ sờ cánh mũi của cô. “Được rồi, không cần phải buồn, người khác nhìn thấy lại cho là phu nhân tổng giám đốc của tập đoàn Đan Thị có khuôn mặt khổ qua (mướp đắng).”

“Em mới không có.” Giản Nhụy Ái quệt môi, hếch mặt lên. “Có phải anh cảm thấy chán ghét em, cảm thấy đáng người em mang thai trở nên xấu xí, biến thành Hoàng Kiếm Bà (lão bà lớn tuổi đã có chồng), cho nên muốn thay người yêu mới.”

Đơn Triết Hạo bắt được Giản Nhụy Ái muốn bỏ đi, anh có tìm hiểu được một số kiến thức về bà bầu, chẳng lẽ trên sách nói trong lúc phụ nữ mang thai tính tình không ổn định là thật.

Anh bắt đặc dĩ chỉ có thể dụ dỗ cô.“Tiểu Nhụy, anh làm sao dám, em biết lòng anh rồi mà, nó chỉ có em thôi, đã tràn đầy không thể chứa thêm được những thứ khác, thật đấy, không tin anh lấy ra cho em xem.”

Giản Nhụy Ái nghi vấn nhìn anh “Được, nếu anh không làm được, em sẽ không thềm tin anh nữa. Nếu không. . . . Anh sẽ phải đi khu đông mua trà sữa cho em.”

Không sai, cô muốn tách Đơn Triết Hạo ra, hiện tại bọn họ đang ở phía Tây, cửa tiệm trà sữa nổi tiếng lại nằm ở phía Đông, với khoảng cách này đi lại cũng phải mất gần một tiếng, nhưng nếu như nửa đường Đơn Triết Hạo có đoán ra được cái gì, thì trở về đến nơi cũng đã muộn nửa giờ. Như thế cũng đủ để cô xem xong tài liệu.

Cô nhìn thấy ánh mắt chần chờ của Đơn Triết Hạo, bĩu môi “Anh xem một chút. . . . Em chỉ muốn uống trà sữa anh cũng không thềm đáp ứng em, vậy mà còn nói yêu em, căn bản chính là anh đã thay lòng, mau nói cho em biết người thứ ba là ai, nếu như anh thật sự yêu cô. . . .”

Đơn Triết Hạo lấy tay che kín miệng của cô lại, anh biết rõ Giản Nhụy Ái chỉ nói hờn dỗi vậy thôi, nhưng anh không thích nghe cô nói như vậy, cái loại đó giống như cô không tin tưởng lời nói của anh vậy.

Anh đầu hàng, không nghĩ đến thương nhân làm mưa làm gió ở cả hai giới hắc đạo, cũng có thời điểm phải đầu hàng, người ta nói vô quýt dày có móng tay nhọn, xem ra khắc tinh lớn nhất của Đơn Triết Hạo anh chính là Giản Nhụy Ái.

“Được. . . . không nói nữa, anh đi mua cho em, em ngoan ngoãn chờ ở đây, chờ anh trở về, nghe rõ chưa?”

Giản Nhụy Ái qua loa tắc trách : “Được rồi, anh đi nhanh một chút đi.”Cô liềm mạng đẩy tám lưng của anh, chính là muốn đem anh đẩy ra.

Đơn Triết Hạo cảm thấy hành động của Giản Nhụy Ái có chút quái dị, nhưng anh nghĩ mãi vẫn không biết quái dị ở chỗ nào, khê cau mày.

Chỉ có thể chấp nhận nghe lời của Giản Nhụy Ái, ngoan ngoãn ra cửa, có thể đời này anh đều không nghiêm túc với lời nói của bất kỳ người nào, lại phải nghe theo lời của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo rời khỏi, vẫn không yên lòng ra mở cửa lên nhìn xem thế nào, anh chưa đi xa lắm nhưng chắc chắn anh sẽ đi mua trà sữa cho cô. Thừa dịp anh còn chưa nghỉ ngơi, nhanh chóng lấy tư liệu của Đơn Triết Hạo ra .

142. Chương 142: Đơn Triết Hạo Cầu Xin

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo rời khỏi, vẫn không yên lòng ra mở cửa lên nhìn xem thế nào, anh chưa đi xa lắm nhưng chắc chắn anh sẽ đi mua trà sữa cho cô. Thừa dịp anh còn chưa nghỉ ngơi, nhanh chóng lấy tư liệu của Đơn Triết Hạo ra .

Cô mở ngăn kéo, cái tên ghi trên hồ sơ khiến cô run rẩy sợ hãi, đó là tên cha mẹ cô, cô run rẩy lấy tài liệu ra giống như đang lấy trộm đồ của người khác.

Đọc nội dung bên trong chữ viết khiến cô khiếp sợ ngây người giống như bị sét đánh!

Thì ra là cha mẹ Đơn Triết Hạo đầu thầu không được, mọi người trong công ty đều dồn đại về nguyên nhân lớn nhất khiến bọn họ bị mất thầu chính là do cha mẹ Giản Nhụy Ái. Bản tính hai người họ đã hiểu trắng, nhìn thấy gia đình Giản Nhụy Ái hạnh phúc khiến bọn họ không cam lòng cho nên bàn bạc muốn hại cha mẹ cô cũng bị mất mặt, cũng phải lâm vào hoàn cảnh khó khăn như họ.

Giản Nhụy Ái thất hồn lạc phách, giống như mất đi trọng lực, hai chân mềm nhũn ra ngồi sụp xuống cũng không có cách nào để đứng lên, ngơ ngẩn ngồi trên sàn nhà, cha mẹ cô chết thảm như vậy cũng bởi vì sự ích kỷ. Vì ganh đua mà bị mất tính mạng, cô còn sống lại biến thành cô nhi.

Tại sao ông trời lại đối xử với cô như vậy? Thật vất vả mới cho cô ánh sáng, rồi lại độc ác đem cửa sổ đóng lại, nhốt cô vào trong căn phòng đen thui, ánh mắt mơ hồ, đầu thật là đau.

Nếu như cô không nhìn thấy, có phải Đơn Triết Hạo sẽ giấu cô cả đời, để cho cô trở thành người bất nhân bất nghĩa.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Đơn Triết Hạo đầy mồ hôi xuất hiện trước mặt cô, nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang ngồi khóc ở bên cạnh tập tài liệu, anh liền hiểu tất cả!

Xem ra ông trời thật sự muốn đẩy dọa anh, khi anh kịp đoán ra được mục đích của Giản Nhụy Ái, vội vàng quay xe trở lại đã không còn kịp nữa, thì ra căn bản là cô cũng không muốn uống trà sữa, mà chỉ là nghĩ cách muốn tách anh ra.

Anh tính đi tính lại, cứ nhiên lại vẫn thua cô gái này.

Anh sợ hãi ôm lấy Giản Nhụy Ái đang run rẩy “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy. Em không cần phải làm như vậy?”

Giản Nhụy Ái vô lực đẩy Đơn Triết Hạo ra, ngồi im lặng run rẩy, nước mắt không ngừng trào ra.

Đơn Triết Hạo vội vàng sợ hãi, đưa tay đỡ thân thể xiêu vẹo chỉ trực đổ xuống của cô, “Tiểu Nhụy, cầu xin em, không cần phải im lặng như thế!”

Vẫn không có tiếng đáp lại, tría tim anh lơ lửng như muốn vỡ ra khi nhìn từng giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu rơi xuống.

Cho dù cố gắng nhẫn nhịn nhưng nhìn thấy Giản Nhụy Ái vẫn tiếp tục thờ ơ không có phản ứng cũng không khỏi cau mày “Tiểu Nhụy, tại sao em lại cứ giữ chặt lấy quá khứ? Chẳng lẽ chúng ta ở chung một chỗ là vì người khác sao? Tại sao phải để chuyện này ảnh hưởng đến chúng ta?”

“Chuyện này. Những thứ kia là chuyện gì? Nó là cái chết của cha mẹ tôi, nhà họ Đơn các người khiến cha mẹ tôi chết oan nhiều năm như vậy, cái gì gọi là tôi giữ lấy quá khứ không buông? Các người biết không? Tôi đã từng hạnh phúc dường nào, nhưng cuối cùng vẫn sống sờ sờ lại bị các người biến thành cô nhi, vĩnh viễn chia lìa với cha mẹ yêu thương nhất, anh có biết cái gì gọi là đau không? Anh cái gì cũng không hiểu, tại sao anh lại tới quất tôi?”

Giản Nhụy Ái xúc động phần nộ nói xong, giống như muốn đem tất cả sự tức giận trong lòng hét ra.

“Giản Nhụy Ái, em không cần phải cố giải thích như thế có được hay không? Vì ân oán đời trước mà nhất định phải đoạn tuyệt mối quan hệ của chúng ta mới được sao?” Đơn Triết Hạo dù không muốn đối mặt với chuyện này, nhưng cuối cùng nó vẫn xảy ra.

“Cho nên, anh tình nguyện đem những người biết rõ chân tướng đi diệt khẩu, cũng không nguyện để cho tôi biết, Đơn Triết Hạo, anh còn định tính toán giấu tôi bao lâu nữa, một năm, mười năm, hay hai mươi năm. Hay là anh tính toán cả đời đều không nói cho tôi biết, để cho tôi sống trong ảo tưởng.”

Giản Nhụy Ái đột nhiên quay đầu lại nhìn Đơn Triết Hạo, ánh mắt căm thù của cô làm tim Đơn Triết Hạo đau nhói.

Nhìn ánh mắt của cô khiến cho anh có cảm giác khiếp sợ, cô hận nhà họ Đơn, cô hận cha mẹ anh, cho nên cô cũng sẽ hận anh, sẽ rời khỏi anh.

Những ý nghĩ này giống như ma quỷ ăn mòn anh, khiến cho anh đang tức giận cũng từ từ giảm xuống, chỉ còn biết cầu xin: “Tiểu Nhụy, em hãy nghĩ đến tình yêu của chúng ta, nghĩ đến Bảo Bảo, mà tha thứ cho cha mẹ anh được không? Không phải bọn họ đã bị báo ứng rồi sao?, trong vụ tai nạn xe đó, không chỉ có cha mẹ em qua đời, mà còn có hai người bọn họ, coi như bọn họ cũng đã bị báo ứng, tha thứ cho bọn họ được không?”

Giản Nhụy Ái đau lòng khi nghe thấy giọng nói cầu xin của anh. Trong lòng cô, cô làm sao không hiểu, Đơn Triết Hạo luôn là người cao cao tại thượng nhưng mấy ngày nay đều vì cô mà đã sắp không còn là chính mình nữa, anh yêu thương chăm sóc cô tốt như vậy.

Nhưng trước kia khi bọn họ ở chung một chỗ thì không có chút trở ngại nào, nhưng bây giờ giữa họ đã có một khoảng cách rất lớn, khoảng cách này cũng chôn thật sâu vào trong lòng Giản Nhụy Ái.

“Cái chết của cha mẹ anh, đó là báo ứng của bọn họ, còn cái chết của cha mẹ tôi lại là oan uổng!” Giản Nhụy Ái gào khóc, không quan tâm có người đang ở bên ngoài nhìn, tất cả ánh mắt của cô đều rơi xuống tập tài liệu đang nằm trên mặt đất.

Đơn Triết Hạo khỏ sở nhìn Giản Nhụy Ái đang khóc thút thít, ngẩng đầu ép nước mắt chen trở về, ánh mắt hoàn toàn mơ hồ, tay nắm thật chặt quả đấm, máu tươi từ trong lòng bàn tay chảy xuống, dần ông đỏ máu chứ không đỏ lệ.

Giọng nói của anh rất nhỏ, mang theo giọng mũi nồng đậm: “Tiểu Nhụy, anh biết rõ tất cả tội lỗi đều là do nhà họ Đơn gây ra, nhưng em muốn anh phải làm như thế nào?”

Giản Nhụy Ái không trả lời Đơn Triết Hạo, cũng không nhìn anh, chỉ là lẳng lặng chảy nước mắt.

“Tiểu Nhụy. . . .” Đơn Triết Hạo muốn kéo tay Giản Nhụy Ái, lại bị cô vô tình rút về, cánh tay anh cứng ngắc đặt giữa không trung.

Đơn Triết Hạo cảm giác cả người như ngã vào trong vực sâu vạn trượng, đắm sâu đầy nước sắp nhấn chìm anh, cái loại cảm giác co rút đau đớn đó, không cách nào có thể dùng lời nói để hình dung, trong mắt tràn đầy đau đớn, đưa tay ra, lại rút trở về .

“Tiểu Nhụy, chẳng lẽ vì chuyện này mà chúng ta sẽ không còn khả năng nữa, em không thể tàn nhẫn như vậy, anh không có làm cái gì sai? Em không thể trực tiếp phán anh tội tử hình, hãy cho anh một cơ hội, cũng cho chính mình một cơ hội, thậm chí cho đứa bé một cơ hội.”

“Đơn Triết Hạo, gương vỡ còn có thể lành lại sao? Nếu bên cạnh chúng ta đã có một khoảng cách quá khứ đau đớn kia, thì tội gì chúng ta còn phải dây dưa nữa, như thế chỉ càng cố gây thêm đau đớn cho nhau mà thôi.”

“Sẽ không, chúng ta ở chung một chỗ vui vẻ như vậy, anh không tin, tình yêu của chúng ta chẳng nhẽ lại không đánh bại được mấy tờ tài liệu này sao?” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái không nói gì, anh biết hiện tại trong lòng Giản Nhụy Ái đang rất loạn, cho nên anh sẽ không ép buộc cô.” Tiểu Nhụy, anh biết em nhất thời không thể nào tiếp thu được, nhưng mà anh sẽ cho em thời gian để từ từ chấp nhận nó, hiện tại anh phải đi họp, em ở đây suy nghĩ thật kỹ, chờ anh trở lại.”

Lúc này, chỉ có thể cho lẫn nhau một ít thời gian, nếu không chuyện sẽ không có cách nào để giải quyết, anh không nhìn Giản Nhụy Ái, vẻ mặt nặng nề nhìn Y Thiếu Thiên đang đi vào .

Y Thiếu Thiên nhìn sắc mặt của Giản Nhụy Ái cũng biết đã xảy ra chuyện gì “Tổng giám đốc. . . .”

Đơn Triết Hạo một mỗi phát phát tay, ý bảo anh không cần nói “Cậu giúp tôi trông coi cô ấy, tôi đi họp trước”

“Vâng!” Y Thiếu Thiên thở dài nhìn Đơn Triết Hạo rời đi, nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngơ ngác ngồi ở trên ghế, thấy cô ngoan ngoãn như vậy, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nên anh trở lại chỗ ngồi, bắt đầu làm công việc của mình.

143. Chương 143: Tử Vong

“Vâng!” Y Thiếu Thiên thở dài nhìn Đơn Triết Hạo rời đi, nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngơ ngác ngồi ở trên ghế, thấy cô ngoan ngoãn như vậy, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nên anh trở lại chỗ ngồi, bắt đầu làm công việc của mình.

Đơn Triết Hạo âm trầm tiến vào phòng họp, mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh, rất sợ động tác của mình sẽ chọc giận anh, khả năng có thể cũng không chỉ đơn giản là chuyện công việc.

“Hội nghị bắt đầu” Anh ngồi ở trên ghế, cầm bút máy trong tay, mắt nhìn chăm chăm trên mặt bàn, trong lòng vẫn luôn nghĩ đến Giản Nhụy Ái, nghĩ đến nước mắt của cô, trong lòng anh liền co quắp đau đớn, làm cho dạ dày anh cũng quặn đau.

Họp được khoảng nửa chừng, từ đầu tới cuối Đơn Triết Hạo vẫn không yên lòng khi để Giản Nhụy Ái ở một mình, anh sợ cô yếu đuối sẽ không chịu nổi, anh liền quyết định trở lại xem một chút “Mọi người tạm nghỉ chờ tôi về bàn lại”

Mọi người kinh ngạc nhìn bóng dáng anh vội vàng rời đi, có chút ngơ ngác không hiểu, nhìn nhau cũng không ai dám có ý kiến.

Một khắc khi Đơn Triết Hạo đẩy cửa ra, nhìn thấy gian phòng không một bóng người, mọi dây thần kinh giống như bị đứt, trong lòng anh sợ hãi và hoảng hốt, ánh mắt lạnh lẽo, quát: “Y Thiếu Thiên”

Âm thanh chấn động đến ba thước, tất cả mọi người trong văn phòng đều mờ mịt nhìn phòng làm việc của Tổng giám đốc, cũng có chung cảm giác rợn tóc gáy, giống như là ngày tận thế sắp đến.

Y Thiếu Thiên vội vàng đi vào, trong lòng run rẩy “Tổng giám đốc, có gì sai bảo”

“Tiểu Nhụy đâu?” Đơn Triết Hạo tức giận trợn mắt trừng Y Thiếu Thiên, cắn răng nghiến lợi từng chữ.

“Không phải cô ấy ở đây.....” Y Thiếu Thiên phát hiện Giản Nhụy Ái không còn ở trong phòng làm việc nữa, vẻ mặt ngập ngừng, ở bên cạnh Đơn Triết Hạo lâu nên cũng đã rèn luyện được năng lực phản ứng nhanh nhạy “Tổng giám đốc, tôi sẽ đi tìm Giản tiểu thư”

“Nếu như không tìm được, cậu cũng không cần trở về ” tâm tình Đơn Triết Hạo tồi tệ đến cực điểm, ánh mắt như muốn giết người.

Ở bên cạnh Đơn Triết Hạo nhiều năm, hôm nay mới được chứng kiến Đơn Triết Hạo kinh khủng như vậy, Y Thiếu Thiên rợn cả tóc gáy hoảng hốt chạy đi.

Đơn Triết Hạo ngồi không yên, ở trong phòng làm việc đi đi lại lại, bàn tay không khỏi nắm chặt, vừa định đi ra ngoài thì nhìn thấy Y Thiếu Thiên đầu đầy mồ hôi chạy về.

Anh nhìn thấy sắc mặt Y Thiếu Thiên không được tốt, trong lòng cũng có dự cảm chẳng lành. Nhưng anh không dám nghĩ tới loại khả năng kia, anh cố gắng để cho giọng nói của mình không quá hoảng sợ “Tình huống thế nào”

“Tổng giám đốc, tôi.....” Y Thiếu Thiên không biết phải mở miệng như thế nào, lo lắng nuốt một ngụm nước bọt “Tôi nói anh phải chịu đựng, trước cửa công ty xảy ra tai nạn xe cộ, người nữ.....”

Khuôn mặt Đơn Triết Hạo tái nhợt, giống như là bị hút hết nguyên khí, tức giận đẩy Y Thiếu Thiên ra, không thể nào, Giản Nhụy Ái nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, Y Thiếu Thiên đang gạt anh.

Trước cửa công ty, Đơn Triết Hạo giống như mất hết sức lực, cũng có thể là không có dũng khí để đối mặt với tất cả chuyện này, hai tay của anh nắm chặt quả đấm khiến các đầu khớp xương cũng phát ra tiếng răng rắc, cố gắng khống chế cảm giác sợ hãi trong lòng chạy ra ngoài, trái tim đau đớn giống như muốn ngừng đập.

Y Thiếu Thiên chạy theo Đơn Triết Hạo, cũng chưa bao giờ thấy Đơn Triết Hạo đau lòng như thế, xem ra Giản Nhụy Ái gặp chuyện không may chính là đã kích trí mạng với anh.

“Tổng giám đốc!” Anh cẩn thận nhắc nhở.

Đơn Triết Hạo kinh hãi, đầu ong ong, tầm mắt từ từ mơ hồ, mỗi một bước đi lại tăng thêm một phần đau đớn trong lòng, đi về phía hiện trường xảy ra tai nạn xe cộ.

Mọi người nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện đều nhanh chóng nhường vị trí, đám người vây quanh đa số đều là nhân viên của Đan Thị, nhìn thấy ánh mắt của Y Thiếu Thiên, mọi người đều thức thời rời đi.

Một người phụ nữ có thai cả người đầy máu, đang nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

Gương mặt quen thuộc như vậy, chiếc vòng ngọc quan âm quen thuộc, ngay cả chiếc nhẫn cũng quen thuộc như thế. Tất cả mọi thứ thuộc đều nhắc nhở Đơn Triết Hạo, người này chính là người phụ nữ mà anh yêu thương nhất.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái nằm bất động trên mặt đất, thân thể to lớn cao ngạo cũng không chịu nổi sự thật người phụ nữ mà mình yêu thương chết ngay trước mặt mình.

Thân thể cao lớn không chống trụ nổi, lão đảo mấy bước, Y Thiếu Thiên nhanh tay đỡ lấy anh.

Y Thiếu Thiên nhìn Đơn Triết Hạo đau khổ như thế, nước mắt cũng đảo quanh hốc mắt, anh biết đàn ông không dễ dàng rơi lệ.

Chủ nhân của chiếc xe, ngây ngốc đứng ở bên cạnh, rất sợ sẽ bị đánh.

Đơn Triết Hạo bỏ qua bàn tay đang đỡ mình sang một bên, bắt chập tất cả ôm lấy Giản Nhụy Ái, hai tay đều run rẩy, anh liều mạng lau máu tươi ở bên miệng Giản Nhụy Ái.

“Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy..... Cầu xin em đừng làm anh sợ, mau tỉnh lại.....”

Nhưng mặc kệ anh lay động như thế nào Giản Nhụy Ái vẫn như cũ không có động tĩnh, anh nổi điên ôm chặt lấy Giản Nhụy Ái, để mặt cô áp sát vào ngực mình, ngửa mặt lên trời hét: “A”

Tiếng hét này giống như muốn đem tất cả tâm tình của mình hét ra ngoài, có vị mặn cùng vị chát hòa chung với nhau, nước mắt từ trong hốc mắt thì nhau rơi xuống, thì ra anh cũng có thời điểm rơi nước mắt.

Cái loại khóc đến tê tâm phế liệt đó, giống như muốn đem cả ruột gan khóc ra ngoài.

Y Thiếu Thiên cũng không khống chế được đứng ở một bên khóc, anh tức giận nhìn người tài xế, thấy hẳn ta sợ hãi muốn chạy trốn, Y Thiếu Thiên vội vàng túm hất ta trở lại “Đừng người còn muốn chạy”

“Không phải tôi cố ý, tôi thật sự không phải là cố ý.....” Người tài xế run rẩy cầu xin tha thứ.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo giống như là ma quỷ nhìn người tài xế, giống như là hơi thở của satan từ địa ngục, đuôi lông mày thẳng tắp, tay rút khẩu súng ở bên hông.

Anh nổi điên tới cực điểm, đến trước mặt người tài xế, bàn tay xiết chặt khẩu súng cũng không chế được toàn thân đang run rẩy, kẻ nào dám làm tổn thương tình cảm chân thành của anh, Đơn Triết Hạo tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Súng lục lên cò, chỉ vào trán của người tài xế, ánh mắt không còn chút huyết sắc nào nhìn chằm chằm vào người tài xế “Người đi chết đi”

Y Thiếu Thiên vội vàng đem bàn tay của Đơn Triết Hạo hướng lên trời ‘bùm’ một tiếng, trên bầu trời xuất hiện đầy khói, mọi người đều khiếp sợ nhìn bọn họ.

Người tài xế sợ hãi quỳ xuống cầu xin “Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý, là cô gái này đột nhiên lao ra đường, tôi.....tôi không tránh được cho nên mới.....”

Trong mắt Đơn Triết Hạo đều là sát khí, Y Thiếu Thiên làm thế nào cũng không thể ngăn nổi hành động của anh “Tránh ra, nếu không tôi và cậu cùng nhau chết”

Y Thiếu Thiên buông tay ra, bởi vì anh biết Đơn Triết Hạo thật sự điên rồi, Giản Nhụy Ái chết, thế giới của anh hoàn toàn cũng bị tiêu hủy, anh tin tưởng Đơn Triết Hạo nói thì nhất định sẽ làm, anh ngăn cản Đơn Triết Hạo, chỉ là vì không muốn Đơn Triết Hạo quang minh chính đại giết người. Nếu không ngăn cản được, như vậy thì tùy anh, chỉ là công tác xử lý về sau sẽ rắc rối hơn một chút.

“Tôi không dám, tôi không dám.....” Người tài xế nhìn Đơn Triết Hạo giống như người điên, ánh mắt giống như tử thần nhìn mình chằm chằm, khiến cho anh ta hoảng sợ, người tài xế đứng lên, vừa định chạy trốn liền bị Đơn Triết Hạo đá vào giữa hai chân.

Hai chân như nhũn ra quỳ xuống ‘bùm.....’ giống như nổi điên, liều mạng hướng về phía thân hình của người tài xế nổ súng. Trong nháy mắt trên người tài xế xuất hiện mấy chục lỗ súng, máu thịt be bét, người đi đường đều kinh hãi bạt lỗ tai chạy trốn.

Y Thiếu Thiên nhắm mắt lại không muốn nhìn hình ảnh chết thảm của người tài xế, ai bảo hắn đừng người nào không đừng, cứ nhiên lại đừng vào người mà Đơn Triết Hạo yêu thương.

Không biết qua bao lâu, đạn hết Đơn Triết Hạo mới dừng lại, nước mắt mơ hồ lại cảm thấy trong cổ họng trào lên vị máu tanh ‘ộc’ máu tươi từ trong miệng Đơn Triết Hạo phun ra, ánh mắt anh tối sầm liền bất tỉnh.

Y Thiếu Thiên thấy Đơn Triết Hạo ngất xỉu, kinh ngạc thét chói tai: “Tổng giám đốc.....”

144. Chương 144: Gặp Lại Sau Năm Năm

Năm năm sau

Sáng sớm, vốn là từ trước đến nay chưa từng thấy tuyết rơi nhưng bây giờ đang trắng xóa, bông tuyết bông bông từ trên không rơi xuống.

Bên tường của cô nhi viện có dán áp phích, mà trên poster chính là hình ảnh một người đàn ông anh tuấn tiêu sái, toàn thân toát ra hơi thở bá vương, ánh mắt mang theo nỗi đau thương nhân nhật.

Người này chính là Đơn Triết Hạo!

Ngắn ngủn trong vòng ba năm, anh đã trở thành thiên vương trong giới nghệ thuật ở khu vực châu Á!

“Mẹ.....” Giản Tử Hạo đưa tay kéo vạt áo của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái lấy lại tinh thần, mắt ngân ngấn nước mắt, nhìn chăm chăm người đàn ông trên poster. Đã năm năm không gặp, không biết anh đã sống như thế nào?

Năm năm trước cô không có cách nào đối mặt với Đơn Triết Hạo, đối mặt với người nhà họ Đơn, cho nên cô chọn cách rời xa Đơn Triết Hạo.

“Mẹ, chú ấy là ai? Tại sao mẹ nhìn thấy chú ấy lại rơi nước mắt?”

Giản Nhụy Ái bị Giản Tử Hạo hỏi liên tiếp, cô không thể nói cho Giản Tử Hạo biết người đàn ông đẹp trai trong tờ áp phích trước mặt chính là ba của bé, với tính cách của Đơn Triết Hạo chắc chắn sẽ cướp mất Giản Tử Hạo cho nên cô tuyệt đối không thể nói.

Cô hoảng hoảng hốt ôm lấy Giản Tử Hạo, thân thể nho nhỏ tràn đầy năng lượng của cậu bé khiến Giản Nhụy Ái tỉnh táo lại “Chú ấy là.....Chú ấy là minh tinh mà mẹ thích”

“Minh tinh? Mẹ sùng bái chú ấy, nhưng con cảm thấy chú ấy không đẹp trai bằng ba, ba là người đẹp nhất, con thấy mẹ không cần thích người trên poster, thích ba đi!”

Giản Nhụy Ái nheo mũi Giản Tử Hạo “Tốt lắm, con xảo quyệt”

Giản Tử Hạo là do cô sinh ở Mỹ, khi đó Cụ Duệ Tường giúp cô rời khỏi Đơn Triết Hạo, bọn họ ở nước Mỹ cũng được hơn bốn năm, mới trở về nước không lâu!

Ra nước ngoài chủ yếu là muốn tránh khỏi Đơn Triết Hạo.

Trong khoảng thời gian này cô đã nghĩ thông suốt, khi đó cô đã lún quá sâu vào trong rừng rậm, nếu không cô và Đơn Triết Hạo cũng sẽ không đến nông nỗi như thế này, giữa bọn họ đã không còn khả năng.

Cô cúi đầu nhìn Giản Tử Hạo đang kéo áo mình “Chúng ta đi vào thôi! Viện trưởng đang đợi chúng ta.”

Hôm nay, cô giống như mất hồn, cô có thể nhìn thấy hình của Đơn Triết Hạo ở khắp mọi nơi, gần đây khi nhìn thấy hình của anh, cô sẽ luôn bị mất hồn.

Giản Tử Hạo bắt đầu dĩ lắc đầu một cái, kéo tay Giản Nhụy Ái, đi vào trong cô nhi viện.

“Viện trưởng.....” Giản Nhụy Ái ngẩng nhìn bốn phía, hôm nay người trong cô nhi viện thật là nhiều, khiến cô có chút không quen.

Viện trưởng nhìn thấy Giản Nhụy Ái liền mỉm cười, dù sao bà cũng là người nhìn Giản Nhụy Ái lớn lên, cũng có rất nhiều tình cảm đối với cô.

“Hạo Hạo, hôm nay lại muốn tới chơi với các bạn nhỏ sao?”

Giản Nhụy Ái nhìn Giản Tử Hạo, xoa đầu cậu bé, dặn dò: “Hạo Hạo, nhanh chào viện trưởng.”

“Chào viện trưởng!” Giản Tử Hạo khom người chào.

“Thật là ngoan, đáng đáp càng ngày càng đẹp trai” Viện trưởng ôm lấy Giản Tử Hạo, từ đáy lòng đều yêu thích bé, đáng vẽ đẹp trai hơn nữa còn hiểu chuyện, hướng về phía Giản Nhụy Ái cười: “Hôm nay trong viện vô cùng náo nhiệt, thiên vương châu Á Đôn Triết Hạo muốn tới cô nhi viện để an ủi những đứa bé, nếu không sai biệt lắm thì chắc cũng gần tới rồi”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc kêu lên, mới để ý là mình đã luống cuống “Thật xin lỗi, viện trưởng!”

”Con nhìn xem một chút, có rất nhiều nữ sinh như vậy, đây đều là người hâm mộ của minh tinh đó, còn đến đây trước từ ngày hôm qua, những người này quả thật là hâm mộ đến mức quá điên cuồng, viện trưởng giống như không chú ý đến sự thay đổi sắc mặt của Giản Nhụy Ái, vui mừng nói.

Giản Nhụy Ái nhìn về đám người hâm mộ phía trước, thấy trong mắt bọn họ đều tràn đầy mơ ước, tuyệt đối sẽ không cảm thấy mệt mỏi, chờ người mình thích nhất, dĩ nhiên sẽ không ai cảm thấy mệt mỏi, có lẽ cũng coi như là một loại hạnh phúc.

“Đại hội trình diện, anh Triết Hạo đến rồi !”Người hâm mộ đồng loạt hô lên.

“Thật, mau nhìn giúp tôi một chút kiểu tóc có bị rối không?”

Những người hâm mộ đều vội vàng chỉnh đốn lại mình, tất cả mọi người đều muốn Đôn Triết Hạo nhìn thấy hình ảnh đẹp nhất của mình nhưng tất cả bọn họ đều không biết, Đôn Triết Hạo lại chẳng để ý, ngay cả nhìn bọn họ một cái cũng không thêm

Vừa nghe đến Đôn Triết Hạo đã tới, cả người Giản Nhụy Ái liền chấn động, sắc mặt tái nhợt.

“Nhụy Ái, làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?”Viện trưởng nhìn Giản Nhụy Ái có chỗ không đúng, thấy sắc mặt cô càng ngày càng khó coi.

“Mẹ, mẹ không thoải mái thì đi về trước đi! Một mình con ở cô nhi viện sẽ không có chuyện gì đâu” Giản Tử Hạo biết mẹ ngu ngốc của mình đang suy nghĩ gì?

“Vậy con phải ngoan ngoãn, viện trưởng, con đi về trước, tối nay con sẽ trở lại, Hạo Hạo liền làm phiên người” Giản Nhụy Ái không yên lòng nhìn con trai rồi quay qua mỉm cười với viện trưởng.

Nhìn bóng lưng gấp gáp rời đi của Giản Nhụy Ái, viện trưởng cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì nhưng bà biết cô không thoải mái là giả, Giản Nhụy Ái giống như đang trốn tránh cái gì đó.

Cô sẽ trốn tránh cái gì được? Có lẽ là do bà nghĩ hơi nhiều.

Giản Tử Hạo nhìn bóng lưng rời đi của Giản Nhụy Ái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thở dài thật sâu.

“Đôn Triết Hạo đến rồi! Mọi người nhanh đi ra đi!”

Một tiếng hô hào, trong lòng Giản Nhụy Ái bỗng run lên, nên làm cái gì? Không thể để cho Đôn Triết Hạo nhìn thấy mình, ánh mắt hồ nghi nhìn đám người đang tụ tập, chạy về phía ngoài cửa.

Nếu cô đi theo đám người, đông đúc lại lộn xộn như thế, chắc chắn Đôn Triết Hạo sẽ không thể phát hiện ra cô.

Ở trong đám người chật trội, Giản Nhụy Ái bị kẹp chặt đến muốn ngất xỉu, liều mạng muốn chen ra khỏi đám người, nhưng cô không đủ sức.

Không biết từ lúc nào cô bị đám người chen chúc đẩy đến bên cạnh xe, bốn phía vang lên ‘Đơn Triết Hạo, em yêu anh!’

Giản Nhụy Ái không ngờ Đơn Triết Hạo lại có thể có khả năng làm người ta hâm mộ như vậy, cửa xe đột nhiên mở ra, một đôi giày da màu đen xuất hiện, sau đó cả toàn thân tây trang nghiêm chỉnh, kính mắt màu đậm, hơi thở lạnh thấu xương đứng ở ngoài xe, đôi tay chỉnh lại tây trang của mình.

Động tác đơn giản như thế, lại có thể khiến người nhìn muốn ngất xỉu, mọi người xung quanh đều liều mạng reo hò.

Thân thể Giản Nhụy Ái bỗng run lên, mùi vị quen thuộc giống như một dây cung nhỏ, gắt gao buộc chặt ở trong lòng cô, khiến cho cô không có cách nào đối mặt được với Đơn Triết Hạo.

Thời gian năm năm, Đơn Triết Hạo giống như gầy hơn trước, cô vội vàng cúi đầu, giấu mình ở trong góc khuất nhất, hi vọng ánh mắt của anh sẽ không nhìn thấy mình.

Sau đó, Đơn Triết Hạo được vệ sĩ bảo hộ đi vào cô nhi viện, một đám người liền đuổi theo Đơn Triết Hạo đi vào.

Giản Nhụy Ái cũng không biết mình bị làm sao nữa? Trải qua sóng to gió lớn, cô cho là mình đã thoát ra được khỏi ám ảnh, nhưng cô không khống chế được trái tim của mình, muốn đến gần Đơn Triết Hạo, vô sỉ muốn nhìn anh lâu hơn một chút, cho dù chỉ một cái cũng tốt.

Cô núp ở một bên cây cột, ánh mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm vào bên trong.

Đơn Triết Hạo ở trên sân khấu, chiếc nhẫn kim cương trên tay giống như phát sáng, thân thể cường tráng cộng thêm quần áo màu đen, trước sau như một đều là phong cách của anh, toàn thân phát ra hơi thở lạnh lùng khiến người ta không dám đến gần

Anh vẫn luôn xa xôi như vậy, thế nhưng mọi phương diện đều rực rỡ phát sáng, muốn che giấu cũng không thể che giấu nổi hào quang của anh.

“Hạo, có phải anh đã quên em, đã lấy một người con gái khác làm vợ?”

Giọng nói của người dẫn chương trình vang lên khiến Giản Nhụy Ái hoàn hồn “Bằng tiếng vỗ tay nhiệt liệt hãy hoan nghênh vị khách lớn hôm nay của chúng ta, anh chính là.....”

“Đơn Triết Hạo.....” Toàn hội trường đồng thanh hét chói tai.

“Đúng! Thiên vương châu Á của chúng ta, cũng chính là tổng giám đốc của tập đoàn Đan Thị, Đơn Triết Hạo tiên sinh.....”

“Đơn Triết Hạo..... Đơn Triết Hạo.....”

Thật ra thì anh vô cùng ghét những người ríu rít giống như chim sẻ ở bên dưới, ánh mắt tản ra tia lạnh lẽo “Được rồi!” Đơn Triết Hạo đưa tay ra, âm thanh phía dưới giống như bị khổng chế, đồng loạt ngậm miệng lại.

145. Chương 145: Hậu Quả Chọc Giận Đơn Triết Hạo

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo muốn nói chuyện, giọng nói của anh vẫn như cũ có thể làm chấn động đến cô, tiết lộ hơi thở bá đạo độc tôn.

“Đơn Triết Hạo tiên sinh, tại sao anh lại muốn đến cô nhi viện?” Người dẫn chương trình nhiệt tình hỏi.

“Là bởi vì vợ tôi, cô ấy lớn lên ở cô nhi viện, cô ấy thích ở cô nhi viện, thích chơi với những đứa bé ở cô nhi viện, cho nên tôi mới đáp ứng lời mời”

Mỗi câu của Đơn Triết Hạo giống như là ma pháp khắc vào trong lòng Giản Nhụy Ái, cô cảm động dựa vào cạnh tường, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống “Đơn Triết Hạo, em không đáng giá để anh tốt với em như vậy?”

Đôi mắt của người dẫn chương trình kinh ngạc, không ngờ Đơn Triết Hạo luôn không để ý đến các ký giả, lại trả lời vấn đề của cô, cô như có thêm dung khí, tiếp tục truy vấn hỏi: “Không ngờ bà xã của Đơn Triết Hạo tiên sinh qua đời lâu như vậy, cư nhiên anh vẫn quan tâm cô ấy như thế, thật là khiến người ta cảm động,”

Đột nhiên, đôi mắt lạnh lẽo của Đơn Triết Hạo trở lên khát máu, ánh mắt thô bạo nhìn chăm chăm vào người dẫn chương trình, âm thanh không lớn không nhỏ, lại mang theo lực rung động cực kỳ lớn “Cô muốn kết thúc công việc của người dẫn chương trình?”

Trong mắt anh, hủy bỏ người dẫn chương trình là việc hoàn toàn dễ dàng, cho dù muốn tính mạng của cô ta cũng dễ như trở bàn tay, đơn giản giống như là bóp chết một con kiến.

Sắc mặt người dẫn chương trình tái nhợt, thân thể run lên, cô cách Đơn Triết Hạo rất gần, cô chân thực có thể cảm nhận được mùi vị khát máu của anh, cô biết thế lực của Đơn Triết Hạo, cũng biết anh nói chuyện giữ lời, đừng nói là tập đoàn Đan Thị, chỉ một mình Đơn Triết Hạo muốn giết cô, cũng không tốn chút hơi sức nào.

Người hâm mộ phía dưới thấy người dẫn chương trình chọc Đơn Triết Hạo mất hứng, bọn họ tức giận, bọn họ thật vất vả mới được gặp Đơn Triết Hạo ở bên ngoài, cũng không thể để người dẫn chương trình làm anh tức giận mà rời đi.

“Người dẫn chương trình, xuống đài, người dẫn chương trình, xuống đài...”

“Thật xin lỗi, Đơn Triết Hạo tiên sinh, tôi sai rồi, cầu xin anh tha thứ cho tôi!” Người dẫn chương trình hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình, biết rõ Đơn Triết Hạo không thích người khác nhắc tới bà xã của anh, hôm nay cô coi như là dẫm lên địa lôi rồi.

Nhưng cô không biết chỉ một câu hỏi, xác thực đã kết thúc công việc người dẫn chương trình của cô.

Nhìn ánh mắt của Đơn Triết Hạo, những người vệ sĩ cũng hiểu được ý của anh, liền lên sân khấu kéo người dẫn chương trình ra ngoài.

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, Đơn Triết Hạo tiên sinh, cầu xin anh tha thứ cho tôi.....”

Giản Nhụy Ái không ngờ Đơn Triết Hạo lại càng ngày càng khát máu như vậy, người dẫn chương trình không có sai, cho dù là nói lời mà anh không thích nghe đi chăng nữa, cũng không đến mức phải chết.

Cô nhìn thấy vệ sĩ kéo người đi về hướng mình, vội vàng chạy đến nép sau góc tường

Tâm trạng Đơn Triết Hạo không vui, cho đến bây giờ anh vẫn không thích người khác nhắc nhở rằng Giản Nhụy Ái đã thật sự rời khỏi mình, tay nắm chặt quả đấm, khắc chế bản vai đang run rẩy, xoay người xuống sân khấu muốn rời đi.

Y Thiếu Thiên thở dài nhìn người dẫn chương trình, tại giới nghệ sĩ hỗn tạp lâu như vậy, sao lại không biết cách nhìn người như thế? Đắc tội với Đơn Triết Hạo cũng coi như cô ta quá đáng thương.

Ngay sau đó, anh gia tăng bước chân đuổi theo Đơn Triết Hạo!

Người ái mộ thấy mình thật vất vả mới được nhìn thấy Đơn Triết Hạo, bây giờ anh lại muốn rời khỏi, không người nào dám đi lên ngăn cản, nhưng trong lòng đều vô cùng hận người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình sẽ phải bị đóng cửa giết!

Giản Nhụy Ái tìm được nơi an toàn, hít một hơi thật sâu, lại nhìn thấy Đơn Triết Hạo sải bước đi về phía mình, nếu như cô không nhìn lầm, cô hình như nhìn thấy trong mắt Đơn Triết Hạo có nước mắt, cô nhìn không khỏi lắc đầu một cái, làm sao có thể?

Đơn Triết Hạo không sợ trời không sợ đất, tại sao có thể có nước mắt? Nhất định là cô bị hoa mắt rồi.

Nhìn thấy bọn họ muốn rời đi, Giản Nhụy Á vội vàng núp ở bên cột, sợ hãi bị phát hiện lại muốn được nhìn anh thêm một cái, không ngăn cản được trái tim muốn nhìn lên anh, nhìn Đơn Triết Hạo mặc tây trang màu đen bước vào xe hơi, sau lưng giống như có rất nhiều tang thương, làm cho cô không đành lòng muốn nhìn tiếp.

Một mối dựa vào bên cây cột, nước mắt chảy xuống đầy mặt. Năm năm gặp lại nhau, lại là trong loại tình cảnh này!

Đơn Triết Hạo ngồi ở ghế sau, ánh mắt liếc nhìn cây cột, cảm giác giống như ở đó có một bóng dáng quen thuộc, qua một hồi lâu, khóe miệng anh mỉm cười thê lương, có lẽ anh đã ảo tưởng càng ngày càng nghiêm trọng rồi.

Y Thiếu Thiên nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, mấy năm qua tâm tình của Đơn Triết Hạo vô cùng kém, cụ thể là từ sau khi Giản Nhụy Á mất, anh vội đầu vào công việc, giống như là một cỗ người máy.

Trước kia đều nói Đơn Triết Hạo khát máu, hiện tại đã đến cấp bậc ma thú, trên dưới công ty, ngay cả anh thường năm đi theo bên cạnh Đơn Triết Hạo, làm việc đều phải cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận lại chọc giận Đơn Triết Hạo.

“Tổng giám đốc, kế tiếp đi nơi nào?”

“Về công ty!”

Xe chậm chậm rời đi, Đơn Triết Hạo cảm thấy bên cạnh cây cột đó có một hơi thở quen thuộc, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn, nhưng anh lại không nhìn thấy thứ cần tìm, liền âm thầm nhắm mắt lại.

Y Thiếu Thiên biết Đơn Triết Hạo lại đang nhớ đến Giản Nhụy Á, anh không giúp được Đơn Triết Hạo, chỉ có thể thở dài.

Nghiêng đầu nhìn con đường đông nghịt, Hải Thị Thận Lâu, , , , ,

Giản Nhụy Á nhìn chiếc xe đi xa, mới bước ra khỏi cây cột, lau khô nước mắt trên mặt, đúng vậy, cô phải kiên cường, không thể để cho con trai lo lắng.

Vừa đi vào cô nhi viện, vẻ mặt người hâm mộ đều mất hứng, hô to : “Thật là nhàm chán, đúng là MC đáng chết, nếu không sẽ được nhìn anh Triết Hạo lâu thêm mấy lần”

“Đúng vậy! Thật sự hận không thể lột da người MC, vô duyên vô cớ nói đến vợ của anh Triết Hạo làm cái gì?”

Những câu này đều là những lời phát ra từ đáy lòng của người hâm mộ anh, Giản Nhụy Á lạnh run cả người.

“Mẹ, ...”Giản Tử Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Á, vui mừng nhào vào trong ngực cô, khuôn mặt nhỏ nhắn nghi ngờ: “Mẹ, làm sao mẹ đã trở lại rồi?”

Giản Nhụy Á bị hỏi khó có thể mở miệng, nhìn đôi mắt hoài nghi của Giản Tử Hạo, ngắt mũi của cậu: “Mẹ nhớ con nên trở lại không được sao?”

“Mẹ, mẹ cũng quá buồn nôn đi!” Giản Tử Hạo hôn lên mặt Giản Nhụy Á một cái, vui vẻ ôm cổ cô.

“Viện trưởng, hoạt động kết thúc rồi sao?”Giản Nhụy Á thấy viện trưởng liền cười hỏi.

Viện trưởng nhìn đám người đang tản đi, mới vừa rồi chỗ này vẫn còn náo nhiệt, hiện tại đã từ từ an tĩnh lại, liền thở dài: “Tiết mục chủ yếu ở cô nhi viện là Đơn Triết Hạo nhưng anh ta đã bỏ đi, cho nên cũng không còn ý nghĩa gì nữa”

“Tại sao muốn vì Đơn Triết Hạo?” Lời nói của viện trưởng khiến Giản Nhụy Á không hiểu, cô nhi viện phát triển cùng Đơn Triết Hạo cũng không có quan hệ đi!

”Những năm gần đây, cô nhi viện có thể phát triển được, quan trọng nhất đều là do Đơn Triết Hạo ủng hộ, nếu như không có anh ta, những đứa bé của cô nhi viện đã sớm không có nhà để về, cho nên Đơn Triết Hạo coi như là ân nhân của cô nhi viện.

Giản Nhụy Ái run rẩy, thì ra sau khi cô đi, Đơn Triết Hạo đều chăm sóc cô nhi viện, rốt cuộc trong khoảng thời gian này anh đã vì cô mà làm bao nhiêu chuyện?

Mấy nữ sinh nhìn thấy Giản Nhụy Ái liền rối rít vây lại, mọi người đều quét mắt nhìn Giản Nhụy Ái. Nhất thời, cô cảm thấy rợn cả tóc gáy, chỉ có thể lúng túng hướng họ cười cười.

Bỗng nhiên, một nữ sinh chỉ vào Giản Nhụy Ái “Mọi người nhìn cô ấy có phải rất giống vợ của anh Triết Hạo hay không?”

“Đúng vậy! Rất giống!”

“Đợi chút, tôi có hình, đem hình cầm lên đối chiếu liền biết ” Có một người đeo cuốn dải băng trắng viết tên Đơn Triết Hạo, bắt đầu lục tìm hình ở trong túi mình.

Giản Nhụy Ái nhìn cô ấy tìm hình, trong lòng luống cuống, tại sao có thể như vậy? Cô ấy sẽ không thật sự có hình của mình chứ. Không được, cô không thể để cho Đơn Triết Hạo biết cô vẫn còn sống.

146. Chương 146: Ai Nợ Ai Nhiều Hơn

Nên làm cái gì bây giờ? Cô vội vàng, lòng bàn tay và trán ướt đầm mồ hôi.

Cô nữ sinh lấy hình ra “Ồ chỗ này!”

Tiếng kêu khiến Giản Nhụy Ái chấn động, gương mặt tái nhợt đi rất nhiều, không tự chủ vội vàng nắm chặt quả đấm, cô liều mạng khích lệ mình, phải tỉnh lại không thể bị đánh ngã.

Khi cô nhìn thấy tấm hình, cả trái tim liền thổ phào nhẹ nhõm. Tấm hình này là thời điểm cô đứng trên đường cái khóc lớn, lúc đó là khi cô biết nguyên nhân cái chết của cha mẹ mình, tóc tai bù xù, mặt dính đầy nước mắt, căn bản là không nhìn thấy rõ hình dáng.

Khóe miệng Giản Nhụy Ái thoáng qua một nụ cười khó phát hiện xem ra nguy cấp đã qua “Tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, tôi không phải là vợ của Đơn Triết Hạo, tôi cũng không có cái phúc đó”

“Không đúng! Hình này rất giống cô, mọi người xem một chút, ” Cô nữ sinh vẫn chưa từ bỏ ý định, đem hình đến trước mặt Giản Nhụy Ái, ý muốn mọi người so sánh.

Mọi người nhìn hình và Giản Nhụy Ái, có vài ánh mắt nghi ngờ, nhưng cũng có vài người gật đầu.

Giản Nhụy Ái bị bọn họ nhìn mà rợn cả tóc gáy, nụ cười trên miệng cũng cứng ngắc “Tiểu thư, có thể đem hình đưa cho tôi không, mọi người nhìn hình cô gái này một chút, tóc tai bù xù, căn bản là không nhìn thấy rõ gương mặt, các người nhìn thế nào mà lại thành ra tôi? Hơn nữa người phụ nữ trong hình, thật sự không phải là tôi, tôi là phụ nữ đã có con, không tin, các người có thể hỏi Hạo Hạo”

Coi như là cô thông minh, đem ánh mắt cầu cứu nhìn con trai năm tuổi của mình, tuy con trai mới năm tuổi, nhưng đã vô cùng thông minh.

“Tiểu đệ đệ thật đáng yêu! Mới nhìn thật giống như búp bê vải.” Cô gái hâm mộ cười muốn véo má Giản Tử Hạo.

Giản Tử Hạo vô tình gạt rơi tay của cô gái, leo lên nằm gọn trong ngực Giản Nhụy Ái “Không được sờ tôi, chứ đừng nói chỉ là búp bê vải, còn nữa ba tôi không phải là Đơn Triết Hạo, ba tôi gọi là Cụ Duệ Tường, người phụ nữ ngu ngốc”

Cô gái hâm mộ bị lời nói lạnh lạnh của Giản Tử Hạo làm cho không biết nói gì, gương mặt cũng ửng hồng.

“Hạo Hạo, không được vô lễ với chị!” Giản Nhụy Ái áy náy nhìn cô gái hâm mộ “Thật xin lỗi, các người thật sự đã tìm nhầm người rồi, thật sự rất xin lỗi!”

“Được rồi!” Người phụ nữ ái mộ không tin nhìn Giản Nhụy Ái mấy lần, chỉ là, cô ta cũng không biết nên nói gì, cũng chỉ có thể rời đi.

Trong nháy mắt, người trong cô nhi viện cũng đã đi hết, chỉ còn lại viện trưởng và hai mẹ con cô.

“Nhụy Ái, mới vừa rồi tấm hình kia thật sự rất giống con, ta nhớ thời điểm lễ tang của viện trưởng Mary, con có dẫn theo một người đàn ông tới đây, hơn nữa người đàn ông này còn giúp đỡ chúng ta rất nhiều, người đàn ông kia giống như là được.....” Viện trưởng nếu không được người hâm mộ nhắc nhở, bà cũng quên, nhất thời bồng tỉnh hiểu ra.

“Hạo Hạo, con qua chơi cùng các bạn nhỏ đi, mẹ có chuyện phải nói với viện trưởng” Giản Nhụy Ái xoa đầu của Giản Tử Hạo, thật ra thì cô không muốn để cho Giản Tử Hạo nghe được.

Cậu cũng ngoan ngoãn rời đi! Giản Nhụy Ái liền yên tâm.

“Đúng vậy, viện trưởng, con chính là.....” Giản Nhụy Ái cũng không muốn giấu giếm viện trưởng nữa, dù sao viện trưởng cũng coi như là trưởng bối của cô, nhìn cô lớn lên.

“Thì ra là như vậy, Nhụy Ái, con cùng Đơn Triết Hạo thật sự là không có khả năng, ta thấy anh ta mấy năm nay vì cô nhi viện quỳn góp, nguyên nhân cũng đều là vì con”

“Viện trưởng, chuyện con và Đơn Triết Hạo là không thể, nhưng chuyện tương lai ai cũng không thể nói trước được!” Giản Nhụy Ái nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, đây là bằng chứng chứng tỏ cô đã kết hôn với Cụ Duệ Tường ở nước Mỹ.

Bọn họ ở đã ở trước mặt các vị thần nói lời thề, cho đến bây giờ nó vẫn còn vang vọng ở bên tai cô, một năm kia cô mang theo áy náy gả cho Cụ Duệ Tường, chủ yếu là muốn khích lệ Cụ Duệ Tường, không để cho anh tiếp tục chán chường.

“Ba.....” Giản Tử Hạo vừa vào cửa nhà liền nhào vào trong ngực Cụ Duệ Tường.

Dì Vương nhìn thấy Giản Nhụy Ái vào cửa, tiến lên nhận lấy túi xách “Cô chủ, cô đã trở lại, mau rửa tay ăn cơm, tiên sinh chờ cũng lâu.....”

“Dì Vương.....” Cụ Duệ Tường ngăn dì Vương nói tiếp, nhưng đã không kịp, nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Giản Nhụy Ái, anh có chút xấu hổ, đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Giản Tử Hạo.

Giản Tử Hạo đau lòng nhìn ba mình, bang bang chạy tới kéo bấp đùi Giản Nhụy Ái “Mẹ, ba thật đúng là người đàn ông tốt, rất biết thương bà xã! Còn biết chờ chúng ta trở lại ăn cơm”

Giản Nhụy Ái nhéo gò má của Giản Tử Hạo, hướng về phía dì Vương khách khí nói: “Dì Vương, chuẩn bị một chút, Duệ Tường và Hạo Hạo đều đói rồi”

“Đúng vậy,” Dì Vương đồng ý đi vào phòng bếp, bắt đầu thu xếp.

Căn nhà này không lớn như nhà họ Đơn, sau khi bọn họ từ nước Mỹ trở về liền chuyển vào biệt thự nhỏ này, Giản Nhụy Ái vốn không muốn thuê người giúp việc, mấy gian phòng này cô đều có thể tự xử lý được.

Nhưng Cụ Duệ Tường kiên trì muốn mượn người giúp việc, liền gọi Dì Vương từ trong nhà họ Cụ tới giúp một tay xử lý chuyện sinh hoạt hàng ngày.

Giản Nhụy Ái đẩy xe lăn của Cụ Duệ Tường “Đi thôi, đi ăn cơm”

Cụ Duệ Tường nhướng mày, vui mừng vỗ vỗ vào tay Giản Nhụy Ái “Ừm!”

Người một nhà vây quanh bàn ăn, Giản Nhụy Ái tỉ mỉ múc canh cho hai người bọn họ, bộ dáng giống như hiền thê lương mẫu.

“Cám ơn.....” Cụ Duệ Tường nhận lấy canh, mỉm cười nói.

“Cậu chủ, cậu mau uống đi, đây chính là canh mà cô chủ đã dậy từ năm giờ để nấu, cả ngày dặn dò dì Vương phải trông nom cẩn thận, để bổ sung canxi cho cậu, cô chủ thật sự rất quan tâm cậu” Dì Vương có ý tốt nhắc nhở.

“Dì Vương, không nên nói chuyện lung tung, tôi đâu có đâu?”

“Còn phải xôi hổ sao? Chẳng lẽ là tôi nói sai? Tôi nhớ rất rõ, cả ngày hôm nay điện thoại cũng sắp bị hỏng rồi” Di Vương cố ý nhạo báng nói qua.

“Cám ơn em, Tiểu Nhụy.” Cụ Duệ Tường cũng không nghĩ đến bát canh này đáng quý như vậy, ngược mắt nhìn Giản Nhụy Ái nói cám ơn.

“Giữa chúng ta còn nói cám ơn làm gì, Hạo Hạo, con cũng không cần phải cười trộm, mau uống canh đi.”

“Đúng, mẹ.....” Giản Tử Hạo rất nghiêm túc uống canh.

Một nhà vui vẻ ăn cơm xong, Giản Tử Hạo bị di Vương đưa lên lầu tắm, Giản Nhụy Ái thu dọn đồ ăn, nhìn thấy Cụ Duệ Tường đang ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn cảnh sắc bên ngoài.

“Duệ Tường, mau khoác thêm áo vào đi, coi chừng bị lạnh.” Giản Nhụy Ái nói, rồi đem áo khoác trên tay đắp lên người Cụ Duệ Tường.

Anh không muốn thả cô ra, nắm ngón tay tinh tế của cô, mềm mại không xương để cho anh có cảm giác vô cùng thực tế, Cụ Duệ Tường biết hai năm nay nếu như không có Giản Nhụy Ái, cuộc đời của anh nhất định sẽ rất thảm hại.

“Tiểu Nhụy, anh đã xem TV, nếu hiện tại em vẫn chưa quên Hạo, nếu như em đã thoát ra được khỏi chuyện trong quá khứ, em có thể trở về.....”

Cụ Duệ Tường còn chưa nói hết lời, liền bị Giản Nhụy Ái dùng tay chặn miệng lại “Không được nói, em đã là vợ anh, đời này không thể ở cùng người khác nữa.

“Cám ơn em!” Cụ Duệ Tường vĩnh viễn biết Giản Nhụy Ái là người lương thiện “Nguyện ý ở lại bên cạnh anh, cho tới nay đều là em săn sóc anh đấy.”

“Em chăm sóc anh là chuyện nên làm, là em hại anh, nếu như không phải là vì cứu Hạo Hạo ngã từ trên núi xuống, anh cũng sẽ không..... đại ân đại đức này của anh mẹ con em đều không có cách nào báo đáp”

Lúc Giản Tử Hạo ba tuổi, ba người lên núi, Cụ Duệ Tường vì cứu Giản Tử Hạo mà bị ngã xuống núi, cho tới bây giờ anh cũng đã đoạn tuyệt với cuộc sống âm nhạc.

Giản Nhụy Ái có cảm giác mẹ con cô đã thiếu anh quá nhiều, nhiều đến mức cô cũng không thể báo đáp hết được.

“Tiểu Nhụy, em biết anh làm những chuyện này cũng không cần được báo đáp, được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa.” Cụ Duệ Tường sợ nhất là Giản Nhụy Ái nhắc tới cái gì mà cô thiếu anh quá nhiều, thật ra thì anh cũng không biết là ai thiếu ai? Hai năm qua cô vẫn luôn chăm sóc cho anh.”

147. Chương 147: Đơn Triết Hạo Uống Thuốc Ngủ

“Tiểu Nhụy, em biết anh làm những chuyện này cũng không cần được báo đáp, được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa.” Cụ Duệ Tường sợ nhất là Giản Nhụy Ái nhắc tới cái gì mà cô thiếu anh quá nhiều, thật ra thì anh cũng không biết là ai thiếu ai? Hai năm qua cô vẫn luôn chăm sóc cho anh.”

Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, hai người an tĩnh nhìn cảnh đêm, hôm nay không có sao, mây đen đầy trời, hình như là muốn mưa.

Mây đen tràn ngập bầu trời nhà họ Đơn, chiếc xe thể thao Lamborghini lái vào biệt thự nhà họ Đơn.

Đơn Triết Hạo cả người đầy mùi rượu đi vào phòng, bà nội nhìn thấy Đơn Triết Hạo, liền dặn dò di Ngọc lấy canh giải rượu.

Từ khi Giản Nhụy Ái rời đi, nhà họ Đơn chưa bao giờ vắng canh giải rượu, mỗi ngày Đơn Triết Hạo cũng đều đầy mùi rượu trở về nhà

Bà nội nhìn cũng không thể làm gì, chỉ cần anh không làm chuyện tổn thương đến thân thể mình là tốt rồi “Hạo, mau uống canh giải rượu”

“Cảm ơn bà nội!” Đơn Triết Hạo uống canh xong, lên lầu, từ sau khi Giản Nhụy Ái rời đi, Đơn Triết Hạo liền rời xa phòng ngủ chính ở giữa, anh không có dũng khí vào đó ở, sợ mình lại thấy vật mà nhớ người.

Hôm nay, không biết vì sao Đơn Triết Hạo lại nhớ Giản Nhụy Ái rất nhiều, từng tế bào đều nhảy lên, giống như thời điểm cô ở cô nhi viện, Giản Nhụy Ái đang đứng ở bên cạnh nhìn anh.

Nhưng mà anh biết tất cả đều là ảo tưởng của anh, Giản Nhụy Ái sẽ không trở về, bàn tay cầm nắm cửa, cũng run nhè nhẹ.

Anh cố lấy dũng khí mở cánh cửa ra!

Căn phòng quen thuộc cũng đã sớm không còn mùi vị quen thuộc nữa, đồ vật bên trong vẫn còn nguyên vẹn, vẫn còn nguyên hình dáng như lúc trước Giản Nhụy Ái ở đây.

Anh vuốt ve ga giường mà cô đã nằm qua, mỹ phẩm đã dùng qua, quần áo cô đã mặc qua, những thứ đồ này cũng đều do dòng chảy thời gian, đã đem mùi của cô thổi không còn lưu lại chút gì.

Cầm lấy bức ảnh ở đầu giường, đó là bức ảnh cô và anh gắn bó bên nhau, khi đó bọn họ đều cười rất vui vẻ.

Đơn Triết Hạo vô lực trượt xuống ngồi trên mặt đất, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người trong hình, cô mỉm cười in sâu vào tim anh, đột nhiên hình ảnh trở nên mơ hồ.

Một giọt nước mắt rơi vào trong tấm hình, anh cho rằng năm năm nay, anh đã luyện thành một thân máu lạnh, đã không còn rơi lệ được nữa, nhưng khi anh nhìn thấy tấm ảnh này, lại không kìm được nước mắt rơi xuống.

Đã bao nhiêu đêm? Bao nhiêu ngày? Trong đầu của anh đều là hình ảnh của Giản Nhụy Ái, để cho lòng anh đau đớn.

Bà nội mang chút đồ đi lên, lại nhìn thấy cửa phòng mở, thời điểm đẩy cửa ra, nhìn thấy Đơn Triết Hạo lấy thuốc từ trong lọ, đưa vào trong miệng.

Bà vội vàng, vật từ trong tay rơi xuống, rầm rầm, Đơn Triết Hạo kinh ngạc nghiêng đầu nhìn bà nội.

Bà chạy đến trước mặt Đơn Triết Hạo “Hạo, con ở đây uống cái gì?”

Đơn Triết Hạo hậm hực không biết bà nội sẽ xuất hiện, trên mặt kinh ngạc, cầm cái gì đó trong tay giấu ở phía sau lưng, mím môi, không nói câu nào.

“Dem nó ra.” Bà nội nghiêm nghị nói.

Đơn Triết Hạo nhú mày, trên mặt cứng ngắc..... “Bà nội, không có gì!”

“Không có gì? Không có gì tại sao con lại không mang ra?” Bà nội lớn tiếng nói, trên thế giới này bà chỉ còn có thể dựa vào cháu nội, nếu như anh nghĩ không thông muốn tự sát, một bà già như bà biết làm gì bây giờ?

Từng có kinh nghiệm qua, bà sợ chuyện lại xảy ra một lần nữa, bà sẽ không chịu nổi.

Nhớ lại đoạn thời gian đó, mọi việc đều lóe lên trong đầu bà, khiến cho bà hoảng sợ run rẩy, anh muốn tự sát trong chính bể bơi nhà mình, nếu như không phải có người phát hiện sớm, bà cháu bọn họ đã âm dương chia cắt rồi.

Nếu như không phải là bà lấy cái chết ra uy hiếp, anh mới chịu bỏ đi ý niệm coi thường mạng sống, cũng không có Đơn Triết Hạo toàn vẹn như ngày hôm nay.

Không nghĩ tới hôm nay lại nhìn thấy anh nghĩ không thông, qua nhiều năm như vậy anh vẫn chưa học được cách buông tha!

Đơn Triết Hạo thấy ánh mắt của bà nội, chỉ có thể chấp nhận lấy ra lọ nhỏ đang giấu ở trong tay,.

Ở bà nội nhìn thấy lọ thuốc ngủ, cả người lão đảo mấy bước, thiếu chút nữa ngã xuống, Đơn Triết Hạo vội vàng đỡ bà nội.

“Làm sao con có thể có bộ dáng như vậy?” Bà nội rơi lệ, bàn tay cầm lọ thuốc ngủ đều phát run: “Chẳng lẽ, Tiểu Nhụy thật sự quan trọng như vậy, có thể làm cho con muốn tổn thương chính cả bản thân mình, năm năm, ròng rã đã năm năm rồi, Hạo, coi như bà nội cầu xin con, nên đi ra ngoài đi”

Đơn Triết Hạo quỳ xuống trước mặt bà nội “Con không nên như vậy, bà nội, cầu xin bà không nên như vậy”

Nước mắt cố kìm nén cũng không trụ được chảy xuống, dù con người có kiên cường đến đâu, cũng sẽ có nước mắt đau lòng.

“Không muốn bà như vậy, tại sao bà lại có một đứa cháu ngu ngốc như thế, bà biết làm thế nào để xin lỗi liệt tổ liệt tông dưới cửu tuyền đây? Con là độc đinh của nhà họ Đơn, biết không?” Bà nội khóc thút thít hàm hừ “Đàn ông nhà họ Đơn, lại có thể vì phụ nữ mà đi uống thuốc ngủ hay sao?”

“Nhưng không có nó con sẽ không ngủ được, con không khống chế được mình, mỗi khi đến đêm khuya, trong đầu con đều là hình ảnh Tiểu Nhụy, cô ấy đang trách con không có chăm sóc tốt cho mẹ con cô ấy, làm cho bọn họ sớm rời đi, bà nội, bà biết không? Đầu óc con giống như sắp nổ tung”

Đơn Triết Hạo ngồi xồm xuống khổ sở ôm đầu, thân thể cao lớn như mất hết sức lực, giống như vách tường chắn gió bị đổ ngã.

Bà nội đau lòng ôm lấy Đơn Triết Hạo, gương mặt tràn đầy nước mắt “Được rồi, đừng khóc, là bà nội không đúng, là lỗi của bà nội, bà nội không nên quát con, bà nội biết nỗi khổ của con, nhưng dù có khổ sở con cũng phải tiếp tục sống, con người nếu như còn hô hấp thì sẽ phải kiên cường tiếp tục cuộc sống của mình, như vậy mới đúng với người đã chết, bà tin, Tiểu Nhụy cũng sẽ không hi vọng con vẫn tiếp tục ngược đãi chính mình”

Hai người không nói chuyện tiếp, chỉ là nghe tiếng tim đập của nhau, mặt mũi bà nội đã nhăn nheo, trong lòng tràn đầy phiền muộn.

Hôm sau, Giản Nhụy Ái đang quét dọn nhà cửa, dù sao gian phòng cũng không quá lớn, nhưng cứ bắt đi Vương quét dọn cũng không phải là chuyện hay.

Cụ Duệ Tường ngồi trên xe lăn đọc báo, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Giản Nhụy Ái đang đứng ở trên ghế lau cửa thủy tinh, rất sợ cô không cẩn thận sẽ ngã xuống.

“Tiểu Nhụy, không cần leo cao như vậy, coi chừng một chút!” Từ đầu đến cuối anh vẫn không yên lòng, bắt đầu khuyên ngăn.

Giản Nhụy Ái lau mồ hôi trên trán, nhìn Cụ Duệ Tường cười cười “Không có việc gì, trước kia khi còn bé em còn leo cao hơn cũng không có chuyện gì, độ cao này cũng không làm khó được em đâu”

Thật sự cô có chút phải cố gắng, dù sao nhiều năm không vận động, bây giờ phải vận động quét dọn nhà cửa, khiến cô mệt mỏi rồi.

Dì Vương nhìn thấy Giản Nhụy Ái trèo cao như thế, bà làm việc ở nhà họ Cụ nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua cô chủ nào chịu làm việc nhà “Cô chủ, làm sao cô lại trèo cao như vậy? Mau xuống, tôi đến nhà họ Cụ tìm mấy người có thể làm việc này, cứ để cho các cô ấy làm là được”

Thật ra thì, cũng không phải do dì Vương gọi mà là Cụ Duệ Tường nhìn thấy Giản Nhụy Ái kiên trì muốn quét dọn vệ sinh, liền phái mấy người giúp việc trong nhà họ Cụ đến đây giúp một tay. Có thể nhìn ra cậu chủ vô cùng tốt và quan tâm cô chủ!

Giản Nhụy Ái thấy xuất hiện mấy cô gái xinh đẹp, không ngờ người giúp việc của Cụ Duệ Tường cũng muôn hoa đua thắm như thế.

Nhà của mình lại gọi người khác đến dọn dẹp khiến Giản Nhụy Ái cô có chút xấu hổ, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên trì của dì Vương và Cụ Duệ Tường, cô cũng không muốn làm cho bọn họ lo lắng.

Từ trên cái ghế nhảy xuống, lúng túng nhìn mấy người giúp việc xinh đẹp “Cái kia làm phiền mấy người!”

Mấy người giúp việc vốn là thận trọng, sợ cô chủ là người khó tính, nhưng không ngờ lại có thể thiện lương như vậy, trên mặt mọi người đều mỉm cười: “Không có chuyện gì, đây là bổn phận công việc của chúng tôi”

148. Chương 148: Giọng Nói Quen Thuộc

Ring. ’ chuông điện thoại di động vang lên .

Cụ Duệ Tường cầm điện thoại di động, nhìn cái tên quen thuộc trên màn hình, không ngờ tin tức của anh vẫn như cũ nhanh như vậy, ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, thấy cô đang nghiêng đầu nhìn về phía khác .

Anh lộ ra một nụ cười sâu xa, nhận điện thoại, giọng nói trầm thấp từ đầu bên kia tuyên bố: “Duệ Tường, trở về rồi, lúc nào ra ngoài uống một chai đi?”

“Không, gần đây không rảnh, để hôm khác đi? Hơn nữa có một người muốn cho cậu gặp một chút!” Cụ Duệ Tường nói.

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày “Ai vậy?”

“Bà xã của tớ!” Cụ Duệ Tường kiên định nói.

Giản Nhụy Ái bị dọa sợ đến mức cái cốc đang cầm trong tay liền rơi xuống sàn nhà “A!”

Nước nóng trong cốc bắn hết lên bắp chân của cô, Cụ Duệ Tường vội vàng đẩy xe lăn qua “Làm sao vậy?”

Dì Vương cũng chạy tới “Cô chủ không sao chứ?”

Giản Nhụy Ái nhìn hai người vội vàng như vậy, tất cả mọi người trong nhà cũng đang nhìn mình, có chút xấu hổ cúi thấp đầu “Không có chuyện gì, chỉ là không cẩn thận bị bỏng, mọi người cứ làm chuyện của mình đi.”

Dì Vương không yên lòng nhìn chân của Giản Nhụy Ái, thấy cô thật sự không bị việc gì, mới yên tâm nhặt mảnh vụn trên đất “Cô chủ, cô sang bên đó ngồi đi, cẩn thận không dẫm lên mảnh sành.”

“Cảm ơn dì Vương!”

Mọi động tĩnh của bọn họ, từ đầu đến cuối đều truyền vào trong tai Đơn Triết Hạo, không biết vì sao khi nghe thấy giọng nói của bà xã Cụ Duệ Tường, trong lòng Đơn Triết Hạo lại nảy dựng lên, giọng nói rất quen thuộc, giống như. Bà xã của anh, giọng nói của Giản Nhụy Ái, là cô sao?

Đơn Triết Hạo buồn cười nâng khóe môi lên, gần đây anh xuất hiện ảo giác ngày càng nghiêm trọng rồi, mệt mỏi ngắt điện thoại, liền nhìn thấy Y Thiếu Thiên đi vào phòng làm việc.

Anh dựa lưng vào ghế, hai tay gối lên đầu, hai nút áo ngực bị cởi ra, cơ ngực không chút kiêng kỵ nào lộ ra bên ngoài, quyến rũ lại đẹp trai, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không chống cự lại được sức quyến rũ đó.

Nhưng người đi vào lại không phải là phụ nữ, mà là Y Thiếu Thiên!

“Chuyện gì?” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo nói.

“Tổng giám đốc, buổi biểu diễn tối ngày mai, tôi thấy sắc mặt anh không được tốt, có muốn hủy bỏ hay không?” Y Thiếu Thiên không yên lòng vì Đơn Triết Hạo, cả ngày bận rộn xử lý công việc, lại còn phải luyện hát và vũ đạo, thật sự bận đến mức thời gian để thở cũng không có.

Anh cũng biết tại sao Đơn Triết Hạo lại muốn ép mình chặt như vậy? Bận nhiều việc.... là để lấy chuyện công việc giúp anh tạm thời quên đi Giản Nhụy Ái, nhưng mà như thế thân thể của anh cũng sẽ không gánh hết được.

“Không cần!” Đơn Triết Hạo âm trầm nói, đôi mắt lại nhìn về bức ảnh trên bàn, đó là ảnh chụp chung của anh và Giản Nhụy Ái, nụ cười trên mặt cô rất rực rỡ, đó chính là ảnh cưới của bọn họ.

Anh nhất định phải trở thành minh tinh đẹp trai nhất trong lòng Giản Nhụy Ái!

Sau khi làm xong mọi việc, cũng như thu xếp xong cho bà nội, anh sẽ đi tìm Giản Nhụy Ái, sẽ không để cho Giản Nhụy Ái phải cô đơn .

Y Thiếu Thiên thấy Đơn Triết Hạo kiên trì như vậy, cũng không tiện nói gì? Chỉ có thể yên lặng lui ra ngoài.

Ban đêm, xe của anh xuyên qua con đường không một bóng người, cửa xe không kéo lên, anh thích để gió thổi vào mặt mình, cảm giác đau rát sẽ làm cho lòng anh không đau đớn như vậy nữa!

Lái xe trên đường, anh đã không biết bao nhiêu lần, muốn đụng vào vạch ngăn cách, khiến cả người tan xương nát thịt, nhưng mỗi khi đến thời khắc mấu chốt anh lại không thực hiện được.

Mỗi khi nhớ đến Giản Nhụy Ái anh liền lái xe đến chỗ mộ của cô, lẳng lặng ngồi ở đó, tán dóc một hồi cùng với cô, hay là nói để cho cô bồi mình, cho đến rạng sáng anh mới lái xe trở về bộ dáng phong lưu thường ngày.

“Tiểu Nhụy, anh tới rồi, anh rất nhớ em!” Đơn Triết Hạo tựa vào bên cạnh bia mộ, bàn tay sờ lên tấm bia, giống hệt như Giản Nhụy Ái đang ở bên cạnh anh.

Nhắm mắt lại, chỉ có ở bên cạnh cô, anh mới biểu lộ ra cảm xúc chân thật của mình, cả trái tim mới có thể buông lỏng rất nhiều, nhắm mắt lại nghe tiếng kêu của ếch, khóc mắt có một chút chất lỏng không rõ chảy xuống.

Anh lấy tay lau đi, cho rằng đó là mồ hôi, nhưng hóa ra nó lại là nước mắt, gần đây anh càng ngày càng thích khóc, lúc trước cho dù có mười cây súng lục chĩa về phía anh cùng một lúc, lòng mày Đơn Triết Hạo cũng không thềm nhú lấy một cái, mà bây giờ anh lại hay lấy nước mắt để rửa mặt.

Có lẽ càng ngày anh càng không có tiền đồ!

“Tiểu Nhụy, làm sao vậy?” Cự Duệ Tường không yên lòng nhìn Giản Nhụy Ái, từ khi anh và Đơn Triết Hạo nói điện thoại xong, Giản Nhụy Ái liền mất hồn mất vía.

Giản Nhụy Ái xoa lỗ tai, cảm thấy lỗ tai mình vô cùng nhột, giống như có người nói chuyện ở bên tai cô, thấy vẻ mặt không yên lòng của Cự Duệ Tường, cười cười: “Không có chuyện gì, lỗ tai rất ngứa.”

“Có muốn anh giúp em ngoáy lỗ tai không?”

“Không cần! Chỉ là có chút ngứa, hiện tại đã không có chuyện gì, Hạo Hạo, làm sao con đã trở về?” Giản Nhụy Ái mất tinh thần nhìn thấy con trai mình đang đứng ở cửa, nắm tay dắt cậu vào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tử Hạo mang theo nụ cười, cầm hai tờ vé ở trên tay “Mẹ, viện trưởng cho con hai tấm vé vào cửa của buổi biểu diễn, tối mai mẹ đi cùng con chứ?”

Giản Nhụy Ái biến sắc nhìn thấy hình cùng tên trên tấm vé, bàn tay cầm vé cũng run rẩy, tại sao khắp nơi đều là Đơn Triết Hạo? Tại sao anh lại luôn giống như âm hồn không tan cuốn lấy cô vậy?

“Hạo Hạo, mẹ con không thoải mái, ngày mai ba đi với con.” Cự Duệ Tường ôm lấy Giản Tử Hạo, cưng chiều vuốt đầu của bé.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Giản Tử Hạo tràn đầy lo lắng nghe thấy thân thể của Giản Nhụy Ái không thoải mái.

Giản Nhụy Ái nhìn Giản Tử Hạo, lại nhìn tờ vé, thật ra thì cô không muốn để cho Giản Tử Hạo đến xem buổi biểu diễn của Đơn Triết Hạo, cô không muốn Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Tử Hạo, nhưng nhìn ánh mắt tràn đầy háo hức của cậu, cô lại không đành lòng ngăn cản.

“Mẹ, chỉ là thân thể có chút không thoải mái thôi, con đi với ba, được không?”

“Ừ. Được rồi! Mặc dù mẹ không thể đi rất đáng tiếc, bắt quá con sẽ chụp hình mang về.” Giản Tử Hạo hôn một cái lên gương mặt của Giản Nhụy Ái “Mẹ, con đi tắm trước.”

“Được, thật biết nghe lời !” Giản Nhụy Ái xoa đầu Giản Tử Hạo, con trai của cô mới năm tuổi, nhưng đã vô cùng hiểu chuyện, chuyện gì cũng đều không cần cô quan tâm, chuyện của mình đều làm được gọn gàng ngăn nắp.

Con trai cô thừa hưởng tính cách của Đơn Triết Hạo, còn nhỏ tuổi nhưng đã thích sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng, về nhà là lập tức phải đi tắm, nếu không cả người liền không thoải mái, cô cũng không có ngăn cản cậu.

Nhìn dì Vương mang Giản Tử Hạo đi, cô mới thả lỏng quay đầu nhìn Cụ Duệ Tường “Cám ơn anh, Duệ Tường!”

“Tiểu Nhụy, chúng ta lựa chọn trở lại, khó tránh khỏi sẽ đụng phải Hạo, nếu em nghĩ mình đã chết rồi, cũng không cần lựa chọn trốn tránh, nếu không cậu ta sẽ nghi ngờ, dừng cảm đi đối mặt, em phải nhớ em không phải là Giản Nhụy Ái, hiện tại em có một thân phận khác chính là Đơn Giản.”

Đúng! Giản Nhụy Ái đã chết, khi cô lựa chọn tiếp nhận sự giúp đỡ của Cụ Duệ Tường, thì cô cũng đã chết rồi, năm năm trước Cụ Duệ Tường đã an bài cho cô một thân phận khác, Đơn Giản chính là người đã thay cô chết đi.

Cô lựa chọn dùng cái tên này, là bởi vì cô ấy thay cô chết đi, cho nên cô phải thay thế cô ấy sống tiếp.

“Em chưa chuẩn bị xong? Em sợ. Duệ Tường, em biết mình nhát gan, có thể cho em thêm chút thời gian không?”

Cô không dám chắc khi gặp Đơn Triết Hạo cô sẽ không lộ ra sơ hở nào, cô biết là mình mềm yếu, nhưng cô thật sự không có biện pháp.

“Anh không ép buộc em, anh hi vọng em có thể kiên cường, nhưng anh tin rằng ngày mai anh dẫn Hạo đi xem buổi biểu diễn, Hạo nhất định sẽ đến gặp em, dù sao em cũng là vợ anh, cậu ấy là anh em với anh, mà Hạo lại là người trọng tình cảm, cho nên em phải dùng thời gian nhanh nhất để điều chỉnh tốt tâm trạng của mình.”

149. Chương 149: Tham Gia Buổi Biểu Diễn Của Đơn Triết Hạo

Cụ Duệ Tường không muốn ép buộc cô nhưng là Đơn Triết Hạo rất thông minh, lại nhạy cảm, tin rằng khi nghe được giọng nói quen thuộc trong điện thoại, chờ cậu ta phản ứng kịp, cậu ta nhất định sẽ nghi ngờ, nhưng nếu lúc đó Giản Nhụy Ái vẫn chưa chuẩn bị xong mà gặp phải Đơn Triết Hạo sợ là sẽ lộ ra sơ hở.

Thật ra thì anh có thể lựa chọn để cho Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái ở cùng nhau, nhưng hiện tại anh lại không nghĩ như vậy.

Nếu như chân của anh không có bị ngã đứt, anh sẽ hào phóng chúc phúc cho bọn họ, nhưng anh không có gì cả, âm nhạc cũng không có, anh chỉ có Giản Nhụy Ái cùng Hạo Hạo, anh không thể không có bọn họ, nếu không anh thật sự giống như kẻ trắng tay.

Anh chỉ có thể lựa chọn phản bội Đơn Triết Hạo, phản bội tình cảm anh em nhiều năm của bọn họ!

“Được, em sẽ cố gắng, tin tưởng em.” Nói ra những lời này nhưng trong lòng Giản Nhụy Ái cũng không chắc chắn, bất quá cô không muốn nghĩ nhiều như vậy, thuyền tới cầu tự nhiên sẽ thẳng, đi một bước tính một bước vậy.

Giản Nhụy Ái làm xong mọi việc, liền đỡ Cụ Duệ Tường lên giường, bỗng nhiên, thân thể của cô rơi vào trong lòng ngực Cụ Duệ Tường.

Cả người cô cứng ngắc, vẻ mặt lúng túng muốn tránh khỏi lòng ngực Cụ Duệ Tường “Duệ Tường.”

Cụ Duệ Tường biết chính mình thất lễ, nhưng có thể ôm cô trong ngực như vậy, anh không muốn buông tay, lại càng không cam lòng buông ra “Tiểu Nhụy, chỉ mấy phút thôi, có thể không?”

Giọng nói gần như cầu xin, khiến Giản Nhụy Ái không thể cự tuyệt, chỉ có thể yên lặng ngửi được mùi xà phòng nhàn nhạt trên người anh. Trên người Cụ Duệ Tường không có mùi hương hoa nhàn nhạt giống như Đơn Triết Hạo.

Lòng ngực Cụ Duệ Tường làm cho cô cảm thấy rất yên bình, giống như là được anh trai ôm.

Mấy phút sau, cô khe khẽ đẩy lồng ngực Cụ Duệ Tường ra: “Duệ Tường, đi ngủ đi”

Giản Nhụy Ái sửa sang lại ga giường cho anh xong, thay anh đắp kín chăn, vừa định đi ra cửa, liền bị anh nắm chặt tay lại.

Cô kỳ quái nhìn Cụ Duệ Tường, cô cảm thấy Cụ Duệ Tường có chút quái dị “Làm sao vậy?”

“Tiểu Nhụy, em có thể hát cho anh nghe không, anh không ngủ được!”

Một đôi mắt khẩn cầu, khiến Giản Nhụy Ái không thể cự tuyệt được, chỉ có thể chấp nhận mang cái ghế ngồi ở bên giường, bình thường Cụ Duệ Tường rất lạnh lùng, nhưng khi ở bên cạnh cô lại giống như một đứa trẻ con, làm cho cô có chút không nghĩ ra.

Giai điệu nhu hòa tuyệt đẹp từ trong miệng Giản Nhụy Ái bay ra, mang theo cảm giác mát mẻ.

Đêm khuya yên tĩnh, giọng hát của Giản Nhụy Ái vẫn êm ái như cũ, Cụ Duệ Tường từ từ đi vào giấc ngủ, đôi môi vẫn còn mỉm cười, nếu như thời gian có thể dừng lại ở thời khắc này, cho dù phải trả bất cứ giá nào, anh đều nguyện ý.

Giản Nhụy Ái thấy Cụ Duệ Tường đã ngủ, đắp kín chăn, mới an tâm rời đi, coi như là vợ chồng, nhưng Cụ Duệ Tường biết trong lòng Giản Nhụy Ái vẫn không quên được Đơn Triết Hạo, cho nên sau khi kết hôn bọn họ vẫn ở riêng.

Về điểm này, Giản Nhụy Ái vô cùng cảm ơn Cụ Duệ Tường, anh không có ép buộc cô!

Hôm sau, hội trường buổi biểu diễn đặc biệt lớn có thể chứa được hơn một triệu người, cũng đã đông ngịt người, ánh đèn lấp lánh, âm nhạc sôi động vang lên.

Cụ Duệ Tường được vệ sĩ đẩy xe lăn, ôm Giản Tử Hạo, đi vào trong hội trường biểu diễn. Cậu bé chưa từng được nhìn qua một hội trường lớn như vậy, ánh mắt kinh ngạc đến ngây người nhìn bốn phía “Ba, thật nhiều người!”

“Tương lai con lớn lên, trở thành minh tinh, sẽ càng có nhiều người hơn, ba sẽ chuẩn bị cho con một hội trường còn hoành tráng hơn” Cụ Duệ Tường xoa đầu Giản Tử Hạo, ý bảo vệ sĩ đẩy anh đi qua.

Có thể mọi người nhìn thấy Cụ Duệ Tường tàn tật, cũng có thể là mọi người cảm thấy bọn họ đặc biệt, làm hấp dẫn ánh mắt của mấy phóng viên trong hội trường “Hai người là người hâm mộ Đơn Triết Hạo sao?”

Cụ Duệ Tường không ngờ tới phóng viên sẽ hỏi mình, sắc mặt lạnh lùng, trong lòng lạnh lẽo không muốn chào hỏi người khác, làm cho người ta khiếp sợ, bàn tay đang cầm mic của phóng viên run rẩy chưa kịp hỏi tiếp cái gì đã bị vệ sĩ sau lưng Cụ Duệ Tường đuổi đi.

“Tiên sinh, anh trả lời một câu thôi cũng được!”

“Ném ra ngoài.” Cụ Duệ Tường không khách khí ra lệnh, cảm thấy chán ghét “Đợi chút. Tra rõ tên tòa soạn báo, san bằng tòa soạn báo đó.”

“Dạ!”

Chân người phóng viên mềm nhũn liền quỵ xuống, gương mặt tái nhợt, thì ra người ngồi xe lăn trước mặt có địa vị rất lớn, lần này xã hội lại thêm nhiều người thất nghiệp rồi.

Mọi người xung quanh cũng biết địa vị của Cụ Duệ Tường không phải là kẻ đầu đường xó chợ, cũng không dám mạo phạm, rối rít nhường đường.

“Ba, ba thật anh tuấn!” Giản Tử Hạo biết Cụ Duệ Tường xuất hiện, nhất định sẽ dẫn tới vậy xem, có thể là ba của cậu quá xuất sắc, cậu vui vẻ vòng chặc cổ của Cụ Duệ Tường.

Viện trưởng cho bọn họ vé vào cửa là vé VIP, vệ sĩ đẩy bọn họ tới khu vực ghế VIP.

Giản Tử Hạo nhìn ánh sáng lóe lên trên sân khấu, khí phách như vậy, ánh sáng bắn ra bốn phía, làm cho cậu thích vô cùng “Ba, tương lai con cũng muốn có sân khấu như vậy, có thể chứ?”

Cụ Duệ Tường tự tay dạy cậu chơi Violin, ở nước Mĩ Giản Tử Hạo đã tham gia nhiều cuộc tranh tài đàn violin dành cho thiếu nhi, đã từng được mời tham gia cuộc thi của toàn nước Mĩ? Trên đấu trường quốc tế giành được chức vô địch.

“Sẽ có cơ hội.” Cho tới bây giờ Cụ Duệ Tường đều tin tưởng tài năng của Giản Tử Hạo, dù sao thằng bé cũng là học trò của anh.

Y Thiếu Thiên đi ra sân khấu, kinh ngạc nhìn thấy Cụ Duệ Tường ôm một đứa bé ngồi dưới sân khấu, khi anh nhìn thấy Cụ Duệ Tường ngồi trên xe lăn, miệng há lớn giống như có thể nhét vừa mười quả trứng gà.

Anh xoay người chạy vào phòng hóa trang, nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang trang điểm, kích động khiến lời nói không được mạch lạc “Tổng giám đốc, tôi. Tôi nhìn thấy Cụ Duệ Tường, anh ta ngồi xe lăn, không đúng, anh ta ôm một đứa bé, ở ngay vị trí dưới sân khấu.”

Đơn Triết Hạo nghiêng đầu nhìn Y Thiếu Thiên, nhiều năm không thấy lão bằng hữu (người bạn già), cư nhiên lại có thể đến xem anh biểu diễn, anh có chút thụ sủng nhược kinh “Y Thiếu Thiên, đi mời cậu ấy đến đây .”

“Được!” Y Thiếu Thiên cũng đã rất lâu không nhìn thấy Cụ Duệ Tường, từ sau khi Giản Nhụy Ái rời đi, anh cũng biến mất theo, không nghĩ tới hôm nay lại có thể nhìn thấy anh trong hoàn cảnh này.

Nói thật, trong lòng anh cũng kích động.

“Duệ Tường.” Y Thiếu Thiên nhìn thấy Cụ Duệ Tường kích động gọi.

Mọi người nhìn thấy trợ lý của Đơn Triết Hạo, mắt không khỏi sáng lên, thật ra thì trong lòng bọn cảm thấy trợ lý của Đơn Triết Hạo cũng rất đẹp trai, thì ra là anh đẹp trai ngồi trên xe lăn cũng biết Đơn Triết Hạo, không trách được anh ta xuất hiện lại có dáng vẻ như vậy.

Trên mặt Cụ Duệ Tường không có bất kỳ biến hóa gì, anh cũng đoán khi mình xuất hiện, Đơn Triết Hạo chắc chắn sẽ bảo Y Thiếu Thiên mời mình đến phía sau hậu trường “Thiếu Thiên, Hạo cho cậu đi gọi tôi đến!”

“Mấy năm không thấy, vẫn thông minh như vậy.” Y Thiếu Thiên thắc mắc nhìn Cụ Duệ Tường ngồi trên xe lăn và đứa bé trên người “Đây là?”

“Giản Tử Hạo, con trai của tớ, Hạo Hạo chào chú.” Cụ Duệ Tường nói.

Giản Tử Hạo khéo léo hiểu chuyện, nhìn thấy ba lạnh lùng không muốn giao tiếp cùng với người khác, nhưng lại có thể cười với người đàn ông trước mặt, chứng tỏ quan hệ của bọn họ không phải bình thường, hơn nữa người người đàn ông kia trông cũng không đáng ghét “Cháu chào chú!”

Y Thiếu Thiên nhìn đứa nhỏ đáng yêu, lại lễ phép như vậy, trên mặt liền mỉm cười “Thật là ngoan ! Duệ Tường, khi nào thì cậu có con lớn như thế này?”

“Đi vào trước rồi nói, nếu không Hạo lại tức giận”

“A, đúng đúng.....” Y Thiếu Thiên bừng tỉnh hiểu ra, huống chi hiện tại không thể chọc giận Đơn Triết Hạo, tính khí của anh đã trở nên kém vô cùng

150. Chương 150: Đơn Triết Hạo Biểu Diễn Cùng Giản Tử Hạo

Anh cũng không muốn là người ăn con của thứ nhất (làm liều mà được lợi), sẽ bị Đơn Triết Hạo cắt thành tám khúc, đẩy xe lăn của Cụ Duệ Tường đi vào cửa, mặc dù trong lòng tràn đầy thắc mắc cũng muốn hỏi Cụ Duệ Tường, nhưng không thể làm trễ nãi thời gian, hơn nữa Đơn Triết Hạo sẽ giúp anh hỏi.

Bọn họ liền biến mất trước ánh mắt ghen tỵ của mọi người

“Duệ Tường.....” Đơn Triết Hạo nhìn thấy Cụ Duệ Tường, bỏ qua thợ trang điểm ở bên cạnh, đi đến trước mặt Cụ Duệ Tường, khi anh nhìn thấy bộ dạng của Cụ Duệ Tường, trên mặt thoáng qua kinh ngạc, khi nhìn đứa bé trên người cậu ta, khuôn mặt liền xuất hiện vẻ nghi ngờ.

“Chào chú!” Giản Tử Hạo sùng bái Đơn Triết Hạo, cậu hâm mộ anh có thể mở cuộc biểu diễn lớn như thế.

Đơn Triết Hạo trợn mắt dữ tợn nhìn Giản Tử Hạo, lại nhìn Cụ Duệ Tường, chờ đợi Cụ Duệ Tường giải thích.

“Thằng bé là con trai tớ, tên là Giản Tử Hạo, mà chân tớ là do cứu con trai bị ngã xuống núi, nên chân tay bị ngã đứt, giải thích xong.” Cụ Duệ Tường giải thích một nửa, một nửa kia anh sẽ không nói.

Đơn Triết Hạo sẽ không biết chính anh đã lên đem bạn gái của cậu ta đi, đã từng tìm người sắp chết để sắp đặt mọi việc, cho cô ấy chính dung, để cho cô ấy học tập từng cử chỉ của Giản Nhụy Ái, mới có thể làm cho Đơn Triết Hạo tin rằng người xảy ra tai nạn xe cộ chính là Giản Nhụy Ái.

Có thể cậu ấy nằm mơ không nghĩ tới chuyện sẽ biến thành như vậy!

Đơn Triết Hạo nhạy cảm đối với ba chữ Giản Tử Hạo, khẽ nhíu mày “Tại sao thằng bé lại không theo họ cậu?”

“Hạo Hạo cùng họ với mẹ” Cụ Duệ Tường hạ thấp mắt nhìn Giản Tử Hạo, trong mắt lóe lên tia sáng, anh cũng hiểu được ý nghĩ trong đầu thằng bé: “Hạo, có thể để cho Hạo Hạo đi lên biểu diễn chung với cậu không, Hạo Hạo kéo violin cũng không tệ.”

Giản Tử Hạo không ngờ Cụ Duệ Tường sẽ đưa ra loại yêu cầu này, trong mắt vui mừng, khát vọng nhìn Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Giản Tử Hạo, trong lòng anh đầy nghi ngờ. Dù sao cũng đã mấy năm không thấy Cụ Duệ Tường, bây giờ cậu ta mở miệng yêu cầu, anh cũng không có lý do cự tuyệt: “Được!”

“Cám ơn.....” Ánh mắt Cụ Duệ Tường ra hiệu cho vệ sĩ, họ liền đem đàn Violin đã chuẩn bị sẵn lấy ra đưa tới trước mặt mọi người “Hạo Hạo, con có thể được lên sân khấu, phải cố gắng lên!”

“Ba, con thật sự có thể lên sân khấu lớn đó biểu diễn Violin, con thật sự có thể không?” Hai mắt Giản Tử Hạo mở to khao khát: “Thật tốt quá, nếu mẹ cũng tới thì thật là tốt.”

“Sẽ, ba sẽ quay video cho mẹ xem nên Hạo Hạo phải cố gắng lên!”

“Ba, Hạo Hạo sẽ không để cho ba và mẹ phải thất vọng!” Giản Tử Hạo kiêu ngạo nói, trời sinh cậu đã thích biểu diễn, cho nên có thể đứng biểu diễn ở trên sân khấu lớn, cậu vui đến quên cả trời đất, ôm lấy Cụ Duệ Tường hôn anh một cái.

Đơn Triết Hạo lẳng lặng nhìn bọn họ, lại làm anh nhớ tới đứa bé trong bụng Giản Nhụy Ái, nếu như bọn họ không gặp chuyện không may, có lẽ đứa bé của bọn họ cũng đã lớn như vậy, cũng sẽ làm nũng với anh như thế! Về mặt lộ ra ưu thương nhân nhật, anh cần gì nghĩ đến những chuyện không vui kia chứ.

“Hạo Hạo, nói cám ơn với chú!” Cụ Duệ Tường cắt đứt suy nghĩ của Đơn Triết Hạo.

Giản Tử Hạo ngược mắt nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, trong lòng cậu tràn đầy sùng bái đối với Đơn Triết Hạo, gương mặt cũng có chút ửng hồng “Cám ơn, chú.....”

Giọng nói thật nhỏ, nhưng mà lại khiến cho Đơn Triết Hạo buồn cười, cũng không biết tại sao anh lại không ghét Giản Tử Hạo, có lẽ trong lúc vô hình anh đã coi nó như con trai của mình “Không cần khách sáo”

Nụ cười của Đơn Triết Hạo khiến Cụ Duệ Tường và Y Thiếu Thiên kinh ngạc, nhưng Cụ Duệ Tường rất nhanh đã phản ứng kịp “Này mau đi chuẩn bị một chút, tớ muốn nhìn hai người biểu diễn.”

“Ba, con sẽ cố gắng! Chú, xin chỉ giáo nhiều hơn!” Giản Tử Hạo thành thực nói khiến ba đáng mừng râu bật cười.

Đơn Triết Hạo đã rất lâu không cười, xem ra anh rất có duyên với Giản Tử Hạo, anh tự tay ôm Giản Tử Hạo lên “Chúng ta sẽ cùng làm quen liên kết tình cảm trước khi cùng biểu diễn nào ”

Y Thiếu Thiên đã lâu mới nhìn thấy tâm tình Đơn Triết Hạo tốt như vậy, nhìn Cụ Duệ Tường nói: “Vậy chúng ta đi ra ngoài để cho bọn họ chuẩn bị cẩn thận”

“Ừm!” Cụ Duệ Tường nhìn hai người không quen, lại thảo luận tựa như cùng vô cùng quen thuộc, Giản Tử Hạo từ nhỏ đã không thích giao thiệp với người khác, nhưng lần đầu tiên gặp mặt Đơn Triết Hạo, lại có thể thân thiết như vậy, chẳng lẽ cái này.....

Thật sự anh cũng không muốn quá tuyệt tình, để cho Giản Tử Hạo trấn an Đơn Triết Hạo, đối với cậu ta như vậy cũng sẽ không công bằng.

“Hạo Hạo, phải nhớ lời chú nói, không được làm hỏng buổi biểu diễn của chú, biết không?” Bình thường Cụ Duệ Tường không thích nói chuyện, nhưng đối với Giản Nhụy Ái và Giản Tử Hạo, anh lại nói nhiều vô cùng giống như ông già tám mươi tuổi.

Giản Tử Hạo dù sao cũng là đứa bé, có thể đứng ở trên sân khấu lớn biểu diễn liên sườn đến phát điên rồi “Biết, biết.....”

Cậu nhìn Đơn Triết Hạo cười, Giản Tử Hạo rất thích Đơn Triết Hạo, có lẽ đó là cảm giác sùng bái!

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Tử Hạo cầm Violin, gương mặt mập mạp, sự mạnh mẽ đáng yêu đó để cho anh nhớ tới Giản Nhụy Ái, chỉ cần khi cô nghiêm túc làm việc, cũng sẽ bĩu môi.

Khuôn mặt anh tuần lạnh lùng mỉm cười tự giễu, khiến Giản Tử Hạo cảm thấy kỳ quái “Chú, chú làm sao vậy?”

“Hạo Hạo, nói cho chú biết tên mẹ cháu là gì?” Đơn Triết Hạo cũng không biết tại sao mình muốn hỏi nhưng trong lòng anh đang khát vọng có thể nghe được cái tên quen thuộc kia từ trong miệng Giản Tử Hạo.

Anh luôn cảm thấy Giản Nhụy Ái vẫn còn sống ở trên thế giới này, hơn nữa còn ở tại nơi nào đó lẳng lặng nhìn anh, chỉ là cô còn giận anh, cho nên không muốn gặp anh.

Anh thường an ủi mình như vậy, có lẽ như thế sẽ khiến lòng anh bớt đau đớn hơn!

Ánh mắt Giản Tử Hạo mê man nhưng vẫn trả lời: “Mẹ cháu tên là Giản Đơn!”

Cậu biết mình nói láo nhưng là ba mẹ đã dặn dò, nếu có người hỏi tên mẹ là gì sẽ phải nói là Giản Đơn, cậu không biết vì sao? Nhưng là lời cha mẹ nói không sai, cậu chỉ cần làm theo là tốt rồi.

‘Giản Đơn’, trong lòng Đơn Triết Hạo chùng xuống, ánh mắt ảm đạm, tại sao anh có thể nghĩ đây là đứa bé của Giản Nhụy Ái? Tại sao có thể nghĩ là đứa bé của mình “Cháu chuẩn bị cho tốt đi, buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi”

Anh xoa người rồi đi để Giản Tử Hạo đứng im mờ mịt!

Đơn Triết Hạo đứng ở bên cửa sổ sát đất, hai ngón tay đang kẹp xì gà, anh đã từng không hút thuốc, thể nhưng sau đó anh lại thích hút thuốc, nó sẽ giúp anh quên đi phiền não.

Mỗi lần biểu diễn anh cũng đều lẳng lặng suy nghĩ một hồi, chờ đến khi tâm trạng bình tĩnh mới có thể lên sân khấu.

Vòng khói cuộn cuộn tản ra , trước mắt anh hóa thành từng vòng tròn, lông mày nhíu chặt, con ngươi thâm thúy lóe lên suy nghĩ.

Căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên một giọng nói non nớt “Chú, mẹ cháu nói hút thuốc có hại cho sức khỏe, hút ít đi một chút mới tốt”

Bỗng nhiên, bàn tay đang kẹp xì gà của Đơn Triết Hạo run rẩy hạ xuống, những lời này Giản Nhụy Ái cũng đã từng nói qua với anh, nghiêng đầu nhìn Giản Tử Hạo, giống như nhìn là thấy Giản Nhụy Ái.

Anh không biết vì sao? Mỗi lần nhìn Giản Tử Hạo sẽ nghĩ đến Giản Nhụy Ái, xem ra sự nhớ nhung của anh đối với Giản Nhụy Ái ngày càng sâu “Tốt lắm, chú ném thuốc lá đi, chúng ta lên sân khấu biểu diễn thôi.”

“Vâng ạ!” Giản Tử Hạo nghiêm túc nhìn anh vớt thuốc lá, mới gạt đầu một cái.

151. Chương 151: Tài Nấu Ăn Của Mẹ

Giản Nhụy Ái ở nhà đứng ngồi không yên, đã rất khuya rồi mà vẫn không thấy Cụ Duệ Tường và Giản Tử Hạo trở về, cô rất sợ Đơn Triết Hạo sẽ phát hiện ra Giản Tử Hạo chính là con trai của mình, nếu anh cướp con của cô đi thì làm thế nào?

Cô mặc áo ngủ đi xuống lầu, nhìn thấy Dì Vương vẫn còn đang bận rộn thu dọn nhà cửa “Dì Vương, thời tiết lạnh như vậy, không cần dọn dẹp, ngày mai hãy làm tiếp! dì nhanh đi nghỉ đi.”

“Cô chủ, tại sao cô còn chưa ngủ? Là chờ cậu chủ và thiếu gia sao? Thân thể cô rất yếu mau lên nghỉ ngơi trước, tớ chờ cậu chủ và thiếu gia là được rồi.” Dì Vương nhìn quần áo mỏng manh trên người Giản Nhụy Ái, vội vàng đem áo khoác trên ghế sa lon khoác lên trên người cô.

Không biết vì sao thời tiết tối nay lại có vẻ lạnh lẽo? Cũng không thể để bị cảm nha!

“Cám ơn dì Vương! Cháu không sao, cháu đợi bọn họ là được rồi, dì đi ngủ đi!”

Dì Vương nhìn Giản Nhụy Ái, cũng chỉ có thể nhượng bộ “Cô chủ, không cần chờ quá lâu, cậu chủ và thiếu gia về sẽ tự mình đi ngủ.”

“Vâng”

Giản Nhụy Ái nằm trên ghế sa lon, bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi.

“Chú, cám ơn chú đã cho cháu cơ hội được biểu diễn, chú có thể ký tên cho cháu được không? Mẹ cháu rất thích chú.”Giản Tử Hạo hỏi .

Cụ Duệ Tường khẽ run, anh không nghĩ tới Giản Tử Hạo sẽ yêu cầu như thế, mẹ của cậu thích Đơn Triết Hạo, Giản Tử Hạo làm sao lại biết?

Chẳng lẽ Giản Nhụy Ái vẫn âm thầm nhớ Đơn Triết Hạo! Lòng anh khẽ đau đớn, nhưng à lập tức che giấu, anh không thể để Đơn Triết Hạo nhìn ra kẽ hở, sẽ không đem bọn họ tặng cho Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo liếc mắt nhìn Cụ Duệ Tường, đây là con trai của Cụ Duệ Tường, anh không thể cự tuyệt, bất quá sự hiếu kỳ đối với người mẹ ở trong miệng Giản Tử Hạo lại càng tăng thêm.

“Ừ, được!”Đơn Triết Hạo cầm bút ký tên mình “Tặng cháu.” Vui vẻ xoa đầu Giản Tử Hạo, đứa bé này thật sự có duyên với anh.

“Hạo, hôm nào đến nhà tớ chơi một chút, để cho bà xã tớ nấu ăn cho cậu, bà xã tớ nấu ăn rất ngon.”

Những lời này anh không có nói sai, trước kia Giản Nhụy Ái còn chưa biết nấu ăn, nhưng mà trong khoảng thời gian năm năm này, vì chăm sóc cho Cụ Duệ Tường và Giản Tử Hạo, cô đã học nấu ăn, đây cũng là chuyện mà Đơn Triết Hạo không biết.

Giản Tử Hạo chỉ là một đứa bé không có tâm cơ gì, cười tươi hưởng ứng: “Đúng vậy! Mẹ nấu đồ ăn rất ngon, canh cá chua cay là ngon nhất.”

Trong lòng Đơn Triết Hạo run rẩy, canh cá chua cay cũng là một chuyện khó quên đối với anh, trước kia lúc anh và Giản Nhụy Ái cùng nhau đi ăn cơm, anh không ăn được cay, còn bị Giản Nhụy Ái cười, mấy năm đã trôi qua, nhưng nó vẫn còn in sâu trong ký ức của anh.

“Chú.”Giản Tử Hạo kéo vạt áo anh một cái.

Đơn Triết Hạo lấy lại tinh thần, mỉm cười: “Không có chuyện gì!”

Khi Cụ Duệ Tường và Giản Tử Hạo trở về, vừa vào cửa đã nhìn thấy Giản Nhụy Ái nằm trên ghế sa lon ngủ quên.

Cụ Duệ Tường xót xa nhìn Giản Nhụy Ái, mỗi lần bọn họ về nhà muộn, Giản Nhụy Ái sẽ theo thói quen nằm ghế sa lon chờ bọn họ, có lúc chờ lâu quá mà ngủ quên mất, trời lạnh như thế, nằm ở ghế sa lon sẽ dễ bị cảm.

Vừa định ôm Giản Nhụy Ái vào phòng nghỉ ngơi.

Liền nghe thấy dì Vương đi vào phòng, nhìn thấy Cụ Duệ Tường và Giản Tử Hạo: “Cậu chủ, thiếu gia, hai người đã về.”

Giọng nói không lớn, nhưng đủ khiến Giản Nhụy Ái tỉnh lại, khẽ mở mắt ra, lười biếng nói: “Hai người đã về.”

“Mẹ thật tuyệt.” Giản Tử Hạo vẫn còn hưng phấn, cậu và Đơn Triết Hạo liên hiệp trình diễn 5 bài nhạc khiến cho cậu thoải thích, hơn nữa càng thêm thích Đơn Triết Hạo “Mẹ, mẹ nhất định là không đoán được? Ba để cho thần tượng mà mẹ sùng bái, chính là chú Đơn Triết Hạo cùng con biểu diễn năm ca khúc, ở trên sân khấu lớn, thật sự có rất nhiều người vỗ tay ủng hộ cho con.”

Đứa bé chính là đứa bé, trong lòng không giấu được chuyện vui.

“Cái gì? Con gặp Đơn Triết Hạo, anh ta nói gì?” Giản Nhụy Ái vội vàng nắm bầy tay của Giản Tử Hạo, Giản Tử Hạo là sinh mạng của cô, cô không thể để cho Đơn Triết Hạo biết, nếu không với tính cách của anh nhất định sẽ cướp lấy Giản Tử Hạo của cô.

Giản Nhụy Ái kích động đã hù dọa Giản Tử Hạo, ánh mắt cậu ngạc nhiên nhìn mẹ chăm chăm.

Cụ Duệ Tường ngăn Giản Nhụy Ái đang kích động lại “Tiểu Nhụy, không có chuyện gì, tất cả vẫn theo kế hoạch, không cần phải sợ, cậu ta chưa biết chuyện gì”

“Làm sao có thể không biết? Anh ấy thông minh, nếu để cho anh ấy biết Hạo Hạo, anh ấy sẽ điều tra. . . .” Giản Nhụy Ái hoảng hốt, buột miệng không che giấu. Đúng vậy! Gặp phải Đơn Triết Hạo thông minh và có thể lực rất mạnh, hơn nữa bản thân Giản Nhụy Ái cũng chưa có đủ tự tin, nhất định sẽ hoảng sợ mà tụt lại.

“Tiểu Nhụy. . . .” Cụ Duệ Tường dùng ánh mắt nhắc nhở Giản Nhụy Ái, Giản Tử Hạo vẫn còn đang ở bên cạnh bọn họ.

Bọn họ đều gạt Giản Tử Hạo, cho nên ở trong lòng Giản Tử Hạo, cha mẹ của cậu chính là Cụ Duệ Tường và Giản Nhụy Ái.

“Hạo Hạo, đồng ý với mẹ, về sau không được đến quá gần Đơn Triết Hạo, biết không?” Giản Nhụy Ái không yên lòng, coi như không có gì, nhưng không sợ ngộ nhỡ chỉ sợ vạn nhất.

Cho dù cô và Đơn Triết Hạo không thể nào ở cùng nhau, cô cũng sẽ không đem Giản Tử Hạo cho anh.

“Tại sao? Chú ấy là bạn của ba mà.” Giản Tử Hạo không hiểu nhìn Giản Nhụy Ái, trước kia, mẹ nhìn ảnh Đơn Triết Hạo trên tờ áp phích mà khóc thút thít, hôm nay lại muốn cầu xin cậu không được tiếp xúc với Đơn Triết Hạo, thật là kỳ quái rồi.

Cậu và mẹ đều thích chung một minh tinh ca hát, mẹ nên vui vẻ hơn mới đúng?

“Dù sao không đến quá gần là được, sao con lại nhiều chuyện như vậy?” Giản Nhụy Ái có lẽ là do quá gấp gáp, hoặc là sợ Giản Tử Hạo bị Đơn Triết Hạo cướp đi, âm thanh cũng có chút quá khích.

Giản Tử Hạo bị Giản Nhụy Ái nói lớn tiếng, hoảng sợ, nước mắt tràn quanh hốc mắt, uất ức chạy tới ôm lấy Cụ Duệ Tường, không để ý tới Giản Nhụy Ái. Bắt đầu oa oa khóc lớn!

Cô cũng nhận ra bản thân mình quá kích động, không biết vì sao, chỉ cần gặp phải Đơn Triết Hạo, cô sẽ không có cách nào để bình tĩnh, trong lòng đều là mâu thuẫn cùng rối rắm “Hạo Hạo, mẹ xin lỗi!”

Giản Nhụy Ái hít sâu một hơi, ép nước mắt muốn tràn ra phải chảy ngược vào trong.

“Ô ô. . . .” Giản Tử Hạo nằm ở trên người Cụ Duệ Tường oa oa khóc lớn “Mẹ là trứng xấu, vô duyên vô cớ quát Hạo Hạo, mẹ không thương Hạo Hạo nữa.”

“Thật xin lỗi, Hạo Hạo, mẹ sai rồi!” Giản Nhụy Ái rưng rưng xin lỗi.

Cụ Duệ Tường biết Giản Nhụy Ái đang suy nghĩ điều gì? Lo sợ của cô anh có thể hiểu, nhưng lớn tiếng ồn ào với Giản Tử Hạo thì không đúng “Hạo Hạo, ngoan, con là nam tử hán phải không? Nếu như mẹ làm chuyện sai, nói xin lỗi, có phải con cũng nên tha thứ cho mẹ hay không?”

Giản Tử Hạo nhìn Cụ Duệ Tường, lại nhìn Giản Nhụy Ái đang nhìn cậu, nhào vào trong ngực Giản Nhụy Ái, bàn tay nhỏ bé ở trên mặt Giản Nhụy Ái lau lung tung “Mẹ, đừng khóc, đều là Hạo Hạo không đúng, nếu như mẹ không cho Hạo Hạo gặp chú Đơn Triết Hạo, Hạo Hạo đồng ý với mẹ, mẹ đừng khóc.”

Giản Nhụy Ái ôm Giản Tử Hạo vào trong ngực, nước mắt rơi lã chã, cô biết Giản Tử Hạo khéo hiểu lòng người, đau lòng cho cô như vậy, làm cho cô vô cùng cảm động “Cảm ơn Hạo Hạo!”

Cụ Duệ Tường nhìn hai mẹ con khóc thút thít, anh thề sẽ cho bọn họ một cuộc sống vô cùng tốt, so với Đơn Triết Hạo có thể cho bọn họ còn tốt hơn gấp trăm lần.

Anh sẽ cho bọn họ hạnh phúc, coi như không có Đơn Triết Hạo .

Dì Vương mang Giản Tử Hạo đang khóc đi lên lầu.

152. Chương 152: Cô Không Phải Là Giản Nhụy Ái

Cụ Duệ Tường nhìn hai mẹ con khóc thút thít, anh thề sẽ cho bọn họ một cuộc sống vô cùng tốt, so với Đơn Triết Hạo có thể cho bọn họ còn tốt hơn gấp trăm lần.

Anh sẽ cho bọn họ hạnh phúc, coi như không có Đơn Triết Hạo .

Dì Vương mang Giản Tử Hạo đang khóc đi lên lầu.

“Duệ Tường, tại sao anh lại muốn đưa Hạo Hạo đến xem Đơn Triết Hạo biểu diễn. Anh biết rõ Đơn Triết Hạo thông minh như vậy. Anh ấy sớm muộn cũng sẽ điều tra ra mẹ con em. Đến lúc đó anh ấy nhất định sẽ không bỏ qua.” Giản Nhụy Ái hiểu rất rõ tính bá đạo độc nhất vô nhị của Đơn Triết Hạo.

Anh ấy làm sao có thể bỏ qua cho cô.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái đang kích động, cô vẫn còn trẻ con và đơn thuần như vậy, mỉm cười “Tiểu Nhụy, nếu như Hạo biết hai người, em có lựa chọn đi cùng với Hạo hay không?”

Giản Nhụy Ái cứng ngắc, nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường. Nhìn nụ cười trên mặt anh, không biết vì sao cô cảm thấy rất khó chịu “Sẽ không, Duệ Tường, chúng ta đã là vợ chồng, em sẽ không đi theo người đàn ông khác.”

“Đó không phải là tốt, đồ ngốc.” Cụ Duệ Tường kéo tay Giản Nhụy Ái, da cô mềm mại trơn nhẵn, làm cho lòng anh buống lỏng rất nhiều: “Vậy thì chúng ta sẽ không tách ra cũng không sợ Hạo, cho dù cậu ấy nhìn thấy thì như thế nào, em cũng không phải là Giản Nhụy Ái, em là Giản Đơn.”

“Đúng vậy, em không phải là Giản Nhụy Ái, em là Giản Đơn, cho nên em sẽ không sợ hãi.” Giản Nhụy Ái nói giống như đang an ủi chính bản thân mình, lại giống như đang an ủi Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường cười với Giản Nhụy Ái, ở trước mặt cô, anh không còn là người lạnh lùng khiến người khác phải cách xa ngàn dặm nữa. Ngược lại là một người dịu dàng thảnh thơi sẽ có chút trẻ con.

“Tiểu Nhụy, thời tiết ngày mai rất tốt, chúng ta đi chơi được không?”

Giản Nhụy Ái chần chờ, muốn cự tuyệt lời mời của Cụ Duệ Tường, cô thật sự không muốn ra khỏi cửa. Có lẽ là do cô không có dũng khí ra ngoài vì sợ có thể sẽ gặp phải Đơn Triết Hạo, núp ở trong nhà là an toàn nhất.

Cụ Duệ Tường thấy Giản Nhụy Ái không có phản ứng “Tiểu Nhụy, chúng ta cũng nên đi nghỉ phép đi, anh biết là em không muốn ra khỏi cửa, em sợ gặp phải Đơn Triết Hạo. Nhưng đi chơi sẽ không dễ gặp được cậu ấy, hơn nữa Hạo Hạo cũng đã lâu không được đi chơi, chẳng lẽ vì em buồn bực mà không cho thằng bé đi sao?”

Bị nói trúng tim đen, Giản Tử Hạo chính là trung tâm thần kinh của Giản Nhụy Ái, lúc nào dùng với Giản Nhụy Ái cũng đều có tác dụng.

Giản Nhụy Ái nghĩ tới mình trốn tránh Đơn Triết Hạo, nhưng Giản Tử Hạo lại thích đi chơi. Luôn luôn cảm đoán thằng bé sẽ làm nó quá ngọt ngào. Hơn nữa đứa bé nên đi ra ngoài và chạm với xã hội, cô không vì mình cũng phải vì Giản Tử Hạo mà suy nghĩ một chút.

Vì Giản Tử Hạo cho nên cô cũng đã dao động, nhìn Cụ Duệ Tường “Được rồi, em đồng ý còn không được sao?”

Cụ Duệ Tường vui vẻ ôm lấy Giản Nhụy Ái “Cám ơn em, Tiểu Nhụy!”

Mặc kệ bao nhiêu năm, khi cô và Cụ Duệ Tường tiếp xúc thân mật, cô vẫn luôn có cảm giác quái dị, khe khẽ đẩy Cụ Duệ Tường ra, lúng túng tìm có nói: “Duệ Tường. Cái đó. Cái đó trời quá lạnh. Ngủ thôi.”

Mặc dù có chút cảm giác mất mát nhưng Cụ Duệ Tường cũng lấy lại tinh thần rất nhanh, chỉ cần cô ở bên cạnh anh là tốt rồi “Ừ, Ngủ.”

.....

Đơn Triết Hạo cầm trong tay một cốc cà phê thơm nồng, cúi đầu nhìn cảnh xe cộ đông nghịt dưới lầu.

Những người đang liều mạng chen lấn lên xe buýt, những người đang vội vã chạy trên đường để kiếm sống, có lẽ Đơn Triết Hạo vĩnh viễn cũng không thể cảm nhận được những thứ kia. Nhưng bọn họ cũng không có cách nào để cảm nhận được tư vị cao cao tại thượng của Đơn Triết Hạo.

Y Thiếu Thiện gõ cửa mấy cái, đẩy cửa đi vào: “Tổng giám đốc, chuyện đã điều tra rõ ràng, đây là bà xã của Cụ Duệ Tường.”

Người thông minh chính là người thông minh, vĩnh viễn sẽ nhanh hơn so với người khác. Một khắc khi nhìn thấy Giản Tử Hạo, anh liền có cảm giác rất khó diễn tả nên phái người đi điều tra.

Cụ Duệ Tường là người lạnh lùng, có thể làm cho cậu ta bỏ qua tất cả phụ nữ, cô gái kia nhất định là người quan trọng nhất trong lòng cậu ta.

Hơn nữa quan hệ của Giản Nhụy Ái và Cụ Duệ Tường cũng không phải là bình thường. Khi đó anh có cảm giác Cụ Duệ Tường đã có tình cảm với Giản Nhụy Ái, nhưng Cụ Duệ Tường là bạn của anh cho nên anh không muốn trở mặt mà thôi.

Anh thu hồi tâm tình của mình, ngồi xuống ghế, đặt cốc cà phê sang bên cạnh, cầm lấy tấm hình trong tập tài liệu lên nhưng khi nhìn thấy tấm hình đó sắc mặt anh thiên biến vạn hóa, giống như tro tàn lại bùng cháy.

Từ khiếp sợ chuyển thành vui mừng, rồi lại chuyển thành đau lòng.

Dung mạo như vậy, nụ cười như vậy, động tác như vậy, chính là người phụ nữ mà anh ngày nhớ đêm mong, cô thật sự không có chết, cô thật sự còn sống.

Trong lòng sôi trào, anh kích động muốn chạy đến bên cạnh Giản Nhụy Ái, đoạt cô trở về bên mình.

“Tổng giám đốc.” Y Thiếu Thiện nhìn thấy Đơn Triết Hạo kích động, câu nói kế tiếp liền trở nên khó khăn, anh cũng không muốn làm tổn thương Đơn Triết Hạo “Thật ra thì người trong hình không phải là Giản tiểu thư.”

“Có ý gì.” Tròng mắt Đơn Triết Hạo lộ rõ vẻ không vui, người trong hình rõ ràng chính là người phụ nữ mà anh yêu thương, mặc dù đã qua năm năm rồi, nhưng cô chỉ thoáng cười một chút cũng vẫn in sâu vào trong lòng anh.

Y Thiều Thiên nuốt một ngụm nước bọt “Thật ra thì cô ấy chỉ là người có dung mạo giống như Giản tiểu thư mà thôi. Nhưng là cô ấy tên là Giản Đơn, trước kia đều sống ở Mĩ, gần đây mới trở về nước.”

“Giản Đơn, Giản Đơn.” Đơn Triết Hạo yên lặng nhớ tới, không thể nào, người trong hình rõ ràng chính là Giản Nhụy Ái.

“Cụ Duệ Tường quen biết Giản Đơn ở nước Mỹ, khi đó Giản tiểu thư vẫn còn sống, cho nên người trong hình không phải Giản tiểu thư, hơn nữa.”

“Bạn có thể nói xong trong một lần luôn không. Lề mề.” Ánh mắt của Đơn Triết Hạo cũng có thể giết người, nhìn ra anh đang ẩn nhẫn.

“Hơn nữa bọn họ thực sự đã kết hôn, ở Mĩ đã làm giấy chứng nhân.” Y Thiều Thiên nói chuyện cũng không dám nhìn ánh mắt như muốn giết người của Đơn Triết Hạo.

“Cô ấy kết hôn.” Ánh mắt Đơn Triết Hạo âm đạm, anh biết Giản Nhụy Ái hận mình, nhưng nhất định sẽ không kết hôn cùng người khác. Ánh mắt nhìn lại tấm hình, có chút lừa mình dối người nói: “Thật ra cô ấy chỉ có mấy phần giống mà thôi, cô ấy không phải Tiểu Nhụy, có phải không?”

Y Thiều Thiên nhìn biểu hiện đó của Đơn Triết Hạo, anh nhất thời muốn khóc. Trước kia Đơn Triết Hạo là người thủ đoạn nham hiểm, làm việc quyết đoán, hiện tại lâm vào trong vòng xoáy tình yêu biến thành một người hoàn toàn khác so với mình trước kia.

Y Thiều Thiên cũng thật hi vọng người phụ nữ trong hình là Giản Nhụy Ái, như vậy ít nhất Đơn Triết Hạo cũng không phải sống cuộc sống không có mục đích như vậy, giống như qua một ngày lại tính một ngày.

“Nhà Cụ Duệ Tường ở đâu?” Đơn Triết Hạo tỉnh táo lại rất nhiều, mới mở miệng hỏi. Mặc kệ Giản Đơn có phải là Giản Nhụy Ái hay không anh đều muốn nhìn tận mắt một chút. Nếu không anh chết cũng sẽ không cam lòng. Còn nếu cô ấy là Giản Nhụy Ái, vậy người bị tai nạn chết lúc trước là ai?

“Cả nhà bọn họ đã đi làng Hồ Mật du lịch rồi.”

“Hủy bỏ tất cả lịch trình, tôi muốn đi làng Hồ Mật một chuyến.” Đơn Triết Hạo nói xong cầm áo khoác tây trang mặc vào, đi ra cửa.

Y Thiều Thiên thở dài một cái, Đơn Triết Hạo gặp phải chuyện có liên quan đến Giản Nhụy Ái, liền không giống với Đơn Triết Hạo nữa.

Lúc trước cũng đã nhìn thấy thi thể của Giản Nhụy Ái, người trong hình còn có thể là Giản Nhụy Ái sao?. Làm sao có thể, có lẽ chỉ là giống nhau mà thôi, thế giới sẽ không có chuyện ly kỳ cải tử hoàn sinh như vậy. Mấu chốt chính mắt anh đã nhìn thấy Giản Nhụy Ái nhập quan.

153. Chương 153: Vô Tình Gặp Gỡ

Làng du lịch Hồ Mật, thật sự là một nơi du lịch rất tuyệt.

Giản Nhụy Ái đẩy xe lăn của Cụ Duệ Tường đi theo Giản Tử Hạo, không gian thảo nguyên Mông Cổ xanh non mơn mẫm, làm cho tâm tình người ta thật thoải mái.

Giản Tử Hạo chỉ vào bên trong nhà bạt Mông Cổ “Mẹ, chúng ta sang bên kia xem đi!”. Cậu bé hưng phấn hoan hô vui vẻ vì lớn lên ở nước Mĩ, rất ít khi được nhìn thấy thảo nguyên xinh đẹp, quả thật làm cho người ta vui vẻ.

“Được, chỉ cần Hạo Hạo vui thích là tốt rồi.” Cụ Duệ Tường ôm Giản Tử Hạo ngồi lên trên đùi mình “Tiểu Nhụy, đẩy nhanh lên một chút.”

“Đúng vậy, mẹ, đẩy nhanh lên một chút.” Giản Tử Hạo lớn tiếng nói .

Giản Nhụy Ái cảm thấy bọn họ đang bắt nạt mình, tươi cười miệng nhất quyết không tha nói: “Hai cha con liên hiệp bắt nạt mẹ nha!”

“Ba và con thương mẹ còn không kịp nữa, nào dám bắt nạt mẹ ? Nhưng mẹ quá béo rồi nên cần phải giảm cân, nếu không cẩn thận ba sẽ không thương mẹ nữa.” Giản Tử Hạo nói đạo lý rõ ràng.

“Hạo Hạo, sao con có thể bắt nạt mẹ như vậy? Nhưng cũng nói đúng. Tiểu Nhụy, em thật sự nên giảm cân thôi.”

“Hai người. . . . Hai người đừng nên quá mức!” Giản Nhụy Ái vỗ đầu hai người, đây chỉ là trừng phạt nho nhỏ đối với bọn họ, ai bảo bọn họ dám bắt nạt cô.

Cô làm sao có thể quá béo rồi hả ? Chỉ là từ lúc sinh Hạo Hạo vẫn chưa lấy lại được vóc dáng, có chút hơi mập mà thôi.

Người phụ nữ mặc quần áo Mông Cổ đứng bên cạnh nhà bạt, nhìn thấy Giản Nhụy Ái cùng Cụ Duệ Tường liền lễ phép: “Mỹ nữ trai đẹp, mời mọi người vào nhà bạt của chúng tôi tham gia vũ hội náo nhiệt.”

Cô cầm khăn ha-da (dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số người Mông Cổ ở Trung Quốc, dùng để tặng nhau khi gặp mặt, tỏ ý kính trọng và chúc mừng, cũng dùng trong các buổi lễ tế thần) quàng lên trên người bọn họ.

Giản Nhụy Ái lần đầu tiên được tham gia nghi lễ như vậy nên hơi đỏ mặt, hai người đàn ông bên cạnh lại coi chuyện đó bình thường như cơm bữa, chỉ gạt đầu một cái rồi đi theo cô.

Bên trong nhà bạt rất đông người, tiếng nhạc, tiếng trống từng trận vang lên náo nhiệt, không khí vui vẻ ngất trời.

Bọn họ đi vào nhà, mặc dù Cụ Duệ Tường phải ngồi xe lăn nhưng vẫn nổi bật và thu hút sự chú ý của mọi người.

Người phụ nữ nhiệt tình khoản đãi, lấy ra những xiên thịt dê, thịt bò nổi tiếng của Mông Cổ.

“Hi vọng mọi người có thể thích.”

“Cám ơn.” Giản Nhụy Ái mỉm cười nhận lấy thức ăn, ngửi mùi thịt thơm nồng, nước miếng của cô đã chảy ra như suối. Về ngoài có thể thay đổi, nhưng tính tình tham ăn vẫn tồn tại như cũ.

“Mỹ nữ, cô thật khách khí, ở Mông Cổ chúng tôi không cần nhiều lễ nghĩa như vậy, cứ thả lỏng vui vẻ chơi đi!”

“Cô không cần gọi tôi là mỹ nữ, tôi gọi là Tiểu Nhụy, đây là chồng tôi Duệ Tường, con trai của tôi Hạo Hạo.” Giản Nhụy Ái thấy người phụ nữ nhiệt tình, cô cũng vui vẻ đáp lại.

Cụ Duệ Tường không nói gì, thâm tình nhìn Giản Nhụy Ái đơn thuần đối đãi với mỗi người.

Giản Nhụy Ái biết Cụ Duệ Tường không thích không khí náo nhiệt, cũng không thích chào hỏi người khác, cô chỉ có thể giúp bọn họ chuẩn bị xiên thịt dê và xiên thịt bò.

Giản Tử Hạo thích ăn thịt dê, Cụ Duệ Tường thích ăn thịt bò, hơn nữa không thích ăn thịt có cho thêm hạt tiêu, cho nên Giản Nhụy Ái tỉ mỉ giúp bọn họ bỏ tiêu trên thịt đi.

Chuẩn bị đồ xong, mới đem cho hai đại lão gia trước mặt “Nhanh ăn đi!”

“Cám ơn mẹ!” Giản Tử Hạo cầm thịt ăn ngấu nghiến, xem ra cậu thật sự rất thích ăn thịt dê: “Mẹ, loại thịt này thật mới mẻ, ăn ngon thật đấy!”

Giản Nhụy Ái nhìn Giản Tử Hạo miệng đầy dầu mỡ, cầm tờ giấy lau miệng cho cậu bé: “Được rồi, ăn ngon cũng nên ăn chậm một chút, cẩn thận bị sặc.”

“Ba, ba cũng mau ăn chút gì đi!”

Không có Giản Tử Hạo nhắc nhở, Giản Nhụy Ái cũng không biết Cụ Duệ Tường có vấn đề gì, cũng không có nhúc nhích “Làm sao vậy?”

“Không phải vậy.” Ánh mắt Cụ Duệ Tường nhìn thẳng phía trước, gương mặt lạnh lẽo cau mày.

Giản Nhụy Ái kỳ quái nghiêng đầu, ‘xì’ không nhịn được bật cười, đối diện là người phụ nữ đang nhìn Cụ Duệ Tường, không trách được Cụ Duệ Tường không muốn ăn, nếu là cô thì chỉ nghĩ đến thôi cũng đã muốn buồn nôn rồi.

Cụ Duệ Tường nhúc nhúc nhìn người phụ nữ đó, nghiêng đầu trừng mắt với Giản Nhụy Ái “Không cho cười!”

“Ha ha. . . .” Cụ Duệ Tường không nói, cô còn chưa cảm thấy gì, anh nói xong, Giản Nhụy Ái lại không chút kiêng kỵ cười ra tiếng “A! Anh làm gì thế, sao lại ăn thịt của em.”

“Xem em còn dám cười anh.” Trong miệng Cụ Duệ Tường đang nhai, trong lòng vô cùng ngọt, không ngờ cho dù không thích ăn thịt dê, mùi vị cũng có thể trở nên ngon như vậy.

Thức ăn phải hướng về phía người ăn, như thế mới có mùi vị.

“Ba, mẹ, con nhắc nhở hai người, nơi này là bên ngoài, hai người nên tế nhị một chút.” Giọng nói ghét bỏ của Giản Tử Hạo đã cắt đứt cuộc tranh cãi âm ỉ của Giản Nhụy Ái và Cụ Duệ Tường.

Không khí ảm áp như thế, đột nhiên xuất hiện vị khách không mời mà đến.

“Tiểu thư Tiểu Nhụy, chúng ta ra ngoài khiêu vũ đi” Người đàn ông chủ nhà nhiệt tình muốn mời.

“A!” Giản Nhụy Ái khiếp sợ, vẻ mặt cứng ngắc, thân thể cứng đờ, làm sao để khiêu vũ đây “Không cần, tôi không biết khiêu vũ.”

“Không có chuyện gì, Duệ Tường tiên sinh, các người cũng cùng đi chứ?”

Người phụ nữ chủ nhà muốn đụng vào xe lăn của Cụ Duệ Tường nhưng anh nhanh chóng quẹo qua một bên, khiến người phụ nữ ngã bổ nhào.

Hiển nhiên, người phụ nữ không biết Cụ Duệ Tường sẽ có hành động như thế, nên có chút ngẩn người về mặt lúng túng.

Giản Nhụy Ái mở to mắt dắt Giản Tử Hạo ở bên cạnh cười trộm, lúng túng “Không phải mọi người nói muốn khiêu vũ sao, chúng ta đi thôi!”

“Ồ! Tốt, vậy bọn họ. . . .” Người phũm nghiêng đầu nhìn Cụ Duệ Tường và Giản Tử Hạo.

“Không có chuyện gì, không cần phải quản xem bọn họ làm gì.” Giản Nhụy Ái nghiêng đầu hướng về phía hai người bọn họ nháy mắt.

Không biết vì sao? Giản Tử Hạo là do cô mang thai mười tháng, nhưng lại có tình cảm đối với Cụ Duệ Tường vẫn tốt hơn.

“Ba, ba nói dáng vẻ đó của mẹ có phải rất xấu xí không?”

Đứng cách đó không xa, Giản Nhụy Ái nghe được rất rõ những lời này, trừng mắt nhìn chằm chằm Giản Tử Hạo, giống như đang nói cậu nhất định phải chết.

Nhưng sự uy hiếp của Giản Nhụy Ái vĩnh viễn cũng không khiến Giản Tử Hạo sợ hãi.

Giản Nhụy Ái bị người đàn ông chủ nhà nắm tay, bắt đầu khiêu vũ theo âm nhạc rộn ràng.

Khi bọn họ đang đắm chìm trong vũ điệu của mình. Cửa lại xuất hiện thêm người mới, mặc áo khoác Ni Á màu đen bản số lượng có hạn, không che đậy được khí chất hơi thở bá đạo tỏa ra từ trên người anh.

Khí chất bẩm sinh, không có ai có thể ngăn cản.

Giản Nhụy Ái run rẩy, sắc mặt hơi chuyển trắng bệch, cảm giác giống như hơi sức toàn thân cũng bị rút cạn, giống như bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng có thể té xỉu.

Người bên cạnh đều dừng lại, nhìn khách quý đến.

“Đó không phải là Thiên vương châu Á Đơn Triết Hạo sao?”

“Đúng, hình như chính là anh ấy.”

Anh xuất hiện, vẫn dáng vẻ giống như cũ có thể chấn động xung quanh, dù sao anh cũng là minh tinh, là một nhân vật của công chúng.

Dù bị mọi người vây ở bên trong nhưng Đơn Triết Hạo cũng có thể liếc nhìn thấy Giản Nhụy Ái, có lẽ ở trong mắt của anh cũng chỉ có cô, cho nên mới có thể dễ dàng tìm được cô như vậy.

Gương mặt giống nhau, ánh mắt giống nhau, hơi thở cũng cùng một dạng. Là cô sao?

154. Chương 154: Mặt Đôi Mặt Chết Vần

Gương mặt giống nhau, ánh mắt giống nhau, hơi thở cũng cùng một dạng. Là cô sao?

Có lẽ là do ngày nhớ đêm mong, Giản Nhụy Ái thật sự không chết, cô thật sự còn sống! Kích động, anh không kịp chờ đợi liền xông qua đám người, đi thẳng tới trước mặt Giản Nhụy Ái.

Cứ như vậy hai người nhìn nhau chăm chú, Giản Nhụy Ái hoàn toàn không thể suy nghĩ được điều gì, cũng không biết mình nên làm cái gì? Chỉ có thể nhìn Đơn Triết Hạo, nhìn nước mắt kích động trong mắt anh, khiến cho cô đau lòng.

Là cô sao? Ánh mắt quen thuộc như vậy, trong suốt sáng ngời.

Đơn Triết Hạo không biết làm sao để hình dung tâm tình của mình? Trực giác của anh nói cho anh biết, người kia chính là Giản Nhụy Ái, nhìn thấy tận mắt, anh càng có thể xác định, anh không đoán sai, Giản Nhụy Ái thật sự không chết, cô thật sự đang ở bên cạnh mình.

Người phụ nữ trong vụ tai nạn năm đó là ai? Trên người Giản Nhụy Ái còn có bao nhiêu bí mật?

Nhưng vào giờ khắc này anh cũng không nghĩ được gì? Anh chỉ muốn hung hăng ôm lấy cô, hóa giải nỗi nhớ nhung năm năm đối với cô.

Mọi người giật mình ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo bỗng nhiên ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực.

Có vài người cầm máy chụp hình, có vài người ở trong góc lén nhìn Cự Duệ Tường, thấy anh không hề né tránh nhìn hai người đang ôm nhau thì cảm thấy rất kỳ quái, cũng chỉ có thể phỏng đoán quan hệ của bọn họ.

Thật ra thì, bề ngoài mọi người nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Cự Duệ Tường nhưng thật sự trong lòng anh đang mê man cực kỳ, bàn tay đặt trên xe lăn nắm chặt đến nổi đầy gân xanh.

Anh rất sợ Giản Nhụy Ái sẽ tái hợp với Đơn Triết Hạo, nhìn thấy bọn họ ôm nhau, anh cảm thấy rất chói mắt, trong lòng như có một dòng điện xuyên qua, đau đớn và ảm đạm.

Không ngờ Đơn Triết Hạo tra được ngọn nguồn mọi chuyện nhanh như vậy, xem ra anh thật sự đã xem nhẹ Đơn Triết Hạo.

Ôm lấy Giản Tử Hạo đang đứng mất hồn ở bên cạnh: “Hạo Hạo, mẹ con có chuyện, chúng ta đi ra ngoài trước đi!”

“Dạ!” Trong lòng Giản Tử Hạo có rất thắc mắc nhưng không lại gần mẹ để hỏi, chỉ muốn lẳng lặng ở cùng với ba.

Giản Nhụy Ái nhìn bọn họ rời đi, trong lòng lo lắng, tất cả lý trí cũng bị kéo về, đẩy mạnh Đơn Triết Hạo ra, nhìn ánh mắt của Đơn Triết Hạo giống như là tìm lại được đồ đã mất, khiến trái tim cô vô cùng đau đớn.

Nhưng cô phải nhắc nhở mình, Giản Nhụy Ái đã lập gia đình, không còn là bạn gái của Đơn Triết Hạo, cô và Đơn Triết Hạo đã không còn quan hệ gì nữa, cô không thể phản bội Cự Duệ Tường.

“Tiên sinh xin tự trọng!” Giản Nhụy Ái nắm chặt quả đấm, móng tay đâm vào bàn tay, cái loại đau đớn đó như đang nhắc nhở cô.

Cô là Giản Đơn, cô không phải Giản Nhụy Ái.

Đơn Triết Hạo khiếp sợ, nhưng anh có thể cảm nhận được cô là Giản Nhụy Ái “Không thể nào, Tiểu Nhụy, em chính là Giản Nhụy Ái, anh không so đo chuyện em lừa gạt anh, nhưng anh muốn em theo anh trở về, trở lại bên cạnh anh.”

Anh cầm cánh tay của Giản Nhụy Ái nắm thật chặt, anh rất sợ nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Giản Nhụy Ái nhìn anh như người xa lạ.

Lời nói ra khỏi miệng vẫn bá đạo như vậy, cô nghĩ cô không thể có lỗi với Cụ Duệ Tường, cho nên cô phải kiềm chế.

“Tiên sinh, tôi không biết anh đang nói gì? Xin buông tôi ra!”

Khẽ cau mày bảo anh buông tay vì cánh tay của cô cũng sắp bị anh bóp đứt.

Giọng nói lạnh lùng, khiến Đơn Triết Hạo run rẩy, tay không tự giác buông lỏng ra, ngây ngốc nhìn bóng dáng chạy đi của Giản Nhụy Ái, cô ấy thật sự không phải là Giản Nhụy Ái sao?

Tại sao anh lại cảm thấy cô chính là Giản Nhụy Ái? Bởi vì mùi vị trên người cô, làm cho anh cảm thấy Giản Nhụy Ái vẫn còn đang ở trên thế giới này, chẳng lẽ là do anh ảo tưởng, nghĩ Giản Nhụy Ái có thể sống lại, có thể trở về bên cạnh anh.

“Không thể nào, Tiểu Nhụy, đủ rồi, nếu như em cảm thấy nhà họ Đơn có lỗi với cha mẹ em, thời gian năm năm, trừng phạt như vậy là đủ rồi! Em không cần phải đùa nữa, anh thật sự sẽ tức giận.”

Đơn Triết Hạo vốn là người không có kiên nhẫn, lần này anh thật sự muốn tức giận, sức lực nắm chặt quả đấm rất lớn, cả người hít thở không thông, ánh mắt thô bạo không có cảm giác, chỉ có tức giận.

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo tức giận, cả người run rẩy, cắn môi, liều mạng ngăn chặn nước mắt của mình “Tiên sinh, tôi đã nghe Duệ Tường nói qua, bạn gái của anh xảy ra tai nạn xe cộ mà chết, hơn nữa dáng dấp của cô ấy cực kỳ giống tôi, tôi hiểu anh rất đau lòng, nhưng mà tôi thật sự không phải là Giản Nhụy Ái, tôi là Giản Đơn, anh nghe không hiểu sao?”

“Anh không hiểu, anh cái gì cũng không hiểu, anh chỉ biết em chính là Giản Nhụy Ái, em chính là Tiểu Nhụy của anh.” Đơn Triết Hạo kéo cánh tay của Giản Nhụy Ái, kéo cô vào trong ngực mình.

Dùng hết hơi sức toàn thân ôm lấy, giống như muốn đem cô nhập vào trong lòng mình.

Xương cốt của Giản Nhụy Ái kêu lộp cộp, đau đớn cau mày, muốn đẩy anh ra, nhưng lại phí công không đẩy được, cô hạ quyết tâm, nhắm mắt lại lạnh lùng nói: “Tiên sinh, tôi nghe nói bạn gái của anh đã chết rồi, là anh tự tay nhập tang, hơn nữa còn tận mắt nhìn cô ấy được chôn cất, làm sao anh lại mở mắt nói mò, chẳng lẽ anh muốn dùng chiêu này để giành bà xã với bạn của mình.”

Những lời này đã phát huy tác dụng rất tốt để Đơn Triết Hạo đang sụp đổ tìm về được lý trí, buông Giản Nhụy Ái ra. Anh không nói gì nữa chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Anh thần thờ lê bước đi ra ngoài, cảm giác mình như một cái xác không hồn, đau lòng không thể hô hấp, nước mắt khổ sở không khống chế được rơi xuống.

Đơn Triết Hạo biết Cụ Duệ Tường cùng bọn họ đến du lịch, anh đi theo tới, nhìn thấy người phụ nữ kia, thật sự rất giống Giản Nhụy Ái, anh cũng không khống chế được cảm xúc của mình.

Giọng nói lạnh lùng của cô ấy, hơi thở từ chối người ngoài ngàn dặm, làm cho anh dao động, anh biết Giản Nhụy Ái của anh, sẽ không giả cho người khác, sẽ không đối với anh vô tình như thế.

Mặc dù, giữa bọn họ còn chưa bỏ xuống được ân oán, nhưng lại yêu nhau thật lòng, cho nên cô không có khả năng vô tình vô nghĩa như thế.

Giản Nhụy Ái đau đớn nhìn bóng lưng Đơn Triết Hạo, nước mắt giống như mưa rơi xuống.

Hạo, thật xin lỗi!

Bọn họ rời đi, mọi người trong nhà bật đều ngạc nhiên và nghi ngờ, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu ca múa mừng cảnh thái bình, giống như chuyện khi trước không có xảy ra.

Giản Nhụy Ái chạy đi, nhìn thấy Cụ Duệ Tường ngồi trên xe lăn, đưa lưng về phía mình, trong lòng thở nhẹ một hơi, đi tới gần anh “Duệ Tường!”

Cụ Duệ Tường hơi run rẩy, nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, anh không đoán sai, Giản Nhụy Ái sẽ trở về tìm mình, bởi vì cô có cảm giác thiếu anh.

Hơn nữa mệnh căn của cô lại ở trong tay của anh .

Giản Tử Hạo không giấu nổi tò mò hỏi “Mẹ, mẹ có quan hệ như thế nào với chú Triết Hạo? Tại sao chú ấy lại ôm mẹ? Không phải mẹ đã nói là không muốn có quan hệ cùng với chú ấy sao?”

“Hạo Hạo, con không nên hỏi nhiều, khi trở về mẹ sẽ nói với con.” Giản Nhụy Ái cương chiều xoa đầu Giản Tử Hạo, cô nhất định không thể để cho Đơn Triết Hạo biết mình là ai? Nếu không cô không thể giữ nổi chính đứa bé của mình.

“Thật ra thì.”

“Không cần nói, Duệ Tường, anh hiểu lòng em mà, chúng ta trở về thôi!” Giản Nhụy Ái lấy áo khoác ra khoác lên trên người bọn họ, thời tiết buổi tối ở Mông Cổ cũng có chút lạnh.

155. Chương 155: Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ

Đơn Triết Hạo đứng ở phía xa nhìn Giản Nhụy Ái dịu dàng đắp chăn cho Cụ Duệ Tường. Sự chăm sóc dịu dàng giống hệt như Giản Nhụy Ái của anh.

Chắc không phải là Giản Nhụy Ái chứ?

Đơn Triết Hạo co rút đau đớn, xoay người ngồi vào trong xe, nhúc nhúc dựa vào ghế, không khí trong xe nặng nề, khiến cho anh khó thở.

Y Thiều Thiên nhẹ nhàng thở dài nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo một mỗi nhắm mắt, gặp phải chuyện của Giản Nhụy Ái đều khiến Đơn Triết Hạo loạn như châu chấu.

Cho dù biết rõ đây chẳng qua là diện mạo giống Giản Nhụy Ái, anh cũng không ngừng muốn đến nhìn cô, rõ ràng cũng biết anh tự tay chôn cất Giản Nhụy Ái, nhưng tại sao anh lại vẫn muốn lừa mình dối người?

Anh đau lòng vì Giản Nhụy Ái nhưng không thể làm gì, tình cảm quá sâu đậm đã không có cách nào tự kềm chế.

“Đến mộ của Tiểu Nhụy !” Đơn Triết Hạo lẳng lặng nói xong, trong đầu trống rỗng, phiền não ẩn huyết Thái Dương, không chịu nổi sự nhớ nhung Giản Nhụy Ái.

Yêu một người nhưng lại không thể ở cùng một thế giới với người đó, sống được còn có ý gì?

Mặc dù thời tiết đã ấm lên nhưng bây giờ mới là rạng sáng, thời tiết vẫn còn lạnh lẽo.

Trời vẫn còn tối đen không nhìn thấy năm ngón tay, Y Thiều Thiên rất sợ Đơn Triết Hạo bị ngã nên cầm đèn pin soi đường cho anh, năm năm, đèn pin cầm tay của anh đều là vật bất ly thân.

Đêm đen như mực, dưới sự chiếu sáng của đèn pin rất nhỏ, ba chữ Giản Nhụy Ái bắt mắt như thế. Bóng dáng Đơn Triết Hạo cao lớn, bị thương, giọng nói âm trầm giống như dung nhập vào hoàn cảnh: “Để đèn pin lại, cậu có thể đi được rồi.”

Y Thiều Thiên nhìn chai rượu trong tay, có chút lo lắng ngẩng đầu nhìn chằm chằm bóng lưng Đơn Triết Hạo, không khỏi thở dài, cảm áo khoác trong tay khoác lên người Đơn Triết Hạo “Tổng giám đốc, thời tiết lạnh, đừng ngồi quá lâu, tôi đi về trước.”

Thấy Đơn Triết Hạo không trả lời, Y Thiều Thiên chỉ có thể xoay người rời đi, dù sao anh cũng không yên lòng về Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo cầm cự không nổi, trượt ngồi trên mặt đất, giây phút khi nhìn thấy vợ của Cụ Duệ Tường, anh rất hy vọng người con gái còn sống chính là Giản Nhụy Ái, cho dù cô đã lập gia đình, nhưng ít ra cô vẫn còn sống ở trên thế giới này, để anh có thể nhìn thấy.

Nhưng bây giờ tất cả đều không có, cô ấy không phải là Giản Nhụy Ái; Giản Nhụy Ái đã rời khỏi anh, bỏ anh lại.

Hi vọng duy nhất trong lòng anh cũng đã tan vỡ, tại sao ông trời lại tàn nhẫn với anh như vậy?

Trước mắt từ từ mơ hồ, cảm giác cổ họng đắng chát, cầm rượu lên liều mạng uống, thật sự muốn uống say, như vậy anh sẽ không phải nhớ nữa, trong lòng cũng sẽ không đau nữa.

Nhưng tại sao? Anh càng uống lại càng tỉnh táo, bóng dáng của Giản Nhụy Ái càng lúc lại càng rõ ràng.

Năm năm, cuộc đời của anh giống như trải một khoảng thời gian rất dài, những ngày không có Giản Nhụy Ái, anh sống vất vưởng cảm giác mình giống như một cái xác không hồn.

Lúc trước, anh có thể sống kiên cường như vậy nhưng từ sau khi mất cô, nhịp tim của anh lại mong manh giống như một sợi dây, lay động đau lòng khó chịu đến cực điểm.

Đã không chỉ một lần anh muốn kết thúc sinh mạng của mình, anh là người kiêu ngạo như thế, tự tin như vậy, chưa bao giờ để cho người khác nhìn ra được nhược điểm của mình, nhưng lần này thế giới của anh đã hoàn toàn tan vỡ.

Hôm nay nhìn thấy Giản Đơn, anh mới biết cho tới bây giờ anh vẫn chưa buông xuống được, lòng của anh vẫn chỉ có Giản Nhụy Ái.

Trái tim đã chứa đầy hình bóng cô bây giờ còn có thể đi ra sao?

Bất tri bất giác anh uống rất nhiều, gò má tuấn tú tràn đầy mệt mỏi, cười thê lương, khiến cho không khí càng thêm lạnh lẽo, càng thêm âm trầm.

Tại sao? Nhìn Mộ Bì giống như nhìn thấy Giản Nhụy Ái, cô đang gọi anh, cô đang nói lên những suy nghĩ với anh, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, trong lòng vẫn đau như cũ, dạ dày cũng đau đến co quắp.

Thích sạch sẽ, anh là người sạch sẽ, bây giờ lại trở nên giống như một kẻ điên, quần áo lộn xộn tán loạn, đem áo khoác vắt lên vai, một tay kia cầm chai rượu, liêu xiêu xuống núi.

Mới vừa lên xe, anh đạp chân ga tăng đến tối đa, trong đêm tối không có người, giống như bạt mạng mà đua xe, gió nhẹ đánh vào trên mặt anh, đã lau khô nước mắt trên mặt anh.

Không biết qua bao lâu, suy nghĩ từ từ rõ ràng, nhưng anh không muốn dừng lại, bởi vì chỉ có cảm giác kích thích cực độ mới có thể mang đến thế giới mộng ảo, mới làm cho anh nghĩ là Giản Nhụy Ái vẫn còn ở bên cạnh mình.

Khi nhìn thấy cây đại thụ trước mắt, anh bưng tỉnh dùng sức đánh tay lái, bánh xe phát ra âm thanh chói tai.

Giây phút nguy hiểm mảnh chỉ treo chuông, cuối cùng xe cũng dừng lại cách cây đại thụ khoảng một mét, trên mặt Đơn Triết Hạo tràn đầy nước mắt, cả người như bị rút cạn sinh lực, tay buông thõng vô lực.

Đơn Triết Hạo thở dài thật sâu!

Mồ hôi sau lưng anh ướt đầm, mỉm cười bất đắc dĩ, nhắm mắt lại, tựa đầu vào ghế xe.

Giản Nhụy Ái lẳng lặng ngồi trên ghế ở ban công, nhìn một vài ngôi sao trên bầu trời, ánh mắt đau đớn của Đơn Triết Hạo in sâu vào trong đầu cô, không thể xóa tan.

Cô biết mình đã tổn thương Đơn Triết Hạo quá sâu, nhìn anh khổ sở, cô cũng đau lòng nhưng bọn họ không thể quay lại.

Cụ Duệ Tường đẩy xe lăn ra ngoài, đợi ở phía sau Giản Nhụy Ái, hiện tại Giản Nhụy Ái đang suy nghĩ về Đơn Triết Hạo, anh phải làm thế nào? Anh sẽ không buông tay, cho dù người khác nói anh ích kỷ cũng được, anh thật sự không thể buông Giản Nhụy Ái ra được.

Anh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Tiểu Nhụy, trời lạnh mau về nhà nghỉ ngơi.”

Thật ra thì anh không muốn thảo luận với Giản Nhụy Ái chuyện đã xảy ra hôm nay, bởi vì anh không nắm chắc, anh sợ nghe Giản Nhụy Ái nói sẽ trở lại bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Nếu vậy, thế giới của anh sẽ tan vỡ mất.

“Duệ Tường, chúng ta trở về thôi” Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn Cụ Duệ Tường, đúng vậy, nếu cô và Đơn Triết Hạo đã không thể nào thì nên ít gặp anh, như thế chính mình cũng sẽ không phải bận tâm rơi nước mắt về anh. Hi vọng, thời gian qua đi Đơn Triết Hạo có thể quên mình.

“Được!” Cụ Duệ Tường đẩy xe lăn đến trước mặt Giản Nhụy Ái, muốn nắm lấy bàn tay của cô lại bị Giản Nhụy Ái rút về, anh chỉ còn biết làm theo thói quen là mỉm cười nhìn cô.

Thật ra thì, mỗi lần Giản Nhụy Ái né tránh cũng sẽ làm anh bị tổn thương anh, cũng đã năm năm rồi, lòng của cô được làm bằng đá sao? Tại sao cô không buông tha cho chính mình?

“Chỉ cần Tiểu Nhụy muốn trở về, chúng ta sẽ trở về.”

“Vâng, cảm ơn anh!”

Giữa bọn họ vĩnh viễn đều là lễ nghi đối đãi như vậy, hai người vẫn hài hòa như thế.

Giản Nhụy Ái cũng không nhìn Cụ Duệ Tường, nghiêng đầu nhìn lên bầu trời, lúc cô muốn rời đi, cô đã đi tìm Quyền Hàn và Trác Đan Tinh cùng nhau ngắm nhìn bầu trời cùng ước nguyện.

Không biết bọn họ sống như thế nào? Có phải đứa bé cũng đã lớn bằng Giản Tử Hạo hay không?

Hốc mắt từ từ đỏ lên, đứng dậy, đối diện với bầu trời hét: “A! Giản Nhụy Ái mày nhất định phải hạnh phúc!”

Cụ Duệ Tường không biết cô sẽ làm như vậy nên có chút ngơ ngẩn, nhưng ngay lập tức liền phản ứng kịp, ở phía sau cô ngẩng mặt nhìn bầu trời nói: “Sẽ, Tiểu Nhụy nhất định sẽ hạnh phúc.”

Giản Nhụy Ái xoay người nhìn Cụ Duệ Tường, hai người không cần nói cũng hiểu liền bật cười.

“Chúng ta đều muốn hạnh phúc!” Lớn tiếng reo hò, giống như muốn đem toàn bộ oán khí trong lòng hét ra.

Ban đêm yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng reo hò của hai người, cho đến khi hai người không còn sức lực, mới miễn cưỡng dừng lại.

Trong không khí vẫn còn vang vọng lại tiếng cười của hai người.

156. Chương 156: Thiếu Chút Nửa Đùa Với Lửa

Giản Nhụy Ái tựa vào bên tường, trồng cây chuối.

Cụ Duệ Tường kỳ quái nhìn Giản Nhụy Ái, cảm thấy cô có rất nhiều bộ dáng, tò mò nhìn cô: “Em làm sao vậy?”

Giản Nhụy Ái ráng sức nói: “Không phải anh đã nói trồng cây chuối sẽ làm nước mắt vốn muốn chảy ra sẽ không chảy ra được sao?”

“Xi” không ngờ lời nói tùy tiện của mình lại khiến cô tin tưởng.

Cô cũng cảm thấy có cái gì không đúng, lật người xuống, nghi ngờ nhìn Cự Duệ Tường, giống như đang nhìn kẻ tiểu nhân bỉ ổi: “Đừng bảo là khi đó anh nói với em là giả.”

Cự Duệ Tường mím môi, nhìn Giản Nhụy Ái dăm dăm giống như nhắc cô biết nếu không phải thì sao cô lại làm như thế. Khiến Giản Nhụy Ái bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là biện pháp này căn bản cũng không dùng được, nếu không tại sao cô làm đến mức nửa sống nửa chết mà nước mắt vẫn chảy ra, căn bản là Cự Duệ Tường đang gạt người.

Cô cười cười đi đến phía sau lưng ghì chặt cổ của Cự Duệ Tường, giọng nói đùa giỡn: “Xem anh dám gạt em!” vẻ mặt như đang tức giận hôm nay chọc tới lão nương người nhất định phải chết.

Tay của Giản Nhụy Ái rất nhỏ, , thật sự không có tác dụng gì đối với thân thể cao lớn của Cự Duệ Tường, anh chỉ dùng tay nhẹ nhàng kéo tay cô đã khiến Giản Nhụy Ái không khống chế được nên bị nhào về phía trước.

Cự Duệ Tường hài lòng nghiêng đầu, đúng dịp mặt của Giản Nhụy Ái cùng đầu của Cự Duệ Tường dựa chung một chỗ, môi anh thành công dính vào gương mặt của cô.

Một khắc kia thế giới liền bất động, hoàn toàn bất động.

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, đẩy Cự Duệ Tường ra, có chút hối hận mình đã chơi đùa quá mức, quẫn bách : “Em. em. Quá muộn rồi, đi ngủ thôi.”

Không có tiếng đáp lại, Giản Nhụy Ái chạy vào phòng của mình, trong lòng nhảy loạn, lắc đầu thật mạnh không để cho mình suy nghĩ lung tung.

Mà khoe môi Cự Duệ Tường khẽ mỉm cười, bàn tay không có cảm giác vuốt ve đôi môi của mình, năm năm anh lôi kéo tay Giản Nhụy Ái, cũng đều không thể chạm vào cô, nhưng hôm nay trong lúc vô tình lại có thể hôn được cô.

Hôm nay tuyết hình như rất lớn, mặc dù trong xe có điều hòa, nhưng vẫn cảm thấy có gió lạnh thổi vào trong xe, cây liễu bên vệ đường cũng bị tuyết đọng dày đặc.

Cả con đường đều trắng xóa tuyết.

Giản Nhụy Ái sửa lại quần áo Giản Tử Hạo một chút “Có lạnh không?”

Khi nói chuyện cũng xuất hiện một tầng hơi thật dày, Giản Tử Hạo lắc đầu một cái: “Không lạnh, mẹ, chúng ta muốn đi đâu?”

Bỗng nhiên, cô muốn đi thăm Quyền Hàn và Trác Đan Tinh một chút, năm năm không gặp, không biết bọn họ sống như thế nào? Có tốt hay không?

“Mẹ dẫn con đến gặp hai người thân của mẹ một chút.” Giản Nhụy Ái vui vẻ nói qua.

Nếu như Quyền Hàn và Trác Đan Tinh biết cô chưa chết, bọn họ sẽ như thế nào? Có phải rất vui vẻ hay không?

Nhớ lại biểu tình của bọn họ, Giản Nhụy Ái không giấu được sung sướng.

“Người thân?” Giản Tử Hạo mê man, dù sao ở nước Mỹ lâu như vậy cũng chưa từng gặp qua người thân của mẹ “Mẹ, mẹ cũng có người thân sao?”

“Tiểu tử, mẹ làm sao mà không thể có người thân? Có phải là con đã quá xem thường mẹ hay không?” Giản Nhụy Ái nhéo nhẹ lên mặt cậu bé.

Giản Tử Hạo ghét bỏ hất tay Giản Nhụy Ái ra, cậu rất không thích người khác bóp gương mặt mình, bởi vì cậu cảm thấy rất phiền “Mẹ còn nhéo mặt con, con liền trở về sống cùng với mỹ nữ tổng giám đốc.”

Cậu bé tức giận quệt mồm, không muốn nhìn Giản Nhụy Ái nhưng lại làm cho Giản Nhụy Ái cảm thấy con trai của mình thật sự quá đáng yêu.

Xe dừng ở cách Quán Nhân Ái không xa đã nhìn thấy Trác Đan Tinh và Quyền Hàn đang dọn dẹp tuyết ở trước cửa ra vào, xem ra bọn họ cũng không có gì thay đổi.

Nhưng quán Nhân Ái hình như đã rộng lớn và lộng lẫy hơn.

Giản Nhụy Ái thấy bọn họ sống rất tốt, trong lòng cũng thoải mái, vừa định nói tài xế chạy qua. Nhưng một chiếc xe thể thao Lamborghini sang trọng chạy như bay lướt qua từ trước mắt của bọn họ, chiếc xe đó vô cùng quen thuộc cho dù nhiều năm trôi qua cô cũng đều nhận ra được.

Đó là xe của Đơn Triết Hạo!

Anh làm sao lại tới Nhân Ái? Chẳng lẽ anh lại muốn đến làm khó quán Nhân Ái, làm khó Quyền Hàn và Trác Đan Tinh, Giản Nhụy Ái lo lắng ánh mắt khóa chặt chiếc xe kia.

Thật sự là Đơn Triết Hạo đang từ trong xe bước xuống, Giản Nhụy Ái ngạc nhiên không thể tin được nhìn Quyền Hàn và Trác Đan Tinh nhiệt tình đón tiếp Đơn Triết Hạo giống như anh thường xuyên xuất hiện ở đây.

Kỳ quái, quan hệ của bọn họ tốt như vậy từ khi nào?

“Mẹ. Mẹ. không phải là chúng ta đi gặp người thân sao?” Giản Tử Hạo nhắc nhở Giản Nhụy Ái đang ngẩn người, gọi mấy tiếng cũng không phản ứng gì, rốt cuộc có chuyện gì khiến mẹ cậu mất hồn như vậy?

Giản Tử Hạo tò mò nhìn chiếc xe sang trọng, rồi còn có quán cà phê bình dân chẳng có cái gì đẹp mắt.

“Tài xế, chúng ta quay về nhà” Giản Nhụy Ái tỉnh lại, cô không muốn gặp phải Đơn Triết Hạo, dù sao cô cũng không có dũng khí để đối mặt cho nên tránh anh vẫn là tốt nhất.

Ánh mắt của cô không rời khỏi quán Nhân Ái, thật ra thì cô rất muốn vào thăm Quyền Hàn và Trác Đan Tinh một chút, năm năm qua cô đặc biệt nhớ bọn họ, cô chỉ không muốn gặp lại Đơn Triết Hạo.

Ngày đó khi bọn họ biết cô chết, chắc hẳn đã rất đau lòng! Cô nhất định đã làm tổn thương bọn họ.

“Mẹ, không phải là mẹ muốn gặp người thân sao?” Giản Tử Hạo nhìn quán cà phê càng ngày càng xa: “Chẳng lẽ trong chiếc xe kia có người nào mẹ không muốn gặp sao?”

“Không có!” Giản Nhụy Ái sờ sờ đầu Giản Tử Hạo “Đột nhiên mẹ nhớ ra bọn họ đã dọn nhà đi nơi khác rồi.”

“Mẹ, làm sao lại hồ đồ như thế? Ngay cả chuyện người thân chuyển nhà cũng không nhớ, thật không hiểu nổi, tại sao ba lại yêu mẹ như vậy?” Giản Tử Hạo làm ra dáng vẻ ông cụ non, nhưng lại khiến Giản Nhụy Ái phì cười.

Nhìn đứa bé đáng yêu như vậy, trong lòng cô lấy được niềm an ủi rất lớn “Chỉ có con lạnh lợi.”

“Mẹ, quan hệ giữa mẹ và chú Triết Hạo là như thế nào? Tại sao chú Triết Hạo lại ôm mẹ khóc?”

“Không nên nói bậy, mẹ và Đơn Triết Hạo không có quan hệ gì, Đơn Triết Hạo cũng không có ôm mẹ khóc, không được nói chuyện linh tinh.” Giản Nhụy Ái không muốn hung dữ với Giản Tử Hạo, nhưng cũng không biết làm thế nào; cô sẽ không nói cho Giản Tử Hạo biết quan hệ giữa cậu và Đơn Triết Hạo.

Cô tuyệt đối không thể cho con biết, cô chỉ có một đứa con trai là Giản Tử Hạo, Giản Tử Hạo là tất cả của cô.

Giản Tử Hạo rất thông minh, mỗi lần nhắc tới Đơn Triết Hạo thì Giản Nhụy Ái lại lúng túng, cậu cũng không dám chọc giận mẹ, nếu không trở về ba Cụ Duệ Tường sẽ mắng cậu. Cậu làm mặt dày làm nũng nói: “Mẹ, con sai rồi, mẹ không cần tức giận, nếu như mẹ không muốn nghe thấy ba chữ Đơn Triết Hạo, về sau con sẽ không nói là được, mẹ không cần tức giận, con gái tức giận sẽ không xinh đẹp.”

Được đứa bé năm tuổi dụ dỗ, Giản Nhụy Ái lại cảm thấy buồn cười, cô coi Giản Tử Hạo như báu vật ôm vào trong ngực “Hạo Hạo, cảm ơn con, cảm ơn con đã thông cảm cho mẹ, về sau mẹ sẽ không bao giờ tức giận với con nữa.”

“Tốt nhất là như vậy!” Giản Tử Hạo bĩu môi, có vẻ không tin lắm.

Giản Nhụy Ái không nhận được lại nhéo má Giản Tử Hạo khiến cậu oa oa kêu to.

157. Chương 157: Khách Không Mời Mà Đến

Nhà họ Đơn

Dì Ngọc mỉm cười, nhìn cô gái đeo kính râm mặc quần áo Louis Vuit-ton, mái tóc ngắn nhìn đơn giản mà nhẹ nhàng khoan khoái, trong tay xách túi du lịch đi vào đại sảnh. Mặc dù rất tò mò với cô gái này nhưng bà vẫn nên làm tốt chức trách của người quản gia.

“Thưa cô, xin chờ một chút để tôi đi mời lão phu nhân.”

“Cảm ơn.” Vương Thiển Như lễ phép gật đầu với dì Ngọc, từ đầu đến cuối cũng không lấy kính mắt xuống.

Cô ngắm nhìn khắp một lượt, nhà họ Đơn có danh tiếng và sự nghiệp rất lớn nên ngôi nhà cũng được bố trí rất hào hoa.

Bà nội đi xuống cầu thang tươi cười nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé xinh đẹp đang đứng trong phòng khách, gọi: “Thiên Nhi.”

Vương Thiển Như nhìn thấy bà nội, mừng rỡ tươi cười chạy đến ôm lấy bà nội đã lâu không gặp, giọng hồn dôi: “Bà nội, cháu rất nhớ bà.”

“Bà nội cũng nhớ cháu, để bà nội xem cháu một chút.” Bà nội hài lòng nhìn kỹ một lần nữa, cô bé có gương mặt trắng nõn, hai mắt trong veo, nếu nhìn thật kỹ sẽ thấy có mấy phần giống Giản Nhụy Ái.

Bà gọi Vương Thiển Như trở về nước, thật ra thì cũng có một phần ý tứ khác.

“Tốt lắm. Thiên Nhi, càng lớn lại càng xinh đẹp.”

Vương Thiển Như dường như không chú ý đến ý tứ trong mắt bà nội, khi biết bà nội gọi cô về chơi mấy ngày, cô cũng cảm thấy đã rất lâu chưa trở về cho nên nhân cơ hội này trở lại một chút.

“Bà nội, bà nói đùa rồi, con thấy bà nội càng ngày lại càng trẻ ra.”

Bà nội bị Vương Thiển Như trêu cho cười không khép nổi miệng, kéo bàn tay trắng nõn của cô “Thiên Nhi, càng lớn miệng lại càng ngọt, bà nội của cháu có cháu làm bạn, hẳn là càng sống càng trẻ ra mới đúng.”

“Đúng ạ, mỗi ngày bà nội đều cười đùa rất nhiều, có câu nói, cười một cái trẻ mười năm ” Vương Thiển Như chưa từng có thất vọng về cái miệng của mình.

“Tốt lắm.” Bà nội lôi kéo Vương Thiển Như, lại nhớ tới Giản Nhụy Ái, hồi đó mỗi khi Giản Nhụy Ái ở nhà thì cả ngày đều vui vẻ, bà thở dài một cái thật sâu.

Vương Thiển Như ngạc nhiên nhìn bà nội, không phải đang rất vui sao? Làm sao lại thở dài?

“Bà nội, bà làm sao vậy?”

“Không sao, không sao.” Bà nội vội lau nước mắt nơi khóe mắt vì thương Giản Nhụy Ái phận bạc nhưng bà nhất định sẽ không để cho Vương Thiển Như xảy ra chuyện như vậy.

Thật ra thì tính tình Vương Thiển Như rất tùy tiện, nhưng cũng rất dễ tâm. Cô biết bà nội khó giải bày cho nên cũng không tiếp tục hỏi nữa. Chủ động thay đổi đề tài: “Không nghĩ đến mấy năm không trở về nước, trong nước lại thay đổi nhiều như vậy.”

“Đúng vậy, hiện tại khoa học kỹ thuật càng lúc càng phát triển, bà nội của cháu như thế nào, ở nước Mỹ rất tốt đúng không?” Bà nội lôi kéo tay Vương Thiển Như, nhiệt tình kéo cô ngồi trên ghế sa lon. Ở trong mắt bà Vương Thiển Như cũng giống như cháu gái, bởi cô là cháu gái của một người bạn thân thiết từ nhỏ của bà.

“Rất tốt. Bà nội cái gì cũng tốt, nhưng luôn nhớ bà ở trong nước, lúc nào thì bà đến Mỹ thăm bà nội?”

” Ha ha. Gần đây khá bận, có thể không đến gặp bà nội cháu được, cháu trở về rồi thì hãy ở lại trong nước chơi lâu một chút, bà sẽ bảo Hạo dẫn cháu đi chơi khắp nơi.”

Vương Thiển Như thích thú và tò mò đã lâu không gặp Đơn Triết Hạo, không biết anh có đẹp trai hay không?, cô lớn hơn Đơn Triết Hạo hai tuổi, khi còn bé thường trêu trọc Đơn Triết Hạo, gặp mặt là đánh nhau. Đánh Đơn Triết Hạo oa oa khóc to, ai kêu cô là cao thủ Taekwondo chứ.

“Thiến Nhi, cháu đừng đi gây gổ đánh nhau với Hạo, nó đã trưởng thành và giỏi võ. Cẩn thận bị rước họa vào thân” Bà nội nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của Vương Thiển Như nên tốt bụng nhắc nhở.

Có cô đến, tâm tình của bà nội trở nên cực kỳ tốt, xem ra lựa chọn của bà là chính xác, làm nhiều việc như vậy chính là hi vọng có thể giúp Đơn Triết Hạo đi ra được khỏi âm ảnh.

Dì Ngọc nhìn thấy Đơn Triết Hạo mệt mỏi đi vào, vội vàng nghênh đón “Cậu chủ, cậu trở về rồi.”

“Bà nội, con để cho bà xem một chút rốt cuộc là người nào bị rước họa vào thân.” Vương Thiển Như không tin cô sẽ thua bởi Đơn Triết Hạo. Anh lớn lên công phu rất cao, nhưng có thể cao hơn cô sao? Cô đối với phương diện võ thuật này chưa bao giờ ở thế yếu.

Hơn nữa từ nhỏ đã vô cùng tự tin. Nhanh chóng đứng dậy chạy ra cửa, bà nội muốn gọi cô lại, nhưng đã không kịp.

Vương Thiển Như nhắc chân đá vào bụng Đơn Triết Hạo khiến anh phải lùi lại mấy bước.

Động tác như vậy làm bà nội và dì Ngọc sợ choáng váng.

Đơn Triết Hạo vừa về đến nhà, không hề đề phòng nên bị đá một cước. Sắc mặt liền trở nên âm trầm, vỗ vỗ bụi bẩn trên người mình, ngẩng đầu nhìn người trước mắt, là phụ nữ, hơn nữa còn là một người phụ nữ xa lạ. Nhưng cho dù là phụ nữ, vô duyên vô cớ đá anh cũng phải trả giá thật lớn.

Trên người Đơn Triết Hạo bắn ra một luồng khí nguy hiểm và lạnh lẽo, nắm chặt quả đấm đập xuống.

Bà nội nhìn mà kinh hồn bạt vía, vội vàng nói: “Hạo, không được vô lễ, đó là cháu gái của bạn của bà nội bên nước Mỹ, khi còn bé các cháu cũng đã gặp mặt, con bé là Vương Thiển Như.”

“Đại Tinh Tinh.” (ý là vượt lớn, a gọi hay thật)Ánh mắt Đơn Triết Hạo quét nhìn cô, Vương Thiển Như , ký ức của anh vẫn còn nhớ chuyện cô gái này hại anh mất thể diện, khi đó thường dùng vũ lực uy hiếp anh, quả thật xứng với tên bà đàn ông.

Vương Thiển Như ghét nhất người khác gọi mình là Đại Tinh Tinh, tức giận trợn trừng mắt nhìn Đơn Triết Hạo “Đáng chết, cậu gọi tôi là cái gì, có gan thì gọi lại một lần, tôi đánh cậu răng rơi đầy đất.”

Đơn Triết Hạo không có tinh lực để chơi cùng động vật trong vườn thú, thân hình cao lớn nghiêng người đi qua bên cạnh cô, cũng không thèm nhìn Vương Thiển Như một cái “Bà nội, cháu lên lầu trước.”

“Hạo, Thiến Nhi thật vất vả mới trở về nước, ngày mai cháu hãy nghỉ một ngày, thay bà nội đưa con bé ra ngoài chơi một chút.” Bà nội biết Đơn Triết Hạo sẽ không bao giờ chủ động dẫn Vương Thiển Như đi ra ngoài, cho nên bà cũng chỉ có thể chủ động yêu cầu.

“Không được.” Đơn Triết Hạo không cần suy nghĩ liền cự tuyệt, anh không muốn dẫn Đại Tinh Tinh nói quang quác đi ra ngoài.

“Không có không được, đây là mệnh lệnh, cháu chỉ có thể nghe theo.”

Đơn Triết Hạo nhìn bà nội, không nói gì nữa, xoa người định đi lên phòng.

“Này. . . .” Vương Thiển Như thấy Đơn Triết Hạo coi thường mình, tâm tình cực kỳ khó chịu, ở đằng sau lưng anh gào thét, nhưng tiếc rằng anh giống như mất ngơ tai điếc không nghe thấy, tiếp tục lên lầu.

Cô cầm lấy hành lý của mình, nhìn bà nội cười cười, sau đó liền đuổi theo Đơn Triết Hạo.

Khi còn bé đã cảm thấy Đơn Triết Hạo khó gần, lớn lên tính khí của Đơn Triết Hạo lại càng khó gần nghiêm trọng. Cư nhiên cái gì càng khó nắm lấy, nó lại càng thú vị “Này, cậu thật không có lễ phép, tôi gọi cậu cũng không thềm nghe.”

Đơn Triết Hạo đột nhiên dừng lại khiến Vương Thiển Như không có chuẩn bị thiếu chút nữa đâm đầu vào lưng anh, may mắn là cô dừng lại ngay.

Cô cái gì cũng không thèm để ý, tiến lên mấy bước, chỉ vào Đơn Triết Hạo phẫn nộ quát: “Đơn Triết Hạo, tại sao tính khí của cậu lại hư hỏng như vậy, cậu không biết đột nhiên dừng lại, tôi sẽ ngã xuống à.”

Thời gian giống như ngừng lại, Đơn Triết Hạo nhìn Vương Thiển Như mắng chữi, nhưng anh giống như nhìn thấy Giản Nhụy Ái, trước kia cô cũng sẽ chống nạnh chỉ trích mình.

Anh hoảng hốt ôm Vương Thiển Như vào trong ngực “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy. . . .”

Vương Thiển Như đột nhiên bị Đơn Triết Hạo ôm lấy, làm cho cô có chút ngây ngốc, nghe thấy trong miệng anh gọi Tiểu Nhụy, cô mới kịp phản ứng, hung hăng đẩy Đơn Triết Hạo ra “Anh bị thần kinh sao, tôi không phải Tiểu Nhụy, tôi là Vương Thiển Như.”

Đơn Triết Hạo cũng không biết tại sao mình lại nhìn Vương Thiển Như thành Giản Nhụy Ái, anh không khỏi lắc đầu một cái, không nói lời nào tiếp tục đi.

Không ai trả lời, làm cho Vương Thiển Như có chút không quen, trong đầu tìm kiếm Tiểu Nhụy, cô ấy là ai? Nhưng cô chắc chắn đó là người phụ nữ quan trọng với Đơn Triết Hạo.

Không nghĩ đến người đàn ông tính tình quái dị, cũng có thể thích phụ nữ, lần này trở về nước, thật sự là không có uống phí, chắc chắn sẽ có nhiều chuyện rất thú vị xảy ra.

158. Chương 158: Căn Phòng Kia Không Phải Ai Cũng Có Thể Vào

Cô tinh mắt liếc thấy một cửa phòng rất đặc biệt, cô rất có hứng thú đối với căn phòng này, dù sao biệt thự cũng có nhiều phòng như vậy, bà nội cũng sẽ không ngại cô ngủ ở một phòng chứ?

Vừa định mở cửa phòng, đã cảm thấy có một sức gió đẩy cô ngã ngồi trên mặt đất.

Vương Thiển Như chưa từng bị người nào ngược đãi như thế, ngồi trên mặt đất, tức giận ngẩng đầu nhìn người đầu sỏ gây nên tai họa cho mình, lại nhìn thấy Đơn Triết Hạo.

Thật sự là bất tự (*) của cô và anh không hợp, giờ chân quết một cái, không ngờ Đơn Triết Hạo lại dễ dàng tránh được, quả thật là một sự sỉ nhục lớn đối với cô.

(*) bất tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người ta cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người

Cô không cam lòng tung quyền đánh ra, Đơn Triết Hạo nghiêng người tránh thoát, bàn tay bắt lấy cổ tay của cô, vòng ngược tay cô ra sau lưng, dùng sức ép một chút, liền đem Vương Thiển Như đè xuống.

Khóe miệng Đơn Triết Hạo nhếch lên vẻ khinh thường, bàn tay dùng thêm sức áp xuống.

Vương Thiển Như bị động tác không chút thương hoa tiếc ngọc của anh chọc cho oa oa kêu to, “Thật là đau! Mau buông tôi ra, khổn kiếp, nếu để tôi bắt được nhược điểm của anh, anh nhất định sẽ chết.”

“Vậy phải xem trước cô chết như thế nào đã hãy nói?” Đơn Triết Hạo không khách khí dùng sức ép xuống, cả người Vương Thiển Như liền quỳ xuống đất.

Thật ra thì anh chỉ dùng lực bằng một phần ba so với bình thường, nếu như dùng hết toàn lực, cánh tay của Vương Thiển Như đã sớm bị phế bỏ rồi.

“Đơn Triết Hạo, anh nhanh một chút buông tay tôi ra, tay muốn gãy rồi.”

Nghe tiếng kêu thảm thiết của Vương Thiển Như, bà nội và dì Ngọc ở dưới lầu vàng chạy lên.

Bà nội nhìn thấy thế, run rẩy “Hạo, con làm gì đấy? Mau buông tay.”

Về mặt Đơn Triết Hạo không chút thay đổi nhìn bà nội, buông tay, cũng không quản Vương Thiển Như có thể bị ngã xuống hay không.

Dì Ngọc vội vàng đến đỡ Vương Thiển Như, nghĩ thầm cô gái này, vừa mới tới đã liền chọc Đơn Triết Hạo không vui như vậy, bất quá nhìn chung Đơn Triết Hạo cũng chỉ có vẻ mặt không thoải mái.

Vương Thiển Như lắc lắc cánh tay bị đầu đến tê dại, không chịu yếu thế nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo.

Anh lạnh lẽo ra lệnh: “Căn phòng kia không phải kẻ nào cũng có thể tùy tiện vào.” Xoay người bước nhanh rời đi không cho mọi người có cơ hội nói chuyện.

Vương Thiển Như nhìn thấy anh vô lễ như thế, cả bụng tràn đầy lửa giận, cô sắp bộc phát “Đơn Triết Hạo, anh là tên khốn kiếp!”

Bà nội cảm thấy buồn cười khi nhìn thấy quan hệ của bọn họ như thế, tươi cười “Thiến Nhi, đừng giận, để dì Ngọc dẫn con đến phòng khác, bà đã bảo dì Ngọc giúp cháu quét dọn thật tốt.”

“Đúng vậy, Vương tiểu thư, cháu và dì Ngọc cùng đi qua đi!” Dì Ngọc cầm lấy hành lý, nhìn Vương Thiển Như lễ phép nói.

Bọn họ đã nói như vậy rồi, Vương Thiển Như cũng không dám nói gì nữa? Chỉ là trong lòng cô tràn đầy tò mò đối với gian phòng đó, rốt cuộc là bên trong có chứa thứ gì, mà có thể làm cho Đơn Triết Hạo có thái độ kịch liệt như thế? Ánh mắt tò mò đảo dáo dác một vòng, nhất định cô phải vào xem một chút.

“Được, vậy cảm ơn dì Ngọc.”

Vương Thiển Như vui vẻ ôm bà nội, hôn một cái lên mặt bà nội “Đợi một chút gặp lại! Bà nội.” khiến bà nội cười ha ha.

Giản Nhụy Ái đưa Giản Tử Hạo đến khu vui chơi, nhìn thấy Giản Tử Hạo vui vẻ chơi đùa trên bậc thang trơn bóng, cô cũng cảm thấy vui vẻ.

Ngồi ở trên ghế, hạnh phúc nhìn Giản Tử Hạo, thật ra thì chỉ cần nhìn con trai của mình vui vẻ, cô cũng sẽ rất vui vẻ, có lẽ đây chính là tâm trạng của người làm mẹ.

Bỗng nhiên bên chân có một quả bóng nhỏ lăn đến bên cạnh Giản Nhụy Ái. Cô tò mò khom người xuống nhặt quả cầu lên, liền nhìn thấy một bé gái mập mạp, tóc tết hai bím tóc đuôi sam, vô cùng đáng yêu.

“Dì, dì có thể trả lại quả bóng cho cháu không?” Cô gái nhỏ ngược khuôn mặt trắng nõn, giọng nói vô tội.

Thật là một cô bé đẹp, hơn nữa gương mặt và đôi mắt lại cực kỳ giống Quyên Hàn, Giản Nhụy Ái nhìn mà khê ngẩn người, cầm quả bóng ngồi xổm xuống, vuốt tóc của cô bé “Cô bé, cháu thật đáng yêu! Tại sao lại chạy ra ngoài chơi một mình? Mẹ cháu đâu?”

Cô gái nhỏ chớp chớp đôi mắt, đưa mắt nhìn Giản Nhụy Ái, thật lâu mới hé miệng nói: “Dì, dì là em gái của ba.”

Giản Nhụy Ái bị vẻ mặt đáng yêu của cô bé chọc cười, cô vuốt ve mái tóc của cô bé “Em gái của ba, cô bé, tại sao cháu lại nói như vậy?”

“Bởi vì nhà cháu có giữ ảnh của dì, hơn nữa còn có căn phòng của dì, cha mẹ nói không thể động vào.” Cô gái nhỏ nghiêm túc trả lời.

“Người bạn nhỏ, thật à? Nói cho dì biết cha mẹ cháu tên là gì?” Giản Nhụy Ái rất thích cô gái nhỏ vô cùng khéo léo lanh lợi này.

Cô gái nhỏ muốn nói chuyện, lại bị Giản Tử Hạo cắt đứt “Mẹ, mẹ.”

Cậu kỳ quái nhìn cô gái nhỏ, hình như bằng tuổi với cậu, vô tội chỉ vào cô gái nhỏ: “Mẹ, cô bé là ai vậy?”

“Hạo Hạo, cô bé là bạn mẹ mới quen, cô gái nhỏ, cháu tên là gì?”

“Cháu tên là.” Cô gái nhỏ còn chưa nói xong, liền có giọng nói dịu dàng truyền tới “Tư Tư.”

Cô gái nhỏ vui vẻ xoay người, chạy về một hướng khác “Mẹ.”

Giản Nhụy Ái nhìn theo hướng của cô bé, người phụ nữ cầm món đồ chơi trẻ em đứng ở trước cửa quán KFC, quần áo sáng màu, thân thể có chút mập mạp, làn váy đang mặc lại như tôn thêm vẻ thướt tha thùy mị, mang theo khí chất thanh thuần.

Giản Nhụy Ái có chút giật mình, người phụ nữ kia cô biết.

Trác Đan Tinh nhìn thấy Giản Nhụy Ái lại tưởng rằng mình đang nằm mơ, ánh mắt đẹp tràn đầy vẻ không thể tin được cùng kinh ngạc.

Giản Nhụy Ái không có chết, cô còn sống, Trác Đan Tinh kích động , trong hốc mắt tràn đầy nước mắt.

Không thể tin được đi tới, thời điểm đi đến, tất cả hơi thở của Giản Nhụy Ái, cô đều có thể nhìn thấy rõ ràng như thế, nước mắt cũng không khống chế được chảy xuống “Nhụy Ái.”

Cô nhào qua ôm lấy Giản Nhụy Ái, oa oa khóc lớn, kích động cũng không nói ra lời, chỉ có thể khóc lớn.

Giản Nhụy Ái muốn đẩy cô ra, muốn làm bộ như không quen biết, muốn nói với cô ấy mình không phải là Giản Nhụy Ái, nhưng cô phát hiện mình không làm được, thật sự không làm được.

Nước mắt tràn ra hốc mắt, lẳng lặng ôm lấy Trác Đan Tinh. Không khí trở nên có chút lúng túng, tràn ngập bên cạnh bọn họ.

Hai người phụ nữ ở giữa biển người mênh mông ôm nhau khóc, đứng bên cạnh là hai đứa trẻ , ánh mắt vô tội nhìn bọn họ.

Trác Đan Tinh buông Giản Nhụy Ái ra, chất vấn “Nói cho tớ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu không phải là.”

Giản Nhụy Ái lau nước mắt của mình, kéo Trác Đan Tinh ngồi xuống bên cạnh “Đan Tinh, tớ không có cách nào khác, khi đó tớ thật sự không có cách nào đối mặt với Đơn Triết Hạo, nhưng tớ biết rõ Đơn Triết Hạo sẽ không bỏ qua cho tớ, cho nên tớ chỉ có thể.”

Đợi cô nói xong mọi chuyện đã xảy ra, Trác Đan Tinh cũng hiểu, thì ra trên thế giới lại có chuyện ly kỳ như thế, bất quá ngay cả bọn họ mà Giản Nhụy Ái cũng giấu giếm, làm hại cô rơi nhiều nước mắt như vậy.

Món nợ này cô nhất định phải cùng Giản Nhụy Ái tính toán cho rõ ràng.

“Giản Nhụy Ái, cậu làm chuyện lớn như thế, ít nhất cũng phải bàn bạc với bọn mình thật tốt, không biết chúng tớ sẽ lo lắng cho cậu sao?”

159. Chương 159: Con Không Muốn Kết Hôn Với Cô Ấy

Mặc dù giọng điệu trách cứ, nhưng tay Trác Đan Tinh đều nắm thật chặt bàn tay Giản Nhụy Ái, cảm giác gặp lại này đáng quý biết bao, bây giờ Giản Nhụy Ái không có chuyện gì mới là quan trọng nhất.

“Thật xin lỗi, tớ không cố ý, thật ra thì tớ cũng là không muốn làm cho hai người lo lắng.”

“Đồ ngốc, cậu không nói cho chúng tớ biết, mới làm cho chúng tớ lo lắng, nhưng cậu không có chuyện gì là tốt rồi.” Trác Đan Tinh lau nước mắt ở khóe mắt Giản Nhụy Ái giống như là người chị chăm sóc em gái mình.

Trong mắt hai người phụ nữ đều ướt đầm nước mắt, Giản Nhụy Ái phản ứng kịp đưa tay dắt Giản Tử Hạo, vui mừng nói: “Đan Tinh, đây là của con trai của tớ, tên là Giản Tử Hạo, Hạo Hạo, nhanh lên một chút chào dì đi.”

Giản Tử Hạo nhìn Trác Đan Tinh, lễ phép chào: “Dì khỏe!”

Trác Đan Tinh nhìn Giản Tử Hạo, diện mạo của thằng bé thật đẹp trai nhưng không giống với Giản Nhụy Ái, cũng không giống Đơn Triết Hạo, cô không thể tưởng tượng nổi nhìn qua Giản Nhụy Ái “Nhụy Ái, thằng bé không phải là do cậu cùng người đàn ông khác sinh chứ.”

Giản Nhụy Ái sững sờ nhìn Trác Đan Tinh, suy nghĩ của cô cũng thật phong phú “Mới không có, không cần nói chuyện lung tung, Hạo Hạo là đứa bé của tớ cùng Đơn Triết Hạo.”

Mặc dù cô cảm thấy Hạo Hạo khi lớn lên, lại càng có vẻ không giống cô và Đơn Triết Hạo, nhưng là Giản Tử Hạo thực sự là đứa bé do cô sinh ra, cô đã nhìn nó lớn lên từ nhỏ.

“Cậu xác định không có ôm ấp sai?”

Lời nói của Trác Đan Tinh càng ngày càng thái quá “Yên tâm, sẽ không!”

“Dì khỏe!” Cô gái nhỏ nhìn Hạo Hạo đã chạy tới, hấp tấp đi theo tới đây, lễ phép nói.

Giản Nhụy Ái xoa đầu bé gái, nhìn Trác Đan Tinh nói: “Con của cậu thật thông minh, nếu như không phải do con bé, chúng ta cũng không gặp được nhau, cháu có muốn lớn lên làm con dâu cô không?”

“Tư Tư bị tớ và anh Quyền Hàn làm hư rồi, rất nghịch ngợm, nhưng nếu chúng ta kết thành thông gia, anh Quyền Hàn nhất định sẽ rất cao hứng, đúng rồi anh Quyền Hàn mà biết chuyện sẽ rất vui vẻ.”

Hai người lớn thảo luận, người nói vô tâm, người nghe lại cố ý!

Giản Nhụy Ái vội vàng cầm lấy tay Trác Đan Tinh, cầu khẩn: “Đan Tinh, chuyện cậu gặp tớ, không cần nói với anh Quyền Hàn, được không?”

“Tại sao?” Trác Đan Tinh nghi hoặc không hiểu, Giản Nhụy Ái không có gặp chuyện không may, người muốn biết tin tức này nhất phải là Quyền Hàn đi!

“Cái này? Tớ đã lập gia đình, thân phận bây giờ của tớ là Giản Đơn, không còn là Giản Nhụy Ái, tớ làm như vậy là không muốn Đơn Triết Hạo biết những chuyện này, cho nên tớ sẽ tự mình tìm cơ hội nói rõ với anh Quyền Hàn.”

Thật ra thì, Giản Nhụy Ái sợ nếu đột nhiên nói cho Quyền Hàn, anh sẽ nổi điên đi tìm Đơn Triết Hạo, như vậy chuyện cô lẩn trốn Đơn Triết Hạo sẽ bị bại lộ.

Cô không thể nói cho Quyền Hàn.

Trác Đan Tinh cũng cảm thấy việc lớn như thế, bản thân Giản Nhụy Ái giải thích sẽ rõ ràng hơn, hơn nữa cô còn có suy nghĩ riêng.

Cô sợ Quyền Hàn biết Giản Nhụy Ái không chết, liền đem toàn bộ chú ý đặt ở trên người Giản Nhụy Ái, trước kia, cô độc thân chưa có con thì cũng không sao cả, nhưng hiện tại cô đã có Tư Tư rồi, phải vì Tư Tư mà suy tính.

“Được, tớ đồng ý với cậu, Nhụy Ái, chỉ cần cậu không có việc gì là tốt rồi.”

“Đứa ngốc!” Giản Nhụy Ái vui vẻ, có thể được Trác Đan Tinh tha thứ.

“Ô ô.” Tư Tư ngã xuống đất, oa oa khóc lớn.

Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh cùng chạy tới, nhìn thấy Giản Tử Hạo đứng ở bên cạnh lạnh lùng nhìn Tư Tư.

“Làm sao vậy?” Trác Đan Tinh đau lòng đỡ con gái dậy “Ngã có đau không?”

“Mẹ, anh Hạo Hạo đẩy con ngã.”

Khuôn mặt Tư Tư tràn đầy nước mắt, chỉ vào Giản Tử Hạo.

Giản Nhụy Ái nhìn Tư Tư, nghiêng đầu nhìn gương mặt Giản Tử Hạo, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao con lại đẩy em ngã?”

“Cô bé kia thật sự rất phiền toái, vừa nghe mẹ nói một câu, liền lôi kéo con, nói lớn lên muốn kết hôn với con, con mới không cần cưới người xấu xí làm vợ.” Giản Tử Hạo nói rõ ràng lý lẽ của mình, bộ dạng hiển nhiên.

Tư Tư nghe thấy lời nói của Giản Tử Hạo, uất ức khóc càng lớn hơn, làm cho Giản Nhụy Ái càng thêm khó xử.

Giản Nhụy Ái không ngờ lời nói trong lúc vô tình của mình lại khiến hai đứa bé gây gỗ, cô cũng cảm thấy ngượng ngùng. Vội kéo Giản Tử Hạo, trách cứ: “Hạo Hạo, con là nam tử hán có đúng không?”

Giản Tử Hạo gật đầu một cái.

“Nam tử hán có phải nên bảo vệ em gái hay không?”

Giản Tử Hạo tiếp tục gật đầu một cái.

“Vậy hành động bây giờ của con, có phải là hành động cần có của nam tử hán hay không?”

Giản Tử Hạo biết mình làm sai, xấu hổ cúi đầu “Con biết rõ sai lầm rồi.”

“Sai lầm rồi, phải làm như thế nào?” Giản Nhụy Ái nghiêm khắc nhìn Giản Tử Hạo, đứa bé làm chuyện bây giờ phải được chỉ dạy.

Giản Tử Hạo nhìn Giản Nhụy Ái, vẻ mặt xấu hổ, lại nghiêng đầu nhìn Tư Tư đang khóc, khẽ cau mày, nhưng do Giản Nhụy Ái đã dụ ép, cậu cũng chỉ có thể miễn cưỡng đi tới.

Bàn tay nhỏ bé kéo tay của Tư Tư “Thật xin lỗi, anh không cố ý, em không cần khóc, về sau anh sẽ chơi với em được không?”

“Thật sao?” Trong mắt Tư Tư lóe lên vui vẻ.

“Ừ, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, ngoắc tay đóng dấu!”

Hai người lớn nhìn hai đứa nhỏ làm lành, cũng mỉm cười, đứa bé chính là đứa bé, nếu khi cãi nhau, có một người nhận sai thì sẽ rất dễ dàng hòa giải.

Nhưng nếu là người lớn cãi nhau thì sao?

Trác Đan Tinh kéo tay Tư Tư “Không có việc gì là tốt rồi! Tư Tư, con phải kiên cường lên, không nên hơi một tí sẽ khóc, con trai không thích con gái hay khóc nhè.”

“Có thật không? Vậy con không khóc, anh Hạo Hạo có thể không thích, sau đó lấy con làm vợ không?”

Đối mặt với câu hỏi ngây thơ của Tư Tư, Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh cùng á khẩu không trả lời được.

Nhưng là Giản Tử Hạo kêu to “Anh muốn chơi với em, anh mới không cần cưới em, anh lớn lên muốn cưới Amy.”

“Amy là ai à? Cô ấy có xinh đẹp bằng em không?”

“Dĩ nhiên, cô ấy là công chúa xinh đẹp nhất trong trường anh, cô ấy có đôi mắt màu xanh lam, xinh đẹp lại trong suốt, mới không giống em, thật là không có khí chất của con gái.”

“Ô ô. . . .” Tư Tư nghe thấy lời của Giản Tử Hạo, không khống chế được lại oa oa khóc lớn.

Giản Nhụy Ái nhìn chăm chăm Giản Tử Hạo, ngồi xổm xuống, ôm lấy Tư Tư “Không khóc, đều là Hạo Hạo không ngoan, dì đảm bảo với cháu, chờ cháu trưởng thành, dì sẽ để Hạo Hạo cưới cháu làm vợ, để cho cháu làm bà xã của Hạo Hạo, được không?”

“Mẹ, con mới không cần.” Giản Tử Hạo kháng nghị nhưng lại bị ánh mắt của Giản Nhụy Ái trừng trở về, chỉ có thể vô tội quệt miệng.

“Thật, dì, dì nói thật chứ?” Tư Tư dềnh khóc, lôi kéo tay Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái có cảm giác nước mắt của Tư Tư thật sự giống như có một chốt mở tự nhiên, giống như van nước.

“Tốt, nhưng đó là chuyện khi các con lớn lên, Tư Tư đừng khóc, chiếc váy xinh đẹp cũng bị cháu khóc làm bẩn rồi.”

Tư Tư ôm lấy cổ Giản Nhụy “Cám ơn dì.”

Trác Đan Tinh bắt đầu nhìn con gái mình “Nhụy Ái, cậu không cần quá cưng chiều con bé, nếu không cái đuôi của nó cũng sẽ nhếch lên tới trời.”

“Mẹ, con không có cái đuôi!” Tư Tư vô tội nghiêng đầu nhìn cái mông của mình, nghiêm chỉnh nói khiến hai người lớn cười trộm.

160. Chương 160: Muốn Đem Con Đi Bán

Giản Tử Hạo vào đến cửa nhà liền ôm lấy Cụ Duệ Tường.

Giản Nhụy Ái cũng biết Giản Tử Hạo lại muốn báo cáo, từ lúc nghe yêu cầu cưới Tư Tư, Giản Tử Hạo vẫn luôn buồn rầu không vui.

Xem ra tính cách của cậu cũng rất ương ngạnh, thật sự không phải là do di truyền từ ai đó chứ? “Dì Vương, rót cho Hạo Hạo một ly nước.”

“Dạ!” Dì Vương vui vẻ mừng nhìn quý nghịch ngợm, vội vàng nhận lấy áo khoác ngoài của Giản Nhụy Ái, treo lên móc quần áo, phải hết tuyệt, mới đi vào rót nước nóng.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái cười, ôm lấy Giản Tử Hạo, nhìn vẻ mặt không vui của cậu “Thế nào? Mẹ bắt nạt con à?”

“Mới không phải, mẹ muốn đem con bán đi.” Giản Tử Hạo uất ức nói.

Lần này ngược lại làm cho Cụ Duệ Tường có chút mù mịt, buồn cười nhìn Giản Tử Hạo “Có phải là con không ngoan hay không? Thế nên mẹ mới có thể bán con.”

“Mới không có, con rất ngoan có được hay không? Là lỗi của mẹ, hôm nay mẹ gặp được người thân, hai người đứng ôm nhau khóc thật lâu, sau đó còn nói với dì và cô bé kia, muốn dì gả con gái cho con.”

Giản Nhụy Ái cười cười bắt đầu kể cho Giản Tử Hạo nghe nhảm báo cáo.

Nhưng chữ khóc làm thần kinh của Cụ Duệ Tường căng thẳng, cô và người nào ở chung một chỗ, làm sao lại khóc?

“Tiểu Nhụy, làm sao vậy?”

“Thật xin lỗi, Duệ Tường, không phải em cố ý để Đan Tinh biết thân phận của em, nhưng em không có cách nào, em không có cách nào lừa gạt người bạn đã cùng lớn lên từ nhỏ giống như người thân của mình.”

Giản Nhụy Ái sợ Cụ Duệ Tường sẽ tức giận, hết sức giải thích cũng không biết Cụ Duệ Tường có thể tin tưởng hay không.

Cụ Duệ Tường căn bản không phải lo lắng thân phận cô bị bại lộ, anh chỉ lo lắng tại sao cô lại khóc? Nhìn Giản Nhụy Ái kích động, bàn tay của anh liền kéo tay Giản Nhụy Ái qua.

“Tiểu Nhụy, em không cần vội vàng, anh không có trách em, chỉ là muốn em không thường xuyên khóc?”

Có một dòng nước ấm chảy thẳng vào lòng Giản Nhụy Ái, vẫn biết Cụ Duệ Tường luôn dịu dàng với mình, nghe thấy anh không trách mình, trong lòng cô cũng thoải mái hơn nhiều.

“Cám ơn anh.” Giản Nhụy Ái theo thói quen nhìn Cụ Duệ Tường cảm ơn.

Hai người nói chuyện, lại không may quên mất Giản Tử Hạo đang tức giận nhìn chằm chằm bọn họ, cậu tránh khỏi lồng ngực của Cụ Duệ Tường “Hai người đều là một phe, con không với chơi với hai người nữa.”

Dì Vương bưng một ly nước nóng “Cậu chủ, uống chút nước ấm, có thể hạ nhiệt độ xuống, từ bên ngoài về chắc là rất lạnh !”

“Con mới không chịu uống.” Giản Tử Hạo đưa lưng về phía ba người “Dù sao mẹ muốn đem con đi bán, ba cũng không thèm quan tâm đến con, cứ để con chết khát đi.”

“Thật không uống sao?” Cụ Duệ Tường nhìn chằm chằm Giản Tử Hạo, bàn tay giơ lên giữ để cho cậu nằm ở trên chân mình “Xem con không uống, uống hay không uống?”

“Không uống, không uống.”

“Được, Duệ Tường, anh mau lấy tay xuống, Hạo Hạo, khuôn mặt nhỏ bé đều khóc đến lấm lem hết rồi.” Giản Nhụy Ái hạnh phúc cười.

“Con mới không khóc, con là nam tử hán.”

Nhìn dáng vẻ quật cường của con trai, làm cha mẹ thật không biết nên vui hay nên buồn, bất luận bọn họ dụ dỗ thế nào, Giản Tử Hạo sống chết cũng không uống nước, hôm nay thật sự đã làm cậu tức giận.

Đứa bé còn nhỏ như vậy mà đã có nguyên tắc của mình rồi, thật sự là không còn cách nào với cậu nữa.

Giản Nhụy Ái chỉ có thể ra vẻ cầu xin, xem ra lần này chỉ có thể dựa vào Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường cương chiều vuốt đầu Giản Tử Hạo, cầm lấy cốc nước ấm liền uống “Cư nhiên Hạo Hạo không muốn uống..., vậy cũng không nên lãng phí tài nguyên nước, vừa lúc ba đang khát nước.”

“Này, ai nói con không uống.” Giản Tử Hạo đoạt lấy cái cốc, nhanh chóng uống, đứa bé chính là đứa bé, vĩnh viễn đều ngây thơ, chuyện gì cũng đem biểu hiện ở trên mặt.

Dáng vẻ uống nước của cậu cũng thật sự đáng yêu vô cùng, chọc cho Cụ Duệ Tường và Giản Nhụy Ái bật cười, Giản Nhụy Ái mở miệng nói: “Hạo Hạo, thật là lợi hại.”

“Hừ, trăm truyền chiếu không quan tâm đến hoàng hậu nữa!” Giản Tử Hạo lắc đầu, đem cái cốc đưa cho Dì Vương, lại lười biếng ngồi ở trên người Cụ Duệ Tường.

Một bộ muốn tuyệt giao cùng Giản Nhụy Ái.

Cụ Duệ Tường ôm Giản Tử Hạo, ngắt cánh mũi của cậu “Hạo Hạo, mẹ là mẹ con, không thể đối với mẹ như vậy, trong nhà chỉ có mẹ là phụ nữ, chúng ta nên chăm sóc mẹ thật tốt.”

“Được rồi, ba cũng đã nói mấy lần, con đều nghe đến chai cả tai rồi.” Giản Tử Hạo không nhìn được trợn trắng mắt, ngón giữa ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Hạo Hạo, con nói mẹ muốn đem con đi bán, không phải chỉ cần ở trước mặt ba biểu hiện thật tốt, xem mẹ bán con thế nào?”

Những lời này khiến Giản Tử Hạo tự hỏi, đúng a! Mẹ giống như cũng không có bán mình.

Cậu nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, giọng nói ngây thơ hỏi: “Mẹ thật sẽ không đem con đi bán?”

Giản Nhụy Ái nhìn vẻ mặt vô tội của Giản Tử Hạo, cô thật sự giống như là một người mẹ độc ác đem con mình bán đi sao? Nhìn Giản Tử Hạo không tin mình, trong lòng bực tức cũng không có chỗ để xả.

Cô bừa môi môi “Được rồi, sẽ không bán đầu giá con, yên tâm đi!”

Cụ Duệ Tường bắt đắ dĩ nhìn Giản Nhụy Ái cười, dù xảy ra bao nhiêu chuyện, Giản Nhụy Ái lớn lên nhưng suy nghĩ vĩnh viễn vẫn giống như một đứa bé.

Giản Tử Hạo nghiêng đầu, trông mắt đen nhánh xoay chuyển, giống như trải qua ngàn vạn sợi tơ, rốt cuộc quyết định một chuyện “Được rồi! Vậy con liền tha thứ cho mẹ.”

Giản Nhụy Ái nghe thấy con trai mình gắ gượng trả lời, trong lòng cô thật sự không biết phải làm sao.

Nhưng lại khiến Cụ Duệ Tường cười ha ha: “Được rồi, mọi chuyện đã xong, theo dì Vương đi ngủ thôi.”

“Dạ, cha mẹ ngủ ngon, ”

“Ngủ ngon.” Giản Nhụy Ái gặp phải con trai thông minh nghịch ngợm, cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Cô cảm thấy hành động của Giản Tử Hạo càng lúc càng giống Đôn Triết Hạo, tại sao lại đi xuống như vậy, cô đều không quản được.

Cụ Duệ Tường nhỏ giọng cười, trong con ngươi ánh lên vẻ dịu dàng “Tiểu Nhụy, không nên quá vội vàng, Hạo Hạo, thằng bé vẫn còn nhỏ .”

“Nhưng nhưng.” Giản Nhụy Ái muốn nói điều gì? Nhưng lại không biết nên nói thế nào? Cho nên quyết định không nói.

“Không cần nhưng là, tục ngữ nói không sai, con cái tự có phúc của con cái, chờ Hạo Hạo lớn lên, hôn nhân của con cũng sẽ tự con làm chủ, cha mẹ chúng ta không thể quyết định thay con cái gì cả”

“Em chỉ muốn nói, nếu như có thể cùng anh Quyền Hàn kết thông gia, như vậy thì tốt biết bao !”

“Em cũng không thể nghĩ như vậy, hôn nhân của con cái không phải cha mẹ có thể làm chủ, nên để cho bọn nó tự mình tự quyết định đi, cha mẹ cũng chỉ có thể cho bọn nó ý kiến, hiện tại thảo luận những thứ này vẫn còn quá sớm, em cũng không nên suy nghĩ quá nhiều, ngủ sớm một chút.”

Đúng vậy , chuyện về sau thì để sau này hãy nói! Thuyền tới đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng.

Lúc đêm khuya yên tĩnh, dì Vương kêu lên “Cậu chủ, cậu làm sao vậy? Ông chủ, phu nhân. . . .”

“Làm sao vậy?” Cụ Duệ Tường và Giản Nhụy Ái vội vàng chạy tới, nhìn thấy cả khuôn mặt đỏ bừng của Giản Tử Hạo.

Trong lòng Giản Nhụy Ái cũng muốn nhảy lên, vội vàng ôm lấy Giản Tử Hạo “Hạo Hạo , con không được dọa mẹ, con làm sao vậy?”

Vội vàng sợ hãi, nước mắt lại tràn ra hốc mắt, làm thế nào?

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Tử Hạo nhắm mắt không có nhúc nhích, đưa tay vuốt trán của cậu, làm sao lại nóng như vậy?

Đáy mắt đều là đau lòng, anh an ủi Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy, trước mắt không cần vội vàng, đặt con xuống , dì Vương, nhanh đi liên lạc với bác sĩ, cũng chuẩn bị chậu nước lạnh cùng khăn lông tới đây.”

“Dạ!”Dì Vương nghe Cụ Duệ Tường dặn dò, cũng không dám chậm trễ, bắt đầu hành động.

161. Chương 161: Sốt

Nước mắt của Giản Nhụy Ái ào ào chảy xuống, cô nắm tay Giản Tử Hạo, cảm giác được làn da nóng bỏng của cậu, nức nở nói: “Chuyện gì xảy ra? Mới vừa rồi rõ ràng vẫn còn tốt, tại sao đột nhiên lại phát sốt? Hạo Hạo, sẽ như thế nào? Nếu như con gặp chuyện không may, em cũng không muốn sống nữa.”

Cụ Duệ Tường đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái, anh biết cô vội vàng lo cho con, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Giản Tử Hạo, anh hi vọng không có chuyện gì xảy ra.

“Không cần phải sợ, Hạo Hạo là đứa bé kiên cường, thằng bé sẽ không có chuyện gì.”

Giản Nhụy Ái nhìn gương mặt Giản Tử Hạo, bàn tay vuốt trán của cậu, thật là nóng !

Tại sao lại vào lúc ngủ cô lại không chú ý đi xem con một chút, cô thật là quá sơ sót.

Bây giờ đã là nửa đêm, không biết thằng bé đã sốt bao lâu.

Đúng lúc đó, dì Vương đem đồ vật đã chuẩn bị xong đến.

Cụ Duệ Tường bảo Dì Vương để đồ ở trên ghế, bắt đầu xoa khăn lông.

Dì Vương liền nói: “Tiên sinh, những chuyện này để tôi làm là được rồi.”

“Không cần, dì ra cửa đợi bác sĩ đi, chờ ông ấy tới lập tức cho ông ấy đi đến phòng.” Cụ Duệ Tường dặn dò.

Lúc này Giản Nhụy Ái đã rất loạn, chỉ có thể nắm tay Giản Tử Hạo, thật sự sợ thằng bé sẽ rời khỏi mình. Giản Tử Hạo là toàn bộ thế giới của cô, nếu như không có Giản Tử Hạo, cuộc đời của cô sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Cụ Duệ Tường liếc mắt nhìn Giản Nhụy Ái, thấy cô đã vút bầy hồn bỏ tám phách, thở dài, cầm khăn lông lạnh, đặt ở trên trán Giản Tử Hạo.

Bác sĩ không dám trễ nải chạy tới!

Vị bác sĩ này là bác sĩ riêng của nhà họ Cụ, y thuật rất cao, ở bệnh viện quý tộc cũng thuộc tầng lớp tinh anh của xã hội.

Gặp phải chuyện của Cụ Duệ Tường, ông cũng bất chấp tất cả chạy tới, cho dù là nửa đêm bão tuyết đi chăng nữa, ông cũng không dám trễ nải nữa giây.

“Không cần chào hỏi, mau kiểm tra trước.”

“Đúng!”

Bác sĩ nhìn Giản Tử Hạo một chút, lấy kính mắt xuống, “Hiện tại tôi truyền cho cậu bé một ít thuốc, sau đó chờ cậu bé tỉnh lại, hai người cho cậu bé uống thuốc, sẽ tốt hơn nhiều, chỉ là bị cảm mà thôi, không có chuyện gì.”

“Cám ơn bác sĩ!” Giản Nhụy Ái nghe bác sĩ nói không có việc gì, trong lòng thấp thỏm cũng buông lỏng.

Cụ Duệ Tường gọi dì Vương tiễn bác sĩ về.

Xoay người trở lại, nhìn thấy Giản Nhụy Ái nắm tay Giản Tử Hạo, mà sắc mặt Giản Tử Hạo hình như dần chuyển biến tốt hơn, trên tay mang theo kim truyền dịch, mắt nhắm thật chặt.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái mấy lần, than thở : “Tiểu Nhụy, Hạo Hạo không sao, em cũng mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi trước đi, Hạo Hạo để anh trông nom là tốt rồi.”

“Không cần, Duệ Tường, anh đi nghỉ ngơi đi, Hạo Hạo để một mình em trông cũng được, nếu không em trở về cũng không ngủ được.”

“Được rồi! Vậy anh ở lại, dù sao anh trở về cũng không ngủ được, anh không có khuyên em, em cũng không cần khuyên anh.” Cụ Duệ Tường biết Giản Nhụy Ái sẽ không về phòng ngủ, anh liền ở bên cạnh cô.

Giản Nhụy Ái không có cách nào, chỉ có thể để Cụ Duệ Tường cùng ở lại gian phòng.

Gian phòng lâm vào một mảnh yên tĩnh, cho tới bây giờ cô và Cụ Duệ Tường ở cùng nhau, cũng đều là vô cùng yên tĩnh, hai người hình như ăn ý đến mức không cần dùng ngôn ngữ để diễn đạt.

Người con gái khi còn sống có thể có được hồng nhan tri kỷ, lại có thể ở cùng người đàn ông mình yêu mến, sống cũng không uổng phí.

Đồng hồ tích tắc trôi qua, Giản Nhụy Ái dựa vào trước giường Giản Tử Hạo, thỉnh thoảng lại kéo chăn cho cậu, sờ trán một cái xem đã hạ sốt hay không?

Mà Cụ Duệ Tường đang ngồi dưới ánh đèn xem sách, lẳng lặng không phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Giản Nhụy Ái chống đỡ không nổi liền ngủ gật, khi cô giật mình tỉnh lại, nhìn thấy Cụ Duệ Tường gục xuống bàn ngủ, trên miệng cô mỉm cười, sờ sờ trán của Giản Tử Hạo.

Rốt cuộc đã hết sốt, xem ra truyền thuốc đã có tác dụng .

Cô cầm lấy áo khoác ngoài khoác lên người Cụ Duệ Tường, thay anh đắp kín, tránh cho một người nữa bị bệnh.

Thời gian năm năm, bọn họ chăm sóc lẫn nhau đã trở thành thói quen.

.....

Vương Thiến Như lặn qua lộn lại vẫn không ngủ được, trong đầu vẫn đầy tò mò về căn phòng kia, trên miệng cô là một nụ cười gian.

Đứng dậy cầm quần áo lên, cúi lưng xuống đi ra ngoài, nếu bọn họ không cho cô vào đi căn phòng kia, cô không thể làm gì khác hơn là buổi tối lén lén vào.

Nếu như không lấy được đáp án, cô nhất định sẽ mất ngủ!

Ban đêm vô cùng tĩnh, Vương Thiến Như cũng không dám mang dép, chỉ có thể lẳng lặng đi, cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ Đơn Triết Hạo sẽ phát hiện ra mình.

Rốt cuộc, ở thời điểm cô cho là mình muốn tắc thở đến chết, cô dời bước đến căn phòng trước mặt, hai mắt cười hả hê, cô cảm thấy gian kế của mình đã được như ý.

Ánh mắt quét nhìn bốn phía, tất cả đều im ắng, ngay cả con muỗi cũng không có.

Không thể chờ đợi liền đẩy cửa ra, bên trong có một mùi khiến cô bị sặc, thiếu chút nữa ho khan ra ngoài, chỉ có thể bịt mũi và đóng cửa phòng lại, khe chau mày, căn phòng này sao lại có mùi nặng như vậy.

Vương Thiến Như có dự cảm không tốt, chẳng lẽ chỗ này đã từng có người chết, nghĩ tới cũng liền cảm thấy sợ hãi.

Vòng tay bao bọc thân thể đã run nhẹ nhẹ của mình, bắt đầu suy nghĩ muốn bỏ cuộc giữa chừng.

Tay run run bật chiếc đèn bin, mặc dù cô tùy tiện lại đẩy lòng hiếu kỳ, nhưng cô không dám xem chuyện ma, chớ nói chi là tiến vào căn phòng có người chết.

Bất quá cô đã chuẩn bị đủ mười phần!

Kỳ quái, gian phòng không có gì, chỉ lớn hơn một chút so với căn phòng bình thường, còn có mấy bộ quần áo cùng vài món đồ trang điểm của phụ nữ, ngoài ra không có gì khác cả.

Căn phòng như vậy, có cái gì tốt mà Đơn Triết Hạo giữ gìn? Thật sự là kỳ quái, có chút mơ hồ.

“A!” Thời điểm cô xoay người định rời đi, liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn xuất hiện trước mắt mình, Vương Thiến Như cho là quỷ, theo bản năng hét chói tai, nhảy dựng lên, đèn bin trong tay cũng bị cô buông ra.

Đèn pin cầm tay bị rơi xuống đất, điện cũng bị tắt, cô làm sao lại xui xẻo như vậy? Chẳng lẽ đây chính là báo ứng.

Vương Thiến Như không nhìn thấy năm đầu ngón tay, nhưng cảm giác có một bóng đen đang tiến gần về phía mình “Đáng chết, không cần qua đây, người là người hay là quỷ? A! Van xin người, không phải tôi cố ý vào căn phòng này, tôi chỉ là tò mò, van xin người không cần bắt tôi, tôi còn chưa muốn chết , van xin người.”

Cô nhanh chóng quỳ xuống, mười ngón tay nắm chặt , nhắm mắt lại nghiêm túc cầu nguyện.

‘ Bùm ’ đèn sáng lên.

Cô có chút không thích ứng mở tròng hai mắt, nhìn thấy con ‘ quý ’ trước mặt, cô mới bừng tỉnh hiểu ra, căn bản cũng không có quý, là Đơn Triết Hạo, thấy mặt anh lấm tấm đầy râu, sàn nhà đều là chai rượu.

Thì ra là căn phòng có mùi, là mùi do anh uống rượu.

Vương Thiển Như bị dọa sợ cũng không nhẹ, cũng mặc kệ mọi việc, nhìn Đơn Triết Hạo mắng to: “Đơn Triết Hạo, anh ở căn phòng này làm gì mà không bật đèn, anh muốn hù chết người à?”

Đơn Triết Hạo không nhìn Vương Thiển Như, anh vốn là muốn ở trong phòng của Giản Nhụy Ái để lắng lặng suy nghĩ một số chuyện, nhưng người phụ nữ không có mắt này lại dám tùy tiện xông vào lại còn dám hô to gọi nhỏ với anh.

Tức giận tích tụ trong ngực anh bỗng chốc bị kích thích, anh gầm lên, quả đấm nhanh như tia chớp tung về phía Vương Thiển Như.

Vương Thiển Như sợ hãi thét lên, che mặt .

Thật lâu cũng không thấy quả đấm rơi xuống, cô mới dám mở mắt, nhìn thấy Đơn Triết Hạo âm trầm nhìn mình chằm chằm, không có đánh xuống thật, toàn thân mới buông lỏng một hơi, vỗ vỗ ngực mình.

Giống như tìm được đường sống trong chỗ chết, nhẹ nhõm sung sướng!

Mới vừa rồi cô thật sự cho là Đơn Triết Hạo sẽ đánh mình, sợ hãi đến nín thở, không dám thở mạnh.

162. Chương 162: Đụng Phải Người Phụ Nữ Ngu Ngốc

Thật lâu cũng không thấy quả đấm rơi xuống, cô mới dám mở mắt, nhìn thấy Đơn Triết Hạo âm trầm nhìn mình chằm chằm, không có đánh xuống thật, toàn thân mới buông lỏng một hơi, vỗ vỗ ngực mình.

Giống như tìm được đường sống trong chỗ chết, nhẹ nhõm sung sướng!

Mới vừa rồi cô thật sự cho là Đơn Triết Hạo sẽ đánh mình, sợ hãi đến nín thở, không dám thở mạnh.

“Cút! Nhân lúc tôi còn chưa mất đi lý trí, cút ra ngoài cho tôi.” Đơn Triết Hạo lạnh lùng ra lệnh.

Anh biết Vương Thiển Như là khách của bà nội, không thể đối với cô như vậy, nhưng cô lại đang khiêu chiến sự kiên nhẫn của anh, anh không thể bảo đảm có thể không thu hồi quả đấm hay không.

Căn phòng này, quét dọn cũng là do anh tự thân tự lực, người giúp việc cũng không thể đi vào, Vương Thiển Như dám tự tiện xông vào, tha thứ cho cô cũng đều là nể mặt mũi của bà nội.

Vương Thiển Như biết Đơn Triết Hạo thật sự nói được là làm được, hay là trước tiên chạy thì tốt hơn, cô cũng không muốn tuổi còn trẻ liền chôn ở trong tay Đơn Triết Hạo.

Khi cô đi tới cửa lại không yên lòng xoay người, nhìn thấy Đơn Triết Hạo ngồi trên mặt đất ở trong phòng, mắt hôn uống rượu. Ánh mắt nhìn đến tấm hình bên cạnh, cô kinh ngạc đến ngây người nhìn hình cô gái có ánh mắt lương thiện, không quá xinh đẹp, nhưng lại rất chói mắt.

Vương Thiển Như rốt cuộc hiểu được tại sao tâm tình Đơn Triết Hạo lại bất định như thế, hóa ra là anh đang nghĩ đến một người phụ nữ. Người phụ nữ đó chắc chắn là Tiểu Nhụy.

Nghĩ như vậy, Đơn Triết Hạo cũng không phải là người đàn ông lạnh lùng vô tình, ít nhất anh cũng là một người đàn ông si tình.

Cô cũng không yên lòng để mặc cho Đơn Triết Hạo uống rượu, xoay người quay trở lại, bởi vì cô không có cách nào không để ý tới Đơn Triết Hạo, dù sao trong lòng cô cũng rất thiện lương.

Đơn Triết Hạo ngẩng đầu nhìn người không rời đi, khẽ cau mày, giọng nói lạnh lẽo: “Tại sao cô trở lại?”

“Này, Đơn Triết Hạo, anh rốt cuộc có hiểu lễ phép hay không, tôi thấy anh buồn bực, tôi mới không thêm để ý tới anh, chỉ vì phụ nữ mà đem mình uống tới như vậy, anh đến cùng có phải là đàn ông hay không?”

Cô không quen nhìn loại người mượn rượu giải sầu, thích thì lập tức lớn mật theo đuổi!

“Tôi không cần cô quan tâm, cô mau rời đi cho tôi.” Đơn Triết Hạo không muốn Vương Thiển Như xen vào việc của người khác, càng thêm không kiên nhẫn.

Bỗng nhiên anh rống giận khiến Vương Thiển Như nuốt một ngụm nước bọt, nói thật ra thì cô rất sợ, chỉ là cô cố cắn chặt hàm răng nhịn xuống.

Trong lòng mắng chửi, nếu không phải là bà nội, cô mới mặc kệ sự sống chết của anh “Kỳ quái, người cao ngựa lớn, thích cô gái kia thì theo đuổi ngay đi, anh ở đây uống rượu, nhìn tôi rống, như vậy chính là nam tử hán sao? Nhìn anh cảm thấy rất có khí chất đàn ông, không ngờ chỉ là con cháu họ rùa, đàn ông vô dụng.”

Trên khuôn mặt đông lạnh của Đơn Triết Hạo đầy tức giận, đứng lên nắm cổ tay của cô, giọng nói lạnh lẽo quát: “Cô ấy đã chết, tôi phải theo đuổi như thế nào? Vương Thiển Như cô đừng tưởng rằng cô là khách do bà nội tôi mời đến, tôi sẽ không dám đối xử với cô như vậy? Tôi cảnh cáo cô, khi muốn làm chuyện gì, thì hãy suy nghĩ một chút đến hậu quả.”

Vương Thiển Như bị Đơn Triết Hạo hung hăng đẩy ra, lảo đảo mấy bước, đỡ vách tường, may mắn thoát khỏi lại bị anh đẩy ngã trên mặt đất, nhìn thấy Đơn Triết Hạo lại trở về chỗ cũ uống rượu.

Trong lòng cô kinh ngạc, người phụ nữ trong hình đã chết, người phụ nữ kia nhìn không phải còn rất trẻ tuổi, tại sao có thể như vậy?

Rốt cuộc đã hiểu rõ, Đơn Triết Hạo tại sao phải sống mơ mơ màng màng như vậy? Thì ra là trong lòng anh thích người phụ nữ đã qua đời, không biết vì sao giờ khắc này nhìn thấy Đơn Triết Hạo, cô lại cảm thấy anh thật đáng thương.

Cô ngồi ở bên cạnh anh, cầm chai rượu lên “Một người uống không thú vị, tôi uống cùng anh.”

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, đưa mắt nhìn Vương Thiển Như, thấy cô uống một hớp rượu, sau đó gập người ho khan, ngoài miệng nhàn nhạt khinh thường, hừ lạnh.

Vương Thiển Như không hề kích động, cầm chai rượu nhìn Đơn Triết Hạo “Nói cho anh biết không nên coi thường tôi...tôi muốn thi đấu, người nào say trước, người đó phải đồng ý với một yêu cầu của đối phương.”

“Hừ, đấu sao?” Trong mắt Đơn Triết Hạo tràn đầy khinh thường, uống rượu cũng có thể bị sặc, có thể có tửu lượng gì, hơn nữa mấy năm qua anh đã sớm luyện thành thần rượu rồi.

“Thế nào? Anh không dám?”

Vương Thiển Như coi thường ánh mắt khinh thường của Đơn Triết Hạo, xem ra sống chung lâu với Đơn Triết Hạo, có thể làm cho sức miễn dịch của mình tăng lên, dùng phép khích tướng hỏi.

“Được.” Đơn Triết Hạo cầm chai rượu lên, bắt đầu rót rượu.

Vương Thiển Như nhìn Đơn Triết Hạo mãnh liệt uống rượu, le lưỡi một cái, không chịu yếu thế cầm chai rượu lên mãnh liệt rót.

Qua hai giờ rồi, hai người nằm ở bên giường, ánh mắt mê man không nhìn rõ, trên mặt đỏ ửng, Vương Thiển Như cầm cốc rượu, nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo nhắm mắt lại ngủ.

Cô hài lòng nhìn Đơn Triết Hạo ngủ, ha ha cười, tay không có hơi sức, lôi kéo quần áo của Đơn Triết Hạo “Này, đứng lên! Tiếp tục uống rượu!”

Mới vừa rồi, chỉ là cố ý bị sặc, cô trời sinh tửu lượng đã rất tốt, hơn nữa thường ra vào quầy rượu, cô rất có tự tin về tửu lượng của mình, tửu lượng của Đơn Triết Hạo căn bản là không có cách chống lại cô.

Đơn Triết Hạo thua liền thua ở, anh quá tự cho đúng.

“Này, đứng lên! Chúng ta tiếp tục uống rượu.” Vương Thiển Như cảm giác đầu rất nặng, hung hăng lắc đầu một cái, không biết vì sao sao Đơn Triết Hạo lại biến thành hai người?

Xem ra chính mình cũng có chút say, muốn đứng dậy cũng không có hơi sức, chỉ có thể vô lực nằm ở trên người Đơn Triết Hạo.

Thật ra thì, Đơn Triết Hạo nhắm mắt lại an tĩnh ngủ, thật sự rất tuần tú, ngón tay đặt trên lông mày anh, lỗ mũi, đôi môi cho đến hầu kết của anh “Lại có đàn ông có vóc người còn xinh đẹp hơn so với phụ nữ.”

An tĩnh nhắm mắt lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, một luồng ánh mặt trời chiếu lên trên người bọn họ.

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày mở mắt, nhức đầu vô cùng, phiền não ấn huyết Thái Dương của mình.

Anh muốn đứng dậy, lại cảm giác có một lực đè ép trên bụng mình, giữa hai lông mày nhú càng thêm sâu, cúi đầu nhìn Vương Thiển Như thở to ngủ, mẩu chốt là cô ngủ, còn chảy nước miếng.

Nhìn quần áo dính nước miếng đang nhỏ giọt, anh tức giận hét lớn: “Vương. Thiển. Như.”

Ba chữ này gọi ra, cả biệt thự cũng lay động mấy cái.

Vương Thiển Như theo bản năng vuốt lỗ tai, mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt hung thần ác sát của Đơn Triết Hạo.

Cô hơi cau mày, vô duyên vô cớ gọi tên cô làm gì? Vương Thiển Như vuốt vuốt mắt mình, ngáp một cái, lấy mu bàn tay xoa nước miếng bên khóe miệng, một giấc ngủ này thật không thoải mái.

“Làm gì? Chúng ta ngủ cùng nhau, phải là giọng nữ hét, anh là đại lão gia thì hô cái gì chứ? Làm như tôi thật sự cưỡng gian anh không bằng.”

Sắc mặt Đơn Triết Hạo càng thêm âm trầm, bàn tay nắm chặt quả đấm khiến khớp xương cũng vang lên tiếng kêu kệt, gắt gao nhìn chằm chằm Vương Thiển Như

Bị ánh mắt như muốn ăn thịt người của anh nhìn khiến Vương Thiển Như rợn cả tóc gáy, cô vội vàng đầu hàng nói: “Được rồi, anh không cần nhìn chằm chằm tôi, cùng lắm thì tôi phụ trách với anh là được.”

“Vương Thiển Như, cô xem một chút là mình đã làm chuyện tốt gì?” Đơn Triết Hạo nhìn người phụ nữ không có não, đã không biết nên nói cái gì cho phải?

Anh chỉ vào quần áo của mình, tất cả đều dính nước miếng của cô, con gái mà ngủ như vậy thật không có hình tượng.

Vương Thiển Như vô tội nhìn bộ quần áo ngủ màu trắng, vẫn không hiểu ý tứ của anh, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt âm trầm của anh “Quần áo đẹp quá, không có vấn đề gì?”

Đơn Triết Hạo hoàn toàn bị Vương Thiển Như chọc giận, anh thật sự không muốn tranh cãi với một người phụ nữ ngu ngốc, đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Cô cũng không để cho anh rời đi dễ dàng như vậy. Sao Đơn Triết Hạo lại giống như phụ nữ, nói gì cũng luôn nói một nửa như thế thì làm sao cô hiểu nổi

163. Chương 163: Người Đàn Ông Cường Tráng Cởi Trần

“Này” Vương Thiển Như đuổi theo Đơn Triết Hạo “Ngày hôm qua uống rượu thua tôi, anh không cần ăn vạ, thua thì phải đồng ý một cái yêu cầu với người thắng.”

Cô hài lòng ở trước mặt Đơn Triết Hạo giơ lên ngón trỏ, giống như rất sợ anh còn không nhìn thấy. Vương Thiển Như thích nhìn vẻ mặt như ăn đại tiện của Đơn Triết Hạo, cô muốn tiêu diệt nhục khí của anh.

Đơn Triết Hạo hoàn toàn không muốn quan tâm đến cô. ‘Rầm ’ một tiếng, đóng rầm cửa lại ngăn Vương Thiến Như ở bên ngoài.

Vương Thiến Như không hề phòng bị, lỗ mũi liền đụng vào cửa, oa! Thật là đau chết, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cửa phòng, sự tức giận liền bộc phát, cô tức giận vừa đập cửa vừa gào lên quát: “Đơn Triết Hạo, anh bị thần kinh sao, đóng cửa cũng không nói một tiếng, có tật xấu a!”

Sáng sớm, cả biệt thự đều bị đánh thức bởi tiếng hét chói tai của Vương Thiến Như!

Bà nội lên lầu, đã nhìn thấy Đơn Triết Hạo cùng Vương Thiến Như cãi lộn, hai người này thật sự không thể chung sống hòa bình với nhau.

Bà không thấy tức giận, ngược lại còn thấy vui mừng, có thể gây gổ thì chứng minh họ có thể khai thông, như vậy Đơn Triết Hạo cũng sẽ không tự nhốt mình một mình nữa.

“Thiến Nhi, Hạo lại bắt nạt con à?”

“Bà nội!” Vương Thiến Như nhìn thấy bà nội, vẻ mặt lập tức thay đổi, lập tức mỉm cười “Bà nội! Chào buổi sáng!”

“Tốt, chào buổi sáng.” Bà nội lời kéo Vương Thiến Như, cau mày nhìn quần áo xốc xếch, tóc tai ngổn ngang, khắp người đầy mùi rượu “Thiến Nhi, làm sao con lại biến thành bộ dạng này?”

Vương Thiến Như như cúi đầu nhìn mình, mới nhận ra cô thật sự rất nhếch nhác, vừa định nói chuyện, đã nhìn thấy cửa phòng Đơn Triết Hạo mở ra, nhìn thấy anh chỉ quần khăn tắm, nửa người trên để trần, giọt nước theo ngực anh chảy xuống dưới xuyên qua vùng được che chắn bên dưới.

Không thể không nói, vóc người của Đơn Triết Hạo thật sự rất tốt, cơ bụng sáu múi cùng cơ ngực vô cùng săn chắc.

Cô nuốt một ngụm nước bọt “A!” Đỏ mặt xoay người, bùm má “Đơn Triết Hạo, đồ đàn ông không biết xấu hổ, tại sao lại trần truồng đi ra ngoài?”

Đơn Triết Hạo không hài lòng với biểu hiện của cô vô cùng, ánh mắt lạnh lẽo lườm cô, nghiêng người rời đi.

“Ha ha.” Bà nội nhìn vẻ mặt của Vương Thiến Như, cười đến nghiêng trước ngửa sau “Không ngờ Thiến Nhi bình thường tùy tiện, cũng sẽ có lúc xấu hổ.”

“Bà nội.” Vương Thiến Như ngượng ngùng gọi, trong lòng mắng Đơn Triết Hạo là đồ điên không biết bao nhiêu lần.

“Hay lắm. Bà nội không cười con nữa. Con chưa trả lời, làm sao lại thành bộ dạng này?”

“Tối hôm qua, con uống rượu cùng Đơn Triết Hạo. Bà nội, bà biết không, anh ấy thua con.” Vương Thiến Như ôm tay bà, kiêu ngạo khoe giống như chỉ cần có thể thắng Đơn Triết Hạo, cho dù chỉ là trò uống rượu, đều khiến cô vui vẻ vô cùng.

“Con uống rượu thắng?” Bà nội có chút khó tin, không trách được Đơn Triết Hạo lại thú vị mặt, trong mắt anh thì mình chính là độc nhất vô nhị, tận trong xương cũng không chịu thua, chưa bao giờ bị thua bởi bất kỳ kẻ nào, thế mà lại bại bởi Vương Thiến Như, thật là buồn cười!

“Đúng vậy!” Vương Thiến Như xem thường nói.

Bà nội cười nhìn Vương Thiến Như “Thiến Nhi, con mau đi rửa mặt, sau đó xuống dùng cơm.”

Vương Thiến Như cúi đầu: “Vâng.”

Động tác ngốc nghếch này, lại chọc cho bà nội vui vẻ.

Cụ Duệ Tường mở mắt, nhìn áo khoác trên người mình, liền mỉm cười vui vẻ.

Đứng dậy nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang dựa vào bên giường Giản Tử Hạo ngủ, vừa định đắp áo khoác cho cô, cô liền mở mắt “Em đã tỉnh?”

Giản Nhụy Ái mỉm cười một cái cười: “Chào buổi sáng!”

Tay cô vuốt trán Giản Tử Hạo, thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc có thể bình thường lại.

“Hết sốt rồi sao?” Cụ Duệ Tường nhẹ giọng hỏi, nhìn gương mặt khởi sắc của Giản Tử Hạo, không trắng bệch giống như đêm hôm qua, xem ra thuốc thật sự có tác dụng.

Tảng đá trong lòng Giản Nhụy Ái cũng rơi xuống, thở dài nói: “Đúng vậy, tốt hơn rất nhiều, thật là cảm ơn trời đất.”

“Vậy em đi nghỉ một chút đi, nơi này để anh trông là được rồi.”

“Không cần, mới vừa rồi lim dim, hiện tại cũng sẽ không quá buồn ngủ.”

“Ba, mẹ.” Giản Tử Hạo hé mở mắt, giọng nói có chút suy yếu, vẻ mặt tái nhợt.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Tử Hạo muốn bò dậy “Hạo Hạo, không cần ngồi dậy, ngã bệnh thì phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Mẹ, con rất khó chịu, đầu giống như muốn nổ tung.”

Giản Nhụy Ái ôm lấy Giản Tử Hạo, đau lòng, cậu ngã bệnh khiến cô vô cùng lo lắng, hận người nằm trên giường không phải là mình.

Trong hốc mắt đầy nước mắt, tay không tự giác nắm chặt “Hạo Hạo, con rốt cuộc đã tỉnh, làm cho mẹ sợ lắm rồi.”

“Mẹ, tại sao mẹ lại khóc? Đừng khóc, đều là Hạo Hạo không tốt đã dọa mẹ sợ.” Giản Tử Hạo rất sẵn sàng dùng tay nhỏ bé lau nước mắt trên mặt Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái buông Giản Tử Hạo ra, cầm lấy khăn giấy Cụ Duệ Tường đưa tới, cũng không biết tại sao? Cô lại khóc đau thương như thế, có lẽ do tối hôm qua cô thật sự đã bị hù sợ.

“Không phải, Hạo Hạo rất tốt, là mẹ không đủ kiên cường, Hạo Hạo cảm ơn con, cảm ơn con không vứt bỏ mẹ, cảm ơn con đã tỉnh lại.” Nói xong, nước mắt lại lăn ra.

“Ba!” Giản Tử Hạo nghiêng đầu nhìn Cụ Duệ Tường “Ba nói nếu mẹ tiếp tục khóc nữa, có thể trở nên xấu xí hay không?”

Cụ Duệ Tường đưa tay vỗ nhẹ nhẹ đầu của Giản Tử Hạo, dịu dàng cười, thật ra thì anh cũng hiểu tâm tư của Giản Tử Hạo, chính là quan tâm Giản Nhụy Ái, nhỏ tuổi như vậy, vừa mới tỉnh lại mà còn biết an ủi người lớn.

Phần tâm tư này, anh đều cảm động.

“Đúng vậy! Hạo Hạo, nói rất đúng !”

Về mặt Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn bọn họ, phản ứng kịp, cha con liên hiệp nhạo báng mình. Nhưng nhìn Giản Tử Hạo nhạo báng lại giống như an ủi, bất chợt Giản Nhụy Ái cảm giác mình thật không có tiền đồ, còn phải để con trai an ủi mình.

“Được rồi, Hạo Hạo, có đói bụng hay không, mẹ bưng đồ ăn tới cho con.”

“Được, cảm ơn mẹ!” Giản Tử Hạo dùng sức gạt đầu một cái, xem ra thật sự đang đói bụng.

Cụ Duệ Tường uất ức nói: “Hạo Hạo, nhanh khỏe lại một chút, ba sẽ dẫn con đi ăn ngon, có được hay không?”

Đôi mắt Giản Tử Hạo sáng lên, cậu không hề có năng lực chống cự đối với đồ ăn, xem ra là di truyền từ Giản Nhụy Ái.

Trong mắt cậu nổi lên nghi hoặc “Có thật không?”

“Thật!”

Giản Tử Hạo vui vẻ nhảy dựng lên ôm lấy cổ Cụ Duệ Tường, lắc lắc cổ anh “Thật, cảm ơn ba, hiện tại con đỡ hơn rồi, buổi tối muốn đi ăn bữa tiệc lớn, được không?”

“Buổi tối?” Cụ Duệ Tường có chút chần chờ, nhưng nhìn niềm mong mỏi trong mắt của Giản Tử Hạo, anh cũng không nỡ cắt đứt “Được rồi, ba đồng ý với con.”

“Ba, vạn tuế!” Giản Tử Hạo vui vẻ nói.

Giản Nhụy Ái đi vào đã nhìn thấy Giản Tử Hạo chơi vui vẻ cùng Cụ Duệ Tường, ánh mắt hồ nghi nhìn bọn họ: “Đã xảy ra chuyện gì? Vui vẻ như vậy?”

“Mẹ, ba nói muốn dẫn chúng ta đi ăn bữa tiệc lớn đó!”

“Không được.” Giản Nhụy Ái dứt khoát, mới vừa ngã bệnh dậy làm sao có thể đi ra ngoài ăn bữa tiệc lớn gì chứ?

Hơn nữa chính vì thằng bé đi ra ngoài, xối quá nhiều tuyết mới có thể ngã bệnh, cũng không thể lại đi ra ngoài nữa.

Sắc mặt Giản Tử Hạo nhăn nhó, bĩu môi, không vui hỏi “Tại sao không được?”

“Hạo Hạo, thời tiết bên ngoài rất lạnh, con vẫn còn bị ốm, đi ra ngoài bị cảm lạnh thì làm thế nào? Ngoan ngoãn ở nhà đợi, mẹ làm món ăn ngon cho con.”

“Không cần, con muốn đi ra ngoài, mẹ, mẹ đồng ý đi! Chúng ta chỉ là đi ăn cơm, hơn nữa nơi ăn cơm cũng có máy sưởi, cũng là từ trong nhà dời đến nhà một người khác mà thôi, mẹ, mẹ đồng ý chứ?”

Cụ Duệ Tường biết Giản Nhụy Ái không yên lòng với Giản Tử Hạo, nhưng anh cũng cảm thấy ra ngoài ăn cơm cũng không có gì là không ổn cả, Giản Nhụy Ái chỉ làm chuyện bé xé ra to.

“Tiểu Nhụy, ăn xong cơm chúng ta liền trở về.”

Giản Nhụy Ái nhìn hai người đàn ông cầu xin, lòng cô cũng không phải là ác như vậy, không thể không thương lượng.

Có lúc cô cảm thấy mình thật sự đã thiếu bọn họ “Được!”

“Mẹ, vạn tuế!”

Ba người ở chung hòa thuận, tiếng cười lúc sáng sớm có vẻ cảm động lòng người như vậy.

164. Chương 164: Diên Cuồng Đua Xe

Có lúc cô thật sự cảm thấy mình đã thiếu bọn họ “Được!”

“Mẹ, vạn tuế!”

Ba người ở chung hòa thuận, tiếng cười ở trong sáng sớm có vẻ động lòng người như vậy.

Vương Thiển Như nhìn chằm chằm động tĩnh trên lầu, cô không thể để Đôn Triết Hạo nhân cơ hội chạy thoát, nhất định phải ngăn anh lại, bắt Đôn Triết Hạo đưa mình đi chơi.

Đôn Triết Hạo mặc tây trang trắng tắp, thật chỉnh tề xuất hiện trước mắt Vương Thiển Như. Trên người vẫn lạnh lẽo cự tuyệt người khác gần gũi như cũ, thật không hiểu nổi, anh được chế tạo ra từ núi băng hay sao, toàn thân đều mang theo khí lạnh, ánh mắt cũng rất lạnh lùng.

Nói thật gương mặt lạnh lùng của Đôn Triết Hạo không khác gì xác chết, vẻ đẹp rất tuần tú của anh khiến nhiều cô gái xiêu lòng nhưng đáng tiếc không phải là món ăn ưa thích của Vương Thiển Như.

Cô nhìn thấy Đôn Triết Hạo đi tới cửa, căn bản cũng không muốn nói chuyện với cô, Vương Thiển Như chỉ có thể cầm lấy ví tiền chạy theo sau.

Nhanh chóng đuổi theo Đơn Triết Hạo đã thấy anh ngồi vào trong xe, cô cấp tốc chạy tới, kéo cửa tay lái phụ ngồi vào.

Đơn Triết Hạo cau mày nhìn khách không mời mà đến, vẻ mặt không vui, giọng nói lạnh lẽo: “Đi xuống!”

Vương Thiển Như nói nhất định phải đi chơi? Cô thắt dây nịt an toàn, vẻ mặt thề sẽ không nghe lệnh.

“Không cần, anh uống rượu thua, anh đã đồng ý với tôi, bây giờ anh phải làm theo yêu cầu của tôi, yêu cầu của tôi chính là anh phải theo tôi cả ngày.” Vương Thiển Như nhìn anh tức giận tới cực điểm, nhưng là cô không quan tâm, chỉ cần cô có thể đạt được mục đích của mình.

Từ nhỏ Đơn Triết Hạo đã biết, Vương Thiển Như nếu tức giận thì sẽ liều mạng không từ thủ đoạn, hơn nữa cô sẽ không quên đem chuyện uống rượu giết ở trên miệng.

Anh cảm thấy ở chung một chỗ với Vương Thiển Như, sớm muộn gì cũng có ngày bị tức chết, cứng rắn nói: “Đi xuống, đừng để tôi phải nói lần thứ hai.”

“Không cần, đáng mày râu thua mà không dám nhận, còn được coi là đàn ông sao? A!” Vương Thiển Như còn chưa chuẩn bị xong, xe của Đơn Triết Hạo liền giống như một thanh kiếm, lao nhanh ra ngoài .

Cô không phòng bị nên đầu bị đụng vào cửa thủy tinh, vội xoa đầu. Nhưng nhìn kỹ thuật đua xe của Đơn Triết Hạo rất tốt, những chiếc xe ở bên cạnh cũng đều bị bỏ rơi ở phía sau, lại khiến Vương Thiển Như phần khích không ngừng.

Từ nhỏ đến lớn cô đều được nuôi dưỡng giống như là con trai, cô cũng hay tham gia đua xe.

Đơn Triết Hạo lườm Vương Thiển Như một cái, anh thật sự không biết người bên cạnh đến cùng có phải là phụ nữ hay không, tốc độ nhanh như thế, nhưng cô ta không hề sợ hãi, mà còn vui vẻ hưng phấn, đúng là người phụ nữ điên.

Phía sau, đã có xe cảnh sát đuổi theo, cả đường phố náo loạn, loa cảnh báo vang lên ở phía sau: “Xe phía trước, đi chậm lại dừng vào ven đường.”

“Đơn Triết Hạo, mau thể hiện bản lĩnh của đàn ông, hãy bỏ rơi cảnh sát ở phía sau đi.” Vương Thiển Như hưng phấn nói, lúc trước bị bà nội quản chặt nên đã rất lâu rồi cô không được đua xe điên cuồng thế này.

Hạ cửa sổ xe xuống để gió từ bên ngoài thổi vào mặt, cảm giác kích thích làm cho cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đơn Triết Hạo nheo mắt tới Giản Nhụy Ái, khi đó anh cũng cố ý đua xe lại dọa Giản Nhụy Ái sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch. Còn Vương Thiển Như lại vo cùng phần khích vui vẻ. Cùng là phụ nữ nhưng phản ứng của Vương Thiển Như và Giản Nhụy Ái không giống nhau, ánh mắt anh liền ảm đạm.

Trong lúc anh đang mãi suy nghĩ mông lung.

“Đơn Triết Hạo, chú ý nhìn đường kìa!” Vương Thiển Như chỉ tay về phía trước mặt, nhìn thấy xe sắp đụng vào tảng đá vội hét rầm lên .

Anh bừng tỉnh, lập tức đánh tay lái, tiếng phanh xe chói tai vang lên, đầu xe quẹo cua liền theo quán tính trượt đi mấy mét, rốt cuộc cũng đã an toàn rồi.

Vương Thiển Như vỗ vỗ ngực mình, sắc mặt tái nhợt, tức giận quát: “Đơn Triết Hạo, anh làm gì thế? Đua xe cũng không nhìn đường.”

Đơn Triết Hạo không đáp lại cô, trong lòng anh đang nhớ tới Giản Nhụy Ái, bàn tay nắm chặt tay lái, vẻ mặt trầm tĩnh không nói lời nào, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía trước.

Không khí trở nên có chút quái dị, Vương Thiển Như cũng không biết chuyện gì đang xảy ra? Nghiêng đầu kỳ quái nhìn Đơn Triết Hạo, cảm giác giống như anh đang suy nghĩ chuyện gì đó?

Đột nhiên, nhớ tới buổi tối hôm qua khi anh cảm bức ảnh và liên tục rót rượu cho mình. Cô cũng hiểu được mấy phần, vừa định nói chuyện thì xe cảnh sát đã chạy tới bên cạnh, đứng ở bên ngoài xe gõ cửa, Vương Thiển Như khẽ cau mày, thật phiền toái.

Vương Thiến Như nhìn Đơn Triết Hạo, thấy anh không có động tĩnh gì, liền lấy ngón tay chọc chọc cánh tay anh “Này, anh nghĩ một chút xem nên giải quyết như thế nào?”

Đơn Triết Hạo không nói gì xuống xe, ánh mắt lạnh lùng nhìn cảnh sát.

Cảnh sát nhìn thấy Đơn Triết Hạo, ngay lập tức thay đổi thái độ, tươi cười chào hỏi: “Thì ra là tổng giám đốc Đơn, thật xin lỗi, tôi không biết là anh, anh có thể đi, những chuyện này chúng tôi có thể tự xử lý.”

Thấy cảnh sát nhún nhường Đơn Triết Hạo như thế khiến Vương Thiến Như hoàn toàn choáng váng, mãi đến lúc Đơn Triết Hạo quát cô, cô mới phản ứng được.

Nhanh chóng ngồi vào trong xe, không thể tưởng tượng nổi nhìn vẻ mặt âm trầm của Đơn Triết Hạo “Thật là quá khoa trương, chế độ trong nước thật là rách nát.”

“Ngậm miệng của cô lại!”

Vương Thiến Như chỉ có thể lè lưỡi một cái, người đàn ông vô tình, ở chung cũng không thể nói chuyện được.

Xe đi được khoảng một nửa đoạn đường, nhìn phía bên ngoài càng ngày càng ít xe đi lại, cô thú vị nhìn thấy bên kia có rất nhiều nam nữ tụ tập, âm nhạc đinh tai nhức óc.

Không khí kích thích như vậy, làm cho Vương Thiến Như không kìm nén được, lòng của cô đã sớm bay về nơi đó, ở nước Mỹ cô chỉ thích loại sinh hoạt này.

“Nhanh lên một chút, qua bên kia, qua bên kia.”

Đơn Triết Hạo cười nhạt, quẹo xe chạy về chỗ đám người, mọi người nhìn thấy chiếc Lamborghini hào hoa, ríu rít nghiêng đầu nhìn bọn họ, một hồi tiếng reo hò, giờ cao ly rượu cùng hét lên vui mừng .

Vương Thiến Như nhiệt huyết sôi trào với cảnh tượng này, không ngờ trong nước cũng có chuyện kích động như thế.

Cô không thể chờ đợi được xuống xe, vẫy tay nhìn hướng bọn họ hô lớn “anh em”.

Có hai nam nữ mặc quần áo hip-hop từ trong quầy bar đi ra, trên mặt bọn họ tràn đầy vẻ cợt nhả ” Anh Hạo, đã lâu không gặp!”

“Đã lâu không gặp!”

Ruột cuộc Vương Thiến Như cũng hiểu rõ, thì ra Đơn Triết Hạo là khách quen của nơi này, xem ra bọn họ rất quen thuộc.

“Anh Hạo, hôm nay mang theo hot girl tới, nhìn xem có thể so sánh với tôi được hay không?”

Người phụ nữ ăn mặc thời thượng đứng bên cạnh người đàn ông Hip-hop, kéo cánh tay anh ta, ánh mắt khiêu khích nhìn Vương Thiến Như, đáng vẻ như khiêu khích.

Vương Thiến Như là một phụ nữ có lòng hiếu thắng cực mạnh, nhìn người phụ nữ phách lối, khoe miệng nhếch lên vẻ khinh thường, lúc cô ở đây đua xe thì cô ta còn không biết đang bú sữa mẹ ở nơi nào đấy.

“Đơn Triết Hạo, chìa khóa xe.” Vương Thiến Như không tin sẽ thua cô ta.

Đơn Triết Hạo cũng không có ấn tượng tốt với Vương Thiến Như, cũng không quan tâm đến sự sống chết của cô, nhưng lại rất tin tưởng Vương Thiến Như, dù sao cô chính là bà đàn ông nên thoải mái ném chìa khóa xe cho cô “Không được để xe của tôi bị xước.”

“Đơn Triết Hạo!” Vương Thiến Như lườm anh một cái, lúc nào thì anh dám hạ thấp uy phong của cô.

165. Chương 165: Gặp Nhau Ở Nhà Hàng

Vương Thiến Như lên xe, chiếc xe thật sự xứng với mỹ nhân lập tức trở thành tiêu điểm của toàn bộ hội trường, mọi người cũng đều đưa mắt nhìn Vương Thiến Như.

Người phụ nữ kiêu ngạo vừa nãy lại coi đây là chuyện nhỏ không đáng để mắt, ánh mắt ghen tỵ giờ ngón tay chỉ về hướng Vương Thiến Như, muốn cho Vương Thiến Như biết, người nào cười sau cùng mới là người thắng cuộc.

Lúc này, Vương Thiến Như cũng không thèm để ý tới người phụ nữ đó nữa, bắt đầu kiểm tra xe, nhìn xung quanh, hít sâu một hơi, toàn thân giống như tràn đầy năng lượng, chỉ chờ giờ phút này để bộc phát, cô nghiêng đầu nhìn xuyên qua kính thủy tinh nhìn người phụ nữ đó cười lạnh, nhìn lá cờ nâng lên, đạp chân ga, chạy như bay ra ngoài, liền bỏ rơi cô ta.

Từ nhỏ Vương Thiến Như đã học đua xe, nhìn qua kính chiếu hậu thấy người phụ nữ kia đã bị cô bỏ lại ở đằng sau.

Trên miệng mỉm cười gian, lướt một cái, một cú lượn cua rất đẹp vừa tăng tốc độ xe lại vô cùng đẹp mắt thể hiện bản lĩnh cử khôi của tay đua có đẳng cấp, thật sự làm cho mọi người đang xem đua xe nhiệt huyết sôi trào, có lẽ chưa có ai được xem một cuộc đua xe hoàn mỹ như thế.

Người phụ nữ phách lối đó căn bản không có cách nào sánh được với Vương Thiến Như!

Rốt cuộc đến điểm cuối, Vương Thiến Như dừng xe trong tiếng cổ vũ nhiệt liệt của mọi người, cô vui vẻ nhảy ra khỏi xe, mỉm cười ngạo nghễ nhìn mọi người reo hò vỗ tay.

Nhìn người phụ nữ phách lối cũng đã đến điểm cuối, Vương Thiến Như đi tới, dựa vào bên cạnh xe, khiêu khích nói: " Với trình độ này thì về sau cũng không cần ra ngoài lăn lộn, thật là mất thể diện."

Làm cho cô ta đang tức giận đến xanh mặt cũng không kịp phản bác, Vương Thiến Như thản nhiên xoay người ném chìa khóa xe cho Đơn Triết Hạo.

Đối với loại phụ nữ này, từ trước đến nay Vương Thiến Như đều không nường tay.

Người đàn ông hip-hop nhìn Vương Thiến Như "Thật sự không tệ, người phụ nữ bên cạnh anh Hạo quả thật không giống nhau, thật là..."

"Cái này thì coi là gì chứ?" Vương Thiến Như được khen thưởng, cái đuôi liền nhếch lên đến trời, bắt đầu kể lịch sử của cô khi ở Mỹ.

Có thể người đàn ông hip-hop cũng có ý tứ đối với Vương Thiến Như, anh ta cũng không đi đua xe nữa, liền ở lại cùng cô nói chuyện phiếm.

Đơn Triết Hạo không tỏ thái độ gì nhưng trong lòng lại kinh ngạc, anh không ngờ Vương Thiến Như lại có thể đua xe giỏi như thế, may mắn là anh không tranh tài với cô, nếu không cục diện này sẽ có khả năng là khó phân thắng bại.

Đưa mắt nhìn bọn họ trò chuyện vui vẻ, anh cảm thấy không có gì thú vị, bắt đầu đi xuống đua xe.

Đến đây đua xe đơn thuần là ngoài ý muốn, khi đó Giản Nhụy Ái rời đi, anh cảm thấy cuộc sống này cũng chẳng còn ý nghĩa, thấy người ta đua xe, anh cũng gia nhập, cảm giác kích thích đó sẽ làm anh quên đi khổ sở trong phút chốc.

Anh thỉnh thoảng sẽ đến đây, hơn nữa thân phận lại đặc biệt, chơi mấy lần mọi người đều biết anh là ai? Mọi người cũng đều gọi anh là anh Hạo.

Khả năng nói chuyện của người đàn ông Hip-hop rất giỏi, mượn ánh nắng, nhìn người phụ nữ có đôi mắt to trong suốt, thật sự rất động lòng người.

"Mỹ nữ đua xe lợi hại như vậy, nhớ phải thường xuyên qua đây chơi."

"Được!" Vương Thiến Như dừng lại "Không được, tôi chỉ về nước một thời gian ngắn, phải trở về nước Mĩ, nhưng khi rảnh tôi sẽ đến, nơi này tốt như vậy."

Cô hoàn toàn không che giấu suy nghĩ của mình, thật sự Vương Thiển Như rất thích đua xe.

Vương Thiển Như là một cô gái hồn nhiên, lại càng không hiểu được một tầng ý tứ khác của người đàn ông hip-hop trước mắt.

Không biết, bọn họ nói chuyện bao lâu, mặt trời lặn xuống núi, Đơn Triết Hạo cũng chơi rất sảng khoái.

“Này, Đơn Triết Hạo, tiếp theo sẽ đi đâu, chúng ta đi ăn lẩu chứ? Anh có biết quán lẩu nào ngon không?”

Tâm trạng của Đơn Triết Hạo đã tốt hơn rất nhiều nên cũng không từ chối: “Tôi biết, lên xe, tôi dẫn cô đi.”

Giản Nhụy Ái vui vẻ cười đưa mắt nhìn Giản Tư Hạo, thấy miệng cậu đều là dầu mỡ, cầm giấy ăn lên lau giúp cậu.

“Chắc chắn. Thật là quỷ dơ bẩn.”

“Mẹ, không có biện pháp, nơi này toàn là đồ ăn ngon.” Giản Tư Hạo nói chuyện nhưng vẫn không quên ăn.

Xem ra bản tính tham ăn của Giản Tư Hạo là được di truyền từ cô, cô tùy ý gấp lên miếng đậu phụ để vào chén của mình nhưng lại cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Cụ Duệ Tường, thấy anh đều không động đũa, kỳ quái nhìn anh chằm chằm: “Anh làm sao vậy? Không muốn ăn sao?”

“Không phải vậy!” Cụ Duệ Tường bị bắt quả tang nhìn trộm, có chút ngượng ngùng, dờ dề tài: “Tiểu Nhụy, làm sao em biết quán lẩu ở nơi hẻo lánh này?”

“Cái đó.”

Nhà hàng này là do Đơn Triết Hạo dẫn cô đến, cô nhìn Cụ Duệ Tường, có chút ấp úng không biết nên nói như thế nào.

“Không sao, anh hiểu, mau ăn đi!” Cụ Duệ Tường gấp thịt đặt vào trong bát Giản Nhụy Ái, ánh mắt âm đạm, cô vẫn chưa quên được hình bóng của Đơn Triết Hạo.

Cũng đã qua lâu như vậy?

Bỗng nhiên, giống như bị chịu một sức ép lớn, Giản Nhụy Ái nhìn tuần nam mỹ nữ vừa bước vào cửa, hơn nữa cô gái kia còn thân mật khoác tay người đàn ông.

Tại sao hai người đó lại đi cùng nhau, lại còn thân mật như vậy, máu chốt chính là người đàn ông kia chính là Đơn Triết Hạo!

Bàn tay đang cầm đũa của cô run rẩy, Giản Nhụy Ái không biết vì sao mình lại có phản ứng như thế?

Chỉ là cô biết, cô nhìn anh hạnh phúc nắm tay với người phụ nữ khác, trái tim cô sẽ đau, đầu cũng ‘rầm rầm’ vang dội, hoang mang lo sợ.

Cụ Duệ Tường cảm nhận được biến hóa rất nhỏ của Giản Nhụy Ái, không vui cau mày, nghiêng đầu, thật sự đúng trong dự đoán, ai có thể khiến cho Giản Nhụy Ái hoảng hốt, đó chính là Đơn Triết Hạo.

Anh cầm tay Giản Nhụy Ái, muốn nhắc nhở cô cũng là nhắc nhở chính mình.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn ánh mắt kiên định của Cụ Duệ Tường, nên tỉnh táo lại không ít. Đúng vậy! Cô không thể hoảng sợ, càng sợ sẽ càng làm mọi chuyện.

Đơn Triết Hạo cũng nên có bạn gái, tất nhiên, cô không thể tự làm rối loạn trận địa của mình.

Ánh mắt Vương Thiển Như liếc nhìn cửa hàng, thật sự rất đặc biệt, cô cũng không hề kiêng dè biểu hiện yêu thích của mình.

Nhưng khi nhìn thấy Giản Nhụy Ái, Vương Thiển Như kinh ngạc đến ngây người cả người giống như đông lại chỉ vào Giản Nhụy Ái.

Cô cảm thấy mình kích động đến nỗi sắp nói không ra lời “Đơn Triết Hạo, cô gái kia. Cô ấy không phải là người phụ nữ anh ngày nhớ đêm mong sao.”

Đơn Triết Hạo nhìn theo hướng tay Vương Thiển Như chỉ, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Giản Nhụy Ái, trái tim anh đập mạnh, cố gắng quay mặt đi vì sợ Giản Nhụy Ái nhìn ra cảm xúc của anh.

Trong lòng anh điên cuồng nhảy loạn, đúng vậy! Người phụ nữ trước mắt không phải là cô ấy, anh cũng không nên vội vàng như thế .

Giản Nhụy Ái không biết phải đáp lại như thế nào, chỉ có cúi đầu.

“Nhanh lên một chút, còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh chạy qua chào hỏi cô ấy đi.” Vương Thiển Như không lý giải được suy nghĩ của Đơn Triết Hạo, rõ ràng người đó vẫn còn nguyên vẹn đứng ở trước mắt anh, anh lại còn nói người ta đã qua đời, thật là quá không có đạo đức.

Cô cũng không cho Đơn Triết Hạo cơ hội cự tuyệt, lôi kéo anh đi về hướng bàn Giản Nhụy Ái đang ngồi.

Cụ Duệ Tường cầm tay Giản Nhụy Ái, khẽ nắm chặt để trấn an, khiến nhịp tim đang loạn vì sợ hãi của Giản Nhụy Ái có thể lấy lại được chút bình tĩnh.

166. Chương 166: Cố Ý Thử Dò Xét

Cô cũng không cho Đơn Triết Hạo cơ hội cự tuyệt, lôi kéo anh đi về hướng bàn Giản Nhụy Ái đang ngồi.

Cụ Duệ Tường cầm tay Giản Nhụy Ái, khẽ nắm chặt để trấn an, khiến nhịp tim đang loạn vì sợ hãi của Giản Nhụy Ái có thể lấy lại được chút bình tĩnh.

“Chào cô, cô là Tiểu Nhụy phải không? Đơn Triết Hạo thật sự rất thích.”

Đơn Triết Hạo nghe thấy Vương Thiển Như không chút e dè vội cau mày quát: “Vương Thiển Như, cô nói cũng thật nhiều, cô ấy không phải là Tiểu Nhụy.”

“Tôi thay anh.” Vương Thiển Như nghe rõ lời nói của Đơn Triết Hạo, nghiêng đầu nhìn kỹ Giản Nhụy Ái.

Bị người khác nhìn chăm chú như vậy, làm cho Giản Tư Hạo đang ngồi trong lòng cô bị dọa sợ liên trốn vào trong ngực Cụ Duệ Tường.

“Không nên nhìn như thế, cô ấy là Giản Đơn, là bà xã của Duệ Tường!” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo nói ra.

“Không phải, nhưng.” Vương Thiển Như vẫn muốn nói tiếp , nhưng lại nhận được ánh mắt tức giận xen lẫn uy hiếp của Đơn Triết Hạo nên lời nói ra được một nửa không dám nói nốt.

Cô vẫn không thể tin được, rõ ràng đây chính là người trong hình.

Giản Nhụy Ái mờ mịt nhìn chằm chằm hai người bọn họ, nghe thấy từng câu từng chữ của cô ấy, không nghĩ đến Đơn Triết Hạo sẽ giải thích nhiều như vậy với cô gái này, trong đầu cô không khỏi đặt ra nhiều dấu hỏi, quan hệ của bọn họ là như thế nào?

Mặc dù trong lòng có nhiều thắc mắc, cô biết mình không có lập trường muốn đi qua hỏi cho rõ, bàn tay lại bị Cụ Duệ Tường nắm chặt nhưng vẫn không khống chế được run rẩy. Giản Nhụy Ái cảm thấy Vương Thiển Như nhìn mình, đành lễ phép cười cười, gạt đầu một cái.

“Hạo, sao cậu có thời gian rảnh rỗi để đến đây? ” Cụ Duệ Tường hỏi. Anh không muốn bọn họ nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái như vậy.

Vương Thiển Như chỉ nhìn Giản Nhụy Ái, không để ý người khác, xoay người một cái lại khiến cô kinh ngạc đến ngây người, là anh! Người đàn ông cô thích từ lâu, không nghĩ đến lại gặp mặt ở chỗ này, cô ngượng ngùng bụm má, xoay người véo gương mặt mình, đau như vậy chứng minh đây không phải là đang nằm mơ.

Mọi người ngạc nhiên nhìn động tác của Vương Thiển Như, duy chỉ có Đơn Triết Hạo là xem thường không quan tâm bởi anh đã sớm quen với các động tác diên diên khùng khùng của cô rồi.

Cô hưng phấn bắt được cánh tay Cự Duệ Tường ” Anh Tường, là em! Chính là người khi còn nhỏ đánh vào gan bàn chân của Đơn Triết Hạo, Vương Thiển Như.”

Từ nhỏ đến lớn đều đánh Đơn Triết Hạo, làm Giản Nhụy Ái không thể tưởng tượng nổi nhìn Đơn Triết Hạo, không nghĩ đến ánh mắt của hai người lại giao nhau, cô giả bộ như không có chuyện gì, nghiêng đầu nhìn Giản Tử Hạo.

Đơn Triết Hạo thu ánh mắt né tránh của Giản Nhụy Ái vào trong mắt, nhưng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Vương Thiển Như, người phụ nữ chết tiệt này!

Cự Duệ Tường cau mày, không chút lưu tình rút cánh tay của mình về, gương mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói: “Tôi không nhớ.”

Một câu nói của Cự Duệ Tường đã đánh vỡ ảo tưởng của Vương Thiển Như, lúc Vương Thiển Như còn bé, cô vẫn luôn thần hồn diên đảo với hình tượng Cự Duệ Tường cao lớn dịu dàng ít nói, nhưng lại phải theo cha mẹ sang Mỹ.

Không nghĩ đến, hôm nay bọn họ lại gặp mặt dưới tình huống như thế này, biểu hiện của Cự Duệ Tường làm cho lòng cô khẽ chùng xuống, nhưng cô là dạng người gì chứ? Là một cô gái tràn đầy khí huyết.

“Có thể anh Tường quên em, vậy chúng ta quen nhau lại lần nữa được không?”

“Dì, dì thích ba cháu sao?” Giản Tử Hạo đưa ánh mắt vô tội nhìn Vương Thiển Như, người phụ nữ này thật không có con mắt nha.

Vương Thiển Như muốn đem toàn bộ sự yêu thích với anh nói một lần, nhưng lời nói của Giản Tử Hạo khiến cô nheo lại “Ba?”

Đơn Triết Hạo kéo Vương Thiển Như đang ngây ngẩn người về phía mình, vẻ lạnh lùng trên gương mặt liền thay bằng tức giận “Cầu xin cô, có thể động não một chút được không? Không nhìn thấy một nhà ba người họ ăn cơm sao?”

Anh nói ra những lời này nhưng ánh mắt không tự chủ lại liếc về phía Giản Nhụy Ái, anh yêu Giản Nhụy Ái, nhìn người có dung mạo giống hệt với người phụ nữ mà anh yêu, lại đang cùng người đàn ông khác thân mật như vậy cũng cảm thấy không thoải mái.

Giản Nhụy Ái đang ở trong tình trạng lo lắng, ánh mắt mông lung không xác định, cũng không dám nhìn thẳng vào trong mắt Đơn Triết Hạo.

Vương Thiển Như không thể tin được nhìn Cự Duệ Tường, hốc mắt bốc lên sương mù, cuối cùng đem ánh mắt ngừng ở trên người Giản Tử Hạo.

Cự Duệ Tường hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của bọn họ “Hạo, hai người cũng muốn ăn cơm, vậy thì ngồi đây ăn chung đi!”

Anh đem xe lăn chuyển qua ngồi bên cạnh Giản Nhụy Ái, Giản Nhụy Ái thấy anh di chuyển, liền đứng dậy vòng qua người Đơn Triết Hạo, giúp Cự Duệ Tường thay đổi vị trí đến bên cạnh mình, để chỗ đối diện cho bọn họ.

Đơn Triết Hạo đem toàn bộ cử chỉ của bọn họ thu vào trong đáy mắt, không nói lời nào liền ngồi xuống.

“Anh Tường, chân của anh?” Vương Thiển Như kinh ngạc ngây người nhìn Cự Duệ Tường ngồi trên xe lăn.

“Mặc kệ chuyện của tôi.” Cự Duệ Tường không thích người khác nhắc tới chân của anh, hơn nữa anh cũng không có ấn tượng tốt đối với Vương Thiển Như. Càng không muốn lãng phí lời nói ở trên người Vương Thiển Như.

Vương Thiển Như bị Cự Duệ Tường độc ác cự tuyệt, ánh mắt liền ảm đạm mất hết vẻ linh hoạt hưng phấn lúc mới bước vào nhà hàng.

“Dì, dì là em gái của ba sao? Nếu không tại sao lại gọi ba cháu là anh Tường?” Giọng nói ngây thơ của Giản Tư Hạo lập tức đánh vỡ yên tĩnh.

Giản Nhụy Ái nhìn chằm chằm Giản Tư Hạo “Không nên nói chuyện lung tung, mau ăn đồ của con đi.”

“Tôi đã nói rồi, tôi không biết cô, nếu như cô là bạn gái của Hạo thì tôi hoan nghênh cô, nếu như không phải thì không nên quấy rầy tôi.” Cụ Duệ Tường ngẩng đầu, chán ghét nhìn Vương Thiến Như.

Mấy câu nói đó, quả thật có chút nặng, khiến Vương Thiến Như thật vất vả mới gặp được Cụ Duệ Tường lại mơ hồ có chút đau. Hốc mắt ngân ngấn nước mắt, Giản Nhụy Ái lúng túng nhìn Vương Thiến Như, lại nhìn Đôn Triết Hạo ngồi đối diện với Cụ Duệ Tường không chút quan tâm đến tâm trạng của cô ấy, đang chăm chú ăn cơm.

Thỉnh thoảng lại cầm ly rượu cụng ly với Cụ Duệ Tường “Vương tiểu thư, chị đừng nghe lời nói của Duệ Tường, mau ngồi xuống ăn, nếu như không đủ chúng ta lại gọi thêm.”

“Cám ơn!” Vương Thiến Như cảm kích nhìn Giản Nhụy Ái, nếu không có Giản Nhụy Ái, thì cô chỉ có thể lúng túng đứng ở chỗ đó.

Mặc kệ như thế nào? Vương Thiến Như là một cô gái hướng ngoại, chỉ cần được nhìn thấy Cụ Duệ Tường, mọi chuyện khác đều không quan trọng.

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng ăn uống, không khí yên tĩnh như thế ngược lại khiến cho Giản Nhụy Ái có cảm giác rất quái dị, cô gấp cái gì cũng có cảm giác rất khó ăn.

Cụ Duệ Tường đang gấp rau muống “Mau ăn đi, không nên ngẩn người.”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu cười nhìn Cụ Duệ Tường: “Cám ơn!”

Cô đảo thức ăn ở trong hai bát, tỉ mỉ lấy hết tỏi và hành ở trong bát ra, sau đó đặt đến trước mặt Cụ Duệ Tường và Giản Tư Hạo “Mau ăn đi!”

“Cám ơn mẹ!”

Một gia đình ấm áp hòa thuận khiến người ngồi ở phía đối diện có chút khó chịu, sắc mặt Đôn Triết Hạo cũng trở thành màu xanh lá cây, theo bản năng anh cho rằng là Giản Nhụy Ái đang thân mật cùng người đàn ông khác nên trong lòng vô cùng khó chịu. Cúi đầu tiếp tục ăn nhưng chẳng biết những thứ đó là gì và có mùi vị như thế nào.

“Chú, sao chú lại nhìn mẹ thế? Có phải là chú cũng cảm thấy mẹ rất xinh đẹp hay không?”

“Hạo Hạo. . . .” Giản Nhụy Ái gọi cậu, càng lúc càng không có lễ phép, cô theo phản xạ muốn nhìn phản ứng của Đôn Triết Hạo, nhưng lại gặp phải ánh mắt nghi ngờ, cô sợ sệt cúi đầu.

Đôn Triết Hạo xoa đầu Giản Tư Hạo “Đúng vậy, mẹ cháu quả thật rất đẹp, hơn nữa lại giống với người phụ nữ mà chú yêu như đức.”

Sau khi anh nói xong, cố ý nhìn Giản Nhụy Ái, động tác hoảng hốt kia cũng giống hệt như Giản Nhụy Ái.

Cô đến cùng có phải là Giản Nhụy Ái hay không?

Nếu thật là như vậy, anh nên làm cái gì?

Trong lòng Giản Nhụy Ái đang run rẩy, bàn tay run run không có chút cảm giác nào.

167. Chương 167: Bị Ném Xuống

Đôn Triết Hạo xoa đầu Giản Tư Hạo “Đúng vậy, mẹ cháu quả thật rất đẹp, hơn nữa lại giống với người phụ nữ mà chú yêu như đức.”

Sau khi anh nói xong, cố ý nhìn Giản Nhụy Ái, động tác hoảng hốt kia cũng giống hệt như Giản Nhụy Ái. Cô đến cùng có phải là Giản Nhụy Ái hay không?

Nếu thật là như vậy, anh nên làm cái gì?

Trong lòng Giản Nhụy Ái đang run rẩy, bàn tay run run không có chút cảm giác nào.

Một bữa cơm mà tất cả mọi người đều không nói chuyện chỉ là lẳng lặng ăn.

Đơn Triết Hạo cứ nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái không chút kiêng dè, khí thế của anh làm cho Giản Nhụy Ái có chút thận trọng không dám ngẩng đầu nhìn lên.

” Hạo, thời gian không còn sớm, chúng tôi về trước, đứa bé vừa mới khỏi ốm cho nên không thể ra ngoài quá lâu, hôm nào rồi tụ tập sau.” Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái không được tự nhiên nên lấy lý do để giải vây thay cho Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái run rẩy nghe theo lời nói của Cụ Duệ Tường. Bây giờ cô đang là bà xã của Cụ Duệ Tường nên không thể làm anh mất mặt được, rất nhanh kéo ghế đứng dậy nhưng lòng bàn tay cũng đã ướt đầm mồ hôi.

Bữa cơm này ăn thật khổ cực, cô cảm giác ánh mắt của Đơn Triết Hạo giống như thanh kiếm xuyên thấu qua lòng cô, cho nên cô không biết mình có thể gạt được Đơn Triết Hạo hay không.

Cho tới bây giờ cô đều không gạt được anh.

Giản Nhụy Ái hít sâu một hơi, trên mặt giả bộ trấn định, mỉm cười, giống như chuồn chuồn lướt nước, giống như Daisy thanh thuần “Anh Đơn, cô Vương, gặp lại sau!”

Trong lòng cô muốn nói không hẹn gặp lại, cô cho rằng mình có thể bình tĩnh đối mặt với Đơn Triết Hạo, nhưng cô đã sai, cô căn bản không có cách nào đối mặt, cũng không có cách nào để nói chuyện bình thường với Đơn Triết Hạo.

Cho nên, cô biết mình là một người phụ nữ thất bại!

Đơn Triết Hạo đưa mắt nhìn theo bóng lưng của bọn họ, nhìn Giản Nhụy Ái cẩn thận chăm sóc bọn họ. Cũng đúng! Trước kia Giản Nhụy Ái nào có chăm sóc người khác như vậy, người phụ nữ kia ở trong mắt người khác, giống hệt như bà chủ của gia đình, hiền hậu lại dịu dàng như vậy.

Anh ngồi trong nhà hàng khó chịu, hiện tại cũng không ngồi được, túm lấy chìa khóa xe, xoay người muốn rời khỏi.

Vương Thiển Như vốn đang đắm chìm trong đau đớn, nhìn thấy Đơn Triết Hạo bỏ đi, kinh hoàng đuổi theo “Đơn Triết Hạo, sao anh đi mà không thèm nói một tiếng?”

Dù sao chân của cô cũng tương đối ngắn, anh cao hẳn 1m8, mà cô chỉ có 1m6, tự nhiên bước chân cũng không nhanh bằng anh, lúc đầu đẩy mồ hôi đuổi theo anh, anh đã ngồi lên xe, chuẩn bị khởi động.

“Đơn Triết Hạo, anh là một người đàn ông tính tình thất thường, chờ tôi một chút.”

Còn không đợi Vương Thiển Như nói dứt lời, xe của Đơn Triết Hạo liền nghênh ngang rời đi, chỉ để lại một làn khói bụi.

Không cẩn thận hít phải khói bụi, liều mạng ho khan, ngay cả nhìn cũng không thấy bóng dáng chiếc xe nào, Vương Thiển Như không phản ứng kịp liền bị Đơn Triết Hạo vô tình ném ở nơi hoang vu không có bóng người này.

Cô nhìn làn khói bụi, không thể tin Đơn Triết Hạo đã thật sự bỏ cô lại “Đơn Triết Hạo.” Cô tức giận hét, hận không thể gọi Đơn Triết Hạo quay lại.

Bên cạnh có chiếc Bentley dừng lại, cô ngây ngốc nhìn người trong xe, chỉ thấy Giản Nhụy Ái mở cửa kính xe xuống.

“Cô Vương, làm sao một mình cô lại ở chỗ này?”

“Tiểu Nhự.” Vương Thiến Như nhìn thấy Giản Nhựt Ái, giống như nhìn thấy hi vọng, “Không phải, Giản tiểu thư, tôi.”

Cũng không thể nói Đơn Triết Hạo ném cô xuống đường, chuyện này khiến cô quá mất mặt.

Giản Nhựt Ái cũng biết tính khí của Đơn Triết Hạo, cũng đoán được mấy phần “Nếu không? Cô Vương, cô lên xe đi, chúng tôi tiễn cô trở về.”

“Có thật không?” Vương Thiến Như không thể tin được nhìn Giản Nhựt Ái, thấy gương mặt trắng nõn của cô tràn đầy cảm giác thân thiết, cảm giác yêu thích trong lòng đối với Giản Nhựt Ái lại càng nhiều, hôm nay cô ấy đã giúp mình hai lần rồi.

Không ngờ cô ấy lại giành mất người đàn ông mà mình yêu mến, nhưng cô lại không hề ghét cô ấy, ngược lại còn rất thích cô.

“Đương nhiên là thật!” Giản Nhựt Ái nhìn Vương Thiến Như, thấy cô đơn thuần đáng yêu, hơn nữa vẻ mặt đáng yêu như vậy, ẩn tượng đối với cô ấy lại càng tốt hơn.

“Cám ơn!” Vương Thiến Như không chút khách khí ngồi vào trong xe, coi như cô không để ý tới chuyện của Cụ Duệ Tường, nhưng là nếu như không ngồi lên, đi bộ cô cũng không biết đường trở về.

Về mặt Cụ Duệ Tường không chút thay đổi nhìn ra ngoài cửa xe, giọng nói lạnh lẽo: “Lái xe!” Anh không thích Vương Thiến Như nhưng anh sẽ không không ngăn cản yêu cầu của Giản Nhựt Ái.

Tài xế nghe thấy lệnh của Cụ Duệ Tường, gạt đầu một cái, vững vàng khởi động, tốc độ xe không nhanh không chậm, chạy ở trên đường cái.

Vương Thiến Như vỗ vỗ ngực, nếu như không có ngồi lên, cô thật sự không biết phải làm như thế nào vào ban đêm như thế này?

Nghĩ tới những chuyện này, cô lại chán ghét Đơn Triết Hạo thêm một phần.

Cô quay đầu, mắt không tự chủ nhìn về phía Cụ Duệ Tường, không phải cô muốn đi nhìn anh, mà là anh ngồi ngay ở ghế bên đằng sau, nhìn thấy gò má anh tuấn của anh, sống mũi thẳng, mấy sợi tóc không nghe lời rũ xuống mắt anh. Hình ảnh thật đẹp, khiến Vương Thiến Như nhìn say mê, cô không phải là người phụ nữ hoa si, nhưng cô chỉ hoa si vì một người đàn ông mười năm năm.

‘xì’ Giản Tư Hạo nhìn ánh mắt của Vương Thiến Như, cậu không hiểu chuyện giữa nam với nữ, nhưng cậu biết Vương Thiến Như nhìn ba, giống như Đơn Triết Hạo nhìn mẹ, cùng là một kiểu giống nhau.

Giản Nhựt Ái vỗ vỗ đầu Giản Tư Hạo, đưa ánh mắt ý bảo cậu không thể không biết lễ phép như vậy.

Gương mặt Vương Thiến Như ửng hồng, quay đầu lại không dám nhìn về phía sau nữa.

Bầu không khí trong xe trở nên vô cùng lúng túng.

“Cô Vương.” Giản Nhựt Ái gọi Vương Thiến Như.

Vương Thiến Như khiếp sợ quay đầu “Cô vừa gọi tôi, về sau đừng gọi là cô Vương, gọi tôi là Thiến Thiến được rồi.”

“Thiến Thiến.” Giản Nhựt Ái lẩm bẩm nói, năm năm trôi qua, phạm vi mà cô giao thiệp cũng chỉ có Cụ Duệ Tường và Giản Tư Hạo, sau đó chính là dì Vương, thật vất vả mới có một người phụ nữ xấp xỉ tuổi mình, trong lòng cô thật sự vui mừng. Cho nên, miệng cô không che đậy nói, bật thốt lên “Tốt, vậy cô gọi tôi.”

Ánh mắt Cụ Duệ Tường vẫn nhìn bên ngoài, giống như không chút để ý, thế nhưng giọng nói của Giản Nhựt Ái vẫn luôn đi vào tim của anh “Khụ khụ.”

Anh ho khan nhắc nhở Giản Nhựt Ái, lo lắng cô không để ý lại lỗ miệng.

“Làm sao vậy?” Vương Thiến Như nhìn hai người có chút kỳ quái, nhưng vẫn hỏi ra lời.

“Không có chuyện gì, gọi tôi là Tiểu Đơn được rồi!”

Giản Nhụy Ái không thích nói láo, nhưng lời nói dối đã bắt đầu thì không thể dừng lại, cô chỉ có thể cố gắng để lời nói dối tiếp theo hợp với lời nói dối trước đó thành một vòng tròn, cũng không biết lời nói dối nào mới đúng là điểm đầu?

Vương Thiên Như cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cũng không nói gì “Tiểu Đơn, rất hân hạnh được biết cô.”

“Ha ha.”Giản Nhụy Ái bị Vương Thiên Như chọc cười” Thiên Thiên, cô ở chỗ nào?”

“Tôi ở tại nhà của Đơn Triết Hạo!”Vương Thiên Như nhanh nhẩu trả lời.

Nhưng sắc mặt của Giản Nhụy Ái cứng đờ, khóe miệng mím cười khổ sở, không ngờ cô ấy và Đơn Triết Hạo lại phát triển nhanh như vậy, Đơn Triết Hạo cũng đã dẫn cô ấy vào trong nhà, việc này có phải là đại biểu cho việc Đơn Triết Hạo đã tiếp nhận cô ấy?

Cụ Duệ Tường quan tâm nhìn Giản Nhụy Ái, nắm tay cô muốn cho cô thêm sức mạnh.

Vương Thiên Như nhìn bọn họ tay trong tay, ánh mắt ảm đạm, xoay người nhìn chằm chằm ra phía bên ngoài.

Cô về nước, nguyên nhân lớn nhất chính là muốn tìm người đàn ông mà cô đã thích từ nhỏ, không ngờ đã tìm được nhưng anh đã có vợ con rồi.

Trong xe, ba người đều mang ba tâm trạng khác nhau.

168. Chương 168: Chuyện Bại Lộ

Sắp vào xuân, tuyết đọng trên nhánh cây đang từ từ tan.

Phần mộ hoang vu chỉ có giá lạnh căm căm, nhánh cây lay động, bông tuyết tan ở trên mặt đất.

Đơn Triết Hạo đứng ở trước phần mộ, không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy bà xã của Cụ Duệ Tường, anh liền vô cùng nhớ Giản Nhụy Ái, từng tế bào trên thân thể đều muốn cô.

Rất muốn, rất muốn.

Anh ngồi xếp bằng ở trước bia mộ của Giản Nhụy Ái, sắc mặt lạnh lẽo so với thời tiết còn lạnh hơn.

Đột nhiên, bên cạnh có người nói chuyện.

“Cô nói người tốt, vì người trong lòng mình mà khổ cực như vậy, có đáng giá không? Đến chết mà người đàn ông kia cũng không thèm đến nhìn cô ấy, thật là đáng thương!”

“Đúng vậy, người phụ nữa kia vì người đàn ông đó mà đi phẫu thuật thẩm mỹ, sau khi chỉnh dung về, lại phát hiện bên cạnh người đàn ông đó đã có người phụ nữ khác, vì thế mà cô ấy tìm đến cái chết, thật là một cô gái ngốc.”

Trong lòng Đơn Triết Hạo cả kinh.

Phẫu thuật thẩm mỹ? Đôi mắt Đơn Triết Hạo mở to, giống như có tinh thần, đứng lên đi về hướng người đang nói chuyện, giọng nói âm trầm : “Các người nói gì?”

“A a a.” Hai người phụ nữ không biết sẽ có người ở phần mộ vào lúc đêm khuya thế này, có ai lại đi thăm mộ vào lúc ba rưỡi đêm, cho là quý, sợ đến mức thét chói tai.

Đơn Triết Hạo đứng ở đó chờ bọn họ thét xong, ánh mắt lạnh lẽo nhìn họ “Nói, các người vừa rồi nói cái gì?”

Hai người phụ nữ thấy giọng nói vẫn tồn tại như cũ, bị dọa sợ đến nỗi muốn chạy trốn.

May nhờ Đơn Triết Hạo nhanh tay nhanh mắt lôi kéo người muốn chạy trốn lại “Nói rõ ràng mới có thể đi.”

“Đại gia, van xin người bỏ qua cho tôi! Tôi chỉ cảm thấy cô gái này rất đáng thương, muốn đưa cho cô ấy chút đồ, chúng tôi không phải là người xấu ”

“Đúng vậy , Đúng vậy a. Van xin người không cần bắt chúng tôi!”

Đơn Triết Hạo Minh hiểu rõ, căn bản họ xem anh thành quý, khóe miệng nâng lên vẻ khinh thường “Tôi không phải quý!”

Hai người phụ nữ mới dám ngẩng đầu lên nhìn, ánh nắng chiếu lên gương mặt Đơn Triết Hạo, khuôn mặt anh tuấn, lông mày nhẵn thành một đường.

Tay của các cô không tự chủ đi sờ tay Đơn Triết Hạo, có nhiệt độ, tất cả sợ hãi ở trong lòng, rốt cuộc cũng rơi xuống.

“Không phải quý là tốt rồi, hừ chết người ta!”

“Đúng vậy! Chỉ là quý cũng không có đẹp như thế.”

Đơn Triết Hạo rất nhanh nắm chặt quả đấm, tính nhẫn nại từng chút một bị hủy diệt, tại thời điểm lý trí cùng kiên nhẫn của anh dường như muốn biến mất, anh cứng ngắc hỏi “Đem chuyện vừa rồi hai người thảo luận , nói lại một lần.”

“Nói gì?” Hai người phụ nữ bị Đơn Triết Hạo hỏi, không biết phải làm sao.

“Hai người nói người con gái này thế nào?”

“Vì bạn trai mà qua đời!”

“Phía sau câu nói đó.”

“Cô ấy vì bạn trai mà phẫu thuật thẩm mỹ.”

Phẫu thuật thẩm mỹ, đúng vậy! Ánh mắt Đơn Triết Hạo sáng lên, trong lòng có một ý tưởng, mà cái ý tưởng đó làm cho anh thấp thỏm, khe cau mày, chỉ chốc lát sau liền khôi phục thái độ bình thường, xoay người xuống núi.

Hai người phụ nữ kỳ quái nhìn bóng lưng Đơn Triết Hạo, liếc mắt nhìn lẫn nhau, trong đầu anh ta có phải bị bệnh hay không ?

Đơn Triết Hạo cầm điện thoại lên “Y Thiếu Thiên, thời điểm Giản Nhụy Ái qua đời, lập tức tìm ra báo cáo khám nghiệm tử thi.”

Y Thiếu Thiên nghi hoặc, cũng không biết tại sao? Muốn lấy báo cáo của Giản Nhụy Ái, lúc trước, khi cô chết Đơn Triết Hạo cũng không muốn đi xem.

Chỉ là, anh cũng không dám hỏi điều gì? Chỉ có thể đồng ý.

Đơn Triết Hạo chạy như bay tới tập đoàn Đan Thị, lần mò trong bóng tối đi tới văn phòng tổng giám đốc của mình “Bành Bành” bật đèn, ngồi ở trên ghế sa lon.

Anh tháo cà vạt, nới lỏng cổ áo cùng cúc ở tay áo, thở nhẹ một hơi, không nên nhìn sắc mặt trấn định tự nhiên của anh.

Thật ra thì, trong lòng của anh rất rối loạn, không nhận được nằm ở trên ghế ngồi, chờ Y Thiếu Thiên đến báo cáo.

Cánh tay của anh gối dưới đầu, vén tay áo lên, lộ ra cánh tay cường tráng, tháo cà vạt, mấy cúc áo vừa được mở, liền lộ ra lồng ngực cường tráng.

Vóc dáng này thật sự làm cho đàn ông phải ghen tỵ, phụ nữ say mê.

‘ cộc cộc. ’

“Tổng giám đốc Đan, các văn kiện năm đó có liên quan đến Giản tiểu thư, báo cáo khám nghiệm tử thi đều ở trong này.”

Y Thiều Thiên đem tài liệu đặt ở trên bàn của Đơn Triết Hạo, anh cũng rất tò mò muốn biết Đơn Triết Hạo định làm cái gì? Cho dù hiện tại Đơn Triết Hạo rất khổ sở, lại luôn nhớ nhung Giản Nhụy Ái, nhưng anh cũng sẽ không làm ra chuyện gì kỳ quái gì chứ?

Hôm nay, cứ nhiên lại muốn xem báo cáo khám nghiệm tử thi của Giản Nhụy Ái, làm hại anh một khắc cũng không dám trễ nãi, ở trong đồng báo cáo đồ sộ, rốt cuộc cũng tìm được tờ báo cáo nhỏ nhoi này.

Đơn Triết Hạo cầm lấy báo cáo, sắc mặt đại biến, lật tờ báo cáo, bên trong có nói trước đó không lâu Giản Nhụy Ái đã phẫu thuật thẩm mỹ, có trải qua phẫu thuật chỉnh dung, trên mặt còn lưu lại hoá chất.

Năm năm trước, Giản Nhụy Ái không hề rời khỏi anh, anh một tắc cũng luôn bảo vệ không rời khỏi Giản Nhụy Ái, cho nên căn bản cô không có cơ hội đi chỉnh dung.

Anh khê cau mày, xem ra chuyện không có đơn giản như vậy, chẳng lẽ người phụ nữ bên cạnh Cụ Duệ Tường chính là Giản Nhụy Ái, cũng đúng! Nếu không ánh mắt cô nhìn anh cũng sẽ không mập mờ bất định như thế, đó chính là biểu hiện sợ hãi của Giản Nhụy Ái.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Đơn Triết Hạo vừa tức giận lại vừa hận, trước kia anh không có chú ý xem kết quả trên báo cáo, cho là Giản Nhụy Ái thật sự đã chết, không ngờ cô và Cụ Duệ Tường lại làm được thủ thuật che mắt này.

Giản Nhụy Ái vì muốn chạy trốn khỏi anh, lại không tiếc liên thủ cùng bạn tốt nhất của anh, làm ra chuyện hoang đường như vậy, nếu như cô thật sự đã gạt anh như thế, vậy mà cho tới bây giờ, cô lại vẫn tiếp tục lừa gạt anh, trái tim của cô cũng thật sự băng giá đối với anh rồi.

Tờ giấy báo cáo cầm trong tay cũng đã nhăn thành một khối! Nhưng oán hận của anh cũng không hề giảm bớt.

Y Thiều Thiên cũng tê dại trong lòng, không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Khóe mắt liếc nhìn góc tờ báo cáo bị lệch, anh không khỏi khiếp sợ, không trách được Đơn Triết Hạo sẽ phát hỏa lớn như thế.

Hóa ra có khả năng Giản Nhụy Ái thật sự không chết, mà là lựa chọn lừa gạt Đơn Triết Hạo.

.....

“Ngáp.” Giản Nhụy Ái ngồi ở ghế sa lon xem ti vi, không nhận được ngáp một cái.

Cụ Duệ Tường cầm một cốc nước nóng cho Giản Nhụy Ái “Làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì!” Giản Nhụy Ái nhận lấy cốc nước “Không biết vì sao lại hắt hơi? Có thể là bị cảm, uống chút thuốc cảm là tốt thôi.”

“Có phải bị lây bệnh từ Hạo Hạo hay không? Di Vương mau mang thuốc cảm tới đây.” Cụ Duệ Tường dặn dò.

“Dạ!” Di Vương nhìn Giản Nhụy Ái hắt xì, đưa tay sờ trán của cô, không có phát sốt, thở nhẹ một hơi “Phu nhân, cô trước uống viên thuốc này, không bị cảm cũng có thể phòng bệnh.”

“Cám ơn dì!” Giản Nhụy Ái nhận lấy thuốc từ trong tay dì Vương, liền uống một viên.

Cụ Duệ Tường không yên lòng nhìn chăm chăm Giản Nhụy Ái “Nếu không, Tiểu Nhụy, mau vào trong phòng nghỉ ngơi.”

Thật ra anh biết Giản Nhụy Ái đang lo lắng chuyện của Đơn Triết Hạo, bởi vì lo lắng quá độ, trong lòng sẽ sinh ra khó chịu, ánh mắt anh âm ảm.

“Vâng, được rồi!” Giản Nhụy Ái cũng cảm thấy mình nên nghỉ ngơi.

Giản Nhụy Ái vào phòng, vừa định nằm xuống giường nghỉ ngơi, chuông điện thoại di động lại vang lên, cô linh cảm có chuyện chẳng lành, run rẩy cau mày cầm lấy điện thoại, nhìn thấy không phải là số của Đơn Triết Hạo, may mắn vô vô cực.

“Làm sao vậy? Đan Tinh.”

“Nhụy Ái, làm thế nào bây giờ? Anh Quyền Hàn. Anh.”

Giọng nói trong điện thoại có chút gấp rút, làm cho Giản Nhụy Ái sợ hãi, bàn tay cầm điện thoại di động không khỏi nắm chặt lại “Đan Tinh, anh Quyền Hàn thế nào?”

“Anh ấy bị người ta bắt cóc rồi.” Trác Đan Tinh hoang mang lo sợ, cầm điện thoại di động khóc.

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái không thể tin được hết lớn, trong lòng hồi hộp giật mình, Quyền Hàn bị bắt cóc, làm thế nào? Trong lòng cô vô cùng gấp gáp “Đan Tinh, cậu không nên khóc, tớ lập tức qua đó.”

169. Chương 169: Người Phản Bội Tôi, Toàn Bộ Không Buông Tha

Cô hoảng hốt cầm lấy túi sách, vội vàng chạy xuống lầu, thấy ánh mắt kỳ quái của Cụ Duệ Tường và dì Vương nhìn mình chằm chằm.

Đúng vậy! Cô gấp quá nên quên mất, ở dưới còn có Cụ Duệ Tường và Dì Vương, cô phải nói với Cụ Duệ Tường như thế nào? Nhưng là chân của anh không có tiện, nói ra chỉ càng làm cho anh thêm lo lắng mà thôi.

Ánh mắt Cụ Duệ Tường nghi ngờ nhìn Giản Nhụy Ái vẫn không nói lời nào chờ đợi cô giải thích. Nhưng dì Vương lại gấp gáp hỏi “Cô chủ, thân thể cô không thoải mái, muốn ra khỏi cửa làm gì chứ?”

“Tôi.” Giản Nhụy Ái trì độn, nên nói như thế nào bây giờ? Ánh mắt nhìn xung quanh một lần “Đan Tinh, cậu ấy tìm cháu có chút việc, cháu đi ra ngoài tìm cậu ấy, tối nay sẽ trở lại.”

“Cẩn thận một chút!” Cụ Duệ Tường không cự tuyệt cô, mà ủng hộ cô.

Anh tin tưởng Giản Nhụy Ái, cũng tin tưởng cô sẽ làm tốt mọi việc, cho cô một ánh mắt an ủi, liền để cho cô rời đi.

Giản Nhụy Ái vô cùng cảm ơn Cụ Duệ Tường, anh luôn bao dung cô vô điều kiện, trấn an cô, chuyện này cô không thể làm phiền anh, mở cửa chạy đi.

Giản Nhụy Ái mới rời đi được mấy bước, Đơn Triết Hạo liền lái xe tới đây.

Dì Vương cho là Giản Nhụy Ái thay đổi chủ ý trở lại, không ngờ lại là người lạ, nhưng người này vừa nhìn ai cũng biết, Thiên Vương châu Á Đơn Triết Hạo.

Bà kỳ quái nhìn Đơn Triết Hạo “Cậu chủ, có khách đến.”

Đơn Triết Hạo vào cửa, nhưng không nhìn Cụ Duệ Tường, ánh mắt quét nhìn gian phòng, hóa ra Giản Nhụy Ái của anh lại ở đây, anh sẽ không để cho cô rời khỏi mình nữa.

Toàn thân anh lạnh lẽo bá đạo không ai bì nổi, đứng ở trước mặt Cụ Duệ Tường, khinh miệt nói: “Duệ Tường, chắc cậu biết mục đích mà tôi tới đây.”

Trên mặt Cụ Duệ Tường bình tĩnh không có một chút biến hóa nào, anh hiểu rất rõ Đơn Triết Hạo, cũng hiểu rõ tính cách của cậu ta, nếu như cậu ta biết tất cả mọi chuyện, nhất định sẽ đến đây, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhưng không ngờ cậu ta lại biết nhanh như vậy.

“Cô ấy đã đi ra ngoài, tôi nghĩ là cậu biết.”

“Duệ Tường, chúng ta quá quen thuộc, quen thuộc đến nỗi biết cả bước tiếp theo đối phương muốn làm gì, giống như trong lòng bàn tay vậy.” Đơn Triết Hạo khẽ nhún mày, tùy ý ngồi ở trên ghế sa lon, hai tay anh vắt lên trên thành ghế sa lon, hai chân nhàn nhã đặt trên mặt bàn, lười biếng nhưng đẹp trai.

Cụ Duệ Tường cầm chặt cái chén trong tay, bàn tay đều run rẩy, thực ra anh đã thua trận, ở trước mặt Đơn Triết Hạo, anh vĩnh viễn đều không có tự tin và khí phách.

Trong lòng anh không hề có tự tin, từ nhỏ đến lớn chuyện gì anh cũng đều bại bởi Đơn Triết Hạo? Mà lần này anh cũng chắc chắn mình sẽ thua, uống vài hớp trà, trong lòng cũng bình tĩnh lại mấy phần.

“Hạo, tớ khuyên cậu không nên quá ép buộc cô ấy, trước kia cô ấy muốn chạy trốn, chắc cậu cũng biết nguyên nhân, nếu như lần này cậu lại ép cô ấy, tớ không thể bảo đảm, cậu còn có thể nhìn thấy cô ấy hay không.”

Trong lòng Đơn Triết Hạo run rẩy, hai mắt mở to sững sờ, trong tay anh đang cầm xi gà, bàn tay liền gẩy gẩy “Đó là chuyện giữa chúng tôi, Cụ Duệ Tường, cậu thừa dịp cháy nhà hôi của, cướp đi người yêu của anh em, cùng cô ấy tới lừa gạt tớ, cậu cảm thấy lừa gạt năm năm, tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho hai người như vậy sao?”

Anh vĩnh viễn đều nhớ cuộc sống đau đớn năm năm qua, mà bọn họ lại thoải mái sống chung một chỗ, Cụ Duệ Tường đem người yêu của anh chiếm thành của mình, còn đem con của anh nuôi dưỡng thành đứa con của hắn.

Nổi hận đoạt vợ con này, làm sao anh có thể bỏ qua cho Cụ Duệ Tường được?

Cụ Duệ Tường biết Đơn Triết Hạo đang tức giận, quả đấm rất nhanh liền tới “Hạo, mọi chuyện là do tớ bày ra, cũng là do tớ ép Nhụy. Giản Nhụy Ái làm theo , cậu muốn trả thù thì cứ hướng vào tớ, không nên trách Giản Nhụy Ái, cô ấy vô tội.”

“Thật sao?” Đơn Triết Hạo đứng lên, đi tới trước mặt Cụ Duệ Tường, quả đấm hung hăng nện ở trên mặt Cụ Duệ Tường ‘ Bốp’ một tiếng, khóe miệng Cụ Duệ Tường liền chảy máu.

Dì Vương nhìn thấy vội vàng hét chói tai: “A!”

Vừa định tiến lên ngăn cản, lại bị Cụ Duệ Tường ngăn lại “Không nên tới, Hạo, cậu tức giận cái gì hãy nhắm hết vào tớ đây.”

Đơn Triết Hạo cười lạnh, hai mắt nhìn chăm chăm Cụ Duệ Tường, khóe miệng mỉm cười tà ác, túm lấy cổ áo Cụ Duệ Tường, hung hăng đấm mấy cái.

Anh vốn dĩ là người luyện võ, sức lực quả đấm không cần nghĩ cũng biết rất lớn, rất nhanh gương mặt Cụ Duệ Tường liền sưng to, khóe miệng chảy máu.

“Cậu cảm thấy tôi xả giận mấy cái này, là có thể tha thứ cho hai người phản bội tôi sao?” Đơn Triết Hạo hung hăng hất cổ áo Cụ Duệ Tường ra, thật ra thì tim của anh cũng rất đau, Cụ Duệ Tường là anh em tốt nhất đời này của anh, mà Giản Nhụy Ái là người phụ nữ mà anh yêu nhất đời này. Bây giờ thì bọn họ đã trở thành vợ chồng, còn anh lại bị lừa gạt năm năm rồi. Anh là người cao ngạo, càng không thể tha cho bọn họ phản bội sau lưng mình.

“Thật xin lỗi, không phải chỉ có cậu yêu Tiểu Nhụy, tớ cũng yêu cô ấy , nhìn cô ấy khổ sở, tớ chỉ có thể lựa chọn giúp đỡ.”

“Cho nên, cậu lựa chọn phản bội tớ.” Giọng nói Đơn Triết Hạo lạnh lẽo chất vấn.

Anh ngửa đầu cười, lại lần nữa đưa mắt nhìn chăm chăm Cụ Duệ Tường, trong mắt tràn đầy châm chọc còn trong lòng đau đớn.

Quả đấm nắm trong tay đều đang run rẩy, bọn họ chính là anh em lớn lên từ nhỏ với nhau, đây cũng là lần đầu tiên đánh nhau, lần đầu tiên trở mặt thành thù.

“Hạo, tớ không phản bội cậu...cậu vĩnh viễn đều là người anh em tốt của tớ, nhưng tớ lại tôn trọng quyết định của Tiểu Nhụy, nếu Tiểu Nhụy vẫn còn yêu cậu, tớ sẽ rút lui, năm năm rồi, cho nên tớ mới dẫn Giản Nhụy Ái quay về, chính là muốn để cho cô ấy lựa chọn.”

Giản Nhụy Ái không muốn rời khỏi nước Mỹ, là anh ép buộc cô ấy trở về nước, năm năm trôi qua, thù hận của cô đối với Đơn Triết Hạo cũng đã sớm phai đi!

Nhưng anh vẫn lo sợ, bởi vì anh biết rõ xác suất của mình rất ít, anh phải làm như vậy, hơn nữa anh cũng không có lựa chọn.

“Lựa chọn?, cậu nói tớ sẽ cho hai người cơ hội lựa chọn hay sao?”

Trong lòng Cụ Duệ Tường run rẩy, anh có thể cảm nhận được sự tức giận cùng oán hận trên người Đôn Triết Hạo, cậu ấy đang hận anh và Giản Nhụy Ái “Hạo, cậu không thể tước đoạt quyền lựa chọn của Nhụy Ái, cậu biết Nhụy Ái.”

“Tôi không muốn nghe, tôi cũng không muốn biết cô ấy như thế nào? Tôi chỉ biết hai người phản bội, đời này Đôn Triết Hạo hận nhất chính là kẻ phản bội.” Quả đấm của Đôn Triết Hạo vì khắc chế tức giận mà run rẩy .

“Vậy thì tốt, cậu hãy bỏ qua cho cô ấy, để cho cô rời đi thật xa.” Cụ Duệ Tường nhắc tới, có lẽ thật sự là lỗi của anh, anh cho rằng Đôn Triết Hạo sẽ tha thứ cho Giản Nhụy Ái, dù sao Đôn Triết Hạo cũng rất yêu Giản Nhụy Ái. Nhưng hình như anh đã sai, anh đã xem thường tính cách của Đôn Triết Hạo!

Đôn Triết Hạo đứng thẳng người, sửa sang xong quần áo của mình, đôi mắt thâm thúy nhìn ra ngoài cửa “Duệ Tường, cậu biết tính tình của tôi, hiển nhiên cũng biết là tôi biết Giản Nhụy Ái không có chết rồi, tôi lập tức sẽ không cho cậu cơ hội, cũng sẽ không cho Tiểu Nhụy cơ hội.

Tôi đã cho hai người quá nhiều cơ hội , Tiểu Nhụy, bắt đầu từ giây phút này chỉ có thể thuộc về tôi...tôi sẽ không để cho cô ấy rời đi, hơn nữa tôi sẽ dùng thủ đoạn của mình, khiến Giản Nhụy Ái phải hối hận, vì đã lựa chọn phản bội tôi.”

Lời nói của anh vẫn bá đạo và uy nghiêm như vậy.

Cụ Duệ Tường tỉnh táo ngồi trên xe lăn, lắc đầu một cái, thời gian qua lâu như vậy, tính tình của cậu ấy vẫn như cũ bá đạo như vậy, hoặc là tệ hại hơn.

Giản Nhụy Ái rời đi, chắc cũng là sắp xếp của cậu ta, xem ra Đôn Triết Hạo thật sự sẽ không bỏ qua cho Giản Nhụy Ái, có lẽ là anh đã hại Giản Nhụy Ái rồi.

Nhìn bóng lưng Đôn Triết Hạo rời đi, anh thở dài không biết anh thở dài là vì cái gì? Chỉ nhìn thấy ánh mắt âm trầm của anh, anh nói thẳng với Đôn Triết Hạo vì trong lòng Giản Nhụy Ái không có anh!

Dì Vương cầm túi đá chườm đi ra ngoài “Cậu chủ, chườm một chút sẽ nhanh đỡ hơn.”

Dì Vương nhìn vết thương mà ghê, không ngờ lại có người độc ác như thế, đánh cậu chủ thành bộ dạng này.

“Vâng, cảm ơn dì!” Cụ Duệ Tường nhận lấy túi đá chườm, Đôn Triết Hạo ra tay vẫn không lưu tình như vậy.

170. Chương 170: Lời Nói Dối Bị Xuyên Thủng

Nhìn bóng lưng Đôn Triết Hạo rời đi, anh thở dài không biết anh thở dài là vì cái gì? Chỉ nhìn thấy ánh mắt âm trầm của anh, anh nói thẳng với Đôn Triết Hạo vì trong lòng Giản Nhụy Ái không có anh!

Dì Vương cầm túi đá chườm đi ra ngoài “Cậu chủ, chườm một chút sẽ nhanh đỡ hơn.”

Dì Vương nhìn vết thương mà ghê, không ngờ lại có người độc ác như thế, đánh cậu chủ thành bộ dạng này.

“Vâng, cảm ơn dì!” Cụ Duệ Tường nhận lấy túi đá chườm, Đôn Triết Hạo ra tay vẫn không lưu tình như vậy.

Giản Nhụy Ái chạy vào Quán Nhân Ái, cũng không để ý đến ánh mắt kỳ quặc của mọi người, trong mắt mọi người thì cô đã chết cách đây năm năm rồi. Người đã chết lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, quả thật là chuyện rất kỳ lạ.

Cô vội vã chạy tới, nhìn Trác Đan Tinh khóc đến nổi cả người ướt nhẹp, Giản Nhụy Ái ôm lấy Trác Đan Tinh đang nức nở.

“Đan Tinh, đã xảy ra chuyện gì?”

Trác Đan Tinh nhìn thấy Giản Nhụy Ái, giơ tay ôm chặt lấy Giản Nhụy Ái, tựa vào bả vai của cô, oa oa khóc lớn “Nhụy Ái, làm thế nào bây giờ? Anh Quyền Hàn không thấy đâu cả, anh ấy bị người ta bắt cóc rồi, mới vừa rồi bọn bắt cóc còn gọi điện thoại tới.”

“Đừng khóc, bọn chúng nói gì?” Giản Nhụy Ái hoảng hốt, dù sao cô cũng không biết nên xử lý như thế nào, nhưng Trác Đan Tinh đang loạn, cô cũng không thể loạn theo được.

Trác Đan Tinh đang định nói thì lại có điện thoại, cô vội vàng kéo tay Giản Nhụy Ái: “Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?”

Chuông điện thoại vang lên không ngừng, Giản Nhụy Ái cắn môi “Không có chuyện gì đâu, tớ đi nhận!”

Cô vội vàng, tay ướt đầm mồ hôi, trên trán cũng rịn đầy mồ hôi “Alô!”

“Muốn Quyền Hàn, hãy đi theo địa chỉ trong điện thoại tới đây, tôi chỉ muốn một mình Giản Nhụy Ái tới, nếu những người khác cũng đi theo, thì đừng trách tôi giết con tin.”

Nghe giọng nói ồm ồm, cô cũng không hiểu tại sao đối phương lại chỉ đích danh chính cô tự đi, trong lòng đầy nghi ngờ nhưng cô không thể để cho Trác Đan Tinh sợ hãi.

“Thế nào? Đối phương nói gì? Có phải chỉ cần trả tiền là được hay không, muốn bao nhiêu? Mười triệu, một tỷ.”

Hai tay Giản Nhụy Ái vỗ lên vai Trác Đan Tinh, trấn an nói: “Đan Tinh, cậu không cần vội vàng như vậy, đối phương chỉ muốn tớ đến gặp.”

Trác Đan Tinh ngẩn người, trợn mắt nhìn Giản Nhụy Ái, ngay sau đó lập tức quỳ xuống, nước mắt đầy mắt.

“Đan Tinh, cậu làm cái gì? Nhanh đứng lên” Giản Nhụy Ái vội vàng đỡ Trác Đan Tinh dậy, cô không ngờ đến Trác Đan Tinh sẽ quỳ xuống trước mặt cô.

“Đừng!” Trác Đan Tinh lôi kéo hai chân của Giản Nhụy Ái “Cầu xin cậu, cầu xin cậu, hãy cứu anh Quyền Hàn, đối phương chỉ cần cậu đến thì cậu hãy đi đi, sau đó đem anh Quyền Hàn cứu ra, tớ biết rõ mình rất ích kỷ, nhưng tớ chỉ có anh Quyền Hàn, nếu như anh Quyền Hàn có chuyện gì? Tớ và đứa bé phải làm sao bây giờ?”

Giản Nhụy Ái lảo đảo mấy bước, sắc mặt tái nhợt, cô chưa bao giờ biết Trác Đan Tinh lại ích kỷ như vậy, chẳng lẽ cô ấy không nghĩ đến cô cũng có thể gặp chuyện không may hay sao?

Nước mắt trong hốc mắt cô tràn ra, đau lòng nhìn Trác Đan Tinh, trong lòng than thở, đưa tay kéo Trác Đan Tinh lên “Yên tâm, tớ sẽ đi, tớ sẽ cứu anh Quyền Hàn ra, tuyệt đối sẽ không để cho anh ấy có chuyện gì.”

Nước mắt lăn dài, thật ra thì cho dù Trác Đan Tinh không khẩn cầu, cô cũng sẽ đi, nhưng cô không ngờ Trác Đan Tinh sẽ ích kỷ như vậy khiến cô buồn lòng.

“Cám ơn cậu, thật sự rất cảm ơn cậu.” Trác Đan Tinh khóc thút thút nói cảm ơn. Cô không phát giác ra suy nghĩ của Giản Nhụy Ái, trong đầu chỉ suy nghĩ và cầu mong Quyền Hàn không có việc gì.

Khi Giản Nhụy Ái đi tới địa chỉ theo hướng dẫn thì lại là một ngôi biệt thự, tại sao ngôi biệt thự này lại nhìn quen mắt như vậy, chính là biệt thự lúc trước mà Đôn Triết Hạo đã mua, cô cũng đã từng ở qua biệt thự này.

Đôn Triết Hạo, là anh!

Cả người Giản Nhụy Ái lạnh toát, Đôn Triết Hạo bắt cóc Quyền Hàn rốt cuộc là muốn làm gì? Cô hồi hộp thắc mắc đi vào, mở cửa chính ra, bên trong lạnh lẽo giống như chưa từng có ai ở qua.

Giản Nhụy Ái quan sát xung quanh nhưng không hề phát hiện ra bóng dáng của Quyền Hàn, cô lo lắng, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, bàn tay siết chặt để kìm chế khủng hoảng trong lòng mình.

Cô không biết, có một người đàn ông uy phong lẫm liệt đang đứng trên đỉnh đầu cô, ánh mắt gắt gao bao bọc xung quanh người cô.

Khi Giản Nhụy Ái đi vào trong nhà, nhìn thấy Quyền Hàn bị treo ngược lên trong một căn phòng, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy, liền vội vàng muốn đi vào cởi trói cho anh, nhưng mặc cho cô lay cái tay cầm cửa kia như thế nào, nó cũng không mở ra được.

Cô trèo lên cửa sổ nhìn người ở bên trong, đã năm năm không gặp nhưng Quyền Hàn vẫn không thay đổi nhiều, vẫn gần gũi và ấm áp Đây chính là anh Quyền Hàn của cô, phải làm thế nào bây giờ? Anh cứ như vậy bị treo ngược lên còn mình nên làm cái gì? Làm như thế nào để cứu anh? Nhanh chóng muốn rời khỏi nơi này.

“Tiểu thư Đơn Giản?” Đơn Triết Hạo cắn răng nghiêng lợi nói ra bốn tiếng này.

Cả người Giản Nhụy Ái run lên, đầu óc trống không, cô nên làm cái gì? Cô nắm chặt tay thành quả đấm, cũng không khổng chế nổi run rẩy, chỉ có thể xoay người đưa mắt nhìn Đơn Triết Hạo, lời nói giống như bị chặn, một câu cũng không thể nói ra ngoài.

Bờ môi run rẩy thật lâu, nhưng lời nói cũng không phát ra được.

Mùa đông, thời tiết rất lạnh, nhưng giữa bọn họ giống như càng thêm lạnh lẽo, Đơn Triết Hạo không ngừng nhìn cô, năm năm, anh chưa từng dừng lại một khắc không nghĩ tới cô.

Hôm nay, bọn họ lại gặp nhau ở chỗ này .

Mặc dù anh rất giận cô, nhưng anh không thể không nhớ cô, kích động muốn ôm chặt cô vào trong lòng mình.

“Anh Đơn, làm phiền anh bỏ qua cho người ở bên trong, anh ấy với anh không thù không oán.” Giản Nhụy Ái nắm chặt quả đấm, kìm chế sự lo lắng trong lòng mình.

Đơn Triết Hạo cười lạnh, đã đến mức này mà cô vẫn còn muốn tiếp tục giả bộ, anh thật sự muốn đào lòng của cô ra xem một chút, ở bên trong rốt cuộc là chứa cái gì chứ? Sao cô có thể vô tình như vậy.

Anh đau đớn nói: “Cô Giản, từ nhỏ đã lớn lên ở nước Mỹ, làm sao lại biết Quyền Hàn?”

“Tôi.” Giản Nhụy Ái bị lời nói của Đơn Triết Hạo làm cho không biết nên nói cái gì cho phải?

Đơn Triết Hạo tiến lên một bước, Giản Nhụy Ái sợ hãi lui về phía sau một bước “Cô Giản không trả lời được, không bằng tôi nói thay cô đi, Quyền Hàn là thanh mai trúc mã từ nhỏ đã lớn lên cùng cô, chuyện của anh ta, cô vĩnh viễn đều quan tâm, cho nên Giản Nhụy Ái, em muốn giả bộ bao lâu?”(chỗ này bắt đầu đối xứng hô nhé, như vậy mình thấy hợp hơn)

Nói xong câu đó, Đơn Triết Hạo có chút hối hận vì ý tứ trong lời nói của mình, biểu hiện mình đang ghen, tại sao cô ấy lại lo lắng cho Quyền Hàn như vậy?

“Tôi.” Giản Nhụy Ái run rẩy, thì ra là anh đều biết hết mọi chuyện rồi, cô nên làm cái gì bây giờ?

“Thế nào? Đang nghĩ biện pháp dết đối phó với anh sao? Giản Nhụy Ái, làm sao em có thể độc ác như vậy? Gạt anh rùng rã năm năm trời.”

Câu nói sau cùng giống như Đơn Triết Hạo đang gầm lên, giống như muốn đem toàn bộ tức giận của mình phát tiết ra ngoài.

Giản Nhụy Ái lẳng lặng nhìn Đơn Triết Hạo, ánh mắt giao nhau, không biết nên nói cái gì cho phải? Năm năm không gặp, lại lần nữa gặp nhau với thân phận chân thật, cũng đã không biết nên nói cái gì?

Cô rối loạn nắm thật chặt quả đấm, giờ khắc này, cô cũng biết mình không giấu diếm nổi nữa, hơn nữa Đơn Triết Hạo còn diễn xuất giỏi như vậy, có lẽ anh đã sớm tra ra được thân phận của cô.

Xem ra cô không cần thiết phải tiếp tục giả trang nữa, quả thật lừa anh năm năm, cô không thể nói cái gì, nhưng là những chuyện này không có liên quan đến Quyền Hàn, Đơn Triết Hạo không thể gây tổn thương cho người vô tội.

“Đơn Triết Hạo, anh đã biết thân phận của tôi, vậy xin anh thả Quyền Hàn ra đi!”

171. Chương 171: Làm Công Cụ Ấm Giường Cho Anh

Đơn Triết Hạo run rẩy, năm năm không thấy, Giản Nhụy Ái so với trước kia lại càng thêm không có tim không có phổi, có thể nói ra những lời vô tình như thế này, anh cười lạnh, từng bước tiến tới gần Giản Nhụy Ái, trên người mang theo luồng khí lạnh làm cho người ta hít thở không thông.

“Thả Quyền Hàn?” Đơn Triết Hạo hừ lạnh, trong lòng anh không thoải mái, lên kế hoạch rời khỏi anh, sau đó còn gả cho người đàn ông khác, hiện tại lại vì một người người đàn ông khác yêu cầu anh, Giản Nhụy Ái rốt cuộc xem anh là cái gì?

Giọng nói càng ngày càng lạnh lẽo “Tiểu Nhụy, không phải em nên giải thích với anh thật tốt sao?”

“Không có cái gì tốt để giải thích, tôi đã kết hôn cùng với Cự Duệ Tường, chuyện giữa chúng ta, đã trở thành quá khứ, anh cũng không cần thiết phải giữ lại quá nhiều kỷ niệm.”

Đơn Triết Hạo kéo bả vai cô, anh làm sao mà quên được? Trước kia khi cô biết cái chết của cha mẹ mình, cô cứ như vậy tàn nhẫn rời khỏi anh, cô độc ác như thế, vô tâm như vậy, hôm nay lại có thể nói ra những lời làm tổn thương người khác, cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn.

Anh không nói chuyện, vẻ mặt lạnh lẽo, bàn tay đem Giản Nhụy Ái kéo vào trong lồng ngực mình. Đã rất lâu rồi anh chưa được thoải mái ôm cô như vậy, ngửi mùi vị quen thuộc trên người cô, hương hoa nhàn nhạt, như thấm vào cả ruột gan của người ta.

“Không. . . .” Còn không đợi Giản Nhụy Ái nói xong, đôi môi của Đơn Triết Hạo đã bao trùm lên, đầu lưỡi nhanh chóng xâm nhập vào trong miệng cô, hung hăng đè ép đầu lưỡi cô, dùng sức gặm cắn môi cô.

Bá đạo, hút lấy ngọt ngào của cô, dùng sức mút thỏa thích, như hận không thể đem cô nuốt vào trong bụng mình.

Giản Nhụy Ái bị anh cưỡng hãm hù sợ, liều mạng lắc đầu, cô biết trong đây còn có Quyền Hàn, chỉ sợ khi anh tỉnh dậy sẽ nhìn thấy.

Dưới tình thế cấp bách, cô dùng sức cắn đầu lưỡi của Đơn Triết Hạo, ngay lập tức một cổ vị tanh liền tràn ra trong miệng bọn họ.

Đơn Triết Hạo đẩy Giản Nhụy Ái ra, tia máu từ khóe miệng anh chảy xuống, trong mắt mang theo tức giận cùng thất vọng, lạnh lẽo đưa mắt nhìn Giản Nhụy Ái “Em điên rồi.”

Cánh tay anh đem cô bế ngang lên, sải bước đi lên lầu.

Giản Nhụy Ái theo bản năng giãy giụa, bởi vì động tác quá kịch liệt nên thiếu chút nữa rơi xuống, cô kinh sợ vòng chặc cổ anh, nghe từng nhịp đập mạnh mẽ của anh, tựa như lòng của cô cũng đang đau đớn.

“Đơn Triết Hạo, anh nhanh buông tôi ra.”

Bị anh mang vào phòng ngủ lúc trước, bị anh ném lên giường, thân thể cô run rẩy, không ngừng lui về phía sau “Đơn Triết Hạo, anh không được tới đây, không nên quên tôi đã kết hôn, tôi là bà xã của bạn anh, anh làm như vậy là cưỡng gian.”

Kết hôn, hai chữ này đã chọc giận Đơn Triết Hạo, ánh mắt anh lạnh lùng giống như khối băng, đôi môi giễu cợt nâng lên “Cưỡng gian, Cự Duệ Tường có thể không niệm tình anh em, cướp em đi, hôm nay tôi cũng muốn làm ô ế cái danh bà xã của em, còn nữa anh nói cho em biết, anh sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh nữa, cho nên em đừng mơ tưởng trở về bên cạnh Cự Duệ Tường.”

“Anh nói cái gì?” Giản Nhụy Ái run sợ nhìn Đơn Triết Hạo, không rõ ý tứ trong lời nói của anh “Không cho tôi đi, anh có thể coi chừng tôi, hay anh lấy dây trói tôi lại.”

“Phương pháp này rất tốt.” Đơn Triết Hạo âm trầm nói qua.

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo, thấy ánh mắt tràn đầy tức giận của anh, cô biết không thể dùng cứng đối cứng với anh, nếu không cô phải chết là điều không cần nghi ngờ, cô cần môi. Không dám nhìn sắc mặt Đơn Triết Hạo, cô cũng không muốn mình sẽ nói ra những lời làm tổn thương đến anh, nhưng thân phận bây giờ của cô chính là vợ của Cụ Duệ Tường, cho nên làm sao cô có thể ở chung một chỗ với Đơn Triết Hạo được?

Cô cố lấy dũng khí, ngẩng đầu nhìn vào mặt anh, trong lòng mơ hồ co rút đau đớn, nguyên nhân lớn nhất khiến Đơn Triết Hạo nổi điên chính là mình, cô bình tĩnh nói: “Hạo, thả anh Quyền Hàn ra đi, những chuyện này không có liên quan gì đến anh ấy, đó là chuyện giữa hai chúng ta.”

Thân thể Đơn Triết Hạo bỗng run rẩy, ngoài miệng mang theo nụ cười lạnh, ngưng mắt nhìn Giản Nhụy Ái.

Căn phòng yên tĩnh, khiến cô thêm sợ hãi, mọi thứ đều trở nên ngột ngạt.

Đơn Triết Hạo không nghĩ đến người phụ nữ mà anh bảo vệ trong ngực, cô đã trưởng thành, cô cư nhiên cũng hiểu được cách dùng chiến lược.

Đột nhiên, Đơn Triết Hạo cảm giác được cách làm của anh lại buồn cười như vậy!

Anh vì muốn lừa gạt Giản Nhụy Ái đến biệt thự, không tiếc bất cóc Quyền Hàn, trong mắt anh chỉ cần có được Giản Nhụy Ái, chuyện gì anh cũng có thể làm?

Thế nhưng, cô lại vì người đàn ông khác mà cùng anh đấu trí, trái tim cũng hoàn toàn băng giá rồi !

Ánh mắt anh ảm đạm, trong lòng âm ỉ đau nhói, quả đấm rất nhanh liền nắm chặt lại, khóe môi lạnh lùng nâng lên: “Thế nào? Cứng rắn không được lại chuyển thành mềm mại, nói cho em biết, nếu em dùng trăm phương ngàn kế vì không muốn làm người yêu của anh, vậy thì làm công cụ ấm giường của anh.”

“Cái gì?” Nhịp tim của Giản Nhụy Ái đột nhiên dừng lại, nhìn nụ cười tà ác của Đơn Triết Hạo, cô không thể tin được, cô đã từng yêu Đơn Triết Hạo như vậy, nhưng anh lại có thể nói ra lời nói làm tổn thương cô như thế.

“Anh muốn em ly hôn với Cụ Duệ Tường, sau đó làm công cụ ấm giường cho anh, em không có quyền nói không?” Đơn Triết Hạo nắm cằm của cô, ánh mắt vô tội kia, giống như hung hăng đâm vào trong lòng anh, khiến lòng anh có trăm ngàn vết thương.

Trong lòng anh hỗn loạn, lần này bị tổn thương cũng không kém, nếu bọn họ đã dám lừa gạt anh, thì sẽ phải trả giá thật lớn.

“Không thể nào, tôi sẽ không đồng ý, trước kia tôi gả cho Duệ Tường, cũng chưa từng có tính toán sẽ ly hôn.” Giản Nhụy Ái cố làm cho mình tỉnh táo nói qua.

Nhưng kỳ thật trong lòng cô đang rối loạn, cô không thể làm ra vẻ vẫn còn tình cảm với anh, nếu không cô sẽ không thể đối mặt được với Cụ Duệ Tường, hơn nữa hiện tại cô không nhìn thấy trong mắt Đơn Triết Hạo có tình yêu đối với cô.

Thời gian thật sự có thể làm thay đổi suy nghĩ của con người.

“Em không có quyền, nếu như em không làm theo ý của tôi, Quyền Hàn và công ty âm nhạc của Cụ Duệ Tường đều đừng mơ tưởng tránh được tai họa.”

‘ Ầm ầm. ’Màng nhĩ của Giản Nhụy Ái ong ong, hai chuyện này chính là nhược điểm trí mạng của Giản Nhụy Ái, mà Đơn Triết Hạo lại đem nó vừa bóp vừa vặn như vậy, bắt rắn trực tiếp đánh bảy tấc, Đơn Triết Hạo thật là hung ác.

Giản Nhụy Ái tái nhợt, hốc mắt tràn ngập nước mắt, cố chấp không để cho nước mắt của mình rơi xuống “Đơn Triết Hạo, anh làm như vậy là có ý gì?”

“Đó là việc của tôi, em không cần hỏi tới.”

“Không thể nào, tôi biết rõ quyền lực của anh rất lớn, nhưng công ty âm nhạc của Duệ Tường đã xây dựng nhiều năm như vậy, về căn bản anh không thể phá hủy được, về phần anh Quyền Hàn, tôi không cho phép anh làm tổn thương anh ấy.”

Đơn Triết Hạo hiển nhiên biết Giản Nhụy Ái sẽ nói như vậy, anh giơ tay đem tài liệu đã chuẩn bị xong từ trước, hung hăng ném vào mặt cô.

Tài liệu đập vào mặt làm cô khê đau, ngón tay cô mang theo run rẩy nhặt những tờ tài liệu kia lên, nhìn những dòng chữ trên đấy khiến cô hoảng sợ.

Mỗi lần lật một tờ lại làm cho trái tim cô muốn ngừng đập.

Không ngờ Đơn Triết Hạo đã bỏ tiền mua lại công ty âm nhạc, mấy năm này, công ty cũng đã bị suy yếu không ít, mà cô cứ nhiên cũng không biết, cô cắn môi, không chế sự run rẩy trong lòng mình.

Cô không thể để cho công ty âm nhạc của Cụ Duệ Tường gặp chuyện không may, đó là nơi cuối cùng mà anh gửi gắm với âm nhạc, đó là cô có lỗi với anh.

“Tiểu Nhụy, em quá đơn thuần, không biết thương trường tàn khốc, lại càng xem nhẹ bạn trai của em, nếu như em đồng ý ly hôn với Cụ Duệ Tường, trở lại bên cạnh tôi, tôi sẽ lập tức thả Quyền Hàn, cũng sẽ chống đỡ cho công ty về tiền bạc hao tổn trước kia, chính em nhìn rồi làm?”

Hai tay Giản Nhụy Ái nắm chặt, cúi đầu.

“Đơn Triết Hạo, anh có ý gì? Tại sao lại lấy chuyện này ra uy hiếp tôi?”

Trong lòng Đơn Triết Hạo run rẩy, nhú chặt lông mày hiện ra chữ Xuyên (), không trả lời câu hỏi của Giản Nhụy Ái.

“Y Thiều Thiên, lập tức đi thu mua công ty âm nhạc của Cụ Duệ Tường cho tôi.” Đơn Triết Hạo cầm điện thoại di động giao việc cho người ở đầu bên kia.

“Không cần, tôi đồng ý với anh. Tôi sẽ ly hôn với Cụ Duệ Tường, tôi đồng ý với anh, sẽ trở lại bên cạnh anh!” Giản Nhụy Ái sợ hãi nói, nước mắt ở trên mặt không ngừng chảy xuống.

172. Chương 172: Thân Thể Em Vẫn Mềm Mại Như Vậy

Tại sao chứ? Tại sao Đơn Triết Hạo lại muốn làm cho quan hệ của bọn họ trở nên loạn như vậy, tại sao không chịu cho cô cơ hội?

Đúng vậy, anh lạnh lùng đến mức tuyệt tình, huống chi cô lại phản bội anh, hiện tại anh nhất định rất tức giận, có lẽ đổi thành người khác, mức trừng phạt sẽ càng thảm thiết hơn!

Đơn Triết Hạo mỉm cười hài lòng, Giản Nhụy Ái của anh lại lần nữa trở lại bên cạnh anh, mặc kệ là dùng phương thức gì, chỉ cần cô chịu ở bên cạnh anh, chỉ cần thân phục dưới người anh, cái gì anh cũng không thêm quan tâm.

Anh kéo cô vào trong lòng, để gương mặt cô dựa sát vào lồng ngực mình, cảm thấy thân thể cô khê run, ánh mắt vô hồn, trong lòng Đơn Triết Hạo ầm ầm nảy lên, chẳng lẽ cô thật sự đã thích Cụ Duệ Tường.

Suy nghĩ như vậy làm cho anh điên cuồng, nghĩ đến cô có thể nằm ở dưới người Cụ Duệ Tường trái tim của anh liền điên cuồng nhảy loạn.

“Tiểu Nhụy, anh không cho phép trong lòng em nghĩ đến người đàn ông khác, em nghe rõ chưa?”

Anh cứng rắn ra lệnh, anh không thích trong lòng cô cất giấu hình ảnh của người đàn ông khác, trong lòng của cô chỉ có thể là anh.

Giản Nhụy Ái nghe giọng nói bá đạo của anh, tính tình của Đơn Triết Hạo vẫn không hề thay đổi, người ta nói bò kéo xuống Bắc Kinh, nó vẫn là bò.

Cô cười lạnh, thật ra thì trong lòng Giản Nhụy Ái không có đủ chỗ để chứa thêm bất kỳ một người đàn ông nào khác, trong lòng cô vĩnh viễn cũng chỉ có một mình Đơn Triết Hạo, lẳng lặng tựa đầu vào lồng ngực của anh.

Có một giây kia, cô ảo tưởng mình đã trở lại trước kia, nhưng tất cả đều không thể quay về, giữa cô và Đơn Triết Hạo đã có quá nhiều sự ngăn cách, đáng về của Cụ Duệ Tường lại hiện lên trước mắt Giản Nhụy Ái.

Lời thề son sắt sẽ ở lại bên cạnh anh trước kia, hiện tại cô đã không thể làm được, cô phụ Cụ Duệ Tường, lại càng làm tổn thương người đàn ông yêu mình, người đàn ông đã vì cô mà bỏ ra tất cả.

Đời này cô thật sự phải phụ anh!

Cô khẽ ngược mắt, nhìn con người thâm thúy trầm tư của Đơn Triết Hạo, nhưng cô không biết anh đang nghĩ cái gì, trước kia cô không thể đoán ra suy nghĩ của anh, hiện tại cũng thế.

Anh chính là một con báo hoang dã, có ham muốn chinh phục khác thường, làm cho người ta không tự chủ được trao hết lòng mình cho anh, mà cô chính là như thế, đến tận bây giờ lòng của cô vẫn chỉ có một mình anh.

Người đàn ông này quá bá đạo, hôm nay có thể làm ra loại chuyện hoang đường như vậy, hoàn toàn không phải là ngoài suy nghĩ của cô, Đơn Triết Hạo quá mức **, anh đã muốn cái gì, cho dù phải dùng hết mọi thủ đoạn, anh cũng phải lấy cho bằng được.

Năm năm trước, vì trốn tránh Đơn Triết Hạo, cô đã lừa gạt anh ròng rã năm năm, một người đàn ông kiêu ngạo như thế làm sao có thể dễ dàng tha thứ khi bị phụ nữ lừa gạt, hiện tại chắc chắn anh đang rất tức giận.

Làm công cụ ấm giường? Là sự trả thù ngậy thơ cổ nào, anh cho là như vậy thì có thể làm tổn thương lòng tự ái của cô sao, từ đó trả thù cho chính mình.

Cô biết anh đang giận mình, anh đang hận mình, nhưng làm sao cô lại không hận cha mẹ anh!

Tại sao tình cảm của bọn họ lại diễn biến thành chữ hận như vậy?

Cư nhiên anh nghĩ muốn chơi, cô chỉ có thể cùng chơi với anh, cô không có quyền nói không muốn.

Khóe miệng Đơn Triết Hạo hiện lên một nụ cười tà, bệ cô ngồi lên trên đùi mình, hung hăng tách hai chân của cô ra, để cho hai bắp đùi thon dài của cô kẹp quanh hông mình.

Động tác mập mờ như vậy, khiến Giản Nhụy Ái khẽ đỏ mặt, cô muốn giãy giụa, lại bị Đơn Triết Hạo giữ chặt.

Cảm nhận được mặt của Đơn Triết Hạo tựa vào trên cổ mình, hơi thở của anh làm cho cần cổ cô khẽ ngứa, cả thân thể cũng run rẩy.

“Vẫn còn giống như trước kia, nhạy cảm như vậy!” Đơn Triết Hạo cố ý nhẹ nhàng nói chuyện ở bên tai cô.

Anh vĩnh viễn hiểu rõ thân thể Giản Nhụy Ái hơn cả chính cô, mỗi chỗ mẫn cảm trên người Giản Nhụy Ái, anh đều rất rõ ràng.

Năm năm, anh đều không chạm qua nữ sắc, rất nhanh Đơn Triết Hạo liền cảm thấy mình giống như biến thành một vật cách điện, bắt đầu từ giây phút chạm phải Giản Nhụy Ái, anh liền không thể khống chế được dục vọng của mình.

Hai tay nắm giữ chặt cô, bàn tay đưa vào trong quần áo của cô, nắn bóp hông của cô, so với trước kia thì nhiều thịt hơn, càng tốt hơn cho việc trêu đùa.

Lạnh lẽo kích thích khiến Giản Nhụy Ái không khống chế được khẽ rên rỉ, cô ngượng ngùng cắn môi, nhỏ giọng: “Không...không nên.”

“Thế nào? Có phải là chưa bị Cụ Duệ Tường sờ qua đúng không? Cảm thấy sức lực tay của anh chưa đủ lớn sao?”

Cả người Giản Nhụy Ái run lên, lại bị Đơn Triết Hạo kéo trở về, uất ức khiến nước mắt ở trong hốc mắt nhộn nhạo.

“Có phải em cũng dùng ánh mắt vô tội này lừa gạt Cụ Duệ Tường đến thần hồn điên đảo hay không?” Đơn Triết Hạo châm chọc nói xong, hung hăng đâm Giản Nhụy Ái bị thương.

Nói xong, bàn tay to của anh dùng sức lôi kéo, quần áo của Giản Nhụy Ái liền bị anh cởi xuống, đang là mùa đông, mặc dù trong phòng có máy điều hòa không khí, nhưng Giản Nhụy Ái vẫn cảm thấy có một cỗ lạnh lẽo từ chỗ bắp đùi di chuyển đến lưng mình, nước mắt của cô liền rơi xuống.

Đơn Triết Hạo nhìn nước mắt của cô, sắc mặt trở nên gấp gáp, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô, đôi môi cười lạnh “Em thật đúng là làm từ nước, mấy năm không có ném thử, có phải thân thể vẫn giống như nước hay không?”

Một câu lại một câu liên tiếp làm nhục, khiến lòng của Giản Nhụy Ái giống như có muôn vàn lỗ thủng “Đơn Triết Hạo, anh vũ nhục tôi, anh có thể lấy lại được cái gì tốt chứ?”

“Vậy để anh xem một chút có thể lấy được cái gì tốt?”

Đơn Triết Hạo không chút kiêng kỵ nào cắn từng tác da thịt trên người cô, chỉ cần anh đi qua địa phương nào, cũng sẽ in lại ấn ký thật sâu.

Anh gắt gao đè cô xuống giường, bàn tay kéo quần cô xuống.

” Không cần. Đừng!” Giản Nhụy Ái kinh hô “Đơn Triết Hạo, anh không thể làm như vậy, van xin anh bỏ qua cho tôi đi!”

Giản Nhụy Ái sợ hãi khóc thút thít, khi bị đôi tay mạnh mẽ có lực của anh lôi kéo.

“Hừ, em cảm thấy có thể sao?” Về mặt Đơn Triết Hạo cười giễu cợt, nắm lấy cằm Giản Nhụy Ái ” Tiểu Nhụy của anh, chúng ta không phải đã làm xong giao dịch rồi sao? Em phải làm công cụ ấm giường cho anh , hiện tại em phải làm cho hết chức trách của mình, ngoan ngoãn phục vụ anh, nếu không, anh có thể sẽ đổi ý .”

“Đơn Triết Hạo, tại sao anh muốn làm như vậy? Tại sao muốn làm tổn thương tôi?” Giản Nhụy Ái ghen ngào, khóc càng lúc càng lớn, cô thật thật sự đã bị Đơn Triết Hạo dọa sợ.

“Anh hận em, anh hận em. Anh muốn em phải trả giá thật lớn, bồi thường tổn thất năm năm của anh.” Đơn Triết Hạo điên cuồng hôn môi cô, bàn tay ở trên người cô nắn bóp, một cái so với một cái lại càng dùng sức.

Anh điên cuồng hôn, một đường đi xuống, quần áo trên người Giản Nhụy Ái rất nhanh bị anh cởi hết, anh nhìn cảnh đẹp trên người cô.

Đơn Triết Hạo nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói khô khốc “Thật tốt, không có một chút thay đổi, vẫn là cái hương vị đó.”

Năm năm, mỗi buổi tối anh đều nhớ đến thân thể mềm mại này, hoài niệm mùi vị trên người cô, anh cho rằng mình vĩnh viễn cũng không thể ném được mùi vị này nữa.

Không ngờ cô lại xuất hiện, xem ra là ông trời thật sự thương xót anh.

Bàn tay to của anh hung hăng bắt được hai chân của cô, đem chân của cô đè ở phía dưới, làm cho hông của cô rời khỏi mặt giường, chỗ tư mật không chút kiêng kỵ nào nhìn anh.

“Không nên như vậy, không nên như vậy.” Giản Nhụy Ái vừa xấu hổ vừa kinh ngạc, liều mạng giùng giàng, cô không thích động tác như vậy, nhưng hơi sức của cô căn bản tránh không thoát ra được.

Nước mắt rã rã rơi xuống, Đơn Triết Hạo anh đang trừng phạt cô, trước kia anh sẽ không làm như vậy với cô, cho dù khi anh cực kỳ tức giận, cũng sẽ không đối xử với cô như vậy.

Động tác kế tiếp của Đơn Triết Hạo, khiến lòng của Giản Nhụy Ái cũng muốn chết, anh liếm chỗ kín của cô.

Cô liều mạng kháng nghị “Đơn Triết Hạo, van xin anh không nên như vậy, không nên.”

Tại sao? Thân thể cô giống như nổi phản ứng, cảm giác tê tê trống rỗng, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì. . . . Không thể, cô không muốn bộ dáng này, nhưng cô giống như không thể khống chế được mình!

Nước mắt vô dụng chảy xuống, rốt cuộc ai có thể tới cứu cô đây?

173. Chương 173: Mặc Kệ Bao Nhiêu Năm, Em Chỉ Yêu Anh

Tại sao? Thân thể cô giống như nổi phản ứng, cảm giác tê tê trống rỗng, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì. . . . Không thể, cô không muốn bộ dáng này, nhưng cô giống như không thể khống chế được mình!

Nước mắt vô dụng chảy xuống, rốt cuộc ai có thể tới cứu cô đây?

“Xem ra Cụ Duệ Tường đem em ** tốt vô cùng, mới vài cái, đã nhiều nước như vậy.”

Đơn Triết Hạo buông chân cô xuống, trở lại trên người cô một lần nữa, bàn tay vuốt ve nụ hoa của cô, ngậm điểm đỏ ở trên đó “Nơi này vẫn thơm ngọt như vậy.”

“Không nên như vậy.” Giản Nhụy Ái không biết mình muốn nói gì? Chỉ có thể lẩm bầm, thân thể càng ngày càng trống không.

Thân thể từ từ trở nên trống rỗng, giống như khát vọng, cô không muốn trở nên không biết xấu hổ như vậy, không muốn cứ như thế đắm chìm vào.

Nhưng là, cô đang từ từ không thể khống chế được suy nghĩ của mình, ánh mắt trở nên mê mang.

“Không nên như thế, vậy muốn thế nào hử? Chẳng lẽ mỗi ngày Cụ Duệ Tường đều làm như vậy, không đúng, Cụ Duệ Tường cũng đã bị què rồi, còn có thể thỏa mãn được em sao?”

Thân thể Giản Nhụy Ái cứng đờ, đáy mắt tràn đầy bi thương, anh xem cô thành cái gì? Anh có thể cho rằng như vậy, tại sao có thể coi cô là loại phụ nữ hạ tiện đó.

Cô chảy nước mắt, xoay mặt qua một bên, không muốn nhìn Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo mím môi, nhìn Giản Nhụy Ái, anh suy nghĩ rất nhiều về thân thể của cô, nó chỉ được phép thuộc về một người là anh, mà không phải bị người đàn ông khác nhúng chàm, nhớ tới cô cũng ở dưới thân người đàn ông khác thừa hoan.

Anh liền điên cuồng muốn giết người!

“Nói, có phải là em và anh ta đã thử qua rồi, nếu như Cụ Duệ Tường thật sự đã chạm qua em, anh sẽ giết cậu ta.” Trong mắt Đơn Triết Hạo tràn đầy tia lửa, gắt gao nhìn chăm chăm Giản Nhụy Ái, chớp mũi phun ra hơi thở, toàn bộ phun vào trên mặt Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nghe thấy âm thanh vỡ vụn của trái tim mình, gắt gao nhìn chăm chăm Đơn Triết Hạo, đứng vậy! Cô và Cụ Duệ Tường đã là vợ chồng, nhưng không ai có thể ngờ rằng, giữa bọn họ vẫn là trong sạch.

Đơn Triết Hạo có thể làm tổn thương cô như thế, cô cũng không cần bận khoăn nhiều như vậy, không sao cả.

“Đúng, mỗi đêm chúng tôi đều sống rất sung sướng, cho dù sau đó Cụ Duệ Tường bị gãy chân, anh ấy cũng rất cố gắng làm được đến trình độ mà tôi hài lòng, so với anh thì anh ấy mạnh.”

“Nói không phải, nói không phải.” Đơn Triết Hạo điên cuồng hét lên, tròng mắt mất trí, hai tay nắm chặt cổ của cô “Tôi bảo em nói không phải.”

Giản Nhụy Ái không ngờ Đơn Triết Hạo sẽ nổi điên, là anh để cho cô nói, người phát giận lại là anh.

Sức lực anh nắm cổ của cô càng ngày càng mạnh, cô cảm giác hô hấp của mình càng ngày càng khó khăn “Đơn Triết Hạo, anh làm gì đấy? Anh điên rồi, mau buông tôi ra.”

“Giản Nhụy Ái, tại sao em lại muốn phản bội anh? Tại sao lại để cho người đàn ông khác nhúng chàm em? Tại sao lại đối xử không công bằng với anh như vậy?”

Anh khàn giọng liệt phế gào, toàn bộ nước miếng cũng phun lên mặt Giản Nhụy Ái, đôi mắt cũng đỏ.

Nhìn Đơn Triết Hạo nổi điên, Giản Nhụy Ái hoảng sợ, tất cả đều là do anh ép cô nói, nhưng bây giờ cô nói ra câu trả lời mà anh muốn, anh còn không hài lòng.

Anh mỗi lần đều bá đạo như vậy.

Giống như hiện tại, anh không chút kiêng kỵ làm tổn thương cô, nhưng lại muốn nổi điên chửi cô, chẳng lẽ anh muốn đem toàn bộ tình yêu trong lòng cô dành cho anh mà phá hủy hết hay sao?

“Công bằng? Thời điểm cha mẹ anh giết cha mẹ tôi, có nói qua công bằng sao? Tôi biến thành cô nhi, thời điểm không có người thân, có nói đến công bằng không?”

Không biết cô ăn phải tim gấu mật báo gì, lại dám hăm hù với Đơn Triết Hạo như thế, có lẽ là do cô chỉ muốn nói ra hết uất ức trong lòng mình.

Hiển nhiên, Đơn Triết Hạo không ngờ Giản Nhụy Ái luôn vâng vâng dạ dạ, cô cũng có thể gào thét, anh cũng sẽ sợ hãi, sau đó chuyển thành cười lạnh, hốc mắt lóe lên tia sáng long lanh trong suốt.

“Năm năm, em không có quên thù hận, nhưng đó là chuyện của cha mẹ anh, anh cũng không biết chuyện này, làm sao em có thể tàn nhẫn như vậy?”

Cô cảm giác gương mặt mình có nước mắt, nhưng nước mắt kia không phải là của cô, Giản Nhụy Ái không thể tưởng tượng nổi ngẩng đầu lên, đó là nước mắt của Đơn Triết Hạo, anh đang khóc.

Nước mắt của anh giống như dao găm hung hăng đâm vào trong lòng cô, làm cho cô cực kỳ đau lòng. Đơn Triết Hạo là hạng người gì? Anh vì cô mà khóc, anh không thể khóc, khóc lóc không thích hợp với anh.

Trước kia, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì? Đơn Triết Hạo cũng sẽ không thềm nhủ một cái, cho dù ở trên vách núi cheo leo, anh ra sức cứu cô, bị người khác đạp dưới lòng bàn chân, anh cũng chưa từng khóc.

Về sau công việc bẽ bộn như vậy, anh cũng vĩnh viễn giống như vệ sỹ bảo vệ ở bên cạnh cô, mỗi khi nguy hiểm, anh luôn là người đầu tiên chạy tới cứu cô.

Nhớ lại nhiều chuyện như vậy, giống như một cuộn phim quay chậm ở trong đầu Giản Nhụy Ái.

Toàn bộ oán hận trong lòng Giản Nhụy Ái cũng không còn, cũng không còn sự ngượng ngùng nữa, cô đưa tay vòng chắc cổ Đơn Triết Hạo, đôi môi hôn lên nước mắt của anh, đôi mắt, cánh mũi, đôi môi.

Nước mắt của hai người hòa quyện chung ở một chỗ, cũng không rõ là nước mắt của người nào.

Cô thật sự không bỏ được Đơn Triết Hạo, đối với Cụ Duệ Tường, cô sẽ có cách thức khác để báo đáp anh, nếu như phải xuống địa ngục, cô cũng sẽ chấp nhận!

”Hạo, đừng khóc, là em có lỗi với anh, là em mềm yếu, không chịu nổi sự thật về cái chết của cha mẹ, mới có thể gây ra những chuyện này, nhưng sau khi ra khỏi nước không được bao lâu, em liền hối hận, em không quên được, thật sự không quên được.

Nhưng Cụ Duệ Tường vì cứu đứa bé của chúng ta mới bị ngã gãy chân, là em nợ anh ấy, em không thể không bồi thường, cho nên chỉ có thể lấy hôn nhân của em đền bồi thường anh ấy, hiện tại, em vẫn còn thiếu anh ấy, em thật sự có lỗi với quá nhiều người, quá nhiều.”

Đơn Triết Hạo khiếp sợ, ánh mắt nhìn xuống khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Giản Nhụy Ái, trong mắt lóe lên tia ẩn nhẫn đau đớn, anh ôm chặt cô “Thật xin lỗi, anh không biết, anh cái gì cũng không biết, mới vừa rồi tức giận quá, mới mất đi lý trí.”

“Hạo, anh biết không? Nhìn anh tức giận lòng của em cũng rất đau?” Giản Nhụy Ái chôn ở trong lồng ngực anh, nước mắt cũng thấm ướt lồng ngực anh, khàn khàn trả lời.

Hốc mắt Đơn Triết Hạo trở nên ướt át, mà trong lòng giống như bị khổ sở bao vây, ân hận. Anh đau lòng, kéo Giản Nhụy Ái vào trong lòng mình ôm thật chặt, anh đau lòng vì Giản Nhụy Ái gặp phải nhiều chuyện bẽ bộn như vậy, vì mình làm tổn thương cô mà cảm thấy hối hận, lòng mảy xiết chặt mang theo khổ sở lại xen lẫn hạnh phúc.

“Tiểu Nhụy, ân đức của Cụ Duệ Tường, chúng ta cùng đi báo đáp, không phải chỉ mình em nợ cậu ta, là chúng ta cùng thiếu cậu ấy.”

Giản Nhụy Ái vui mừng tựa vào người Đơn Triết Hạo, thật tốt! Có thể trở về trong ngực anh, cô cũng không cần phải sợ hãi nữa, không cần phải đối mặt với những vấn đề khó khăn bất lực, bởi vì cô biết Đơn Triết Hạo sẽ chăm sóc tốt cho mình.

“Hạo, em yêu anh.”

Đơn Triết Hạo bất ngờ: “Em nói cái gì.”

“Em. Không nói nữa.” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng trốn vào trong ngực Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo vui sướng vì bão táp đã qua đi, nhẹ nhõm mỉm cười, giọng nói nhàn nhạt mang theo vẻ ra lệnh “Nói nhanh một chút.”

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo, bốn mắt nhìn nhau, tình cảm chan chứa trong mắt “Em nói em yêu anh, rất thích rất thích. Mặc kệ bao nhiêu năm, em yêu anh vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi.”

Đơn Triết Hạo kinh ngạc đến ngây người nhìn Giản Nhụy Ái, mấy câu nói kia chôn thật sâu vào trong lòng anh.

“Tiểu Nhụy, cảm ơn em, có thể hay không.”

Anh sợ động tác của mình dọa cô sợ, anh thật sự rất nhớ nhung mùi vị trên người cô.

Ở chung một chỗ có phải rất tốt hay không?

174. Chương 174: Trở Lại Thời Kỳ Xử Nữ

Cả người Giản Nhụy Ái đỏ bừng giống như quả táo đỏ, cô biết Đơn Triết Hạo muốn làm gì? Cấn môi, khẽ gật đầu.

Đơn Triết Hạo lấy được sự kích lệ của Giản Nhụy Ái, trong lòng điên cuồng loạn động, ảm ướt. Đôi môi nóng bỏng hôn lên, không bá đạo giống như trước, mà là mang theo dịu dàng sợ làm đau cô.

Bàn tay bao trùm ở nơi mềm mại của cô, sức lực khá mạnh làm cô bị đau, nhưng cô không có phản kháng.

“Tiểu Nhụy, em quả thật là càng ngày càng đầy đà rồi, thật đẹp!”

“Hạo.” Bị Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm, Giản Nhụy Ái giống như muốn tìm khe hở ở trên mặt đất để chui vào.

“Tiểu Nhụy, mặt của em đỏ rồi, nhìn mà làm cho người ta thật đau lòng.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo khàn khàn nói qua.

“Anh ở đây nói thì xuống đi cho em, dè em sắp không thở nổi rồi.” Quả thật, thể trọng của Đơn Triết Hạo cũng phải gấp hai lần Giản Nhụy Ái.

“Tiểu Nhụy, em ghét bỏ anh mập sao?” Bàn tay của Đơn Triết Hạo捏 gò má đỏ bừng của cô, chính là cố ý muốn trêu đùa cô.

Nói chuyện thời gian, hai tay của Đơn Triết Hạo chống đỡ, ít chịu đi một chút áp lực, anh cũng sợ đè hỏng cô, dù sao anh cũng sẽ đau lòng.

Giản Nhụy Ái mềm mại đắm vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, không dám dùng quá sức, rất sợ đánh anh đau, mình chính lại không bồi thường nổi. Nhưng cô không biết hơi sức đó lại làm cho Đơn Triết Hạo ngứa ngáy.

Anh tóm lấy bàn tay của Giản Nhụy Ái, cặp mắt bốc lửa, giọng nói khàn khàn: “Tiểu Nhụy, chuẩn bị xong chưa? Anh muốn tiến vào.”

Còn chưa chờ cô phản ứng kịp, theo đó là tiếng thét chói tai!

Đơn Triết Hạo không chút nào lưu ý tiến vào thân thể ướt át của cô, lấy nơi bí mật của cô kết hợp với mình.

“Hạo, nhẹ một chút, đau quá!”

Phía dưới đau đớn, làm cho cô cau mày, cô không biết tại sao mình lại chặt như vậy? Rõ ràng là đã sinh đứa bé rồi.

Lúc Đơn Triết Hạo tiến vào, ý thức từ từ lâm vào trạng thái nổi điên, không ngờ cô lại chặt như vậy, làm cho anh rất có cảm giác hưng phấn đến phát điên.

Có lẽ, đã mấy năm không làm chuyện này nên thân thể Giản Nhụy Ái lại trở về thời kỳ xử nữ, ở bên tai cô dự dõ: “Tiểu Nhụy, thả lỏng, nếu không em như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

“Nhưng em đau quá!” Giản Nhụy Ái cảm nhận mỗi lần anh tiến vào, lại giống như muốn đem thân thể cô chém thành hai nửa, đau đớn làm cho nước mắt của cô không ngừng chảy xuống.

Đơn Triết Hạo đau lòng lau nước mắt cho cô, ý bảo điều chỉnh tốt vị trí, so với trước kia càng thêm dịu dàng, phối hợp với khả năng chịu đựng của cơ thể cô.

Chỉ là, dịu dàng ra vào, lại khiến Đơn Triết Hạo từ từ mất đi hứng thú, sức lực như vậy căn bản là không thỏa mãn được anh.

Anh buông cô ra “Tiểu Nhụy, hôm nay em mệt rồi, chúng ta để lần sau đi!”

Giản Nhụy Ái nhìn ánh mắt ảm đạm của Đơn Triết Hạo, cô biết Đơn Triết Hạo mất hứng vì anh là người có dục vọng kịch liệt bá đạo, cô thật sự đã chọc giận anh mất hứng.

Cô cũng không để ý đến mình có có mặc quần áo hay không, liền ôm lấy Đơn Triết Hạo, cô đã bày tỏ hết suy nghĩ trong lòng mình, cô cũng đã làm tổn thương Cụ Duệ Tường rồi, cho nên cô không muốn lại cãi nhau với Đơn Triết Hạo nữa, sợ Đơn Triết Hạo sẽ vì cô yếu ớt mà rời đi “Hạo, anh không cần tức giận.”

“Anh không có tức giận, nếu như Tiểu Nhụy không muốn, vậy chúng ta cũng không cần làm, anh trước đi tắm rửa, em nghỉ ngơi cho tốt đi.” Đơn Triết Hạo gỡ đôi tay mảnh khảnh của Giản Nhụy Ái ra, muốn đẩy cô ra.

Anh sẽ không miễn cưỡng cô làm bất cứ chuyện gì?

Giản Nhụy Ái cũng không có nghĩ đến mình biết làm những chuyện này, cánh tay nhỏ bé của cô vòng qua thân thể cường tráng của Đơn Triết Hạo, cúi đầu nhìn em trai Đơn Triết Hạo, mặt càng thêm đỏ, nhìn tiểu Đơn Triết Hạo to lớn gầy gù, trong lòng cũng hồi hộp căng thẳng.

Bàn tay không tự giác vuốt ve nó, động tác lớn mật của cô, khiến cả người Đơn Triết Hạo run rẩy, nhưng anh vẫn không nhúc nhích, trong lòng rất hiếu kỳ muốn biết Giản Nhụy Ái sẽ làm ra động tác gì?

Biết Đơn Triết Hạo sẽ không làm bất kỳ động tác gì đáp lại cô, Giản Nhụy Ái cảm thấy chính mình đã bước lên trước một bước rồi, cũng không cần phải sợ hãi cái gì nữa? Hít sâu một hơi, cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm.

Đã từng xem qua phim sex, những người phụ nữ kia khi muốn lấy lòng đàn ông, đều sẽ là làm chuyện như vậy, chỉ là cô không biết mình làm có đúng hay không?

Đơn Triết Hạo không khống chế được, đem Giản Nhụy Ái kéo vào trên người mình, hô hấp càng ngày càng trở nên dồn dập “Tiểu Nhụy, đây là do em tự dâng lên, chớ có trách anh.”

Giản Nhụy Ái khẽ gật đầu, xấu hổ nhắm mắt lại, đợi bão táp ập đến.

Mỗi một cái động tác đều mang theo bão táp, khiến Giản Nhụy Ái có cảm giác như bị tan thành từng mảnh nhỏ, lại vừa chờ mong anh đụng một lần nữa, cảm giác xấu hổ cũng dần dần biến mất, từ từ đắm chìm ở dưới người anh.

Không biết qua bao nhiêu lần, cũng không biết cô đã hôn mê mấy lần, chỉ là cảm thấy được thời gian chuyển từ ngày đến tối, rồi lại đến ngày.

Giản Nhụy Ái do vận động kịch liệt, mí mắt mệt mỏi cũng không muốn mở ra, trên mặt vẫn còn lại dư âm đỏ ửng, cảm giác được Đơn Triết Hạo lại một lần nữa đè ở trên người mình, một khắc kia cô giờ đôi tay suy yếu muốn đẩy Đơn Triết Hạo ra.

Thật sự không biết Đơn Triết Hạo lại có nhiều tinh lực như vậy, chẳng lẽ anh cũng sẽ không mệt mỏi?

“Hạo, em không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, em sẽ bị anh làm cho nổ tung, thật không được.”

Đơn Triết Hạo thỏa mãn khép hờ hai mắt, tiếng thở nhẹ nhẹ, thật là làm cho cô mệt muốn chết, anh biết những chuyện này cũng không thể vội vàng được, về sau, anh vẫn còn rất nhiều thời gian.

Vui mừng mỉm cười, nhìn hai gò má đỏ ửng, nhẹ nhàng ở trên mặt cô cắn một cái, mập mờ nói: “Hôm nay, trước hết tha cho em, lần sau không có cơ hội tốt như vậy đâu, em ngủ một giấc đi.”

Dịu dàng thay cô đắp kín chăn, xuống giường đi vào phòng tắm.

Cô khép hờ hai mắt nhìn theo bóng dáng biến mất ở trong phòng, trên mặt mỉm cười hạnh phúc, nhắm mắt lại an tâm ngủ.

Mặt trời vào xuân từ từ dâng lên, một luồng ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, chiếu vào gương mặt đỏ ửng của Giản Nhụy Ái.

Ánh sáng phát ra đủ mọi loại màu sắc, nhưng Đơn Triết Hạo lại cho rằng đây chẳng qua chỉ là mộng cảnh, tất cả mọi việc ngày hôm qua cũng chỉ là ông trời cho anh một giấc mộng mà thôi.

Trong lòng anh thấp thỏm đi lên trước, đưa tay muốn chạm tới gương mặt Giản Nhụy Ái, đã bao nhiêu lần trong giấc mộng của anh cũng đều xuất hiện hình ảnh Giản Nhụy Ái an tĩnh trong giấc ngủ.

Nhưng là, mỗi lần anh chạm tới, Giản Nhụy Ái đều sẽ hóa thành hư không.

Ngồi ở đầu giường, vuốt ve Giản Nhụy Ái, lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ ấm áp, tự nói với mình đó không phải là mộng, mà Giản Nhụy Ái thật sự đã trở lại bên cạnh anh.

“Hạo, em yêu anh.” Trong miệng Giản Nhụy Ái lẩm bẩm nói qua.

Gương mặt tuần tú của Đơn Triết Hạo Anh mỉm cười rực rỡ, so với ánh mặt trời còn rực rỡ hơn, mở cờ trong bụng.

Anh cúi người hôn bên má cô, thời khắc chạm vào cô, Đơn Triết Hạo cảm giác phía dưới lại cứng rắn, nhìn bờ vai đẹp lộ ra khỏi chăn, loáng thoáng **.

Chỉ có thể khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, anh phải cầm giữ, từ ngày hôm qua đến bây giờ, anh không có rời khỏi thân thể của cô, anh biết thân thể của cô sắp không chịu nổi.

Giọng nói của anh khàn khàn: “Tiểu tử, thật là một nhọc !”

“Hạo.” Giản Nhụy Ái cảm giác có một thứ đồ lạnh lẽo chạm tới da thịt cô, làm cô thức tỉnh, hai mắt khép hờ, nhìn Đơn Triết Hạo ngồi ở mép giường.

Đơn Triết Hạo không có bao nhiêu phản ứng, dịu dàng đắp kín chăn cho cô “Mau ngủ một giấc, chắc mệt chết đi!”

Lời của anh, khiến khuôn mặt đỏ ửng của Giản Nhụy Ái càng thêm đỏ, có thể nghe ra ý tứ mập mờ từ trong giọng nói của Đơn Triết Hạo, cô bĩu môi, không thèm để ý tới anh nữa.

Đơn Triết Hạo không khống chế được ngậm đôi môi mềm mại của cô, cạy hàm răng của cô ra, đầu lưỡi múa may, cho đến khi hai người sắp không thở nổi, mới không nỡ buông cô ra.

“Tiểu Nhụy, tốt nhất là em nên nghỉ ngơi, anh về công ty giao phó công việc, xong sẽ trở về tìm em.”

“Ừm!” Giản Nhụy Ái suy yếu gật đầu một cái, mỉm cười, nhìn bóng lưng anh rời đi, cô mới an tâm ngủ, cảm giác này lại một lần nữa trở về sau năm năm qua, thời điểm mà cô cảm thấy an tâm nhất.

175. Chương 175: Làm Như Vậy Sau Đó Xuống Địa Ngục

Lúc Giản Nhụy Ái ngồi dậy, toàn thân đều đau nhức khó chịu, làm cho cô không nhìn được rên rỉ, nghiêng đầu nhìn căn phòng xa hoa xa lạ lại quen thuộc như vậy, nhưng lại không có bóng dáng của Đơn Triết Hạo.

Trong lòng cô khẽ dâng lên cảm giác lo lắng, nhin đau, cầm quần áo mặc vào, trong lòng khẽ mắng Đơn Triết Hạo, người đàn ông này lại nhiều tình lực như vậy, một ngày nào đó có khả năng sẽ bị anh làm cho thật sự nổ tung?

Giản Nhụy Ái đi ra khỏi phòng, nhưng đã không còn cảnh vắng ngắt giống như lúc trước cô tiến vào, không khí náo nhiệt, có rất nhiều người giúp việc đang bận rộn làm việc.

Biệt thự này thiết kế giống hệt như căn biệt thự trước, cách bày biện đồ đạc cũng giống nhau, đều là đồ đạc hào hoa xa xỉ như vậy.

Cô đứng ở trên lầu, nhớ tới Quyền Hàn, đúng vậy! Giản Nhụy Ái làm sao mà có thể trọng sắc khinh bạn như thế? Cư nhiên lại có thể quên chuyện Quyền Hàn bị Đơn Triết Hạo bắt, cô răng rắc chạy xuống lầu.

Khi đến căn phòng kia, cô lại không nhìn thấy Quyền Hàn, sốt ruột đi lại mấy vòng ở trong phòng, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Quyền Hàn đâu cả, ánh mắt ảm đạm, Đơn Triết Hạo có thể sẽ làm như thế nào với Quyền Hàn đây?

Trong lòng đầy lo lắng!

Sau lưng cô vang lên giọng nói “Cô Giản”

Giản Nhụy Ái xoay người nhìn thấy dì Vũ đang cố nén lại hai hàng nước mắt, trong lòng cô lộ bộ, hưng phấn ôm lấy bà: “Dì Vũ.”

“Cô Giản, cô thật sự không có chuyện gì, thật sự là quá tốt.” Dì Vũ nhìn thấy Giản Nhụy Ái, trong lòng không ngừng kích động, vừa mừng vừa sợ, cô ấy thật sự không có chuyện gì, cuối cùng cậu chủ cũng đã tìm được cô ấy trở về.

“Dì Vũ.” Giản Nhụy Ái ôm lấy dì Vũ, ở trong ngôi biệt thự này dì Vũ là người thương cô nhất, để cho bà phải lo lắng cho mình như vậy, cô cảm thấy rất áy náy, phải mất thật lâu mới nhìn được không để nước mắt chảy xuống .

Dì Vũ nhìn Giản Nhụy Ái, thấy cô thật tốt đứng ở trước mắt mình, rốt cuộc lần này cậu chủ cũng không phải đau lòng nữa, bà cũng yên tâm nhiều, nhìn sắc mặt cô ấy có chút tái nhợt, mấy năm này không biết cô đã sống như thế nào?

“Cái đó, người bị giam ở bên trong đâu?” Giản Nhụy Ái cẩn thận hỏi.

“Cô nói là cậu Quyền, cậu chủ đã đưa anh ta trở về rồi, yên tâm, cậu Quyền không có chuyện gì.” Dì Vũ dịu dàng trả lời.

“Là như vậy, cảm ơn dì Vũ.” Trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, cô cũng biết Đơn Triết Hạo sẽ không làm gì với Quyền Hàn, cô nhìn dì Vũ nói: “Con ra ngoài viện ngồi một lát, đợi chút, khi Hạo trở lại thì gọi con xuống.”

“Được!” Dì Vũ đồng ý, bà nhìn bóng dáng cô bước đi, trên mặt mỉm cười hạnh phúc, bà biết cậu chủ nhất định sẽ được hạnh phúc.

Giản Nhụy Ái đi ra ngoài, khoảng sân rộng rãi, nhưng không lớn bằng biệt thự của nhà họ Đơn, trong vườn cũng không có nhiều loại hoa như ở đó, trong lòng có chút băn khoăn không biết bà nội sống có tốt không?

Năm năm rồi, cô thật sự rất nhớ bà nội, nhưng cũng rất sợ nhìn thấy bà nội, trong lòng cô thật sự rất mâu thuẫn!

Trong sân chỉ có một cái xích đu, cô ngồi đó hưởng thụ cảm giác ấm áp của ánh mặt trời chiếu vào người.

Cả mùa đông cô đều chưa được hưởng thụ qua hương vị của ánh mặt trời, thật sự rất thoải mái, mùi vị cũng thật dễ ngửi.

Không biết qua bao lâu, thời điểm khi Giản Nhụy Ái sắp ngủ quên, nơi xa xa lại vang lên giọng nói quen thuộc “Mẹ.”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Giản Tử Hạo đang chạy về phía mình, cô vui mừng ôm lấy Giản Tử Hạo, vui vẻ cười nói: “Hạo Hạo, làm sao con lại tới được đây?”

Giản Tử Hạo ôm cổ của Giản Nhụy Ái “Mẹ, hôm qua mẹ không có về nhà, mẹ không phải là biết con và ba sẽ lo lắng sao.”

Lời của cậu đã nhắc nhở Giản Nhụy Ái, cả người cô cứng ngắc, tại sao cô có thể vui vẻ mà quên đi Cụ Duệ Tường được? Anh nhất định đã rất lo lắng cho cô, dù sao cả đêm cô cũng không về.

“Thật xin lỗi, đã để cho hai người phải lo lắng.”

“Mẹ, mẹ không cần nói xin lỗi với con, người mẹ phải nói xin lỗi là ba, tối hôm qua ba đã chờ mẹ cả đêm.” Giản Tử Hạo nói thật, khi nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện “Ba.”

“Ngoan!” Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Tử Hạo, xoa đầu cậu một cái.

Một tiếng ba này ngược lại đem Giản Nhụy Ái hù sợ, cô nghi hoặc nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, cô muốn nghe anh giải thích.

“Mẹ, ba Duệ Tường nói ba Triết Hạo mới chính là ba của Hạo Hạo, chỉ là, Hạo Hạo vẫn sẽ tiếp tục thích ba Duệ Tường.”

Giản Nhụy Ái kinh hãi, trong lòng đầy áy náy, nước mắt nhỏ giọt rơi xuống, Cụ Duệ Tường, làm sao anh lại ngốc như vậy? Tại sao có thể thiện lương như vậy? Nếu như anh chỉ có hai tiếng, hoặc là không đem Giản Tử Hạo cho cô, có lẽ như thế sẽ khiến lòng của cô đỡ đau đi chút ít.

Không nghĩ đến cô có lỗi với anh, nhưng Cụ Duệ Tường lại vẫn luôn suy nghĩ mọi chuyện giúp cô, Giản Nhụy Ái mày thật sự là một người phụ nữ xấu xa, mày nên xuống địa ngục mới phải, cô vô lực ngồi xổm xuống khóc thút thít.

Giản Tử Hạo hiển nhiên bị hành động của Giản Nhụy Ái dọa sợ, cũng khóc theo “Mẹ, có phải là con đã nói sai gì rồi hay không, mẹ không cần khóc a!”

“Hạo Hạo, không khóc, để ba tới.” Đơn Triết Hạo để Giản Tử Hạo xuống, đưa tay đỡ Giản Nhụy Ái dậy, bế cô ôm vào trong lòng mình.

Giản Nhụy Ái thiện lương, cô cảm thấy mình có lỗi với Cụ Duệ Tường, người phụ nữ ngốc, nhìn nước mắt của cô, lòng của anh cũng đều cảm thấy đau đớn.

Đây không phải là chuyện của một mình cô, thật ra thì cả nhà bọn họ đều thiếu Cụ Duệ Tường, anh thật sự rất cảm kích Cụ Duệ Tường, cảm kích cậu ấy đã hy sinh cho gia đình bọn họ như vậy.

“Tiểu Nhụy, đừng khóc, là chúng ta có lỗi với Duệ Tường, anh sẽ nghĩ biện pháp bồi thường cậu ấy.”

“Hạo, em là người xấu, em là người rất xấu, em chỉ biết làm tổn thương người khác, anh biết không? Năm năm qua, anh ấy luôn tận tâm tận tụy đối xử với em, đối xử với Hạo Hạo.” Giản Nhụy Ái bỗng không thể nói tiếp, khóc nức lên, trong lòng mơ hồ đau đớn, đó là áy náy đau đớn.

Hai tay Đơn Triết Hạo khép chặt lại, đem mặt cô ép sát vào lồng ngực mình, khối nước mắt kia làm ướt áo của anh, có chút cảm giác lành lạnh man mát, nhưng lại không xua tan đi được cảm giác nặng nề trong lòng anh.

Đã nhiều năm như vậy, ngày ngày bọn họ đều ở chung một chỗ, nhất định bọn họ cũng sẽ có rất nhiều chuyện mà anh không biết, những thứ này cũng đủ làm cho Đơn Triết Hạo điên cuồng ghen tỵ “Tiểu Nhụy, đừng khóc, em khóc làm lòng của anh sẽ rỉ máu.”

Thế nhưng, cô vẫn không khống chế được nước mắt của mình, nhớ tới mình có lỗi với Cụ Duệ Tường, trong lòng của cô lại rơi nước mắt, tựa vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, nước mắt đã làm ướt hết áo của anh.

“Hạo, có phải là em đã sai hay không, tại sao việc em làm hỏng lại luôn nhiều hơn là thành công? Thật ra thì người em không muốn làm tổn thương nhất chính là Cụ Duệ Tường, nhưng là em vẫn đã làm tổn thương anh ấy rồi.”

Nước mắt của Giản Nhụy Ái giống như sợi dây chuyền ngọc trai bị đứt, giống như khe nước chảy tràn, không hề có dấu hiệu ngưng lại.

Cô thật sự không muốn làm tổn thương đến Cụ Duệ Tường, thật sự nghĩ muốn yên lặng sống chung cùng anh, nhưng cô biết mình không làm được, trong lòng cô vẫn luôn tồn tại bóng dáng của Đơn Triết Hạo.

Tại sao phải tàn nhẫn như vậy? Tại sao ông trời lại muốn cô chịu đựng những đau khổ này?

Đơn Triết Hạo đau lòng lau nước mắt trên mặt Giản Nhụy Ái, nếu tình huống này đổi thành như lúc trước, anh nhất định sẽ tức giận với Giản Nhụy Ái, hơn nữa nhất cô ở trong phòng.

Nhưng là, anh đã biết chân tướng, trong lòng cũng chỉ còn đau lòng cùng yêu thương cô “Tiểu Nhụy, đừng khóc, tin tưởng anh, nhất định Duệ Tường sẽ hiểu, ngoan, nếu như phải nhận báo ứng cũng là anh, em đừng khóc nữa, lòng anh cũng sẽ đau chết.”

Giản Nhụy Ái che miệng Đơn Triết Hạo lại “Phì phì. Không nên hơi một tí lại nói đến chết, điềm xấu.”

Đơn Triết Hạo cười hạnh phúc, nắm tay của cô, cúi đầu xuống hôn lên mu bàn tay của cô “Cám ơn em đã chọn anh.”

Vừa dứt lời, Đơn Triết Hạo liền vòng chắt thân thể cô, để cho cô tựa sát trong lồng ngực mình, cầm tựa vào trên đỉnh đầu của cô, ngửi mùi hương trên tóc của cô, nỗi sợ hãi cùng đau đớn trong lòng giống như được giảm đi rất nhiều, xem ra cô chính là liều thuốc an thần của anh.

“Hạo, đưa em đến chỗ Duệ Tường, được không?” Giản Nhụy Ái ngẩng đầu khẩn cầu nói.

176. Chương 176: Cụ Duệ Tường Buông Tay

“Hạo, đưa em đến chỗ Duệ Tường, được không?” Giản Nhụy Ái ngẩng đầu khẩn cầu nói.

Thân thể Đơn Triết Hạo run rẩy, không hề suy nghĩ liền bật thốt lên “Không được.” Anh biết mình đường đột, liền đổi giọng điệu nói: “Tiểu Nhụy, hiện tại không nên đi gặp cậu ta.”

Thật ra thì, anh không muốn Giản Nhụy Ái đi gặp Cụ Duệ Tường, nguyên nhân lớn nhất là anh không tin Giản Nhụy Ái và Cụ Duệ Tường. Anh sợ Giản Nhụy Ái trở về đó sẽ không quay lại với anh nữa.

Đây là chuyện mà anh không mong muốn xảy ra nhất.

“Tại sao không được, em cũng chỉ là muốn trở về gặp Duệ Tường một chút, em chỉ muốn trở về nói xin lỗi với anh ấy.” Giản Nhụy Ái nghe ra ý tứ trong lời nói của Đơn Triết Hạo. Trong lòng khê đau, thì ra nói nhiều như vậy, nhưng anh thật sự vẫn không tin tưởng chính mình.

“Tiểu Nhụy, nếu như muốn nói xin lỗi với Duệ Tường thì để hôm khác được không. Hôm khác anh sẽ đi cùng em.” Anh thở dài, ngón tay vuốt ve ở bên má của cô, nói dịu dàng.

“Nói nhiều như vậy, chính là không tin em, phải không?” Nước mắt của Giản Nhụy Ái rơi xuống, nắm lấy áo ở trước ngực Đơn Triết Hạo.

Tại sao Đơn Triết Hạo lại không tin tưởng chính mình như vậy.

Đơn Triết Hạo đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái khóc, đáy mắt thoáng qua đau đớn. Trong lòng bất đắc dĩ, anh lúc nào lại trở nên bất đắc dĩ như thế, mặc kệ nói thế nào, anh đều không muốn Giản Nhụy Ái đi gặp Cụ Duệ Tường.

Có lẽ, đó là do anh không có đủ tự tin với chính mình đi .

“Tiểu Nhụy, em nói anh ích kỷ cũng được, nói anh bá đạo cũng được, hoặc nói anh không có tình người cũng được. Nhưng anh vẫn không muốn em đi gặp Duệ Tường, anh sợ.”

“Anh sợ em sẽ lựa chọn Duệ Tường sao?” Giản Nhụy Ái không nghĩ đến đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Đan Thị, nắm giữ quyền sống chết của trên vạn người, luôn quyết định nhanh chóng dứt khoát trước mọi chuyện, người đàn ông ngang ngược như vậy, cứ nhiên lại đang sợ cô sẽ đi cùng người đàn ông khác.

Người đàn ông yêu cô như vậy, thì làm sao cô có thể để anh phải lo lắng, cô đưa tay cầm lấy bàn tay của anh, đem lòng bàn tay anh đặt ở phía trên tim mình.

Ánh mắt chân thành nhìn thẳng vào mắt Đơn Triết Hạo, cho anh một nụ cười tin tưởng.

“Hạo, trái tim này từ năm năm trước cũng chỉ có thể chứa được một mình anh. Mặc kệ năm năm trước, nhưng là năm năm sau, hoặc là mười lăm năm, năm mươi năm, trái tim này cũng chỉ có thể cho anh, đã đầy, không thể chứa chấp thêm những người khác được, anh hiểu không.”

Đơn Triết Hạo nghe mấy lời xuất phát từ đáy lòng đó, trong lòng anh vừa kích động xen lẫn cảm động ôm lấy Giản Nhụy Ái “Cám ơn em.”

“Em yêu anh, không phải để cho anh cảm ơn em , cho nên Hạo, anh đừng nghi ngờ em, không nên không tin tưởng. Nếu không em sẽ đau lòng”Giản Nhụy Ái thành khẩn cầu xin .

“Ừ, thật xin lỗi, là anh sai, anh sẽ dẫn em đi, chính anh sẽ chờ em ở cửa.”

“Ừ” Cô cảm động nói không ra lời, nước mắt trong nháy mắt lại rơi xuống.

Khi Đơn Triết Hạo đưa cô đến trước biệt thự, xe chậm rãi dừng lại.

Giản Nhụy Ái nhìn biệt thự, lại nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, thấy được ánh mắt khích lệ của anh, cô mới có dũng khí mở cửa xe.

Trong giây lát cửa xe được mở ra, bàn tay của Đơn Triết Hạo lại kéo Giản Nhụy Ái trở về, ôm cô vào trong ngực, anh biết Giản Nhụy Ái thật sự rất khó xử, cô không có cách nào để lựa chọn.

“Tiểu Nhụy, nhất định phải trở về.” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô.

Giản Nhụy Ái cầm lấy tay anh, bàn tay của anh rất lớn, có lẽ lớn gấp hai lần của cô nhưng cũng rất dịu dàng. Không che giấu được đau đớn, nước mắt lại từng giọt rơi xuống bàn tay của Đơn Triết Hạo.

“Chờ em trở lại.” Giản Nhụy Ái nghẹn ngào nói qua, ánh mắt mang theo nồng đậm đau thương, chạy xuống xe.

Đơn Triết Hạo nhìn bóng dáng của cô, trong mắt cũng trở thành sương mù. Anh dùng lực cố gắng giữ chặt phương hướng, không được tăng thêm, ngẩng đầu nháy mắt, cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống.

Cô mang theo tâm tình thấp thỏm và áy náy đứng ở trước cửa, thời điểm mới vừa muốn giơ tay lên nhấn chuông cửa, cánh cửa liền mở ra.

“Cô chủ, rốt cuộc cô đã trở về rồi.” Di Vương vui mừng lôi kéo Giản Nhụy Ái đi vào bên trong “Cậu chủ, cô chủ trở về rồi.”

Cụ Duệ Tường sững sốt, hai tay đang cầm cái cốc rơi xuống đất vỡ tan. Ngẩng đầu nhìn ánh mắt hồng hồng vì khóc của cô, đại não liền trống rỗng.

Anh không nghĩ đến Giản Nhụy Ái sẽ trở lại.

“Cậu chủ, làm sao cậu lại không cẩn thận như vậy. Tôi đến.”

“Dì Vương, dì đi xuống trước đi.” Cụ Duệ Tường tỉnh táo dần dần.

Dì Vương mới nhận ra được giữa bọn họ có vấn đề, ánh mắt nhìn xung quanh hai người bọn họ mấy lần, lo lắng gật đầu một cái, yên lặng mà rời khỏi.

“Duệ Tường.” Giản Nhụy Ái nhìn Cụ Duệ Tường, không biết nên nói gì, cũng không biết phải biểu đạt sự áy náy của mình ra sao.

Cô chỉ có thể nén nước mắt, lẳng lặng nhìn Cụ Duệ Tường.

“Vào đi.” Cụ Duệ Tường khom người muốn nhặt mảnh thủy tinh.

Giản Nhụy Ái vội vàng chạy tới, kéo cánh tay của Cụ Duệ Tường “Anh không cần động, em làm là được rồi.”

Cô giống như trước kia, thuần thực quét dọn mảnh vụn, mà Cụ Duệ Tường lẳng lặng xem xét cô. Có mấy giây anh vẫn còn ảo tưởng quan hệ của bọn họ vẫn không có thay đổi, cô vẫn ở lại bên cạnh mình như cũ.

“Tiểu Nhụy, em không cần bận rộn, hơn nữa em đến đây cũng không phải để làm việc nhà, qua đây ngồi đi.”

Cụ Duệ Tường kéo tay Giản Nhụy Ái, thật mềm mại, có lẽ về sau anh sẽ không có cơ hội nữa.

Cô chỉ có thể theo sự dẫn dắt của anh ngồi xuống “Duệ Tường, em đúng.”

“Không cần nói với anh những thứ này, em biết anh không thích nghe em nói xin lỗi anh mà.” Trên mặt Cụ Duệ Tường vẫn bình tĩnh như cũ, khoe miệng khẽ nhếch lên “Em yêu Đơn Triết Hạo sao?”

Giản Nhụy Ái có chút kinh ngạc ngẩng đầu, có lẽ cô cũng đoán được Cụ Duệ Tường sẽ đột nhiên hỏi vấn đề này. Trong lòng hồi hộp một phen, tràn đầy cảm giác hổ thẹn với Cụ Duệ Tường.

“Em. em yêu anh ấy, thương anh ấy, em sẽ tha thứ cho cha mẹ anh ấy.” Giản Nhụy Ái lựa chọn Đơn Triết Hạo, cho nên cô liền muốn nói chuyện cho rõ ràng.

Ánh mắt Cụ Duệ Tường ảm đạm, hai tay nắm chặt, giống như muốn đem sự đau đớn trong lòng mình khắc chế lại “Cám ơn em đã nói thật với anh.”

Giản Nhụy Ái muốn nói điều gì nữa, lại bị Cụ Duệ Tường ngăn lại “Không cần cảm thấy có lỗi với anh, thật ra thì em không có lỗi gì với anh cả, em cũng đã vì anh mà làm rất nhiều. Nếu như nói thẳng ra là người nào nợ người nào, thì phải là anh nợ em mới đúng, bởi vì mấy năm qua, đều là em giúp đỡ anh, chăm sóc anh, khích lệ anh, anh đều hưởng thụ sự phục vụ của em.”

“Duệ Tường. Đó là việc mà em phải làm.” Giản Nhụy Ái xấu hổ, nước mắt chảy xuống, biểu tình cúi đầu nhận sai.

Cụ Duệ Tường buồn cười vuốt đầu Giản Nhụy Ái “Đứa ngốc, trên thế giới này không có người nào phải làm việc gì. Nếu như em chọn Hạo, anh sẽ chúc phúc cho hai người.”

“Thật xin lỗi.” Giản Nhụy Ái nhìn Cụ Duệ Tường mang theo nụ cười nói chuyện với mình khiến cảm giác đau đớn cùng ân hận trong lòng lại càng dâng lên nhiều hơn.

Thật ra cô đã suy nghĩ đến tình huống Cụ Duệ Tường có thể chửi mình, hoặc là không cần có lý với cô, nhưng anh đều không có, như vậy lại càng làm cho cô thêm đau lòng cùng tự trách, thậm chí là xấu hổ vô cùng.

‘phù phù’ Giản Nhụy Ái quỳ gối trước mặt Cụ Duệ Tường, cô muốn được sám hối với anh.

Giản Nhụy Ái khóc lớn, nhìn Cụ Duệ Tường khàn khàn nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Chỉ có ba chữ, cô đã không biết nên nói gì.

Cụ Duệ Tường kéo tay Giản Nhụy Ái, mảnh khảnh như vậy giống như tăng thêm một chút sức lực sẽ đứt rời, nước mắt trong hốc cũng đã tràn ngập rồi, anh không thể khóc, đây chính là sự tôn nghiêm cuối cùng của anh.

“Giản Nhụy Ái, không nên như vậy, anh đã nói là em không có lỗi, em cần bản không cần phải làm như vậy, mau đứng lên đi.”

177. Chương 177: Giống Như Kẹo Mè Xứng Dính Chặt Anh

Cụ Duệ Tường kéo tay Giản Nhụy Ái, mảnh khảnh như vậy giống như tăng thêm một chút sức lực sẽ đứt rời, nước mắt trong hốc cũng đã tràn ngập rồi, anh không thể khóc, đây chính là sự tôn nghiêm cuối cùng của anh.

“Giản Nhụy Ái, không nên như vậy, anh đã nói là em không có lỗi, em cần bản không cần phải làm như vậy, mau đứng lên đi.”

“Duệ Tường, em biết là anh luôn nghĩ đến cảm nhận của em, nhưng mà em lại hi vọng anh có thể mắng em mấy câu thật to, như vậy có thể làm cho em cảm thấy dễ chịu hơn.”

Lời như vậy mà Giản Nhụy Ái cũng nói ra, anh đối với cô thật sự không biết nên tức giận hay là bất đắc dĩ đây “Mắng, thì thế nào, lòng của em sẽ trở lại bên cạnh anh sao?”

“Em. . . .” Giản Nhụy Ái mím môi, cúi đầu cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cụ Duệ Tường đau lòng đỡ Giản Nhụy Ái dậy “Thật ra thì không cần phải làm như vậy, tất cả mọi chuyện không phải là lỗi của em. Thật ra Hạo là bạn của anh, anh chỉ muốn hai người được hạnh phúc. Hơn nữa, hôm qua anh đã suy nghĩ cả đêm, nghĩ lại tình cảm của anh đối với em.

Tối hôm qua, anh mới nghĩ thông suốt, thật ra thì tình cảm của anh đối với em cũng không phải là tình cảm nam nữ, anh cảm thấy em rất dịu dàng, nếu anh ở bên cạnh em thì sẽ không cảm thấy phiền. Vì anh không hiểu tình yêu là gì nên anh lầm tưởng đó là tình yêu. Bây giờ anh muốn buông tay, em cũng không cần để ý đến anh, hãy sống thật tốt cùng với Đơn Triết Hạo.”

Nghe xong lời nói của anh, Giản Nhụy Ái có chút không dám tin liệu anh nói có thật không?

Nhưng chỉ cần Cụ Duệ Tường nghĩ thông suốt là tốt rồi” Anh Duệ Tường có thể nghĩ được như vậy, thật sự tốt vô cùng.”Giản Nhụy Ái vui vẻ cười.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa cười, khiến anh cho rằng lúc trước cô khóc đều là giả vờ.

“Vậy cho anh ôm một cái, anh trai muốn ôm em gái” Cụ Duệ Tường sợ Giản Nhụy Ái suy nghĩ nhiều nên đề nghị một cái ôm, như vậy cũng không quá phận đi.

“Được.” Giản Nhụy Ái mỉm cười, vui vẻ bị ôm ở trong ngực Cụ Duệ Tường, trong lòng thầm cảm ơn Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường giang hai cánh tay ra, ôm cô vào trong ngực, mùi hương quen thuộc, nhưng không thuộc về anh, nước mắt trong hốc mắt khô rơi, lướt qua gò má anh tuần. Giản Nhụy Ái ngốc nghếch lương thiện như thế, anh làm sao có thể không thương cô được. Thật ra trong lòng anh thật sự rất yêu cô. Nhưng chỉ cần Giản Nhụy Ái hạnh phúc, anh liền thỏa mãn chấp nhận buông tay.

Đêm dài đặc như thế, Đơn Triết Hạo ngồi trên xe, không nhẫn nại được, anh có cảm giác hít thở không thông.

Anh kích động muốn xông vào căn nhà kia, nhưng anh đã đồng ý với Giản Nhụy Ái, sẽ chờ cô ở trước cửa nên ra sức đi vòng quanh, khi nào thì Đơn Triết Hạo sống lại phải uất ức như vậy.

Đơn Triết Hạo không chịu nổi nhảy xuống xe, nhìn ánh đèn leo lét trong biệt thự. Mới vừa đi lên, lại lui về, giống như sắp mất hết kiên nhẫn cứ đá đá vào tảng đá trên đường. Bây giờ thì anh thật sự biết cái gì gọi là hành hạ dần dần.

Ánh mắt anh nhìn về nơi xa đằng trước, bóng dáng một người phụ nữ xuất hiện bên ngoài sân, từ từ đi ra.

Đèn đường chiếu lên mặt cô, Đơn Triết Hạo nhìn thấy rõ ràng người đang đi đến, chính là Giản Nhụy Ái.

“Tiểu Nhụy.” Khi Giản Nhụy Ái đi đến, Đơn Triết Hạo không thể chờ đợi được, chạy gấp tới, giọng nói mang theo gấp gáp, ôm cô vào trong ngực.

“Hạo.” Giản Nhụy Ái cảm nhận được hơi thở quen thuộc trên người Đơn Triết Hạo, đại não giống như kịp phản ứng lại, ôm lấy Đơn Triết Hạo.

Cô biết Đơn Triết Hạo lo lắng, cho nên cô cũng không dám ở lâu.

Đơn Triết Hạo là người không có tính nhẫn nại, lại vì cô mà cố kìm nén tính khí của mình, Đơn Triết Hạo như vậy lại làm cho cô đau lòng, đôi tay vòng qua cổ anh, nhón chân hôn lên khóe miệng anh, nụ hôn giống như cơn mưa rào lại mang theo thâm tình.

“Cám ơn anh đã chờ em.”

Đơn Triết Hạo mỉm cười hạnh phúc, lôi kéo tay của cô. Nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Tiểu Nhụy, chúng ta trở về thôi, có chuyện gì trở về rồi nói.”

Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, mặc cho Đơn Triết Hạo lôi kéo trở về.

Dì Vương nhìn bóng dáng Giản Nhụy Ái rời đi, lại nhìn Cụ Duệ Tường đang ngồi trên xe lăn gần người, không khỏi than thở. Một gia đình tốt đẹp lại biến thành bộ dạng như thế này, trước kia Cụ Duệ Tường đã kiêng lời, có thể trong tương lai anh sẽ càng ít nói hơn .

Bà cầm cây chổi qua “Cậu chủ, cậu thật sự muốn để cô chủ rời đi. Tôi cảm thấy hai người.”

“Đừng nói, dì Vương, tôi muốn yên tĩnh một chút.”

“Được, cậu chủ, tôi không quấy rầy.” Dì Vương buồn lòng rời đi.

Cụ Duệ Tường ngồi trước cửa sổ sát đất, nhìn rõ ràng mọi cảnh vật ở bên ngoài. Cho nên khi Giản Nhụy Ái ôm Đơn Triết Hạo, hình ảnh chân chân thật thật rơi vào trong mắt của anh, bọn họ đã hòa hảo rồi.

Hơn nữa anh còn nhìn thấy được nụ cười thật lòng của Giản Nhụy Ái, đã bao lâu rồi anh chưa có nhìn thấy cô cười vui vẻ như thế, tự tại như vậy. Chỉ cần Giản Nhụy Ái có thể hạnh phúc, anh cũng có thể thoát khỏi trò chơi này rồi.

Đơn Triết Hạo cùng Giản Nhụy Ái trở về biệt thự, nhìn thấy Giản Tử Hạo đang ngồi trên ghế sofa lon lon nhìn Anime, khéo léo như vậy cũng không âm ỉ với cô, đây chính là chuyện may mắn nhất đối với Giản Nhụy Ái.

Giản Tử Hạo nhìn bọn họ trở về, vui mừng nhào vào trong ngực Giản Nhụy Ái “Ba, mẹ, hai người đã về rồi.”

Sắc mặt của Giản Nhụy Ái không phải rất tốt, nhìn đồng hồ báo thức khẽ cau mày “Hạo Hạo, đã mấy giờ rồi mà còn ngồi xem TV.”

“Mẹ cũng trẻ như thế, làm sao bây giờ mẹ mới trở về.” Giản Tử Hạo ôm ngực, nâng khuôn mặt nhỏ bé lên khinh thường nói.

Khuôn mặt Đơn Triết Hạo tươi cười thỏa mãn, nhìn con trai thông minh như vậy ,thật là càng lúc càng giống anh“Hạo Hạo, sao con có thể nói chuyện với mẹ như vậy.”

“Mẹ là người phụ nữ duy nhất trong nhà, đàn ông thì phải biết nhường phụ nữ, đúng không? Làm sao mà đạo lý của ba Triết Hạo lại giống hết với ba Duệ Tường vậy.”

Không khí lạnh xuống, Giản Nhụy Ái nhéo khuôn mặt nhỏ bé của cậu, ra lệnh: “Nhanh lên một chút đi ngủ đi.”

Có lẽ, Giản Nhụy Ái cũng chỉ có ở trước mặt Giản Tử Hạo, mới có quyền ra lệnh thôi.

“Biết.” Giản Tử Hạo bắt mãn bữu môi, ánh mắt quay ra xem tivi, lưu luyến đi theo dì Vũ lên lầu.

Hai người cũng đi theo lên lầu, mới vừa vào phòng, Đơn Triết Hạo liền tiến lên mấy bước, đem cô cố định ở trong ngực.

“Hạo.” Khi Giản Nhụy Ái cảm thấy sau lưng ấm áp, không có hơi sức rúc vào trong ngực anh, giống như hơi sức bị rút hết, hơn nữa cô cũng tin tưởng Đơn Triết Hạo sẽ ôm chặt mình.

Cảm nhận được Giản Nhụy Ái 100% lệ thuộc vào mình, trong lòng cũng buông lỏng rất nhiều. Anh biết Giản Nhụy Ái với Cụ Duệ Tường nói chuyện rất tốt, rốt cuộc cô cũng không rời khỏi anh.

Trên mặt anh mỉm cười vui vẻ, ở vành tai cô nhẹ nói : “Bé ngoan, không cần nhớ nhiều như vậy, về sau mọi chuyện hãy để anh xử lý.”

Giản Nhụy Ái ngẩng mặt, nói: “Em. em đã nói chuyện với Cụ Duệ Tường, hơn nữa anh ấy cũng đã nói rõ ràng, thật ra thì trong lòng anh ấy coi em giống như em gái, cho nên giữa chúng em không có gì cả.”

Đơn Triết Hạo sâu sắc nhìn Giản Nhụy Ái, đúng là một cô gái đơn thuần, lời như vậy mà cô cũng tin, chỉ là, anh thật sự rất cảm ơn Cụ Duệ Tường, ngắt cánh mũi của cô “Chuyện cũng đã giải quyết xong, về sau không cho phép có suy nghĩ muốn rời khỏi anh.”

Anh kiên định bá đạo ra lệnh, khiến trong lòng Giản Nhụy Ái tràn đầy ấm áp, xoa người rúc vào trong ngực của anh “Sẽ không, cho dù là ngày tận thế, mặt trời có mọc hướng tây, sao Hỏa đụng vào trái đất, em cũng sẽ không rời khỏi anh, em sẽ giống như kẹo mè xừng dính chặt vào anh.”

“Hoan nghênh.” Đôi môi Đơn Triết Hạo hiện lên nụ cười, nhìn Giản Nhụy Ái nghịch ngợm.

Như vậy, Giản Nhụy Ái dịu dàng lại mang theo chút nghịch ngợm đã trở về, đây mới là Giản Nhụy Ái của anh.

“Cái gì hoan nghênh, cũng không phải là phục vụ người.” Giản Nhụy Ái cố ý ở đám một cái ở trước ngực Đơn Triết Hạo, bày tỏ sự vui mừng của mình “Hạo, đây là Duệ Tường cho em, giấy chứng nhận ly hôn.”

Đừng ăn, bắn

“Đây là đồ của em, em muốn xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó? Anh sẽ ủng hộ em.” Đơn Triết Hạo dịu dàng nhìn cô.

Bàn tay vuốt ve gương mặt mịn màng của cô, coi đó như là bảo vật.

“Ừm!” Giản Nhụy Ái ghen ngào gật đầu một cái, trực tiếp ném giấy ly hôn vào trong thùng rác, “Em muốn chào tạm biệt những chuyện trước kia, hiện tại em chỉ muốn Hạo, chỉ cần bên Hạo em sẽ thấy mình sống trong hạnh phúc.”

“Anh yêu em, Tiểu Nhụy!” Đơn Triết Hạo hưng hăng ôm lấy cô vào lòng ngực, đối với sự hy sinh và lựa chọn của cô, về sau anh nhất định sẽ cho cô một cuộc sống tốt đẹp, tuyệt đối sẽ không phụ lòng cô.

Giản Nhụy Ái không biết vì sao nước mắt cứ chảy xuống? Có lẽ là vui mừng thật sự, vì cô lại có thể ở bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo đau lòng ôm lấy cô, không hiểu tại sao cô lại khóc nữa, đau lòng hôn lên giọt nước mắt của cô, cho đến lúc cô không còn chảy nước mắt nữa mới đưa ánh mắt nóng bỏng nhìn cô.

“Chúng ta kết hôn đi!” Đúng vậy, đây không phải là đột nhiên đề nghị, vào năm năm trước, bọn họ đã chuẩn bị kết hôn, chỉ là ông trời để cho bọn họ bỏ qua cơ hội đó.

Đơn Triết Hạo sẽ không bỏ qua thêm một lần nào nữa, sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, nhất định phải nắm thật chặt tay cô, cũng sẽ không cho người đàn ông khác có bất kỳ cơ hội nào.

“Kết hôn?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc nói xong, cô thật không ngờ Đơn Triết Hạo là nói ra yêu cầu như thế.

“Đúng, chúng ta kết hôn, vì chỉ khi chúng ta kết hôn rồi em mới không rời khỏi anh, như vậy lòng của anh cũng sẽ không sợ hãi, cũng sẽ không nửa đêm tỉnh lại rồi đi tìm anh, chỉ biết núp ở gian phòng của chúng ta, uống rượu khóc thút thít.”

Nghe anh nói chuyện, Giản Nhụy Ái càng khó cầm nước mắt, nơi vành mắt lại đỏ ửng lên, cô cảm động nói không ra lời, cắn môi, liều mạng gật đầu, trên mặt vừa khóc vừa cười.

Trong lòng anh tràn đầy cảm giác hạnh phúc, cảm giác hạnh phúc kia sắp bị cô lấp đầy.

Giây phút Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái gật đầu, vui vẻ, hạnh phúc, nước mắt dính đầy khuôn mặt điển trai của anh, kích động ôm lấy Giản Nhụy Ái xoay tròn trong căn phòng rộng rãi.

Nếu như có thể anh thật sự muốn thét lên, thật là muốn lớn tiếng nói cho người toàn thế giới biết anh và Giản Nhụy Ái sắp kết hôn, nhưng anh phải khắc chế, dù sao Giản Tử Hạo vẫn còn ngủ bên cạnh

Giản Nhụy Ái ôm lấy cổ của anh, thân thể đang chuyển động trên không phát ra một tiếng cười, hạnh phúc và vui vẻ như thế, cho đến khi Giản Nhụy Ái cảm thấy chóng mặt “Hạo. Hạo. Nhanh để em xuống đi, em chóng mặt!”

Đơn Triết Hạo tươi cười rục rịch để Giản Nhụy Ái xuống. Mà giây phút cô dừng lại, thân thể liêu xiêu, ánh mắt hoàn toàn mơ hồ, chỉ có thể tựa vào trong ngực Đơn Triết Hạo, không ngờ tay Đơn Triết Hạo lại có sức mạnh ghê gớm như thế! Thiếu chút nữa đã chuyển mình ra ngoài rồi

“Vật nhỏ.” Giọng nói của Đơn Triết Hạo trở nên khàn khàn, ánh mắt thay đổi thâm trầm, lửa nóng trên người vọt thẳng lên, dường như lửa nóng kia có sức lan tỏa, vây lấy cơ thể Giản Nhụy Ái

Anh đang khắc chế để không đè Giản Nhụy Ái lên giường, hai người thâm tình nhìn nhau, cánh mũi hút lấy hơi thở của nhau, chỉ có thể nghe tư vị hòa lẫn.

Cánh môi Đơn Triết Hạo không thể chờ đợi đặt lên đôi môi mềm mại của Giản Nhụy Ái, bàn tay vuốt ve thân thể mềm mại như cố ý đốt lửa trên người cô, ngay sau đó, hô hấp càng ngày càng trở nên dồn dập.

Giản Nhụy Ái phản ứng kịp, biết Đơn Triết Hạo muốn làm gì rồi? Vội vàng muốn kéo tay anh khỏi thắt lưng của mình.

“Tiểu Nhụy, em làm sao vậy?” Đơn Triết Hạo đưa ánh mắt vô tội nhìn cô, hôm nay trong mắt tràn ngập ý muốn đem cô ăn khô lau sạch.

“Hạo, chúng ta chưa có tắm.” Giản Nhụy Ái ngượng ngùng nói.

Khóe miệng Đơn Triết Hạo cong lên một nụ cười, cúi người thì thầm lời nói hấp dẫn bên tai cô: “Vậy thì vừa làm vừa tắm.”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái hoàn toàn nghe không hiểu ý tứ của Đơn Triết Hạo.

Chỉ là, đợi đến lúc cô hiểu được ý tứ trong đó, cô và Đơn Triết Hạo đã đứng ở trong phòng tắm, thân thể hai người trần truồng dính vào nhau.

Giản Nhụy Ái thẹn thùng, cũng không dám đi nhìn mình trong gương, mặc dù bọn họ đã từng tắm hồ uyên ương, bất quá đây là lần đầu tiên như thế này.

“Hạo, không nên như vậy, em.” Cảm giác thân thể cô khẽ run, bàn tay Đơn Triết Hạo vuốt ve trên người cô không theo bất cứ quy tắc nào, anh nắm vuốt ve mỗi tấc da thịt, đi đến đâu thì nơi đó lại nổi da gà, để cho hô hấp của cô trở nên thưa thớt

“Tiểu Nhụy, cơ thể của em thật là thơm!” anh hỏi một đằng, trả lời một nẻo, hoàn toàn đắm chìm trong hương vị của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái thật sự đã làm Đơn Triết Hạo hồi phục, rõ ràng hai người làm kia chuyện, làm bao nhiêu lần, anh cũng cảm thấy chưa đủ, hơn nữa thân thể cô lưu lại vật của anh, hiện tại lại tiếp tục.

“Hạo, không được, không phải là em trì hoãn việc này, hôm nào chúng ta làm nữa được không?”

“Tại sao không phải hôm nay? Chúng ta làm chuyện của vợ chồng, cũng không phải là lễ kết hôn, cần gì phải lựa ngày.” Đơn Triết Hạo nắm cánh mũi cô, ngón tay phất qua môi cô, mập mờ như vậy.

Cô không dám hít thở, mặt Đơn Triết Hạo đang muốn nhích lại gần mình, anh phun hơi thở lên mặt của cô, một cỗ nóng rực làm cho cơ thể cô khó chịu.

Giản Nhụy Ái không chịu nổi khi bọn họ mập mờ như thế, hai tay đẩy Đơn Triết Hạo ra, “Không nên làm những động tác như thế!”

Đơn Triết Hạo buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ như sắp ra máu của cô, mấy năm trôi qua rồi mà cô vẫn như thế. Đây mới là Tiểu Nhụy, vĩnh viễn đều không thay đổi.

“Nếu không, chúng ta đổi tư thế lại!”

“A!” Giản Nhụy Ái bị lời nói thẳng thắn của Đơn Triết Hạo làm cho cả người kinh sợ hãi không biết làm sao.

Đôi môi Đơn Triết Hạo mỉm cười, cánh mũi ngửi mùi hương trên bả vai của cô, đầu lưỡi liếm dọc thân cô, thân thể từ từ ngời chồm hồm xuống, đầu đi về chỗ mềm mại của cô.

Giản Nhụy Ái dùng đôi tay che chỗ kín của cô, bị đàn ông nhìn chăm chú, cô vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Hai tay Đơn Triết Hạo nắm chặt lấy cổ tay cô, đẩy đôi tay của cô ra, mang theo giọng nói khàn khàn: “Tiểu Nhụy, không cần xấu hổ, cơ thể của em thật quyến rũ, trắng nõn nà như nước trong veo.”

Cô ngượng ngùng muốn tìm mảnh đất vá chuyện đó đi, cắn môi, hung hăng nhìn anh chằm chằm, “Đơn Triết Hạo, anh mà cứ làm như thế về sau em sẽ không để ý đến anh nữa.”

“Tiểu Nhụy, em không thể không có lương tâm như thế, anh làm như thế đều là vì em, đợi chút đi vào em sẽ thấy thích thôi.”

Tiếng nói vừa ngừng, bàn tay to của anh đã ra vào nơi ấy, đùa bỡn trên bụi hoa của cô.

Bị anh vuốt ve không chút kiêng kỵ, không biết vì sao thân thể Giản Nhụy Ái lại có cảm giác trống không? Giống như đang đợi cái gì đó? Tư tưởng như thế làm cho Giản Nhụy Ái hoảng sợ.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo chuyên chú nhìn vào chỗ đó, ngón tay đùa bỡn bên trong, anh không biết vì sao hạ thân của cô gái này lại tốt như thế.

Giản Nhụy Ái cảm giác có dòng nước ấm đang sôi trào, nước chảy ròng rọc, ‘oanh’ cô ngượng ngùng đến độ trái tim cũng đã sắp chết đến nơi rồi.

“Đơn Triết Hạo, không cần nhìn thế, anh nhanh lên một chút.” Cô lấy tay đỡ Đơn Triết Hạo đứng dậy, lại bị anh ngăn cản.

“Tiểu Nhụy, em nhìn một chút.” Đơn Triết Hạo đưa tay ra, đặt ở trước mặt cô, cảm giác ướt nhẹp mùi tanh mặn khiến gương mặt Giản Nhụy Ái càng thêm đỏ.

“Đơn Triết Hạo, anh chết đi!” Cô không thể chịu nổi nữa nên găm giữ.

“Làm sao biết chứ? Nhìn Tiểu Nhụy của anh thôi mà nhiều nước vậy!” Đơn Triết Hạo vô cùng hưng phấn, đầu lưỡi liếm liếm mật dịch ướt nhẹp.

Giản Nhụy Ái kéo Đơn Triết Hạo ra, trong lòng cô cảm thấy anh bị điên rồi, “Không cần ăn nhiều bản!”

“Sẽ không đâu, chỉ cần là của Tiểu Nhụy, thứ gì cũng là khô sạch, nếu không em nếm thử một chút đi, rất ngọt.”

“Không cần, anh lấy ra cho em.” Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại, quay đầu ý bảo cách nó xa một chút, tránh cho cô khỏi buồn nôn.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái, thú vị cười cười, anh cũng không muốn ép buộc cô, dù sao da mặt Giản Nhụy Ái cũng rất mỏng.

Nếu dồn cô đến chân tường cũng sẽ không có lợi cho chính anh!

178. Chương 178: Cả Nhà Hạnh Phúc Viên Mãn

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái, mỉm cười thú vị, anh cũng không muốn ép buộc cô, dù sao anh cũng biết da mặt Giản Nhụy Ái rất mỏng.

Dồn cô đến căn tường cũng không có lợi gì cho mình!

Anh ngồi chồm hổm xuống nhìn chỗ ướt át kia, mới dùng đầu lưỡi liếm cái miệng nhỏ nhắn ngượng ngùng.

Giản Nhụy Ái cảm thụ lưỡi anh đang liếm nơi mẫn cảm của mình, không nhịn được mà rên rỉ, hô hấp trở nên gấp rút, trong nháy mắt cả thân thể đã bị đốt nóng.

Lần đầu tiên Đơn Triết Hạo lấy lòng con gái như thế, trước kia đều là con gái lấy lòng của anh. Từ đó có thể thấy Giản Nhụy Ái quan trọng với anh như thế nào rồi.

Sự chuẩn bị của Đơn Triết Hạo làm cho thân thể Giản Nhụy Ái cảm giác khó chịu muốn chết, cả thân thể cũng không có hơi sức, thiếu chút nữa trượt xuống rồi, may nhờ Đơn Triết Hạo đỡ cô, nếu không cô đã té ngã trên đất.

Đơn Triết Hạo thấy Giản Nhụy Ái đã mê ly, thân thể khẽ cong về phía anh, môi anh mỉm cười, không muốn bị làm khó, bàn tay cầm cái hông mảnh khảnh của cô, hung hăng tiến vào cái động nhỏ ướt át.

Giản Nhụy Ái thở ra một hơi thật dài, giống như trong lòng trống không, hung hăng bị người ra ‘bổ tức’, thỏa mãn thở ra một hơi, những trận rên rỉ không đỡ được phát ra từ trong miệng nhỏ.

Trong một khắc kia, Giản Nhụy Ái biết được trong tận xương tủy của mình cũng có sự dâm dăng, hoặc là Đơn Triết Hạo là một cao thủ tán tỉnh.

Thời khắc mê hoặc lòng người, lửa cháy rực khắp căn phòng

Không biết qua bao lâu, Giản Nhụy Ái nằm ở trên giường, rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, lưng dầm dề mồ hôi, ngoài miệng mỉm cười hạnh phúc, người ta nói vợ chồng xây dựng sinh hoạt tình dục thật rất tốt.

“Hạo, về sau không cần làm như thế với em, tư thế thật là khó coi.”

“Phải không? Nhưng anh cảm thấy em hưởng thụ lắm mà!” Đơn Triết Hạo mím môi, chỉ là anh cố gắng chịu uất ức để mang đến cho cô sự thỏa mãn, mà cô không hài lòng sao?

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, cúi đầu, cô không thể không nói khi đó cô đã rất hưởng thụ, không ngờ làm chuyện kia cũng có thể hạnh phúc như thế, cả người ****.

“Hạo, ghét!” Sao cô lại không thừa nhận chính mình đã hưởng thụ? Nhiều chuyện mất mặt.

Đơn Triết Hạo ngắt cánh mũi của cô, dịu dàng nói: “Được rồi, nhanh ngủ đi.”

“Ừ, được!” Giản Nhụy Ái hạnh phúc nhắm mắt lại.

Hai người cùng nhau nâng khoe môi lên, ánh trăng chiếu lên người của bọn họ, ấm áp như vậy, thoải mái như vậy.

.....

Hôm sau

Giản Tử Hạo đi tới cửa phòng của Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái, thấy hai người ra ngoài, lạnh giọng mà nói: “Lúc tối, nhỏ giọng một chút có được không?”

Còn không đợi Giản Nhụy Ái phản ứng kịp, Giản Tử Hạo đung đưa rồi đi, lưu lại dì Vũ đứng sau lưng Giản Tử Hạo.

Dì Vũ không dám cười, chỉ có thể mím môi, “Cậu chủ, cô chủ, đã có thể ăn cơm.”

Giản Nhụy Ái ‘xoạt’ một cái đã đỏ mặt, làm thế nào mà cô lại quên Giản Tử Hạo ở bên cạnh phòng mình? Thật là dầy hơi đứa bé.

Cô quay đầu nhìn hung thủ vụ án, không ngờ mặt anh không đỏ, tim không đập nhanh, đứng yên đó, cứ như là không hề có chuyện gì.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái nhún vai một cái, vẻ mặt xem thường, ngược lại thì cách gọi ‘cô chủ’ của dì Vũ thật sự truyền đến trái tim anh, ôm lấy bả vai cô: “Đừng đứng ngu ở đây nữa, đi ăn cơm.”

Giản Nhụy Ái hất tay của anh ra, “Đừng có ôm em, đợi chút sẽ giáo dục chuyện hư cho Tiểu Hạo.”

“Sẽ không, con trai chúng ta rất thông minh, hơn nữa chúng ta sắp là vợ chồng, ôm nhau là biểu thị cho việc chúng ta yêu thương nhau.”

“Hạo. . . .” Giản Nhụy Ái biết mình nói không lại Đơn Triết Hạo, vĩnh viễn cô cũng nói không lại anh, có chết cũng không thể nói lại Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái nhìn hai người cùng nhau chơi vui vẻ, rất vui mừng khi bọn họ có thể hòa thuận, so với tất cả, cái này là đáng vui nhất.

Chỉ là sáng sớm, liền nhạo báng cô, thật là làm cho cô tức giận đều không chỗ đánh.

Ba người ngồi ở trên bàn ăn, mà Giản Tử Hạo cẩn thận chọn cần thái, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm thành một khối.

“Hạo Hạo, không phải mẹ đã nói với con rồi sao, không thể lãng phí lương thực, con đang làm cái gì thế hả?” Giản Nhụy Ái nhìn một bàn thức ăn bị cậu lựa ra, lộn xộn lung tung.

Thật không hiểu nổi, mặc dù cô không đặc biệt chú trọng sạch sẽ, nhưng sẽ không ngổn ngang, Đơn Triết Hạo càng không cần phải nói, cuồng sạch sẽ, tục ngữ nói không sai cha nào con nấy, thế mà sao Giản Tử Hạo lại không thích sạch sẽ?

Sau khi chọn đồ xong, mới bằng lòng đem tất cả đồ dơ bỏ qua một bên!

“Mẹ, vật này tham ăn sao? Con không phải là heo, con mới không ăn.” Giản Tử Hạo bĩu môi hừ lạnh một tiếng.

Giản Nhụy Ái thấy ánh mắt lạnh lùng của Giản Tử Hạo, trong lòng có chỗ rối rắm, cô nhíu mày nói: “Cần thái, tại sao là heo ăn? Cha mẹ cũng ăn đó thôi, chẳng lẽ cha mẹ là heo sao?”

“Mẹ cứ cho là như thế, con cũng không có cách nào khác.” Giản Tử Hạo bĩu môi.

Giản Nhụy Ái bị chặn không biết nói thế nào, đem mục tiêu tức giận dời đi, nhìn về phía Đơn Triết Hạo, chỉ vào Giản Tử Hạo: “Đơn Triết Hạo, anh đừng có cười! Con trai của anh không tôn trọng người lớn như thế, chẳng lẽ anh mặc kệ nó?”

Sớm tinh mơ nhìn hai kẻ dở hơi mình thích nhất ồn ào, Đơn Triết Hạo mừng còn không kịp, làm sao mà cảm thấy phiền não, đó là loại cảm giác hạnh phúc. Anh nhìn về phía Giản Tử Hạo, đưa tay vuốt đầu cậu: “Con trai, con trai ngoan của ba, con muốn cùng ba đi xem biểu diễn sao? Nếu như con muốn thì không thể nói chuyện với mẹ con như thế.”

Giản Tử Hạo nghe thấy mình được đi xem biểu diễn, đôi mắt lóe sáng. Hồi bé đã thích xem biểu diễn như thế rồi “Thật, ba không thể nói dối, nếu không lỗ mũi sẽ lớn lên.”

Đơn Triết Hạo cười ha ha, không ngờ con trai của mình nhỏ như thế mà đã thích đi xem đấu võ đài rồi, hiểu được nên cố gắng biểu hiện hết sức mình, “Được, ba đồng ý con.”

Lấy thế lực của anh, khiến con trai đi xem biểu diễn ở Hollywood cũng có thể, tất cả chỉ cần con trai thích là được.

“Dạ!” Giản Tử Hạo nghiêm túc suy tư, gật đầu một cái, nghiêng đầu nhìn mẹ: “Ba đồng ý để cho con đi xem diễn xuất, con sẽ không khai chiến với mẹ nữa, về sau cũng sẽ không vứt bỏ cần thái, học ở sạch sẽ, có được không?”

Giản Nhụy Ái nhìn câu nói văn chương và dáng dấp nói chuyện như người lớn của Giản Tử Hạo thiếu chút nữa đã té xỉu. Không ngờ đứa con của mình nhỏ như thế đã biết mưu cầu lợi ích rồi, đứa bé như vậy lớn lên sẽ hư. Nếu không uốn nắn suy nghĩ của bé, có thể lớn lên suy nghĩ càng khó nắm bắt.

Cô không khỏi thở dài, đưa mắt nhìn Giản Tử Hạo, bé còn nhỏ như vậy, hẳn không có ý tứ gì khác, có lẽ tự mình nghĩ hơi nhiều, chỉ mong tự mình nghĩ nhiều.

Đơn Triết Hạo gấp thức ăn đặt trong chén Giản Nhụy Ái, “Nhanh ăn nhiều cơm một chút, không cần nhứ chân mày, đứa bé có mơ ước, chứng minh đứa bé có suy nghĩ, em cũng không cần nghĩ quá nhiều.”

“Nhưng. . . .” Giản Nhụy Ái tiếp nhận sự nhắc nhở của Đơn Triết Hạo, nghiêng đầu nhìn ánh mắt tròn vo liễu mạng nhìn mình của Giản Tử Hạo, thở ra một hơi: “Ăn cơm nhanh lên đi.”

“Dạ, mẹ.” Giản Tử Hạo vùi đầu ăn, trên mặt vui cười, bởi vì bé có thể đi xem diễn xuất.

“Tiểu Nhụy, cơm nước xong, anh dẫn em về nhà gặp bà nội được không?” Đơn Triết Hạo cẩn thận đề nghị, ánh mắt nhìn cô chăm chú, rất sợ cô tức giận.

Dù sao anh cũng biết nhà họ Đơn là kẻ thù của cô.

Giản Nhụy Ái biết suy nghĩ của Đơn Triết Hạo, mình không dám trở về, không phải là vì không bỏ được thù hận, mà là cô cảm thấy có lỗi với bà nội, cô không biết phải đối mặt với bà nội thế nào.

179. Chương 179: Trở Về Gặp Bà Nội

Giản Nhụy Ái biết suy nghĩ của Đơn Triết Hạo nhưng cô không dám trở về, không phải vì không từ bỏ hận thù được, mà cô cảm thấy mình thật sự có lỗi với bà nội. Cô không biết phải đối mặt với bà nội như thế nào?

Đơn Triết Hạo chờ mấy phút không thấy Giản Nhụy Ái đáp lại, nói: “Nếu như Tiểu Nhụy không muốn trở về, vậy chúng ta cứ tiếp tục ở biệt thự, em cũng không nên không nói gì như thế.”

“Không phải vậy, Hạo không phải là em không muốn trở về, cũng không phải là em không bỏ được thù hận. Từ khi em quay lại với anh thì em đã để xuống thù hận, trước đây đều là tự em lấy dây buộc mình.” Giản Nhụy Ái dừng lại, “Em chỉ. . . . Em chỉ cảm thấy thật có lỗi bà nội, không biết nên đối mặt với bà nội như thế nào.”

Nghe lời giải thích của Giản Nhụy Ái, Đơn Triết Hạo mới buông lỏng suy tư, đưa tay nắm lấy tay của Giản Nhụy Ái, “Đứa ngốc, bà nội sẽ không trách em, em không biết mấy năm qua bà nội vô cùng nhớ em, chỉ cần em trở về bà nội nhất định sẽ vui mừng.”

“Có thật không?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc khi nghe lời này, bà nội sẽ không đuổi cô ra ngoài, trước kia cô lừa gạt để cho bà đau lòng lâu như thế.

“Thật!” Đơn Triết Hạo vuốt ve tay Giản Tử Hạo, “Hơn nữa Hạo Hạo là máu huyết nhà họ Đơn, trở về nhà họ Đơn, bà nội sẽ càng thêm vui mừng. Hạo Hạo cũng muốn thấy cụ nội ruột thịt của mình.”

“Con có cụ nội sao?” Giản Tử Hạo tò mò hỏi.

“Đúng, Hạo Hạo, cụ ấy rất hiền lành và dịu dàng, là người đã nuôi lớn ba con, cũng là người thân quan trọng nhất của ba con.”

Giản Tử Hạo nghe Đơn Triết Hạo nói, cũng chưa hiểu hết mối quan hệ đó nhưng vẫn tươi cười: “Là người nuôi lớn ba, thì cụ nội có công lao rất lớn, nếu không cũng sẽ có Hạo Hạo. Cho nên chúng ta trở về gặp cụ nội đi. Hạo Hạo muốn thăm cụ nội”.

Giản Nhụy Ái sững sốt vì lời giải thích của Giản Tử Hạo, mỉm cười bất đắc dĩ nhìn ba con bọn họ người trắng người đen tiến công. Coi như có ý chí hơn nữa, cũng sẽ bị công kích cho mềm yếu “Hay lắm. Thật là không chịu nổi các người mà.”

Đơn Triết Hạo và Giản Tử Hạo vỗ tay, bày tỏ bọn họ đã đạt được mục đích chung

“Ăn cơm nhanh lên một chút rồi chút nữa chúng ta sẽ đi.”

.

Nhà họ Đơn cứ như ong vỡ tổ, bà nội nghe Đơn Triết Hạo nói Giản Nhụy Ái còn sống, sẽ tới thăm mình liền vui mừng quên hết tất cả.

Sớm đã mặc quần áo chỉnh tề, trong lòng thấp thỏm và lo lắng, đối với Giản Nhụy Ái thì bà ấy náy không thể diễn tả bằng ngôn từ với Giản Nhụy Ái. Biết cô còn sống khiến bà vô cùng vui vẻ.

Bà đã lo lắng mấy năm nay, rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, cũng không cần ẩn núp ở nơi không có ai rồi len lén lau nước mắt nữa.

“Thiên Nhi, chọn cho bà nội chút quần áo được không?” Bà nội hồi hộp hỏi, bà muốn mình xinh đẹp một chút, nếu không sẽ làm cho Giản Nhụy Ái sợ.

“Bà nội, để cháu xem một chút.” Vương Thiên Như cố ý chạy một vòng bên cạnh bà nội, vẻ mặt khoa trương hào hứng : “Oa! Đây là mỹ nữ tới từ nơi nào vậy? Thật là xinh đẹp.”

“Thiên Nhi, không được nói năng lung tung, nếu không bà nội quát con đó.” Bà nội cố ý vừa cười vừa đưa bàn tay lên, đã là phụ nữ có ai không thích được người khác khen mình xinh đẹp cơ chứ.

Dì Ngọc cũng rất vui vẻ, cô chủ nhỏ nhà họ Đơn không qua đời, mà đang trở về nhà họ Đơn, chuyện này làm cho mọi người từ lớn đến nhỏ trong nhà họ Đơn vui vẻ đến phát rồ.

Lúc bình thường, Giản Nhụy Ái đối đãi với người giúp việc trong nhà họ Đơn vô cùng tốt, thế nhưng lại chết ngoài ý muốn, khiến dì Ngọc cũng đau lòng thật lâu, “Đúng vậy, mặc kệ lão phu nhân có như thế nào? Phu nhân cũng sẽ không chê mà.”

“Cái này.” Bà nội suy nghĩ một chút cũng đúng, Giản Nhụy Ái là một người lương thiện, hơn nữa nghe nói còn dẫn theo cháu trai của bà trở về. Điều đó làm cho bà vô cùng mong đợi “Đúng rồi, bà đã nói người quét dọn lại phòng ốc một chút chưa nhỉ? Phòng trẻ cũng phải sắp xếp đẹp để một chút, còn các món cơm trưa chuẩn bị xong chưa? Dì Ngọc phải chuẩn bị nhiều món Tiểu Nhụy thích ăn.”

“Có, lão phu nhân cứ yên tâm, tôi đã chuẩn bị mọi thứ xong cả rồi, sẽ chờ cậu chủ và cô chủ về, còn có tiểu thiếu gia nữa.” Dì Ngọc nhẩn nại cười nói.

Vương Thiên Như có chút khó hiểu nhìn hai người, có thể thấy Giản Nhụy Ái quan trọng với bọn họ như thế nào, cố ý làm nũng nói: “Bà nội, có phải bà đã hết yêu con rồi phải không?”

Bà nội kinh ngạc nhìn vẻ mặt buồn buồn của Vương Thiên Như, mới bình tĩnh hiểu ra “Thật xin lỗi Thiên Nhi, hôm nay bà nội thật vui mừng, vợ của Hạo không chết và đã quay về, bà nội có thể buông xuống áy náy tự trách mấy năm qua”

Vương Thiên Như mỉm cười, sau đó ôm lấy cổ bà nội, “Bà nội, cháu không dễ giận như thế, cháu chỉ trêu chọc bà một chút, cháu dâu của bà nội đã về, cháu sẽ vui mừng thay cho bà nội, hơn nữa Đơn Triết Hạo cũng không cần ủ rũ trưng mặt thối ra nữa.”

Bà nội vỗ vỗ cánh tay Vương Thiên Như, bà đã thật sự coi Vương Thiên Như là cháu mình, có một đứa cháu vui vẻ, đùa giỡn với bà giúp cho ba trẻ ra rất nhiều, “Chỉ có cháu là không ai bằng.”

“Đó là lời nói cháu muốn nghe nhất, cháu sẽ luôn cười nói bên bà nội? Bà nói có phải không ạ? ” Vương Thiên Như hài lòng, vui mừng nói.

“Ha ha. Đúng vậy, cho cháu ở đây, nhà họ Đơn sẽ rất náo nhiệt, bà nội cũng vui vẻ!” Bà nội nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của Vương Thiên Như, vui vẻ cười to.

“Nếu đúng là bà nội vui vẻ như lời nói vậy, cháu sẽ không trở về Mĩ nữa, cháu muốn ngày ngày được ở bên cạnh bà nội.” Vương Thiển Như vui vẻ cười nói.

Thật ra thì, Vương Thiển Như đã biết Giản Nhụy Ái rời khỏi Cụ Duệ Tường để trở về bên cạnh Đơn Triết Hạo, đồng thời cũng sẽ tạo cơ hội cho cô. Câu ca dao nam đuổi theo nữ ngăn cách một ngọn núi, nữ đuổi theo nam ngăn cách một thành cát, cứ như vậy sẽ là một hạt cát rất mỏng, Vương Thiển Như – Cô nhất định sẽ cào rách.

Cô quyết định sẽ ở lại trong nước lâu hơn, cũng có thể theo đuổi hạnh phúc của mình!

Bà nội già rồi, cũng thích trong nhà náo nhiệt hơn, có mấy người con, người cháu vui đùa với bà, bà thật sự ước gì Vương Thiển Như vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh mình “Được, được, chỉ cần cháu không ghét bỏ và buồn bực bà nội này đã già là được.”

“Ai nói ở chung với bà nội sẽ làm con buồn bực, con thật sự không muốn rời khỏi bà.” Vương Thiển Như cầm quả đu đủ giơ lên.

Động tác đó càng khiến bà nội vui vẻ cười ha ha.

Đơn Triết Hạo lái Bentley vào biệt thự nhà họ Đơn, ánh mắt Giản Tử Hạo tỏa sáng, vui vẻ nói: “Mẹ, nhà của ba thật là to, thật là đẹp.”

“Đây không phải chỉ là nhà của ba mà còn là nhà của mẹ và Hạo Hạo.”

“Có thật không? Sau này ngôi nhà này là ngôi nhà của Hạo Hạo sao?” Giản Tử Hạo giật mình chỉ mình, từ nhỏ cũng như từng phải sống khổ, nhưng cũng không được ở trong biệt thự sang trọng như thế, quả thật nó giống như một tòa lâu đài trong truyện thiếu nhi.

Đơn Triết Hạo rất nhẫn nại với Giản Tử Hạo, vì đó là kết tinh tình yêu của anh và Giản Nhụy Ái “Đúng, chúng ta vào nhanh một chút, bà nội cũng chờ đã lâu.”

“Hạo!” Giản Nhụy Ái cứng ngắc đứng ở cửa lớn nhà họ Đơn, cô nhát gan không dám đi vào, không dám đi đối mặt với bà nội, cũng không biết sẽ làm gì trước mặt bà?

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái, nụ cười trên môi không dứt, nắm lấy cánh tay của cô, “Đi thôi! Không cần vội vàng, bà nội sẽ không trách em.”

Nói xong, lập tức dắt tay của cô đi vào, “Bà nội, chúng cháu đã trở lại.”

Bà nội đang đùa giỡn với Vương Thiển Như, giây phút nghiêng đầu nhìn thấy Giản Nhụy Ái, giống như tạm ngừng xuống, hốc mắt có một dòng suối nóng ứa ra.

Bà đứng dậy, nện những bước chân nặng nề xuống mặt đất.

180. Chương 180: Mùi Thơm Của Trà Sữa

Giản Nhụy Ái nhìn mái tóc bạc phơ của bà nội, tất cả nhớ nhung, tự trách cũng hóa thành nước mắt, chạy như bay đến bên cạnh và quỳ gối dưới chân của bà.

Cô không kìm chế được tiếng khóc thút thít, “Thật xin lỗi, cháu thật xin lỗi bà.”

Bà nội vội vàng kéo Giản Nhụy Ái lên, những giọt nước mắt cũng bắt đầu chảy ra, “Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi.”

Bàn tay của bà ru run vuốt ve gương mặt của Giản Nhụy Ái, nhìn cơ thể dường như gầy đi rất nhiều của cô, xem ra ở bên ngoài chịu không ít khó khăn, điều này làm cho bà rất đau lòng, nhìn gương mặt của cô mãi không dời đi đâu được.

Nắm lấy cánh tay của Giản Nhụy Ái, mãi không buông ra, năm năm rồi, đã năm năm bọn họ không gặp mặt, quá nhiều nhớ nhung nên khi gặp lại nhau cũng không biết phải nói như thế nào?

Chỉ có thể đưa ánh mắt nhìn nhau!

Nước mắt không ngừng chảy trên khuôn mặt Giản Nhụy Ái, nghẹn ngào hỏi “Bà nội, trong khoảng thời gian này bà sống như thế?”

“Ồn lắm. Bà nội chỉ còn là một bộ xương, cuộc sống như thế cũng đã không sao rồi.” Bà nội lau nước mắt trên mặt Giản Nhụy Ái, trong lòng quá nhiều cảm xúc không bỏ được

Giản Nhụy Ái nghĩ đến chuyện gì đó, xoay người kéo Giản Tử Hạo đứng bên cạnh Đơn Triết Hạo qua, nói: “Hạo Hạo, nhanh đến gọi cụ nội đi.”

Ánh mắt Giản Tử Hạo nhìn bà nội mấy lần, khom lưng chín mươi độ khế lên tiếng: “Cụ nội, cháu chào cụ!”

Bà nội cúi đầu nhìn đứa bé cao chừng một mét, quần áo đơn giản, là một đứa bé vô cùng điển trai. Cậu chính là chất của bà, điều đó làm bà kích động ngồi xổm xuống, ngắm nhìn gương mặt của Giản Tử Hạo.

“Giỏi lắm. Thật là ngoan!”

Giản Tử Hạo khéo léo đưa bà tay nhỏ bé lau khô những giọt nước mắt trên mặt bà nội, “Cụ nội, đừng khóc, người thân gặp nhau nên vui mừng mới đúng.”

Bà nội ngớ ngẩn, ngẩn đầu nhìn Giản Nhụy Ái, nghiêng đầu nhìn Giản Tử Hạo, thật là một đứa bé khéo léo lại thông minh, dáng vẻ lại giống như Đơn Triết Hạo năm xưa, thật đúng là cha nào con nấy, “Hạo Hạo nói đúng, cụ nội không khóc, mẹ cháu cũng không khóc, chúng ta đều phải cười, về sau chúng ta có thể ngày ngày ở chung một chỗ.”

“Vẫn là bà nội thông minh hơn chứ không có ngu ngốc và đơn thuần giống mẹ cháu.”

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng của ‘người lớn nhỏ’, đã làm cho mọi người cười to. Giản Nhụy Ái hiểu con trai của cô đã đem danh dự của cô đi lấy lòng người khác rồi.

Cô bắt đầu đi đứng lấy mu bàn tay xoa xoa nước mắt trên mặt, có thể trở về nhà họ Đơn cô đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

Dì Ngọc đứng ở bên cạnh, lặng lẽ lau nước mắt, nhìn tiểu thiếu gia thông minh như vậy, cũng vui mừng cười: “Phu nhân vừa mới trở về, hơn nữa bà chủ không thể thật đứng lâu, mọi người hãy ngồi xuống sofa nói chuyện đi.”

Giản Nhụy Ái thút thít nghiêng đầu nhìn dì Ngọc, “Dì Ngọc.” Vùi đầu vào người người của bà .

“Được rồi, phu nhân trở về thật là quá tốt, lão phu nhân không nên ngày ngày cau mày khổ mặt, rốt cuộc cả nhà họ Đơn sau cơn mưa trời lại sáng.”

“Cám ơn người đã thay con chăm sóc cho bà nội thật tốt.” Dì Ngọc tận chức tận trách với nhà họ Đơn, hơn nữa cũng đối xử với cô vô cùng tốt.

Dì Ngọc buông Giản Nhụy Ái ra, “Chăm sóc bà nội là trách nhiệm của dì Ngọc, các người ngồi xuống đi, dì Ngọc sẽ rót nước cho mọi người.”

“Dạ!” Giản Nhụy Ái đưa ánh mắt dõi theo dì Ngọc.

Đột nhiên Giản Nhụy Ái bị một cô gái kéo, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc, không phải là tiểu thư trước kia đi cùng Hạo đó sao, “Còn nhớ tôi không? Tôi là người bị Đơn Triết Hạo ném đi, cô còn giúp tôi, tôi chính là Vương Thiển Như.”

Giản Nhụy Ái thích một cô gái hoạt bát, thấy cô nhiệt tình như vậy, sắc mặt lúng túng kéo ra nụ cười, “Xin chào, tiểu thư Vương!”

“Không cần khách khí như thế, tôi cũng là cháu gái của bà nội, không đúng, là cháu gái của bạn bà nội, nhưng mà tôi lại cứ như bạn bè của bà.”

“Ách!” Trên mặt Giản Nhụy Ái có chút kinh ngạc chăm chú nhìn vẻ mặt của Vương Thiển Như, không giấu được nụ cười, cô vừa khóc lại vừa cười giống như kẻ điên “Dĩ nhiên, chúng ta nhất định là bạn bè.”

Vương Thiển Như nghe được đến mấy câu này, nụ cười càng thêm rực rỡ, khiến Giản Nhụy Ái rợn cả tóc gáy.

“Chúng ta là bạn bè, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?”

“Ừ, có thể, nếu như cần tôi giúp gì thì cứ lên tiếng.”

“Là thế này. Hiện tại cô và Đơn Triết Hạo đã ở lại bên nhau, như vậy Cụ Duệ Tường?”

Vương Thiển Như biết họ ở chung một chỗ, nên mới hỏi ra những gì mình dấu trong lòng, dù sao cũng có liên quan đến hạnh phúc của cô.

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Vương Thiển Như, đúng là cô gái đáng đánh đòn, vẻ mặt điển trai giờ đây đã cứng ngắc, anh lạnh lùng nói: “Vương Thiển Như, cô thật là nhiều chuyện.”

“Nói nhiều như vậy sao, rõ ràng hỏi có mấy câu, thật là đàn ông khó tính.” Vương Thiển Như khinh thường bĩu môi, ánh mắt hoàn toàn chiếu thẳng vào người Đơn Triết Hạo, trong đôi mắt mang theo chút khinh miệt, “Nhụy Ái, cô nói nhanh lên, hiện tại Cụ Duệ Tường ra sao rồi?”

“Vương Thiển Như, cô còn hỏi?” Gương mặt Đơn Triết Hạo càng ngày càng lạnh lẽo, quắc mắt trừng mi hàm hừ.

Nhưng chỉ cần một tiếng thét của Đơn Triết Hạo, thì cũng chẳng hề có chút lực sát thương đối với người sát -Vương Thiển Như.

“Đơn Triết Hạo, tôi không có nói chuyện với anh, anh dài dòng như thế làm gì chứ. Hay là anh sợ Giản Nhụy Ái yêu anh Tường, cảm giác mình thua anh Tường.”

“Vương Thiển Như.” Trên trán Đơn Triết Hạo nổi đầy gân , lời nói chưa mở miệng, liền bị bà nội cắt đứt.

Bà nội đắm chìm không khí vui vẻ vì được gặp lại Giản Nhụy Ái, cũng không chịu im lặng, “Được rồi, hai người các cháu không cần nói đi nói lại, từng người một nói đi.”

Giản Nhụy Ái nghe người khác nhắc tới Cụ Duệ Tường cũng không thoải mái. Chỉ có điều, hiện tại cô không thể làm gì khác ngoài việc cố gắng khắc chế cảm xúc phức tạp trong lòng mình.

“Tôi và Cụ Duệ Tường đã ly hôn, anh ấy nên về nhà anh ấy.”

Đơn Triết Hạo kinh ngạc, anh không đoán được Giản Nhụy Ái sẽ trả lời thẳng vấn đề này. Chẳng lẽ Giản Nhụy Ái đã bỏ qua tất cả, anh càng thêm hứng phấn.

“Cám ơn, Nhụy Ái.” héch lỗ mũi lên, hừ lạnh với Đơn Triết Hạo, cư nhiên bọn họ ở chung một chỗ, hiện tại là thời điểm Cụ Duệ Tường cô độc nhất, khi người ta mềm lòng nhất là lúc dễ tấn công nhất

Vương Thiển Như tươi cười, vỗ vỗ cánh tay bà nội: “Bà nội, con muốn đi ra ngoài, không cần chờ con về ăn cơm, hẹn gặp lại.” Nói dứt lời liền vui vẻ chạy đi.

“Này!” Bà nội muốn gọi cô, nhưng Vương Thiển Như đã bỏ chạy không còn bóng dáng, nha đầu này chính là người không dấu được chuyện gì trong lòng cả.

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày nhìn bóng dáng vừa rời đi, lạnh lùng nói: “Được rồi, không cần lo cho cô ấy, một cô gái điên điên khùng khùng.”

Anh kéo tay Giản Nhụy Ái, nhìn thấy ánh mắt cô có một chút ảm đạm nho nhỏ khiến cõi lòng anh khẽ đau đớn.

“Hạo, con phải để ý đến nó nhiều hơn, dù sao nó cũng là chị của cháu.” Bà nội kéo Giản Tử Hạo và Giản Nhụy Ái ra, trong ánh mắt đều là nụ cười hạnh phúc, “Tiểu Nhụy, Hạo Hạo, chúng ta tới nói chuyện đi, bà nội muốn trò chuyện với hai người.”

“Lão phu nhân, nước đây.” Dì Ngọc đưa thức uống tới “Phu nhân, đây là trà sữa, cô nhìn thử xem có uống được không?”

Giản Nhụy Ái nghe lời của dì Ngọc nói, cúi đầu nhìn tách trà sữa nóng hổi, trong lòng tràn đầy cảm động, không ngờ cô đã rời đi nhiều năm như vậy, bà vẫn còn nhớ cô thích uống trà sữa.

“Dì Ngọc, cảm ơn dì.” Giản Nhụy Ái bưng tách trà sữa lên, hít một ngụm, mùi thơm thật là nhẹ, vị vô cùng tốt, trà sữa cũng có thể nấu ngon như thế..., trên mặt lan tỏa nụ cười vô cùng hạnh phúc, “Dì Ngọc, trà sữa thật ngon.”

“Uống ngon thì uống nhiều một chút.” Dì Ngọc nhìn nét mặt của Giản Nhụy Ái, giống như cũng bị lấy niềm vui vậy. “Tôi lui xuống đây, các người cứ trò chuyện vui vẻ.”

Ba người hạnh phúc trò chuyện. Giản Nhụy Ái và Giản Tử Hạo ở lại nhà họ Đơn cùng với bà nội. Giản Tử Hạo trò chuyện rất nhiệt tình với bà nội. Hai người chuyện nói mãi không ngừng

181. Chương 181: Người Đàn Ông Tinh Lực Dồi Dào

Ba người hạnh phúc trò chuyện. Giản Nhụy Ái và Giản Tử Hạo ở lại nhà họ Đơn cùng với bà nội. Giản Tử Hạo trò chuyện rất nhiệt tình với bà nội. Hai người chuyện nói mãi không ngừng

Giản Nhụy Ái không biết từ lúc nào Giản Tử Hạo cũng có nhiều chuyện như thế, nói chuyện mãi không hết. Cô ở nhà họ Đơn trải qua cuộc sống không buồn không lo: cùng chăm hoa với bà nội, nói chuyện phiếm, đưa Giản Tử Hạo đi học..

Cô ngồi tựa và thành giường, toàn thân đau nhức. Đơn Triết Hạo là người đàn ông tinh lực dồi dào. Ngày hôm qua thiếu chút nữa anh đã làm cô hít thở không thông. Cho đến lần thứ ba, Giản Nhụy Ái mới mệt mỗi ngã lưng xuống giường.

Đơn Triết Hạo căn bản là không có muốn bỏ qua. Thật sự không chịu nổi. Trời tối tối cô muốn nói rõ với anh

Anh mới lo được lo mất nói: “Đúng nga. Còn có ngày mai.”

Lúc cô nghe những lời này thật sự muốn té xỉu ngay.

Đơn Triết Hạo sửa sang lại quần áo, nghiêng đầu nhìn Giản Nhụy Ái đang hé mắt nhìn mình. Anh đi đến cúi người đặt một nụ hôn lên trán của cô. “Sao lại quay lại, nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Hạo. Em nghĩ nên đến công ty cùng với anh.” Giản Nhụy Ái đưa tay sờ gò má anh tuần của anh. Đơn Triết Hạo khác hẳn với những người con trai có khuôn mặt đẹp trai khác. Cô không muốn rời khỏi anh, vĩnh viễn muốn trói anh ở bên mình.

Có lẽ. Chính mình cũng thật là người có khuynh hướng bá đạo

Đơn Triết Hạo không nghĩ đến Giản Nhụy Ái lại yêu cầu như thế. Nhẹ nhàng ngậm vành tai của cô: “Vật nhỏ, vật nhỏ, em không biết tinh lực của đàn ông rất thịnh vượng vào buổi sáng sao. Hormone tăng vọt nhanh nhất.”

Anh cúi đầu nhìn người nằm trên giường không mặc quần áo, trần nửa thân trên, trên làn da trắng nõn càng làm nổi bật chỗ đau tây anh gieo trồng ngày hôm qua.

Đưa mắt nhìn chiến tích còn lưu lại, Đơn Triết Hạo cực kỳ vui vẻ.

“A.” Giản Nhụy Ái sợ hãi kêu lên, lo lắng kéo chăn đắp lên thân thể của mình. Ngẩng đầu lên thì cửa đã được đóng lại. Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn cánh cửa đang đóng, không khí vẫn lưu lại mùi vị quen thuộc của Đơn Triết Hạo.

“Cho em thời gian mười phút. Còn không chịu ra là anh lái xe đi đó.” Khóe miệng của Đơn Triết Hạo cong lên một nụ cười. Có thể bắt nạt Giản Nhụy Ái, nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô thì anh cảm thấy rất vui vẻ.

‘Mười phút’. Giản Nhụy Ái theo quán tính nghiêng đầu nhìn đồng hồ báo thức. Qua hai phút, vội vàng rời giường, vọt vào phòng tắm đánh răng chuẩn bị thật nhanh.

Lầu dưới, bà nội và Giản Tử Hạo đang nói chuyện phiếm.

“Hạo Hạo. Mới vừa trở về nước có hòa nhập được với bạn học mới không?”

“Cụ nội, các bạn học trong lớp của con rất lễ phép. Cũng đối xử rất tốt với con, con rất thích đọc sách. Tương lai sẽ cố gắng đi học để trở thành người hữu dụng, sẽ lợi hại hơn ba.” Giản Tử Hạo nắm chặt quả đấm, biểu đạt ước mơ vĩ đại của mình.

Nhìn Hạo Hạo tự tin như thế khiến bà nội cười thật to. “Hạo Hạo của chúng ta thật thông minh.” Bà thật sự rất cảm ơn Giản Nhụy Ái vì cô đã dạy dỗ con cháu nhà họ Đơn tốt đến vậy, có thể trở thành một người tài nhỏ của đất nước.

“Me.” Giản Tử Hạo mê mang ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, thấy bộ dạng nóng nảy của cô.

Giản Nhụy Ái nhìn hai người một già một trẻ. “Bà nội, con muốn đến công ty cùng Hạo. Không ăn điểm tâm.”

“Được. Cẩn thận một chút.” Bà nội nhìn Giản Nhụy Ái vội vàng rời đi không an lòng dặn dò.

“Dạ, thưa Bà nội.” Giản Nhụy Ái đã không còn thời gian để trò chuyện với bà nội nữa.

Cô thở hồng hộc chạy đến chỗ chiếc xe thể thao. Tài xế thay cô mở cửa xe, vội vàng ngồi lên xe. Cái trán hiện đầy mồ hôi rịn, xem ra qua mùa đông này cô đã mập ra rồi.

Đơn Triết Hạo nghiêng đầu nhìn cô gái thở hổn hển, giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, không vui nói: “Tối trễ.”

“Em. Em đã cố hết sức rồi.” Giản Nhụy Ái nói chuyện cũng thở không ra hơi, vừa trả lời Đơn Triết Hạo vừa nuốt nước miếng nên bị sặc. “Khụ khụ.”

“Em chưa ăn điểm tâm à.” Đưa tay cầm lấy nước tài xế đưa đến. “Uống chút sẽ thoải mái hơn.”

Giản Nhụy Ái uống chút nước, ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, luôn miệng nói ăn rồi. Cô nhìn chăm chăm anh, nói mát vài câu với người đàn ông trước mặt. Cũng không biết người nào đã làm cô sặc.

Khi cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài mới phát hiện xe không đi về phía công ty, chẳng lẽ bọn họ đã dời trụ sở công ty rồi.

Đơn Triết Hạo đọc được sự nghi ngờ trong đôi mắt của cô. “Anh dẫn em đi đến một nơi khác.”

Xe từ từ lái về phía quán Nhân Ái. Khi Giản Nhụy Ái nhìn thấy ngôi nhà yêu quý của mình, cô kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo, không hiểu tại sao lúc làm việc mà anh lại đưa cô đến đây.

“Vào trong thôi, đã lâu em chưa nói chuyện với bọn họ rồi. Anh sẽ ở bên ngoài chờ em.”

Giản Nhụy Ái cảm động vì hành động của Đơn Triết Hạo, đến hốc mắt cũng đỏ lên. Đơn Triết Hạo đã biết đặt mình vào hoàn cảnh người khác, suy nghĩ vì người khác nên cô ôm lấy Đơn Triết Hạo. “Cảm ơn anh.”

“Đứa ngốc, có một chuyện này mà cũng khóc sao. Lau khô nước mắt đi nếu không Quyền Hàn nhìn thấy em khóc lại nói anh sẽ bắt nạt em.”

“Ghét. Chờ em trở về.” Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo nhìn nhau mấy giây sau đó vui vẻ xuống xe.

Tài xế nhìn Đơn Triết Hạo nhắm mắt lại. Cũng không có nói gì cũng dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Khi Giản Nhụy Ái đi đến cửa quán Nhân Ái, đã nhìn thấy Trác Đan Tinh đang quét sàn nhà. Tóc bím đuôi gà, vóc dáng mảnh mai nhìn mãi cũng không nhìn ra là phụ nữ đã sinh con. Nhìn lại bản thân mình có chút mập lên sau khi sinh hơn nửa mấy ngày qua bà nội lại mua đủ loại cao sơn mỹ vị bồi bổ cho cô. Xem ra trở về ăn ít một chút mới được.

“Đan Tinh.” Giản Nhụy Ái nhìn bóng lưng quen thuộc lập tức mỉm cười tươi. Vui mừng lớn tiếng gọi.

Trác Đan Tinh nghe đến giọng nói của Giản Nhụy Ái vội vàng quay đầu lại. Tươi cười lôi kéo cánh tay Giản Nhụy Ái, vui mừng cười nói: “Tiểu Nhụy! Nghe nói cậu và Đơn Triết Hạo đã quay lại bên nhau. Chúc mừng hai người!”

“Đúng vậy. Cảm ơn Đan Tinh.”

“Tự nhiên cứ quay lại với nhau, cũng không biết chúng tớ đã đạt trình độ nào rồi?” Trác Đan Tinh bĩu môi, giả vờ tức giận nói qua.

Giản Nhụy Ái le lưỡi một cái, lôi kéo cánh tay cô lắc lắc. “Chị Đan Tinh. Chị Trác. Không nên tức giận, thật ra thì em vẫn nhớ và muốn đến thăm các người. Dù sao hai người cũng là người thân của em nên khẳng định không thể chạy loạn.”

“Được, cô trọng sắc khinh bạn. Có Đơn Triết Hạo rồi khẳng định sẽ đem mọi người để ra sau gáy. Ngày ngày cùng anh ta sống cảnh thần tiên tùy ý.”

“Ai u. Nghe đã cảm thấy chua xót rồi. Có người ghen kìa.” Giản Nhụy Ái chỉ vào cái miệng nhỏ nhắn của Đan Tinh, cố ý nói lái qua chuyện khác.

“Đâu có, làm sao tớ lại là người không có đạo lý như thế. Nhưng Nhụy Ái à, cậu trở về bên cạnh Đơn Triết Hạo thế thì Cụ Duệ Tường kia phải làm thế nào đây?”

Ánh mắt Giản Nhụy Ái trở nên ảm đạm, mỗi lần nhắc tới tên của Cụ Duệ Tường thì cô lại thấy có lỗi với anh. “Anh ấy nói chỉ coi tớ như một người em gái, tình cảm dành cho tớ cũng chỉ là tình cảm dành cho người em gái. Cho nên chúng tớ sẽ ly hôn.”

“Thật không?” Trác Đan Tinh hoài nghi nhìn Giản Nhụy Ái. Cô sẽ không lừa gạt mình. Nhưng cô cũng không tin tưởng lời nói Cụ Duệ Tường, nếu không có tình cảm thì sao có thể hết lòng giúp đỡ Giản Nhụy Ái như thế. Làm sao có thể không có ý gì với Giản Nhụy Ái được chứ

Quyền Hàn cũng đã từng nói chỉ xem cô là một người em gái nhưng yên lặng quan tâm và dành tình cảm cho cô hơn hai mươi năm qua. Loại tình cảm này làm sao lại lý giải đơn giản là anh trai – em gái

“Đúng vậy.” Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn người bên trong quán Nhân Ái. Cơ hồ đều là người xa lạ. Xem ra thời gian đã thay đổi rất nhiều thứ, mọi người đổi công việc rồi. “Anh Quyền Hàn đâu?”

182. Chương 182: Đơn Triết Hạo Dựng Tâm Lo Lắng

“Đúng vậy.” Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn người bên trong quán Nhân Ái. Cơ hồ đều là người xa lạ. Xem ra thời gian đã thay đổi rất nhiều thứ, mọi người đổi công việc rồi. “Anh Quyền Hàn đâu?”

Trác Đan Tinh cười, “Quyền Hàn dẫn Tư Tư đi nhà trẻ rồi.”

“Cái gì? Khi nào thì anh ấy trở về?” Giản Nhụy Ái có chút không vui.

Trác Đan Tinh nhìn ánh mắt không vui của Giản Nhụy Ái cũng biết mục đích Giản Nhụy Ái tới đây chính là vì Quyền Hàn. Cô cũng muốn bảo tí anh ấy sẽ trở về, đợi một chút nhưng không biết vì sao lại không nói ra?

Có lẽ do quỷ thần xui khiến, Trác Đan Tinh lại nói dối, “Có thể anh ấy không về nhanh được, hôm nay trường Tư Tư có việc... nếu không tớ sẽ gọi điện thoại cho anh Quyền Hàn, để anh ấy đừng tham gia nữa mà trở về?”

“Đan Tinh, không cần phải gọi điện thoại như thế đâu, tớ tìm anh ấy cũng không có chuyện gì. Anh Quyền Hàn cũng rất bận mà.” Giản Nhụy Ái vội vàng nói.

Trác Đan Tinh gật đầu một cái, nắm chặt cây chổi trong tay, dù bên ngoài vẫn cười nhưng trong lòng không vui “Vậy tớ sẽ không gọi anh ấy về, thôi thì lại đây ngồi đi!”

“Không cần đâu Đan Tinh. Cậu bạn như thế rồi thì tớ cũng không muốn làm phiền, tớ chỉ muốn hỏi một chút chuyện ngày đó Quyền Hàn bị người ta bắt cóc, sau đó thì trở về như thế nào?”

Trác Đan Tinh hiển nhiên không biết Giản Nhụy Ái hỏi cái này vì vấn đề gì, kinh ngạc mấy phần, “Đơn Triết Hạo không có nói với cậu sao?”

“Đơn Triết Hạo nói gì?” Giản Nhụy Ái bị Trác Đan Tinh làm cho hồ đồ, anh ấy nên nói gì với cô?

“Không có gì, không có gì. . . .” Trác Đan Tinh lúng túng lắc đầu một cái, cô không ngờ Đơn Triết Hạo lại giấu giếm Giản Nhụy Ái như thế

Lần này thật là không có chút cảm giác thành tựu rồi!

Càng ngày Giản Nhụy Ái càng cảm thấy Trác Đan Tinh đối với cô như người xa lạ, hai người ở bên cạnh nhau không còn vui vẻ hòa thuận như trước kia, ngược lại có cảm giác xa cách, chẳng lẽ là cô suy nghĩ quá nhiều?

Nhưng trực giác cô cảm nhận được lời nói của Trác Đan Tinh còn chưa hết, “Đan Tinh, nói đi!”

Trác Đan Tinh nhìn thấy vẻ mặt như kẻ gậy sự của Giản Nhụy Ái, cũng cảm thấy mình trốn không thoát.

“Nhụy Ái, cậu lựa chọn quay về bên cạnh Đơn Triết Hạo là thật sự không sai lầm đó. Anh ta đã vì cậu mà làm rất nhiều chuyện, khiến cho anh Quyền Hàn cũng phải thay đổi cách nhìn về anh ta. Ngày đó Quyền Hàn bị bắt, thật ra thì là Đơn Triết Hạo mời chúng mình đi diễn trò, anh ta muốn để cho cậu trở về bên cạnh anh ấy, nhưng cậu phải tin tưởng tớ và Quyền Hàn, chúng tớ cũng hi vọng cậu có thể hạnh phúc, mới đồng ý giúp đỡ Đơn Triết Hạo.”

Giống như sét đánh bên tai, làm cho người ta không cách nào tin nổi, Quyền Hàn căn bản cũng không bị Đơn Triết Hạo bắt cóc, mà là anh ấy cam tâm tình nguyện, anh và Đơn Triết Hạo đã dựng nên màn kịch kia

Trong lòng cô có chút khó chịu, không thể tiếp thu được chuyện này, dù sao bọn họ cũng là cùng nhau lừa gạt mình, nhưng cô cũng ý thức được đều do bọn họ quan tâm mình, muốn bảo vệ mình khiến đôi mắt của cô tràn ngập nước mắt vì hạnh phúc.

“Cám ơn cậu đã suy nghĩ vì tớ.” Giản Nhụy Ái ôm lấy Trác Đan Tinh.

“Đứa ngốc, không có gì phải cảm ơn? Chúng ta là bạn bè.”

“Ừ, vĩnh viễn là bạn tốt.”

Giản Nhụy Ái nói lời tự biệt Trác Đan Tinh, vẫn không nhìn thấy Quyền Hàn trở về nên chỉ có thể hẹn lại lần sau. Đi lên xe, trong khoảnh khắc nhìn thấy Đơn Triết Hạo, đầu óc cô lại vang lên câu nói của Trác Đan Tinh, mới biết được Hạo đã đối xử với cô tốt đến thế nào, cô rất cảm động không biết phải nói sao.

Cô nhắm hai mắt lại, hô hấp đều đều, cũng biết Đơn Triết Hạo ngủ, ra hiệu tài xế có thể đi, cô cứ say mê ngắm khuôn mặt đang ngủ của anh.

Tại sao một người đàn ông có thể đẹp trai như vậy ?. Lúc ông trời chế tạo anh ấy có phải cũng vô cùng yêu thích anh không? Cho nên mới để anh ta tinh xảo và hoàn hảo đến như thế, dường như hoàn toàn bất đồng với người khác.

Bất tri bất giác ngắm anh đến ngẩn người, chỉ cần lẳng lặng nhìn anh như thế cũng khiến Giản Nhụy Ái cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Nước miếng chảy xuống vì thấy anh là tuyệt phẩm phải không ?” Đơn Triết Hạo chỉ nhắm mắt lại chứ không ngủ, anh có thể cảm nhận được Giản Nhụy Ái đang chăm chú nhìn mình.

Giản Nhụy Ái muốn sờ gương mặt của anh lại thấy anh mở mắt, vội rút tay về, ho khan mấy tiếng, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Cố ý chuyển hướng lời nói của Đơn Triết Hạo, “Hiện tại thật không tệ!”

Đơn Triết Hạo mỉm cười, hạ mắt nhìn Giản Nhụy Ái, “Bầu trời đều là mây đen, nơi nào thời tiết tốt?”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngẩng đầu nhìn trời vô ích, nhìn bầu trời xanh đậm, bỗng tỉnh hiểu ra mình bị lừa, quay đầu mím môi nhìn Đơn Triết Hạo, “Anh lừa em. . . .”

Cô giận dỗi dùng ngón tay chỉ vào Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo đưa tay cầm tay của cô, đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô, đưa tay kéo bả vai của cô lại, để cho đầu của cô dựa vào bả vai mình.

Hai người dựa đầu vào nhau, ấm áp và hạnh phúc như vậy .

Gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng vì hạnh phúc, dựa giỡn với bàn tay Đơn Triết Hạo, “Tay của anh gấp đôi tay em.”

Hai cái tay nắm chặt, bàn tay to lớn nắm hơi mạnh, nắm chặt bàn tay nhẵn nhụi mảnh khảnh của cô.

“Tay của anh to để có thể bảo vệ em.”

Lời nói buồn nôn thoát ra khỏi miệng của Đơn Triết Hạo nhưng cô không ghê tởm mà là cảm động, hốc mắt Giản Nhụy Ái tràn ngập nước mắt, đầu cô dựa thật gần vào lồng ngực Đơn Triết Hạo.

Trong lòng yên lặng thê, đời này cô sẽ không rời xa Đơn Triết Hạo, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì cô vẫn muốn ở bên cạnh anh

Tòa nhà của tập đoàn Đan Thị cao 100 tầng, đứng nghiêm ở trung tâm thành phố, nhìn tòa nhà cao tầng kia, nhất thời Giản Nhụy Ái có chút chần chừ, dù sao ở nơi này các nhân viên trong kia cũng tưởng cô gặp chuyện không may mà qua đời. Bây giờ cô lại xuất hiện ở tập đoàn Đan Thị, nhất định sẽ khiến càng nhiều người tò mò và nói ra nói vào.

“Thế nào ? Không vào được à?” Đơn Triết Hạo thấy cô dừng lại nên nói với cô.

Bởi vì để cùng với cô đi thăm lại quán Nhân Ái, nên lịch trình của anh đã bị thay đổi, hội nghị quan trọng cũng đã bị lui lại hai giờ, nên anh không thể lãng phí thời gian, liền nắm tay của cô đi vào.

Mới vừa đi vào cửa, các nhân viên kinh ngạc nhìn Giản Nhụy Ái, ánh mắt họ cứ trừng trừng không thể tưởng tượng nổi nhìn theo bước đi của Giản Nhụy Ái.

Người không biết hoặc là người mạnh dạn mới dám bàn luận về Giản Nhụy Ái ở trước mặt Đơn Triết Hạo,.

“Ai, cậu xem, cô gái kia không phải là Giản Nhụy Ái sao?” Một cô gái lôi kéo bạn cùng phòng hỏi, hoàn toàn không dám tin tưởng vào mắt mình.

“Là cô ấy sao? Hình như chỉ giống nhau thôi? Nhưng cô ấy cũng rất xinh đẹp”

“Không phải, nếu như không phải như thế, tại sao được ở bên cạnh tổng giám đốc Đơn? Cậu không biết từ lúc tổng giám đốc Đơn hay tin Giản Nhụy Ái rời đi, cũng chưa từng chạm qua bất cứ cô gái nào khác. Làm sao có thể lầm Giản Nhụy Ái với những cô gái khác chứ?”

Nghe âm thanh xì xào bàn tán, Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Đơn Triết Hạo, thấy anh không có nửa điểm phản ứng, chẳng lẽ anh tức đến ngu rồi, không ngờ anh chung thủy với cô như thế

“Mọi người nghe kỹ, cô ấy chính là bà chủ của Tập đoàn Đan Thị, là vợ của tôi – Giản Nhụy Ái!” Đơn Triết Hạo tuyên thệ, tựa như đang đứng trước mặt cha xứ, thần thánh nói Giản Nhụy Ái thuộc quyền sở hữu của mình.

Đúng, anh muốn nói cho toàn thế giới biết Giản Nhụy Ái là người con gái anh yêu.

Ông chủ đã lên tiếng, nhân viên cũng muốn phối hợp, cố gắng vỗ tay một tiếng, bày tỏ chúc mừng bọn họ.

Giản Nhụy Ái cúi đầu, gương mặt ửng hồng, tay khẽ giật giật vạt áo Đơn Triết Hạo, trên mặt người đàn ông cao lớn kia lại mím cười, giống như đóa hoa nở rộ, gần như vì sao chợt loé sáng trên bầu trời, khiến Giản Nhụy Ái cũng không dám nhìn thẳng.

Cô lâm vào trạng thái lơ mơ bởi cảm xúc trong lòng, cũng không biết Đơn Triết Hạo dẫn mình đến phòng làm việc thế nào, sau đó bỏ lại cô trong phòng còn anh vội đi họp.

183. Chương 183: Đau Lòng Bỏ Đơn Triết Hạo Ra

Đến khi Giản Nhụy Ái ở trong căn phòng dành riêng cho Tổng giám đốc mới lấy lại tinh thần, bỗng cười một tiếng, số lần cô cười trộm càng ngày càng nhiều, nếu để người ta nhìn thấy còn cho rằng cô là đứa ngốc.

Giản Nhụy Ái đi tới bàn làm việc cạnh cửa sổ sát đất, nhìn bàn làm việc chỉnh tề, kéo một cái ghế ra ngồi xuống, tưởng tượng đáng vẻ khi Đơn Triết Hạo làm việc, nhất định vô cùng đẹp trai, không phải người ta nói khi đàn ông nghiêm túc làm việc là khi họ điển trai nhất sao.

Nhưng cô lại thích nhìn Đơn Triết Hạo lúc lên xe hơn!

Nhìn quanh gian phòng lưu lại hơi thở của Đơn Triết Hạo, cô đã cảm thấy đặc biệt hạnh phúc, giống như trong lòng ăn mật đường. Nụ cười trên mặt cũng chưa từng dứt đoạn!

Cô đưa tay cầm lấy bút máy, nhìn thấy trên bàn bày hình mình và Đơn Triết Hạo, tấm hình cô cười vô cùng hạnh phúc, bởi vì người trong lòng cô thích nhất đang đứng bên cạnh cô.

Hình bên cạnh là một mình Đơn Triết Hạo, khoe miệng cô không khỏi cong lên, tay cầm khung ảnh lên, thay Đơn Triết Hạo vẽ thêm một chòm râu, trong nháy mắt gương mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo đã biết thành lão già.

Đơn Triết Hạo buồn cười như thế, chọc cho Giản Nhụy Ái cười ha ha, chợt nhớ ra đây là phòng làm việc của anh, đợi chút nữa anh sẽ để ý đến việc mình sửa ảnh của anh

Vội vàng lấy vải ướt tới lau lau chỗ vừa vẽ thêm lên khung ảnh, cô không có năng lực chống lại Đơn Triết Hạo.

Trong phòng làm việc của Đơn Triết Hạo không có gì để chơi, cô nhẹ nhàng đi tới phòng họp, thông qua tấm kính thủy tinh nhìn thấy Đơn Triết Hạo ngồi ở phía trên tập trung tinh thần nghe nhân viên báo cáo, thỉnh thoảng gật đầu, thỉnh thoảng cau mày.

Cả phòng làm việc anh là lớn nhất, một đôi mắt như chim ưng nhìn những người bên dưới hoặc là đang tỉ mỉ run sợ báo cáo hoặc là nghiêm túc nghe thuyết trình, mà anh chẳng có chút quan tâm nào cả.

Một nhân vật có tiền, có quyền như thế chính là người đàn ông yêu cô, cũng là người cô yêu.

Không biết vì sao? Cô lại có ý nghĩ muốn phá vỡ tấm thủy tinh ấy, đi đến ôm lấy Đơn Triết Hạo, nói cho anh biết cô cũng rất yêu anh.

Bỗng, phía sau vang lên tiếng gọi, làm cho Giản Nhụy Ái giật mình quay lại đã nhìn thấy Y Thiếu Thiên đứng đó.

“Cô Giản, có thể nói chuyện một chút không?”

Giản Nhụy Ái cắn môi khốn hoặc nhìn Y Thiếu Thiên, gật đầu một cái “Được!”

Hai người tới một quán cà phê, Y Thiếu Thiên gọi cho mình và cho Giản Nhụy Ái một tách cà phê Blue Mountain, ngay sau đó không gian liền lâm vào im lặng.

“Cô Giản, tôi mời cô tới nơi này, là muốn để cô vui vui ngồi đợi tổng giám đốc.” Y Thiếu Thiên đánh vỡ không khí yên tĩnh, trong giọng nói mang theo nhiều đau lòng thay cho Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái sững sờ, Y Thiếu Thiên bảo mình đến nơi đây là vì muốn mình vui vẻ đợi Đơn Triết Hạo sao, không ngờ Y Thiếu Thiên lại trung thành với Đơn Triết Hạo như thế, nhưng không cần anh ta nói, cô cũng sẽ làm như thế

Cô cầm tách cà phê lên uống một ngụm, “Tại sao anh lại nói với tôi điều này?”

“Tôi hiểu rõ Tổng giám đốc Đơn sẽ không nói những việc này với cô, theo tính cách của anh ấy, anh ấy sẽ không giải thích.”

Giản Nhụy Ái không tưởng tượng nổi nhìn Y Thiếu Thiên, không biết anh nói cái gì? Đơn Triết Hạo lại có việc gì cần phải giải thích với cô? Những lời này làm những tế bào trong cơ thể cô vô cùng lo lắng.

Cô kinh ngạc nói: “Hạo cần phải giải thích cái gì với tôi?”

Y Thiếu Thiên chăm chú nhìn Giản Nhụy Ái rồi lẳng lặng nói : ” Có lẽ cô không biết năm năm qua, anh ấy đã trải qua cuộc sống như thế nào. Nhưng cô phải biết, trên thế giới sẽ có một người ngu ngốc yêu cô.”

Giản Nhụy Ái ngớ ngẩn, đúng vậy, Đơn Triết Hạo không đề cập tới chuyện đó, mà cô cũng không hỏi, cánh môi giật giật nhưng không biết phải làm sao?

Y Thiếu Thiên tự do nói: ”Khi Đơn Triết Hạo nhìn thấy cô Không, phải nói là thể thân cô nằm ở lối đi bộ thì một khắc kia thế giới của anh ấy liền sụp đổ, cả ngày không ăn uống, cuộc sống u ám, thậm chí thiếu chút nữa đã tự sát, đều do bà nội dùng tánh mạng già của mình để kéo anh ấy trở lại và bắt anh phải bảo vệ tập đoàn.

Bà nội phải lấy tính mạng mình để thỏa hiệp với Tổng giám đốc Đơn, mới để cho anh bỏ đi ý định tự sát, thật ra thì cô có thể nhìn thấy rất nhiều vết sẹo mới có trên cơ thể của anh ấy, đó là dấu vết do anh ấy muốn tự sát để lại.

Vì bà nội nên anh ấy không tự sát nữa, mỗi ngày bức mình ở trong phòng làm việc, trở thành người máy không có máu không có thịt nên tập đoàn Đan Thị mới càng ngày càng phát triển.

Như vậy, mọi người cho là anh đã vượt qua nỗi đau mất cô nhưng năm năm qua, anh ấy không có một ngày nào thoát ra khỏi ám ảnh, chẳng có ngày nào anh ấy quên đi nỗi nhớ về cô, mỗi đêm anh ấy sẽ uống rượu cho thật say, rồi sẽ khóc thút thít.

Hơn nữa, anh ấy còn điên cuồng chơi trò chơi nguy hiểm như đua xe, chính là đang muốn phá hỏng cơ thể của mình, sau đó đi xuống mồ cùng cô.”

Giản Nhụy Ái khiếp sợ, trái tim cũng giống như vì Đơn Triết Hạo mà sắp rĩ máu, không nghĩ tới cô lại làm anh ấy tổn thương sâu sắc đến thế, nếu như khi đó anh thật. . . . như vậy cô sẽ áy náy cả đời, cô sẽ là tội nhân.

Có lẽ, năm ấy lựa chọn dùng dùng phương thức này rời đi, thật sự là sai lầm rồi.

“Cô Giản, tôi đã đi theo Tổng giám đốc Đơn nhiều năm, anh ấy là sư phụ của tôi cũng là ân nhân của tôi. Cho nên cô trở lại rồi cũng đừng rời xa tổng giám đốc Đơn nữa, cũng không cần gây gổ với anh ấy, lại càng đừng để anh ấy đau lòng, anh ấy thật sẽ không chịu nổi.”

Lời nói của Y Thiếu Thiên một lần một lần vang vọng ở bên tai của cô, nước mắt lẳng lặng chảy xuôi theo khóe mắt, giống như chảy vào trong lòng, cho đến trái tim, khiến tất cả lực phủ ngũ tạng đều gào réo đau đớn, để cho cô vô cùng khó chịu.

“Sao anh ấy lại ngu như thế ? . Tôi đáng giá để cho anh ấy hy sinh như vậy sao ?.”

Y Thiếu Thiên đưa cho cô khăn giấy, “Đáng giá, ở trong lòng Tổng giám đốc Đơn thì cô Giản chính là người duy nhất, thậm chí còn quan trọng hơn cả sinh mạng của anh ấy.”

Giản Nhụy Ái không nhận lấy khăn giấy, mặc cho nước mắt chảy xuôi, mấy phút đã qua, thật lâu không nói, “Tôi nghĩ mình muốn yên tĩnh một mình, anh đi trước đi, đợi chút Hạo đến tìm tôi, hãy nói với anh ấy tôi đi ăn cơm rồi.”

“Ừm!” Y Thiếu Thiên nặng nề nhìn cô một cái, năm năm qua trong lòng anh vô cùng giận Giản Nhụy Ái, nhưng nhìn thấy Giản Nhụy Ái tự trách như thế, cũng biết Giản Nhụy Ái thật tâm yêu Đơn Triết Hạo nên cũng không chỉ trích cô nữa.

Giản Nhụy Ái nhìn Y Thiếu Thiên rời đi, cô mệt mỏi dựa vào ghế dựa, vô lực nhắm mắt lại, nước mắt xông ra khỏi khóe mắt, nhỏ giọt xuống hợp tác với sự bi thương của cô.

Mùi vị chua xót từ bên trong xông ra khỏi cổ họng, hung hăng chặn cổ họng của cô lại, lỗ mũi, tất cả giống như sắp làm cô hít thở không thông.

Cô thật không biết Đơn Triết Hạo vì mình, mà thương tổn bản thân như vậy.

Giờ khắc này cô rất muốn chạy đến bên cạnh Đơn Triết Hạo, cầm đầu cầm cổ chạy về tập đoàn, không biết trên đường đã đụng bao nhiêu người, không biết bị bao nhiêu người chửi rửa là kẻ điên, nhưng cô vẫn không dừng lại.

Dùng sức đá cửa phòng họp ra, mọi người giật mình, khiếp sợ nhìn Giản Nhụy Ái vô cùng thâm hiểm nhắc : đầu tóc Giản Nhụy Ái rối bời, nước mắt tùm lum khắp mặt. Hiển nhiên, Đơn Triết Hạo đã bị Giản Nhụy Ái hù dọa, vội vàng chạy đến đỡ đỡ Giản Nhụy Ái khỏi ngã, lo lắng hỏi “Thế nào?” Rõ ràng anh mới đi ra ngoài có vài tiếng, vừa còn rất tốt sao đã như thế này ? ”.

Mọi người trong phòng làm việc nhìn thấy tình huống này cũng thức thời thu dọn sổ sách và yên lặng rời khỏi phòng, còn cẩn thận đóng cửa phòng lại giúp bọn họ.

Giản Nhụy Ái lẳng lẳng nhìn Đơn Triết Hạo, trốn vào trong ngực Đơn Triết Hạo, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi. em không biết gì cả.”

Đơn Triết Hạo buồn cười cúi đầu nghe Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa nói xin lỗi, mỉm cười bất đắc dĩ, bàn tay vuốt ve tóc của cô, trấn an nói: “Em không hề có lỗi với anh, không cần nói xin lỗi anh.”

184. Chương 184: Tôi Đau Từ Trong Lòng

Cô thoát ra khỏi cánh tay ôm của anh, cúi đầu cầm cổ tay của anh, tay run rẩy cởi nút cài áo sơ mi của anh ra, một vết sẹo rất nhỏ hiện lên ở trước mặt cô. Nếu như không chú ý có lẽ cũng không nhìn thấy vết sẹo.

Một khắc kia, nước mắt của cô chạy ra như nước suối, nó cứ liên tục rơi lên vết sẹo trên cánh tay của Đơn Triết Hạo.

Thân thể Đơn Triết Hạo cứng đờ, thì ra cô khóc là vì vết thương trên cánh tay của anh, khiến tâm tình Đơn Triết Hạo trở nên rất tốt, anh giữ lấy khuôn mặt cô để trấn an : “Đứa ngốc, vết sẹo nho nhỏ không có gì đáng khóc, đây là khi còn bé anh vô tình làm tổn thương mình.”

“Anh nói dối.” Giản Nhụy Ái không ngờ Đơn Triết Hạo lại suy nghĩ thay mình nhiều như thế, Đơn Triết Hạo như vậy càng làm cho cô đau lòng, “Đây là vết sẹo để lại do anh tự sát.”

Đơn Triết Hạo run rẩy, làm sao cô sẽ biết những chuyện này? Bà nội sẽ không nói cho cô biết, chẳng lẽ là Y Thiếu Thiên, người đàn ông này thật nhiều chuyện.

“Tiểu Nhụy, chuyện khi trước đã là quá khứ qua rồi, không cần khóc như thế nữa, nếu không anh sẽ rất đau lòng.” Đơn Triết Hạo không cầm lòng được mà hôn lên nước mắt của cô.

Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại phối hợp với anh, hưởng thụ cái hôn dịu dàng của anh.

Ngón tay Đơn Triết Hạo từ từ ôm chặt cô vào lòng, dịu dàng hôn cô cho đến khi hai người không hô hấp được, mới thả nhau ra.

Giản Nhụy Ái rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, có cảm giác hạnh phúc vô hạn, để cho tâm tình của cô buông lỏng, giống như tìm được bến cảng an toàn tránh gió, đỡ bỏ ý thức phòng bị toàn thân, nhắm mắt lại an tĩnh hưởng thụ cảm giác yên tĩnh và hơi thở thơm mát của người đàn ông bên cạnh.

Tay cô vuốt ve vết sẹo, “Như thế nào? Đau không?”

“Không đau, vết thương nhỏ này có đáng là gì.” Đơn Triết Hạo mỉm cười để cho cô yên tâm.

Đối với Đơn Triết Hạo mà nói, những vết thương này thật không coi vào đâu? Chỉ là chuyện nhỏ.

Đôi mày thanh tú của Giản Nhụy Ái nhíu chặt, vết sẹo lớn như thế mà tại sao cô không nhìn thấy? Cô quá sơ ý, rồi cuộc trên người anh có bao nhiêu vết sẹo.

Cô trở nên lo lắng “Hạo, những nơi khác có thương tích không?”

“Có, hơn nữa là vết thương rất lớn.” Gương mặt Đơn Triết Hạo trở nên nặng nề, giống như vết sẹo trên người mình vô cùng nghiêm trọng.

Giản Nhụy Ái hoảng sợ, lo lắng “Nơi nào?”

Đơn Triết Hạo mím môi, mỉm cười túm lấy cánh tay Giản Nhụy Ái, ánh mắt thâm tình khẩn thiết nhìn cô, đặt tay cô lên lồng ngực mình, nhẹ giọng nói ra: “Chính là nó, bởi vì em rời khỏi nên nó bể tan thành, đau lòng lắm, cho nên em đừng để nó đau lòng nữa, nó chỉ thuộc về em.”

Giản Nhụy Ái đau lòng nước mắt rơi đầy mặt khi nghe lời nói chân tình của anh. Cô kích động nói không ra lời, người đàn ông kiêu ngạo lại nói lời chân thành như thế với cô, vậy làm sao cô không cảm động cho được cơ chứ, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Trái tim Đơn Triết Hạo bị nước mắt Giản Nhụy Ái hấp dẫn, chăm chú nhìn cô thiện lương đơn thuần. . . Anh thử lau đi những giọt nước mắt của cô, tỉ mỉ che chở như vậy, tựa như che chở bảo bối, ôm cô vào lòng, “Đừng khóc, không phải em không biết nước mắt của em sẽ làm lòng anh đau nhói.”

So với sự đau đơn trên người anh, nước mắt của Giản Nhụy Ái càng là vết thương trí mạng của anh.

Giản Nhụy Ái là bảo bối của anh, càng là tất cả của anh, không thể để cho cô khóc thút thít, thậm chí để cho cô đau lòng.

Anh sẽ bảo vệ cô, thay cô tiêu diệt chương ngại, còn giúp cô giải quyết hết chuyện phiền phức.

Giản Nhụy Ái giống như nằm mơ, tựa vào lồng ngực của anh, thật ra thì có lúc cô cũng lo được lo mất, giống như cảm thấy hạnh phúc tựa như một giấc mơ, có lúc mơ hồ có lúc lại rõ ràng như vậy. Nhưng cô biết đó không phải là mơ, mà là thật.

Cô đem gò má đầy nước mắt của mình tựa vào ngực của Đơn Triết Hạo thì thầm :“Hạo, anh đối xử với em thật tốt.”

Đơn Triết Hạo xoa đầu của cô, nhìn bộ dáng ngây ngốc của cô, làm cho anh yêu thích không buông tay.“Biết anh đối xử rất tốt với em, vậy em cũng nên đồng ý với anh, cuối tháng này chúng ta đính hôn có được không?”

“A!” Đại não Giản Nhụy Ái chưa kịp phản ứng, Đơn Triết Hạo đã ném cho cô một quả bom khác, “Đính hôn?”

“Đúng, anh đã sắp xếp mọi chuyện xong cả rồi, sẽ chờ Tiểu Nhụy của anh đồng ý.” Đơn Triết Hạo dịu dàng nhìn cô, thấy cô không có phản ứng, lại khiến anh thấp thỏm hỏi “Chẳng lẽ em không đồng ý với anh sao?”

“Không có, không có.” Giản Nhụy Ái kích động trả lời, làm sao cô có thể không đồng ý?

Đơn Triết Hạo đối xử với cô tốt như thế, vì cô mà làm rất nhiều việc như thế, đi khắp thế giới này cũng không có ai hy sinh vì người khác như thế, cô nằm mơ cũng muốn trở thành vợ của Đơn Triết Hạo, cả đời đi bên cạnh anh.

“Không có, vậy coi như em đồng ý.”

Giản Nhụy Ái xấu hổ gật đầu một cái, cánh tay trắng như tuyết của cô vòng chắc qua cổ của Đơn Triết Hạo, rúc vào trên ngực của anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ.

Đơn Triết Hạo thỏa mãn nhắm mắt lại, hưởng thụ ôn nhu dị thường trong ngực, bàn tay vuốt ve chiếc lưng của cô, hi vọng nháy mắt một cái sẽ qua tháng sau ngay.

Anh sẽ ở trước mặt mọi người, chứng minh cô là người phụ nữ của anh. Thời khắc ấy vô cùng tuyệt đẹp!

.....

Đơn Triết Hạo đưa Giản Nhụy Ái đến một tiệm trang điểm, cô ngạc nhiên không hiểu nhìn anh, mạnh mẽ ép buộc cô ra khỏi nhà, chính là muốn mang cô trang điểm sao

“Tiểu Nhụy, một chút nữa cùng anh tham gia một buổi tiệc nhé.” Đơn Triết Hạo nói một cách đơn giản, giống như căn bản cũng không cho Giản Nhụy Ái cơ hội cự tuyệt.

Giản Nhụy Ái ngẩn người, dạ tiệc? Cô không thích cái nơi a dua nịnh hót như thế “Em không muốn đi, anh cứ đi một mình đi!”

Thật không thích đi tới đó, cứ nói chuyện cười giỡn với nhau, rõ ràng không biết mà , tại sao phải giả bộ rất quen thuộc? Như vậy để cho cô không thoải mái, hơn nữa nếu Đơn Triết Hạo uống rượu, đến lúc đó cô chẳng khác nào kẻ ngu,

“Nếu như em không đi, vậy anh sẽ không có bạn gái rồi, chẳng lẽ em muốn người khác xem ông xã của em là trò cười sao?” Đơn Triết Hạo vô tội nói xong, anh biết Giản Nhụy Ái sẽ mềm lòng mà chấp nhận, anh còn hiểu cô hơn cả cô

Giản Nhụy Ái bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, nghe giọng nói đáng thương của anh, hơn nữa cô đã bị lừa gạt mang đến đây rồi, cũng không có cái gì ra về cả.

“Được rồi!” Cô chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Đơn Triết Hạo nghe cô đồng ý, ôm cô đi ra ngoài xe, “Vậy chúng ta liền vào thôi!”

“Hạo, anh làm gì đấy? Thật là nhiều người nhìn, nhanh thả em xuống.” Giản Nhụy Ái giùng giàng, đập hai chân, sắc mặt ửng hồng, người đàn ông này thật không sợ ai cả

“Nhìn cái gì, em là vợ của anh còn sợ cái gì?” Tâm tình Đơn Triết Hạo đang rất tốt, anh hận không thể để người của toàn thể giới cũng biết bọn họ ân ái, những người này làm anh còn cảm thấy chưa đủ .

Quản lý của salon trang điểm nhìn thấy Đơn Triết Hạo thì nhiệt tình tiếp đón: “Cậu Đơn, tiểu thư, chào hai người!” Ánh mắt cô ta liếc nhìn Giản Nhụy Ái, quần áo đơn giản, nhưng người hiểu biết cũng biết những bộ quần áo trông bình thường như thế này, đều do những nhà thiết kế nổi tiếng ở nước Pháp may, mỗi món đều là số lượng có hạn.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái đến gần sát lồng ngực mình, “Gọi ông chủ của các người ra, bảo ông ta tự mình trang điểm cho vợ tôi.”

“Được, cậu Đơn, cô Đơn, mời các người chờ.” Quản lý cửa hàng cũng coi như mất tinh, nhưng không ngờ cô gái này lại là vợ của Đơn Triết Hạo

Giản Nhụy Ái rất xấu hổ, thẹn thùng, chỉ ra ngoài dự một buổi tiệc tối thiết nghĩ không cần xa xỉ như thế, nhưng Đơn Triết Hạo lại thích như thế.

Mấy ngày nay từ trên xuống dưới nhà họ Đơn, đều thấy Đơn Triết Hạo chăm sóc cẩn thận mình như thế, móc tim móc phổi trao cho Giản Tử Hạo, cái gì cũng để cho bọn họ sử dụng những món đồ tốt nhất

Thật ra thì cô căn bản cũng không cần xa xỉ phẩm, nhưng anh sẽ nói cô phải là cô gái tốt nhất thế giới, cô cũng nói không lại anh, dần dà, anh lấy cái gì thì cô dùng cái đó

Cô cũng sắp bị anh dưỡng thành một cô gái hám tiền rồi!

185. Chương 185: Trở Thành Tiêu Điểm Cả Hội Trường

“Hạo, anh thường xuyên đến nơi này sao? Hơn nữa còn mang theo phụ nữ tới đây.” Giản Nhụy Ái không phải cô gái không biết gì, nhìn thái độ của người quản lý cũng biết, hơn nữa còn biết ông chủ nơi đây, chẳng lẽ Đơn Triết Hạo thường mang phụ nữ tới nơi này. Lòng của phụ nữ rất nhỏ, đặc biệt đối với người đàn ông mà mình yêu thương

“Thế nào? Em ghen sao ?” Đơn Triết Hạo ngắt sống mũi của cô, mỉm cười cưng chiều, anh rất thích nhìn vẻ mặt ghen tuông của Giản Nhụy Ái. Như vậy, để cho anh cảm thấy Giản Nhụy Ái quan tâm mình.

“Đơn Triết Hạo, không cần không có việc gì lại thích tới tìm tôi, cậu biết tôi rất bận mà.” Kid đi xuống lầu, nhìn thấy Giản Nhụy Ái thì giật mình chờ người, “Không phải cô đã chết rồi sao? Sao lại xuất hiện ở đây?”

Giản Nhụy Ái cũng ngạc nhiên không kém Kid ảo lả, nghiêng đầu nhìn Đơn Triết Hạo: “Tiệm này cũng là của anh ta sao?”

“Tất nhiên, xem một chút phong cách cửa hàng, đương nhiên là của Kid ta.” Kid không thích người khác coi thường trình độ của anh.

“Không nhìn ra.” Giản Nhụy Ái thành thật trả lời, quả thật không nhìn ra cửa hàng này là của anh ta, phong cách cũng không giống nhau.

Kid không ngờ Giản Nhụy Ái trả lời thẳng thắn như vậy, không vui trợn trắng mắt, xem ra Giản Nhụy Ái thật là thiên địch, “Không nhìn ra cũng không cần nhìn.”

Giản Nhụy Ái nghe xong lời nói của anh, hiển nhiên lúng túng, hơn nữa cô cũng chỉ chẳng để ý nhiều đến chuyện đó “Thật xin lỗi.”

Kid nhìn Giản Nhụy Ái: “Không ngờ cô vẫn sống tốt như thế, người đàn ông Đơn Triết Hạo là vì cô mà đau lòng.”

Sắc mặt Đơn Triết Hạo trầm xuống rồi, “Tôi không phải tới nghe cậu nói nhảm, nhanh trang điểm và chuẩn bị quần áo cho cô ấy đi.”

Anh đi tới trên ghế sa lon ngồi xuống, bắt chéo chân, lấy một tờ báo lên xem để giết thời gian, anh biết Kid sẽ trang điểm cho Giản Nhụy Ái xinh đẹp đến chói mắt, giao cho Kid thì anh vô cùng yên tâm.

Kid nhìn Đơn Triết Hạo không nể mặt mình, le lưỡi với anh một cái, “Đi thôi!”

Giản Nhụy Ái nhìn Kid xoay người rời đi, nhìn động tác nam không ra nam nữ không ra nữa mới xác thực Kid đang nói chuyện với mình, để cho cô có cảm giác không thích khó nuốt xuống. Vội vàng đi theo anh ta rồi im lặng ngồi xuống một cái ghế, tựa như búp bê vải để cho anh ta bắt đầu thao tác.

Thì ra trang điểm lại phiền hà như thế, Kid khi thì nắm lấy tóc của cô, khi thì bôi trét trên mặt cô.

“Nói cho tôi biết một chút, tại sao cô lại từ người chết đi rồi sống lại?” Kid đánh võ không khí yên tĩnh, tò mò hỏi.

Anh thật sự rất tò mò về Giản Nhụy Ái, thử xong áo cưới thì nhận được tin tức cô tử vong, hôm nay lại xuất hiện hoàn hảo không sót mẻ tại trước mắt mình, chẳng lẽ Đơn Triết Hạo có bản lĩnh đi đến địa ngục cướp cô từ tay Diêm Vương về.

Những thứ thần thoại này nói cho nhi đồng nghe, bọn họ có thể tin tưởng, còn anh thì không tin tưởng.

“Tôi không chết, chỉ ra nước ngoài.” Giản Nhụy Ái nhàn nhạt nói ra.

Những việc hoang đường mà cô đã làm thì để người khác biết một chút cũng không sao, hơn nữa người này cũng là bạn bè tốt với Đơn Triết Hạo.

Chỉ chốc lát sau, trên mặt Giản Nhụy Ái đã có một lớp phấn trắng, thêm lớp má hồng, tóc uốn lọn dài xuống, khiến cho cô nhìn rất đáng yêu xinh đẹp.

“Đi thôi, chúng ta đi chọn trang phục dạ hội!” Kid nhắc nhở Giản Nhụy Ái đang chăm chú ngắm nhìn mình.

Giản Nhụy Ái bị người khác phát hiện mình đang ngắm nghía thì trên mặt khẽ đỏ ửng lên, đi theo Kid lên lầu, những quần áo trên lầu làm cho cô choáng ngợp ngây người, quần áo dạ hội đủ loại màu sắc, còn có cả áo cưới.

“Cô thích tự chọn lựa chứ? Không ít chứ” Kid rất có tự tin về quần áo của mình, dù sao các bộ quần áo này đều là anh thiết kế ra, để cho Giản Nhụy Ái tự lựa chọn quần áo mình thích, mặc kệ cô chọn lựa bộ nào cũng không bị lỗi.

Quần áo nhiều như vậy đặt ở trước mặt Giản Nhụy Ái đã khiến cô nhìn hoa cả mắt, cũng không biết nên chọn bộ nào nữa rồi. Ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Kid: “Tôi.”

Kid trợn trắng mắt, liếm liếm đôi môi, đưa tay một chiếc đầm dạ hội ném về phía Giản Nhụy Ái, “Chọn đầm này đi!”

Giản Nhụy Ái cầm chiếc đầm, ngó ngẩn, màu xanh ngọc dài, phải mặc chiếc đầm này như thế nào? Cô cứ ngây ngốc nhìn Kid mà không biết nên bắt đầu từ đâu.

Vừa nhìn đến ánh mắt ngây ngốc của cô, Kid cảm thấy khó chịu, chưa có người nào dám chất vấn những thiết kế của anh, mà Giản Nhụy Ái đã chất vấn anh hai lần rồi, “Đúng, chính là nó, đi vào thay nhanh một chút!”

Ồm ờ đẩy cô vào phòng thay quần áo, hừ lạnh mấy tiếng, xoay người đi uống cà phê, không uống cà phê để giải tỏa tức giận, chắc chắn anh sẽ nổi giận với cô gái ngu ngốc Giản Nhụy Ái này.

Giản Nhụy Ái mặc bộ đầm dạ hội, đứng ở phòng thay quần áo do dự thật lâu, cũng không dám ra ngoài, quần áo này thật sự có thể mặc ra cửa không ?

Kid không kiên nhẫn được nữa, gõ cửa rầm rầm “Này cô gái kia ! Cô sinh con ở trên trong đó luôn hay sao, nhanh ra ngoài xem.”

Anh không có nhiều thời gian như thế, cũng không muốn lãng phí thời gian với cô, khi anh phải tự mình trang điểm đã lãng phí không ít thời gian, còn đi theo cô này giờ đã lãng phí bao nhiêu thời gian rồi.

Giản Nhụy Ái không có cách nào khác, bị Kid gọi như đòi mạng nên cô phải đi ra, Kid lấy một dây chuyền màu xanh biển, giúp cô đeo vào, “Thật là xinh đẹp, vệt con xấu xí đến tay tôi cũng biến thành một con thiên nga trắng xinh đẹp.”

Trong lời nói hình như có chút kỳ quái, Giản Nhụy Ái nhìn Kid, lại bị anh cứng rắn lời xuống lầu.

Mọi người nhìn thấy cô gái mặc quần jean lắc mình một cái đã biến thành công chúa xinh đẹp tuyệt trần, thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Kid tương đối có lòng tin vào tác phẩm này của mình, lời kéo Giản Nhụy Ái đến muốn đi tranh công với Đơn Triết Hạo rồi, không ngờ Giản Nhụy Ái đứng bên cạnh Đơn Triết Hạo, lại có cảm tưởng rất khác nhau.

Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái thì đứng lên, nhíu mày lại, giọng nói cứng ngắt, “Kid cậu lựa chọn quần áo gì cho cô ấy vậy?”

Anh nhìn chiếc đầm dạ hội trên người Giản Nhụy Ái, thay vì nói là đầm, không bằng nói là mấy mảnh vải rách ghép lại thành. Mặc dù nhìn vào cực kỳ xinh đẹp, nhưng trước ngực cô cũng có thể nhìn thấy rãnh ngực, chiếc đầm khoe lưng, nhìn thấy cả mảnh sắc xuân đằng sau, từ bên cạnh có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong, đây chính là quần áo dạ hội sao, tựa như đầm đi quyến rũ đàn ông vậy.

Nghĩ tới chuyện Giản Nhụy Ái sẽ mặc chiếc đầm này đi dự tiệc, những ánh mắt theo dõi của đám đàn ông ở đó, chỉ mới nghĩ thôi đã làm cho anh chẳng có chút cảm giác thoải mái nào cả, anh đến nghĩ cũng không cần nghĩ, trực tiếp đem áo khoác của mình choàng trên người Giản Nhụy Ái.

Người đàn ông như Đơn Triết Hạo tuyệt đối không cho phép người phụ nữ mình yêu mến bị đàn ông khác hưởng thụ,

Kid chần chờ nhìn Đơn Triết Hạo, có phải là đôi mắt của người đàn ông này có vấn đề hay không, chiếc đầm xinh đẹp như thế nhưng anh ta lại không vừa ý là sao?, “Bộ y phục này không ổn ở chỗ nào? Hơn nữa rất hợp với Giản Nhụy Ái, xinh đẹp như vậy. Nhất định sẽ trở thành tiêu điểm của cả hội trường.”

Nghe đến hai chữ ‘tiêu điểm’, Đơn Triết Hạo càng thêm khó chịu, nhíu chặt lông mày, giọng nói trở nên cứng rắn, “Kid, lập tức đổi cho cô ấy chiếc đầm khác, đổi chiếc đầm kín đáo một chút.”

Gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ ửng, khom người nhìn chiếc đầm dạ hội của mình, quả thật có chút hở hang “Hạo, thật ra thì bộ quần áo này rất đẹp mắt. Mấu chốt là cô không muốn đi thay quần áo, mặc những chiếc đầm dạ hội như thế này rất phiền toái.

“Đúng, Đơn Triết Hạo, cậu quá bảo thủ, hiện tại đầm dạ hội phải lộ như thế này mới đúng phong cách thời trang, kính cáo quá ai muốn nhìn, Giản Nhụy Ái mặc chiếc đầm này cơ thể như ẩn như hiện, thật xinh đẹp mà!”

“Kid, lập tức đưa cô ấy đi đổi.” Đơn Triết Hạo cắn răng nghiêng lợi nói xong, không ngờ Giản Nhụy Ái cũng có suy nghĩ giống Kid, nhưng dù thế nào đi nữa y phục hở hang như vậy, Giản Nhụy Ái không muốn đổi cũng phải đổi.

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo đang tức giận, “Kid, đi thay quần áo thôi.”

Thật sự tính khí của Đơn Triết Hạo rất đáng ghét, Kid đi vào trong phòng quần áo, tìm ra một chiếc đầm dạ hội được xem là kính đáo nhất, một chiếc đầm dài trắng như tuyết, bên hông đính nơ con bướm. Cuối cùng cũng khiến cho Đơn Triết Hạo hài lòng, anh đưa Giản Nhụy Ái rời đi, hai người ngồi lên xe, ánh mắt Đơn Triết Hạo cứ nhìn chăm chú trên người Giản Nhụy Ái, lại làm cho cô cực kỳ khó chịu.

Đơn Triết Hạo thấy hôm nay dường như cô thật sự giống như một nàng công chúa, hơn nữa còn là công chúa thuộc về anh, “Em thật xinh đẹp.”

Giản Nhụy Ái cắn môi, đỏ mặt “Cảm ơn!”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái một lúc thật lâu mới lái xe đi.

Kid nhìn ôn thần Đơn Triết Hạo đi khỏi, mới thoải mái hơn, cầm lấy bộ quần áo của mình lên cau mày, “Chiếc đầm này thật khó coi sao?”

Quản lý cửa hàng nghe ông chủ hỏi tới, cụp đuôi lấy lòng nói: “Rất đẹp, rất đẹp. Chiếc đầm này thật rất đẹp.”

“Thật? Đẹp không?” Kid nhìn Quản lý cửa hàng, ném chiếc đầm cho cô, “Được rồi, cái này cho cô.”

Quản lý cửa hàng vui mừng cầm lấy chiếc đầm, không ngớt vui vẻ nói: “Cảm ơn ông chủ, cảm ơn ông chủ.”

Chiếc đầm này không thể mặc ra nhưng đem ra bán nhất định sẽ được rất nhiều tiền sao.

186. Chương 186: Làm Bà Mai

Giản Nhụy Ái theo Đơn Triết Hạo đi vào dự tiệc, đi tới đi lui bên trong đều là những người mặc quần áo lộng lẫy của xã hội thượng lưu, nên cô hơi vội vàng dựa sát vào Đơn Triết Hạo.

Cô rất không thích những nơi như thế này bởi quá mức xa hoa.

“Tiểu Nhụy, đừng sợ, có anh ở đây, thả lỏng một chút.” Đơn Triết Hạo nắm tay của cô, an ủi cô.

Sự xuất hiện của bọn họ trở thành tiêu điểm nhất của bữa tiệc, rất nhiều ánh đèn rơi vào họ, Đơn Triết Hạo cầm lấy ly rượu người phục vụ bưng tới, đưa ly rượu nho cho Giản Nhụy Ái.

Vừa vào cửa, liền có rất nhiều người nổi tiếp không dứt mỉm cười mời rượu bọn họ, Đơn Triết Hạo cầm ly rượu lên cười mấy tiếng, khẽ mỉm môi.

Giản Nhụy Ái biết mình là bạn gái Đơn Triết Hạo, cho nên không thể khiến anh mất thể diện, nhìn có người kính mình, liền bắt chước động tác của Đơn Triết Hạo, uống một hớp rượu, nhưng có thể vì uống quá nhanh, mùi rượu xông thẳng cổ họng, giống như sắp lao ra lỗ mũi, khiến cổ họng ngứa ngáy, không nhịn được ho khan mấy tiếng.

Oa! Rượu này đáng quá!

“Tiểu Nhụy, em không sao chứ?” Đơn Triết Hạo không yên lòng vỗ lưng cho cô, thấy cô tốt hơn nhiều mới nói: “Ngốc à, rượu không thể uống nhanh như vậy, uống rượu chậm một chút thì sẽ không bị sặc.”

Đơn Triết Hạo kéo Giản Nhụy Ái đến bên cạnh bàn thức ăn, gấp mấy miếng bánh ngọt cho cô, “Đói bụng không? Ăn ít bánh ngọt đi. ”

“Ừm!” Giản Nhụy Ái cảm kích nhận lấy bánh ngọt, đúng là cô đang đói bụng, từ khi bị Đơn Triết Hạo gọi đi theo, đến bây giờ còn chưa ăn gì, nhìn thấy đồ ăn cô liền quên mất hình tượng ăn từng miếng to.

“Cẩn thận một chút, ăn chậm một chút, không ai giành ăn với em, nhìn xem miệng em đầy dầu rồi.” Đơn Triết Hạo vịn mặt của cô, chăm chú lau miệng giúp cô, khi đụng phải đôi môi căng mọng của Giản Nhụy Ái, anh liền cảm thấy cả người biến hóa, cổ họng khô nóng. Cô gái đáng chết, dùng ánh mắt vô tội như vậy nhìn mình, rõ ràng đang dẫn dụ mình phạm tội.

Hôm nay Cụ Duệ Tường mặc quần áo màu trắng, trời sanh anh chỉ thích màu trắng, trái ngược với Đơn Triết Hạo, nhưng ngồi trong đám người vẫn chói mắt, bên cạnh là cô gái đáng yêu, đang nhỏ giọng nói chuyện bên tai anh.

Ánh mắt của anh xuyên qua biển người duy chỉ dừng lại ở trên người Giản Nhụy Ái, mấy ngày không gặp Giản Nhụy Ái, hình như cô mập lên rất nhiều, nhìn động tác thân mật của bọn họ, cũng biết Đơn Triết Hạo rất tốt với cô.

Vốn những bữa tiệc như thế này Đơn Triết Hạo không cần đích thân tới tham dự, nhưng anh vẫn tới vì muốn đưa Giản Nhụy Ái đến trước mặt mọi người, để bọn họ biết người yêu của anh. Cụ Duệ Tường cười lạnh, Đơn Triết Hạo bề ngoài mạnh mẽ, nhưng trong lòng lại như đứa trẻ.

Vương Thiển Như đang nói chuyện, lại nhìn thấy Cụ Duệ Tường chăm chú nhìn một chỗ, ánh mắt cô ta không khỏi sáng lên, hô to: “Tiểu Nhụy, Đơn Triết Hạo.”

Cụ Duệ Tường quay đầu đưa mắt nhìn cô gái sau lưng, chỉ thấy cô nhìn mình bĩu môi, anh cũng không thể làm gì, gặp mặt ở chỗ này, tránh cũng không được.

“Hạo, Tiểu Nhụy!” Cụ Duệ Tường chào hỏi, giống như lúc trước bọn họ không có chuyện gì xảy ra. Bạn bè bình thường gặp mặt mà thôi.

Đơn Triết Hạo nhìn về phía Cụ Duệ Tường gật đầu một cái, ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực.

Giản Nhụy Ái muốn giãy giụa cũng không được, đành phải từ bỏ, sợ người đàn ông bên cạnh ầm ĩ, chỉ có thể nhìn về phía bọn họ gật đầu một cái.

Vương Thiển Như chạy nhanh tới, kéo Giản Nhụy Ái từ trong ngực Đơn Triết Hạo ra, “Cậu không ở nhà với bà nội à, sao lại đến nơi này?”

“A!” Giản Nhụy Ái kinh ngạc, sững sờ mấy giây rồi nói: “Là Hạo đó, anh ấy dẫn mình đến.”

Đúng lúc, có một người đàn ông mặc âu phục đi đến, “Tổng giám đốc Đơn, đã lâu không gặp!”

Đơn Triết Hạo bắt lấy tay của người đàn ông, mỉm cười đáp lễ: “Đã lâu không gặp.”

Giản Nhụy Ái không cần đoán cũng biết người đàn ông trước mắt hẳn có thân phận khá cao, nếu không Đơn Triết Hạo cũng sẽ không khách sáo với anh ta như thế.

Anh xoay người ghé vào bên tai Giản Nhụy Ái khẽ nói: “Anh đi qua đây một lát, em không được thân mật với Cụ Duệ Tường.”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái bĩu môi, đẩy Đơn Triết Hạo một cái, anh nghĩ cô là dạng con gái gì? Cô nhìn Đơn Triết Hạo đi đến chỗ khác với người đàn ông kia, ánh mắt vẫn không thể rời khỏi anh.

Cụ Duệ Tường đứng sau lưng lẳng lặng nói: “Xem ra Tiểu Nhụy sống rất hạnh phúc.”

“Em.” Giản Nhụy Ái quay lại nhìn Cụ Duệ Tường, không biết nên nói cái gì.

“Không có gì, chúng ta không phải đã nói rõ rồi, chúng ta là bạn bè, chẳng lẽ anh lại không thể thông cảm cho em.” Cụ Duệ Tường biết Giản Nhụy Ái áy náy trong lòng, cũng biết cô là người hiền lành.

“Duệ Tường, cảm ơn anh.” Giản Nhụy Ái chỉ có thể nói cảm ơn Cụ Duệ Tường, trong lòng cô Đơn Triết Hạo và Giản Tử Hạo rất quan trọng, nhưng Cụ Duệ Tường cũng có vị trí nhất định trong lòng cô.

Nếu như anh có thể hạnh phúc, cô sẽ càng thêm vui vẻ, thật ra thì chuyện cô quan tâm nhất chính là việc kết hôn của anh, nhìn Vương Thiến Như kiên trì đợi anh, cô tin tưởng nếu có Vương Thiến Như ở bên cạnh, thì anh nhất định sẽ hạnh phúc.

Mặc dù Đơn Triết Hạo nói chuyện với người khác, nhưng ánh mắt anh vẫn không thể rời khỏi Giản Nhụy Ái, anh rất sợ Cụ Duệ Tường cướp cô đi khỏi anh, trong lòng anh cảm thấy thấp thỏm không yên.

Vương Thiến Như nghe bọn họ khách sáo nói chuyện với nhau, cô không kiên nhẫn được nữa “Hai người cứ tiếp tục nói chuyện phiếm đi nhé, em đi xem có món nào ngon không?”

Cô xoay người chạy thật nhanh như một làn khói, Giản Nhụy Ái nhìn cô mà không nhận được cười ra tiếng.

“Duệ Tường, hình như Thiến Như rất yêu thích anh.”

“Tiểu Nhụy, em có thể giúp anh chuyện này được không?” Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái, bình tĩnh hỏi.

“Duệ Tường, có việc gì anh nói đi.” Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Cụ Duệ Tường.

“Em đừng để Vương Thiến Như tới tìm anh nữa.” Cụ Duệ Tường nói, thật ra thì Vương Thiến Như rất tốt, nhưng trong lòng anh không thể chứa được bất kỳ ai nữa, hơn nữa với thân phận của anh, cũng không có quyền được yêu.

Anh biết rất rõ Vương Thiến Như có tình cảm với anh, cũng biết mình không thể cho cô hạnh phúc được, vậy thì đừng cho cô ấy hi vọng làm gì.

Giản Nhụy Ái không hề kinh ngạc, chuyện này cũng nằm trong dự đoán của cô, mặc dù bề ngoài Cụ Duệ Tường lạnh như băng, nhưng trong lòng anh dịu dàng và tốt bụng hơn bất kỳ ai.

Nhưng cô tin tưởng vận mệnh của ai cũng khó mà nói trước, “Duệ Tường, em không thể ngăn cản bất luận người nào làm chuyện gì, Thiến Như làm như vậy tự nhiên có nguyên nhân của cô ấy, anh cũng không thể ngăn cản cô ấy, em không đồng ý với anh, thật xin lỗi.”

“Tiểu Nhụy.” Cụ Duệ Tường biết Giản Nhụy Ái sẽ không giúp mình, anh cũng không muốn ép buộc cô, “Tiểu Nhụy, anh mệt mỏi, nên đi về trước, em mau đi tìm Hạo đi, anh ta chắc là đang ghen đó.”

Giản Nhụy Ái quay đầu nhìn Đơn Triết Hạo, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, “Được rồi! Duệ Tường, anh về cẩn thận chút.”

Chuyện của anh ấy và Vương Thiến Như ngày sau còn dài, cô tin tưởng bọn họ chắc chắn sẽ có duyên phận với nhau.

Vương Thiến Như nhìn Cụ Duệ Tường đang rời khỏi hội trường, vội chạy nhanh theo sau, nhân cơ hội trống mắt nhìn Giản Nhụy Ái, thật ra thì ngay lúc bọn họ nói chuyện, cô đã ở ngay bên cạnh nghe lén.

Giản Nhụy Ái nhìn cô khoát tay, ý bảo cô chạy nhanh theo sau, thật ra thì hai người bọn họ có thể ở chung, đối với Cụ Duệ Tường cũng không phải là chuyện xấu, dù sao thì Vương Thiến Như rất hiền lành.

“Em thấy làm bà mai rất dễ chịu à?” Đơn Triết Hạo cảm lý, đi tới bên cạnh Giản Nhụy Ái, ôn tồn nói.

Giản Nhụy Ái chưa kịp chuẩn bị đã nghe thấy tiếng của anh, cô giật mình, “Đáng ghét.”

Người đàn ông này, lời nói lúc nào cũng đơn giản như vậy, nhưng lại có thể làm cho cô thấy thật vui vẻ, được một người đàn ông như vậy yêu thương, là chuyện hạnh phúc biết đường nào.

187. Chương 187: Tiệc Sinh Nhật (Thượng)

Thời gian trôi qua thật nhanh, sau khi Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo hiểu rõ tình cảm của nhau, cô liền ở lại nhà họ Đơn làm bà chủ.

Khi ánh mặt trời chiếu trên đường cái, thì thấy một chiếc xe Bentley sang trọng, nó chạy qua nhiều căn biệt thự tráng lệ, lúc đến căn biệt thự màu trắng thì dừng lại.

Giản Nhụy Ái khẽ mỉm cười, cô nhìn mồ hôi đang rịn ra trên trán của Giản Tử Hạo nói, “Khắp người đều là mồ hôi, con có thấy nóng không?” Rồi đưa tay khẽ lau đi mồ hôi trên trán Giản Tử Hạo.

“Mẹ, con không sao, mẹ nhanh lên chút đi! Tiệc sinh nhật sắp bắt đầu rồi.” Trên mặt Giản Tử Hạo toàn mồ hôi, nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới tâm trạng vui vẻ của cậu lúc này.

Giản Nhụy Ái khẽ cười, quay đầu nói với tài xế: “Anh trở về trước đi, một lúc nữa hãy đến đón chúng tôi.”

“Vâng!” Tài xế xuống xe mở cửa cho mọi người, khi mọi người xuống xe hết, mới chạy xe rời đi.

Giản Tử Hạo cầm búp bê Barbie vui vẻ kéo tay của Giản Nhụy Ái, “Mẹ, nhanh lên chút, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.”

“Được, được. . . . Con đừng kéo mẹ nữa.” Chân Giản Nhụy Ái đi giày cao gót cao 10 cm còn bị Giản Tử Hạo kéo đi.

Cô quá nuông chiều Giản Tử Hạo rồi, đi vào biệt thự, trong sân có rất nhiều người đứng, mọi người đều mặc quần áo vô cùng lộng lẫy, nhưng không có ai mặc âu phục, mà lại mặc quần áo bình thường.

Có thể nói, bên trong đều là những người thuộc tầng lớp thượng lưu.

Đột nhiên, một cô bé xuất hiện, mặc áo đầm màu hồng, trên đầu cài nơ bướm bướm, giống như nàng công chúa trong truyện cổ tích, cũng là nhân vật chính trong bữa tiệc sinh nhật hôm nay, bạn cùng lớp của Giản Tử Hạo.

Hôm nay cô dẫn Giản Tử Hạo đến tham gia tiệc sinh nhật của bạn học.

“Tử Hạo, cậu đến rồi.” Cô bé ngẩng đầu lên nhìn Giản Nhụy Ái, “Chào đi!”

“Tốt lắm. . . . Tiểu Hi, hôm nay trông con thật xinh đẹp.” Giản Nhụy Ái cầm tay Tiểu Hi.

Tiểu Hi rất ngoan ngoãn, thường cùng Giản Tử Hạo đến nhà chơi, tuy cô bé còn nhỏ tuổi nhưng lại rất lễ phép.

Gương mặt Giản Tử Hạo khẽ ửng hồng, cầm búp bê đến trước mặt Tiểu Hi, “Cái này tặng cậu, sinh nhật vui vẻ.”

“Cám ơn!” Mắt Tiểu Hi tỏa sáng khi nhìn thấy búp bê, xem ra cô bé rất thích búp bê.

Hơn nữa, các bé gái đều thích búp bê mà.

Cha mẹ Tiểu Hi nhìn thấy Giản Nhụy Ái đến, mặc dù Đơn Triết Hạo không đến, nhưng ở giới thượng nhân mọi người đều biết Đơn Triết Hạo rất thương con trai, đối xử với vợ của mình tốt vô cùng, luôn coi như báu vật.

Bọn họ làm ăn đều không lớn bằng Đơn Triết Hạo, tương lai rất nhiều việc phải dựa vào Đơn Triết Hạo, hôm nay vợ và con Đơn Triết Hạo đến nhà bọn họ, bọn họ làm sao có thể chậm trễ ?

Cha mẹ Tiểu Hi vội vàng cầm ly rượu qua đón tiếp. Tiểu Hi nhìn thấy cha mẹ mình, “Cha mẹ xem búp bê có đẹp không?”

“Đẹp, đẹp. . . .” Mẹ Tiểu Hi vui vẻ nói, ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, “Giản tiểu thư, chúng tôi không ngờ cô sẽ đến tham gia tiệc sinh nhật của Tiểu Hi, thật là cảm ơn cô nhiều.”

“A, việc này không có gì đâu. Tiểu Hi là cô bé ngoan, lại là bạn học của Tử Hạo, nên tôi dẫn con đến.” Giản Nhụy Ái khách sáo trả lời.

“Tiểu Hạo. . . .” Ba Tiểu Hi nhìn Giản Tử Hạo, mắt tỏa sáng, “Đây không phải là một thiên tài âm nhạc sao, tôi đã từng xem qua rất nhiều tiết mục của cậu bé.”

Mẹ Tiểu Hi nhìn Giản Tử Hạo, dáng dấp anh tuấn, vừa là thiên tài âm nhạc, phía sau lại có tập đoàn Đan Thị, nếu cậu bé và Tiểu Hi nhà bọn họ quen nhau thì quá tốt.

Tương lai Tiểu Hi nhất định sẽ có cuộc sống hạnh phúc, hơn nữa mẹ chồng lại tốt bụng như vậy, bà vui mừng cười, đề nghị: “Tử Hạo, cháu là nghệ sĩ chơi nhạc, vậy có thể biểu diễn một bài nhạc trong sinh nhật của Tiểu Hi không?”

Giản Tử Hạo khó xử nhìn Giản Nhụy Ái, thấy Giản Nhụy Ái gật đầu, mới đồng ý.

Tiểu Hi thấy Giản Tử Hạo đồng ý biểu diễn một bài nhạc trong sinh nhật của mình, cô bé phát ra nụ cười toả sáng như ánh mặt trời rực rỡ.

Khi cậu đứng trên sân khấu, tất cả mọi người đều dừng lại, nhìn bé trai anh tuấn, chỉ thấy cậu bé ngồi yên lặng bên cạnh đàn Piano, mở đàn Piano ra.

Mọi người đều thấy kỳ quái, tuổi nhỏ như vậy mà có thể đàn Piano sao?

Chỉ là, mấy giây sau, trong không gian yên tĩnh bỗng xuất hiện khúc ca sinh nhật thật vui vẻ, thật êm tai.
.....

Khúc ca sinh nhật rất ngắn, chỉ có mấy phút, đợi đến khi bản nhạc kết thúc, tất cả mọi người đều không thể tin nổi cậu bé tuổi còn nhỏ, lại có thể đàn tốt đến như vậy.

‘Bốp bốp’ tiếng vỗ tay vang lên ở giữa biệt thự, Giản Tử Hạo ung dung cúi người chào, đi xuống sân khấu.

Mẹ Tiểu Hi cười tán thưởng, “Giản tiểu thư, cô thật biết cách dạy con, dạy Tiểu Hạo biết nhiều thứ như vậy.”

“Không có, Tiểu Hạo, từ nhỏ đã yêu âm nhạc, lại thích biểu diễn ở trước mặt người khác, làm mọi người chê cười rồi.” Giản Nhụy Ái không thích giao thiệp, nhưng tham gia tiệc sinh nhật của người có tiền thì trò chuyện rất quan trọng.

Cô sống cùng Đơn Triết Hạo đã lâu, nên biết mẹ Tiểu Hi cũng không phải đang khen Giản Tử Hạo, cô ta chỉ muốn tâng bốc cô, dù sao danh tiếng của Đơn Triết Hạo cũng khiến người khác phải nể mặt kiêng kỵ ba phần.

Tiểu Hi nhìn Giản Tử Hạo đi xuống, “Cám ơn Tử Hạo, cậu đánh đàn thật hay, còn hay hơn cô giáo âm nhạc rất nhiều.”

“Chứ sao, tớ đàn Piano rất đẳng cấp, chỉ có ba Duệ Tường mới đàn hay hơn tớ.” Giản Tử Hạo kiêu ngạo nói.

“Thật sao, ba Duệ Tường? Chú ấy rất lợi hại? ” Tiểu Hi tò mò hỏi.

“Đúng vậy, ba Duệ Tường đánh đàn lợi hại nhất thế giới.”

Hai người nói chuyện, khiến người lớn buồn cười, mẹ Tiểu Hi nói: “Tiểu Hi, con dẫn Tiểu Hạo đi qua bên kia, hôm nay quần gia chủ trì trò chơi. Nhớ chăm sóc Tiểu Hạo thật tốt.”

“Dạ, mẹ.” Tiểu Hi kéo Giản Tử Hạo chạy về phía quần gia.

Giản Nhụy Ái nhìn Giản Tử Hạo đến trước mặt quần gia, mới thoải mái, thấy có người tìm mẹ Tiểu Hi nói chuyện liền bảo, “Không có gì, cô có chuyện cứ đi đi, tôi đi dạo một chút.”

“Vậy thật xin lỗi, tôi không tiếp chuyện được nữa.” Mẹ Tiểu Hi áy náy xong liền đi qua phía đó.

Cô ta đi rồi, Giản Nhụy Ái thấy thoải mái hơn nhiều, cảm giác như vậy cô thật không thích, nếu không tiếp đãi cô, cô thấy càng tốt hơn.

Hơn nữa cô cũng không cần vất hết óc ra suy nghĩ phải nói gì mới không thất lễ, mọi người nịnh hót cô, cũng không phải là nhìn mặt mũi của cô, mà xem mặt mũi Đơn Triết Hạo, điều này Giản Nhụy Ái biết rõ vô cùng.

Giản Nhụy Ái thoải mái nhàn nhã đi dạo trong sân, sân rất lớn, hoàn cảnh cũng thật tốt, cô thật hy vọng được nhàn nhã đi dạo, đợi đến khi bữa tiệc kết thúc liền dẫn Giản Tử Hạo đi về.

Qua phân nửa thời gian, liền nghe thấy tiếng của Tiểu Hi, “Cha mẹ, nhanh đi cứu Tử Hạo.”

Nghe thấy Giản Tử Hạo gặp chuyện không may, sắc mặt Giản Nhụy Ái tái nhợt, kinh hoàng kéo Tiểu Hi, “Sao vậy? Tiểu Hạo xảy ra chuyện gì? ”

Giản Nhụy Ái vì quá quan tâm mà kích động, nên có chút lớn tiếng, làm Tiểu Hi hoảng sợ nhìn Giản Nhụy Ái, nói yếu ớt: “Tử Hạo, ở bên kia.”

Không chờ Tiểu Hi nói hết câu, Giản Nhụy Ái vội vàng chạy tới, cô thật lo lắng cho Giản Tử Hạo, cô rất sợ có chuyện gì xảy ra.

Mọi người cũng đi theo Giản Nhụy Ái, có người lo lắng, có người hả hê, chuẩn bị xem náo nhiệt.

Tay Giản Tử Hạo chỉ vào người đàn bà tóc tai bù xù, mặc quần áo rách rưới, trong tay cầm bánh ngọt, “Bà già bẩn thỉu, trả bánh ngọt lại cho Tiểu Hi, đó là bánh ngọt Tiểu Hi thích nhất.”

“Tiểu Hạo, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Giản Nhụy Ái nhìn người đàn bà, cô kéo Giản Tử Hạo qua, xem cậu có bị thương hay không.

188. Chương 188: Đơn Triết Hạo Bị Doạ Hoảng Sợ

“Tiểu Hạo, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Giản Nhụy Ái vừa nhìn người đàn bà, vừa kéo Giản Tử Hạo qua, xem cậu có bị thương không.

Ba Tiểu Hi nhìn thấy người lạ xuất hiện trong nhà liền cảm thấy kỳ quái, quát lớn: “Sao bà lại ở chỗ này? Đi ra ngoài nhanh lên, nếu không tôi báo cảnh sát, bà làm loạn ở nhà của tôi.”

Người đàn bà rõ ràng không để ý đến lời nói của ba Tiểu Hi, ánh mắt tàn nhẫn làm cho Giản Nhụy Ái hoảng sợ, ánh mắt này rất giống Đơn Triết Hạo.

Người đàn bà lại ngồi xuống cầm bánh ngọt ăn, hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của người khác, ngay khi bà ta ngồi xuống thì chiếc nhẫn trong túi áo rơi ra.

Giản Nhụy Ái sờ ngón tay cô, nhẫn của cô lại không cánh mà bay, ánh mắt cô nhìn chăm chú chiếc nhẫn người đàn bà nhặt lên, đúng vậy, đây không phải là chiếc nhẫn của cô sao, làm sao có thể ở trên tay của bà ta?

“Trả nhẫn lại cho tôi.” Vẻ mặt Giản Nhụy Ái nặng nề nói.

Người đàn bà cầm lấy chiếc nhẫn, nhìn Giản Nhụy Ái chằm chằm “Dựa vào cái gì mà trả lại cô?”

“Đó là nhẫn của tôi, xin bà mau trả lại cho tôi.” Giản Nhụy Ái nghiêm túc nhìn chăm chú chiếc nhẫn, cô rất sợ bà ta làm hư chiếc nhẫn.

Người đàn bà lại cầm nhẫn càng chặt, “Ai nói nhẫn là của cô, nó là của tôi, sao cô lại muốn tôi trả lại nó cho cô.”

“Giản tiểu thư, sao lại thế này?” Mẹ Tiểu Hi quan tâm hỏi.

Giản Nhụy Ái nhìn chiếc nhẫn, toàn thân cô đều căng thẳng, “Nhẫn của tôi ở trong tay bà ta.”

Ba Tiểu Hi không ngờ muốn tâng bốc Giản Nhụy Ái, lại làm cô xảy ra chuyện ở trong nhà mình, liền gầm lên: “Người đàn bà điên, bà ăn vụng ở nhà của tôi, còn đi trộm nhẫn của người khác, thật là người không có đạo đức, bà chờ bị cảnh sát bắt đi!”

Giao mọi chuyện cho cảnh sát, anh ta cũng bớt việc.

“Đợi một lát.” Người đàn bà thấy ba Tiểu Hi cầm điện thoại chuẩn bị gọi cảnh sát, liền đặt chiếc nhẫn bên miệng, “Nếu anh dám gọi cảnh sát, tôi sẽ nuốt chiếc nhẫn này.”

“Đừng. Anh không thể báo cảnh sát, chiếc nhẫn kia rất quan trọng với tôi.” Sắc mặt Giản Nhụy Á tái nhợt, nhìn hành động của người đàn bà, sợ bà ta thật sự nuốt chiếc nhẫn vào bụng. “Phu nhân, bà không nên kích động, chúng tôi sẽ không báo cảnh sát.”

Người đàn bà cười hài lòng, “Cô muốn chiếc nhẫn sao?”

“Muốn, chỉ cần bà trả lại nhẫn cho tôi, tôi sẽ cho bà rất nhiều đồ ăn.” Giản Nhụy Á nhìn chiếc nhẫn cẩn thận nói.

Mặc kệ thế nào chiếc nhẫn đều đang ở trong tay bà ta, quan trọng là lấy lại được nhẫn, vì đây chính là chiếc nhẫn trước kia Đơn Triết Hạo cầu hôn cô, cô nhất định không thể làm mất nó.

Người đàn bà im lặng nhìn Giản Nhụy Á một lúc lâu, giống như đang suy nghĩ lời nói của cô, nhìn cô mặc quần jean và áo màu trắng đơn giản, nhìn như bình thường, nhưng đều là quần áo số lượng làm theo yêu cầu, mỗi bộ quần áo đều có giá trị xa xỉ.

Hơn nữa nhìn những người bên cạnh, đều mặc quần áo sang trọng lộng lẫy, cũng đều là người có tiền, ngoài miệng mỉm cười gian: “Cô nghĩ tôi là heo sao, tôi không muốn ăn, tôi muốn. . . .” Bà ta đưa lên năm ngón tay.

Ba Tiểu Hi hét to: “Năm mươi vạn, bà ăn cướp sao!”

“Năm mươi vạn?” Người đàn bà vui mừng trong lòng, năm mươi vạn? Bà ta chỉ muốn lấy năm vạn mà thôi, căn bản không có nói năm mươi vạn, nhưng tự anh ta nâng cao giá tiền cho bà, sao bà ta lại không muốn chứ, “Đúng vậy, nếu không được tôi liền nuốt nhẫn xuống.”

“Đừng, được, năm mươi vạn thì năm mươi vạn, tôi gọi Triết Hạo đem tiền qua, bà trăm ngàn lần không được nuốt nhẫn xuống.” Trán Giản Nhụy Á rịn mồ hôi, cô thật lo lắng người đàn bà điên này nuốt nhẫn xuống.

Giản Tử Hạo trừng mắt nhìn bà ta, “Mẹ, mẹ thật sự đưa bà ta năm mươi vạn?”

“Đúng vậy, nếu không nhẫn cầu hôn của mẹ và ba vẫn ở trong tay bà ta, chiếc nhẫn kia rất quan trọng với mẹ.”

“Quan trọng cũng không cần đòi năm mươi vạn, ức hiếp người quá.” Mẹ Tiểu Hi trợn trắng mắt, cô ghét nhất loại người giống như người đàn bà ở trước mắt.

“Không có gì đâu phu nhân, tôi gọi Triết Hạo qua đây, anh ấy đang họp gần chỗ này, chắc sẽ đến rất nhanh.” Giản Nhụy Á không nói dối, chỉ cần Đơn Triết Hạo qua đây, chiếc nhẫn của cô liền giữ được.

Mẹ Tiểu Hi nghe thấy Đơn Triết Hạo sắp đến, liền tỏ vẻ áy náy “Thật xin lỗi, người trong nhà không coi được, khiến cô và Đơn tiên sinh phiền toái rồi.”

Ánh mắt người đàn bà mở to, nhìn Giản Nhụy Á nói: “Cái gì, Đơn tiên sinh? Cô gọi ai đưa tiền qua?”

Giản Nhụy Á ngạc nhiên nhìn người đàn bà đang xúc động, ngăn người bật thốt lên: “Đơn Triết Hạo!”

“Cái gì?” Người đàn bà điên chẳng khác nào bị kích thích, bỏ nhào qua muốn bắt lấy Giản Nhụy Á, may nhờ ba Tiểu Hi kịp thời kéo Giản Nhụy Á ra, bà ta giống như nổi cơn điên.

Bảo vệ nhân lúc bà ta nổi điên liền bắt được bà ta, đoạt lấy chiếc nhẫn ở trong tay bà.

Người đàn bà nổi điên lên giãy giụa, “Buông ra, người phụ nữ xấu xa, không có chuyện gì cô gọi Đơn Triết Hạo đến làm gì?”

Giản Tử Hạo căng thẳng nhìn Giản Nhụy Á: “Mẹ, mẹ không sao chứ?”

“Mẹ, không có chuyện gì.” Giản Nhụy Á bị hù dọa, nhìn ba Tiểu Hi cười cười, tỏ lòng biết ơn.

Cô thật không hiểu vì sao khi người đàn bà nghe thấy tên Đơn Triết Hạo, thì sẽ nổi điên, bà ta và Đơn Triết Hạo có quan hệ sao?

Không thể nào, người thân của Đơn Triết Hạo sẽ không nghèo khổ như vậy, mỗi người đều nổi tiếng và xinh đẹp, vậy người đàn bà điên này là ai? Giản Nhụy Á vô cùng tò mò với chuyện này.

“Bà và Đơn Triết Hạo có quan hệ gì? Vì sao tôi không thể gọi anh ấy?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc hỏi, cô nhìn kỹ người đàn bà, cảm thấy ánh mắt bà cực kỳ giống Đơn Triết Hạo, ánh mắt cũng cố chấp và kiêu ngạo như vậy.

Bà ta nhìn cô đề phòng, “Cô muốn làm gì? Tôi sẽ không nói cho cô biết đâu.”

“Mẹ, ba đến.” Giản Tử Hạo chỉ vào chiếc xe bên ngoài tường rào, chính là chiếc xe Ferrari sang trọng.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn chiếc xe bên ngoài.

Người đàn bà giật mình, cầm tay bảo vệ, hung hăng đẩy bảo vệ ra rồi vội vàng chạy đi, thừa dịp mọi người sững sờ liền trốn mất.

Bà không thể để cho Đơn Triết Hạo nhìn thấy bà ta, tuyệt đối không thể cho anh nhìn thấy bà ta thăm hại, nếu không người khác nhất định sẽ chê cười Đơn Triết Hạo.

Vì suy nghĩ cho Đơn Triết Hạo, nên bà ta phải chạy trốn!

Giản Nhụy Ái kỳ quái nhìn người đàn bà chạy đi, thấy bảo vệ đang muốn đuổi theo bà ta, cô kêu lên: “Không cần đi.”

“Tại sao không đuổi theo? Tổng giám đốc Đơn đến, nhất định sẽ thay cô lấy lại công bằng.” Ba Tiểu Hi không thể hiểu nổi, bản lĩnh Đơn Triết Hạo như vậy dư sức đối phó với bà ta.

“Không cần, nhân của tôi tìm được thì tốt rồi, những chuyện khác không sao hết, làm người phải khoan dung và độ lượng.” Trong lòng Giản Nhụy Ái lo lắng bất an, cứ có cảm giác người đàn bà kia không phải là người đơn giản,

Nhưng mà rốt cuộc bà ta và Đơn Triết Hạo có quan hệ như thế nào?

Duyên phận vĩnh viễn đều đúng dịp như vậy, lúc người đàn bà chạy trốn Đơn Triết Hạo, bà ta không ngờ rằng bà ta lại va chạm phải xe Đơn Triết Hạo.

Còn kém nửa thước liền tông vào bà ta, theo quán tính bà ta liền ngã ngồi trên đường.

Trong lòng vốn không yên nên suýt bị xe thể thao sang trọng đụng. Đúng là thiên đường có lối bà ta không đi, địa ngục không cửa lại muốn vào!

“Ai. . . .” Ngẩng đầu lên nhìn thấy người trong xe, bà vội vàng cúi thấp đầu xuống, đứng lên vội vàng chạy mất, những lời muốn mắng đều nuốt vào bụng.

Thì ra, mới vừa rồi đứa bé gạt bà ta, Đơn Triết Hạo không đến, đây mới là xe của Đơn Triết Hạo, lại bị bà ta đụng phải.

Đơn Triết Hạo ngồi trên xe, nhìn người đang muốn chạy trốn, anh rõ ràng đụng phải người, nhưng không ngờ người bị đụng lại chạy trốn, trời sinh anh có cảm giác khá nhanh nhạy, liền mở cửa xe đi xuống, bước nhanh tới bắt lấy người đàn bà đang muốn chạy trốn, tóm bà ta trở về, “Người đàn bà đáng chết. . . .”

Khi anh nhìn thấy khuôn mặt người đàn bà, lại khiếp sợ buông tay bà ta ra, ngay sau đó, sắc mặt trắng bệch, kể cả buông ra thì tay vẫn phát run, không tự chủ được lui về sau vài bước, ánh mắt lạnh lẽo để lộ vẻ kinh ngạc không thể nào tin nổi.

189. Chương 189: Sự Kỳ Lạ Của Đơn Triết Hạo

Người phụ nữ nhìn Đơn Triết Hạo cao lớn đẹp trai, đôi môi run run muốn nói chuyện nhưng không biết nên nói cái gì.

Bỗng, phía sau vang lên tiếng Giản Nhụy Ái “Hạo!” . Người kia ngớ ngẩn, bận rộn lo lắng tránh khỏi Đơn Triết Hạo để chạy trốn. Giản Nhụy Ái chạy đến, nghi ngờ nhìn người phụ nữ vừa chạy trốn lại nhìn Đơn

Triết Hạo giống như mất hồn tò mò lên tiếng gọi: “Hạo, hạo. . . .” Gọi mấy tiếng thấy Đơn Triết Hạo vẫn không phản ứng, mới đưa tay kéo Đơn Triết Hạo khiến anh tỉnh lại.

Đơn Triết Hạo biết mình mất hồn, ho khan mấy tiếng, đôi sắc bén nhìn bóng dáng vừa biến mất, cảm giác như trong mơ, liệu có phải là bà ấy không, rồi trấn định nói: “Tiểu Nhụy, em vừa nói gì?”

” À, không sao rồi, lúc này Thôi, tiệc sinh nhật của bạn Hạo Hạo đã xong, em đi chào họ một tiếng, anh chờ em rồi về.” Giản Nhụy Ái muốn nói cho anh nghe chuyện xảy ra, nhưng suy nghĩ một chút vẫn thấy nên thôi, dù sao chuyện đã qua, nói ra sẽ chỉ làm Đơn Triết Hạo lo lắng. Hơn nữa cũng đã lấy lại được chiếc nhẫn rồi.

Giản Nhụy Ái ngồi trên xe, nhìn Đơn Triết Hạo yên lặng lái xe, thấy ánh mắt anh nhìn thẳng phía trước, giống như đang suy nghĩ chuyện gì rất chăm chú, “Hạo, Hạo. . . .”. Đơn Triết Hạo giật mình, quay đầu nhìn Giản Nhụy Ái, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào?”

“Anh không sao chứ?” Giản Nhụy Ái kỳ quái nhìn Đơn Triết Hạo, thầm suy đoán chuyện gì đã xảy ra với anh? Nếu không thì anh sẽ không nhíu mày, trầm tư như thế.

Trong mắt Giản Nhụy Ái tràn đầy nghi ngờ, hai mắt xinh đẹp chăm chú nhìn Đơn Triết Hạo, giống như muốn từ ánh mắt anh đọc được cái gì đã xảy ra, nhưng cô vĩnh viễn không có năng lực đó. Ánh mắt Đơn Triết Hạo âm u không đoán được tâm tư.

“Ừ. . . . không sao, có thể do họp quá lâu, đầu hơi đau.” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái lo lắng, muốn nói ra chuyện đang suy tư nhưng cuối cùng vẫn im lặng không nói ra. Chuyện này, anh chưa xác định rõ ràng, căn bản là không có cách nào hiểu được nên cũng không biết nói với cô như thế nào.

“Hạo, anh không thoải mái phải không ? Có cần phải đến bệnh viện khám một chút không?”. Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn Đơn Triết Hạo, muốn đưa tay lên trán anh kiểm tra. Nhưng lại bị anh kéo lại “Tiểu Nhụy, anh không có chuyện, không cần khẩn trương như vậy.”

“Nhưng. . . .” Giản Nhụy Ái không yên lòng, dù sao Đơn Triết Hạo đang mạnh khỏe sẽ không nói không thoải mái, nhất định có chuyện lớn xảy ra, cô cũng thấp thỏm không yên tâm. Cô chỉ muốn thay Đơn Triết Hạo chịu đựng tất cả phiền muộn nhưng sự cách biệt giữa nam và nữ luôn khác xa nhau, không thể hiểu hết ý nghĩ của đối phương.

“Được rồi, Tiểu Nhụy, nếu như muốn thân thiết thì đợi về nhà đã, anh đang lái xe đó, không đơn giản đâu!” Tâm trạng Đơn Triết Hạo không tốt, nhưng ở cạnh Giản Nhụy Ái thì tâm tình trở nên tốt hơn nhiều, xem ra anh thật sự quá yêu cô rồi. Giản Nhụy Ái ngượng ngùng rút tay trở về, “Anh lái xe cẩn thận đi!” Thấy Đơn Triết Hạo tỏ ra không có chuyện gì cô cũng nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

Hai người theo đuổi tâm sự của mình, ánh mắt xa xăm nhìn cảnh đẹp bên ngoài xe đang chạy qua. Giản Tử Hạo thì nằm ở ghế sau ngủ say rồi.

Đơn Triết Hạo bế Giản Tử Hạo đi vào trong nhà, thì nhìn thấy Vương Thiên Như và bà nội đang ngồi ở trên ghế sa lông nói chuyện rất vui vẻ.

“Hạo Hạo làm sao thế?” Bà nội nhìn thấy Giản Tử Hạo liền khẩn trương.

Vương Thiên Như nói với bà nội, “Không sao đâu bà, cậu bé chỉ ngủ say thôi!”. Lúc này bà nội mới thở phào nhẹ nhõm, bảo bố cháu chắt của bà đều không thể xảy ra chuyện gì, nhìn khuôn mặt ngủ say của cậu bé càng lớn càng đẹp trai, nhìn cha con Đơn Triết Hạo ôm nhau khiến bà cảm thấy rất vui mừng.

“Được rồi, Hạo mau ôm Hạo Hạo lên lầu ngủ, cậu nhóc này ngủ thật say.”

“Đúng vậy, trong bữa tiệc nó đã chơi rất nhiều.” Giản Nhụy Ái cũng rất dịu dàng với con mình, nhìn khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, lại cảm thấy vui vẻ. Mới vừa rồi trải qua tình cảnh như thế mà Giản Tử Hạo không sợ, hơn nữa còn rất dũng cảm, điểm này thật giống với Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Tử Hạo đặt lên giường, liền lấy điện thoại di động ra, “Alô, Ý Thiếu Thiên giúp tôi điều tra xem người phụ nữ xuất hiện tại nhà Tiểu Hi là ai? Càng chi tiết càng tốt.”

“Vâng!” Ý Thiếu Thiên vội vàng cúp máy liền lập tức đi làm.

Người thông minh chính là người sẽ phản ứng nhanh hơn người khác, nhìn trước chuyện sẽ xảy ra một bước, dù cho trong lòng đang khiếp sợ kịch liệt cũng không đánh mất lý trí. Ánh mắt Đôn Triết Hạo âm u, trầm tư đứng trước cửa thủy tinh, tay cầm điện thoại di động càng thêm chặt, sau khi nhận điện thoại xong, khuôn mặt anh tuần càng âm trầm như sắp xảy ra chuyện quan trọng.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người nhìn Đôn Triết Hạo vội vã chạy xuống, hôm nay Đôn Triết Hạo quá kỳ quái, vội lên tiếng hỏi “Hạo, anh đi đâu?”

” Anh đi ra ngoài một lát, anh sẽ về ngay.” Đôn Triết Hạo không đợi ba người trong phòng khách kịp phản ứng, đã bước nhanh đi khỏi cửa.

Ngồi lên xe chạy như bay, hai tay phát run, sắc mặt rất khó chịu, trong lòng lo lắng điên cuồng.

Vương Thiên Như nhìn Đôn Triết Hạo rời đi, kỳ quái hỏi “Tiểu Nhụy, chồng em có việc gì gấp à, mới vừa trở về lại vội vàng rời đi.”

Giản Nhụy Ái lo lắng nhìn ra cửa, mặc dù ở cửa đã không còn thấy bóng dáng Đôn Triết Hạo đâu, hôm nay anh ấy quá khác thường, khiến cho cô cảm thấy lo lắng rồi ngẩng đầu nhìn Vương Thiên Như lắc đầu không hiểu.

“Thiên Nhi, đừng hù dọa Tiểu Nhụy, cháu không thấy cô ấy bị cháu dọa sợ rồi sao?” Bà nội cười nhẹ, trong lòng bà cũng rất tò mò không biết Đôn Triết Hạo đang làm cái gì. Nhưng Đôn Triết Hạo từ nhỏ đã rất lý trí, không làm chuyện gì nóng vội như thế, nhưng sao hôm nay lại vội vàng chạy đi, nhất định anh có lý do nên bà cũng không quá lo lắng.

Vương Thiên Như nhận được ám hiệu của bà nội, liền đến ôm lấy mặt Giản Nhụy Ái, lấy lòng cười nói “Tiểu Nhụy, em không phải lo lắng, chị chỉ vừa trêu e thôi, có thể công ty xảy ra chuyện gì đó nên chồng em phải gấp gáp đi xử lý nên không kịp nói với chúng ta, đừng quá lo lắng, cười lên một cái đi.”

“Đúng vậy, Tiểu Nhụy, bà nội nhìn Hạo lớn lên từ nhỏ, ưu điểm lớn nhất chính là nghiêm túc, cháu cũng đừng quá lo lắng.”

“Bà nội, cháu không sao, cháu chỉ lo lắng cho anh ấy, nhìn anh ấy vội vàng chạy ra ngoài nên sợ xảy ra chuyện gì. Hôm nay không biết vì sao sau khi gặp một người phụ nữ, anh ấy rất khác thường.” Giản Nhụy Ái nói ra suy đoán trong lòng mình.

“Phụ nữ?” Bà nội kỳ quái tự hỏi.

“Trông giống Triết Hạo không?”

“Rất giống, đặc biệt là ánh mắt nhìn rất giống”

‘Xoảng’, ly nước trong tay bà nội rơi xuống sàn nhà vỡ tan. Giản Nhụy Ái và Vương Thiên Như vội vàng chạy đến bên cạnh bà nội lo lắng hỏi: “Bà nội, bà không sao chứ?”

“Không sao, không sao. . . . Có lẽ tại tay trơn nên bị rơi xuống, không cần gấp gáp, gọi chị Ngọc lên quét dọn là được”. Bà nội cười, nhưng trong lòng suy đoán, chẳng lẽ cô ta thật sự không chết?. Tai nạn xe lần đó, bọn họ cũng không tìm thấy thi thể. Tuy cảnh sát nói có thể bị rơi xuống vách đá, bị động vật ăn mất nhưng điều đó không đủ để chứng minh bọn họ đã qua đời.

“Bà nội, bà làm sao thế?” Giản Nhụy Ái không yên lòng kéo tay bà nội đang đứng ngơ ngẩn ngồi xuống.

Chị Ngọc đã quét dọn sạch thủy tinh bị vỡ, dặn dò: ” Mọi người đừng ngồi bên này, cẩn thận bị thương.”

Bà nội kéo tay Giản Nhụy Ái, “Tiểu Nhụy, nếu như cha mẹ Đôn Triết Hạo chưa qua đời, con có tha thứ bọn họ không?”

Giản Nhụy Ái không thể tưởng tượng nổi nhìn bà nội, không hiểu ý tứ trong lời nói của bà “Bà nội?”

“Không sao, bà nội chỉ suy đoán, không có ý tứ gì khác, cháu không trả lời cũng không sao, chuyện của các cháu không cần quá lo lắng, cứ tin tưởng Hạo sẽ thu xếp xong.” Bà nội vuốt tóc Giản Nhụy Ái an ủi. Giản Nhụy Ái mỉm cười, gặt đầu một cái.

Vương Thiên Như nhìn hai người đang nói chuyện rồi đứng dậy nói: “Được rồi, mọi người không có việc gì là tốt rồi, cháu muốn đi ngủ chúc bà nội ngủ ngon!”. Nói xong cũng nhanh chóng về phòng mình. Cả phòng khách chỉ còn lại bà nội và Giản Nhụy Á ngồi nói chuyện.

190. Chương 190: Lòng Tham Của Cha Mẹ

Lái xe đến khu bình dân theo địa chỉ Y Thiếu Thiên đã đưa cho. Đơn Triết Hạo hít thở sâu một cái rồi đưa tay nhấn chuông cửa. Lúc này giống như bị rút sạch không khí trong ngực, cả người cứng ngắc không phản ứng được gì.

Người phụ nữ cầm túi rác ra đến cửa cũng ngạc nhiên sững người, phía sau có tiếng đàn ông: “Tú Liên! Sao bà không đi đổ rác đi mà còn đứng ở cửa làm gì thế?”

Đơn Mộ Phi ra đến cửa cũng sững người khi thấy Đơn Triết Hạo cao lớn, giống mình hồi còn trẻ. Đôi mắt già nua ngấn nước mắt, run run khẽ gọi: “Hạo!”.

Đơn Triết Hạo hoàn toàn sững sốt, tay chân cứng đờ, tự hỏi bọn họ thật sự còn sống sao? Tâm trạng rất tức giận, hai mắt bùng bùng lửa giận, rất muốn đánh người, muốn xoay người bỏ đi. Nhưng chuyện quan trọng còn chưa làm xong nên anh không thể bỏ đi được.

Từ Tú Liên cũng xúc động nhìn con trai đang đứng trước mặt nhỏ giọng gọi: ” Hạo! Con”. Tiếng gọi mang nhiều yêu thương như thế càng khiến Đơn Triết Hạo tức giận. Khi còn nhỏ Đơn Triết Hạo đã từng mong được cha mẹ mình gọi tên triu mến như thế nhưng đến giờ mới nghe thấy nên cũng không muốn nghe nữa.

Đơn Triết Hạo hất tay Từ Tú Liên ra, hít mũi: “Hai người đã không chết, thì tại sao lại muốn trốn đi? Lừa gạt tôi và bà nội tưởng hai người đã chết”. Đối với cha mẹ thiếu trách nhiệm như vậy thì Đơn Triết Hạo thật không hi vọng họ còn sống.

Từ Tú Liên ngập tràn nước mắt nhìn Đơn Triết Hạo đang nổi giận vội phân trần: “Hạo à, không phải cha mẹ cố ý trốn đi. Khi đó công ty sắp bị phá sản, hơn nữa cha mẹ còn lái xe gây ra tai nạn làm chết người, nếu không bỏ trốn thì chúng ta sẽ bị đi tù, con muốn cha mẹ mình ngồi tù sao?”

Đơn Triết Hạo nghe thế càng tức giận hỏi: “Đúng vậy, đã nhiều năm qua hai người thật ích kỉ, chỉ vì không muốn bị ngồi tù mà làm tôi và bà nội đau khổ”.

“Hạo! Tại sao con lại nói cha mẹ mình như vậy? Mấy năm qua cha mẹ sống cực khổ bên ngoài, cũng chỉ mong có ngày trở về gặp lại con và bà nội mà thôi.”

Đơn Triết Hạo khinh thường tránh ra xa, lạnh lùng bức bách khiến người khác không dám hít thở, chất vấn: “Nếu như hai người nhớ chúng tôi thì tại sao không về gặp tôi và bà nội? Các người không thấy bà nội đã già, càng ngày càng yếu vậy mà phẫn làm con các người lại bỏ đi, để lại món nợ phá sản cho bà nội, đây là cách thức quan tâm của các người đối với bà cháu tôi sao?”.

“Con trai!, thật xin lỗi, cha mẹ thật sự xin lỗi con và bà nội, là lỗi của cha mẹ, sau này cha mẹ sẽ không làm thế nữa, xin con hãy tha thứ cho cha mẹ.” Từ Tú Liên khóc lóc cầu xin nhưng thật lòng bà ta không phải cầu xin sự tha thứ của con trai mà là cầu xin tiền bạc của Đơn Triết Hạo, nếu như Đơn Triết Hạo không có tiền thì còn lâu bà ta mới để mắt tới.

Đơn Triết Hạo rét lạnh như băng hất bỏ tay Từ Tú Liên ra “Tha thứ? Tôi nói cho các người biết, đời này đừng mong nhận được sự tha thứ của tôi. Hơn nữa các người cũng đừng nghĩ cách lấy tiền của Đan gia, càng đừng nghĩ cách lấy tiền của bà nội, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho hai người.”

Đơn Mộ Phi khiếp sợ khí lạnh toát ra từ phía Đơn Triết Hạo lên tiếng khuyên giải: “Hạo à, dù sao chúng ta cũng là cha mẹ của con, sao con lại đối xử với cha mẹ mình như vậy.”

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm hai người, đây là hai người xứng đáng được gọi là cha mẹ của mình không. “Cha mẹ?” Đơn Triết Hạo không khỏi cười lạnh, đã bao nhiêu năm nay Đơn Triết Hạo anh đã không còn

cha mẹ bên cạnh. “Từ khi các người mang tiền của công ty bỏ trốn thì các người đã không còn tư cách làm cha mẹ của tôi nữa”.

“Hạo à?” Từ Tú Liên vẫn chưa từ bỏ ý định .

Đơn Triết Hạo không nói, chỉ im lặng nhìn hai người đang khóc lóc than thở. Thật ra trong lòng Đơn Triết Hạo có chút hi vọng đây là sự thật lòng của bọn họ.

Đơn Mộ Phi quỳ xuống: “Con à, cha thực xin lỗi con, cha là một người nhu nhược thật không xứng làm cha của con.”

Từ Tú Liên nhìn thấy Đơn Mộ Phi quỳ trước mặt Đơn Triết Hạo liền tức giận chạy lại kéo lên , vừa khóc vừa quát: “Ông mau đứng dậy, ông đang làm cái gì vậy? Nào ở đâu có đạo lý cha quỳ lạy con, ông đứng dậy nhanh cho tôi.”

Đơn Triết Hạo kinh ngạc, nhìn hai người được gọi là cha mẹ của mình, nếu như không nhớ đến chuyện đã xảy ra với Giản Nhụy Ái thì có lẽ anh sẽ bị hai người này làm cho cảm động.

Đơn Triết Hạo cúi đầu, nhắm mắt nhớ tới sự đau khổ của Giản Nhụy Ái khi rời xa mình, nhớ tới sự đau lòng của bà nội vì cái chết của con trai. Thật không nghĩ rằng hiện tại bọn họ lại còn sống, xem ra lúc này anh phải dứt khoát giải quyết sự tình này rồi.

“Hạo à, tất cả mọi việc đều là lỗi của cha, không liên quan đến mẹ của con, con đưa mẹ con trở về được không?” Đơn Mộ Phi kiên định nói.

“Không được, chúng ta thật có lỗi với con và mẹ, có lỗi gì thì chúng ta cùng nhau gánh chịu?” Từ Tú Liên cũng quỳ xuống, ôm lấy chồng mình khóc nức nở.

Đơn Triết Hạo từ từ bình tĩnh lại, đối với sự giả dối của Đơn Mộ Phi cùng Từ Tú Liên chỉ cười lạnh, không nghĩ đến mấy năm qua cha mẹ mình vẫn ích kỷ chỉ suy nghĩ cho bản thân họ như vậy.

Ánh mắt lạnh lùng gắt gao nhìn chằm chằm bọn họ, hừ lạnh: “Bao nhiêu tiền?”

Từ Tú Liên nghi ngờ ngẩng lên nhìn Đơn Triết Hạo: “Hạo à, con vừa nói gì thế?”

“Cần bao nhiêu tiền thì hai người sẽ không xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa”. Đơn Triết Hạo lạnh lùng hỏi.

Đơn Mộ Phi đứng dậy nhào đến dấn vào mặt Đơn Triết Hạo, nổi giận: “Đơn Triết Hạo, dù có thế nào đi nữa chúng ta cũng là cha mẹ của con, làm sao con có thể lấy tiền xỉ nhục cha mẹ mình như thế? Con không sợ bị trời phạt à.”

“A!” Từ Tú Liên thét chói tai, kéo Đơn Mộ Phi ra: “Mộ Phi! Ông không nên kích động như vậy. Hãy cẩn thận, để ý đến sức khỏe của ông mới quan trọng hơn!”

Đơn Tri Hạo lấy mu bàn tay lau vết máu trên khóe miệng, ánh mắt lạnh lùng không hề kiêng kỵ nói: “Bị trời phạt? Các người có từng quan tâm chăm sóc dạy bảo tôi không? Từ nhỏ đến lớn các người coi tôi như gánh nặng cản trở các người vui chơi, có một ngày nào hoặc một khắc nào các người coi tôi là con của các người không? Hơn nữa, các người còn lấy toàn bộ tiền vốn của công ty đi tiêu xài phung phí vô ích, các người coi tôi là máy rút tiền của các người sao?”

“Đơn Triết Hạo! người nói đủ chưa?” Từ Tú Liên tức giận chỉ mặt Đơn Triết Hạo. Từ nhỏ bà ta đã quen là thiên kim tiểu thư, nếu không vì Đơn Mộ Phi đem hết tiền đi đánh bạc, để cho bà ta không còn tiền tiêu xài, thì bà sẽ không ăn nói khé nép cầu xin Đơn Triết Hạo như thế.

“Nói đủ chưa? Không phải vì biết Nhụy Ái sẽ đến nhà Tiểu Hi mà bà chờ đến lúc tôi tới đón cô ấy rồi chạy ra để tôi biết đến sự tồn tại của các người, tôi nói không sai chứ?”

Hai người nghe Đơn Triết Hạo nói, xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Đơn Triết Hạo. Hai người họ thật không ngờ con mình lớn lên lại lợi hại như vậy.

Xem ra họ đã xem thường Đơn Triết Hạo anh rồi!

191. Chương 191: Trở Thành Bà Chủ

Nghe lời nói sắc bén của Đôn Triết Hạo, cả hai người không dám tiếp tục đóng kịch nữa. Từ Tú Liên bị vạch trần liền xấu hổ, thay đổi thái độ nói: “Hạo à, những chuyện mẹ làm không phải muốn để gặp lại con đâu”

Ánh mắt Đôn Triết Hạo trầm mặc, bình tĩnh nói: “Nói đi? các người cần bao nhiêu tiền?”

Từ Tú Liên ngẩn ra, không ngờ Đôn Triết Hạo tuyệt tình như vậy: “Hạo! mẹ không cần tiền.”

“Được, không lấy tiền cũng không sao nhưng về sau hai người cũng không được xuất hiện ở nhà họ Đôn, nếu không cho dù các người là cha mẹ, tôi cũng không khách khí với hai người đâu”. Đôn Triết Hạo vẫn lạnh lẽo nói.

Đôn Mộ Phi nắm chặt tay thành nắm đấm, kéo tay Từ Tú Liên, cũng lạnh giọng lên tiếng: “Đi ra! nơi này của chúng ta không hoan nghênh người. Cút! Người lập tức cút khỏi đây cho ta.”

Đôn Triết Hạo nhú mày nhìn Đôn Mộ Phi và Từ Tú Liên: “Được, các người không lấy tiền cũng không sao nhưng cũng đừng để tôi nhìn thấy các người”. Nói xong, xoay người bỏ đi. Thật ra, trong lòng Đôn Triết Hạo thoáng chút hi vọng bọn họ biết hối hận, nhưng bọn họ vẫn cứng đầu như cũ.

Loại người như vậy nếu quay trở lại nhà họ Đôn sẽ chỉ làm nhà họ Đôn không được yên ổn mà thôi.

Từ Tú Liên kinh ngạc nhìn Đôn Triết Hạo bỏ đi, muốn gọi lại nhưng bị Đôn Mộ Phi ngăn cản, không nhận được quát: “Ông làm sao vậy? Làm gì mà mắng đuổi nó đi thế.”

“Không mắng đuổi nó đi thì bà có thể làm gì? Để nó ở lại để nghe nó sỉ nhục tiếp à, bà không thấy mất thể diện à.”

“Mất thể diện, lúc ông đem tiền đi đánh bài bị thua sạch, ông cũng không có cảm giác mất thể diện cơ mà. Ông có biết Đôn Triết Hạo có rất nhiều tiền không?. Tôi là mẹ của nó, ông là cha nó, chúng ta già rồi, nó phải nuôi chúng ta chứ?”. Ánh mắt Từ Tú Liên đầy xảo trá, bà nhất định phải quay về nhà họ Đôn trở thành bà chủ của nhà họ Đôn. Đến lúc đó, bà có thể mặc quần áo hàng hiệu, ăn sơn hào hải vị, cũng không phải ở nhà nhỏ chịu khổ, mặc kệ người nào cũng đừng hòng ngăn cản bà.

“Thật ra chúng ta ở nhà nhỏ cũng không tồi, nó yên tĩnh, thanh tịnh.” Đôn Mộ Phi nhìn Từ Tú Liên tranh cường háo thắng, không có cách nào khuyên can bà ấy.

“Tĩnh táo? Mình phải tĩnh táo, mình nhất định phải nghĩ cách để quay về làm bà chủ của nhà họ Đôn”. Trong lòng Từ Tú Liên lặng lẽ quyết tâm.

“Cái gì? Cậu nói cái gì?” Vương Thiên Như kích động đứng lên, cầm điện thoại di động hét to, “Đôn Triết Hạo đi đua xe hả?”

Giản Nhụy Ái kinh hoàng lo lắng đi đến nhìn Vương Thiên Như. Khi nhìn thấy Vương Thiên Như cúp điện thoại, lông mày nhú chặt, kéo tay Vương Thiên Như, “Thế nào? Ai đi đua xe?”

“Không sao đâu, anh ấy đang chuẩn bị đua xe. Đôn Triết Hạo thật không tốt, đi đua xe mà không rủ mình đi cùng.” Vương Thiên Như lăm bầm lâu bầu hoàn toàn không nhìn thấy bộ dạng lo sợ của Giản Nhụy Ái.

Bà nội kéo Vương Thiên Như: “Cháu đừng lằng bằng như thế, không nhìn thấy Tiểu Nhụy bị dọa sợ à”

“Tiểu Nhụy, không sao đâu, đây không phải lần đầu anh ấy tham gia đua xe nên sẽ không xảy ra chuyện gì đâu” Vương Thiên Như an ủi Giản Nhụy Ái đang vô cùng lo lắng. “Hay là, tôi dẫn em đến đó xem một chút, sẽ rất kích thích, rất thú vị đấy.”

“Có thật không? Chị hãy dẫn tôi đi cùng với, cảm ơn chị!” Giản Nhụy Ái rất lo lắng cho Đôn Triết Hạo, tuy cô không đua xe nhưng đã từng xem trên tivi rồi, đua xe rất nguy hiểm. Tại sao Đôn Triết Hạo lại muốn đua xe? Nếu không may xảy ra tai nạn thì cô và con phải làm thế nào?

“Thiên nhi, cháu phải chăm sóc Tiểu Nhụy cho tốt rồi quay về với Hạo”. Bà nội dặn dò khi thấy các cô chuẩn bị đi khỏi cửa.

Vương Thiên Như khoát tay áo, tâm trí của cô đang ở chỗ đua xe nên không để ý đến lời của bà nội chỉ lời Giản Nhụy Ái chạy đi. Mong nhanh được đến với không khí cuồng nhiệt của đường đua. Giản Nhụy Ái nhìn về mặt hưng phấn của Vương Thiên Như, cô hoàn toàn không hiểu tại sao Vương Thiên lại thích đua xe đến thế, giống như chị ấy được uống thuốc kích thích vậy.

Sau khi Giản Nhụy Ái ngồi lên xe của Vương Thiên Như đã cảm thấy rất hồi hận. Vương Thiên Như lái xe cực nhanh, cô sợ hãi nắm chặt dây an toàn, ngây người nhắm mắt, la hét đến khàn giọng, cảm giác xung quanh có gió lốc ập tới. Cô tự nhủ mình phải cố gắng để vượt qua cảm giác sợ hãi này. Nhưng nghĩ tới Đơn Triết Hạo đang đua xe có thể gặp nguy hiểm, cô lại mong xe chạy nhanh thêm một chút nữa.

Đơn Triết Hạo đã xảy ra chuyện gì? Tại sao không màng đến tính mạng của bản thân như thế? Anh ấy không quan tâm đến bản thân thì cũng phải nghĩ đến cảm nhận của bà nội, của mình và con chứ.

Chàng thanh niên nhìn Đơn Triết Hạo đẹp trai dừng xe trước mặt cách cậu ấy vừa đúng 0,1 millimet liền kinh hoàng nhảy sang một bên, sợ hãi thiếu chút nữa tè ra quần. Khi nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuống xe, vội vàng chạy đến. Đơn Triết Hạo xuống xe ném mũ bảo hiểm cho cậu ấy, cởi bao tay, động tác phong lưu đẹp mắt, khiến các nữ cổ động viên nhìn anh đầy si mê. Họ đang mơ tưởng được ở bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái vừa xuống xe đã nhìn thấy Đơn Triết Hạo đứng bên cạnh xe, xung quanh là tiếng reo hò ầm ĩ, anh ấy đẹp chói mắt giống như một vị thần ánh sáng. Giản Nhụy Ái chạy nhào vào lòng Đơn Triết Hạo lo lắng: “Hạo!”.

Bỗng nhiên một cô gái xinh đẹp xuất hiện chạy đến ôm chầm lấy Đơn Triết Hạo làm cho mọi người xung quanh kinh ngạc quên cả reo hò. Đơn Triết Hạo run run thấy Giản Nhụy Ái trong lòng mình cũng đang run rẩy sợ hãi, mỉm cười vòng tay ôm chặt lấy cô, khẽ hỏi: “Sao em lại đến nơi này?”

Giản Nhụy Ái không trả lời, ngạc nhiên nhìn chàng trai ăn mặc quần áo kiểu hip-hop và Vương Thiên Như đang tranh cãi nhau, hỏi ngược lại: “Hạo! Tại sao anh lại đi đua xe?”

Nhìn ánh mắt xinh đẹp của Giản Nhụy Ái, Đơn Triết Hạo lại nhớ đến cha mẹ mình, phân vân không biết có nên nói cho cô ấy biết về họ hay không. Nếu nói cho cô biết, cô sẽ lại bỏ đi. Nhớ lại năm năm sống không bằng chết đã qua, anh không muốn lặp lại nữa. Cho nên, anh sẽ không để cho cha mẹ đến quấy rầy đảo lộn cuộc sống của mình và cô, mặc kệ phải trả giá thế nào.

Đơn Triết Hạo bỏ ý nghĩ nói cho Giản Nhụy Ái biết nên đáp lại: “Đột nhiên nhàm chán muốn vui chơi một chút. Thôi, chúng ta đi về.”

Giản Nhụy Ái có cảm giác Đơn Triết Hạo đang che giấu điều gì đó. Nhưng cô không muốn ép buộc anh bởi cô biết Đơn Triết Hạo là người có chừng mực, nếu muốn để cho cô biết thì anh nhất định sẽ tự nói với cô. Vừa khẽ gạt đầu, liền bị Đơn Triết Hạo kéo đi.

Giản Nhụy Ái quay đầu lại nhìn Vương Thiên Như và anh chàng hip-hop đang nói chuyện vui vẻ, vội chỉ về phía đó: “Hạo, còn Thiên Như?”

“Không cần lo, khi nào muốn về thì cô ấy sẽ tự về.” Đơn Triết Hạo nắm tay Giản Nhụy Ái muốn chạy đi, khiến Giản Nhụy Ái đang đi phía sau lảo đảo suýt ngã.

192. Chương 192: Trở Thành Phu Nhân Nhà Họ Đơn

Trong mắt Đơn Triết Hạo thì Giản Nhụy Ái quá ngây thơ không nên đến những nơi phức tạp như trường đua xe, anh không muốn cô ở lại đó lâu muốn nhanh chóng đưa cô đi khỏi nơi đó.

Vương Thiên Như quay người nhìn thấy Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái đã ngồi lên xe, vội vàng gọi: “Này, chờ tôi với, sao hai người bỏ tôi lại mà đi như vậy?”.

Nghe Vương Thiến Như gọi, Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn, vội vàng nói: “Hạo, Thiến Như đang gọi chúng ta chờ cô ấy về cùng”.

Đơn Triết Hạo đang bước Vương Thiến Như đưa Giản Nhụy Ái tới trường đưa xe, bắt lấy tay Giản Nhụy Ái ngăn không cho cô mở cửa xe, nhắc nhở: “Cẩn thận! Anh đang lái xe.”

Xe lao vọt đi, Giản Nhụy Ái nhìn Vương Thiến Như bị bỏ lại cảm thấy áy náy: “Hạo, Tại sao chúng ta không chờ Thiến Như về cùng?”

“Không sao đâu, cô ấy sẽ tự về.” Đơn Triết Hạo vô cùng bình thản nói.

Giản Nhụy Ái không nghĩ Đơn Triết Hạo có thể trả lời như vậy, không hiểu tại sao anh lại khó chịu với Vương Thiến Như như thế. Không yên lòng quay đầu nhìn về phía sau, gọi điện thoại cho Vương Thiến Như xong rồi mới yên tâm.

“Hạo, mấy ngày nay anh rất lạ, đã xảy ra chuyện gì phải không? Có phải công ty đã xảy ra chuyện?” Giản Nhụy Ái quan tâm hỏi. Nhưng thấy Đơn Triết Hạo không muốn nói nên cô càng lo lắng hơn.

Nghe Giản Nhụy Ái hỏi càng khiến Đơn Triết Hạo lo lắng, những chuyện về cha mẹ anh không thể nói với Giản Nhụy Ái được bởi anh hiểu nếu muốn cô mãi ở bên cạnh thì không thể để cô biết. Nhìn nụ cười trong sáng lương thiện của cô, Đơn Triết Hạo càng im lặng không dám nói rõ chuyện đã xảy ra. Có lẽ đúng như bạn bè vẫn giấu cợt đàn ông nhà họ Đơn có gen di truyền sợ vợ.

Đơn Triết Hạo bần thần nhìn Giản Nhụy Ái, sau đó xoay người tiếp tục lái xe, tay cầm tay lái cũng toát mồ hôi, cố gắng bình tĩnh: “Công ty có xảy ra ít chuyện nhưng anh đã giải quyết xong rồi.” Thấy Đơn Triết Hạo quá lo lắng chuyện công ty nên Giản Nhụy Ái càng đau lòng và thương anh hơn “Hạo.”

“Không cần phải nói gì đâu, anh hiểu, chỉ cần em luôn ở bên cạnh anh là tốt rồi.”

“Vâng, em sẽ luôn ở bên cạnh anh, không xa rời.” Giản Nhụy Ái nói, nắm tay Đơn Triết Hạo khẽ dựa vào vai anh hứa hẹn. Bị Giản Nhụy Ái nắm cánh tay dựa vào, Đơn Triết Hạo không tập trung lái xe làm xe chạy ra khỏi làn qui định, anh vội vàng điều chỉnh tâm trạng, nghiêm túc lái xe đi đúng làn đường.

Quay người thấy Giản Nhụy Ái đang đỏ mắt, Đơn Triết Hạo bật cười, đưa tay xoa đầu cô và trêu chọc: “Tiểu Nhụy, đúng là trò giỏi hơn thầy, không ngờ em còn muốn nhiều hơn anh đấy”

Giản Nhụy Ái sợ ngác không hiểu ý của Đơn Triết Hạo đến khi thấy nụ cười gian của anh mới hiểu ra đồ bưng mặt “Hạo, anh đang trêu chọc em”.

“Ha ha.” Đơn Triết Hạo cười vang cả xe làm không khí trong xe trở nên vui vẻ hơn.

Hôm sau, Giản Nhụy Ái đang vui vẻ chơi nhảy dây với Giản Tử Hạo trong vườn biệt thự của nhà họ Đơn. Trông thấy Vương Thiến Như đi vào liền áy náy chạy đến xin lỗi, quan tâm hỏi: “Thiến Như, chị chuẩn bị phải đi đâu à?”

“Chị muốn đi gặp anh Tường, hẹn gặp lại!” Vương Thiến Như rất vui vẻ, diện quần áo thật đẹp xem ra tình cảm của hai người tiến triển rất tốt.

Giản Tử Hạo sáng mắt khi nghe nhắc đến Cụ Duệ Tường “Dì ơi, con cũng muốn đi gặp ba Tường, dì cho con đi cùng với”.

“Ừ, được rồi.” Vương Thiến Như vốn không muốn cho cậu bé đi cùng nhưng lại lo Cụ Duệ Tường không mở cửa cho cô vào, chợt cười trộm liền đồng ý

“Dì à, dì định dùng con bày mưu gì phải không?” Giản Tử Hạo hồ nghi dò xét Vương Thiến Như, không nể mặt nói.

Vương Thiến Như bị Giản Tử Hạo đoán được mưu tính liền cười cứng ngắt dừng lại, đồ bưng mặt bối rối “Không có đâu Hạo Hạo, không cần đoán mò.”

“Hừ, âm mưu quỷ kế, dì đi nhanh một chút đi, cẩn thận đừng si mê quá mà ba Duệ không mở cửa cho vào”

“Hạo Hạo, dì đánh đòn con bây giờ, con không cần nói lung tung, hiểu chưa?”

Giản nhụy Ái nhìn bóng dáng Thiên Như rồi đi lắc đầu cảm thán tính trẻ con của cô ấy.

.....

Đơn Mộ phi ngáp ngừng ngẩng đầu nhìn khu biệt thự to lớn sang trọng hơn rất nhiều so với trước đây. Ngược lại, Từ Tú Liên lại cười rất thỏa mãn nghĩ đến sau này không phải lo kiếm sống, “Mộ Phi, chúng ta đi vào nhanh một chút.”

“Đợi chút.” Đơn Mộ Phi kéo Từ Tú Liên có chút khấn trương nói: “Tú Liên!, không biết vì sao tâm trạng tôi hồi hộp lo lắng quá, hơn nữa Hạo nhi đã cảnh cáo chúng ta không được xuất hiện trước mặt nó, nếu chúng ta cố đi vào, ta sợ.”

“Sợ cái gì? Ông là người lớn trong nhà, nó là con ông, có cái gì phải sợ, chẳng lẽ trở về nhà mình cũng phạm pháp à.” Từ Tú Liên nghe Đơn Mộ Phi bàn lùi liền nổi giận hầm hừ. Thật vất vả mới có cơ hội quay về với cuộc sống nhà giàu nên bà không thể để Đơn Mộ Phi làm hỏng hết.

Đơn Mộ Phi nhớ tới ánh mắt giận dữ của Đơn Triết Hạo ngày đó, trong lòng liền sợ: “Tú Liên, để hôm khác chúng ta quay lại được không!”. Nói xong, ông xoay người định rời đi nhưng bị Từ Tú Liên kéo tay, mắt nặn ra vài giọt nước mắt, nghẹn ngào nói: “Mộ Phi, có phải ông đang trách tôi lái xe làm chết người lại xui ông lấy hết tiền của nhà họ Đơn bỏ trốn để ông không có mặt về nhà.”

Từ Tú Liên vừa nói vừa tự đánh mạnh lên mặt “Tại tôi ngu ngốc tính lầm làm hại chúng ta có nhà mà không thể về, tất cả đều là lỗi của tôi, nhưng mà tôi không muốn ông mang tội bất hiếu, chúng ta đi vào gặp mặt mẹ và Hạo nhi, thật lòng nói xin lỗi bọn họ.”

Đơn Mộ Phi đau lòng ngăn Từ Tú Liên đang tự đánh, từ nhỏ đến giờ ông đều cưng chiều, đem bà ấy chiều hư rồi, sai lầm lớn nhất là tại ông, thở dài nói: “Được rồi, chúng ta đi vào, còn phải xem mẹ có tha thứ cho chúng ta hay không.”

“Mẹ là người hiểu lý lẽ, nhất định mẹ sẽ tha thứ sẽ cho chúng ta quay về.” Từ Tú Liên vui mừng ôm lấy tay Đơn Mộ Phi biết mục đích của mình đã đạt được, hạnh phúc mỉm cười: “Đi thôi!”

Bà không thể chờ đợi lâu hơn nữa, bà muốn trở về làm người có tiền, mong được lập tức trở thành bà chủ của nhà họ Đơn.

Người gác cổng ở nhà họ Đơn lang thang làm lâu năm mở cửa, hoảng sợ khi nhìn thấy Đơn Mộ Phi và Từ Tú Liên đứng ở cửa. Một lúc sau mới lấy lại tinh thần, “Các người đứng là tiên sinh và phu nhân sao?”

Đơn Mộ Phi gật đầu, không nghĩ đến lại gặp được người làm lâu năm ở cửa “Đúng, chúng tôi đã trở về”.

193. Chương 193: Để Họ Ở Lại

Người gác cổng kinh ngạc nhìn hai người, ông chủ và phu nhân của nhà họ Đơn đã qua đời nhiều năm rồi mà bây giờ lại xuất hiện. Nhưng bọn họ là nhân viên cũng không dám đắc tội và hỏi nhiều, vội vàng mở cửa cho bọn họ vào, nhìn họ mặc quần áo cũ rách càng cảm thấy không thể tin được.

Giản Nhụy Ái đang cùng bà nội chăm sóc vườn hoa “Bà nội, những loại hoa này rất đẹp và rất quý hiếm, nghệ thuật tỉa hoa của bà nội rất đẹp.”

“Tiểu Nhụy, cháu không cần khen bà nội thế đâu.” Bà nội cười lớn “Tiểu Nhụy, đi xách giúp bà một thùng nước đến đây”

“Dạ” Giản Nhụy Ái quay người đi xách đầy một thùng nước nhưng thấy quá nặng, ngẩng đầu nhìn bà nội tóc bạc trắng vẫn đang tỉa cành cho hoa trong vườn càng thêm cố gắng mang thùng nước đến cho bà.

Bỗng nhiên có người xuất hiện chắn đường, Giản Nhụy Ái không kịp dừng lại, cả thùng nước đổ thẳng lên người Từ Tú Liên “A! Người không có mắt nhìn à.”

Giản Nhụy Ái vội xin lỗi ngẩng đầu lên nhìn, kinh ngạc: “Ăn trộm, bà đến nhà tôi làm gì?”

“Ăn trộm?” Từ Tú Liên tự chỉ vào mặt mình ngạc nhiên hỏi lại, nhìn quần áo Giản Nhụy Ái đang mặc không giống thiên kim đại tiểu thư, trong lòng thầm nghĩ ở nhà họ Đơn nếu không phải thiên kim tiểu thư thì sẽ là người giúp việc, nghĩ người giúp việc dám đối với mình vô lễ liền tức giận quát to: “Đáng chết, người giúp việc kia, người nói xem ai là kẻ trộm.”

“Người giúp việc” Giản Nhụy Ái cúi đầu nhìn quần áo của mình, quả thật rất dễ khiến người khác lầm tưởng cô là người giúp việc. Hôm nay cùng bà nội cắt tỉa hoa, nên lấy bộ quần áo cũ mặc vì sợ làm bẩn những bộ quần áo đẹp.

Giản Nhụy Ái không hiểu nhìn chằm chằm Từ Tú Liên, dù sao ở nhà họ Đơn cũng không phải ai muốn vào là được, nghi ngờ nhìn hai người bọn họ: “Bà từng lấy trộm chiếc nhẫn của tôi, không phải ăn trộm thì là gì?”

“Người giúp việc đáng chết.” Từ Tú Liên giơ tay định đánh, Giản Nhụy Ái sợ hãi nhắm mắt lại. Thấy không bị tát, Giản Nhụy Ái khẽ hé mắt nhìn liền thấy Đơn Triết Hạo đang nắm chặt tay Từ Tú Liên ngăn không cho bà ta tát cô, nếu như cô bị tát chắc anh sẽ vì cô mà nổi giận đánh cả bà ta và Đơn Mộ Phi.

“Hạo!” Từ Tú Liên không tưởng tượng nổi ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, lẩm bẩm kêu lên, “A!”

Đơn Triết Hạo hung hăng đẩy Từ Tú Liên ngã xuống đất, sắc mặt âm trầm nói: “Không phải tôi đã cảnh cáo hai người rồi sao, tại sao còn xuất hiện tại đây?”. Giản Nhụy Ái thoáng cảm thấy bọn họ không bình thường, có điều gì đó cô không biết.

“Hạo, sao con lại đẩy ngã Tú Liên?” Đơn Mộ Phi đau lòng chạy đến đỡ Từ Tú Liên. Dù thế nào đi nữa thì bà ấy cũng là người mà ông yêu mến nhất.

Đơn Mộ Phi vừa nói xong, bà nội nghe có tiếng ồn ào liền đi đến, mặt tái nhợt khi thấy Đơn Mộ Phi và Từ Tú Liên, lão đảo suýt ngã may mà có Đơn Triết Hạo chạy đến đỡ kịp.

“Bà nội, bà có sao không?” Đơn Triết Hạo lo lắng hỏi

Đơn Mộ Phi thấy vậy vội kéo Từ Tú Liên quỳ xuống “Mẹ.”

“Mẹ.”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc khi nghe thấy hai người đồng thanh gọi mẹ. Bà nội chỉ có một người con, chẳng lẽ.... Giản Nhụy Ái nắm chặt tay không dám nghĩ hung thủ hại chết cha mẹ mình lại là con trai và con dâu của bà nội.

Bọn họ thật sự không chết!

Từ Tú Liên thấy bà nội im lặng không nói gì, vừa kéo tay bà nội vừa khóc thút thít “Mẹ, con rất xin lỗi mẹ, lẽ ra chúng con không nên giấu mẹ chuyện giả chết, hiện tại chúng con đã trở về, chúng con muốn sửa chữa lỗi lầm trước đây, cầu xin mẹ tha thứ cho chúng con”.

Bà nội được Đơn Triết Hạo đỡ, nhịp tim tăng vọt, lấy tay ôm ngực muốn giữ bình tĩnh. Bà nghĩ con trai mình đã chết nhiều năm rồi nhưng giờ lại xuất hiện trong nhà. Trong lúc mọi người im lặng không ai nói chuyện, Từ Tú Liên ngẩng đầu nhìn chờ đợi ý kiến của mẹ chồng, lo lắng phập phồng toát mồ hôi.

Đơn Mộ Phi nắm tay Từ Tú Liên và nói: “Mẹ! Con trai bất hiếu, con xin lỗi mẹ, mọi chuyện không liên quan tới Tú Liên, mẹ đừng trách giận cô ấy. Nếu mẹ không tha thứ cho chúng con thì chúng con lập tức rời khỏi đây”. Nói xong liền đứng dậy kéo Từ Tú Liên muốn đi nhưng bị Từ Tú Liên gạt ra “Mộ phi, ông làm gì đấy? Chúng ta thật vất vả mới trở về gặp lại mẹ, tôi không muốn đi, lại càng không muốn xa mẹ.”

“Tú Liên, chúng ta đã làm sai quá nhiều chuyện, tôi không còn mặt mũi ở lại chỗ này nữa, chúng ta đi thôi!”

“Tôi không đi, tôi không muốn đi, tôi muốn quay về với mẹ.” Từ Tú Liên khóc thút thít muốn thoát khỏi sự lôi kéo của Đơn Mộ Phi, thật lòng bà không muốn trở về cuộc sống nghèo khổ chật chội bẩn thỉu vừa qua nữa.

“Cút!” Bà nội nghiêm giọng quát, “Tôi không có con trai và con dâu bất hiếu như hai người, mấy chục năm qua chẳng quan tâm đến bà cháu tôi, bây giờ trở về làm gì? Các người đã giả chết vậy thì cứ coi như các người đã chết rồi, cho nên các người có thể đi được rồi.”

Từ Tú Liên lo lắng, cho rằng bà nội sẽ mừng vì con trai chưa chết, cho họ chút mặt mũi giữ họ ở lại, không ngờ lại bị đuổi đi. Từ Tú Liên gào khóc kêu lên: “Mẹ, con biết rõ sai lầm rồi, cầu xin mẹ tha thứ cho chúng con. Coi như chúng con trẻ người non dạ mắc phải sai lầm nhưng xin mẹ tha thứ cho chúng con”.

“Sai lầm nhỏ? Các người làm chết người rồi bỏ trốn mà coi là sai lầm nhỏ vậy chuyện gì mới coi là sai lầm lớn?” Bà nội kích động hằm hừ, tức giận nghệt thở.

“Bà nội.”

“Bà nội.”

Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái đều lo lắng nhìn bà nội, Đơn Triết Hạo vỗ lưng giúp bà. Giản Nhụy Ái thấp thỏm nhận lấy ly nước ấm chị Ngọc đưa đến “Bà nội, bà uống chút nước cho thoải mái”.

“Mẹ, con.” Từ Tú Liên cũng khấn trương gọi, gương nhìn bà nội. Trong mắt Từ Tú Liên chẳng quan tâm bà nội đang khó chịu mà chỉ nghĩ cách để được quay về nhà họ Đơn còn những chuyện khác chẳng cần quan tâm.

“Cút! Hai người cút ngay khỏi đây cho tôi.” Ánh mắt Đơn Triết Hạo lạnh băng nhìn về phía Từ Tú Liên hằm hừ, tức giận gần từng chữ.

Đơn Mộ phi cắt ngang lời nói của Từ Tú Liên: “Đủ rồi, bà đừng nói nữa. Chúng ta quay về!”

“Đi ! Hai người cút đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi nữa.” Bà nội quay mặt nói. Tất cả mọi người đều biết bà nội đang rất đau lòng, mẹ con liền dạ, có người mẹ nào lại không thương con của mình. Bà nội làm như vậy, trong lòng nhất định rất khổ sở, rất thương tâm!

“Mẹ! con cầu xin mẹ đừng đuổi con đi, con biết lỗi của con rồi, về sau con không dám tái phạm nữa”. Từ Tú Liên khóc lóc cầu xin, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội để được quay về cuộc sống nhà giàu.

“Tú Liên, bà không nên như vậy, theo tôi đi khỏi đây đi!” Đơn Mộ Phi nài nỉ nói.

Từ Tú Liên ngược mắt nhìn Đơn Mộ Phi “Tôi.”

Giản Nhụy Ái lắng lặng trầm tư rồi bình tĩnh nói: “Bà nội, để họ ở lại đi!”

194. Chương 194: Bị Ăn Sạch

Bà nội quay đầu kinh ngạc nhìn Giản Nhụy Ái, bà không để bọn họ ở lại vì suy nghĩ đến cảm nhận của Giản Nhụy Ái là chính nhưng không nghĩ đến chính Giản Nhụy Ái lại nói để họ ở lại, vội hỏi: “Tiểu Nhụy.”

Đơn Triết Hạo cau mày: “Tiểu Nhụy, nơi này không có chuyện của em, em không cần để ý, cứ để bọn họ rời khỏi đây.”

Giản Nhụy Ái kéo tay Đơn Triết Hạo nhỏ nhẹ giải thích: “Hạo, bọn họ là cha mẹ của anh, làm sao anh có thể đuổi họ đi?”

“Nhưng.” Đơn Triết Hạo chưa hết giận nói “Bọn họ phải rời đi!”

“Em.” Giản Nhụy Ái nhìn hai người trước mắt, bọn họ chính là kẻ thù giết chết cha mẹ mình nhưng cô không thể báo thù hai người này bởi cô biết bọn họ là con trai và con dâu của bà nội. Bề ngoài bà nội nói không tha thứ cho bọn họ nhưng thật ra trong lòng bà vẫn rất nhớ thương bọn họ, cô càng không thể để Đơn Triết Hạo gánh tội bất hiếu bị trời chu đất diệt là đuổi cha mẹ đi. Một bên kẻ thù giết chết cha mẹ mình, một bên là những người sẽ sống cùng nhà. Lựa chọn bên nào cũng đều đau lòng khổ sở, nhưng nếu để một mình mình chịu thì mọi người sẽ vui vẻ hơn nên không cần chán ghét đuổi bọn họ đi

“Hạo, không cần lo cho em, thật ra thì chuyện này em đã nguôi ngoai rồi, anh cũng đừng cố chấp nữa, hơn nữa bọn họ đã bị báo ứng như vậy là đủ rồi. Dù thế nào anh vẫn là con của bọn họ nên đừng quá tuyệt tình.”

Từ Tú Liên không nghĩ Giản Nhụy Ái sẽ nói giúp mình, giống như vớ được phao cứu sinh: “Đúng thế con à, mẹ là mẹ ruột của con, con đừng đuổi mẹ đi.”

Đơn Triết Hạo âm trầm nhìn thái độ của Từ Tú Liên định lên tiếng nhưng bị Giản Nhụy Ái kéo tay ngăn không để anh nổi giận thì chỉ biết lắc đầu nhìn Giản Nhụy Ái. Anh chỉ có thể nén giận quay mặt đi để khỏi phải nhìn sự giả dối của cha mẹ mình.

“Hạo!” Giản Nhụy Ái làm nũng .

Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái nhận thiệt thòi uất ức nhưng vẫn suy nghĩ cho mình nên càng thấy đau lòng không nói gì nữa. Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo gật đầu, mặc dù không tự nguyện nhưng chỉ cần anh nhượng bộ là được liền vui mừng ôm lấy Đơn Triết Hạo “Em biết ngay Hạo là người tốt nhất.”

Bà nội cũng vui mừng kéo tay Giản Nhụy Ái, thấy được sự lương thiện của cô càng yêu quý hơn “Cháu dâu, cháu chịu uất ức rồi”

“Bà nội, cháu không thấy bị uất ức.” Giản Nhụy Ái mỉm cười: “Những chuyện cháu làm này nhất định ba mẹ cháu sẽ đồng ý bởi họ là người hiền lành có thể hy sinh vì người khác”.

Từ Tú Liên thấy mọi chuyện có lợi cho mình liền kéo tay bà nội cười cười: “Mẹ, có phải con có thể.”

Đơn Mộ Phi kéo áo Từ Tú Liên muốn ngăn bà đừng quá lỗ mãng nhưng lại bị Từ Tú Liên hung hăng nhìn chằm chằm một cái nên ông đành buông tay ra. Bà nội buồn lòng nhìn con trai mình nhu nhược luôn bị Từ Tú Liên “nắm mũi dẫn đi”. Bà thở dài, dù sao cũng là con trai mình đã mất tích mấy chục năm, bây giờ lại quay về nên bà cũng không thể oán giận mãi. Lại thêm chuyện Giản Nhụy Ái chịu lùi một bước như vậy nên thấy yên tâm và bình tĩnh lại.

“Có thể ở lại.” Bà nội mặt không chút thay đổi nói, “Chị Ngọc đưa Mộ Phi và Tú Liên về phòng. Thôi, để tôi đưa hai người họ đi còn chị đi nấu cho họ bát canh để bồi bổ”.

Đơn Mộ Phi nghe mẹ mình quan tâm, hốc mắt đỏ hoe áy náy, hối hận tự trách ôm lấy mẹ “Mẹ! Con thật xin lỗi mẹ!”. Bà nội vỗ vỗ lưng Đơn Mộ Phi, nước mắt ngân ngấn nhẹ nhàng “Được rồi không cần nói gì cả, trở về là tốt rồi.”

“Mẹ!” Từ Tú Liên cũng nhào đến. Ba người ôm nhau, mặc kệ có bao nhiêu chuyện đã xảy ra nhưng tình nghĩa mẹ con vẫn không thay đổi.

Giản Nhụy Ái nhìn bóng lưng họ đi về phòng, mắt cũng đỏ hoe vui mừng. Lần đầu tiên thấy bà nội vui vẻ như vậy cô càng thấy việc mình vừa làm là chính xác.

Đơn Triết Hạo không bỏ qua chuyện Giản Nhụy Ái chịu uất ức, dù có là cha mẹ mình cũng không thể gây uất ức cho Giản Nhụy Ái. Nhưng Giản Nhụy Ái vẫn kiên nhẫn nhận lấy về mình. Vòng tay ôm lấy cô dặn dò “Tiểu Nhụy, nếu em không muốn nhìn thấy bọn họ thì chúng ta rời khỏi đây quay về biệt thự của chúng ta sống.”

“Hạo, em có thể ở cùng họ, anh không cần suy nghĩ nhiều, không cần rời đi, chẳng lẽ anh muốn bà nội đau lòng, bây giờ bà nội đang vui vẻ như vậy”. Giản Nhụy Ái cố giả bộ ra mỉm cười, “Em thật sự không khó chịu không thấy uất ức, em còn đang vui mừng vì bà nội được gặp lại con trai mình”

“Về sau, nếu bọn họ làm khó em khi anh không ở nhà thì em nhất định phải nói với anh, anh sẽ bảo vệ em.” Đơn Triết Hạo ôm thật chặt Giản Nhụy Ái như muốn nhập cô vào trong thân thể mình. Cô quá hiền lành lương thiện càng làm cho anh thêm đau lòng, hi vọng truyền cho cô chút dũng khí, an ủi cô.

“Ừm!” Giản Nhụy Ái gật đầu rúc vào ngực Đơn Triết Hạo ngửi mùi hương quen thuộc về anh khiến cô bình tĩnh lại rất nhiều.

Điện thoại đổ chuông, Giản Nhụy Ái đẩy nhẹ Triết Hạo quay nhìn điện thoại di động đang nhấp nháy tên người gọi đến, ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo rồi mới nhận điện thoại. Quả nhiên không phải Cụ Duệ Tường

gọi đến mà là Giản Tử Hạo, “Mẹ, con cùng dì ở lại nhà ba Tường thêm mấy ngày sau đó sẽ về nhà có được không?”

Giản Nhụy Ái suy nghĩ trong nhà đang có nhiều xáo trộn nên để Giản Tử Hạo ở lại nhà Cụ Duyệt Tường cũng tốt “Được, vậy con phải ngoan ngoãn, không được nghịch phá nha”

“Vâng, con chào mẹ, hẹn gặp lại mẹ.”

“Ừ, Hẹn gặp lại!” Giản Nhụy Ái ngắt điện thoại.

Đơn Triết Hạo ôm lấy cô, cúi đầu gác lên đỉnh đầu Giản Nhụy Ái ngửi mùi thơm nhà nhật trên tóc cô “Thế nào?”

“Hạo Hạo muốn ở chơi nhà anh Duệ Tường thêm mấy ngày” Giản Nhụy Ái trả lời.

“Cũng được!” Đơn Triết Hạo trầm tư từ từ nói.

Đơn Triết Hạo nói vậy khiến Giản Nhụy Ái giật mình bĩu môi mê hoặc nhìn Đơn Triết Hạo, vươn tay ôm lấy cổ rướn người hôn lên môi Đơn Triết Hạo. Đột nhiên được hôn khiến Đơn Triết Hạo sửng sốt, nhưng mà lập tức khôi phục ý thức, đối bị động làm chủ động hôn lên đôi môi mềm mại của cô rồi hướng đến bên tai ấm áp mập mờ rú: “Chúng ta trở về phòng”

“A!” Giản Nhụy Ái ngây ngốc đợi đến lúc bình tĩnh mới biết mình tự dẫn sói vào nhà, hôm nay lại sẽ bị ăn sạch rồi.

195. Chương 195: Cuộc Nói Chuyện Giữa Mẹ Chồng Và Nàng Dâu

Sáng sớm, vườn hoa nhà họ Đơn lung linh rực rỡ dưới ánh mặt trời.

“Cái gì?” Từ Tú Liên không thể tin hết lên “Sao cô gái đang ở dưới lầu chính là con gái của Giản Cốc Hạo kẻ đã làm hại chúng ta tan cửa nát nhà”.

“Từ Tú Liên! Không cho phép con nói Tiểu Nhụy như thế, huống chi không ai hại nhà các con tan cửa nát nhà hết, mẹ cùng Hạo vẫn sống rất tốt.” Bà nội sắc mặt âm trầm. Bà không thích nghe Từ Tú Liên nói xấu Giản Nhụy Ái .

“Mẹ, mẹ biết con không nói ý đó mà”. Thấy vẻ mặt của bà nội không vui Từ Tú Liên làm nũng nói: “Mẹ, nếu Giản gia không cạnh tranh khiến chúng ta đầu thầu thất bại sẽ không làm Tập đoàn Đan thị có nguy có phá sản, cho nên chúng ta đừng để con gái người đã hại chúng ta ở lại nhà họ Đơn”

“Từ Tú Liên, mẹ nghĩ mấy năm qua các con đã chịu khổ để các con sống lương thiện hơn nhưng hai người vẫn ương ngạnh ích kỷ, rốt cuộc là ai hại ai tan cửa nát nhà ?” Ánh mắt bà nội nghiêm nghị, nhìn Từ Tú Liên hầm hừ.

Từ Tú Liên ngạc nhiên thấy mẹ chồng tức giận muốn nói tiếp nhưng bị Đơn Mộ Phi gạt tay nhắc nhở, mới đưa mắt nhìn lão nhân gia đang tức giận. Ngay sau đó, Từ Tú Liên thay đổi vẻ mặt, kéo tay bà nội nói: “Mẹ, con biết rõ sai lầm rồi, chuyện này đúng là con có lỗi với Giản Cốc Hạo, về sau con sẽ yêu quý con gái Giản Cốc Hạo như con gái của con, mẹ nói con bé muốn gả cho Hạo, về sau cô ấy là con dâu của con.”

“Tốt nhất con nên nghĩ như vậy, mẹ nói cho con biết, các con có thể quay về đây là nhờ Tiểu Nhụy khoan hồng độ lượng nói giúp, nếu không các con đã bị Hạo đuổi ra ngoài từ lâu rồi. Các con hãy suy nghĩ thật kỹ đi!” Bà nội buồn bực nhìn con trai mình nhu nhược, quay người rời đi.

Từ Tú Liên nhìn bóng bà nội bỏ đi, xoay người đem toàn bộ tức giận đập vào gối ôm.

“Được rồi, bà đừng gây chuyện nữa, không cần ồn ào nữa.” Đơn Mộ Phi kéo tay Từ Tú Liên nói.

“Không nên ồn ào ư?” Từ Tú Liên quát mắt chỉ vào ngực Đơn Mộ Phi “Gây chuyện ư, nếu như không phải do ông nhu nhược không quản được con mình và mẹ quan tâm đến ông thì tôi gây chuyện làm gì? Nếu như

không phải là vì cuộc sống của chúng ta, tôi cũng không cần khách khí cầu xin mẹ như vậy, tôi đã đem con gái của Giản Cốc Hạo đánh chết rồi”.

Đơn Mộ Phi thở dài nhìn Từ Tú Liên đang nổi giận mất hết lý trí “Tú Liên, mẹ nói không sai, năm đó do chúng ta đụng chết người ta làm Giản gia cửa nát nhà tan, những thứ này muốn trách.”

“Trách chúng ta sao? Ông không thấy do vợ chồng Giản Cốc Hạo làm hại chúng ta không trúng thầu, thiếu chút nữa công ty phá sản khiến chúng ta chỉ có thể ôm tiền bỏ đi. Tôi nói cho ông biết bọn họ có chết vẫn chưa hết tội, cho dù chết một trăm lần một vạn lần cũng không giúp tôi hết hận bọn họ”. Ánh mắt Từ Tú Liên ngập tràn oán khí đối với Giản gia. Đơn Mộ Phi chỉ biết lắc đầu bó tay trước sự ngang ngược của Từ Tú Liên.

Trong sân, Đơn Triết Hạo cùng Giản Nhụy Ái ngồi chơi trên xích đu, Giản Nhụy Ái cười đáng yêu như ánh mặt trời nhưng trong mắt Từ Tú Liên lại cực chói mắt đáng ghét, thậm chí nghĩ cha cô ta mắc lỗi với mình thì cô ta nên gánh chịu hậu quả.

“Hạo nhi, Tiểu Nhụy.” Từ Tú Liên tươi cười đi đến.

“Dì.” Giản Nhụy Ái lúng túng đứng lên, kéo Từ Tú Liên ngồi xuống bên cạnh Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo đang cười với Nhụy Ái nhưng quay lại tàn nhẫn nhìn Từ Tú Liên, nói nhát gừng: “Bà đang làm gì?”.

“Hạo, mẹ trở về rồi, con đừng vô tình với mẹ như vậy.”

“Bà như thế nào cũng chẳng liên quan tới tôi, hơn nữa các người nên nhớ cho kĩ, chỉ có bà nội tha thứ các người chứ không phải tôi đã bỏ qua”. Đơn Triết Hạo cười lạnh, anh đã gặp nhiều hạng người, loại người như họ anh thấy nhiều rồi. Bà nội không bỏ được con trai mình nên đã tha thứ cho họ để họ quay về nhưng anh sẽ không để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm trong nhà họ Đơn.

Từ Tú Liên trợn to hai mắt không tin nổi con trai của mình có thể lạnh lùng, vô tình như vậy, ánh mắt Đơn Triết Hạo nhìn bà đầy khinh thường chán ghét. Chẳng lẽ không cách nào làm cho Đơn Triết Hạo coi trọng bà là mẹ.

Giản Nhụy Ái lúng túng đứng đó cũng cảm thấy Đơn Triết Hạo đầy thù hận chán ghét với Từ Tú Liên. Bọn họ không phải mẹ con sao? Sao giữa họ lại có nhiều thù hận đến thế. Giản Nhụy Ái đi đến nắm tay Đơn Triết Hạo “Hạo, không nên nói vậy, dù sao cũng là mẹ anh, là người sinh ra anh, có công sinh thành đưa anh đến thế giới này.

“Hừ, nếu như biết mình sẽ có người mẹ ích kỷ ác độc như bà ấy thì anh tình nguyện không được sinh ra, không đi tới thế giới này.” Ánh mắt Đơn Triết Hạo đầy tức giận, hất đầu bỏ đi.

Từ Tú Liên tức giận, nghiêng đầu nhìn thấy Giản Nhụy Ái càng thêm tức giận nhưng vừa quay về nhà họ Đơn nên chưa thể gây sự với Giản Nhụy Ái được. Ngoài mặt không được nhưng trong lòng giận điên cuồng chỉ muốn giết người.

Từ Tú Liên vẫn cười nói “Đã để cô chê cười, phương thức chung sống giữa mẹ con tôi khác hẳn so với người thường, nên Giản tiểu thư đừng ngạc nhiên.”

Giản Nhụy Ái nhìn nụ cười của Từ Tú Liên hoàn toàn không nghĩ tới bà ta có thể tàn nhẫn giết chết cha mẹ mình, tay nắm chặt thành quả đấm móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, cô biết mình phải nhẫn nhịn quên toàn bộ thù hận đối với Từ Tú Liên.

“Thế nào? Giản tiểu thư, giống như cô không muốn gặp tôi, có phải cô đang oán trách tôi, chuyện lúc trước do tôi không đúng, thật xin lỗi.” Từ Tú Liên khom người 90 độ nói xin lỗi Giản Nhụy Ái, trên mặt là nụ cười âm trầm khó hiểu.

Giản Nhụy Ái hít sâu một hơi, vội vàng đỡ Từ Tú Liên đứng dậy “Dì à, chuyện quá khứ thì hãy để cho nó qua đi, về sau chúng ta không cần nhắc lại nữa”. Thật ra cô cũng muốn quên đi thù hận trong quá khứ nhưng cũng cần phải có thời gian ngay lúc này chưa thể quên hết được. Có những điều không phải nói quên là có thể quên ngay được.

“Ừ, tốt, Giản tiểu thư đúng là cô gái xinh đẹp thiện lương, Hạo có thể cùng cô ở chung với nhau thật là phúc đức tu được từ kiếp trước”. Từ Tú Liên giả bộ vui mừng vui vẻ, lấy lòng nói.

“Không có gì..., dì quá khen rồi.” Giản Nhụy Ái khách sáo nói “Dì không cần gọi con là Giản tiểu thư, cũng giống như bà nội gọi con Tiểu Nhụy đi ạ.”

“Ừ, Tiểu Nhụy.” Từ Tú Liên cười kéo Giản Nhụy Ái “Chúng ta ngồi xuống nói chuyện, đừng đứng kéo bị đau lưng.”

Giản Nhụy Ái nghe lời ngồi xuống bên cạnh, thân thể cứng ngắc, trong lòng chút ít lo lắng, tay đặt trên đùi cũng nắm chặt, mười ngón tay bắt chéo.

Từ Tú Liên đưa mắt nhìn Giản Nhụy Ái, trong lòng tràn đầy khinh thường cùng chán ghét, Giản Nhụy Ái nhát gan như vậy, ngồi nói chuyện cũng vội vàng không còn hình dạng. “Không cần mất bình tĩnh như vậy, kéo Hạo nhìn thấy còn nói ta cậy làm mẹ bắt nạt con dâu.”

Tựa như mềm mại đối thủ, cũng đều cảm thấy không có ý tứ!

196. Chương 196: Âm Độc Bỏ Thuốc

“Chúng con không phải là vợ chồng.” Giản Nhụy Ái xấu hổ nói. Dù sao bọn họ chưa đi đăng ký kết hôn nên không thể coi là vợ chồng, cùng lắm chỉ là tình nhân ở chung mà thôi.

“Đứa ngốc, các người yêu nhau như vậy, kết hôn là chuyện sớm hay muộn. Nếu hai đứa có thể kết hôn, dì làm mẹ cũng vui mừng.” Từ Tú Liên nhẹ giọng nói ra.

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu nhìn từ Tú Liên, đôi môi mấp máy không biết nên trả lời như thế nào, nhỏ giọng nói: “Cám ơn dì!”

“Tiểu Nhụy, dì nói với con chuyện này bởi suy nghĩ cho Hạo, con cũng biết chúng ta rời đi nhiều năm như vậy, Hạo vẫn luôn có thành kiến đối với chúng ta, không hiểu tâm ý của người làm cha mẹ. Con là vợ Hạo, con hãy hiểu tâm ý của dì chỉ mong Hạo được hạnh phúc vui vẻ, cho nên con hãy hứa với dì sẽ đối xử tốt với Hạo làm cho Hạo hạnh phúc”.

“Con hứa với dì con sẽ dùng cả cuộc đời của con để đem đến hạnh phúc cho Hạo bởi vì con yêu anh ấy”. Giản Nhụy Ái cực kỳ khẳng định tình yêu dành cho Đơn Triết Hạo đến chết cũng không thay đổi .

Từ Tú Liên kéo tay Giản Nhụy Ái “Cám ơn Tiểu Nhụy. Để chúng ta hiểu nhau nhiều hơn mời con cùng đi ra ngoài uống cà phê với dì”.

“Đi ngay bây giờ sao?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc, vốn đã lo lắng khi nói chuyện riêng với Từ Tú Liên bây giờ lại được mời cà phê càng làm cho Giản Nhụy Ái không kịp phản ứng. Thật bá đạo giống hệt Đơn Triết Hạo, hoàn toàn không quan tâm Giản Nhụy Ái có đồng ý hay không mà cô đã bị Từ Tú Liên kéo lên xe rời đi. Bởi vì từ Tú Liên là mẹ của Đơn Triết Hạo, là con dâu của bà nội, về sau là mẹ chồng của mình. phải cùng bà ấy hòa thuận chung sống tốt một chút, không để cho Đơn Triết Hạo khó xử nên cô phải nhẫn nhịn không được phản ứng. Ngay sau đó, Giản Nhụy Ái và Từ Tú Liên ngồi lên xe đến quán cà phê.

Quán cà phê cực kỳ sang trọng lớn hơn nhiều so với quán cà phê Nhân Ái của anh Quyền Hàn, tiếng đàn piano nhẹ nhàng như tiếng nước chảy rất dễ chịu

“Tiểu Nhụy, nhanh ngồi xuống” Từ Tú Liên nhiệt tình kéo Giản Nhụy Ái ngồi xuống.

Thật ra, Giản Nhụy Ái không thích đến những nơi sang trọng, cô cảm thấy ở đó không thoải mái, nhưng cô không thể phản đối chỉ yên lặng tùy theo sự sắp xếp của Từ Tú Liên.

“Dạ .” Giản nhụy Ái lễ phép cúi đầu ngồi đối diện với Từ Tú Liên .

Vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, Từ Tú Liên mỉm cười đứng đứng dậy hoàn toàn không nhìn ra ánh mắt tràn đầy tính toán, “Tiểu Nhụy, đi đi toilet một chút.”

Giản Nhụy Ái ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, nhìn bóng lưng Từ Tú Liên rời đi, không ngờ Từ Tú Liên đã ngoài năm mươi tuổi mà vóc dáng vẫn rất đẹp, có lỗi có lỡ.

Tiếng nhạc trong quán đặc biệt tuyệt vời, mê hoặc lòng người, làm cho người ta lâng lâng giống như ngồi ở trên đám mây, rốt cuộc Giản Nhụy Ái hiểu thêm tại sao trong xã hội thượng lưu sẽ bỏ ra vài trăm thậm chí mấy ngàn đồng đi uống ly cà phê.

Nhàn nhả nhìn mọi người xung quanh ăn mặc hào hoa, trang phục xa xỉ nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Mà Giản Nhụy Ái lại cảm thấy không hợp với mình.

“Tiểu Nhụy, để cho con chờ lâu.”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu lên tươi cười, ” không lâu đâu ạ, đi dùng đồ uống gì?”

“Dì không biết nhiều về cà phê, con giúp dì chọn đi”. Thật ra Từ Tú Liên không phải không biết gì về cà phê mà là muốn Giản Nhụy Ái mất thể diện nhưng không ngờ Giản Nhụy Ái rất nhanh đã lựa chọn xong. Chỉ chốc lát sau, trên bàn đã được phục vụ hai ly cà phê Blue Mountain là loại cà phê ngon nhất.

Từ Tú Liên uống vài hớp cà phê thấy mùi vị rất ngon nên không giấu được tò mò hỏi: “Tiểu Nhụy, con có nghiên cứu về cà phê sao?”

Giản Nhụy Ái cũng không có ý giấu giếm sự yêu thích đối với cà phê, ưu nhã cầm ly lên, khẽ uống một hớp, lễ phép trả lời: “Từ nhỏ cháu đã ở quán cà phê lớn lên, đối với cà phê cháu có một chút kiến thức.”

Từ Tú Liên kéo tay Giản Nhụy Ái tay, cố ý nói “Vậy có phải về sau dì có cà phê ngon uống, về sau cà phê của dì sẽ nhờ con lựa chọn giúp được không?”

“Dĩ nhiên, có thể ạ!” Đối với cà phê thì Giản Nhụy Ái vẫn đủ tự tin .

“Ai u!” Từ Tú Liên liếc mắt nhìn ngón tay, vẻ mặt biến sắc nói: “Chiếc nhẫn của dì bị rơi đâu mất rồi”

“A!” Giản Nhụy Ái vội vàng hỏi Từ Tú Liên “Sao thế ạ?”

“Có lẽ khi nãy đi toilet làm rơi mất rồi”. Từ Tú Liên miễn cưỡng mỉm cười nói.

“Vậy con đi tìm giúp dì.” Giản Nhụy Ái nói xong liền đứng dậy đến đi khu nhà vệ sinh để tìm nhẫn.

Từ Tú Liên nhìn chằm chằm bóng dáng Giản Nhụy Ái vừa rời đi, vẻ mặt đổi sang âm trầm lạnh lẽo, từ trong túi lấy ra một gói bột màu trắng, liếc mắt nhìn xung quanh rồi nhanh tay đem bột bỏ vào ly cà phê của Giản Nhụy Ái. Từ Tú Liên hung hăng nghĩ thầm: “Giản Nhụy Ái người đừng trách tôi, muốn trách thì trách chính cha mẹ người đấy.”

Thật ra đó chỉ là thuốc kích thích uống vào sẽ làm cả người nóng lên, muốn được gần gũi đàn ông. Đúng, bà muốn Giản Nhụy Ái bị làm nhục, nếu như thân thể cô bị rất nhiều đàn ông khác chạm qua, bà tin Đơn Triết Hạo sẽ không còn yêu cô nữa.

Giản Nhụy Ái đi vào khu vệ sinh sang trọng, cảm thán sự sang trọng của mỗi loại thiết bị so với bình thường, hít sâu một cái, bắt đầu tìm từ bồn rửa tay. Trong phòng vệ sinh mọi người tò mò nhìn Giản Nhụy Ái đang lúng túng cúi đầu tìm đồ.

Thật lạ không biết Từ Tú Liên đem chiếc nhẫn để ở chỗ nào? Sao tìm mãi vẫn không thấy . Cô nhanh chóng tìm khắp cả toilet mà vẫn không thấy chiếc nhẫn, có thể có người nhìn thấy nỗi lòng tham đã lấy đi mất rồi.

Lúc Giản Nhụy Ái thất vọng muốn bỏ đi lại có người gọi “Tiểu thư, có phải cô đang tìm đồ?”

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn người quét dọn, thầm trách sao cô không hỏi nhân viên vệ sinh ở đây, có lẽ người quét dọn đã nhặt được chiếc nhẫn, mắt cô bừng sáng, mỉm cười: “Đúng vậy, dì có nhìn thấy chiếc nhẫn nào rơi không?”

“Là nó sao?” Người nhân viên vệ sinh trả lời.

“Phải” Giản Nhụy Ái vội vàng gạt đầu nhận lấy chiếc nhẫn, vui vẻ nói lời cảm ơn.

“Tiểu thư, thứ đồ quý như vậy cô nên giữ cẩn thận, đừng để lung tung, rất dễ bị mất.”

“Dạ dạ. Cám ơn dì nhiều, con đi trước, hẹn gặp lại!” Giản Nhụy Ái cầm chiếc nhẫn, vui vẻ quay lại chỗ Từ Tú Liên .

Khi Giản Nhụy Ái ngồi xuống nhìn về mặt kỳ quái của Từ Tú Liên, trong lòng khó hiểu có cảm giác là lạ nhưng vẫn mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: “Dì, đây có phải là chiếc nhẫn của dì không? Con đã tìm được trong toilet rồi.”

Từ Tú Liên mỉm cười nhận lấy chiếc nhẫn, nhàn nhạt nói: “Tiểu Nhụy, vất vả cho con rồi, thật ra chiếc nhẫn này không đắt tiền lắm, không tìm được cũng không sao.”

“Không sao đâu ạ, chiếc nhẫn ít giá trị nhưng nhất định có giá trị tinh thần, cũng không thể nói bỏ liền bỏ.” Giản Nhụy Ái nhìn Từ Tú Liên ngoan ngoãn đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra, đối với cô chiếc nhẫn là đại biểu thần thánh bất khả xâm phạm.

“Tốt quá, dì biết, con nhanh uống coffee đi không nguội hết rồi.” Từ Tú Liên không có thời gian nói chuyện nhằm nhí với Giản Nhụy Ái, mà chỉ muốn cô nhanh chóng uống ly cà phê có thuốc.

197. Chương 197: Tặng Giản Nhụy Ái Cho Người Khác

Giản Nhụy Ái không hiểu gạt đầu một cái, không có bất kỳ nghi ngờ nào, có lẽ bởi vì lòng cô thiện lương, không muốn nghĩ xấu cho người khác như vậy.

‘ A ’ Giản Nhụy Ái và Từ Tú Liên cùng sợ hãi kêu lên.

Hai người đồng thời nhìn về phía người vừa đánh vỡ ly chỉ thấy một người mặc quần áo màu trắng, gương mặt bình tĩnh không có biểu cảm, lặng lẽ ngồi trước mặt hai người. Giống như không phải anh ta đánh vỡ cái ly mà do người khác.

Mà cô gái phía sau đã không nhận được nhảy lên, túm cổ Từ Tú Liên mắng: “Loại người không biết xấu hổ, hôm nay bà đây sẽ đánh chết người.”

“Khụ khụ.” Từ Tú Liên bị túm cổ khó chịu ho khan giãy giụa, sắc mặt cực kỳ khó coi “Buông ta ra, nha đầu .”

Giản Nhụy Ái cũng bị dọa sợ, đứng lên kéo Vương Thiến Như đang nổi giận ùng ùng không hiểu vì sao cô ấy lại nổi điên đánh Từ Tú Liên ?

“Thiến Nhi, chị làm gì thế? Mau buông tay ra kéo làm dì ấy bị thương .”

Vương Thiến Như không nghe Giản Nhụy Ái nói, cô đâu dễ dàng tha cho người đàn bà dám hăm hại Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy, em biết bà ta sao.”

“Đây là mẹ Hạo, con dâu của bà nội, chị nhanh buông tay ra”. Giản Nhụy Ái nhanh chóng trả lời, cô không muốn Từ Tú Liên xảy ra chuyện gì, nếu không bà nội sẽ rất đau lòng.

Nghe Giản Nhụy Ái nói thế Vương Thiến Như và Cự Duệ Tường kinh ngạc, Vương Thiến Như vô thức buông tay, mở lớn mắt không tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Từ Tú Liên. Vương Thiến Như khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, quan sát cẩn thận người đàn bà này có vài phần giống Đơn Triết Hạo quay lại hỏi “Người phụ nữ xấu xa này mà là mẹ Đơn Triết Hạo sao?, mẹ của Hạo không phải đã chết sao? Chuyện gì đang xảy ra thế?”

“Sau này sẽ nói rõ cho hai người sau”. Giản Nhụy Ái kéo tay Vương Thiến Như, nhìn Từ Tú Liên nói: “Thật xin lỗi dì, Thiến Nhi không cố ý, cô ấy cũng đang ở nhà họ Đơn, là cháu gái mà bà nội yêu quý nhất .”

Cụ Duệ Tường lạnh lùng lên tiếng: “Tiểu Nhụy, không cần phải nói xin lỗi loại người như bà ta, chẳng cần biết bà ta là mẹ của ai cứ hại người khác đều là người xấu.” Vương Thiển liên tục gật đầu đồng tình với ý kiến Cụ Duệ Tường khiến Nhụy Ái càng khó hiểu nhìn Cụ Duệ Tường, cũng không hiểu ý tứ trong lời nói của anh ấy. Tại sao lần đầu họ gặp Từ Tú Liên mà đã gây chuyện với di ấy. Chẳng lẽ bà ấy làm gì hại mình nhưng sao mình không biết?

“Lần sau nếu muốn làm chuyện gì thì nên nhanh tay lẹ mắt một chút.” Cụ Duệ Tường không nhìn ánh mắt đầy thắc mắc của Giản Nhụy Ái mà vẫn nhìn Từ Tú Liên lạnh lẽo nói.

“Người kia. Người nói cái gì?” Từ Tú Liên bị Cụ Duệ Tường dọa sợ, trong lòng rất khủng hoảng, tay nắm chặt giống như muốn bóp nát cái ly.

Vương Thiển Như muốn bước lên trước mắng Từ Tú Liên vô liêm sỉ nhưng bị Cụ Duệ Tường kéo cổ tay nên chỉ có thể le lưỡi lườm lườm nhìn Từ Tú Liên.

Cụ Duệ Tường kéo Vương Thiển Như sợ cô gây thêm chuyện, dù sao bà ta cũng là mẹ chồng tương lai của Giản Nhụy Ái, anh cũng không muốn làm khó Giản Nhụy Ái.

“Bà không cần nói đây là thuốc bổ, giúp cô ấy bồi bổ.” Cụ Duệ Tường hừ lạnh.

Giản Nhụy Ái hiểu ra, ánh mắt nhìn những mảnh thủy tinh vỡ, không tin nhìn người một giây trước đối với mình vui vẻ vừa ngoảnh đi lại muốn hại cô, lòng người thật là khó dò, “Tại sao di muốn làm như vậy?”

Từ Tú Liên thấy chuyện không che giấu được, rớt cuộc cười lạnh nói: “Tại sao không được? Cũng bởi vì cô mà con trai tôi không nhận tôi, muốn đuổi chúng tôi ra khỏi nhà họ Đơn, nói cho cô biết nhà họ Đơn là của tôi, cô không thể cướp đi. Tôi chỉ bỏ ít thuốc kích thích sau đó đưa cô tặng cho người đàn ông khác, tôi muốn cô bị người khác chơi đùa làm nhục để Hạo không còn yêu cô nữa”.

Giản Nhụy Ái cho là mình thật lòng đối tốt với Từ Tú Liên, đem toàn bộ thù hận quên đi thì có thể cùng Từ Tú Liên có cuộc sống tốt đẹp hòa thuận không ngờ bà ta quá ác độc, cô thất vọng buồn người ngồi phịch xuống.

Vương Thiển Như nhìn Giản Nhụy Ái bị hãm hại, tức giận muốn đi lên thay Giản Nhụy Ái lấy lại công bằng, lại bị Cụ Duệ Tường lôi lại, hiểu ra ý tứ của Cụ Duệ Tường cô chỉ có thể bấu môi đứng bên cạnh.

“Thật ra thì tôi không muốn bắt kỳ vật gì ở nhà họ Đơn, tôi chỉ muốn chung sống với Hạo, hiểu thảo với bà nội, chẳng lẽ như vậy cũng có lỗi sao?” Giản Nhụy Ái đau lòng lắm lắm.

Cô muốn mọi người hòa thuận chung sống, nhưng lại không được.

“Cô tưởng cô nói tốt giúp tôi vài câu là tôi liền tin tưởng cô sao? Thật ra trong lòng cô rất hận tôi vì giết chết cha mẹ cô. Giản Nhụy Ái cô sẽ tốt bụng đem những thứ cô vất vả giành được chấp tay dâng tặng cho kẻ thù của mình sao?”. Từ Tú Liên nghi ngờ, khinh thường hỏi. Từ trước đến giờ Từ Tú Liên muốn gì thì nhất định phải có được, nếu không chiếm được sẽ đem phá hủy hết.

“Tôi thật lòng muốn quên đi thù hận, thật lòng muốn di mạnh khỏe, hòa thuận sống chung.” Giản Nhụy Ái biết mình giải thích cũng vô ích, Từ Tú Liên căn bản không tin tưởng cô chứ đừng nói đến chấp nhận cô.

“Giản Nhụy Ái! đừng giả vờ đáng thương, giả vờ vô tội, tôi không phải mẹ, cũng không phải Hạo nên sẽ không quan tâm cô đâu.” Từ Tú Liên lườm Giản Nhụy Ái đang khóc tủi hờn nước mắt đầy mặt. Loại phụ nữ này chính là dùng đáng về đáng thương đến cướp đi tài sản của mình, bà tuyệt đối sẽ không đồng ý, cũng sẽ khiến cô ta không được như ý.

Từ Tú Liên nhìn hai người bên cạnh, biết mình khó thể đối phó được liền cầm lấy túi xách và ra lệnh: “Chuyện hôm nay tốt nhất cô không nên nói với mẹ và Hạo, cô cũng không muốn bọn họ khó chịu chứ?”. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Giản Nhụy Ái lườm một cái rồi sải bước rời đi.

Vương Thiển Như nhìn dáng vẻ Từ Tú Liên phách lối bỏ đi, chống nạnh quát: “Đồ bị bệnh thần kinh, bà nhanh đi chết đi.”

Cụ Duệ Tường im lặng, kéo cô gái đang nổi giận mắng người khác đến mất hết hình tượng thực nữ, nhưng nhìn bộ dáng chống nạnh của Thiển Như lại thấy rất dễ thương, vừa bắt đắc dĩ vừa buồn cười, khoe miệng

mỉm cười “Được rồi, nói nhỏ một chút, người ta đang nhìn em kìa.”

Vương Thiến Như le lưỡi quay lại nhìn về phía Cụ Duệ Tường nghịch ngợm cười.

Giản Nhụy Ái trầm tư một lúc, quay đầu nhìn Cụ Duệ Tường và Vương Thiến Như, lấy dũng khí nói, “Duệ Tường, Thiến Nhi, cảm ơn hai người!”. Nếu không có bọn họ thì hậu quả khó mà lường được .

“Tiểu Nhụy, trở về phải nói cho Hạo biết để anh ấy báo thù cho cô” Vương Thiến Như vẫn chưa nguôi tức, cần rằng nghiêng lợi nói.

Giản Nhụy Ái chỉ thở dài rồi đề nghị “Em không muốn Hạo biết chuyện này, chị cũng đừng nói lại chuyện vừa rồi được không?”

“Tại sao?” Vương Thiến Như không hiểu, người đàn bà kia muốn hại chết cô ấy vậy mà Giản Nhụy Ái còn giấu giếm giúp bà ta .

“Bởi vì đây là mẹ của Hạo, em không muốn Hạo bất hòa với mẹ anh ấy, thật ra thì, em hiểu Hạo muốn có được sự quan tâm của mẹ, cho nên hai người nhất định phải đồng ý cùng em giữ bí mật, có được không?” Giản Nhụy Ái nài nỉ.

Cô không thể đem chuyện nói cho Đơn Triết Hạo, càng không thể nói cho bà nội, dù sao bà nội rất vui vẻ vì tìm được con trai mình và con dâu nên cô không thể kể chuyện này làm họ lo lắng.

Vương Thiến Như muốn phản đối nhưng bị Cụ Duệ Tường cướp lời: “Được, anh đồng ý với em”.

198. Chương 198: Kiên Cường Sống Tiếp

Vương Thiến Như cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý, nhưng không thoải mái mà vẫn còn ảm ức .

Giản Nhụy Ái muốn tạo cơ hội để hai người ở riêng hơn nữa bọn họ đã giúp mình, cô cũng cảm tạ ông trời để cho cô gặp hai người ở chỗ này, cô vui vẻ tạm biệt cầm túi xách rời đi.

Cất bước vô định ở lối đi bộ, hốc mắt ngân ngấn nước mắt, ông trời giống như đang vì Giản Nhụy Ái đau lòng, trời lâm lâm mưa phùn, cả người cô cô ướt nhẹp.

Vô số chiếc xe chạy qua Giản Nhụy Ái nhưng cô cứ lẳng lặng bước đi, vẻ mặt vô định. Vấy một taxi ngồi lên, tài xế taxi nhiệt tình hỏi “Tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

Cô có thể đi đâu bây giờ? Không muốn về phòng trọ cũng không muốn về nhà họ Đơn đối mặt với kẻ trăm phương ngàn kế muốn hại cô, “Đến nghỉ trang. . . .”. Giản Nhụy Ái cắn chặt răng, khóe mắt run rẩy nước mắt, nếu bây giờ về nhà sẽ khiến Đơn Triết Hạo lo lắng, không bằng chờ tâm tình tốt hơn sẽ về nhà.

Giản Nhụy Ái trả tiền xong liền lập tức đi đến phần mộ của cha mẹ, nhìn tên cha mẹ khắc trên bia, cô mệt mỏi không còn hơi sức ngồi trượt xuống, ôm bia mộ mà tựa như đang được ôm cha mẹ mình.

Nước mưa rơi ướt người cô, sắc mặt tái nhợt. Trước mắt hiện lên hình bóng Đơn Triết Hạo đang nhìn cô mỉm cười, càng muốn gặp anh càng đau lòng. Tại sao cô và Hạo không thể chung sống với nhau? Có quá nhiều trở ngại phiền lòng.

“Ba mẹ, con nên làm thế nào? Con không muốn Hạo đau lòng nên con cố gắng đối xử tốt với mẹ của anh ấy, nhưng bà ấy khắp nơi nhằm vào con. Vừa ở chung mấy ngày, bà ấy đã muốn làm nhục con đẩy con vào chỗ chết, nhưng mà con lại không thể đối đầu với bà ấy . Hơn nữa chỉ có thể nín nhịn chịu đựng, có phải con hèn nhất không?”

Giản Nhụy Ái cúi đầu, nước mắt lăn dài, miệng lẩm bẩm: “Ba mẹ, mặc kệ như thế nào? Con sẽ kiên cường sống, đối xử tốt với mọi người ở nhà họ Đơn, nếu không Hạo sẽ đau lòng”. Cứ lẳng lặng ngồi bên bia mộ nhắm mắt, ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ, cảm giác có đôi tay dịu dàng lay bả vai cô khiến cô nhẹ nhàng thư thái, hơn nữa mùi hương nhàn nhạt của người đó giúp cô hết hoảng sợ dần lấy lại bình tĩnh.

Chẳng lẽ, là ba mẹ trở về nhìn mình, cổ họng của cô khô đắng, khàn khàn gọi: “Ba, mẹ.” Đôi tay nắm chặt giờ lên không trung muốn tìm thứ gì đó để bầu vút, nhưng vẫn không bắt được gì.

“Nhụy Ái, Nhụy Ái. Mau tỉnh lại.”

Giản Nhụy Ái tỉnh lại mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Quyền Hàn. Cô kinh hoàng đứng lên “Anh Quyền Hàn.” Trong lòng thắc mắc tại sao anh lại ở chỗ này?

“Ồ! vừa rồi ở lối đi bộ nhìn thấy em thần thờ, muốn gọi em nhưng lại thấy em ngồi lên taxi bỏ đi quá nhanh, anh đuổi theo nhưng không kịp. Cuối cùng cũng may gặp được tài xế nói em ở đây anh mới đuổi theo đến nhưng mà nghĩa trang quá lớn, làm anh tìm lâu quá”.

Quyền Hàn lau mồ hôi trên trán mình, ngoài miệng lúng túng cười, giải thích cho thắc mắc của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nhìn Quyền Hàn toàn thân ướt đầm mồ hôi, giấy dính đầy bùn đất, cảm thấy áy náy “Thật xin lỗi, anh Quyền Hàn, sao anh không gọi điện thoại cho em?”

“Anh có gọi nhưng em không nghe điện thoại.”

“Thế sao” Giản Nhụy Ái lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện điện thoại di động hết pin tắt máy “Thì ra điện thoại của em bị hết pin.”

“Em quá sơ ý sao lại để điện thoại hết pin chứ.” Quyền Hàn nhìn khắp bốn phía, nhìn về bia mộ chuyển hướng hỏi “Đây là ba mẹ em sao?”

“Vâng đúng vậy.” Giản Nhụy Ái đứng ở trước bia mộ hướng về phía cha mẹ mình nói: “Ba mẹ, người đàn ông này chính là anh Quyền Hàn mà con thường kể với ba mẹ, là anh trai thường chăm sóc con, yêu thương con.”

“Bác trai, bác gái! Từ lâu con đã nghe kể về hai bác, nhưng chưa có cơ hội đến thăm các bác, thật rất xin lỗi.” Quyền Hàn ôn tồn cất tiếng .

Giản Nhụy Ái ngồi ở phía trên “Anh Quyền Hàn! Hôm nay chúng ta nói chuyện suốt đêm đi. Thật lâu không cùng ngồi tán gẫu rồi” ;

Quyền Hàn cười cười ngồi xuống bên cạnh cô. Từ năm năm trước sau khi cô bỏ đi, bọn họ không ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, thật lòng anh muốn quay lại khoảng thời gian sống ba người trước kia, khi đó cuộc sống của bọn họ rất vui không buồn không lo, Giản Nhụy Ái sẽ thảnh thơi đi theo anh làm nũng. Bây giờ cô đã trở về nhưng bọn họ mỗi người đều có cuộc sống gia đình riêng.

“Nhụy Ái, ở nhà họ Đơn có tốt không? Anh nghe nói cha mẹ Đơn Triết Hạo đã trở về, bọn họ chính là hung thủ hại chết cha mẹ em, bọn họ có gây khó dễ em không?”

Giản Nhụy Ái trầm tư, mỉm cười ngẩng đầu lên “Không sao cả, bọn họ đối với em rất tốt, anh Quyền Hàn không phải lo lắng cho em đâu”. Tim cô đập thình thịch bởi vì cô chưa bao giờ nói dối.

“Giản Nhụy Ái! Ai nói dối mũi sẽ dài ra .” Quyền Hàn biết Giản Nhụy Ái đang nói dối.

“Em. Thật, anh Quyền Hàn, em thật sự rất tốt, Hạo thật sự rất yêu em, rất chăm sóc em đấy.” Giản Nhụy Ái sợ Quyền Hàn không tin nên vội vàng nói .

“Yêu em, chăm sóc em thì sẽ không để cho em một mình đi lang thang trên đường, sẽ không để cho em có sắc mặt không vui thế này”. Quyền Hàn kích động nói qua. Anh biết mình cực đoan, nhưng anh không kìm chế được tâm tình mình, dù sao Giản Nhụy Ái do anh che chở lớn lên, anh không muốn cuộc sống của cô không vui vẻ

Giản Nhụy Ái lẳng lặng nhìn Quyền Hàn, ánh mắt anh đầy lo lắng nhìn cô đắm đắm khiến cô không khỏi mỉm cười, đưa tay ôm lấy anh, bởi cô biết anh luôn quan tâm chăm sóc cô “Quyền Hàn, em biết anh yêu thương quan tâm em nhất .” Cô rất muốn quay về trước kia ở cạnh Quyền Hàn để được nũng nịu giống như đứa bé làm nũng anh mình.

Sau một ngày hội nghị Đơn Triết Hạo về đến nhà đã rất muộn, đi lên phòng lại thấy đèn trong phòng tắt, khẽ cau mày đẩy cửa ra nhưng không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Nhụy Ái đâu.

Đơn Triết Hạo linh cảm có chuyện nghiêm trọng xảy ra. Giản Nhụy Ái sẽ không muộn như vậy không ở trong nhà, nhanh chóng gọi mọi người tập trung đến phòng khách.

Đơn Triết Hạo sắc mặt nặng nề ngồi trên ghế sa lon chờ đợi mọi người đến.

“Ai vậy? Muộn như vậy còn bảo chúng ta ra đây làm gì?” Từ Tú Liên lầu bầu, vừa đi vừa ngáp.

Đơn Mộ phi kéo Từ Tú Liên không để bà ta khỏi nói lung tung, bởi vì ông đã nhìn thấy vẻ mặt Đơn Triết Hạo không tốt, “Hạ nhi, xảy ra chuyện gì thế?”

“Hạo, sao thế?” Bà nội được dì Ngọc đỡ xuống vội vàng hỏi, để Đơn Triết Hạo triệu tập mọi người như vậy nhất định xảy ra chuyện lớn.

Đơn Triết Hạo nhìn mọi người đã đến đông đủ, đứng lên hỏi: “Có ai nhìn thấy Tiểu Nhụy không?”

“Tiểu Nhụy, không có ở trong phòng sao?” Bà nội ngạc nhiên.

“Không thấy Tiểu Nhụy, điện thoại di động của cô ấy không gọi được.” Đơn Triết Hạo rét lạnh nói, anh biết Giản Nhụy Ái không thể nào vô duyên vô cớ mất tích, nhất định xảy ra chuyện gì?

Từ Tú Liên chợt dạ lo sợ khi nghe nói không thấy Giản Nhụy Ái nhưng sau đó lại thấy hài lòng, không nghĩ đến ông trời cũng đang giúp mình, thật hy vọng Giản Nhụy Ái vĩnh viễn không xuất hiện ở nhà họ Đơn càng đừng xuất hiện trước mắt bà, chuyện bà làm cũng sẽ không bị lộ ra.

199. Chương 199: Bà Ấy Hại Nhụy Ái

Bà nội gấp gáp nói, “Hạo, mau gọi mọi người đi ra ngoài tìm xem.”

Đơn Triết Hạo cau mày, cầm điện thoại lên, lạnh lùng phân phó: “Lập tức tăng thêm người đi tìm. Bằng mọi giá phải tìm ra Giản Nhụy Ái.”

Vương Thiển Như kỳ quái nhìn phòng khách tập trung nhiều người như vậy, lúc này mọi người đang đi ngủ chứ?

Hôm nay Cụ Duệ Tường đồng ý tiếp nhận tình cảm của cô nên tâm tình cô thật vui mừng, lời kéo bà nội cười hỏi: “Bà nội, sao tất cả mọi người lại tập trung hết ở phòng khách thế ạ?”

Vương Thiển Như hung hăng trừng mắt khi nhìn thấy Từ Tú Liên, nếu không phải Giản Nhụy Ái giao hẹn không cho nói ra thì bây giờ cô nhất định đem toàn bộ chuyện xấu Từ Tú Liên đã làm nói ra hết.

Dì Ngọc kéo Vương Thiển Như, “Thiển Như tiểu thư, đừng hỏi nhiều nữa, phu nhân mất tích, tất cả mọi người đang lo lắng.”

Từ Tú Liên nghe dì Ngọc gọi Nhụy Ái là phu nhân thấy vô cùng chói tai, nhìn chằm chằm dì Ngọc chán ghét lên tiếng: “Chị nói cái gì? phu nhân mất tích!..., không phải tôi đang đứng đây à”. Ở trong nhà này Từ Tú Liên bà mới đúng là phu nhân chứ, hơn nữa Giản Nhụy Ái còn chưa gả vào nhà họ Đơn thì không được gọi là phu nhân, nếu không thì địa vị của bà ở nhà họ Đơn này là gì?

Dì Ngọc không biết lời nói của mình làm Từ Tú Liên ghét như vậy, trong lòng hơi sững sốt, lúng túng xin lỗi: “Tôi không có ý đó. Thật xin lỗi!”

Bà nội chán ghét nhìn chằm chằm Từ Tú Liên, mọi người đang lo lắng không thấy Giản Nhụy Ái mà cô ta chỉ là quan tâm đến vị trí phu nhân “Đủ rồi, không cần kiểm thêm chuyện nữa”.

Vương Thiển Như không dễ dàng bỏ qua cho Từ Tú Liên như vậy, rõ ràng Giản Nhụy Ái trước khi tạm biệt đã nói sẽ về nhà cơ mà, làm sao đột nhiên lại mất tích? Ánh mắt hồ nghi nhìn Từ Tú Liên.

Từ Tú Liên cũng trừng mắt nhìn lại Vương Thiến Như trong lòng có chút thấp thỏm, không đánh đã khai: “Không cần nhìn tôi như vậy, cô ấy mất tích không có liên quan với tôi”.

“Thật sao? có phải không hại được Tiểu Nhụy then quá hóa giận đã trực tiếp xuống tay sát hại Tiểu Nhụy chứ...”. Vương Thiến như nhìn chằm chằm Từ Tú Liên, nếu không phải bà ta làm Giả Nhụy Ái mất tích thì cô không nghĩ ra ai có gan dám làm chuyện này cả.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo lạnh lẽo, kéo tay Vương Thiến Như âm trầm nói: “Chị vừa nói cái gì?”

“Đau, đau.” Vương Thiến Như kêu to bị Đơn Triết Hạo siết chặt tay đến tê dại đau đớn “Anh buông tôi ra đã rồi nói”

Bà nội nhìn Từ Tú Liên đang luống cuống chột dạ biết Từ Tú Liên lại gây họa, “Thiến Nhi, cháu biết chuyện gì, mau nói ra”.

Vương Thiến Như vừa xoa tay bị đau vừa kể lại: “Buổi trưa hôm nay cháu nhìn thấy Từ Tú Liên bỏ thuốc kích thích vào cà phê của Tiểu Nhụy, nói muốn ném Tiểu Nhụy đến quây rượu cho đàn ông làm nhục cô ấy, như vậy Hạo sẽ không yêu cô ấy nữa nhưng bị cháu và anh Duệ Tường phát hiện ngăn cản, Từ Tú Liên liền đe dọa Tiểu Nhụy bảo cô ấy không được đem chuyện nói cho mọi người biết. Tiểu Nhụy không muốn làm mọi người lo lắng, nên đã yêu cầu cháu và anh Tường giữ bí mật không được nói ra.”

Vương Thiến như nhìn Từ Tú Liên ngang ngược càn rỡ nên cực kỳ khó chịu, để cho cô giữ bí mật trong lòng cô sẽ khó chịu chết, hiện tại nói ra được nên thấy thoải mái hơn nhiều.

Đơn Triết Hạo giống như sư tử hung dữ, cả thân thể dựng đứng nguy hiểm, ánh mắt tràn đầy khát máu, giống như muốn đem người xé thành mảnh nhỏ, nắm quả đấm cũng có thể nghe khớp xương kêu răng rắc. Càng nghĩ càng tức giận, ánh mắt nhìn chằm chằm Từ Tú Liên, không ngờ anh mới đồng ý để cho bà ta vào ở trong nhà họ Đơn mà bà ta đã giở thủ đoạn định hãm hại Giả Nhụy Ái, quả thật đã chạm đến giới hạn chịu đựng của anh. Đã vậy đừng trách anh không niệm tình mẫu tử, giọng nói lạnh lẽo tới cực điểm khiến gian phòng lạnh xuống vài độ “Xem ra tôi thật sự đã coi thường bà”.

Từ Tú Liên nhìn Đơn Triết Hạo đang tức giận đến phát run thì hoảng sợ, lui về trốn sau lưng Đơn Mộ Phi, giọng run rẩy: “Hạo! mẹ không cố ý.”

Đơn Triết Hạo tức giận phát điên, ánh mắt hừng hực lửa giận muốn đem Từ Tú Liên đốt thành tro bụi. “Tôi đã cảnh cáo bà, không được thương tổn người tôi quan tâm, bà cư nhiên không đem lời nói của tôi để ý, cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Từ Tú Liên nhìn ánh mắt muốn băm vằm bà ra thành từng mảnh càng sợ hãi trốn sau lưng Đơn Mộ Phi, run rẩy nói: “Không! Hạo nhi, ta là mẹ con, con không thể động thủ với mẹ”.

Mặc dù Đơn Mộ Phi cũng rất sợ con trai mình nổi giận, nhưng vì bảo vệ Từ Tú Liên nên cũng cố can đảm đứng ra trước mặt Đơn Triết Hạo “Hạo nhi, có thể. Có thể có hiểu lầm. trước hết con đừng quá tức giận.”

Đơn Triết Hạo nhếch môi cười nhàn nhạt, hừ lạnh một tiếng, khi chính tai mọi người đều được nghe sự thật, lại có thể nói là hiểu lầm, trong lòng vô cùng giận dữ, “Hiểu lầm? Nếu như làm chuyện sai trái bấy bả xong đều nói là hiểu lầm, vậy pháp luật dùng để làm gì?”

Âm thanh lạnh lẽo giống như đại bác bắn thẳng vào trái tim mọi người, để cho mọi người xung quanh cũng run rẩy kịch liệt .

“Hạo nhi, ta biết Tú Liên làm gì tương đối không có nghĩ kỹ đến hậu quả , con hãy giơ cao đánh khẽ với bà ấy! Dù sao bà ấy cũng là mẹ của con, không có công nuôi dưỡng cũng có công sinh thành”. Đơn Mộ Phi không dám nhìn tới ánh mắt của Đơn Triết Hạo, cúi đầu nhìn sàn nhà, một hơi nói ra.

Vương Thiến Như không đồng ý, xông lên chỉ vào Từ Tú Liên nói: “Đơn Triết Hạo! Anh không thể tha thứ cho bà ta dễ dàng như vậy, nếu không sẽ rất có lỗi với Tiểu Nhụy.”

Bà nội kéo Vương Thiến Như, nhìn chằm chằm Từ Tú Liên gieo họa , “Hạo, bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm, quan trọng nhất bây giờ là tìm được Tiểu Nhụy. Tú Liên mau nói xem đã đem Tiểu Nhụy đi đâu?”

“Mẹ hãy tin tưởng con, lần này thật sự không phải con làm, con thật không làm gì Nhụy Ái?” Từ Tú Liên kéo tay bà nội khẩn cầu nói, rất sợ người khác không biết bà ta vô tội.

Điện thoại đổ chuông báo có cuộc gọi đến, Đơn Triết Hạo cau mày nhận điện thoại, “Nói!”

“Tổng giám đốc! đã tìm được Giản tiểu thư, cô ấy đi thăm mộ cha mẹ”. Y Thiếu Thiên ở đầu kia điện thoại nói.

Đơn Triết Hạo sắc mặt nặng nề, nắm chìa khóa chạy ra ngoài.

Vương Thiên như kêu: “Tôi cũng muốn đi theo”. Đến khi chạy ra đến cửa chỉ nhìn thấy Đơn Triết Hạo biến mất trong đêm tối, không khỏi tức giận dậm chân thành thịch, nhanh chóng nghĩ cách để đuổi theo.

Từ Tú Liên thấp thỏm đứng ở phòng khách, dáng điệu ân hận khẽ ngẩng đầu liếc trộm bà nội.

Bà nội bị Từ Tú Liên làm tức giận hoa cả mắt : ” Chị Ngọc đi pha giúp tôi ly trà .”

“Vâng ạ!” dì Ngọc liếc Từ Tú Liên không khỏi lắc đầu một cái, Đơn gia xuất hiện sao chổi nên không thể an bình.

“Dì Ngọc không cần đi, để tôi pha trà cho.” Từ Tú Liên chạy vào chuẩn bị lá trà.

Hiện tại Từ Tú Liên phải tìm cứu tinh, nếu Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện, ít nhất bà nội có thể nói giúp để Đơn Triết Hạo không trừng phạt bà ta.

“Mẹ đừng đứng nữa ngồi xuống nghỉ một chút”. Đơn Mộ Phi định đỡ bà nội ngồi xuống nhưng lại bị bà nội hất ra.

Bà nội âm trầm mặt ngồi ở trên ghế sa lon, không muốn nói chuyện với Đơn Mộ Phi.

Đơn Mộ Phi lúng túng đứng ở bên cạnh, đứng ngồi không yên, không biết nên làm thế nào. Từ Tú Liên đang bưng trà ra, “Mẹ, con biết mẹ thích trà Phổ Nhĩ nhất, mẹ uống thử xem mùi vị được chưa .”

Bà nội nhận lấy trà, chạm khẽ một hớp, mùi vị thanh nhã thơm ngát, đúng là mùi vị bà thích, bà cũng biết Từ Tú Liên có mục đích khác chứ không thật lòng hiếu thuận.

Nhưng bà cũng không muốn để ý đến Từ Tú Liên nên lạnh lùng nói: “Tú Liên, ta khuyên con không cần bày mưu tính kế gì cả, thật ra chỉ cần con chân thành đối với người, mọi người sẽ chân thành đối tốt với con.”

Từ Tú Liên thấy không cần đối xử tốt với mọi người, chỉ cần có tiền có quyền lực mạnh mẽ thì tự nhiên muốn gì được nấy chứ cũng không cần quan tâm đến hậu quả khác.

Từ Tú Liên cũng không thể phản bác, trở nên ôn thuận rúc vào lòng bà nội “Con biết lần này con thật sự làm sai, mẹ tha thứ cho con đi”

Bà nội nhìn Từ Tú Liên từ nhỏ lớn lên, mặc dù là con dâu nhưng bà coi như con gái, bắt đắ dĩ vỗ vỗ tay Từ Tú Liên hy vọng Từ Tú Liên nói thật lòng.

200. Chương 200: Giản Nhụy Ái Biến Mất

Giản Nhụy Ái khẽ mở mắt, phát hiện ra mình ngủ gật cảm giác có người khác bên cạnh khoác áo lên người hạnh phúc mỉm cười.

Anh Quyền Hàn vẫn quan tâm cô như vậy, có sự yêu thương của anh ấy giúp cô cảm thấy mình bớt cô đơn vẫn được người khác đối tốt, quan tâm.

Giản Nhụy Ái chỉnh đốn lại quần áo, kéo áo đắp lại cho anh Quyền Hàn đang ngủ say, vỗ vỗ bắp chân đứng lên, vươn lưng hít thở một hơi để khỏi mỏi người vì nằm lâu.

Ban đêm ở nghĩa trang có loại âm khí lạnh, Giản Nhụy Ái ôm lấy bả vai, không nhìn được khe run, nhìn đêm tối rợn cả tóc gáy, cô nhìn thấy phía trước có ánh đèn, muốn đi tới phía trước để lấy thêm can đảm.

Giản Nhụy Ái nghiêng đầu nhìn Quyền Hàn đang mệt mỏi ngủ thấy anh sẽ không sớm tỉnh dậy được. Thật không nghĩ đến, cô nói chuyện với anh Quyền Hàn mấy tiếng, tâm tình thoải mái hơn nhiều. Đi trong đêm tối, nhìn bên cạnh có đôi mắt màu vàng óng, nhìn chăm chăm đang từ từ đến gần cô , đợi đến khi Giản Nhụy Ái nhìn rõ ràng mới biết đó là con lợn rừng.

Giản Nhụy Ái sắc mặt tái nhợt, cắn môi, kinh hoàng sợ liều mạng lui về phía sau, mà con lợn rừng tiến tới càng gần hơn. Giản Nhụy Ái không có dũng khí chống lại, quay người bỏ chạy .

Không nghĩ đến con lợn rừng lại đuổi theo. “A!” Giản Nhụy Ái cảm giác kinh sợ run rẩy, nước mắt rơi đầy mặt, nhưng cô phải tỉnh táo, dù có cố chạy xuống thì sớm muộn sẽ bị con lợn rừng đuổi kịp .

Lúc này, Giản Nhụy Ái cảm giác mình đang chạy trốn thần chết .

“A!” Một quãng chạy hụt chân để cho cả người Giản Nhụy Ái trong nháy mắt bay lên không.

Có lẽ cô phải chết thật. Không được! Cô không muốn chết. Nhưng tại sao mí mắt nặng như vậy.
Cả người đều đau đớn, thật là không có hơi sức để mở mắt nhưng nước mắt cô đơn sợ hãi cứ tuôn chảy .

Đơn Triết Hạo chạy lên nghĩa trang, nghĩ tới thời điểm đêm tối không có người Giản Nhụy Ái có thể xảy ra chuyện, liền điên cuồng lo lắng, mắt đỏ tía máu.

Đơn Triết Hạo tuyệt đối không thể để Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện, anh sẽ không chịu nổi khổ sở nếu lại một lần nữa mất Giản Nhụy Ái, nếu thế anh sẽ điên mất, hoàn toàn điên mất.

Bỗng nhìn thấy có người đang nằm ở ngôi mộ, Đơn Triết Hạo cau mày đi đến gần nhưng không phải Giản Nhụy Ái, mà là Quyền Hàn.

Nghi ngờ thoáng qua, nhưng bây giờ không phải lúc hỏi nhiều chuyện, âm trầm nhìn người đang ngủ say, quát lớn “Quyền Hàn, Quyền Hàn.”

Quyền Hàn khẽ mở mắt, kinh hãi bừng tỉnh, bởi không ngờ Đơn Triết Hạo sẽ tìm đến tận đây.

“Quyền Hàn, Tiểu Nhụy đâu?” Đơn Triết Hạo nhìn ánh mắt hoảng hốt của Quyền Hàn.

Giản Nhụy Ái không ở bên cạnh mình, Quyền Hàn xoay người nhìn thấy bên cạnh trống không không có ai, lo lắng khiếp sợ tránh khỏi kìm kẹp của Đơn Triết Hạo nhìn chung quanh, “Kỳ quái, sao Nhụy Ái không ở bên cạnh mình.”

Đơn Triết Hạo nắm tay thật chặt, trán nổi đầy gân, hung hăng nhìn chăm chăm Quyền Hàn, trong lòng lo lắng, linh cảm Giản Nhụy Ái đã xảy ra chuyện, ý nghĩ này sắp khiến anh nổi điên .

Vung tay đấm lên mặt Quyền Hàn “Anh nên cầu trời phù hộ Tiểu Nhụy không xảy ra chuyện gì.” Hét xong liền xoay người chạy đi tìm kiếm Giản Nhụy Ái.

Quyền Hàn cũng không dám chậm trễ, chạy ngược hướng Đơn Triết Hạo, anh hối hận rồi, tự nhiên lại ngủ say quên mất Giản Nhụy Ái, nếu cô xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không thể tha thứ cho mình.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trời cũng gần sáng, Đơn Triết Hạo càng thêm lo sợ, hốc mắt tràn ngập lo lắng và nước mắt. Trong lòng anh chỉ cầu mong Giản Nhụy Ái đừng xảy ra chuyện, không thể xảy ra chuyện.

Khi Đơn Triết Hạo ướm đầy mồ hôi gần như tuyệt vọng cúi đầu thất vọng lại phát hiện thấy một động tĩnh thật sâu trong đó có bóng người, không khỏi khấn trương ngồi xổm xuống, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy.”

Phía dưới không có tiếng trả lời, Đơn Triết Hạo không để ý trực tiếp trượt xuống, sau lưng đập vào tảng đá lớn nhưng không cảm thấy đau đớn, chỉ lo lắng nghĩ tới Giản Nhụy Ái.

Động rất sâu, tại sao phần mộ lại có động lớn?

Khắp nơi bùn đất và cỏ cây, Giản Nhụy Ái nhếch nhác nằm trên mặt đất, không động đậy.

Đơn Triết Hạo khẩn trương sợ hãi ôm lấy Giản Nhụy Ái nhìn khuôn mặt dính đầy bùn đất, sắc mặt tái nhợt, trong lòng càng lo sợ, “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy.”

Trong hang động u ám, Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực, khẩn trương nhìn đôi mắt đang khép chặt của Giản Nhụy Ái sợ hãi gọi: “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy, em tỉnh lại đi!”

Giản Nhụy Ái cảm giác toàn thân đau nhức, nhưng lại nghe được tiếng Đơn Triết Hạo gọi, chẳng lẽ cô thật sự đã chết rồi, nhưng cô không muốn chết, nếu thế Đơn Triết Hạo sẽ như thế nào? . Nước mắt rơi xuống, cô phải kiên trì, tuyệt đối không thể chết, Giản Nhụy Ái cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang nhìn chăm chăm lay gọi cô. Chẳng lẽ mình đã chết thật sao?

Nhưng nhiệt độ thân thể Đơn Triết Hạo khiến cô chân thật cảm nhận được, kinh hoàng nhìn xung quanh để cho cô biết cô thật chưa chết.

“Hạo. Khụ khụ. Em thật chưa chết phải không?”

Đơn Triết Hạo nghe được giọng nói của Giản Nhụy Ái, kích động ôm lấy cô, “Tiểu Nhụy, cảm ơn trời đất, rốt cuộc em đã tỉnh lại”.

“Hạo, hừ chết em...em cứ tưởng là sẽ không được gặp lại anh”. Giản Nhụy Ái cũng kích động khóc thút thít, ôm thật chặt cổ Đơn Triết Hạo giống như tìm được nơi trú ẩn an toàn.

Đơn Triết Hạo đau lòng bàn tay vuốt lưng Giản Nhụy Ái “Không sao, không sao Có anh ở đây, không phải sợ.”

Giản Nhụy Ái dừng khóc cảm nhận tư vị của Đơn Triết Hạo, cô thật sự còn sống, kích động ôm Đơn Triết Hạo. “A!” Trên tay đau đớn, để cho cô khê cau mày.

Đơn Triết Hạo khẩn trương cầm lấy tay của Giản Nhụy Ái thấy một vết thương rất lớn vội bụng Giản Nhụy Ái ra kiểm tra trên người cô có không còn vết thương nào, cầm đến chân Giản Nhụy Ái kiểm tra.

“A!”

Nghe Giản Nhụy Ái đau đớn thét chói tai, Đơn Triết Hạo cũng bị sợ trái tim muốn ngừng đập “Thế nào? Đau không?”

Giản Nhụy Ái rưng rưng gạt đầu, nhìn cổ chân mình đang sưng tấy đau muốn khóc nhưng cô cứng rắn nhịn xuống.

“Xem ra, rơi xuống nên bị gãy chân rồi.” Đơn Triết Hạo đôi mắt thâm thúy gắt gao đau lòng nhìn chăm chăm cổ chân cô.

Giản Nhụy Ái cả người đau đớn, nhìn hoàn cảnh xung quanh, tự hỏi từ khi bị rơi xuống cô cũng chưa đi lên mà tại sao Đơn Triết Hạo lại ở bên cạnh mình?

Không nghĩ đến, chính anh nhảy xuống .

“Em không sao đâu.” Giản Nhụy Ái nhìn cửa động, “Đồ ngốc, làm sao anh cũng nhảy xuống đây? Nếu như anh có mệnh hệ gì thì bà nội làm thế nào?”

“Anh lo lắng cho em nên đã không nghĩ được nhiều như vậy.” Đơn Triết Hạo nắm tay của cô, lẳng lặng nói.

201. Chương 201: Chỉ Cần Ở Cùng Anh

Giản Nhụy Ái cố chịu đựng đau đớn trên người, tay run rẩy lau mặt Đơn Triết Hạo thật sâu nói: “Hạo, cảm ơn anh, em biết Hạo sẽ đến cứu em, cho nên chân sẽ không đau nữa”

Đơn Triết Hạo trong lòng thoáng đau đớn, chân cô cũng đã sưng thành ra như vậy mà vẫn nói không sao chính là không muốn mình lo lắng.

“Tiểu Nhụy, em phải tin tưởng anh. Tin tưởng anh sẽ dẫn em đi ra ngoài.”

“Vâng, em tin tưởng anh” Giản Nhụy Ái vô cùng tin tưởng Đơn Triết Hạo, cũng tin tưởng anh có năng lực cứu cô ra ngoài.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái ngẩng đầu nhìn cửa động, nếu như một mình anh muốn lên đi lên sẽ không là chuyện khó khăn, nhưng bây giờ Giản Nhụy Ái còn bị thương thì sẽ tương đối phức tạp.

Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo chưa tìm ra biện pháp đi lên, nhưng cô vẫn bình tĩnh, có thể là bởi vì tin tưởng Đơn Triết Hạo, tin tưởng chỉ cần ở bên cạnh anh, cô sẽ dẹp yên lo lắng. Đơn Triết Hạo tuyệt đối sẽ không để cô có chuyện, anh nhất định sẽ mang theo cô rời khỏi nơi này.

Đơn Triết Hạo nắm bàn tay nhỏ bé của Giản Nhụy Ái muốn an ủi cô không để cho cô sợ hãi, nhìn tình cảnh xung quanh nghĩ cách đi lên.

Nếu muốn đưa Giản Nhụy Ái an toàn ra ngoài, phải tìm người đến giúp một tay, cầm đến điện thoại di động, lại phát hiện không có tín hiệu, hy vọng cuối cùng không còn rồi.

Giản Nhụy Ái nằm ở trong ngực Đơn Triết Hạo, đau đớn trên người khiến hô hấp trở nên yếu ớt, kéo ống tay áo Đơn Triết Hạo, “Hạo, không cần lo cho em, anh lên trước đi tìm người đến cứu em.”

” Không được! ” Đơn Triết Hạo đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái mệt mỏi. Mặc kệ như thế nào anh sẽ không rời khỏi cô, an ủi cô “Tiểu Nhụy, chúng ta cứ kiên nhẫn đợi ở đây, đến khi có người đi kiểm tra bấy thứ sẽ cứu chúng ta”.

“Vâng” Giản Nhụy Ái gật đầu một cái.

Đơn Triết Hạo bỏ Giản Nhụy Ái ra cầm chân của cô, thấy cô muốn cử động vội nói: “Không nên cử động, anh giúp em băng bó một chút.”

Nhìn vết thương của cô khiến Đơn Triết Hạo đau lòng đến nghẹt thở, giống như muốn đem dao găm đâm vào ngực anh, nắm cổ chân Giản Nhụy Ái nhẹ nhàng ấn nhẹ .

Nhẹ nhàng xoa bóp, khiến Giản Nhụy Ái cảm thấy chân quá đau đớn, trong lòng sợ chân mình sẽ bị tàn phế liền rơi nước mắt kêu lên: “Đau.”

“Tiểu Nhụy, em cố gắng nhịn đau, anh giúp em xoa bóp một chút, như vậy sẽ giúp tan máu bầm cũng tương đối dễ chịu”. Đơn Triết Hạo khắc chế đau lòng, an ủi Giản Nhụy Ái. Nhìn nước mắt trên mặt Giản Nhụy Ái càng khiến Đơn Triết Hạo đau lòng âm thầm thề nhất định phải khiến cho kẻ làm cho tổn thương Nhụy Ái trả giá thật lớn.

Ngay sau đó, bàn tay to của Đơn Triết Hạo cầm chỗ chân bị sưng bầm xoa bóp giúp tan máu bầm. “Vâng!” Giản Nhụy Ái cắn môi, nghiêm túc cúi đầu, cô biết Đơn Triết Hạo sẽ không hại cô.

Đơn Triết Hạo nhìn chỗ máu ứ đọng nghiêm túc hỏi, “Còn đau không?”

Giản Nhụy Ái cắn môi, chân truyền đến một loạt đau đớn khiến trán chảy đầy mồ hôi, thở gấp.

“Hạo, em không sao, có thể chịu được , anh yên tâm.”

Thật ra thichân của cô quá đau đã vượt quá khả năng chịu được, nhưng cô không muốn Đơn Triết Hạo lo lắng, nên cố che giấu.

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái thay mình lo nghĩ khiến trái tim cũng âm áp hơn buông chân cô ra, bàn tay ôm lấy khuôn mặt của cô thì thầm “Bé ngoan!” Ngay sau đó, ôm cô vào lòng.

“Hạo, nếu như chúng ta có thể đi ra ngoài, anh đừng trách tội mẹ anh được không?”

Giản Nhụy Ái nhìn ánh mắt của Đơn Triết Hạo, biết anh có thể tìm được cô thì cũng biết Vương Thiển Như không giữ bí mật, cô ấy đã nói cho Đơn Triết Hạo biết, cô tin tưởng Từ Tú Liên sẽ bị anh trừng phạt.

“Không thể nào.” Đơn Triết Hạo không chút nghĩ ngợi nói, nhìn vết thương chằng chịt trên người Giản Nhụy Ái, anh càng sẽ không bỏ qua Từ Tú Liên .

Không có đem bà ta băm vằm ra thì bà ta cũng nên đi bái Phật rồi.

“Hạo.” Giản Nhụy Ái làm nũng “Nếu anh không bỏ qua cho mẹ anh thì em sẽ không đi ra ngoài.”. Cô không thể khiến Đơn Triết Hạo mang tội bất hiếu.

Đơn Triết Hạo nhìn ánh mắt kiên định của cô, vô cùng yêu thương dùng sức gật đầu một cái, “Được, anh đồng ý với em.”

Ngay sau đó, để cho cô rúc vào trong lòng ngực mình, mà Đơn Triết Hạo tựa vào bên tường, lẳng lặng, giống như chỉ có thể nghe được với nhau tiếng hít thở, bình tĩnh như vậy.

“Hạo.” Giản Nhụy Ái rúc vào ngực Đơn Triết Hạo, khẽ gọi.

Đơn Triết Hạo cúi đầu nhìn Giản Nhụy Ái ngồi ở bên cạnh mình, hơi thở ấm áp giầy vò để cho trong lòng Đơn Triết Hạo nổi lên ham muốn, âm thanh trở nên khác thường trầm thấp.

“Thế nào? Tiểu Nhụy?”

“Hạo. Chúng ta phải bao lâu mới có thể ra khỏi đây?” Giản Nhụy Ái khẽ mở mắt ra hỏi. Thật ra cô cũng không muốn ở đây chờ đợi sợ đến lúc mặt trời lên cao, sẽ đem họ thiêu nắng chết.

“Sẽ nhanh thôi, đợi thợ săn xuất hiện, anh sẽ dẫn em đi ra.” Đơn Triết Hạo đau lòng gia tăng lực ôm cô để cho cô đỡ sợ.

Dù sao ở nơi núi rừng hoang vu, chính Đơn Triết Hạo cũng rất khó xác định thợ săn lúc nào sẽ xuất hiện. Huống chi Giản Nhụy Ái chỉ là cô gái bình thường nhất định sẽ rất sợ hãi.

Giản Nhụy Ái kiên cường, ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, vòng tay ôm cổ anh, nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, mỉm cười, “Hạo, không cần biết sẽ như thế nào chỉ cần có thể đi cùng với anh, em đều vui vẻ, coi như đời này chỉ ở trong động này, em cũng thấy hạnh phúc.”

Đơn Triết Hạo hốc mắt có chút ướt nhưng trong lòng vô cùng vui mừng. Hôm nay cũng không uống công đi tìm cô “Tiểu Nhụy, vậy chúng ta cũng không cần đi ra ngoài, cứ đợi ở chỗ này, cho đến tóc trắng xóa, sau đó già đi rồi.”

“A!” Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người nhìn Đơn Triết Hạo, thấy hấn bộ mặt nghiêm chỉnh, giống như thật nghĩ đến ở luôn trong động không đi ra ngoài.

Giản Nhụy Ái muốn đáp lời nhưng lại nghe thấy tiếng gọi “Đơn Triết Hạo, Giản Nhụy Ái.”

“Dạ, Thiển Như?” Giản Nhụy Ái kích động bắt được áo Đơn Triết Hạo “Ừ!”.

“Cẩn thận một chút” Đơn Triết Hạo lo lắng cầm lấy chân của cô, anh cũng không muốn cười người què về nhà.

Vương Thiển Như ghé đầu nhìn thấy Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái. Cuối cùng để cho cô tìm được bọn họ, không nghĩ đến đi theo Đơn Triết Hạo bị mất dấu, làm hại cô phải tìm kiếm khá lâu, vốn nghĩ bỏ qua nhưng trời không phụ người có lòng vẫn để cho cô tìm được bọn họ.

“Các người đang làm gì? Trong động này chơi rất vui sao?” Vương Thiển Như vô tư hỏi.

Đơn Triết Hạo ngẩng đầu lên hung hăng nhìn chằm chằm Vương Thiển Như, “Ngu ngốc, nhanh lên một chút đi tìm người cứu chúng tôi đi ra ngoài.”

“A, Vâng.” Vương Thiển Như cũng chỉ cùng bọn họ nói giỡn, không nghĩ đến Đơn Triết Hạo không hưởng ứng nên không còn hứng thú trên đùa, bấu môi xoay người rời đi.

Y Thiểu Thiên phái đến vô số nhân viên và bác sĩ cứu hộ chuyên nghiệp nên hai người nhanh chóng được cứu ra khỏi động. Sau đó dùng máy bay đưa Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái đến bệnh viện kiểm tra.

202. Chương 202: Đùa Với Lửa

Trong buồng máy bay sang trọng, Giản Nhụy Ái nằm trên ghế sa lon bọc da thật để bác sĩ chuyên khoa kiểm tra bó bột chân, cô khẽ cau mày, tay lại bám chặt không buông Đơn Triết Hạo. Còn Đơn Triết Hạo thân thể khỏe mạnh, không việc gì.

Đơn Triết Hạo nắm chặt tay Nhụy Ái trong lòng bàn tay mình như muốn đem sức lực truyền cho cô, dịu dàng nhìn Giản Nhụy Ái. Nhìn chỗ chân cô sưng đỏ, đau lòng giống như mình bị thương. Mặc dù không cách nào chịu thay những tổn thương đau đớn của cô nhưng anh sẽ thay cô trả lại nó cho kẻ đã gây ra cho cô, để kẻ đó chịu chút ít dạy dỗ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cổ nhện đau, nén khóc thành tiếng nhưng hốc mắt đỏ hoe ngân ngấn nước mắt càng làm người khác đau lòng.

Đợi bác sĩ xử lý xong mọi chuyện, Đơn Triết Hạo ra hiệu cho mọi người rời đi, còn mình ngồi xổm xuống bên cạnh cô, bàn tay ở trên trán của nàng vuốt ve “Còn đau không?”

Giản Nhụy Ái mỉm cười, “Không đau.”

Đơn Triết Hạo nhếch miệng cười, anh biết Giản Nhụy Ái đã không có chuyện gì nữa, được bác sĩ chuyên nghiệp trị liệu, chỗ gãy xương cũng đã được bó bột. Nhìn chỗ bó bột anh vẫn đau lòng không bỏ được ý định báo thù. Nếu như không phải vì anh, cô sẽ không phải chịu tổn thương và uất ức như vậy, nhẹ nhàng ngất sống mũi cô dịu dàng nói: “Đồ ngốc!”

“Tôi đến đây!” Vương Thiên Như lú lo chân sáo chạy vào, phá hư thế giới hai người của Đơn Triết Hạo để cho anh hung hăng nhìn cô chằm chằm.

Quyền Hàn cúi đầu đi theo ở phía sau, về mặt áy náy.

“Anh Quyền Hàn” Giản Nhụy Ái gọi, cô rất hiểu Quyền Hàn, mỗi lần cô ở bên cạnh anh bị thương, anh sẽ nhận hết trách nhiệm về mình mặc dù anh chẳng có liên quan gì.

“Tiểu Nhụy, thật là thật xin lỗi, đều là lỗi của anh, nếu anh không”

“Anh Quyền Hàn, chuyện không liên quan đến anh, anh không cần nhận hết lỗi về mình, tại em không cẩn thận nên mới bị thương.” Giản Nhụy Ái tỉ mỉ giải thích. Cô không muốn Quyền Hàn tự trách, thời gian cô biến mất nhất định anh đã tự trách, chịu không ít dằn vặt lo lắng.

Đơn Triết Hạo liếc mắt nhìn thấy Y Thiếu Thiên ngoài cửa liền đứng dậy đi ra ngoài, neho mắt hỏi “Ở hiện trường có phát hiện gì không?”

Y Thiếu Thiên lấy ra bộ quần áo lợn rừng, đặt trước mặt Đơn Triết Hạo nói: “Đây là đồ tìm được ở hiện trường, không biết có dùng vào việc gì không?”

Đơn Triết Hạo cầm bộ quần áo lợn rừng, nhếch miệng “Có thể.”

Tay Đơn Triết Hạo không khỏi nắm thật chặt, lúc nghe Giản Nhụy Ái kể chuyện đã xảy ra, theo bản năng anh đã cảm thấy có cái gì không đúng, mặc dù quản lý ở nghĩa trang không đặc biệt tốt, nhưng sẽ không thể có lợn rừng chạy lung tung được.

Y Thiếu Thiên không hiểu, chỉ có thể gật đầu một cái, “Chúng tôi điều tra được động vừa đào không lâu, vết bùn đất còn rất mới”

“Ừm!” Đơn Triết Hạo trong miệng rơi ra một tiếng cười châm chọc, bên môi xuất hiện nụ cười khó hiểu. Có lẽ, anh đã biết hung thủ là người nào.

“Tổng giám đốc Đơn” Y Thiếu Thiên vẻ mặt rét lạnh, không nghĩ đến có người dám hăm hại Giản Nhụy Ái, nhất định chính là tìm tự sát, “Bây giờ chúng ta sẽ làm cái gì?”

Đơn Triết Hạo nắm chặt bộ quần áo lợn rừng trong tay, ánh mắt thâm thúy, vẻ mặt làm người khác nổi da gà. Im lặng mấy phút, Đơn Triết Hạo mở miệng nói: “Tự nhiên có người bày trò chơi như vậy thì cũng đừng trách tôi. Y Thiếu Thiên qua đây .”

Y Thiều Thiên vội vàng lại gần ghé tai nghe Đơn Triết Hạo dặn dò. Nghe xong, vẻ mặt Y Thiều Thiên lạnh lùng rét run, gật đầu một cái, vội vàng chạy đi làm việc. Đơn Triết Hạo tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đã gây tổn thương Giản Nhụy Ái.

Ánh mặt trời khắp nơi, tràn ngập trong phòng bệnh của Giản Nhụy Ái. Cô nhắm mắt nằm trên giường bệnh cũng không biết làm gì. Đơn Triết Hạo kiên quyết bắt cô nằm viện để theo dõi nên cô chỉ có thể nghe theo.

Phòng tắm vọng ra âm thanh có người đang tắm gội, ngay sau đó, cửa được mở ra. Giản Nhụy Ái nhàn nhả tự tại nằm, xoay người nhìn lại phía cửa hai mắt xinh đẹp đầy kinh ngạc cả người ngây ngốc nhìn thân hình Đơn Triết Hạo cao lớn rắn chắc, khuôn mặt anh tuấn, có mấy giọt nước đọng trên lồng ngực đang chảy xuôi kheu gợi hấp dẫn làm cho người ta hít thở không thông.

“Hạo, anh ở đây làm gì? Nhanh mặc quần áo vào.” Hô hấp Giản Nhụy Ái trở nên khó khăn, tim đập thình thịch

Đơn Triết Hạo không để ý tới phản đối của Giản Nhụy Ái, từng bước ép tới gần.

“Hạo, anh muốn làm gì? Nơi này là bệnh viện.” Giản Nhụy Ái lui người về phía sau, nhưng vẫn bị Đơn Triết Hạo ôm được. Giản Nhụy Ái bị dọa sợ liên kêu to: “A, Hạo, anh đừng có bộ dáng như vậy, em là bệnh nhân, không thích hợp làm vận động dữ dội.”

“Em muốn làm vận động dữ dội gì?” Đơn Triết Hạo buồn cười nhìn Giản Nhụy Ái, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái đang nghĩ đến chuyện

“Em.” Giản Nhụy Ái mở mắt ra, bĩu môi nhìn Đơn Triết Hạo, mới biết mình quá tưởng tượng, gương mặt đỏ bừng xấu hổ.

“Anh thấy em nghĩ quá rồi, anh định giúp em tắm rửa mà” Đơn Triết Hạo hơi híp mắt, bế cô vào phòng tắm.

“Để em tự làm” Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngăn cản hành động của Đơn Triết Hạo, tim đập thình thịch, thậm chí nghĩ cứ ở cùng Đơn Triết Hạo thế này, sẽ có ngày tim đập quá nhanh mà chết đi.

Đơn Triết Hạo nhú mày, quan tâm nhắc nhở “Chân em đang bị thương nên không tiện tắm rửa, để anh giúp em.”

“Nhưng.” Giản Nhụy Ái mặt đỏ bừng bừng, thân thể nam nữ khác biệt, anh còn định giúp cô tắm sẽ khiến cho cô xấu hổ mà chết, “Em không quen”.

“Yên tâm đi! Thân thể em còn có chỗ nào anh chưa nhìn qua, có cái gì phải xấu hổ.” Đơn Triết Hạo không muốn cùng cô nói nhảm, bắt đầu cởi quần áo của cô.

Mới cởi áo khoác, Đơn Triết Hạo liền cảm thấy hối hận bởi mình rõ ràng chính là chơi với lửa, anh cố gắng khắc chế ham muốn với cô. Giản Nhụy Ái chỉ có thể đỏ mặt, phối hợp giơ tay để cho anh cởi sạch quần áo trên người.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo bị hấp dẫn bởi thân hình trắng trẻo hồng hào, da thịt mềm mịn, ngọn lửa dục vọng bùng cháy. Giản Nhụy Ái cảm nhận được hơi thở nóng rực của Đơn Triết Hạo, cả người cũng vội vàng, hô hấp cũng gấp gáp, ngực phập phồng kịch liệt. Đơn Triết Hạo nín thở, rất sợ mình mất khống chế sẽ đem Giản Nhụy Ái đè xuống, hung hăng muốn cô.

Đơn Triết Hạo tự tay cởi nội y của cô, hai bầu ngực trắng tuyết giống như được buông thả, bung ra. Đơn Triết Hạo sắp bộc phát, xúc động ranh giới cuối cùng, hối hận bởi tự mình đi cởi y phục giúp cô, bàn tay vuốt ve cặp mông căng tròn, nhanh chóng xé rách váy của cô để lộ hai chân trắng nõn cùng quần lót in hình hoạt hoạ.

“Tiểu Nhụy, không cần mặc quần lót như thế, thật là khó coi.” Đơn Triết Hạo khàn giọng nói.

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, không còn hơi sức nói chuyện, chỉ hy vọng thời gian trôi nhanh lên một chút.

203. Chương 203: Chọc Giận Tắm

Đơn Triết Hạo tự tay cởi nội y của cô, hai bầu ngực trắng tuyết giống như được buông thả, bung ra. Đơn Triết Hạo sắp bộc phát, xúc động ranh giới cuối cùng, hối hận bởi tự mình đi cởi y phục giúp cô, bàn tay vuốt ve cặp mông căng tròn, nhanh chóng xé rách váy của cô để lộ hai chân trắng nõn cùng quần lót in hình hoạt hoạ.

“”Tiểu Nhụy, không cần mặc quần lót như thế, thật là khó coi.” Đơn Triết Hạo khàn giọng nói.

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, không còn hơi sức nói chuyện, chỉ mong thời gian trôi nhanh lên một chút.

Đơn Triết Hạo cầm khăn lông vắt nước dịu dàng khê lau thân thể Giản Nhụy Ái, tay không hề kiêng dè vuốt ve khắp cơ thể cô, cảm nhận da thịt nhẵn nhụi, nóng bỏng mềm mại của cô.

Khăn lông ướt và tay Đơn Triết Hạo vuốt ve chu du khắp trên da thịt của cô, thân thể Giản Nhụy Ái không nhận được khê run , cảm giác cả người sắp không có hơi sức, hai chân cũng như nhũn ra. Gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ bừng đến tận mang tai chân tóc.

Hai người đều là ** trắng trợn gặp nhau, khiến Giản Nhụy Ái hô hấp cũng khó khăn.

Giản Nhụy Ái không có dũng khí mở mắt nhìn, nhưng cũng biết Đơn Triết Hạo cũng không khá hơn chính mình, thân dưới đã sớm ngóc đầu cứng rắn rồi.

Đơn Triết Hạo cảm giác miệng đắng lưỡi khô, không ngừng nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, tiếng nuốt nước bọt cũng cực kỳ lớn, khiến Giản Nhụy Ái nghe rõ ràng, mặt càng thêm đỏ.

Thậm chí, thân thể của Giản Nhụy Ái cũng chuyển sang màu hồng, giống như toàn thân đều tan chảy thành nước, trong đầu Đơn Triết Hạo tưởng tượng nếu cắn xuống có thể tan chảy ngọt ngào như kem sữa.

Hương vị ngọt ngào hơi thở thơm mát trên người Giản Nhụy Ái tràn ngập phòng tắm.

Đơn Triết Hạo đứng thẳng dậy, đưa lưng về phía Giản Nhụy Ái, không muốn cô thấy mình tầm thường bỉ ổi, hít thở thật sâu để kìm nén ham muốn, khàn khàn nói: ” Em tự lau người đi để anh giúp em xoa bóp.”

Ngón tay dài nắm tóc của cô, nhẹ nhàng, cẩn thận vuốt ve, “Đau không?”

Giản Nhụy Ái lắc đầu “không”. Cô cúi đầu, hốc mắt từ từ hồng nên, bả vai hơi run.

Đơn Triết Hạo nhận thấy có cái gì không đúng, cho là mình dùng sức nhiều quá khiến cô bị đau, tâm thần bất định lo lắng. “Sao thế? Có phải anh mạnh tay quá nên làm đau em à.”

“Không có!” Giản Nhụy Ái xoa xoa khóe mắt lau đi nước mắt đang trực tuôn trào nghe giọng nói quan tâm lo lắng của anh càng khiến cô muốn khóc không dứt: “Em cảm thấy anh đối với em thật tốt quá, trong lòng em khó chịu”.

Đơn Triết Hạo mỉm cười, tay ấn lên huyệt Thái Dương , tỉ mỉ xoa bóp. “Đồ ngốc, anh nguyện ý đối xử thật tốt với em.”

Giản Nhụy Ái hạnh phúc ghi nhớ thật sâu trong tim, vẻ mặt từ từ thả lỏng, mỉm cười nhắm mắt hưởng thụ sự phục vụ, hô hấp chậm chạp, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nhìn cô ngủ thiếp đi trong vòng tay, Đơn Triết Hạo cũng buông lỏng rất nhiều, cầm khăn lông thay cô chà lau thân thể, mới đem áo ngủ mặc vào, bế về giường.

Thật ra thì, khi Đơn Triết Hạo ôm lấy cô, cô đã tỉnh ngủ nhưng không muốn mở mắt, dù sao cũng sẽ có chút xấu hổ.

Giản Nhụy Ái hưởng thụ sự chăm sóc yêu thương của người đàn ông dành trọn vẹn tình yêu cho cô, người sẽ vì cô mà để xuống kiêu ngạo, những chuyện này đủ để cảm động bất kỳ ai, cặp mắt đang nhắm vẫn không kìm nổi xúc động, nước mắt ngân ngấn ướt .

Bóng đêm yên tĩnh, ánh đèn yếu ớt chiếu sáng căn phòng, Đơn Triết Hạo nằm ở bên giường, Giản Nhụy Ái đang ngủ say bên cạnh, hơi thở nhẹ nhàng an tĩnh tựa như con mèo nhỏ hiền lành đáng yêu.

Mới vừa rồi, Đơn Triết Hạo phải nhẫn nhịn khắc chế dục vọng rất nhiều mới không kích động muốn cô, xoay người nhìn thấy Giản Nhụy Ái vươn tay ra khỏi chăn. Nụ cười trên mặt Đơn Triết Hạo như ẩn như hiện, đứng dậy kéo chăn đắp lại giúp cô. Đã lớn như vậy vẫn đập chăn lung tung giống con nít khiến Đơn Triết Hạo âm thầm tự hỏi làm thế nào lại thương yêu cô nhiều đến thế.

Điện thoại di động đổ chuông, Đơn Triết Hạo ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái đang ngủ ngon mới an tâm xoay người ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa cẩn thận sợ làm cô tỉnh giấc .

“Thiếu Thiên, thế nào?” Âm thanh trầm thấp hỏi, ngăn cách bằng cánh cửa vẫn sợ làm Giản Nhụy Ái bị quấy rầy.

“Tổng giám đốc Đơn, đúng như anh mong muốn, bà ta đã khai nhận.” Y Thiếu Thiên cung cung kính kính nói, dù sao chuyện này cũng liên quan đến người nhà của Đơn Triết Hạo, không thể xử lý tùy tiện được.

“Ừm! Chờ tôi đến.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo cúp điện thoại, tay không tự giác nắm chặt, ánh mắt đầy sát khí. Xoay người vào phòng ngủ, cúi người nhìn Giản Nhụy Ái đang ngủ say, vẻ mặt lạnh lùng biến mất, khẽ đắp chăn giúp cô, bàn tay dịu dàng vuốt ve gương mặt, nhẹ nhàng hôn lên trán Giản Nhụy Ái.

Ánh mắt trở nên âm trầm , anh sẽ giúp Giản Nhụy Ái giải quyết kẻ đã hãm hại khiến cô bị thương, mặc kệ kẻ đó có quan hệ như thế nào với bản thân mình.

Kho hàng ngăn, đã được dọn dẹp sạch những đồ không cần thiết, những chỗ dơ dáy bẩn thỉu, một người đàn bà bị trói chặt, tóc tai xơ tung rối bù như người điên. Chỉ có hơi thở yếu ớt đứt quãng mới biết bà ta còn sống. Bên cạnh đó có ba tên đàn ông cũng bị trói đã bị đánh không ra hình dạng gì.

Cửa kho hàng mở ra, một người đàn ông khí thế vương giả xuất hiện, ánh mắt ngập tràn sát khí lạnh lùng nhìn quanh kho hàng hỗn độn nhếch nhác, đó chính là Đơn Triết Hạo.

Y Thiếu Thiên nhìn thấy Đơn Triết Hạo đã đến liền lại gần đưa ra một đôi bao tay, “Tổng giám đốc Đơn, người gây tổn thương cho Giản tiểu thư cũng đã mang đến.”

Người phụ nữ quần áo xốc xếch nhìn thấy Đơn Triết Hạo liền khóc lóc gào to “Hạo, nhanh đến cứu mẹ, nếu không mẹ sẽ chết.”

Đơn Triết Hạo mặc kệ như không nghe thấy, đá một tên đang nằm dưới sàn nhà thở gấp, đi tới trước mặt Từ Tú Liên, “Cứu bà làm gì? Chính tôi muốn giết chết bà đấy, chẳng lẽ bà không biết sao?”

Đứng ở bên cạnh, có người rợn cả tóc gáy, không nghĩ Đơn Triết Hạo có thể đối với mẹ mình tàn nhẫn như vậy.

Từ Tú Liên nghe thế, nhụt chí ngồi chết lặng tại chỗ, sắc mặt tái nhợt giống như giấy trắng, một lúc sau mới có phản ứng, nước mắt lưng tròng cầu xin: “Hạo không thể làm như thế, mẹ là mẹ của con.”

“Bởi vì bà là mẹ tôi mà có thể gây chuyện khắp nơi cũng không chút kiêng kỵ tổn thương Tiểu Nhụy, làm ra nhiều chuyện không thể tha thứ như thế sao.” Đơn Triết Hạo nhìn Từ Tú Liên hằm hừ, hận không được đem Từ Tú Liên cắt thành tám khúc.

Nhưng anh đã đồng ý với Giản Nhụy Ái sẽ không đối phó trả thù Từ Tú Liên nên chưa ra tay với bà ấy.

Từ Tú Liên cúi đầu khóc lớn “Hạo nhi, mẹ biết đã sai rồi, mẹ hiểu rõ sai lầm rồi.”

Y Thiếu Thiên thấy ba tên đàn ông giãy giụa, “Tổng giám đốc Đơn, hình như có người muốn nói chuyện.”

Đơn Triết Hạo xoay người ánh mắt giận dữ nhìn ba tên đàn ông, chỉ vào tên nằm cạnh vệ sĩ nói: “Mày”

“Dạ! Tổng giám đốc Đơn.” vệ sĩ đi lên lấy miếng giẻ đang nhét trong miệng một tên ra.

Người kia được lấy giẻ trong miệng ra, giống như lấy được sự sống, miệng há to hít thở, đến khi cảm thấy có chút phục hồi hô hấp liền ngẩng đầu lên nhìn Đơn Triết Hạo cầu khẩn nói: “Van cầu ngài bỏ qua cho chúng tôi. Chúng tôi chỉ là người làm thuê, nhận tiền rồi thay người ta làm việc. Đó chính là người thuê

chúng tôi đào động để chôn cô gái kia nhưng chúng tôi không muốn gây ra nghiệp chướng mới không chôn sống cô gái đó cho nên đừng tìm chúng tôi để báo thù”

“Câm mồm, câm mồm. . . .” Từ Tú Liên điên cuồng quát, “Đừng có ngậm máu phun người, tôi chỉ đưa cho các người tiền để cho các người hù dọa Giản Nhụy Ái một chút mà thôi, tôi không bao đi giết người.”

204. Chương 204

Giản Nhụy Ái đang ngủ say, bị điện thoại di động đánh thức, mắt nhắm mắt mở, đưa tay cầm điện thoại di động, giọng lười biếng: “Alô!”

“Tiểu Nhụy, cháu có ở cùng Hạo không?” Phía đầu kia điện thoại gấp gáp hỏi.

“A! Hạo.” Giản Nhụy Ái bị bà nội gấp gáp hỏi liền vội vàng tỉnh, đứng dậy nhìn khắp chung quanh một vòng, cũng không nhìn thấy Đơn Triết Hạo đâu, “Bà nội, trước khi cháu ngủ thì có anh ấy ở đây nhưng bây giờ thì không thấy đâu, có chuyện gì thế ạ?”

“Không thấy Từ Tú Liên đâu, bà sợ rằng có chuyện”.

Thật ra thì Giản Nhụy Ái rất hiểu bà nội lo lắng chuyện gì, “Bà nội, đừng gấp gáp, để cháu gọi điện thoại cho Hạo, bà bảo chú Mộ Phi qua đây cùng cháu đi tìm đi ấy.”

“Ừ tốt, cảm ơn Tiểu Nhụy.”

Giản Nhụy Ái gọi điện thoại cho Đơn Triết Hạo nhiều lần, nhưng anh vẫn không nghe máy, chẳng lẽ đúng là anh ấy đang đi báo thù giúp mình. Chỉ mới nghĩ đến đã rợn cả tóc gáy, tay đây mồ hôi không biết làm thế nào. Cầm điện thoại di động liên tục gọi đi, trong lòng vô cùng lo sợ, lúc quan trọng lại không tìm được Đơn Triết Hạo.

Đơn Mộ Phi nhận được tin tức từ bà nội, lập tức chạy đến chỗ Giản Nhụy Ái, “Tiểu Nhụy, lần này cầu xin con nhất định phải cứu được Tú Liên, chú hiểu điều này quá bất công với con, nhưng chú già rồi, đời này chỉ có Tú Liên làm bầu bạn, nếu như bà ấy có mệnh hệ gì thì chú cũng không biết làm thế nào?”

Giản Nhụy Ái chân đang bó bột nhưng không thể nhìn Đơn Mộ Phi đã lớn tuổi đang quỳ gối, muốn đỡ ông đứng lên “A!”

“Tiểu Nhụy, con không sao chứ!” Đơn Mộ Phi vội đỡ Giản Nhụy Ái, không thể để cô xảy ra chuyện nếu không sẽ không có ai ngăn cản được hành động của Đơn Triết Hạo. Mặc dù đó là ý tưởng rất vô sỉ, nhưng là người có ai không ích kỷ nghĩ cho mình nhiều hơn?

“Con không sao” Giản Nhụy Ái mỉm cười, “Chú yên tâm, con sẽ nghĩ biện pháp, nhất định cứu được dì.”

Giản Nhụy Ái cúi đầu nhìn điện thoại di động, bỗng nhớ tới trước đây Đơn Triết Hạo đã cài định vị GPS trong điện thoại nhằm tìm kiếm phòng ngừa khi bị mất tích, không nghĩ đến bây giờ phát huy tác dụng rồi.

Giản Nhụy Ái mỉm cười, mở điện thoại di động lên, cảm tạ trời cao không phụ người có lòng, rốt cuộc để cô tìm được vị trí của Đơn Triết Hạo. Hi vọng mình tới kịp.

“Con đã đại khái biết chỗ của Hạo. Chúng ta đi nhanh một chút!”

“Cảm ơn Tiểu Nhụy.” Đơn Mộ Phi nghe có tin tức, trên mặt mỉm cười cảm kích.

Đơn Triết Hạo vẻ mặt lạnh lẽo, dùng tốc độ nhanh nhất móc súng lục ra lên cò, hòng súng đen sì nhìn trán Từ Tú Liên, ánh mắt giống như tử thần nhìn chằm chằm Từ Tú Liên.

Từ Tú Liên tái mặt sợ hãi nước mắt đầm đìa kêu gào “Hạo, đừng giết mẹ, con không thể làm như vậy.”

“Vì sao tôi không thể làm như vậy?” Đơn Triết Hạo cầm súng tiến đến dí sát vào trán Từ Tú Liên.

“A!” Từ Tú Liên bị sợ, khóc lớn, tóc tai bù xù như kẻ điên, “Hạo nhi, mẹ không dám, mẹ biết lỗi rồi, cầu xin con bỏ qua cho mẹ đi! Xem như nể mặt bà nội, nể mặt cha con xin con tha thứ cho mẹ đi! Lần sau mẹ sẽ không gây chuyện nữa.”

“Bà cảm thấy còn có lần sau sao?” Đơn Triết Hạo tay khê run, nhưng không thể để cho Từ Tú Liên nhận ra mình đang lo sợ bởi vì từ trước đến nay anh luôn là người quyết định làm chủ mọi chuyện, chưa có chuyện gì có thể khiến anh khiếp đảm.

“Hu hu.” Từ Tú Liên hoảng sợ sắp ngất bởi bà ta sợ nhất là bị chết.

Thời điểm Đơn Triết Hạo sắp vịn ngón tay bóp cò súng, cửa lại bị mở ra, Đơn Mộ Phi đỡ Giản Nhụy Ái đứng ở cửa.

“Hạo, anh đừng làm thế” Giản Nhụy Ái dịu dàng lên tiếng.

Mọi người xoay người nhìn cửa, không ngờ có người tìm đến lúc này, Đơn Triết Hạo khê run, xoay người nhìn Giản Nhụy Ái cùng Đơn Mộ Phi. Từ Tú Liên khóc không còn hình dáng, nhìn thấy hai người vừa đến như cứu tinh của mình vội rống to: “Mộ Phi, nhanh cứu tôi.”

Đơn Mộ Phi đau lòng nhìn Từ Tú Liên, không biết nên làm thế nào để cứu bà ấy, chỉ có thể đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái vẻ mặt kinh ngạc, hai mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, không dám tin nếu như mình đến muộn một bước, anh ấy sẽ nổ súng giết người, mà người đó lại chính là mẹ của anh. Cô tuyệt đối không thể để Đơn Triết Hạo phạm tội ác không thể tha thứ, bị người đời nguyên rủa.

Đơn Triết Hạo vội vàng thu hồi khẩu súng, anh không muốn Giản Nhụy Ái nhìn thấy hình ảnh máu tanh, nhưng không an lòng nhìn cô bị thương một chân đứng đó bởi cô vốn là cô gái bình thường khả năng chịu đựng thăng bằng không tốt.

Đơn Triết Hạo tự tay đi đến ôm lấy Giản Nhụy Ái, muốn giảm bớt khó chịu cho Giản Nhụy Ái, ánh mắt nhìn chằm chằm Đơn Mộ Phi, không nghĩ đến ông ấy vì cứu Từ Tú Liên, lại có thể để cho Giản Nhụy Ái chịu khổ chạy đến chỗ này. Nhìn trên trán Giản Nhụy Ái đầy mồ hôi, Đơn Triết Hạo biết cô phải cố gắng rất nhiều mới có thể đi tới nơi này.

Đơn Triết Hạo im lặng không nói gì, chỉ ra hiệu sai vệ sĩ lấy ghế đến để Giản Nhụy Ái ngồi.

Giản Nhụy Ái cắn môi, thấp thỏm bất an trong lòng hỏi “Hạo, anh muốn làm gì?”, nhìn sự thật xảy ra trước mắt nhưng cô vẫn muốn nghe chính miệng Đơn Triết Hạo nói ra.

Giản Nhụy Ái tin tưởng Đơn Triết Hạo sẽ không tàn nhẫn muốn giết chết cả mẹ mình. Nếu giết chết Từ Tú Liên thì Đơn Triết Hạo vĩnh viễn mang tội con giết mẹ, đó là tội ác cô không muốn anh mắc phải.

Đơn Triết Hạo vì Giản Nhụy Ái có thể làm mọi chuyện, nhẹ giọng nói ra: “Tiểu Nhụy, những chuyện này em không cần phải lo, cứ mặc anh xử lý là được.”

Giản Nhụy Ái kéo tay Đơn Triết Hạo nắm chặt trong tay mình, đau lòng phân tích “Hạo, em không muốn anh giết người, lại càng không muốn anh giết mẹ mình, biết không?”. Giọng điệu đầy khẩn cầu lo lắng, cô không muốn Đơn Triết Hạo phạm pháp.

“Tiểu Nhụy, anh sẽ không bỏ qua người gây tổn thương cho em, dù có là cha mẹ ai cũng không được.”

Thân thể Giản Nhụy Ái run lên, nhẹ nhàng nói: “Hạo, đủ rồi, dì ấy đã bị trách phạt, cũng đã biết hối hận về sai lầm đã làm, anh cần gì phải đưa dì ấy vào chỗ chết, hơn nữa anh làm như vậy là phạm pháp, sẽ bị người đời nguyên rủa.”

Trong lòng Giản Nhụy Ái đau xót, không phải cô lo lắng vì Từ Tú Liên mà là lo lắng vì Đơn Triết Hạo.

Mọi người nghe Giản Nhụy Ái nói, cũng xuất hiện phản ứng.

Đơn Mộ Phi nhân cơ hội cầu may: “Tiểu Nhụy nói không sai, dù sao bà ấy cũng là mẹ ruột của con, coi như ngàn sai vạn sai, nhưng tội chưa đáng chết, con hãy nhẹ tay giờ cao đánh khê tha thứ cho bà ấy đi”

Đơn Triết Hạo sững sốt, nhìn Đơn Mộ Phi đang khấn cầu nhìn Giản Nhụy Ái. Cô gái này vĩnh viễn đem anh đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió, anh giúp cô báo thù nhưng cô lại đẩy anh thành phe đối thủ.

Một cô gái đơn thuần thiện lương, chẳng lẽ không biết giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, anh có thể nhìn ra được thù hận trong mắt Từ Tú Liên, nếu như lần này anh bỏ qua cho Từ Tú Liên, không biết lần sau bà ấy sẽ làm ra hành động hèn hạ gì nữa. Có khi còn khiến nhà họ Đơn chết chóc.

Giản Nhụy Ái kéo tay Đơn Triết Hạo làm nũng nói: “Hạo, em biết rõ anh muốn tốt cho em rồi, nhưng bà ấy đã bị dạy dỗ như vậy là đủ rồi, không cần phải thêm hình phạt gì nữa đâu.”

Đơn Triết Hạo nhìn thẳng đôi mắt trong suốt của Giản Nhụy Ái, đó là ánh mắt trong suốt đến không có chút toan tính riêng, cũng làm cho anh thêm đau lòng lại không biết làm thế nào, nhìn Giản Nhụy Ái mỉm cười. Đối mặt với cô gái đơn thuần như cô anh chỉ có thể gật đầu một cái, cũng không biết phải làm như thế nào cho đúng nữa. Tất cả chỉ cần Giản Nhụy Ái vui vẻ, thì việc gì anh cũng có thể vui vẻ đồng ý.

Đơn Mộ Phi nhìn thấy Đơn Triết Hạo gật đầu, trên mặt lộ ra mỉm cười, “Cám ơn Hạo nhi, cám ơn Tiểu Nhụy.”

Đơn Mộ Phi chạy tới cởi sợi dây trói tay Từ Tú Liên, lôi kéo bà ta nhanh chóng rời đi, rất sợ Đơn Triết Hạo hối hận đổi ý.

Y Thiều Thiên nhìn mọi việc bỗng nhiên thay đổi, nhắc Đơn Triết Hạo “Tổng giám đốc Đơn, những người này xử lý thế nào đây?”

Đơn Triết Hạo đưa tay bế ngang Giản Nhụy Ái lên, cũng không quay đầu lại “Chính cậu giải quyết đi.”

Y Thiều Thiên trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc không dễ dàng phát giác, ngay sau đó lập tức khôi phục vẻ mặt thường ngày, “Ừ được.”

205. Chương 205: Đuổi Từ Tú Liên Ra Khỏi Nhà

“Cút!” Bà nội chỉ vào Từ Tú Liên quát.

Lúc này chính bà cũng không biết mình phải làm gì, bà hi vọng bọn họ có thể hòa thuận với mọi người trong nhà, nhưng Từ Tú Liên đã gây ra chuyện ác độc, bà cũng không còn gì thể diện để giữ bọn họ ở bên mình.

Từ Tú Liên vội quỳ xuống “Mẹ, con hiểu rõ sai lầm rồi, mẹ đừng đuổi con đi, còn không muốn rời xa các người, con không muốn đi.”

Đơn Mộ Phi kéo tay Từ Tú Liên, âm đạm nói: “Tú Liên, không nên làm khó mẹ, chúng ta rời đi đi!”

“Tôi không muốn đi, không cần đi, phải đi cũng là con tiện nhân kia chứ, đây là nhà của tôi, tôi mới không cần rời đi.” Từ Tú Liên điên cuồng tránh thoát sự lôi kéo của Đơn Mộ Phi, nói gì đi nữa bà cũng không muốn đi khỏi nhà họ Đơn.

Bà nội đau lòng nước mắt đầy mặt, nhưng bà cần phải bình tĩnh và tỉnh táo, nếu như không đuổi Từ Tú Liên đi thì sợ rằng nhà họ Đơn không còn được bình yên.

Giản Nhụy Ái muốn đứng lên can ngăn bà nội lại bị Đơn Triết Hạo nắm chặt tay, “Không cần từ bi, độ lượng thương người quá.”

Anh mắt Đơn Triết Hạo nhìn cô muốn bảo cô không cần nói gì cứ coi như có kẻ ngốc đang làm chuyện điên rồ.

“Mẹ, con trai bất hiếu, lúc rảnh còn sẽ thường trở về thăm người”. Đơn Mộ Phi xoay người đi dọn dẹp hành lý, chuẩn bị rời đi.

Từ Tú Liên kéo Đơn Mộ Phi lại, nếu như ông ấy đi thì bà không có lý do gì được ở lại “Mộ Phi, ông làm gì đấy? Tôi không muốn rời đi, ông dọn dẹp hành lý làm cái gì? Nhanh để lại chỗ cũ cho tôi ”.

“Bà gây náo loạn chưa đủ phải không? ” Đơn Mộ Phi rống to, có lẽ đây là lần đầu tiên ông lớn tiếng quát Từ Tú Liên, trước nay ông đều nhẫn nhịn chiều theo ý bà ta nên đã khiến Từ Tú Liên kính ngạc sợ hãi không dám âm ỉ gì nữa.

Đơn Mộ Phi bắt đắc lực dĩ thử dài, ánh mắt khôi phục bình tĩnh, kéo tay Từ Tú Liên nhẹ giọng nói: “Tú Liên, chúng ta hãy rời khỏi nhà họ Đơn, hãy tin tưởng tôi sẽ nuôi bà, sẽ không để cho bà phải chịu khổ, xem như tôi cầu xin bà, không cần ở lại đây nữa, rất mất mặt rất xấu hổ.”

“Mộ Phi, chúng ta đều già rồi, đi khỏi đây chúng ta có thể làm cái gì kiếm tiền? Chỉ đói mà chết thôi.” Từ Tú Liên cố giữ bình tĩnh nói, thật ra bà nói cũng không phải là không có lý.

“Các người yên tâm, tiền sinh hoạt của các người, tôi sẽ gửi hàng tháng vào thẻ tài khoản, các người sẽ không bị chết đói.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo nói.

Đơn Mộ Phi nghe Đơn Triết Hạo nói, thân thể bỗng chấn động, không nói gì chỉ cúi đầu dọn dẹp hành lý, xoay người nhìn bà nội cúi người chào, dắt Từ Tú Liên rời đi.

Giản Nhụy Ái đau lòng nắm tay Đơn Triết Hạo, cô nghĩ bọn họ đều đã già rồi, dù có gây ra chuyện gì cũng nên được tha thứ.

Giản Nhụy Ái khẽ thở dài, bỗng nhìn thấy bà nội bị ngất ngã về phía sau “Bà nội. . . .”

Đơn Triết Hạo vội vàng bế bà nội chạy về phòng rồi lập tức gọi bác sĩ gia đình. Tất cả mọi người đều bận rộn, cả nhà huyên náo vì bà nội bị ngất xỉu.

Đơn Triết Hạo phiền não nắm tóc mình, hai tay chống ở trên cửa sổ, thân hình to lớn cao ngạo nhưng đầy bất an, nóng nảy và mệt mỏi.

Giản Nhụy Ái ôm lấy từ sau lưng Đơn Triết Hạo, cảm nhận anh đang vô cùng lo lắng “Hạo, bà nội sẽ không có chuyện gì, anh cứ yên tâm.”

Đơn Triết Hạo im lặng không nói gì, chỉ an tĩnh để Giản Nhụy Ái ôm anh cùng nhau chờ đợi.

Trải qua thời gian khá dài chờ đợi, rốt cuộc bác sĩ đã khám xong bệnh, người giúp việc giúp bà nội đắp chăn.

Bác sĩ nói cho Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái biết tim bà nội vốn không tốt, lại thêm tuổi tác đã cao, năng lực chịu đựng kém, dễ bị máu không kịp lên não nên sẽ té xỉu, cho nên cố gắng không để bà chịu kích thích, để cho tâm tình của bà vui vẻ, thì bệnh tình của bà sẽ tốt hơn.

Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, trong lòng vô cùng hối hận nếu như không phải vì mình, bà nội sẽ không phải chịu kích thích, ngã bệnh ngất xỉu.

“Bác sĩ, làm thế nào mới có thể khiến bà nội nhanh phục hồi mạnh khỏe lên?”

“Tâm tình vui vẻ thì bệnh tình của lão nhân gia tự nhiên sẽ tốt hơn.” bác sĩ cung kính giải thích .

Tâm tình tốt, làm thế nào mới có thể khiến tâm tình bà nội vui vẻ?

“Chúng ta kết hôn đi!” Sau một hồi lâu im lặng không ai nói chuyện, Đơn Triết Hạo đột nhiên mở miệng nói.

Thân thể Giản Nhụy Ái run lên, không tưởng tượng nổi, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Đơn Triết Hạo thế nào có tâm tư đi kết hôn vào lúc này

“Hạo. . . .”

Đơn Triết Hạo từ từ đi về phía Giản Nhụy Ái, trên người cảm giác thân thiết, chống hai cánh tay lên tường cứng rắn đẩy Giản Nhụy Ái đến cạnh góc tường đứng trong vòng tay của mình

“Em nghĩ xem, tâm nguyện lớn nhất bà của nội là cái gì? Chính là chuyện chúng ta kết hôn, nếu như chúng ta đem tin tức kết hôn nói cho bà biết thì em có nghĩ bà có thể không vui mừng sao?”

Giản Nhụy Ái ánh mắt ảm đạm, trầm tư suy tính về vấn đề Đơn Triết Hạo nói. Dù sao sớm muộn gì cũng gả cho Đơn Triết Hạo, nếu như có thể để cho bà nội vui vẻ khỏe mạnh, đúng là vẹn toàn đôi bên.

Giản Nhụy Ái mím môi, ngẩng đầu lên, “Vâng em đồng ý”

“Thật tốt quá. Ha ha.” Đơn Triết Hạo ôm chầm lấy Giản Nhụy Ái, cười vang vọng cả hành lang.

Dì Ngọc gọi Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái: “Cậu chủ, cô chủ, lão phu nhân đã tỉnh.”

Giản Nhụy Ái vui mừng muốn chạy mới nhớ lại chân đang bị thương, “A!”

Đơn Triết Hạo đỡ Giản Nhụy Ái đang đau đớn nhăn mày, vừa tức vừa bất đắc dĩ, “Cẩn thận một chút, cứ từ từ đi.”

“Thật xin lỗi, em quên mất.” Giản Nhụy Ái cắn môi, từ từ đi vào bên cạnh bà nội.

Bà nội ngồi dậy vây Giản Nhụy Ái đến bên giường ngồi xuống “Thật xin lỗi, thân thể bà không khoẻ để cho các cháu lo lắng.”

Giản Nhụy Ái nghe bà nội nói chuyện cũng biết bà nội đã khỏe lên nhưng nhìn mắt bà nội ngân ngấn nước mắt, trong lòng cô lại cảm thấy áy náy, “Bà nội, thân thể bà cảm thấy chỗ nào không thoải mái, để cháu đi gọi bác sĩ ”

“Tốt lắm, bà nội đã khoẻ hơn, Tiểu Nhụy đừng lo lắng.” Bà nội áy náy kéo tay Giản Nhụy Ái, nếu như không phải bà đồng ý cho Đơn Mộ Phi và Từ Tú Liên quay về thì cô sẽ không chịu nhiều tai hoạ đến thế.

Đứng ở bên cạnh, Đơn Triết Hạo đang im lặng không nói, kéo tay Giản Nhụy Ái trịnh trọng nhìn bà nội nói “Bà nội, cháu và Giản Nhụy Ái sẽ kết hôn”.

Có lẽ, đã lâu Đơn Triết Hạo không nói chuyện trịnh trọng với bà nội nên tâm tình thấp thỏm lo lắng.

Bà nội dừng lại một lúc, nhìn ánh mắt ngượng ngùng của Giản Nhụy Ái trong lòng vui mừng, bà mong đợi hai người kết hôn từ lâu, hôm nay nghe được dĩ nhiên rất vui mừng.

Quên cả đau đớn kéo tay Giản Nhụy Ái “Thật sao, thế thì tốt quá, Tiểu Nhụy có thể trở thành là con dâu nhà họ Đơn, thật là may mắn cho nhà họ Đơn, thật là tốt quá, bà nội thật sự rất vui mừng”.

Giản Nhụy Ái nhìn bà nội vui mừng , cô thấy việc đồng ý kết hôn với Đơn Triết Hạo không có uổng phí, chỉ cần bà nội vui vẻ là được rồi, ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo cười cười. Cô hạnh phúc nép vào lòng Đơn Triết Hạo mỉm cười hạnh phúc. Năm năm trước chính cô muốn gả cho Đơn Triết Hạo nhưng không thành, bây giờ lại chuẩn bị gả cho anh, trong lòng có chút ít lo lắng.

“Bà nội đừng nôn nóng như vậy, phải chờ vết thương ở chân Tiểu Nhụy lành lặn mới có thể làm đám cưới !” Đơn Triết Hạo nhắc nhở.

“Đó là đương nhiên, chờ Tiểu Nhụy lành chân. Hạo phải lập tức cưới Tiểu Nhụy, nhất định phải thuận lợi vui vẻ, đem Tiểu Nhụy cưới vào cửa, khiến người trong cả thiên hạ cũng biết Tiểu Nhụy là còn dâu của nhà họ Đơn”. Bà nội vui mừng nói xong, lo lắng lớn nhất làm còn lại trong cuộc đời bà chính là hôn sự của Đơn Triết Hạo. Nếu nhìn được Đơn Triết Hạo lấy vợ, có một gia đình riêng hạnh phúc, bà cũng an tâm không còn gì nuối tiếc.

“Cháu sẽ làm như vậy” Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái kiên định nói.

Giản Nhụy Ái vừa hạnh phúc vừa xấu hổ trốn vào trong ngực Đơn Triết Hạo.

Ba người hạnh phúc cười vui, đem chuyện phiền lòng về Từ Tú Liên giấu ở trong lòng.

206. Chương 206: Lễ Cưới Hạnh Phúc (Một)

Sáng sớm giáo đường được trang hoàng lộng lẫy, trong phòng nghỉ, Kid đang vừa trang điểm vừa trêu chọc Giản Nhụy Ái.

Chỉ còn vài giờ nữa thì hôn lễ của Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo sẽ bắt đầu, Giản Nhụy Ái thấp thỏm cảm giác lo lắng phập phồng.

Bởi vì sức khỏe của bà nội mà Giản Nhụy Ái nhanh chóng quyết định gả cho Đơn Triết Hạo, điều đó rất có tác dụng, bà nội rất vui khi nghe hai người muốn kết hôn, chuyện gì cũng muốn nhận làm hết thậm trí quên luôn sức khỏe vừa có vấn đề. Cả ngày sắp xếp tính toán chuyện hôn lễ.

“Cô đừng quá vội vàng, dù sao ai cũng đều có một lần trong đời mà.” Kid vừa giúp cô trang điểm vừa khuyên nhủ.

Giản Nhụy Ái cắn môi không nói chuyện gì, cố gắng khống chế hơi thở để lấy bình tĩnh.

“Giản tiểu thư thật là nhất gan, cũng không biết cái tên Đơn Triết Hạo nhìn thấy cô có điểm gì tốt hơn người. Nghe nói, Đơn Triết Hạo chuẩn bị cho cô một hôn lễ rất hoành tráng, cũng không biết đã chuẩn bị những gì? Nay, cô có thể tiết lộ một chút với tôi thì tôi sẽ tặng cô một món đồ trang sức.” Kid dụ dỗ.

“Tôi không biết, Hạo không nói gì với tôi cả, hơn nữa đồ trang sức của anh có cho tôi cũng không dùng đến đâu.” Giản Nhụy Ái thành thật trả lời. Quả thật món đồ trang sức Kid cầm là cái mũ có hình con bướm cũng quá nổi bật, quá bắt mắt, không phù hợp với cô.

Kid cắn răng nghiêng lợi, đau lòng lại bị Giản Nhụy Ái ghét bỏ một lần nữa,.

Giản Nhụy Ái bất đắc dĩ nhìn Kid tức giận, cũng không biết mình đắc tội gì với anh ta.

Khi Giản Nhụy Ái quay người nhìn gương liền giật mình kinh ngạc. Dường như không phải là cô mà một người hoàn toàn khác, vô cùng xinh đẹp, trên người mặc áo cưới số lượng có hạn độc nhất vô nhị, do nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng thế giới làm riêng theo số đo của cô, trên áo cưới khảm lên ngàn hàng ngàn viên đá quý đều là loại 10 Carat nặng, giá trị của áo cưới không thể tưởng tượng nổi.

Áo cưới hào hoa lộng lẫy không hề tầm thường, lại làm nổi bật lên vẻ đẹp thanh thuần của người mặc.

Giản Nhụy Ái mặc áo cưới nhưng vẫn chưa dám tin hôm nay cô sẽ kết hôn với Đơn Triết Hạo, mọi chuyện đến nhanh và bất ngờ giống như đang nằm mơ.

Trên mặt Giản Nhụy Ái lộ ra nụ cười rục rịch, nhìn thấy Vương Thiển Như vừa đi vào phòng nghỉ vừa nói chuyện cùng Trác Đan Tinh liền kéo họ, “Hai người cầu cho tôi một cái xem có phải tôi đang nằm mơ không.”

Trác Đan Tinh nhìn áo cưới của Giản Nhụy Ái, trong lòng không ngừng hâm mộ, ánh mắt ghen tỵ: “Mặc váy cưới đẹp như vậy sao có thể là nằm mơ chứ”

Vương Thiển Như ngạc nhiên nhìn Trác Đan Tinh nói chuyện, không thềm để ý lời nói xuýt xoa ghen tỵ của Trác Đan Tinh lại gần Giản Nhụy Ái khen ngợi “Tiểu Nhụy hôm nay thật xinh đẹp a, em là cô dâu xinh đẹp nhất thế giới.”

“Này, cô không cần nói lời dối trá như vậy, lúc trước tôi làm cô dâu cũng có người nói như vậy.” Trác Đan Tinh cố ý gây gổ với Vương Thiển Như.

“Cô là thứ gì? Làm gì nói chuyện ganh tỵ khó nghe thế, có phải cô đang ghen tỵ Giản Nhụy Ái làm cô dâu xinh đẹp hào hoa như thế, cô phải xem lại đi! Nếu không thì có thể không đến tham gia hôn lễ cũng được!” Vương Thiển Như không phải là người dễ bị bắt nạt, từng câu một đáp trả với Trác Đan Tinh.

Giản Nhụy Ái bất đắc dĩ kéo hai cô gái cách xa nhau gắt giọng: “Tốt lắm, hai người không nên ồn ào nữa, hôm nay là ngày kết hôn của tôi, các người đều là chị em tốt của tôi, đang tranh cãi không nể mặt tôi thế nữa.”

“Hừ, được rồi! hôm nay coi như xong không thềm cãi với cô ta nữa.” Trác Đan Tinh hếch mặt, khinh khỉnh nói.

Vương Thiển Như ôm lấy Giản Nhụy Ái nói: “Hôm nay làm cô dâu đừng tức giận chứ còn phải nhớ tung hoa cưới trúng tôi đây”.

“Mẹ. . . .” Giản Tử Hạo vui mừng chạy đến, nhào vào lòng Giản Nhụy Ái “Mẹ hôm nay thật là xinh đẹp.”

“Cám ơn con”

“Mẹ đừng gả cho ba, chờ con lớn lên rồi gả cho con đi!” Giản Tử Hạo ngây thơ đề nghị .

Ba người cười ngặt nghẽo, Vương Thiển Như xoa mặt Giản Tử Hạo: “Tại sao nhỏ như vậy đã muốn lấy vợ rồi.”

Trong phòng nghỉ ngơi truyền đến một hồi tiếng nói tiếng cười vui vẻ ầm ĩ.

“Thì ra phòng nghỉ náo nhiệt như vậy.” Cửa phòng nghỉ mở ra, Đơn Triết Hạo mặc quần áo màu đen đi đến. Hôm nay Đơn Triết Hạo càng thêm anh tuấn đẹp trai, quần áo màu đen vừa vặn thân hình của anh, đối lập với váy cưới màu trắng của Giản Nhụy Ái nhưng vô cùng hoà hợp.

“Hạo. . . .” Giản Nhụy Ái vui mừng kêu lên, trong mắt tràn đầy tình yêu.

Đơn Triết Hạo vuốt ve tóc Giản Nhụy Ái, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái mặc áo cưới sẽ xinh đẹp như vậy, khiến anh muốn đem cô giấu đi chỉ để một mình mình ngắm nhìn cô xinh đẹp mãi mãi.

“Tiểu Nhụy có mệt không? Có thể phải cố gắng một chút nhé bởi phải đón tiếp nhiều khách mời .”

“Hạo, em chịu được , anh không phải lo lắng cho em đâu” Giản Nhụy Ái nhẹ giọng cười.

Vương Thiển Như che kín mắt Giản Tử Hạo “Chặc chặc. Cẩm trẻ nhỏ.”

Giản Tử Hạo ghét bỏ đẩy tay Vương Thiển Như ra “Cháu không phải thiếu nhi, cháu đã lớn rồi.”

“Đứa trẻ này không cần giả mạo làm người lớn, cẩn thận mũi bị dài ra”

“Cô thật nhiều chuyện, quản quá nhiều chuyện”

“Con” Vương Thiển Như bị Giản Tử Hạo chặn họng không thể nói gì.

Giản Nhụy Ái nghe hai cô cháu nói chuyện mà không hiểu cũng không thể nói được gì, lông mày nhíu chặt.

Hôn lễ cử hành đúng thời gian đã định đây là hôn lễ hoa lệ nhất, hoành tráng, cũng xa xỉ nhất.

Nhạc hôn lễ vang lên, do Giản Nhụy Ái không còn cha mẹ nên Quyền Hàn làm người dẫn cô tiến vào lễ đường. Cả lễ đường đều dùng hoa hồng đẹp nhất để trang trí cùng đá quý 24k từ cổng vào đến bục làm lễ.

Giản Nhụy Ái bước trên thảm hoa hồng tiến vào trong hôn lễ, ánh mắt chuyên chú đưa mắt nhìn cha xứ bên cạnh Đơn Triết Hạo, hôm nay anh vô cùng tuấn tú, đó chính là người cô sẽ gắn bó yêu thương chia sẻ vui buồn, trong lòng tràn đầy ước mơ cùng thấp thỏm.

Trên không trung có tiếng phi cơ, mọi người kinh ngạc đến ngây người ngẩng đầu nhìn hơn hai mươi chiếc phi cơ đang xếp hàng thả những cánh hoa hồng đủ màu sắc dọc theo bước chân Giản Nhụy Ái đi trên thảm đỏ khiến khách mời xuyết xoa trầm trồ không dứt.

Mùi thơm lan tỏa khắp lễ đường

Quyền Hàn dắt tay Giản Nhụy Ái đi đến cạnh Đơn Triết Hạo “Nhất định phải yêu thương và bảo vệ Nhụy Ái”. Nói xong xoay người rời đi, anh đã bảo vệ cô gái này hơn hai mươi mấy năm, bây giờ lại phải trao cô cho người khác chăm sóc, trong lòng có chút khó chịu.

“Hạo. . . .” Giản Nhụy Ái nhìn lên, trong mắt có phần lo lắng.

“Tiểu Nhụy, đừng nói chuyện, nghe cha xứ làm lễ”

Cha xứ nhận được ánh mắt Đơn Triết Hạo ra hiệu , trang trọng nói: “Đơn Triết Hạo con có nguyện ý lấy Giản Nhụy Ái làm vợ, cùng cô ấy chung sống, kết làm một thể, yêu thương, bảo vệ, tôn trọng, an ủi cô ấy giống như yêu chính mình cho đến khi chết, mặc dù bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khó vẫn thủy chung trước sau như một như một, con nguyện ý không?”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái một chút, mỉm cười, hai mắt tràn ngập hạnh phúc, kiên định nói: “Con nguyện ý. !”

Giản Nhụy Ái hốc mắt đỏ hoe, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, hạnh phúc tự nhiên dễ dàng như vậy.

Cha xứ gật đầu một cái, nhìn sang Giản Nhụy Ái: “Giản nhụy Ái con có nguyện ý gả cho Đơn Triết Hạo cùng anh ấy chung sống, kết làm một thể, yêu thương, bảo vệ, tôn trọng, an ủi anh ấy giống như yêu chính mình cho đến khi chết, mặc dù bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khó vẫn thủy chung trước sau như một, con nguyện ý không?”

Giản Nhụy Ái mím môi, nước mắt hạnh phúc từ khóe mắt chảy xuống, xúc động hít sâu một hơi, ánh mắt hạnh phúc nhìn Đơn Triết Hạo “Con nguyện ý.”

207. Chương 207: Lễ Cưới Hạnh Phúc (Hai)

Giản Nhụy Ái mím môi, nước mắt hạnh phúc từ khóe mắt chảy xuống, xúc động hít sâu một hơi, ánh mắt hạnh phúc nhìn Đơn Triết Hạo “Con nguyện ý.”

Cha xứ mỉm cười, hài lòng gật đầu một cái, “Chú rể cô dâu cùng trao nhẫn cưới .”

Đơn Triết Hạo nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của Giản Nhụy Ái, nhận chiếc nhẫn từ tay Y Thiếu Thiên đưa đến, cẩn thận đeo nhẫn lên ngón tay của Giản Nhụy Ái, giống như muốn đem Giản Nhụy Ái bao lấy cả đời.

Đơn Triết Hạo nhìn chiếc nhẫn trên tay Giản Nhụy Ái lung linh xinh đẹp, hốc mắt cũng hồng hồng xúc động, rốt cuộc Giản Nhụy Ái đã chính thức trở thành vợ của anh. Anh sẽ luôn yêu thương bảo vệ cô.

Giản Nhụy Ái nhận chiếc nhẫn của người đàn ông mà cô sẽ yêu thương gửi gắm cả cuộc đời, ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, nụ cười hạnh phúc bùng sáng gương mặt xinh đẹp.

Giản Nhụy Ái cầm chiếc nhẫn còn lại, nắm bàn tay Đơn Triết Hạo to lớn luôn cho cô cảm giác an toàn, chậm chạp đeo nhẫn lên tay Đơn Triết Hạo. Nhìn đôi nhẫn lung linh trên tay hai người, biểu tượng của gắn kết tình yêu của cô và anh, Giản Nhụy Ái không kìm được xúc động, bật khóc.

Bọn họ chính thức trở thành vợ chồng.

Cha xứ nhìn hai người yêu nhau thật lòng cũng xúc động tiếp tục buổi lễ ” Nếu Mọi người ở đây không có ý kiến, chú rể có thể hôn cô dâu .”

Toàn lễ đường im lặng mấy phút, bỗng dưng Cụ Duệ Tường giơ tay lên “Tôi có ý kiến.”

Tất cả mọi người kinh ngạc quay đầu nhìn về phía người vừa nói, rì rầm bàn tán, bà nội vội vàng nói: “Duệ Tường, đừng quấy rối.”

“Bà nội nghe cháu nói hết đã” Cụ duệ Tường im lặng mấy phút, nhìn mọi người đang bàn tán, mới chậm rãi nói: “Tiểu Nhụy, anh cùng Thiên Như sẽ đi Mỹ, cho nên sau này nếu Hạo có bất nạt bất nạt em thì em có thể đi Mỹ tìm chúng tôi , nhất định chúng tôi sẽ báo thù cho em. Sau nữa chính là chúc mừng hạnh phúc của hai người .”

Sợ bóng sợ gió một hồi cuối cùng mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giản Nhụy Ái ngăn ngăn nước mắt, cẩn thận nhìn Cụ Duệ Tường gật đầu một cái, hai mắt tràn đầy cảm kích.

Cha xứ cười cười, trán chảy mồ hôi vì thấp thỏm cũng thở phào nhẹ nhõm tuyên bố: ” Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu.”

Đơn Triết Hạo âm áp nhìn Giản Nhụy Ái, không hề do dự nâng gương mặt Giản Nhụy Ái cúi đầu hôn xuống đôi môi ngọt ngào của cô, dùng sức mút thỏa thích hương thơm ngọt ngào mê đắm, đem Giản Nhụy Ái hôn đến quên trời quên đất.

Giản Nhụy Ái không biết từ lúc nào, mình lại ngồi trên máy bay trực thăng, khiếp sợ nhìn tất cả trước mắt, nếu như không có Đơn Triết Hạo ôm đỡ, có lẽ cô đã lật người nhảy xuống.

“Hạo, em.”

“Tiểu Nhụy, em không thể nhảy xuống, nếu không sẽ không ai cứu nổi em đâu, phía dưới có rất nhiều người đang chờ xem náo nhiệt.” Đơn Triết Hạo cố ý nói.

Giản Nhụy Ái nghe vậy, thiếu chút nữa ngất xỉu tại chỗ.

“Hạo, chúng ta đi đâu?”

“Du lịch tuần trăng mật”, Đơn Triết Hạo không chút nghĩ ngợi trả lời.

“A!” Giản Nhụy Ái kinh sợ, nhìn Đơn Triết Hạo, cũng không biết nói cái gì cho phải, hạnh phúc đem khuôn mặt nhỏ nhắn dụi vào lồng ngực Đơn Triết Hạo. Mặc kệ đi chỗ nào, chỉ cần có anh ấy ở bên cạnh, cô vĩnh viễn đều cảm thấy an toàn, hạnh phúc.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái thật chặt trong ngực, cúi đầu khẽ蹭 trán với cô, khẽ hỏi ” Em có một mối không?”

Giản Nhụy Ái lắc đầu một cái, hạnh phúc mỉm cười, hai mắt sưng đỏ, “Hạo, hôm nay em thật sự rất hạnh phúc, cảm ơn anh đã cho em một lễ cưới lãng mạn như trong mơ ước.”

Đơn Triết Hạo mỉm cười “Bé ngọc, em dễ dàng thỏa mãn thế, vậy về sau khỏi cần cố gắng nhiều.”

“Dĩ nhiên thỏa mãn, từ nhỏ đến lớn nhìn hôn lễ của người khác, em ước mơ hôn lễ của mình nhất định phải có cái gì đó thật đặc biệt hơn, anh đã giúp em thực hiện.” Giản Nhụy Ái rụi mặt vào ngực Đơn Triết Hạo hạnh phúc mỉm cười.

“Từ nay về sau, anh sẽ làm cho em mỗi ngày đều hạnh phúc vui vẻ .” Đơn Triết Hạo mỉm cười hứa hẹn.

“Hạo, em yêu anh!” Giản Nhụy Ái chủ động hôn Đơn Triết Hạo.

“Anh cũng yêu em .” Đơn Triết Hạo lật người đem Giản Nhụy Ái đè ở phía dưới, say đắm hôn lại cô.

Hai người cứ tiếp tục ôm hôn đến quên hết xung quanh.

Cuối cùng máy bay cũng hạ cánh xuống vùng đất nổi tiếng xinh đẹp chuyên sản xuất nước hoa của Pháp.

Giản Nhụy Ái lần đầu tiên đến Pháp, mặc dù có nhiều khác biệt nhưng vô cùng hấp dẫn Giản Nhụy Ái. Bên cạnh sự khác biệt về màu da, về phong cách sống thì sự bất đồng về ngôn ngữ khiến cô có chút khó xử.

Bỗng có bàn tay vững vàng nắm lấy tay mình, Giản Nhụy Ái mỉm cười ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, người giờ đây được cô gọi là chồng .

“Bà xã về sau mặc kệ đi tới chỗ nào anh sẽ nắm chặt tay em vĩnh viễn cũng sẽ không buông ra .”

“Vâng!” Giản Nhụy Ái rưng rưng nước, gật đầu một cái, “Em cũng thế.”

Đơn Triết Hạo dẫn Giản Nhụy Ái đi đến khách sạn sang trọng, lối đi vào đại sảnh trông rất nhiều hoa tươi , để cho cô có cảm giác đang ở nhà, chỉ có phòng ốc là khác biệt. Phòng trong khách sạn được thiết kế theo phong cách cổ điển gần gũi với thiên nhiên .

Nhân viên phục vụ nhìn thấy Đơn Triết Hạo nhiệt tình tiếp đãi, nhưng mà bọn họ đều dùng tiếng Pháp để nói chuyện. Giản Nhụy Ái hoàn toàn không hiểu đứng ở bên, nhìn thấy nhân viên phục vụ đối với mình cười, cô cũng chỉ có thể lễ phép nhìn phục vụ cười cười.

Cho đến khi nhân viên phục vụ đi ra, Giản Nhụy Ái to mò hỏi “Hạo, các người vừa nói cái gì?”

“Không có gì? Anh nói với họ là chúng ta đến du lịch hưởng tuần trăng mật, để cho bọn họ sắp phòng cho chúng ta.” Đơn Triết Hạo nói.

Nghe thế Giản Nhụy Ái vô cùng xấu hổ, “Hạo, làm sao anh nói khắp nơi thế?”

“Tại sao không thể nói? Chúng ta vốn đã kết hôn, cùng đi hưởng tuần trăng mật mà”

“Hạo. . . .” Giản Nhụy Ái bĩu môi, vô tội ánh mắt nhìn thẳng Đơn Triết Hạo .

Anh ấy tuyệt đối là cố ý vạ vạ ý của mình.

Đơn Triết Hạo vui vẻ ôm chầm Giản Nhụy Ái , không biết vì sao anh chỉ thích thấy bộ dáng Giản Nhụy Ái chu mỏ, vô tội luống cuống, để cho anh cảm giác thật vui mừng, coi như dùng toàn thế giới đến đổi, anh đều sẽ không đồng ý.

“Mệt mỗi sao? Tắm trước, sau đó anh sẽ dẫn em đi chơi.” Đơn Triết Hạo không yên lòng giản nhụy yêu, dù sao trên máy bay ngồi thời gian dài như vậy, nên cũng không có nghỉ ngơi.

Mặc dù anh không thấy mệt mỏi, nhưng anh biết Giản Nhụy Ái thì không giống với mình, nhất định cô đang vô cùng mệt mỏi sau chuyến bay dài lại thêm sự chênh lệch về múi giờ, khí hậu

Giản Nhụy Ái cầm khăn tắm, gạt đầu một cái, liền đi vào phòng tắm, bắt đầu tắm gội. Sau khi tắm xong cả người rất thư thái không còn cảm giác mệt mỏi vì ngồi máy bay lâu.

Vừa ra khỏi phòng tắm liền giật mình vì thấy Đơn Triết Hạo đang nhìn mình chăm chăm. Không chờ Giản Nhụy Ái kịp phản ứng , đã bị Đơn Triết Hạo ôm lấy đẩy Nga xuống phía dưới.

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu lên nhìn Đơn Triết Hạo “Anh làm sao thế?”

Đơn Triết Hạo ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, cúi đầu ngậm vành tai của cô, thì thầm nói: “Tiểu Nhụy, em có biết hay không mình thật rất mê người.”. Sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu.

Giản Nhụy Ái đỏ mặt, nhìn Đơn Triết Hạo đang say đắm hôn khắp gương mặt cô, hơi thở quen thuộc nói cô biết anh đang muốn gì, Giản Nhụy Ái đẩy Đơn Triết Hạo một cái “Hạo, không phải anh nói muốn dẫn ta đi ra ngoài chơi sao? Bây giờ chúng ta có thể đi được rồi .”

“Chúng ta có nhiều thời gian để đi chơi nhưng bây giờ em chơi với anh ở đây trước đã”. Đơn Triết Hạo vừa nói vừa hôn khắp toàn thân Giản Nhụy Ái, bàn tay không quy luật vuốt ve khắp thân thể cô.

208. Chương 208: Người Nào Đụng Ngã Người Nào

Giản Nhụy Ái muốn đi ra ngoài chơi, nhưng không thể bỏ qua bộ dáng Đơn Triết Hạo, cũng biết mình là không chạy khỏi, “Hạo, anh không cần quá dùng sức, kéo chúng ta không thể đi chơi .”

Giản Nhụy Ái sợ anh để lại những dấu hôn như dấu tây trên người thì sẽ trở thành tiêu điểm khi đi ra ngoài, cô sẽ rất xấu hổ không dám đi đến đâu nữa.

Đơn Triết Hạo dùng môi hôn lên môi của cô để cô khỏi cần nhăn nhúm những điều anh không thích nghe ở lúc này. Bàn tay vuốt ve xoa nắn cô không ngừng, đôi gò ngực của cô thật quá mềm mại trong lòng bàn tay anh

Đơn Triết Hạo rất thích hôn đôi môi ngọt ngào giống như mật đường của Giản Nhụy Ái , hôn thế nào cũng không chán. Khóe miệng mỉm cười, cô đang muốn quyến rũ anh, cô không mặc gì chỉ có cái khăn tắm quấn hờ hững trên người

Bàn tay to của Đơn Triết Hạo vẫn xoa nắn không rời chỗ bộ ngực mềm mại của Giản Nhụy Ái, đắm đuối đưa tình nói bên tai cô: “Tiểu Nhụy thật không ngoan, em không mặc gì như vậy có phải muốn quyến rũ anh không?”

“Hạo, anh nói gì đấy, em sẽ không để cho anh đụng vào em nữa.”

“Chuyện này không tới phiên em làm chủ nữa rồi.” Đơn Triết Hạo nắm lấy đỉnh nhũ hoa của cô mà vân vê không ngừng. Gương mặt Giản Nhụy Ái đỏ ửng tím lấy tay anh “Hạo, không cần sờ nơi đó”. Cả cơ thể run rẩy không khống chế được, xấu hổ nghiêng mặt tránh đi nụ hôn của Đơn Triết Hạo đang triển miên hôn khắp mặt cô.

Đơn Triết Hạo mỉm cười, đôi tay bắt được cái hông của cô áp sát để cho cô cảm nhận tiểu đệ của anh đang ngóc đầu dậy đòi được ra ngoài.

Cả người Giản Nhụy Ái run rẩy, hít một hơi khi lạnh, thân thể không tự chủ động đưa theo tiết tấu Đơn Triết Hạo đang chu du trên cơ thể cô, chờ đợi nghênh đón cảm xúc anh sẽ mang lại cho cô.

Nhưng Giản Nhụy Ái cũng biết Đơn Triết Hạo sẽ không bỏ qua mình nhanh như vậy. Đơn Triết Hạo thay đổi vị trí, muốn kích thích nơi khác trên thân thể cô, dễ dàng khơi dậy những điểm nhạy cảm trên thân thể Giản Nhụy Ái.

Đơn Triết Hạo kéo khóa quần để tiểu đệ đang căng cứng núp ở bên trong xông ra tìm gặp hoa động phía dưới của Giản Nhụy Ái .

Giản Nhụy Ái mất đi năng lực tự kiềm chế, lấy hai chân kẹp chặt bên hông Đơn Triết Hạo để hai người càng thêm dán chặt vào nhau, để cho tiểu đệ của anh dễ dàng luồn động ở nơi sâu nhất của cô, chọc cho cô vô cùng gấp gáp, không kìm nén được âm thanh rên rỉ, kiều mỵ

“Ừm.”

Cả người Giản Nhụy Ái không khống chế nổi cảm xúc mãnh liệt tuôn trào, nhưng Đơn Triết Hạo giống như vị nhạc trưởng đang chỉ huy và cảm nhận bản nhạc du dương đầy hấp dẫn, không có chút mệt mỏi. Giống như muốn bức bách Giản Nhụy Ái để cho cô vừa gấp gáp vừa ngượng ngùng, chỉ có thể nắm chặt bả vai anh buông thả cơ thể theo dòng cảm xúc thăng hoa anh mang đến cho cô .

Thể lực nam nữ vô cùng khác biệt. Vừa hăng say miệt mài ham muốn cô không ngừng nghỉ, Đơn Triết Hạo đứng lên , “Tiểu Nhụy, chúng ta đi chơi đi!”

Giản Nhụy Ái không thể tưởng tượng nổi nhìn Đơn Triết Hạo tại sao có thể có bộ dáng như thế. Hơn nữa cô đang rất mệt mỏi khó chịu, không có tâm tư đi chơi.

Đơn Triết Hạo cũng không biết mình thích Giản Nhụy Ái ở chỗ nào? Chỉ biết Đơn Triết Hạo phải nhẫn nhịn, kìm nén ham muốn rất nhiều chứ không phải Giản Nhụy Ái chủ động, nếu đổi mấy năm tuổi thọ để nhìn thấy Giản Nhụy Ái chủ động thì coi như cũng đáng để đánh đổi.

Giản Nhụy Ái không biết lấy đâu ra dũng khí, vùng đứng lên, bàn tay mảnh khảnh run rẩy vừa đỏ mặt xấu hổ vừa đưa tay cởi quần áo trên người Đơn Triết Hạo.

Mà Đơn Triết Hạo không phản đối cứ đứng im mặc cho Giản Nhụy Ái lôi kéo, muốn nhìn xem Giản Nhụy Ái định làm gì?

Loay hoay cuối cùng cô cũng cởi xong y phục của anh. Giản Nhụy Ái đỏ mặt, cố gắng giữ bình tĩnh, dù sao cô cũng đã làm được một hành động không cần suy tính đến đạo đức.

Giản Nhụy Ái trực tiếp đẩy ngã Đơn Triết Hạo ra giường, nằm đè lên người Đơn Triết Hạo bắt chước bộ dáng anh vừa làm đối với mình. Dù cho thể lực giữa hai người chênh lệch rất nhiều.

“A!” Đơn Triết Hạo kêu to khi Giản Nhụy Ái cắn vành tai “Tiểu Nhụy, đừng cắn như thế, chỉ ngậm thôi chứ.”

Giản Nhụy Ái vô tội nhìn Đơn Triết Hạo làm theo hướng dẫn “Làm thế này sao?”

“A! Thật là đau, em ngậm nhẹ một chút, em định cắn đứt tai của anh sao.” Đơn Triết Hạo bịt lấy lỗ tai bắt đầu hét lên.

Giản Nhụy Ái chỉ có thể vô tội gật đầu một cái, quyết định chuyển sang nơi khác, hướng về hai chấm đỏ nhỏ trên lồng ngực của Đơn Triết Hạo, hít sâu một cái, cúi đầu ngậm chấm đỏ nhỏ, giống như lúc trước anh đùa giỡn cô.

Dùng đầu lưỡi liếm nhẹ khiến Đơn Triết Hạo cả người cũng run rẩy, toàn thân nóng rực giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Đúng là Đơn Triết Hạo kêu trời trời không thấu, không ngờ Giản Nhụy Ái vô tình lại tìm được điểm nhạy cảm của mình, cắn môi cố gắng kìm nén tiếng rên không để cho Giản Nhụy Ái phát hiện ra, nếu không sau này cô sẽ khiến anh không thoải mái.

Đơn Triết Hạo đưa tay ghì chặt Giản Nhụy Ái, không thể để mặc cho cô làm loạn biết đâu sẽ tìm thêm được điểm nhạy cảm của anh, âm thanh khàn khàn nói: “Ngốc quá, để anh dạy em!”

Bàn tay bám lấy eo Giản Nhụy Ái, ôm sát lấy cô, nhẹ nhàng hôn tất cả vị trí nhạy cảm trên người cô, giống như đang ăn kẹo, hôn khắp cơ thể cô không chừa chỗ nào.

“Ừm ừm.” Giản Nhụy Ái cả người ngứa ngáy, thân dưới không tự chủ co lại, thân thể vận vẹo theo từng chỗ Đơn Triết Hạo đang kích thích.

“Hạo hạo.” Giản Nhụy Ái vô lực gọi, rốt cuộc cô đã hiểu rõ mới vừa rồi những động tác kia không thể so sánh với những hành động này của Đơn Triết Hạo, “Em rất khó chịu, không cần dạo chơi như vậy, anh nhanh lên một chút”

Giản Nhụy Ái không còn thấy quá xấu hổ nói ra ham muốn của mình, nếu không cô sẽ điên mất .

Đơn Triết Hạo cười khê khi đã đạt được mục đích, cũng không thể ép Giản Nhụy Ái quá gấp nếu không mình cũng sẽ không thoải mái, “Tiểu Nhụy, cẩn thận một chút. Anh muốn tiến vào.”

“Ừm!” Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại, thở gấp.

Đơn Triết Hạo thấy Giản Nhụy Ái đồng ý liền nắm lấy eo cô, đưa lên phía trước, hung hăng tiến vào thân thể của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái mỗi lần bị đội lên điểm cao nhất, lại lảo lảo rơi xuống, giường cũng rung lắc theo từng động tác kịch liệt của hai người

Giản Nhụy Ái không khống chế được cảm xúc điện cuồng gào thét vang vọng khắp phòng.

Đơn Triết Hạo rất thích bộ dáng Giản Nhụy Ái như thế, cô càng thét lớn anh càng thỏa mãn, “Tiểu Nhụy, thả lỏng.”

“Hạo, chậm một chút, chậm một chút. Em sắp không chịu nổi.” Giản Nhụy Ái hỗn hển cầu xin, cô không chịu được sự hưng phấn của Đơn Triết Hạo nữa.

“Tiểu Nhụy, em kiên trì một chút.”

Giản Nhụy Ái thở hỗn hển, phối hợp với động tác của Đơn Triết Hạo, thân thể phập phồng thở gấp, “Hạo, sắp xong chưa?”. Cô thật mệt chết đi được, làm sao lại lâu như vậy chứ.

“Nha đầu ngốc!” Đơn Triết Hạo hôn đôi môi mềm mại của Giản Nhụy Ái, cười cười “Người ta đều mong ông xã của mình mạnh mẽ, anh mạnh mẽ bền bỉ như vậy mà em còn ghét bỏ.”

“Hạo.” Giản Nhụy Ái cắn môi, ngượng ngùng cúi đầu, “Anh nhanh lên một chút đi! Em không kiên trì nổi”. Sao anh ấy lại không thấy xấu hổ nói ra những lời nhạy cảm như thế chứ.

Đơn Triết Hạo cười gian, dùng sức vọt vào thân thể của Giản Nhụy Ái , mỗi lần cũng đội lên tận cùng bên trong, tốc độ thật nhanh chóng.

“A!” Giản Nhụy Ái thét lên, Đơn Triết Hạo Minh đang trêu chọc cô, cố ý hiểu sai ý của cô, anh biết rất rõ cô nói nhan là có ý gì, “Hạo, không phải nhanh như thế, ừm.”

209. Chương 209

Ban đêm, đầy sao sáng chói, không khí nhẹ nhàng khoan khoái, nam nghệ sĩ đang chơi đàn Violin. Đơn Triết Hạo mượn ánh nền, ánh mắt ấm áp nhìn Giản Nhụy Ái khẽ cười “Cạn chén!”

“Cạn chén!” Giản Nhụy Ái nhìn chung quanh, trong mắt tràn đầy hạnh phúc không thể tưởng tượng nổi, khẽ uống một hớp rượu đỏ.

Bọn họ đang ăn cơm tại tầng thượng của nhà hàng chuyên món ăn Tây, phong cảnh thật đẹp, có thể thấy toàn bộ phong cảnh Pari, nơi này rất cao khiến cô có cảm giác có thể chạm tới hải đẩu các vì sao đang lung linh trên trời.

Giản Nhụy Ái vui vẻ cắt thịt bò bít tết, ăn thật ngon lành.

“Ăn ngon không?” Đơn Triết Hạo đem đĩa thịt bò bít tết đã được cắt nhỏ đưa đến trước mặt đổi đĩa cho Giản Nhụy Ái.

“Ăn thật ngon.” Giản Nhụy Ái tiếp tục ăn rất ngon miệng. Đơn Triết Hạo im lặng nhìn Giản Nhụy Ái đang hồn nhiên ăn uống, thầm ước nếu thời gian có thể dừng lại thì hãy dừng lại ở thời khắc này.

Đứng từ trên cao ngắm nhìn phong cảnh Paris các tòa nhà cao tầng rực rỡ ánh đèn lung linh, mê hoặc lòng người.

Đơn Triết Hạo đứng phía sau ôm Giản Nhụy Ái trong vòng tay, tựa cằm vào bả vai của cô, cứ như vậy lặng lẽ tận hưởng thời gian thuộc về riêng hai người.

“Tiểu Nhụy, đời này anh đều muốn dắt tay em cùng tận hưởng cuộc sống hạnh phúc, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em chia sẻ vui buồn cho đến lúc già đi, nếu em không còn đi lại được thì anh sẽ cõng em, nếu có chết thì anh cũng sẽ chết sau em bởi anh sẽ không để em cô độc trên thế giới.”

Nhất thời, tâm tình Giản Nhụy Ái buồn bực, vô cùng luống cuống, nhưng cô biết đó là sự yêu thương cưng chiều của anh dành cho cô, đó là hạnh phúc.

“Hạo. . . Cảm ơn anh đã cho em nhiều vui vẻ, cảm ơn anh để cho em hiểu hạnh phúc của yêu thương, cũng cảm ơn anh để cho em hưởng thụ những giây phút vui vẻ bên cạnh anh”

Đơn Triết Hạo cúi đầu hôn Giản Nhụy Ái để ngăn cô khỏi suy nghĩ lan man, tham muốn đem cô cùng mình hòa làm một thể.

Ăn xong hai người tiếp tục lên thuyền đi thưởng ngoạn trên sông Seine, đây là con sông tuyệt đẹp trong mát, mỗi kiến trúc bên bờ cũng có thể soi bóng xuống dòng sông, ánh trăng sao lấp lánh, giống như mang cả bầu trời xuống trần gian.

Hai người ôm nhau ngồi trên ghế dài, ngắm nhìn cảnh đẹp lung linh huyền ảo như ở cõi thần tiên. Đơn Triết Hạo yên tĩnh ngồi một bên, ánh trăng mờ ảo chiếu lên gương mặt tuấn tú càng làm nổi bật nét đẹp quyến rũ của anh. Một người đàn ông anh tuấn đẹp trai, một tổng giám đốc giàu có tài năng lại toàn tâm toàn ý yêu thương cô, rất mực cưng chiều cô. Đó là hạnh phúc

Ở thánh địa tình yêu nhiều lãng mạn và nổi tiếng như Pari, các cặp tình nhân rất tự nhiên ôm hôn trên phố đông người, đó cũng là hình ảnh đầy lãng mạn đáng nhớ đối với cô gái phương Đông như Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái vòng tay dưới nách ôm lấy Đơn Triết Hạo, tựa mặt vào lồng ngực, lắng nghe nhịp tim vững vàng của Đơn Triết Hạo cũng khiến cô dâng trào hạnh phúc.

“Em thật háo sắc” Đơn Triết Hạo mỉm cười.

“Muốn sắc cũng không để cho anh, đại sắc lang!” Giản Nhụy Ái nhìn tay Đơn Triết Hạo không an phận đang ôm eo cô

Đơn Triết Hạo cười gian: “Vậy hãy để cho đại sắc lang dạy cho em biết thế nào mới gọi là sắc chứ?”

Giản Nhụy Ái cười tránh né vòng tay Đơn Triết Hạo đang ôm eo cô, hai người giằng co đuối theo nhau, cười vui ồn ào một góc đường. Mọi người xung quanh bị chú ý bởi tiếng cười hạnh phúc của đôi tình nhân trai tài gái sắc.

Hôm sau

Giản Nhụy Ái không chịu được nhàm chán, muốn đi ra ngoài chơi. Mặc kệ Đơn Triết Hạo đang ngủ ngon thì cô vẫn phải lay gọi anh dậy chứ nếu không chuyến du lịch sẽ không thăm quan được nhiều. “Hạo, không cần ngủ nhiều như thế, nhanh dậy đi để dẫn em đi chơi a!”

Đơn Triết Hạo híp mắt, phiền não nói: “Đừng làm ồn, bị lệch múi giờ nên em để anh ngủ đã”

“Không thể!” Nếu để Đơn Triết Hạo ngủ thì ai sẽ đưa cô đi chơi? Anh nhanh ra khỏi giường. Em muốn đi chơi”. Giản Nhụy Ái mặc kệ Đơn Triết Hạo bị mệt mỏi do chênh lệch múi giờ, đến nước Pháp để du lịch chứ không phải để ngủ.

“Em không cần gấp gáp làm gì, chờ anh tỉnh ngủ thì mình sẽ đi.” Đơn Triết Hạo mắt nhắm mắt mở nhìn Giản Nhụy Ái nài nỉ.

Không thể chờ đợi thêm nữa, Giản Nhụy Ái dùng sức lôi kéo tay Đơn Triết Hạo, nhưng Đơn Triết Hạo vẫn không có phản ứng gì.

“Anh dậy mau! Em muốn đi chơi!” Cô thật sự mất kiên nhẫn, cắn răng nghiêng lợi nói. Ai là người vừa mới ngày hôm qua còn thề son sắt bảo vệ cô, chăm sóc cô tới lúc già mà hôm nay chỉ mãi ngủ mặc kệ cô một mình chẳng biết làm gì.

Đơn Triết Hạo mắt nhắm mắt mở, cười rất quý dị, mè nheo “Em ôm anh một cái anh sẽ dậy ngay”. Không chờ Giản Nhụy Ái phản ứng liền bị Đơn Triết Hạo ôm vào lồng ngực, chỉ theo quán tính mà kêu lên: “A!”

Với chiêu bài làm nũng và hù dọa của Giản Nhụy Ái rồi cuộc Đơn Triết Hạo chỉ có một lựa chọn là đồng ý với yêu cầu của cô.

Paris là một thành phố vô cùng phồn hoa đón tiếp người từ khắp nơi trên thế giới đến du lịch. Hôm nay rất mát mẻ, đường phố cũng đông vui hơn, nhưng chủ yếu là các cặp tình nhân.

Đơn Triết Hạo nắm tay Giản Nhụy Ái dạo phố, Giản Nhụy Ái không kìm nén được hưng phấn, tò mò ngẩng nhìn mọi thứ xung quanh, đi qua cửa hàng nào cô cũng ngạc nhiên thử sờ những món đồ được bày bán.

Trên đường phố đều lưu lại bóng dáng của hai người. Đơn Triết Hạo đang ở bên cạnh Giản Nhụy Ái, vừa làm hướng dẫn viên vừa bảo vệ an toàn cho Giản Nhụy Ái.

Hai người vui vẻ dạo chơi. Qua mỗi cửa hàng cô đều muốn chụp ảnh cùng ma nơ canh được trang trí rất hấp dẫn.

“Hạo, em muốn chụp ảnh cùng cái này.” Giản Nhụy Ái hạnh phúc lôi kéo Đơn Triết Hạo đến bên một ma nơ canh. Nhưng không ngờ đó lại là người thật, khi hai người lại gần định chụp ảnh mới phát hiện ra hơi thở nhẹ nhàng của người mẫu đang nghiêm trang diễn tả động tác đứng mẫu. Những người khác cũng tò mò đến xem.

Hai người bật mũi, bốn mắt nhìn nhau, phì cười, kéo tay bỏ chạy mất.

“Hạo, anh xem bánh ngọt này” Giản Nhụy Ái đứng trước tủ kính nhìn thấy bánh ngọt thật hấp dẫn. Vốn định chỉ nhìn xem một chút nhưng Đơn Triết Hạo lại kéo cô đi vào, mua một cái thật ngon.

Hai người cùng vui vẻ ăn, bốn mắt nhìn nhau, mỉm cười hạnh phúc. Nếu đem toàn bộ của cải trên thế gian để đổi cho bọn họ thì chắc chắn bọn họ cũng sẽ không nguyện ý.

Giản Nhụy Ái giúp Đơn Triết Hạo lau khóe miệng bị dính bánh ngọt, mà Đơn Triết Hạo cũng giúp Giản Nhụy Ái lau khóe miệng bị dính bánh ngọt.

Bọn họ đi tới suối nước khoáng Cana, cũng rất náo nhiệt, nhiều người không kể là nam hay nữ cũng nghe danh tiếng mà đến muốn uống một hớp nước suối.

Giản Nhụy Ái mắt cũng sáng rực đầy hào hứng khi đứng trước dòng suối khoáng nổi tiếng “Oa! Là suối khoáng Cana rất nổi tiếng đây. Hạo, chúng ta nhanh uống vài ngụm đi”.

Đợi Giản Nhụy Ái đến gần đưa một chai nước vừa lấy từ suối lên cho Đơn Triết Hạo đang thờ ơ nhìn dòng suối “Anh cũng uống vài hớp đi” .

“Mất vệ sinh quá, anh không uống..., ” Đơn Triết Hạo quay mặt đi không muốn uống nước suối.

“Nước suối tự nhiên mà, em nghe nói nếu cặp đôi nào cùng nhau uống nước suối Cana thì có thể mãi mãi hạnh phúc bên nhau. Nếu anh không muốn uống thì coi như xong, xem về sau ai sẽ nguyện ý bên cạnh anh”.

Giản Nhụy Ái tức giận hất tay Đơn Triết Hạo ra, xoay người bỏ đi.

210. Chương 210: Anh Đã Làm 6 Lần

Giản Nhụy Ái tức giận hất tay Đơn Triết Hạo ra, xoay người bỏ đi.

Bỏ đi một lúc khá lâu mà không thấy Đơn Triết Hạo đuổi theo, định quay lại tìm anh tính sổ thì nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang cúi đầu lấy nước suối uống, bốn mắt nhìn nhau cùng bật cười.

“Tiểu Nhụy, anh sẽ đem hạnh phúc của anh giao cho em” Đơn Triết Hạo đưa cho Giản Nhụy Ái một chùm bóng bay nhưng không cẩn thận bị tuột bay mất.

Giản Nhụy Ái bĩu môi, nuối tiếc nhìn chùm bóng bay bay đi mất.

“Không sao em chờ anh đi mua chùm khác” Đơn Triết Hạo không chờ Giản Nhụy Ái kịp phản ứng đã vội vàng chạy đi tìm mua bóng bay khác. Giản Nhụy Ái muốn nói không cần phải mua mới cũng đã không kịp nữa rồi.

Giản Nhụy Ái nhìn chung quanh thấy rất nhiều thứ hấp dẫn, tính tò mò trỗi dậy khiến cô cứ từ từ rời khỏi chỗ hẹn với Đơn Triết Hạo mà không hay biết. Đợi đến khi giật mình nhận ra thì cô đang đứng ở chỗ hoàn toàn xa lạ, không biết đường quay lại điểm hẹn.

Đầu óc bấn loạn lo lắng, xung quanh đều là người xa lạ, ngôn ngữ bất đồng dù cho cô muốn hỏi người khác cũng không có người hiểu và giúp đỡ cô. Giản Nhụy Ái hoang mang tiếp tục chạy tìm Đơn Triết Hạo mặc kệ không biết đường nhưng cô cứ chạy chỉ mong sớm tìm được Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái hoảng sợ muốn khóc nhưng cô phải cố gắng kìm nén tiếng khóc, không muốn để Đơn Triết Hạo nhìn thấy mình lo sợ.

Đơn Triết Hạo đi mua được bóng bay về đến chỗ hẹn, không nhìn thấy bóng dáng Giản Nhụy Ái đâu cũng cuống cuống tìm kiếm gọi to “ Tiểu Nhụy,.....Giản Nhụy Ái.....”. Nhưng xung quanh chỉ có tiếng ồn ào đông người mà không có tiếng Giản Nhụy Ái đáp lại..

Hai người điên cuồng chạy khắp nơi mong nhanh chóng tìm ra nhau nhưng lại nhiều lần trời đất xui khiến không gặp được nhau.

Bỗng trước mắt Giản Nhụy Ái xuất hiện một người đàn ông to lớn cao ngạo, khuôn mặt anh tuấn nhưng đầy mồ hôi và sợ hãi cùng hơi thở gấp gấp trầm thấp đầy lo sợ “Tiểu Nhụy?”

Giản Nhụy Ái đang vô cùng hoảng sợ bỗng tìm được cảm giác an toàn, oà khóc chạy tới, ôm cổ của Đơn Triết Hạo, giống như đứa trẻ “Hạo, Hạo. . . . Em sợ muốn chết.”

Giản Nhụy Ái ôm chặt lấy Đơn Triết Hạo, mới vừa rồi Giản Nhụy Ái có cảm giác ngày tận thế đang đến với cô, sợ sẽ không bao giờ được gặp lại anh thì cô không biết mình có sống được nữa hay không.

Đơn Triết Hạo buông Giản Nhụy Ái ra, khẽ vuốt ve khuôn mặt Giản Nhụy Ái, ánh mắt đau lòng, thương tiếc, lo sợ giờ lại ngập tràn vui mừng bởi đã tìm được cô, ở trong mắt của Đơn Triết Hạo không có thứ gì quan trọng hơn Giản Nhụy Ái, cô vừa đi lạc một lúc đã suýt chút nữa dọa chết anh rồi.

“Tiểu Nhụy, thật xin lỗi, thiếu chút nữa làm mất em rồi.”

Giản Nhụy Ái đưa tay lau nước mắt, lắc đầu một cái, nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, “Không phải thế, thật xin lỗi, tại em đi lung tung nên mới bị lạc đường.”

“Đồ ngốc, về sau anh sẽ không để em rời khỏi tầm mắt, vừa rồi làm anh sợ muốn chết.” Đơn Triết Hạo vuốt ve gương mặt Giản Nhụy Ái, nhẹ nhàng hôn lên trán cô mang theo tất cả chân tình dành cho cô gái mình yêu.

Hai người lại tiếp tục hành trình ngồi trên máy bay xuyên qua những đám mây trắng giống như chim nhận đang bay lượn. Trong buồng máy bay yên tĩnh, vừa trải qua hoảng sợ khiến Giản Nhụy Ái mệt mỏi ngủ say, trên người đắp chăn màu trắng, ánh sáng chiếu vào gương mặt trắng hồng, tinh xảo.

Đơn Triết Hạo im lặng ngồi bên cạnh say sưa ngắm nhìn Giản Nhụy Ái đang ngủ say trong lòng mình, nếu như thời gian có thể dừng lại thì anh hy vọng sẽ dừng lại ở lúc này. Cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi hồng như chuồn chuồn lướt nước chỉ sợ sẽ đánh thức Giản Nhụy Ái.

“Ừm!” Vẫn đang say ngủ nhưng trong tiềm thức Giản Nhụy Ái liếm môi một cái, giống như đang được ăn kẹo, khẽ mỉm cười, chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu tìm tìm vị trí thoải mái rồi lại tiếp tục ngủ.

Đơn Triết Hạo cúi đầu nhìn đưa tay vuốt ve gương mặt Giản Nhụy Ái. Vòng tay ôm chặt thân thể mềm mại vào ngực mình, để cho hai người càng thêm gần sát. Nhưng như thế lại chính anh tự làm khổ mình, Giản Nhụy Ái giống như chú mèo con nằm trong ngực Đơn Triết Hạo khiến ham muốn trong cơ thể của Đơn Triết Hạo rục rịch chộn rộn thức tỉnh thiêu đốt anh.

Đơn Triết Hạo cũng không biết tại sao cứ mỗi lần bên cạnh Giản Nhụy Ái thì dục vọng liền trỗi dậy, khả năng kìm chế và bản tính kiêu ngạo không còn sót lại chút gì.

Hơi thở nóng rực bao phủ vị trí nhạy cảm trên người Giản Nhụy Ái khiến thân thể không khỏi run rẩy, lỗ chân lông dựng đứng lên. Không cần mở mắt, Giản Nhụy Ái cũng biết người nào đang đụng mình, lẩm bẩm nói: “Ừm. . . . Hạo, đừng cử động, em mệt quá a!”

Đơn Triết Hạo bật cười thành tiếng mặc dù thấy Giản Nhụy Ái vẫn ham ngủ, bàn tay Đơn Triết Hạo càng không ngừng vuốt ve khắp thân thể Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái vung tay, muốn đẩy Đơn Triết Hạo ra, nhưng vô ích “Hạo, đừng động vào em nữa, em thật sự rất mệt”

Đơn Triết Hạo thấy Giản Nhụy Ái vẫn không chịu mở mắt ra thì càng tiếp tục hôn khắp mặt cô, nhưng cô vẫn nhắm chặt không chịu mở mắt ra.

“Em thật sự mệt mỏi như vậy sao? Ngày hôm qua chúng ta cũng không muốn bao nhiêu lần mà?” Khóe miệng Đơn Triết Hạo cười gian nói.

Giản Nhụy Ái mở trừng mắt, chuyện này rất quan trọng đối với danh dự của cô, coi như đang ngủ say cũng phải tỉnh lại, trừng mắt nói: “Cái gì gọi là không có bao nhiêu lần? Bốn lần, cộng thêm lúc sáng sớm hai lần, tổng cộng sáu lần rồi.”

Ôi trời ơi!, Giản Nhụy Ái bực bực tức giận mới giật mình nghĩ đến mấy câu vừa nói. Nói như vậy chẳng khác nào nói với Đơn Triết Hạo biết cả đêm qua cô chỉ nhắm nhắm mắt xem anh làm mấy lần, “Hạo. . . .” Hai tay nắm thành quả đấm đánh vào ngực Đơn Triết Hạo. Mặc dù muốn đánh Đơn Triết Hạo, nhưng là nàng không dùng lực nhiều, dù sao cô cũng không đành lòng đánh anh. Đơn Triết Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Giản Nhụy Ái, cười lớn. Cả máy bay tư nhân đều là tiếng cười hạnh phúc của Đơn Triết Hạo. Giản Nhụy Ái lười biếng rúc vào trong ngực Đơn Triết Hạo, ngáp một cái, “Hạo, lúc nào thì đến?”

“Sẽ rất nhanh, sắp đến nơi rồi!” Đơn Triết Hạo trêu mến ôm Giản Nhụy Ái trong vòng tay.

“Tốt quá!” Giản Nhụy Ái vui mừng trốn vào trong ngực Đôn Triết Hạo, chờ đợi điểm du lịch tiếp theo của bọn họ.

Provence tràn đầy ánh mặt trời địa phương, khắp nơi đều có rất nhiều hoa, Provence cũng là nơi đầy lãng mạn cung cấp chế tạo hương liệu nước hoa nổi tiếng.

Mỗi trang trại hoa có một phong cách riêng đầy quyến rũ và xinh đẹp, người dân rất thân thiện được mệnh danh là đại biểu đại diện cho sự thân thiện lịch lãm của nước Pháp, họ hội tụ tất cả ấn tượng nổi bật của con người Pháp.

Lúc này đây cả cánh đồng hoa đang đung đưa trong gió như đang nhảy múa chào đón khách tới tham quan du lịch.

Giản Nhụy Ái không nghĩ đến nàng sẽ được đến vùng Provence nổi tiếng của nước Pháp lãng mạn, mỉm cười hạnh phúc: “Hạo, chúng ta đã đến Provence, thật là đẹp!”

Đôn Triết Hạo ôm hông Giản Nhụy Ái dịu dàng hỏi “Thích không?”

“Em rất thích, đây là vùng đất xinh đẹp nhất mà em đã đến, em muốn đi xem.”

“Được, anh sẽ dẫn em thăm mọi nơi ở Provence.” Đôn Triết Hạo cưng chiều búng mũi Giản Nhụy Ái

211. Chương 211: Từ Tú Liên Chán Nản

“Được, anh sẽ dẫn em đi chơi khắp Provence một lần.” Đôn Triết Hạo cưng chiều búng mũi Giản Nhụy Ái Đôn Triết Hạo đã giữ đúng lời hứa đưa cô đi chơi rất nhiều nơi ở Provence

Để thăm quan và tận hưởng hết vẻ đẹp của Provence khách du lịch có thể lựa chọn đi bộ hoặc ngồi xe lửa nhỏ. Cũng nhất định không thể bỏ qua chính là các giáo đường theo phong cách Trung Cổ hoặc Phục hưng. Khách du lịch đủ mọi chủng tộc mọi màu da, phong cách khác nhau nhưng đều được người dân địa phương nồng nhiệt chào đón cũng trở thành một nét đặc biệt của vùng đất này.

Nằm ở phía Nam của nước Pháp nhưng đây là nơi đầy lãng mạn thu hút nhiều khách du lịch tới thăm nhất. Nắng vàng trải dài khắp các cánh đồng hoa càng thêm rực rỡ. Các tòa nhà mang phong cách đặc trưng của vùng đất Địa Trung Hải ẩn hiện bao bọc bởi các cánh đồng hoa càng khiến mọi người như lạc vào chốn thần tiên.

Khắp nơi tràn đầy hoa hướng dương, hoa hồng, oải hương..... nhìn ngút tầm mắt.

Những cánh đồng hoa oải hương tím ngắt trải dài đến tận chân trời, tựa như muốn nhuộm tím cả bầu trời lung linh trong gió phiêu lãng, trong không khí thấm đẫm mùi thơm.

Giản Nhụy Ái vui mừng nhảy nhót khắp cánh đồng hoa oải hương, hăng hái đi xem và phụ giúp công nhân thu hoạch hoa dù cô càng giúp càng làm rối thêm mà thôi, nhưng cô không thấy mệt mỏi, chơi không chán.

Đôn Triết Hạo cùng Giản Nhụy Ái tận hưởng hương hoa lan tỏa khắp nơi, cảm giác thân thể đang được ướp trong mùi thơm của hoa, đầu óc nhẹ nhàng thư thái, những lo toan giống như bị gió lớn cuốn đi.

Kỳ du lịch trăng mật của hai người đã đi khắp châu Âu, đến nhiều nơi, hưởng thụ quá nhiều điều mới mẻ vô cùng hấp dẫn.

Tận hưởng thế giới hai người ở khắp Châu u cũng đã hơn nửa năm, bọn họ cũng muốn quay về nhà. Giản Nhụy Ái giống như đứa bé đang vô cùng hưng phấn thu dọn rất nhiều đồ đạc, hành lý. Đi đến đâu Giản Nhụy Ái đều mua quà cho mọi người từ Hạo Hạo, bà nội, anh Quyền Hàn, đến cả người giúp việc như dì Ngọc cũng có vài món quà.

Bởi vì cô mua quá nhiều thứ nên Đơn Triết Hạo phải cho người đem đồ về trước. Dù đi du lịch hơn nửa năm, mỗi ngày phóng túng dạo chơi nhưng Giản Nhụy Ái vẫn rất nhớ nhà, lo lắng Giản Tử Hạo từ nhỏ không xa cách mẹ lâu như vậy thì không biết con có buồn vì nhớ mẹ không. Cô vô cùng nhớ Giản Tử Hạo, chỉ muốn trở về thật nhanh.

Trải qua chuyến bay dài hai vợ chồng Đơn Triết Hạo đã quay về đến nhà, Giản Nhụy Ái vô cùng ngạc nhiên khi thấy con trai mình đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Giản Nhụy Ái cùng Giản Tử Hạo đem quà cô đã mua từ Châu u đến thăm hỏi Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi.

Thời gian thật nhanh, đang ngồi trên xe để đến nhà bọn họ thì bỗng nhìn thấy người nhặt ve chai có dáng dấp rất giống Từ Tú Liên. Giản Tử Hạo kích động nói: “Người kia rất giống bà nội kia mẹ!”

Giản Nhụy Ái xoay người nhìn người nhặt ve chai, kinh ngạc đến ngây người, cũng không dám tin chắc đó là Từ Tú Liên, nhưng sự thật người đó chính là Từ Tú Liên. Giản Nhụy Ái vội vàng nói với tài xế: “Bác tài mau dừng xe”. Xe vừa dừng lại, Giản Nhụy Ái vội vàng cầm đồ, xuống xe, “Bác về nhà trước đi, không cần chở mẹ con cháu đi tiếp nữa rồi.”

Hai mẹ con Giản Nhụy Ái vội chạy thật nhanh đến sau lưng người nhặt ve chai, hiển nhiên bà ta không phát hiện ra hai mẹ con cô, vẫn tiếp tục lựa nhặt đồ phế thải, trên người mặc bộ quần áo vô cùng rách nát bẩn thỉu, mái tóc bạc trắng rối bù. Bộ dạng Từ Tú Liên như thế khiến người khác rất đau lòng, Giản Nhụy Ái không biết tại sao Từ Tú Liên trải qua cuộc sống thê thảm như vậy, đứng ở sau lưng bà ta nghẹn ngào kêu lên: “Dì!”

Giản Tử Hạo nhìn Giản Nhụy Ái đau lòng cũng rất lễ phép lên tiếng: “Bà nội, cháu chào bà!”

Từ Tú Liên cứng đờ người, cầm lấy túi đồ bỏ chạy, bà sẽ không để cho Giản Nhụy Ái nhìn thấy bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ của mình, sẽ không cho Giản Nhụy Ái bất kỳ cơ hội cười nhạo bà.

Giản Nhụy Ái không biết Từ Tú Liên sẽ bỏ chạy, ngăn người mất mấy giây rồi bình tĩnh lôi kéo Giản Tử Hạo đuổi theo, “Dì, dì đừng chạy, chờ một chút.”

Hai mẹ con Giản Nhụy Ái đuổi theo nhìn thấy Từ Tú Liên muốn đóng cửa, vội vàng lao đến chặn cửa, “Dì người không cần đóng cửa. Hãy nói cho con biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao người lâm vào cuộc sống như vậy.”

Từ Tú Liên nhìn Giản Nhụy Ái đuổi kịp đến tận nhà đang đứng chặn ở cửa, biết mình chẳng thể giấu diếm được nữa đành hừ lạnh buông tay để Giản Nhụy Ái vào nhà.

Từ Tú Liên quát lớn: “Giản Nhụy Ái! Cô đến nơi này làm gì? Có phải muốn xem xem tôi nghèo túng đến mức nào hả? Bây giờ cô nhìn đi! Hải lòng chưa? Nếu xong rồi thì có thể rút khỏi đây chưa?.”

“Dì à, con không có ý đó, con chỉ đến để thăm hỏi hai người. Ngoài ra con có mang biếu hai người một ít đồ là quà con đã mua bên châu Âu về, hi vọng hai người sẽ thích và có thể nhận nó.”

“Choang!” tiếng mảnh thủy tinh vỡ tan tành, “Tôi là người nhặt ve chai, không phải đứa ăn xin, tôi không thèm nhận đồ của cô cho, cô lập tức biến khỏi đây cho tôi, rút càng xa càng tốt.”

Tiếng gào của Từ Tú Liên khiến Đơn Mộ Phi đang ở trong phòng nghe thấy tưởng là mấy kẻ cho vay nặng lãi tìm đến đòi nợ, vội vàng chạy ra “Thế nào?”

“Cháu chào chú!” Giản Nhụy Ái cung kính chào hỏi.

“Cháu chào ông nội!” Giản Tử Hạo cũng lễ phép cúi đầu chào.

Đơn Mộ Phi kinh ngạc nhưng lập tức mỉm cười: “Tiểu Nhụy, Hạo Hạo đã tìm đến đây rồi, nhanh vào nhà ngồi.”

“Không thể, Hạo Hạo có thể vào ngồi còn cô ta không có tư cách vào nhà tôi” Từ Tú Liên chỉ vào mặt Giản Nhụy Ái hung tợn nói.

Đơn Mộ Phi kéo tay Từ Tú Liên “Bà không cần làm như vậy, Tiểu Nhụy không có lỗi.”

“Không có lỗi, nếu như không phải bởi vì cô ta thì Hạo nhi sẽ không đuổi chúng ta ra ngoài, tôi cũng sẽ không ra đi đánh bạc, thiếu nợ mười triệu, ngày ngày phải lẩn trốn bọn cho vay nặng lãi.” Từ Tú Liên hầm hừ, đem toàn bộ lỗi lầm của bản thân đổ tại tại Giản Nhụy Ái.

“Mười triệu?” Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn Từ Tú Liên “Hạo đã cho hai người tiền sinh hoạt phí hàng tháng, tại sao hai người không dùng đến mà lại đi vay nặng lãi?”

“Tiểu Nhụy, con không biết rồi. Bọn cho vay nặng lãi thường xuyên đến đây đòi tiền” Đơn Mộ phi tỉ mỉ giải thích, “Thẻ tài khoản Hạo gửi tiền vào hàng tháng đã bị họ lấy đi từ lâu rồi.”

“Đơn Mộ Phi mau đưa tiền nợ còn thiếu của tháng này. Nếu không đưa thì nhất định ông phải chết.”

Giản Nhụy Ái kinh ngạc nhìn chằm chằm ba người đàn ông cao lớn bặm trợn vừa xuất hiện, thấy bọn họ lưng hùm vai gấu, gương mặt dữ tợn hung ác.

Từ Tú Liên muốn chạy trốn, bị một tên túm tóc kéo lại, đau đớn thét chói tai. Tên đàn ông đang hung hăng nắm tóc Từ Tú Liên quát: “Đáng chết, nợ tiền không trả lại còn muốn chạy trốn, cẩn thận tôi chặt tay bà bây giờ.”

Đơn Mộ Phi thì ị hai người tên đàn ông còn lại hung hăng đè xuống sàn nhà không thể động đậy, sắc mặt vô cùng đau đớn khổ sở.

“Thật xin lỗi, tôi không muốn chạy trốn, hơn nữa tôi đã đem tiền trả cho các người rồi. Tại sao giờ lại đến nữa?” Từ Tú Liên rên rỉ.

“Bốp, bốp...” Từ Tú Liên bị vả hai cái lên mặt “Đấy mới chỉ là tiền gốc, còn thiếu tiền lãi đâu? Bà cho rằng lão tử đây làm từ thiện không cần trả lãi phải không?”.

“A! Đừng đánh nữa, tôi biết rồi, tôi sẽ nghĩ biện pháp trả cho các người”. Từ Tú Liên vừa khóc vừa cầu khẩn.

“Đừng đánh bà ấy, có đánh người thì hãy đánh tôi đây này.” Đơn Mộ Phi gào quát khàn cả giọng.

Hai người đàn ông đang giữ Đơn Mộ Phi nổi giận quát, “Lão già này còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân nhưng lão cũng không phải nhìn lại mình một chút xem lão có bản lĩnh không đã chứ.”

Ba người cười ha ha .

Giản Nhụy Ái cũng đang sợ hãi nhưng cũng không nhịn được đứng lên quát lớn: “Đợi chút. Các người không cảm thấy mình quá đáng không? , ba đảng thanh niên khỏe mạnh lại đến đây bắt nạt hai người già”.

“Chắc chắc. Cô từ đâu đến đây? Đáng dấp cũng được đấy, cô có biết chúng tôi là người thế nào không?” Tên đàn ông đang túm tóc Từ Tú Liên liền buông ra từng bước tiến tới gần Giản Nhụy Ái, ánh mắt hung dữ muốn lột trần cô.

“Không biết, anh định làm gì?” Giản Nhụy Ái vội vàng lui về phía sau.

212. Chương 212: Vết Thương Ghê Rợn

Đơn Mộ Phi cắn răng quát: “Mày không thể động đến cô ấy, đó là vợ của Đơn Triết Hạo đấy”.

Tên đang đè giữ Đơn Mộ Phi vung chân đạp lên mặt Đơn Mộ Phi hung tợn nói: “Lão già, tôi ghét nhất bị người khác uy hiếp, lão thật không thức thời, đánh cho ta, đánh chết luôn đi”.

Từ Tú Liên nhìn Đơn Mộ Phi bị đánh, cuống cuống nổi điên không cần suy nghĩ nhiều vớ lấy con dao gọt trái cây trên bàn, ” Tôi giết chết các người.”

Thời gian như ngừng trôi, Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người nhìn Từ Tú Liên cầm dao xông đến đâm người ta nhưng không trúng lại còn bị tên đàn ông đó đoạt mất dao, còn đẩy Từ Tú Liên ngã lăn ra sàn nhà.

Giản Nhụy Ái vội chạy tới đỡ Từ Tú Liên “Dì có làm sao không?”

Ánh mắt khát máu, âm trầm gằn giọng nói: “Bà già đáng chết lại dám giết tôi, lão tử hôm nay sẽ cho bà chết”

Máu từ bả vai Giản Nhụy Ái phun ra, gương mặt trắng nõn đau đớn trong nháy mắt trở lên trắng bệch, mỉm cười nhìn Từ Tú Liên: “Dì đừng lo, không sao đâu, con sẽ bảo vệ hai người.”

“Tiểu Nhụy.” Từ Tú Liên kinh ngạc đến ngây người không thể tin được Giản Nhụy Ái đã vì bà mà chịu một nhát dao.

“Được, các người muốn biểu hiện thân tình, hôm nay lão tử sẽ cho các người toại nguyện.”

Chân gã thanh niên nhấn tâm đập mạnh vào lưng Giản Nhụy Ái, mỗi một cái đều rất mạnh giống như muốn đưa cô đi gặp thần chết thật mau. Giản Nhụy Ái cả người đau đớn, vết dao đâm ở bả vai không ngừng chảy máu, khóe miệng cũng đã bị chảy máu.

Từ Tú Liên nhìn thấy Giản Nhụy Ái mơ mơ màng màng nằm ở trên người mình, khóc lóc cầu khẩn nói: “Cầu xin các người, đừng đánh nữa, nếu không sẽ làm chết người đấy, đừng đánh nữa mà.”

“Ta còn chưa muốn dừng đánh, hôm nay lão tử muốn xem xem thân thể các người cứng rắn hay là ta tay cứng rắn.” Một tên túm tóc Giản Nhụy Ái hất ra sàn nhà nhằm Từ Tú Liên đánh tới.

Ngay sau đó, trán Giản Nhụy Ái đụng xuống nền nhà lạnh băng, cả đầu đau nhức ong ong giống như mất đi suy nghĩ, máu tươi từ đỉnh đầu chảy xuống, mùi máu tanh tràn ngập cả khoang miệng, cổ họng cảm giác ngứa ngáy, khạc ra một cục máu tanh khiến cô bất tỉnh.

“Tiểu Nhụy.”

“Tiểu Nhụy.”

Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi cùng hét lên, Từ Tú Liên khóc lóc cầu xin “cầu xin các người. Các người đừng đánh nữa, đã xảy ra án mạng”

Giản Nhụy Ái cảm giác cả người vô lực, đau đến bất tỉnh, mí mắt nặng nề khó khăn không mở ra nổi, hô hấp càng lúc càng nặng nề, máu me bê bết đầy người, đã không thể phân biệt chỗ nào đang chảy máu.

Tại sao trước mắt đen tối như vậy á? Ông xã của cô sao vẫn chưa đến cứu cô?

Một tiếng súng vang lên, bả vai tên đang đứng cạnh Giản Nhụy Ái trúng đạn, máu tươi không ngừng tuôn ra nhuộm đỏ áo của hắn, đau đớn nắm lấy vết thương gào lên: “Người nào vừa nổ súng.”. Không thể tưởng tượng nổi nhìn người đột nhiên vừa xuất hiện vô cùng cao lớn lạnh lùng, súng trong tay vẫn còn đang toả hơi nóng.

Đơn Triết Hạo chạy tới, ôm lấy Giản Nhụy Ái đang chổng chất vết thương, đau lòng kêu lên: “Tiểu Nhụy.”

Giản Nhụy Ái túm được ống tay áo Đơn Triết Hạo, yếu ớt nói: “Em biết Hạo sẽ đến cứu em.”

“Tiểu Nhụy, em phải cố gắng lên, em không thể xảy ra chuyện gì được”. Đơn Triết Hạo nhìn vết thương Giản Nhụy Ái mà hoảng sợ, vô cùng đau lòng.

“Hạo, đừng lo lắng, em không sao, em có thể chịu đựng được.” Giản Nhụy Ái thở hổn hển, khó khăn nói.

Trong lúc Đơn Triết Hạo nói chuyện với Giản Nhụy Ái thì ba tên đàn ông cho vay nặng lãi đã bị thủ hạ của Đơn Triết Hạo khống chế trói chặt nằm dưới sàn nhà.

“Em thật hồ đồ, không có năng lực nhưng thích cậy mạnh, may nhờ con trai thông minh đã gọi điện thoại cho anh chứ nếu không.....” Đơn Triết Hạo cũng không dám nghĩ tiếp nếu như anh không đến thì Giản Nhụy Ái sẽ bị đánh cho thành hình dáng gì.

Đơn Triết Hạo luôn luôn dịu dàng đối với Giản Nhụy Ái ngay cả sợi tóc của cô anh chẳng dám xoa mạnh thế mà hôm nay cô lại bị người ta đánh nghiêm trọng đầy vết thương, so đánh lên trên người anh, càng thêm khó chịu chỉ muốn lột da mấy kẻ không biết trời cao đất dày kia.

Đơn Mộ Phi đi đến “Hạo nhi.”

“Giúp tôi trông chừng Tiểu Nhụy.” Đơn Triết Hạo đứng dậy, trước kia anh không thích làm kẻ xã hội đen trước mặt Giản Nhụy Ái để cô không nhìn thấy cảnh máu tanh, nhưng hôm nay anh đã thực sự nổi giận không thể không chế được mình nhất định phải cho kẻ làm Giản Nhụy Ái bị thương phải trả giá bằng máu.

Tên đàn ông bị Đơn Triết Hạo bắn vẫn chưa biết hối hận, vừa lấy tay giữ vết thương vừa khinh thường nhìn Đơn Triết Hạo đe dọa: “Đơn Triết Hạo nhanh thả tôi ra, nếu không người của tôi sẽ không bỏ qua cho các người”

Vệ sĩ nghe thấy tên đàn ông cho vay nặng lãi vẫn bất kính đối với Đơn Triết Hạo liền giơ tay đánh mạnh vào đỉnh đầu hắn khiến máu tươi chảy ra đầm đìa.

“Khốn kiếp, mày biết tao là ai không? Nói cho chúng mày biết tao là người của bang Lang Đầu, là đại thiếu gia của bang. Tốt nhất là các người thả bọn tao ra nếu không ba tao sẽ không bỏ qua cho các người đâu”.

Đơn Triết Hạo cười lạnh, bang Lang Đầu chỉ là một bang nhỏ trong giới xã hội đen, muốn chống đối với thế lực của Đơn Triết Hạo anh chẳng khác gì trứng chọi đá.

Khóe mắt Đơn Triết Hạo nheo lại, vệ sĩ đang đứng sau lưng Đơn Triết Hạo hiểu ý biết nên làm cái gì, hung hăng đá mạnh vào bụng tên cầm đầu như muốn bẻ gãy sống lưng của hắn khiến hắn đau đớn lăn lộn trên sàn nhà.

Tên đàn ông bị đá đau đớn không còn hơi sức để mà hung hăng nữa. Ngẩng đầu nhìn lên thấy ánh mắt ngập tràn sát khí của Đơn Triết Hạo đang chăm chăm nhìn ba người bọn hắn khiến trong lòng không khỏi run rẩy, lớn lên trong xã hội đen đã trải qua nhiều cảnh chém giết, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy ánh mắt hung ác như vậy.

Đơn Triết Hạo hình như vẫn chưa hết giận, mấy tên này gây ra bao nhiêu vết thương cho Giản Nhụy Ái thì anh sẽ khiến bọn hắn chịu đựng gấp mười lần các vết thương sẽ kinh khủng hơn nhiều. Sau đó hung hăng đá mạnh vào mặt của hắn làm biến dạng hoàn toàn khuôn mặt của hắn. Hắn chỉ có thể thảm thiết cầu khẩn “Van cầu ngài bỏ qua cho tôi. Tôi chỉ đến đòi tiền, lần sau sẽ không dám đến nữa. Số tiền mà hai ông bà già kia thiếu nợ tôi cũng không đòi nữa. Xin ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho tiểu nhân đi!”

“Bây giờ nói những lời này có quá muộn không?” Đơn Triết Hạo mặt không chút thay đổi móc ra khẩu súng lục, lên cò chĩa vào trán hắn “Mới vừa rồi Tiểu Nhụy cầu khẩn mày bỏ qua cho cô ấy thì mày có cho cô ấy một chút cơ hội sao?”

“Đoàng!” Theo tiếng súng nổ, tên thiếu gia chỉ còn biết nắm bắp đùi khổ sở gào khóc nhìn máu từ bắp đùi của hắn chảy ra. Từ nhỏ đã là đại thiếu gia sống trong nhung lụa, chưa từng chịu bất kỳ khó chịu uất ức gì mà bây giờ còn phải chịu một phát đạn vào đùi, vô cùng đau đớn nước mắt đầy mặt.

Hai tên thuộc hạ đứng ở bên cạnh đều đang run rẩy sợ hãi, tin tưởng không lâu nữa sẽ đến phiên bọn họ. Quả thật đó là khoảng thời gian hành hạ đến nghẹt thở. Cả hai đã không chịu nổi áp lực tinh thần, quỳ xuống cầu xin tha thứ: “Đơn tiên sinh, van xin ngài người bỏ qua cho thiếu gia nhà chúng tôi. Chúng tôi trẻ người non dạ, có mắt như mù đã phạm lỗi với ngài”.

Đơn Triết Hạo hoàn toàn không nghe thấy lời nói của bọn hắn, trong mắt chỉ có thù hận. Nghĩ tới vết thương làm Giản Nhụy Ái đau đớn, thì có bắn mấy tên này mười vạn phát đạn vẫn chưa giúp anh xả bớt tức giận.

“Mày không chỉ đá cô ấy mà còn dùng hai tay đánh cô ấy nữa”

Vừa nói vừa giơ súng lên bóp cò bắn vào hai tay của tên thiếu gia. Hắn kêu gào thảm thiết, lần này không phải nước mắt, ngay cả nước mũi cũng chảy ròng ròng.

Không chỉ muốn phế bỏ hai tay hai chân hắn, mà là muốn lấy luôn cả mạng chó của hắn. Đơn Triết Hạo giơ súng chĩa thẳng vào mi tâm hắn định bóp cò mà tên đó quá hoảng sợ ngất xỉu tại chỗ.

Đơn Mộ Phi đang đỡ Giản Nhụy Ái thấy cô hôn mê không rõ, bị doạ sợ chạy đến kêu lên: “Hạo nhi, đừng đánh nữa, Tiểu Nhụy bị hôn mê rồi.”

Đơn Triết Hạo buông súng ra chạy đến ôm lấy Giản Nhụy Ái lo lắng : “Tiểu Nhụy, Tiểu Nhụy. Em mau tỉnh lại đi”

Giản Nhụy Ái khẽ mở mắt, suy yếu nói: “Hạo, không cần đánh nữa , anh đã báo thù cho em rồi, nếu đánh nữa sẽ gây chết người.”

“Không cần nói nhiều, anh đưa em đi bệnh viện.” Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Nhụy Ái đi ra cửa, tất cả mọi người đều tự động nhường đường. Tất cả mọi người đã nhìn thấy Đơn Triết Hạo hung tàn lạnh lùng của xã hội đen, không phải kẻ nào cũng có thể chống lại được thế lực của anh.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái chạy đến bệnh viện, được bác sĩ băng bó lại nên vết thương không chảy máu nữa. Cũng may chỉ là bị thương ngoài da, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không có gì đáng ngại, nếu không Đơn Triết Hạo thật sự sẽ lột da ba kẻ kia.

213. Chương 213: Gia Đình Hòa Thuận

Giản Nhụy Ái bị thương phải nằm viện theo dõi nhưng cũng không quá buồn bực bởi tất cả mọi người thường xuyên quan tâm đến thăm hỏi động viên cô khiến phòng bệnh của cô lúc nào cũng náo nhiệt. Trải qua cả ngày bận rộn, bây giờ Giản Nhụy Ái có thể nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đơn Triết Hạo ngồi thoải mái trên ghế nhìn vị thư ký đa tài đa năng Y Thiếu Thiên đang đứng trước mặt hỏi “Đã điều tra rõ chưa ?”

“Đã điều tra rõ, bang Lang Đầu chỉ là bang hội nhỏ. Sản nghiệp bọn họ chủ yếu là quán bar và hộp đêm, gần đây chuyển sang cho vay nặng lãi là chủ yếu, đã đóng cửa một số quán bar, số còn lại vẫn buôn bán bình thường.”

“Đưa một số thông tin cho phía cảnh sát nói bang Lang Đầu gây rối tập đoàn Đan thị để bọn họ diệt trừ bang Lang Đầu, tôi không muốn thấy bang Lang Đầu còn tồn tại ở thành phố này”.

Bất kể phải dùng phương pháp gì Đơn Triết Hạo cũng muốn hủy diệt bang Lang Đầu. Kẻ nào dám động đến bảo bối của anh thì nhất định phải chết.

“Dạ!” Y Thiếu Thiên nhận được lệnh của Đơn Triết Hạo không dám chậm trễ lập tức đi thực hiện.

Từ Tú Liên lúng túng chần trừ đứng nhìn khắp bệnh viện, vô cùng băn khoăn khó xử, không biết có nên đi vào hay không. Cuối cùng lùi bước nói: “Mộ Phi, ông mang những thứ đồ này vào thăm Tiểu Nhụy đi, tôi không vào làm gì cả.”

Đơn Mộ Phi đang cầm hoa tươi và một giỏ trái cây. Ông biết Từ Tú Liên đang bối rối, thực ra khi Giản Nhụy Ái thay Từ Tú Liên chịu nhát dao đó thì bà ấy đã hết căm ghét Giản Nhụy Ái rồi. Nếu không Từ Tú Liên sẽ không vì Giản Nhụy Ái mà cầu xin mấy kẻ cho vay nặng lãi như thế.

“Tú Liên, đừng lo lắng gì cả. Chúng ta cùng nhau đi vào, hãy tin tưởng Tiểu Nhụy rất muốn nhìn thấy bà.”

“Không cần, tôi đã gây ra quá nhiều tổn thương cho Tiểu Nhụy, tôi không còn mặt mũi nào để vào gặp nó”. Từ Tú Liên vẫn không dám đi vào. Nhớ lại những chuyện bà đã hãm hại Giản Nhụy Ái nhưng cô ấy không màng đến nguy hiểm cho bản thân sẵn sàng lặn xả bảo vệ bà. Một cô gái quá tốt bụng quá lương thiện như Giản Nhụy Ái càng khiến bà hối hận không có can đảm vào gặp cô.

“Tú Liên, chỉ cần bà thành tâm sửa đổi, về sau đối xử tốt với Tiểu Nhụy thì bọn họ nhất định sẽ bỏ qua chuyện cũ thôi”. Đơn Mộ Phi khích lệ Từ Tú Liên vẫn đang đắn đo suy nghĩ, rốt cuộc bà ấy cũng gật đầu một cái cùng đi vào bệnh viện.

Giản Nhụy Ái đang vui vẻ ăn táo do Đơn Triết Hạo đứt cho.

“Hạo, đừng để miệng to như thế, miệng em không có lớn như vậy, anh mau cắt nhỏ ra”.

“Biết rồi, em nói nhiều quá” Đơn Triết Hạo cố gắng nhẫn nhịn, nếu không bị thương khắp người thì Giản Nhụy Ái đã bị anh đè xuống dưới người mình để dạy dỗ một trận rồi.

Chẳng lẽ Giản Nhụy Ái không biết nếu cô gặp chuyện không may thì anh sẽ phải sống thế nào?

“Tiểu Nhụy đã khỏe hơn nhiều chưa?” Đơn Mộ Phi đi vào nói.

Đơn Triết Hạo nhận lấy đồ từ tay Đơn Mộ Phi, nhưng nét mặt lạnh lùng mặt không có chút thay đổi.

Giản Nhụy Ái lúng túng cười nói: “Cảm ơn chú đã đến thăm con”

“Thật ra chú không đến đây một mình, còn có một người cũng muốn đến thăm con”. Đơn Mộ Phi kéo Từ Tú Liên đang đứng ngoài cửa đi vào.

Đơn Triết Hạo có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh đã khôi phục vẻ bình thường, lạnh lùng ngồi trên ghế, muốn nhìn xem Từ Tú Liên lại muốn làm gì?

“Cám ơn dì đã đến thăm con, ngày đó dì có bị thương không?” Giản Nhụy Ái quan tâm hỏi thăm Từ Tú Liên. Ngày hôm đó Giản Nhụy Ái bị thương quá nặng, cũng không có biết Từ Tú Liên có bị thương không.

Từ Tú Liên nghe Giản Nhụy Ái quan tâm hỏi thăm mình, trong lòng cảm thấy xấu hổ không dứt, nước mắt ngân ngấn đi đến bên cạnh Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy, dì xin lỗi con, dì không phải là người, không đáng để con quan tâm.”

” Bốp, bốp. ’ Từ Tú Liên dùng sức tự đánh lên mặt. Cả gương mặt trắng nõn của Từ Tú Liên hằn rõ dấu tay tự đánh.

Đơn Mộ Phi không ngăn cản, đây là sự hối cải của Từ Tú Liên vì hành động sai trái của bà ấy nên để bà ấy tự đánh vài cái.

“Dì tự đánh mình làm cái gì? Dì mau dừng lại đi” Giản Nhụy Ái thấy cả hai cha con Đơn Triết Hạo đều không ngăn cản Từ Tú Liên nên cô vội vàng ngồi dậy nhưng lại thấy cả người đau đớn, “A!”

Ba người vội vàng lo lắng.

Đơn Triết Hạo đỡ Giản Nhụy Ái để cho cô nằm xuống “Tiểu Nhụy không được cử động, mạnh kéo đụng phải vết thương.”

“Hạo, anh nói dì đừng tự đánh vào mặt như thế. Chuyện này do em cam tâm tình nguyện, nên dì ấy không có lỗi gì cả.” Giản Nhụy Ái nắm tay Đơn Triết Hạo thúc giục. Thấy Đơn Triết Hạo vẫn thờ ơ ơ hờ, Giản Nhụy Ái nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Hạo, đừng giận đối với cha mẹ nữa. Đời người ngắn ngủi, được cha mẹ yêu thương là hạnh phúc nhất nên anh phải biết quý trọng. Coi như em cầu xin anh, hãy sống hoà thuận với cha mẹ được không? ”.

Giản Nhụy Ái chịu một nhát dao như vậy chính vì nghĩ đến Đơn Triết Hạo, cô muốn thay anh bảo vệ cha mẹ anh. Giữa cha mẹ và con cái cần hoà thuận thương yêu nhau chứ không nên có oán thù, cô cũng không muốn Đơn Triết Hạo là người con bất hiếu.

“Tiểu Nhụy, cảm ơn con đã tha thứ cho mẹ, cũng đừng ép Hạo nì, mẹ hiểu lúc còn trẻ mẹ đã quá ngu ngốc đã phạm phải quá nhiều tội, không dám cầu xin các con tha thứ, chỉ hy vọng các con khỏe mạnh, yêu thương nhau”. Từ Tú Liên xoay người rời đi, nước mắt như suối chảy ra.

Coi như Từ Tú Liên đang hối hận bởi những chuyện đã gây ra nhưng cũng không có cách nào quay đầu để làm lại.

Đơn Mộ Phi rưng rưng nhìn hai vợ chồng Đơn Triết Hạo, khom người 90 độ, “Chúng ta làm cha mẹ quá thất bại, không xứng làm cha mẹ của các con, về sau chúng ta sẽ không quấy rầy các con nữa. Hãy tự chăm sóc thật tốt bản thân và thay cha chăm sóc tốt cho bà nội.”

“Cha, mẹ!” Đơn Triết Hạo nghẹn ngào lên tiếng..

Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi mặt đầy nước mắt, ngạc nhiên quay người nhìn Đơn Triết Hạo. Cả hai đều ngỡ ngàng không thể tin được Đơn Triết Hạo lại gọi bọn họ là cha mẹ.

Cách xa nhau bao nhiêu năm, đối với Đơn Triết Hạo khái niệm về cha mẹ vô cùng xa lạ và mơ hồ nhưng hôm nay anh lại có thể cất tiếng gọi cha mẹ cũng không thấy quá khó khăn, hai mắt nhìn trừng trừng vô định để ngăn dòng nước mắt muốn tuôn ra vì xúc động. Từ nhỏ đến lớn Đơn Triết Hạo chỉ có bà nội là người thân nên lần đầu tiên có cảm giác gần bên cha mẹ khiến cho Đơn Triết Hạo có chút lúng túng chưa quen.

Từ Tú Liên khóc òa, run rẩy ôm lấy Đơn Triết Hạo “Hạo nhi, thật xin lỗi, mẹ thực sự xin lỗi con, những năm qua đã để cho con và bà nội chịu khổ.”

“Không đúng, mọi chuyện là do cha không đúng, để cho mọi người chịu khổ mới đúng.” Đơn Mộ Phi cũng vừa khóc vừa nhận lỗi về mình.

Đơn Triết Hạo đứng bất động, tâm trạng trống rỗng không xác định được cảm giác, sự xa cách lạnh lùng với cha mẹ và oán hận nhiều năm chôn giấu trong lòng cũng từ từ biến mất

Giản Nhụy Ái cũng xúc động nước mắt ngân ngấn nhưng ngoài miệng lại cười tươi. Đây là điều cô mong muốn nhất cho tình cảm gia đình Đơn Triết Hạo

Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi rất vui mừng khi rời bệnh viện bởi ông bà biết mình đã nhận được sự cảm thông tha thứ của con trai trước lỗi lầm đã qua.

Đơn Triết Hạo nắm tay Giản Nhụy Ái “Cám ơn Tiểu Nhụy để cho anh biết cảm giác có cha mẹ, em đã giúp mọi người gỡ bỏ mối bất hòa nhiều năm qua.”

Giản Nhụy Ái cũng chia sẻ và hiểu niềm vui của Đơn Triết Hạo, mỉm cười: “Hạo, không cần nói cảm ơn em, chúng ta là vợ chồng cần cùng nhau hiểu thuận với cha mẹ, đừng nói cảm ơn ở đây chứ”

Giản Nhụy Ái nhẹ nhàng nói ra tâm tư của mình. Đối với Giản Nhụy Ái thì vợ chồng phải cùng nhau thấu hiểu chia sẻ với nhau, người xưa đã nói phụ nữ là một chiếc xương sườn của đàn ông, nên vợ chồng là phải cùng nhau, không cần phân chia rõ ràng như thế.

“Anh hiểu, cô bé ngọc ả” Đơn Triết Hạo nắm chặt bàn tay Giản Nhụy Ái đầy cương chiêu.

214. Chương 214: Nhân Vật Ngụy Hiểm Nhất Xuất Hiện

Giản Nhụy Ái nhẹ nhàng nói ra tâm tư của mình. Đối với Giản Nhụy Ái thì vợ chồng phải cùng nhau thấu hiểu chia sẻ với nhau, người xưa đã nói phụ nữ là một chiếc xương sườn của đàn ông, nên vợ chồng là cùng nhau, không cần phân chia rõ ràng như thế.

“Anh hiểu, cô bé ngọc ả” Đơn Triết Hạo nắm chặt bàn tay Giản Nhụy Ái đầy cương chiêu.

Thời gian trôi qua khá nhanh, thân thể Giản Nhụy Ái đã khỏi hẳn. Sau khi xuất viện, cô và Đơn Triết Hạo đến đón vợ chồng Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi quay về nhà họ Đơn, cả gia đình vui vẻ hòa thuận.

Cả đại gia đình ngồi quây quần cùng ăn cơm. Đơn Triết Hạo cùng Giản Nhụy Ái và con trai Hạo Hạo ngồi một phía còn Từ Tú Liên ngồi cạnh Đơn Mộ Phi ở phía đối diện, bà nội ngồi ở giữa.

Bà nội nhìn cả nhà vui vẻ hòa thuận ăn cơm, khoé mắt rưng rưng, nghẹn ngào nói: “Không nghĩ đến, rốt cuộc cũng có ngày hôm nay được nhìn con cháu đầy đàn quây quần một chỗ cùng nhau ăn cơm, thật là quá tốt.”

Giản Nhụy Ái cầm khăn giấy đưa đến cho bà nội, rồi gấp vào bát bà nội món rau cải mà bà nội thích nhất “Bà nội đừng khóc, con cháu quây quần là chuyện vui nên cười mới đúng, sao bà lại khóc?”

“Đúng a! Cụ nội đừng khóc, để Hạo Hạo gấp thức ăn cho cụ.”

Nghe Giản Tử Hạo nói khiến bà nội vui mừng ” Hạo Hạo ngoan quá, con để cụ nội tự lấy đồ ăn là được rồi”.

“Hạo Hạo lớn lên sẽ chăm sóc và bảo vệ cụ nội.” Giản Tử Hạo hùng hồn đứng trên ghế tuyên bố..

Từ Tú Liên rưng rưng nhìn Giản Tử Hạo, thời gian thật qua thật nhanh, quay người lại bà đã có cháu nội “Hạo Hạo đúng là niềm tự hào của nhà họ Đơn. Cảm ơn Tiểu Nhụy đã dạy dỗ Hạo Hạo ngoan ngoãn như vậy, nếu như không phải do ta phá hư.”

“Tú Liên, đừng nhắc lại chuyện trước kia nữa.” Đơn Mộ Phi nhắc nhở Từ Tú Liên .

Giản Nhụy Ái gấp thức ăn vào bát của Từ Tú Liên “Đúng vậy mẹ, chuyện trước kia chúng ta đừng nhắc tới nữa. Cùng nhau chung sống hòa thuận vui vẻ mới là quan trọng nhất.”

“Ừm!” Từ Tú Liên rưng rưng gật đầu một cái, trong lòng cũng an ủi..

Mọi người lại tiếp tục vui vẻ ăn cơm. Tất cả mọi người đều cười nói vui vẻ, ngay cả Đơn Triết Hạo cũng không còn vẻ mặt lạnh lùng âm trầm.

Ăn xong cơm tối, Giản Tử Hạo hớn hở đẩy tự hào mang tranh vẽ ở trường học ra khoe với mọi người, đó là bức tranh vẽ mọi thành viên trong gia đình.

“Bà nội, đây là tranh cháu vẽ mọi người trong gia đình, cô giáo khen cháu vẽ rất đẹp, nhưng cháu thấy vẫn chưa được đẹp lắm. Sau này cháu muốn trở thành họa sĩ nổi tiếng”.

Từ Tú Liên cầm lấy tranh vẽ, bất ngờ khi thấy trong tranh Giản Tử Hạo vẽ cả bà và Đơn Mộ Phi khiến bà xúc động vô cùng “Hạo Hạo thật là ngoan.”

“Bà nội thấy Hạo Hạo vẽ không đẹp sao? Tại sao bà lại khóc ?” Giản Tử Hạo cầm khăn giấy đưa đến cho Từ Tú Liên .

“Không phải vậy, Hạo Hạo vẽ đẹp vô cùng, là bà nội bị bụi bay vào mắt rồi.” Từ Tú Liên hít mũi một cái.

Bà nội kéo tay Từ Tú Liên, thấy Từ Tú Liên đã thay đổi hoàn toàn “Được rồi, con đừng khóc nữa kẻo làm Hạo Hạo sợ.”

“Đúng vậy mẹ đừng để ý đến chuyện đã qua.” Giản Nhụy Ái bưng trà đưa đến Từ Tú Liên “Con mời mẹ uống trà !”

“Có thể tại mẹ đã già rồi, không quên được chuyện đã gây ra.” Từ Tú Liên xoa xoa mặt lau đi nước mắt rồi gượng gạo nói

“Con là người già, vậy mẹ đây tóc đã bạc trắng rồi thì phải tính là người gì hả ?” Bà nội cười nói.

Giản Tử Hạo nhìn bà nội và Từ Tú Liên cũng góp chuyện “Hai người đều không già, hơn nữa còn xinh đẹp trẻ hơn tuổi.”

Bản tính phụ nữ đều thích nghe người khác khen, tất cả mọi người đều cười ồ vui vẻ.

Bà nội ôm Giản Tử Hạo, quay về phía Giản Nhụy Ái đang ngồi bên cạnh nói: “Hạo hạo thật dẻo miệng nói ngọt, không biết là giống ai? Mọi người nhìn xem mặt Hạo lúc nào cũng lạnh, Tiểu Nhụy thì chẳng thấy khéo miệng thậm chí còn ngốc nghếch một chút, vậy mà làm sao lại sinh ra một đứa con biết ăn nói khéo miệng đến thế?”

“Cụ nội không thích nghe Hạo Hạo nói sao?” Giản Tử Hạo nước mắt lưng tròng nhìn bà nội.

“Thích chứ, cụ nội quá thích nghe con nói chứ.”

“Bà nội đừng nuông chiều Hạo Hạo.” Giản Nhụy Ái ôm lấy Giản Tử Hạo từ tay bà nội, dù sao Giản Tử Hạo cũng đã lớn cô sợ làm bà nội mệt.

“Mẹ đang ghen tỵ vì con được bà nội thương, cụ nội yêu phải không?” Giản Tử Hạo xem thường nói to khiến Giản Nhụy Ái á khẩu không trả lời được, không biết phản bác như thế nào. Tại sao cô lại sinh ra đứa con thông minh nghịch ngợm lại thích gây chuyện với cô như vậy ?

Đúng là đứa bé vừa khiến cho người khác vừa ghét lại vừa thích không thể giận nổi nó

Đơn Triết Hạo ngồi cạnh nói chuyện với Đơn Mộ Phi.

Đơn Mộ Phi nói: “Đúng là tre già măng mọc, con đã làm cho tập đoàn Đan thị phát triển lớn mạnh hơn rất nhiều”

“Không có gì?” Mặc dù Đơn Triết Hạo đã tiếp nhận vợ chồng Đơn Mộ Phi nhưng vẫn chưa thực thoải mái nói chuyện cùng họ, dừng một chút nói: “Nếu ở nhà không thoải mái cha có thể quay về tập đoàn để làm việc”

Nghe Đơn Triết Hạo nói vậy, Đơn Mộ Phi vô cùng cảm động, dù sao công ty là do ông sáng lập và phát triển, công ty giống như một đứa con của ông “Không cần. Cha cũng đã già rồi, rất nhiều chuyện đã không làm được.”

Hai người lâm vào trầm mặc, có lẽ đàn ông nói chuyện với nhau là như vậy, không cần quá nói nhiều cũng có thể biết đối phương đang nghĩ gì.

.....

Đơn Triết Hạo ngồi ở phòng làm việc, chuyên chú nhìn tài liệu báo cáo. Bởi vì đi chơi hơn nửa năm, công ty có quá nhiều chuyện phải xử lý, gần đây Đơn Triết Hạo phải tăng ca làm việc liên tục..

Y Thiếu Thiên nặng nề gõ cửa vào, định nói nhưng ấp úng không biết bắt đầu từ đâu..

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đơn Triết Hạo ngẩng đầu hỏi, có thể để cho Y Thiếu Thiên lúng túng như vậy thì nhất định đã xảy ra chuyện rất lớn..

“Vương Hạo đã vượt tù trốn ra, hiện tại không biết đi đâu.” Y Thiếu Thiên nuốt nước bọt nói.

Mọi người biết rõ nếu Vương Hạo trốn ra khỏi ngục giam thì chắc chắn sẽ đi tìm Đơn Triết Hạo báo thù, bởi vì chính Đơn Triết Hạo đã bắt hắn vào ngục giam

Đơn Triết Hạo dừng lại ngẩng đầu “Thế nào? Không tìm được hành tung của hắn à?”

Bình thường nếu biết Vương Hạo chạy ra khỏi ngục giam, Y Thiếu Thiên cũng sẽ truy tìm bắt được người rồi mới tới nói với Đơn Triết Hạo. Nhưng lần này lại chạy đến báo cáo không thấy người tất nhiên là đã tìm không thấy..

“Đúng, chúng tôi đã tìm khắp mọi nơi rồi. Người này rất gian trá không dùng điện thoại di động nên cũng không cách nào dùng GPS tìm được hắn. Hắn đều sử dụng điện thoại công cộng hoặc máy gọi tự động sau đó sẽ phá hủy luôn. Chúng tôi căn bản là không có cách nào tìm được hắn, khi tìm được tín hiệu của hắn và chạy đến thì hắn cũng đã không có ở đây chỗ đó nữa”. Y Thiếu Thiên đã vận dụng tất cả mọi biện pháp tìm kiếm nhưng không hề thu được kết quả..

Phía cảnh sát cũng tích cực truy tìm nhưng một chút tăm hơi cũng không có.

Hiện tại Y Thiếu Thiên chỉ còn biết báo cáo sự tình cho Đơn Triết Hạo xem anh có cách xử lý khác không.

Đơn Triết Hạo nhíu chặt lông mày “Đã điều tra các mối liên quan đến Vương Hạo chưa.”

“Đã điều tra rồi. Không ngờ đến trước kia hắn còn là thành viên của tổ chức Dong Binh Đoàn, những người thuộc tổ chức đó có kỹ năng chạy trốn; có thể đó là nguyên nhân chúng ta không cách nào tìm được hành tung của hắn.” Y Thiếu Thiên lấy ra tư liệu. đã điều tra cẩn thận nhất đưa cho Đơn Triết Hạo

Đơn Triết Hạo cầm lấy tài liệu, tay không tự giác nắm chặt thành nắm đấm “Phải thêm vệ sĩ đến Đan gia, bảo vệ bọn họ toàn bộ 24 giờ, đặc biệt chú ý bảo vệ Tiểu Nhụy, nếu Vương Hạo muốn báo thù thì sẽ rất nhanh động thủ.”

“Đúng vậy.” Y Thiếu Thiên cung kính nói.

215. Chương 215: Nhóm Máu Khác Nhau

Giản Nhụy Ái ngồi xe muốn đi đón Giản Tử Hạo tan lớp, mỉm cười rực rỡ nhìn nhà cao tầng ven đường, nếu có người nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang mỉm cười phía bên trong xe cũng sẽ không thể tự kìm chế mà mỉm cười.

Tâm tình Giản Nhụy Ái đang vô cùng thoải mái lại thấy thời tiết mát mẻ nên muốn mang Giản Tử Hạo đến thăm Trác Đan Tinh và anh Quyền Hàn.

Xe từ từ lái về phía đối diện cổng trường học, quay cửa kính xe xuống, nhìn thấy Giản Tử Hạo đang chạy đến: “Mẹ.”

“Hạo Hạo, đứng im bên đó đợi, mẹ sẽ sang đón con.”

Nhưng. Lúc Giản Nhụy Ái vừa bước xuống xe lại xảy ra chuyện.

‘ Két..... ’ một tiếng, máu đầy đường cái, người đi đường kinh sợ. Thời gian như dừng lại, sự vật giống như cũng dừng lại, mây đen bao phủ ở trên bầu trời.

Kể lái xe gây tai nạn thoáng chốc đã chạy thoát, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Giản Nhụy Ái tấm tối mặt mũi, muốn cất tiếng gọi nhưng cổ họng giống như bị hóc xương cá, không phát ra được tiếng nào, nước mắt đầy mặt. Cả người mất hết sức lực lập tức té xỉu.

Khi Giản Nhụy Ái giãy giụa mở mắt đã thấy không phải đang ở lối đi bộ, mà đang ở trong gian phòng màu trắng đầy mùi thuốc.

Giản Nhụy Ái vùng dậy, hoảng hốt tìm kiếm “Hạo hạo.” Trong lòng Giản Nhụy Ái vô cùng khủng hoảng, có cảm giác Hạo Hạo đã xảy ra chuyện nên không ở bên cạnh mình.

“Phu nhân đã tỉnh lại rồi.” Tài xế lo lắng nói.

“Hạo Hạo đâu?” Giản Nhụy Ái giống như đang mất hồn hoảng hốt túm được cánh tay tài xế, điên cuồng kêu.

Giản Nhụy Ái không cách nào giữ được bình tĩnh khi nhìn thấy Giản Tử Hạo bị xe đụng phải mà mình không hề năng lực đi cứu chỉ có thể trở mắt nhìn Hạo Hạo ngã nằm trong vũng máu trên đường. Loại đau đớn này giống như có cỗ xe đang nghiền nát trái tim cô

Tài xế đỡ Giản Nhụy Ái, lo lắng nói: “Tiểu thiếu gia, đang được cấp cứu”

Giản Nhụy Ái giãy giụa muốn xuống giường, muốn đi tìm Giản Tử Hạo, nó còn nhỏ tuổi như vậy, một mình nằm ở phòng phẫu thuật nhất định khiến nó rất sợ.

“Xin tiểu phu nhân bình tĩnh lại, tiểu thiếu gia sẽ bình an thôi” Tài xế cố gắng an ủi Giản Nhụy Ái, nhìn cô hoảng hốt, đau lòng cũng khiến người khác không đành lòng.

Mặc kệ người khác ngăn cản Giản Nhụy Ái vẫn liều mạng chạy đi tìm phòng phẫu thuật. Trên hành lang mọi người kỳ quái nhìn Giản Nhụy Ái, giống như nhìn kẻ điên.

Giản Nhụy Ái chạy tới phòng phẫu thuật thấy cửa phòng vẫn đang đóng chặt, cô cứ liều mạng gõ cửa liên tục, tâm trạng cực kỳ đau lòng.

Trước kia khi cha mẹ cô bị tai nạn cả người đầy máu cũng được đưa đến phòng phẫu thuật nhưng cuối cùng vẫn không cứu được.

Giản Nhụy Ái không thể để Giản Tử Hạo giống như cha mẹ mình, cô không thể mất đi Giản Tử Hạo, nếu không cô sẽ điên mất. “Hạo hạo, con ra đây đi đừng hù dọa mẹ, cầu xin con nhanh ra đi.”

Giản Nhụy Ái hoảng sợ giống như ngày tận thế đang đến gần, cô gào khóc đến khàn cả giọng nhưng cũng không có ai có thể giúp cô mang Hạo Hạo ra cho cô.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Giản Nhụy Ái thấy vậy muốn đi vào nhưng lại bị người khác giữ chặt không cho vào “Các người buông tôi ra, buông tôi ra, tôi không cho phép các người bắt con của tôi đi, đó là con trai của tôi, ai cũng không được giành đi khỏi tôi”.

Giản Nhụy Ái đau lòng gào khóc giống như đang giành giật với Tử Thần. Cô vô cùng lo lắng hoảng loạn sợ Giản Tử Hạo không qua khỏi.

“Tiểu thư bình tĩnh một chút, chúng tôi đang tích cực cấp cứu bệnh nhân. Nếu như còn có người gây náo loạn sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả cấp cứu của bác sĩ”.

Tài xế đỡ Giản Nhụy Ái, “Thiếu phu nhân đừng quá kích động như vậy, tiểu thiếu gia sẽ không có chuyện gì, để tôi đỡ cô về phòng nghỉ ngơi một chút”

“Không được, tôi không thể để cho Hạo Hạo nằm ở bên trong, bọn họ sẽ mang Hạo Hạo đi mất, tôi không thể rời đi” Giản Nhụy Ái khóc lớn.

Tài xế cũng đau lòng, nước mắt đầy mặt “Thiếu phu nhân hãy kiên cường lên, tiểu thiếu gia sẽ không có chuyện gì, bác sĩ sẽ cứu cậu ấy tỉnh lại, chúng ta đi qua bên kia chờ tin tức được không?”

Giản Nhụy Ái vô lực gật đầu để mặc cho tài xế đỡ đến ghế dựa ngồi xuống, sắc mặt nhợt nhạt, cảm giác sợ hãi từng giây từng phút càng tăng lên.

“Hạo.” Giản Nhụy Ái cầm điện thoại di động lên khóc lớn.

Đơn Triết Hạo nghe được Giản Nhụy Ái khóc, cả trái tim nhảy lên, tay cầm điện thoại di động run rẩy, hỏi “Em đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì?”

Giản Nhụy Ái nghẹn ngào nói: “Anh nhanh đến đây đi, Hạo Hạo đã xảy ra chuyện.”

Đơn Triết Hạo cả người cứng ngắc, cau mày, không biết bao lâu mới tìm được giọng nói của mình: “Đừng sợ, anh lập tức sẽ đến đó ngay”. Nói xong, cúp điện thoại, lập tức đến phòng làm việc của Y Thiếu Thiên dặn dò nói: “Cậu điều tra xem chiếc xe gây tai nạn trên đường xx có gì khác thường không”

Y Thiếu Thiên không hiểu nhưng vẫn đứng lên gật đầu đi điều tra.

Thời điểm Đơn Triết Hạo chạy tới bệnh viện, nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang ôm vai run rẩy ngồi trên ghế, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng hoảng sợ.

“Tiểu Nhụy!” Đơn Triết Hạo đau lòng ôm lấy Giản Nhụy Ái.

“Hạo.” Giản Nhụy Ái cảm nhận được cái ôm quen thuộc của Đơn Triết Hạo, vòng tay ôm lấy Đơn Triết Hạo, không kìm nén được khóc lớn “Hạo, làm thế nào? Làm thế nào bây giờ? Hạo Hạo đã bị xe đâm ngã, liệu con có giống cha mẹ em sẽ không tỉnh lại nữa không?”

Nước mắt không kìm nén nổi chảy ra như suối nện vào lòng Đơn Triết Hạo. Bàn tay to lớn lau nước mắt giúp Giản Nhụy Ái, đem Giản Nhụy Ái ôm vào trong ngực, “Đừng khóc, Hạo Hạo sẽ không việc gì đâu, nó là đứa bé kiên cường, nhất định sẽ vượt qua kiếp nạn này”.

“Thật vậy sao?” Giản Nhụy Ái vẫn băn khoăn liệu có thể tin tưởng lời nói của mọi người sao?

“Thật.” Đơn Triết Hạo kiên định nói: “Anh nhất định sẽ tìm cách, sẽ không để Hạo Hạo xảy ra chuyện.”

Đơn Triết Hạo vừa dứt lời thì có ba bốn bác sĩ chạy đến, “Đơn tiên sinh.”

“Đừng nhiều lời nữa, nhanh vào giúp một tay, tôi muốn đứa bé được cứu sống” Đơn Triết Hạo ra lệnh.

“Dạ dạ.” tất cả các bác sĩ không dám chậm trễ, vội vàng đi vào phòng cấp cứu.

Đây là mấy bác sĩ do Đơn Triết Hạo gọi trước khi đến bệnh viện. Họ đều là các chuyên gia đầu ngành, nổi tiếng thế giới. Để họ cấp cứu thì tỷ lệ cứu chữa cho Giản Tử Hạo nhiều hơn sẽ sớm bình phục hơn.

Đơn Mộ Phi cũng mang theo bà nội và Từ Tú Liên chạy đến, vừa nhìn thấy Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái, bà nội đã khóc hỏi “Chết của tôi đâu?”

“Bà nội, Hạo Hạo vẫn còn đang ở trong phòng phẫu thuật cấp cứu.”

Từ Tú Liên vội đỡ bà nội sợ bà nội bị ngã, bà nội vừa khóc vừa hỏi: “Tại sao có thể như vậy? Chết của bà thật đáng thương. Ai mà ác thế, đến đứa bé cũng đụng phải, quá là không có lương tâm.”

“Mẹ đừng khóc nhiều kéo mệt, Hạo Hạo nhất định sẽ bình an vô sự.” Từ Tú Liên vỗ lưng bà nội an ủi.

Bà nội xoa xoa nước mắt, “Đúng, Hạo Hạo nhà chúng ta biết điều lại hiểu chuyện thì nhất định sẽ kiên cường vượt qua”

Cửa phòng phẫu thuật lại một lần nữa bị mở ra, bác sĩ bên trong bước ra “Đơn tiên sinh, bệnh nhân mất máu quá nhiều cần phải truyền máu, mọi người trong nhà bàn bạc xem xem ai sẽ là người truyền máu.”

“Tôi.”

“Tôi.”

.

“Không cần nhiều người như thế, chỉ cần một người là được rồi.”

“Để con đi!” Đơn Triết Hạo đứng lên nói ra quyết định. Xoay người nhìn Giản Nhụy Ái, “Em đừng lo, hãy tin tưởng anh nhất định cứu được Hạo Hạo”

“Vâng!” Giản Nhụy Ái rưng rưng gật đầu nhìn theo bóng dáng Đơn Triết Hạo đi vào phòng xét nghiệm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tất cả mọi người yên lặng chờ kết quả xét nghiệm.

Bác sĩ đi đến hồ nghi nhìn mọi người ấp úng “Đơn tiên sinh, và bệnh nhân không cùng nhóm máu”

216. Chương 216: Máu Rh Âm Tính

“Không cùng nhóm máu?” Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, túm lấy cổ áo bác sĩ quát: “Đó là con tôi, tại sao lại không cùng nhóm máu?”

Giản Nhụy Ái không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm bác sĩ, không thể tin được lời vừa nghe được, sắc mặt tái nhợt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bác sĩ cũng kinh hoàng vội giải thích: “Chúng tôi đã xét nghiệm cẩn thận và phát hiện nhóm máu của Đơn tiên sinh và bệnh nhân hoàn toàn không phù hợp, Đơn tiên sinh là nhóm máu O mà bệnh nhân lại là nhóm Rh âm tính!”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái không thể tin được, “Tôi cũng có máu nhóm O, làm sao có thể như thế. Bác sĩ hãy kiểm tra xem có nhầm lẫn chỗ nào không”

Tất cả mọi người cũng ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nếu cả hai người đều có nhóm máu O thì không thể nào sinh ra con thuộc nhóm rh âm tính được. Nếu vậy nói Giản Tử Hạo không phải là con của Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo thì con của bọn họ đi nơi nào?

Không thể nào, Giản Nhụy Ái không dám nghĩ tiếp, cảm giác hô hấp càng lúc càng nặng nề. Đơn Triết Hạo âm trầm mặt, rút súng chỉ vào đầu bác sĩ “Ông nói lại lần nữa xem có đúng Hạo Hạo có máu nhóm rh âm tính không?”

Bác sĩ bị dọa sợ chân run cầm cập, vội vàng gật đầu một cái, “Đúng vậy, nhóm máu rh âm tính là nhóm vô cùng hiếm gặp. Đa số mọi người biết máu có bốn nhóm gồm các nhóm A, B, O, AB. Đó là phân loại theo hệ thống ABO. Nhưng thật ra thì không chỉ có bốn loại theo hệ ABO đó mà còn có hệ thống Rh gồm Rh dương tính hoặc Rh âm tính.”

“Bác sĩ, các người đã kiểm tra kỹ chưa, lời như thế là không thể nói lung tung, sẽ hại chết người.” Đơn Mộ Phi cũng vô cùng kinh ngạc.

“Trước mắt cứu người quan trọng hơn.” Đơn Triết Hạo thu hồi súng lục, mặc kệ như thế nào cũng phải cứu được đứa bé những chuyện khác chỉ có thể từ từ nói sau.

Bác sĩ thở dài, “Đan tiên sinh, nhóm máu Rh âm tính là máu rất hiếm, kho máu của bệnh viện không có, nếu như điều động từ các bệnh viện khác có thể cần phải thời gian, hơn nữa loại máu này là máu hiếm nên có thể các bệnh viện khác cũng không thể có.”

Thân thể Giản Nhụy Ái lập tức mềm nhũn, vô lực dựa vào người Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo quát: “Vậy các người mau nghĩ biện pháp!”

Bác sĩ gật đầu hoảng hốt “Chúng tôi sẽ kịch liệt đi tìm, mọi người yên tâm”. Sau đó vội chạy đi.

Gian phòng yên tĩnh nếu như có một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

“Hạo! Tại sao có thể như vậy? Hạo Hạo không phải là con chúng ta vậy con chúng ta đang ở nơi nào?” Giản Nhụy Ái nước mắt đầy mặt vô cùng hoang mang hỏi Đơn Triết Hạo. Cô biết xét nghiệm ADN là chính xác không lừa được người.

Từ Tú Liên cũng đau lòng “Tiểu Nhụy, trước không cần lo nhiều như vậy, chữa khỏi cho Hạo Hạo mới chính là mấu chốt, dù sao Hạo Hạo cũng là con của hai người nhiều năm như vậy.”

Bà nội đứng ra mà nói: “Đúng a! Mặc kệ như thế nào Hạo Hạo vẫn là cháu của chúng ta. Khi Hạo Hạo tỉnh lại không thể để cho nó biết chuyện này.”

“Đúng rồi anh nhanh đi tìm máu để cứu Hạo Hạo, nhanh lên một chút.” Giản Nhụy Ái vẫn khóc.

Đơn Triết Hạo kiên định gật đầu đồng ý, mặc kệ bỏ ra giá gì sẽ nhất định tìm cách cứu chữa cho Hạo Hạo.

Tiền bạc nhiều sẽ phát huy tác dụng trọng yếu ở thời khắc mấu chốt. Khi tin tức truyền đi tập đoàn Đan thị treo giải thưởng mười triệu để tìm kiếm loại máu đặc biệt, không tới 10 phút sau đã có rất nhiều người tìm đến xin làm xét nghiệm máu, rốt cuộc cũng tìm được người có nhóm máu phù hợp với Giản Tử Hạo.

Bác sĩ có được máu Rh âm tính đã đem Giản Tử Hạo từ cũi chết cứu về. Hiện tại không có chuyện nguy hiểm nữa chỉ phải chờ đợi Hạo Hạo tỉnh lại.

Trong phòng nghỉ ngơi sang trọng, mọi người im lặng không nói chuyện, sắc mặt đăm chìm suy tính chờ đợi Giản Tử Hạo tỉnh lại.

Thời gian từng giây từng phút nặng nề trôi qua Từ Tú Liên nắm tay Giản Nhụy Ái, “Tiểu Nhụy, đừng quá lo lắng, Hạo Hạo là một đứa bé ngoan, nhất định sẽ bình an vô sự.”

“Cám ơn mẹ!” Giản Nhụy Ái ngược mắt nhìn Từ Tú Liên cười cười, lòng Giản Nhụy Ái thật sự rất loạn, con của mình đột nhiên lại bị người ta nói không phải là con đẻ, vậy con ruột của cô đang ở nơi nào?

Trong lòng mọi người đều có rất nhiều thắc mắc băn khoăn nhưng đều cố gắng làm như chưa có chuyện gì. Giản Nhụy Ái vừa lo lắng cho an nguy của Hạo Hạo vừa muốn tìm hiểu chuyện đã xảy ra mà không biết bắt đầu từ đâu.

Bổng cửa bị đẩy ra rồi một y tá đi vào thông báo “Đan tiên sinh, bệnh nhân đã tỉnh, mọi người có thể vào thăm nhưng không nên quá lâu, bệnh nhân cần nhiều thời gian để nghỉ ngơi.” Y tá tỉ mỉ nói.

Đơn Triết Hạo nghe Giản Tử Hạo tỉnh lại liền nhanh chóng đi ra khỏi cửa, chạy thẳng tới phòng bệnh của Giản Tử Hạo. Mọi người cũng vội vàng đi theo.

Ánh mặt trời dịu dàng chiếu trên giường bệnh, Giản Tử Hạo nằm trên giường băng gạc băng kín đầu, sắc mặt tái nhợt, vừa nhìn thấy thấy mọi người lập tức òa khóc “Mẹ.”

“Hạo Hạo” Giản Nhụy Ái đau lòng vội vàng tiến lên ôm lấy Giản Tử Hạo, lau sạch nước mắt cho cậu bé.

“Hạo Hạo nói cho cụ biết con có khó chịu chỗ nào không?” Bà nội lo lắng hỏi, nhìn cả người Giản Tử Hạo nhiều vết thương cang đau lòng không chịu được oán trách không biết người nào lại độc ác như vậy, đến một đứa bé cũng không bỏ qua cho.

“Cụ nội, con thật là đau!” Giản Tử Hạo ngoan ngoãn kêu, nước mắt rơi ra, một đứa bé trên người bị nhiều vết thương như vậy nhất định sẽ khóc, “Mẹ, con sẽ không chết chứ”

“Đứa ngốc. Sẽ không sao đâu, mẹ sẽ không để cho con gặp chuyện không may.” Giản Nhụy Ái đau lòng nhìn Giản Tử Hạo. Từ nhỏ Giản Nhụy Ái đã chăm sóc bảo vệ Hạo Hạo vô cùng cẩn thận, cũng không để cho con bị một vết trầy xước nào mà hiện tại Hạo Hạo có thể dũng cảm chịu đựng các vết thương như thế khiến cô thật vui mừng.

“Làm sao mẹ lại khóc? Có phải tại Hạo Hạo khóc nên mới chọc giận làm mẹ khóc. Hạo Hạo không khóc nữa nên mẹ cũng đừng khóc.” Giản Tử Hạo muốn đi lau nước mắt trên mặt, lại phát hiện tay mình đang ghim dây truyền dịch.

“Hạo Hạo đừng lộn xộn, mẹ khóc không phải là bởi vì nguyên nhân này.” Giản Nhụy Ái dừng một chút, ôm thật chặt Giản Tử Hạo, “Mẹ khóc, là bởi vì Hạo Hạo đã tỉnh lại, Hạo Hạo không bỏ mẹ lại một mình”. Giản Nhụy Ái cố gắng lau nước mắt, mặc kệ nói thế nào cô cũng muốn làm gương tốt cho con.

“Mẹ đừng lo, Hạo Hạo là con trai trong nhà, làm sao có thể không cần mẹ chứ?” Hạo Hạo nín khóc, tươi cười. Trẻ con tâm tình thay đổi thật nhanh, nói khóc liền khóc nói đùa liền cười ngay được.

Lời của Hạo Hạo làm cho mọi người lớn trong phòng rất chua xót, nhưng mọi người lựa chọn né tránh, không nói cho Giản Tử Hạo biết thân thể thật của cậu bé. Có lẽ chờ Hạo Hạo lớn lên rồi nói cho biết cũng không muộn .

“Hạo Hạo thật là ngoan! Vừa dũng cảm vừa biết thương mẹ.” Đơn Triết Hạo đứng bên cạnh Giản Tử Hạo, cúi người nhìn Giản Tử Hạo động viên cậu bé..

“Có thật không? Con rất ngoan sao?” Giản Tử Hạo vô tội nhìn Đơn Triết Hạo muốn được xác định đáp án.

“Đúng, Hạo Hạo là bé ngoan, chờ con khỏi bệnh ba sẽ dẫn con đi Disneyland chơi, có được không?” Đơn Triết Hạo khẳng định với con.

Lời này khiến Giản Tử Hạo vô cùng hưng phấn, ánh mắt vui vẻ nói: “Có thật không ba? Ba không thể gạt con, nếu không con sẽ tức giận không chơi với ba nữa.”

“Sẽ không lừa gạt con đâu, nếu không chúng ta cùng ngoắc tay nha?” Đơn Triết Hạo hỏi.

Giản Tử Hạo ánh mắt sáng rực vui vẻ, gật đầu một cái, “Tốt! Ngoéo tay ngoéo tay, ai gạt người sẽ là chó nhỏ”

“Hạo Hạo ngoan” Đơn Triết Hạo đau lòng ôm lấy cậu bé vào trong lòng, “Đợi thân thể Hạo Hạo bình phục ba sẽ dẫn con và mẹ đi du lịch vòng quanh thế giới.”

Ở Đơn Triết Hạo dụ dụ dỗ, Giản Tử Hạo ngủ thiếp đi.

217. Chương 217: Tin Tức Kinh Thiên Động Địa.

Mấy ngày trôi qua, tất cả mọi người thay phiên nhau chăm sóc Hạo Hạo. Giản Nhụy Ái chăm sóc Giản Tử Hạo rất nhiều ngày. Tối hôm nay Đơn Mộ Phi kiên quyết bắt Giản Nhụy Ái phải về nhà nghỉ ngơi mặc cho Giản Nhụy Ái không muốn để người cao tuổi thức đêm, nhưng mà Đơn Mộ Phi một mực kiên trì, nên Giản Nhụy Ái phải bắt buộc đi trở về.

“Thiếu phu nhân đã trở về rồi, cô có muốn uống chút canh để bồi bổ thân thể không?” Di Ngọc hỏi khi nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của Giản Nhụy Ái. Ở bệnh viện chăm sóc Giản Tử Hạo, nên Giản Nhụy Ái không quan tâm đến việc ăn uống thất thường của bản thân .

Giản Nhụy Ái cười nói: “Không cần đâu, tôi chỉ muốn đi lên tắm rửa một chút thôi. À di Ngọc thấy Hạo về chưa?”

“Cậu chủ vừa trở về không lâu, xong lại vào luôn phòng làm việc”. Dì Ngọc đáp lời.

“Vâng, cảm ơn dì Ngọc!” Giản Nhụy Ái cười cười với dì Ngọc, xoay người lên lầu, mấy ngày vội vàng đi bệnh viện chăm sóc Giản Tử Hạo cũng không có thời gian lo lắng cho Đơn Triết Hạo. Vừa đi tới thư phòng, nghe được cuộc nói chuyện trong thư phòng khiến cho Giản Nhụy Ái vô cùng kinh hãi.

“Chuyện Vương Hạo đã điều tra đến đâu rồi?” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo hỏi

Y Thiếu Thiên cầm túi xách trong tay đưa cho Đơn Triết Hạo, nghiêm túc nói qua: “Đây là túi xách của Hạo Hạo, ở trong đó tìm được tờ giấy Vương Hạo để lại. Trên đó viết chuyện xảy ra với Hạo Hạo chỉ là bắt đầu, tiếp sau sẽ có nhiều chuyện lớn hơn nữa. Thêm vào nữa hần muốn chơi đùa với anh nhưng trò chơi do hần quyết định.”

Đơn Triết Hạo trên mặt âm trầm lạnh lẽo, cầm túi xách trong tay, hung hăng đấm mạnh xuống bàn, trong suy nghĩ của Đơn Triết Hạo không ai dám uy hiếp anh mà hiện tại Vương Hạo lại ngông cuồng uy hiếp được anh, trong lòng Đơn Triết Hạo có chút hốt hoảng.

Dù sao nếu một thân một mình thì Đơn Triết Hạo không cần lo sợ nhưng hiện tại mọi người trong gia đình đều có nguy hiểm rình rập nên nhất định phải bảo vệ tốt cho người nhà của mình.

Giản Nhụy Ái đứng ở cửa nghe bọn họ thảo luận, sắc mặt tái mét không có nghĩ đến chuyện xảy ra với Hạo Hạo không phải tai nạn giao thông mà là có người cố ý mưu hại. Giản Nhụy Ái hoảng hoảng hốt hốt, thân thể run lẩy bẩy, người đàn ông tên Vương Hạo này không phải đang bị giam trong tù, tại sao lại xuất hiện ở bên ngoài. Nhớ tới tội ác kinh khủng của hần trong dạ dày cô đã cuộn trào như gặp phải đồ ăn thiu thối.

Giản Nhụy Ái đang mệt mỏi vì thiếu ngủ, lại nghe được tin tức vô cùng kinh thiên động địa tinh thần không chịu nổi, trước mắt tối sầm, nặng nề ngã lộn ra bất tỉnh trên mặt đất.

‘ Rầm ’ một tiếng, Đơn Triết Hạo quay đầu lại nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngã xuống liền vội vàng chạy tới ôm lấy Giản Nhụy Ái, “Tiểu Nhụy, làm sao vậy? Nhanh tỉnh lại”

Y Thiếu Thiên quan sát Giản Nhụy Ái, biết Đơn Triết Hạo bị tình yêu che mờ mắt, nếu không theo kinh nghiệm có thể nhìn ra Giản Nhụy Ái chỉ bị té xỉu, không chuyện lớn gì, thế nhưng Đơn Triết Hạo lại không nhận ra những chuyện này, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Y Thiếu Thiên nhắc nhở : “Tổng giám đốc Đơn hãy ấn vào nhân trung của Giản tiểu thư ”

Đơn Triết Hạo lấy lại bình tĩnh vội làm theo lời Y Thiếu Thiên, rốt cuộc Giản Nhụy Ái có phản ứng, khẽ mở mắt, nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang ôm mình cũng vội vàng vòng tay níu lấy cổ Đơn Triết Hạo.

Y Thiếu Thiên nhìn hai người bọn họ, thức thời tránh ra ngoài.

“Hạo Hạo bị Vương Hạo làm hại phải không? Hần muốn trả thù em mới cho xe gây tai nạn cho Hạo Hạo phải không? Cho nên là em đã hại Hạo Hạo!” Giản Nhụy Ái hốt mắt tràn ngập nước mắt rồi, không nhận được rơi đầy mặt.

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Giản Nhụy Ái, những giọt nước của cô làm Đơn Triết Hạo vô cùng đau lòng, thở dài một hơi, không muốn thấy Giản Nhụy Ái luôn nhận lỗi về mình, rõ ràng đó không phải là lỗi của Giản Nhụy Ái..

Giản Nhụy Ái quá thiện lương, là người khiến Đơn Triết Hạo dễ dàng bị mất bình tĩnh, “Tiểu Nhụy, mọi chuyện không phải là lỗi của em. Em cứ yên tâm anh sẽ tìm ra Vương Hạo để hần chịu trách nhiệm cho những chuyện hần đã gây ra”

“Hạo.” Giản Nhụy Ái ngẩng đầu đưa mắt nhìn Đơn Triết Hạo, mới mở miệng nói: “Anh phải tự bảo vệ tốt cho bản thân, không cần đối đầu với Vương Hạo, em sợ.”

Đơn Triết Hạo che miệng Giản Nhụy Ái cốc nhẹ lên đầu Giản Nhụy Ái “Em thấy anh là loại người dễ dàng bị đánh bại sao?”

“Không giống!” Giản Nhụy Ái rúc vào lồng ngực cường tráng của Đơn Triết Hạo, chỉ có nơi này mới để cho Giản Nhụy Ái có cảm giác an toàn, không bị hốt hoảng lo lắng.

Giản Nhụy Ái luôn cầu nguyện người thân không xảy ra chuyện gì nếu không cô thật khó mà chịu đựng nổi.

Đơn Triết Hạo mỉm cười ấm áp, xiết chặt vòng tay khiến Giản Nhụy Ái càng dựa sát vào mình, dịu dàng vuốt ve mái tóc Giản Nhụy Ái, trông giống như đang ôm một bảo vật quý nhất. Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác được có người thương yêu che chở.

“Tiểu Nhụy, từ hôm nay anh sẽ phải vệ sĩ bảo vệ em suốt 24h nhé”. Đơn Triết Hạo làm thế vì lo lắng bởi anh không nắm được hành tung của Vương Hạo, lo lắng Vương Hạo sẽ đối phó gây chuyện cho Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nghi ngờ nhìn Đơn Triết Hạo “Tại sao?” Giản Nhụy Ái không thích lúc nào cũng luôn có người đi theo.

“Anh sợ Vương Hạo sẽ ra tay với em, hẳn tuyệt đối sẽ không lưu tình nhẹ tay đâu.” Đơn Triết Hạo kiên định với suy nghĩ về Vương Hạo.

Đơn Triết Hạo rất đau lòng vì không bảo vệ tốt Giản Tử Hạo để cho Giản Tử Hạo bị thương nên anh sẽ bảo vệ nghiêm ngặt không thể để Giản Nhụy Ái có chuyện xảy ra, nếu không Đơn Triết Hạo sợ rằng mình sẽ bị điên.

“Nhưng. . . . Em chỉ đến bệnh viện chăm sóc Hạo Hạo thôi mà!” Giản Nhụy Ái nghĩ bệnh viện là chỗ rất an toàn, có nhiều người nên Vương Hạo sẽ không dám xuất hiện.

“Tiểu Nhụy không thể ngoan ngoãn nghe anh một lần sao, chẳng lẽ em muốn để anh lo lắng, muốn Hạo Hạo đang phải đối mặt sống chết mà thêm sợ hãi lo lắng vì em nữa” Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái không quan tâm bản thân mình, nhưng lại rất quan tâm người khác, nhìn ánh mắt dao động của Giản Nhụy Ái càng thêm dầu thêm mỡ nói: “Được thôi em thật không quan tâm đến mọi người trong nhà sao?”

“Được rồi! Em đồng ý với anh, anh đừng giống mấy người đàn bà thích một khóc hai dọa ba thất cổ chứ” Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo tràn đầy cảm động.

Nhìn Đơn Triết Hạo đẹp trai tài giỏi lại thận trọng quan tâm bảo vệ, chăm sóc mình, mặc kệ xảy ra chuyện gì chỉ cần Đơn Triết Hạo ở bên cạnh nếu trời sập xuống thì Giản Nhụy Ái cũng sẽ không sợ.

“Tiểu Nhụy, thân thể Hạo Hạo có tốt hơn nhiều chưa?” Mấy ngày nay Đơn Triết Hạo mãi lo chuyện truy tìm Vương Hạo cũng không có thời gian đi thăm Giản Tử Hạo nên không biết thân thể Hạo Hạo như thế nào?

“Đã tốt hơn rất nhiều, bây giờ có thể chạy loạn khắp bệnh viện rồi”. Thời điểm Giản Nhụy Ái nói về Giản Tử Hạo mặt mày vui vẻ, nhìn thấy Giản Tử Hạo phục hồi từng ngày cũng giảm bớt áy náy.

Đơn Triết Hạo hiểu rõ tâm tư của Giản Nhụy Ái nên không biết có nên nói cho cô biết toàn bộ sự tình không dù sao hôm nay Giản Nhụy Ái đã chịu đủ kích thích, nếu như nói cho Giản Nhụy Ái lại sợ cô không chịu đựng nổi mà té xỉu lần nữa..

Giản Nhụy Ái ngược mắt, nụ cười như hoa sen mới nở, ngón tay nhỏ bé vuốt ve gương mặt tuấn tú của Đơn Triết Hạo nói: “Tại sao anh cứ nhăn mày thế? Chẳng lẽ anh không muốn Hạo Hạo mau bình phục hả”.

“Tiểu Nhụy. . . .” Đơn Triết Hạo kiên nhẫn nhìn Giản Nhụy Ái, bàn tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Giản Nhụy Ái “Mặc kệ Hạo Hạo không phải con ruột của chúng ta nhưng từ lâu nay chúng ta vẫn yêu thương nó như ruột thịt coi nó như con của chúng ta, em đừng suy nghĩ nhiều đến con ruột của chúng ta mà đau lòng nữa”.

218. Chương 218: Tin Tức Của Con Ruột

“Tiểu Nhụy. . . .” Đơn Triết Hạo kiên nhẫn nhìn Giản Nhụy Ái, bàn tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Giản Nhụy Ái “Mặc kệ Hạo Hạo không phải con ruột của chúng ta nhưng từ lâu nay chúng ta vẫn yêu

thương nó như ruột thịt coi nó như con của chúng ta, em đừng suy nghĩ nhiều đến con ruột của chúng ta mà đau lòng nữa”.

Nghe những lời này của Đơn Triết Hạo khiến cho Giản Nhụy Ái không khỏi áy náy dần vất bản thân “Em luôn coi Hạo Hạo là con ruột của mình còn về phần con của chúng ta, mặc kệ phải đến chân trời góc biển em vẫn muốn tìm được con. Hạo, anh hãy đồng ý với em sẽ đi tìm con của chúng ta. Chúng ta tìm Duệ Tường hỏi xem có khi anh ấy biết được tung tích của con chúng ta cũng nên ”

Giản Nhụy Ái nói xong liền vội vàng đứng lên muốn đi tìm ngay Cụ Duệ Tường nhưng bị Đơn Triết Hạo kéo lại “Tiểu Nhụy.”

“Thế nào? Chẳng lẽ anh không muốn tìm được con của mình sao? Hạo.” Giản Nhụy Ái hốt hoảng hỏi.

“Tiểu Nhụy hãy bình tĩnh, Duệ Tường đã nói tung tích của con với anh” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái đang sững sờ trợn to hai mắt liền buột miệng nói ra

Giản Nhụy Ái túm lấy tay Đơn Triết Hạo, đó là ruột thịt máu mủ của hai người, mười tháng mang nặng đẻ đau sinh hạ đứa bé, mặc kệ biến thành cái dạng gì, Giản Nhụy Ái sẽ vẫn yêu quý nó.

“Đứa bé đâu? Nó đang ở nơi nào? Anh mau đi dẫn con về cho em. Con của chúng ta là con trai hay con gái?” Giản Nhụy Ái cuống quýt hỏi dồn dập Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo ôm chặt Giản Nhụy Ái đang bị kích động, tìm cách khuyên nhủ cô “Tiểu Nhụy cứ bình tĩnh nghe anh nói đã. Đứa bé là con gái, nhưng là.”

“Nhưng là thế nào? Hạo đừng làm em lo lắng chết mất, anh nói rõ ràng xem nào” Giản Nhụy Ái nhớ tới trên TV đã nói rất nhiều đứa bé không nhận cha mẹ mình bởi vì chúng cảm thấy bị cha mẹ vứt bỏ “Chẳng lẽ đứa bé cho là bị chúng ta vứt bỏ, cho nên không nhận chúng ta”.

“Không phải vậy”. Đơn Triết Hạo kiên định nói, không nghĩ đến Giản Nhụy Ái sẽ nghĩ đến tình huống về đứa bé như thế.

Giản Nhụy Ái lôi kéo Đơn Triết Hạo đang ấp a ấp úng, ép cô sắp nổi điên rồi, “Hạo. . .”

“Tiểu Nhụy em kích động như thế thì làm sao anh nói ra được?” Đơn Triết Hạo cau mày thật chặt.

“Được, em sẽ không kích động nữa, anh nói nhanh một chút chứ” Giản Nhụy Ái cố gắng áp chế nhịp tim của mình, để cho mình bình tĩnh lại.

Giản Nhụy Ái không hiểu tại sao mình lại để lạc mất đứa con của mình. Hơn nữa còn nuôi Giản Tử Hạo, chẳng lẽ là có người trộm đổi đứa bé.

“Chuyện này em nhất định phải chịu đựng đừng quá đau lòng, con không được xem là đã ra đời nên em không được nghĩ ngợi nhiều và ngược đãi bản thân, hơn nữa chúng ta còn có Hạo Hạo”

Giản Nhụy Ái hoàn toàn sững sốt, coi như chưa nghe Đơn Triết Hạo nói chuyện, nhưng từ ánh mắt nghiêm túc của Đơn Triết Hạo có thể thấy được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Giọng nói êm ái mang theo lo lắng, “Anh nói cho em biết đi? Em sẽ chịu đựng, cũng sẽ kiên cường dũng cảm.”

“Em thật biết nghe lời. Thật ra thì thời điểm em sinh con ra thì bác sĩ phát hiện đứa bé đã bị chết, mà Duệ Tường sợ em đau lòng khổ sở không còn muốn sống tiếp cho nên mới phải.” Đơn Triết Hạo lo sợ nhìn Giản Nhụy Ái, thấy bộ dáng im lặng của cô càng khiến anh thêm đau lòng.

“Cho nên mới như thế nào?” Giản Nhụy Ái theo bản năng đưa tay vuốt lên bụng mình, không nghĩ đến mọi chuyện biến thành như vậy. Tại sao đứa bé lại chết từ trong bụng mẹ, mình không phải là người mẹ tốt, không bảo vệ được con mình.

Đơn Triết Hạo lo lắng nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái đang tự trách bản thân: “Cho nên Duệ Tường đã đến cô nhi viện nhận một đứa trẻ bị vứt bỏ đến thay thế con của chúng ta.”

“Tại sao có thể như vậy?” Giản Nhụy Ái òa khóc “Con chúng ta đã chết, chúng ta không có con rồi.”

“Đừng khóc.” Đơn Triết Hạo cũng đau lòng gạt nước mắt “Chúng ta cùng đứa bé vô duyên, đứa bé liền đưa Hạo Hạo đến với chúng ta, người chết thì không thể sống lại nên chúng ta hãy dành tình yêu đầy cho Hạo Hạo.”

“Ừm!” Giản Nhụy Ái nhắm mắt lại cầu phúc cho đứa con bạc mệnh của mình.

Đơn Triết Hạo yên lòng thở dài một hơi, giống như trút bỏ được tảng đá nặng trong lòng không còn phải lo giầu giém Giản Nhụy Ái nữa nên cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, chỉ cần Giản Nhụy Ái luôn yêu thương ở cạnh bên mình thì không còn chuyện gì quan trọng nữa.

Thời gian trôi qua, Vương Hạo không gây ra bất kỳ chuyện gì khiến Đơn Triết Hạo càng không thể lơ là mất cảnh giác, mà Giản Nhụy Ái vì áy náy bởi đứa con không có cơ hội chào đời nên mọi đau lòng đều chuyển thành tình thương dành cho Giản Tử Hạo.

Cả hai người đều tận tình chăm sóc thương yêu Giản Tử Hạo, hưởng thụ không khí ấm áp của gia đình ba người. Bỗng dưng điện thoại di động của Đơn Triết Hạo đổ chuông, nhìn màn hình thấy tên của Y Thiếu Thiên nên anh lập tức hỏi “Alô, có chuyện gì?”

“Tổng giám đốc Đơn, chúng tôi đã tìm được hành tung của Vương Hạo, hiện tại hắn đang đến khu ăn uống đi vào quán cơm chiên ăn cơm.” Y Thiếu Thiên vừa nói chuyện điện thoại vừa chăm chăm vào người ở bên trong quán, không ngờ một tên tội phạm truy nã, lại dám thông thả tự tin vào quán ăn cơm thì có thể thấy một là hắn rất có tự tin hoặc là hắn quá dần.

Y Thiếu Thiên biết rằng người có thể tránh thoát sự truy tìm của cảnh sát và bọn họ sẽ không phải là nhân vật đơn giản..

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, trong lòng hiểu rõ Vương Hạo không tự nhiên lại xuất hiện như thế, rõ ràng là muốn dẫn dụ để anh đi tìm gặp mặt hắn, Đơn Triết Hạo âm trầm cười, cảm thấy cũng không tệ bởi anh cũng thích đấu trí cùng với những kẻ thông minh như thế

“Tiểu Nhụy, chăm sóc thật tốt bản thân và Hạo Hạo, anh đi ra ngoài có chút việc”. Đơn Triết Hạo dặn dò Giản Nhụy Ái, rồi nhanh chóng chạy đi gặp Vương Hạo.

Giản Nhụy Ái lo lắng túm lấy tay Đơn Triết Hạo chăm chú nhắc nhở “Hạo, anh hãy cẩn thận một chút khi giải quyết công việc rồi về ngay nha”.

“Anh biết rồi, em cứ yên tâm ở nhà với Hạo Hạo, đừng lo lắng nói dài dòng như người già thế” Đơn Triết Hạo xoay người rời đi, trên mặt là nụ cười hạnh phúc bởi có người quan tâm chờ đợi ở nhà.

Giản Nhụy Ái không có chấp nhặt câu trách yêu của Đơn Triết Hạo bởi cô thật sự thấp thỏm lo lắng, hơn nữa mí mắt giật liên tục nên có chút vội vàng chứ cô cũng biết đối phó với Vương Hạo không phải là chuyện dễ dàng bởi Vương Hạo không phải nhân vật đơn giản. Nếu hắn không quá tinh ranh xảo quyệt thì Đơn Triết Hạo sẽ không đích thân phải đến xử lý, chỉ cần gọi Y Thiếu Thiên giải quyết là được chứ cũng không cần phiền phức như vậy.

Chuyện này nhất định vô cùng nghiêm trọng!

Y Thiếu Thiên ngồi ở quán cơm đối diện, lẳng lặng quan sát Vương Hạo không dám lơ là, nhưng thấy hắn bình thản ung dung ăn cơm thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên nhìn láo liên xung quanh, giống như đang chờ đợi ai đó, không biết hắn đang đợi người nào?

Đơn Triết Hạo lái xe Bentley xuất hiện, Y Thiếu Thiên vội vàng chạy đến “Tổng giám đốc Đơn”

“Hắn như thế nào rồi?” Đơn Triết Hạo âm trầm hỏi.

“Chúng tôi ở đây quan sát đã lâu rồi, rõ ràng hắn không phải chỉ đến ăn cơm mà hình như là đang chờ ai đó.” Y Thiếu Thiên vẫn nhìn chăm chăm Vương Hạo phía bên kia .

Đơn Triết Hạo cười khẩy nhìn thấy Vương Hạo quay đầu nhìn về phía bên mình, gờ ly rượu lên như thay cho lời chào hỏi gặp mặt.

“Xem ra hần đang đợi tôi ở chỗ này rồi. Ta không muốn thấy Vương Hạo chạy thoát chỗ này, hôm nay nhất định phải bắt sống Vương Hạo. Mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi, tôi sẽ đi vào gặp hần.” Đơn Triết Hạo giao phó.

“Dạ!” Y Thiếu Thiên kiên định trả lời.

Vương Hạo nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện, khóe miệng mỉm cười hả hê, mọi người đều nói Đơn Triết Hạo thông minh tuyệt đỉnh sao hần chẳng thấy đúng chút nào thế, chỉ thấy Đơn Triết Hạo cũng tầm thường như thế thôi!

“Tổng giám đốc Đơn là người bận rộn không có nhiều thời gian nên tôi phải đợi khá lâu rồi mới thấy xuất hiện?” Vương Hạo đứng lên nghênh đón Đơn Triết Hạo, âm điệu cao ngạo khiến các khách hàng khác khó chịu quay đầu lại nhìn hai người.

Đơn Triết Hạo trừng mắt nhìn chằm chằm Vương Hạo, không hiểu hần muốn làm cái gì?

“Vương Hạo, mày rất giỏi nên có thể tránh thoát được sự truy đuổi của tụi tao.”

Vương Hạo ung dung rót rượu đầy cốc xong mới trả lời: “Tổng giám đốc Đơn quá đề cao tôi rồi. Tôi không biết mình đã đắc tội gì với tập đoàn Đan thị mà truy đuổi. Nói cho anh biết không phải do khả năng của tôi giỏi trốn chạy mà là do tay chân của anh vô dụng phí cơm nuôi mà thôi”.

219. Chương 219: Tuyệt Đối Không Thể Để Cho Hần Chạy Trốn

Vương Hạo ung dung rót rượu đầy cốc xong mới trả lời: “Tổng giám đốc Đơn quá đề cao tôi rồi. Tôi không biết mình đã đắc tội gì với tập đoàn Đan thị mà truy đuổi. Nói cho anh biết không phải do khả năng của tôi giỏi trốn chạy mà là do tay chân của anh vô dụng phí cơm nuôi mà thôi”.

“Tao không có thời gian nói dông dài, hãy nói xem mục đích của mày là gì? Cũng nói cho mày biết có tao ở đây thì mày đừng mơ tưởng sẽ gây chuyện với người nhà họ Đơn”. Đơn Triết Hạo muốn mau chóng giải quyết mọi chuyện, không muốn để chuyện này ảnh hưởng đến Giản Nhụy Ái và mọi người trong nhà. Đơn Triết Hạo cũng biết mọi chuyện không dễ dàng giải quyết nhanh chóng, nắm chặt ly rượu trên tay chỉ muốn đập ly rượu vào đầu hần, ở đây có nhiều người nên cũng không tiện hành động.

Cho nên Đơn Triết Hạo lựa chọn nhẫn nại!

Vương Hạo xích lại ghé sát gương mặt Đơn Triết Hạo, nhỏ giọng nói: “Mày đừng nóng ruột, chuyện xảy ra với Giản Tử Hạo mới chỉ là màn khởi động, sau này sẽ có nhiều chuyện đặc sắc hơn.”

Ánh mắt Đơn Triết Hạo tràn ngập tức giận, hai tay nắm chặt, không kiềm chế được cơn tức giận đang bùng bùng trong lòng liền vung một đấm vào mặt Vương Hạo. Vương Hạo hứng trọn cú đấm lão ngả xuống, tay muốn vịn cái bàn lấy lại thăng bằng để đứng lên nhưng không được, tiếng bát chén loảng xoảng rơi vỡ đầy mặt đất. Mọi người trong quán cơm hoảng sợ kinh ngạc quay lại nhìn hai người..

Ánh mắt Vương Hạo hả hê nhìn Đơn Triết Hạo. Đơn Triết Hạo không nhịn được tiếp tục động thủ, Đơn Triết Hạo muốn buộc hần phải động thủ. Chỉ có đánh nhau mới dễ khống chế được hần.

Đơn Triết Hạo nhìn bộ dáng cợt nhả của Vương Hạo càng thêm tức giận, hai mắt bốc phát tia máu, túm lấy cổ áo Vương Hạo dồn sức vào nắm đấm đánh tới tấp khiến Vương Hạo choáng váng đầu óc.

Đáng chết, Đơn Triết Hạo tuyệt đối không cho phép người khác gây thương tổn tới những người mà mình quan tâm dù cho kẻ đó có là ai đi chăng nữa. “Vương Hạo, mày không được đụng đến người nhà của tao, nếu mày động đến bất kỳ người nào thì tao nhất định sẽ ném mày đến Châu Phi.”

Đơn Triết Hạo không dọa suông mà thật sự có khả năng đem Vương Hạo ném đi.

Y Thiếu Thiên nhìn thấy bên trong quán cơm xảy ra ẩu đả liền vội vàng chạy vào muốn trợ giúp Đơn Triết Hạo.

Vương Hạo liếc nhìn trợ thủ của Đơn Triết Hạo ào đến vẫn giữ vững điệu cười khinh khỉnh như cũ nhưng khóe miệng đã dính đầy máu thậm chí cả chỗ râu mấy ngày không cạo cũng dính đầy máu. Vung tay ném bột hồ tiêu về phía Đơn Triết Hạo

Đơn Triết Hạo đang tức giận định xông lên đánh tiếp nên không phòng bị chút nào bị bột hồ tiêu dính đầy mặt.

Khi Đơn Triết Hạo mở được mắt ra đã không thấy bóng dáng Vương Hạo đâu nữa. Đơn Triết Hạo nổi giận nắm chặt tay, lại một lần nữa để Vương Hạo trốn mất.

Trên cõi đời này có rất ít kẻ có thể trốn thoát khỏi sự truy đuổi của anh mà Vương Hạo lại có thể chạy thoát ngay trước mắt anh, xem ra hẳn thật xứng đáng là kinh địch của Đơn Triết Hạo.

Y Thiếu Thiên cũng lo lắng chạy đến: “Tổng giám đốc!”

“Vương Hạo đâu?” Đơn Triết Hạo khôi phục tỉnh táo lạnh lùng hỏi.

“Chuyện này. . . .” Y Thiếu Thiên nhìn thấy Đơn Triết Hạo gặp phải nguy hiểm mãi lo lắng cho Đơn Triết Hạo, mất cảnh giác không để ý canh chừng Vương Hạo, để cho hắn chạy trốn ngay trước mắt nên lập tức nói nhận lỗi: “Thật xin lỗi, tôi lập tức đuổi theo ngay!”

“Hôm nay không thể để cho Vương Hạo chạy trốn.” Nhớ lại ánh mắt của Vương Hạo vẫn khiến Đơn Triết Hạo nổi giận không thể để cho Vương Hạo trốn thoát nếu để hắn ở ngoài sẽ chỉ gieo họa .

Mất bao nhiêu công sức truy tìm mới phát hiện ra tung tích của Vương Hạo, lần này để xổng mất thì không biết đến bao giờ mới tìm được hắn.

Đơn Triết Hạo yên lặng ngồi xuống chờ đợi thuộc hạ quay lại. Mọi người trong quán cơm vừa sợ hãi vừa tò mò bàn luận cũng khiến tâm tình Đơn Triết Hạo thêm khó chịu “Đi ra ngoài, toàn bộ tất cả đều đi ra ngoài.”

Nghe Đơn Triết Hạo rống giận, các thực khách trong quán cơm sợ xanh mặt không dám chậm trễ bỏ chạy hết khỏi quán. Chủ quán cũng thấp thỏm tránh ra xa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Y Thiếu Thiên mang người quay, ủ rũ cúi đầu: “Thật xin lỗi tổng giám đốc, chúng tôi vô dụng đã để Vương Hạo trốn thoát.”

Đơn Triết Hạo đứng lên, không để ý tới Y Thiếu Thiên, nhắc chân liền rời khỏi quán cơm.

Bọn họ vừa đi khỏi, Vương Hạo liền xuất hiện rất thông dong trong quán cơm. Thật ra hắn không chạy ra ngoài mà là trốn trong phòng bếp. Dù cho Đơn Triết Hạo ngàn tính vạn tính cũng không đoán được hắn và chủ quán là người quen biết cũ.

Chủ quán cũng đi ra “Ông mau chóng rời khỏi đây đi kéo Đơn Triết Hạo quay lại”.

Vương Hạo nhìn chủ quán vốn là chỗ quen biết khi ở cùng binh đoàn đánh thuê cho đến khi hắn đào ngũ thì bị mất liên lạc, “Được rồi, rất cảm ơn ông!”

Chủ quán cười cười nhìn Vương Hạo rời đi, dù sao cũng đã ở Dong Bình Đoàn nên cũng biết giữ nghĩa khí giúp đồng đội lúc nguy nan. Nhưng rồi hắn không biết nghĩa khí của hắn dùng không đúng chỗ sẽ bị hại chết.

Chủ quán vừa xoay người quay vào trong tiệm thì đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, cả quán cơm nổ tan tành. Trước khi rời đi Vương Hạo đã cài thuốc nổ ở phía trên bình gas là muốn làm cho sạch sẽ một tí, mới không thể để lại chút dấu vết nào. Mặc kệ có rất nhiều người phải chết, đó cũng mục đích của hắn để cho hắn có thêm thời gian bày bố các vụ tiếp theo.

Giản Nhụy Ái ở trong phòng khách nhưng thấp thỏm không yên, đổi kênh tivi liên tục Không có chương trình nào thu hút được Giản Nhụy Ái, có lẽ tâm tư còn đang mãi lo lắng cho an nguy của Đơn Triết Hạo. Thấp thỏm lo lắng cầm ly trà uống một hớp, lại bắt đầu cầm hộp điều khiển ti vi ấn đổi kênh.

Bà nội và Từ Tú Liên đi đến, Từ Tú Liên ngạc nhiên nhìn Giản Nhụy Ái đang cau mày đổi kênh tivi liên tục: “Con làm sao thế? Hạo Hạo đã bình phục rất nhiều mà sao con lại không vui thế này ?”

Giản Nhụy Ái ngạc nhiên nhìn hai người, sống lưng thẳng tắp, định mang chuyện ra nói cho mọi người biết nhưng lại không biết bắt đầu như thế nào nên chỉ ngắc đầu cười cười. Cô không thể nói cho hai người biết chuyện về Vương Hạo chứ nếu biết thì sẽ khiến bà nội và Từ Tú Liên lo lắng. Giản Nhụy Ái giả vờ vui mừng nói: “Không sao đâu ạ, chỉ là con thấy không có chương trình TV nào hấp dẫn nên rất nhàm chán thôi.”

“Tiểu Nhụy, Hạo đâu?” Bà nội ngồi xuống ghế, nhìn bóng đêm ngoài cửa đã rất muộn rồi mà Đơn Triết Hạo vẫn chưa trở về.

“Anh ấy. . . anh ấy.” Giản Nhụy Ái không dám nhìn vào mắt bà nội, dù sao Giản Nhụy Ái sẽ không nói dối bà nội. Đang lúc Giản Nhụy Ái bối rối lại nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện ở cửa. Ánh mắt Giản Nhụy Ái sáng lên, trực tiếp vội vàng chạy lại ôm chầm lấy Đơn Triết Hạo “Hạo, rốt cuộc anh đã trở về rồi, làm em lo lắng đến chết”

Đơn Triết Hạo vòng tay đỡ lấy Giản Nhụy Ái, ngửi được mùi thơm nhẹ của cô khiến anh bớt mệt mỏi, mỉm cười ấm áp “Không sao đâu, anh sẽ không để xảy ra chuyện gì đâu”

Từ Tú Liên nhìn hai người, cười cười “Mẹ có thấy tình cảm của Hạo nhi và Tiểu Nhụy rất tốt không? Mới một ngày không gặp như cách ba thu, đúng là đôi vợ chồng hạnh phúc”

“Đúng vậy, chúng ta nên rời khỏi đây không bọn họ lại cảm thấy lão nhân gia chúng ta phiền toái.” Bà nội kéo tay Từ Tú Liên đứng dậy muốn rời khỏi.

Giản Nhụy Ái bị hai người trêu chọc như thế, đỏ mặt kêu lên: “Bà nội, mẹ. Chúng con không phải.”

“Tốt lắm, cứ để cho mọi người trong nhà nói vợ chồng chúng ta ân ái thật tốt, em xấu hổ làm gì?” Đơn Triết Hạo nhìn cô vợ nhỏ bé của mình đáng yêu như vậy, mọi phiền não trong lòng cũng vơi bớt.

“Hạo.” Giản Nhụy Ái biết Đơn Triết Hạo cũng đang trêu mình, cúi đầu, mặt khẽ ửng hồng, chợt nhớ tới chuyện Vương Hạo “Mọi chuyện sao rồi? Anh có bắt được Vương Hạo không?”

“Không bắt được hần” Đơn Triết Hạo chán nản ngồi trên ghế sa lon, vốn tình thế bắt buộc phải bắt được Vương Hạo, lại còn để cho hần chạy mất, xem ra anh không thể coi thường Vương Hạo được.

220. Chương 220: Đơn Triết Hạo Bị Mời Đến Đồn Cảnh Sát

Giản Nhụy Ái ngồi ở bên cạnh ôm lấy cánh tay Đơn Triết Hạo, trấn an nói: “Hạo, đừng lo lắng quá, người làm chuyện xấu sẽ gặp báo ứng. Vương Hạo làm nhiều chuyện thương thiên hại lý sẽ phải chịu trừng phạt.”

“Đồ ngốc!” Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái vào trong lòng ngực mình, chỉ có người thiện lương như Giản Nhụy Ái mới tin chuyện ác giả ác báo, ở hiền gặp lành.

Đơn Triết Hạo vừa ôm Giản Nhụy Ái vừa đưa mắt xem ti vi.

Đột nhiên trên ti vi xuất hiện bản tin đám cháy dữ dội, người dẫn chương trình thông báo: “Một quán cơm chiên vừa bị nổ tung mấy phút trước, cảnh sát đã đến hiện trường điều tra, hiện tại chưa rõ nguyên nhân do tai nạn hay do người ám sát. Theo suy đoán ban đầu của chúng tôi đến hơn 50% dấu vết tại hiện trường nói là do ám sát. Hơn nữa ở bờ sông cách đó không xa phát hiện tay trái.”

Màn ảnh quay đến phía trên tay trái, Giản Nhụy Ái sợ hãi thét chói tai ba hồn bảy vía không thấy đâu, mặt tái mét nhào vào trong ngực Đơn Triết Hạo.

“Tiểu Nhụy, không cần phải sợ.” Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Nhụy Ái đang hoảng sợ trong lòng xuất hiện dự cảm chẳng lành. Vuốt tóc an ủi Giản Nhụy Ái.

Trên màn hình TV nói: “Khám nghiệm pháp y đã chứng thực cánh tay trái bên bờ sông là của một tội phạm mới vượt ngục tên Vương Hạo. Cảnh sát đang thi hành tìm vết xác, vẫn chưa tìm được xác người chết”

Giản Nhụy Ái run lấy lấy, ánh mắt đầy lo lắng nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo .

“Tiểu Nhụy, em có tin tưởng những chuyện này không phải do người của anh làm không?” Đơn Triết Hạo hiểu rõ Vương Hạo sẽ không tự đứng lớn mặt xuất hiện ở khu đông người, hẳn rõ ràng muốn đổ tội gài thuốc nổ giết người lên đầu Đơn Triết Hạo.

Tại sao ở hiện trường chỉ có cánh tay trái? Thì ra hẳn đều đã tính trước mọi chuyện, ánh mắt Đơn Triết Hạo càng thêm âm trầm, sâu không thấy đáy.

Giản Nhụy Ái lực thần vô chủ, bị hình ảnh tay trái dọa sợ, khẽ nhú đôi mày thanh tú, chỉ chớp mắt khuôn mặt lại tươi cười: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì em đều sẽ tuyệt đối tin tưởng anh.”

Đơn Triết Hạo đau lòng ôm chặt Giản Nhụy Ái cúi đầu hôn lên trán cô, nhẹ giọng nói: “Quá muộn rồi, chúng ta đi ngủ đã, chuyện gì cứ để ngày mai nói.”

Giản Nhụy Ái gật đầu đi theo Đơn Triết Hạo lên lầu, cô luôn tin tưởng Đơn Triết Hạo sẽ làm chuyện tốt .

Đây là đêm khó ngủ, cả hai đều trần trọc với tâm sự riêng. Thật lâu đợi Giản Nhụy Ái lại ngủ say, Đơn Triết Hạo ngồi dậy Xoay người rời khỏi phòng ngủ, đến thư phòng gọi điện thoại chỉ Y Thiếu Thiên “Đã điều tra như thế nào rồi?”

“Chúng tôi đã điều tra người của tiệm cơm. Có người trong số bọn họ nói nhìn thấy Vương Hạo trốn vào phòng bếp, mà căn bản là không chạy đi. Chủ quán là chỗ quen biết với Vương Hạo. Vương Hạo không muốn che giấu âm mưu và hành tung nên đã gài thuốc nổ cho nổ tung quán cơm. Còn về cánh tay trái, hẳn đã học tập thủ pháp tay trái giết người của Mĩ, chính là chém đứt tay trái của mình, làm cho người ta tưởng hẳn đã chết rồi.”

Đơn Triết Hạo kinh ngạc, không nghĩ đến Vương Hạo làm việc ác độc như thế, rõ ràng chính hắn đang chạy trốn cảnh sát đuổi bắt, lại có thể đem tội đổ lên đầu Đơn Triết Hạo. Đây là kế sách vẹn toàn một mũi tên bắn trúng hai con chim.

Người này đúng là quái nhân!

Những người dám liều mạng như Vương Hạo sẽ rất nguy hiểm và đáng sợ. Lần đầu tiên trong đời Đơn Triết Hạo có cảm giác bị uy hiếp và thấp thỏm như vậy.

“Y Thiếu Thiên, tiếp tục truy tìm tung tích Vương Hạo. Bây giờ hẳn sẽ ẩn nấp kĩ hơn. Để hắn xuất hiện, chỉ có cách duy nhất là làm theo hành động mà hắn vạch ra. Y Thiếu Thiên hãy tăng cường bảo vệ Tiểu Nhụy và bà nội cùng mọi người trong nhà”. Ánh mắt Đơn Triết Hạo thâm thúy kinh khủng.

Hơn nữa Đơn Triết Hạo đã quyết tâm và nghĩ kỹ đối sách. Mặc kệ phải bỏ ra bao nhiêu sức lực và tiền bạc có phải đào đến ba thước đất thì cũng phải tìm ra Vương Hạo. Đơn Triết Hạo anh sẽ không cho phép bất cứ ai uy hiếp đến Giản Nhụy Ái hoặc người trong nhà.

Y Thiếu Thiên biết Đơn Triết Hạo muốn làm gì nên gấp gấp nói: “Tổng giám đốc hãy để tôi làm chuyện này”.

“Không được, nếu cậu làm hắn sẽ không để lộ hành động đâu, hãy tuân thủ mệnh lệnh của tôi.” Đơn Triết Hạo lạnh lùng nói.

“Dạ!”

Sáng sớm ngày hôm sau có một đám cảnh sát đến tìm ngoài cửa nhà họ Đơn, bảo vệ nhà họ Đơn đang cố ngăn cản cảnh sát tiến vào..

Dì Ngọc thấy ồn ào vội chạy đến : “Mọi người đang làm gì thế?”

Vừa sáng sớm đã có nhiều cảnh sát đến nhà, bà nội cũng ngạc nhiên đang được Từ Tú Liên đỡ xuống phòng khách.

Đội trưởng cảnh sát vừa trông thấy hai người cũng vội cúi đầu chào “Chắc hẳn hai người là lão phu nhân và phu nhân nhà họ Đơn, xin cảm phiền hai vị phu nhân mời tổng giám đốc Đơn ra đây vì chúng tôi muốn hỏi một vài chuyện”

“Các người tìm Hạo nhi nhà ta làm gì?” Mặc dù bà nội đã cao tuổi nhưng uy danh vẫn khiến người khác nể vài phần. Bà nội không cần quan tâm ai đang đứng trước mắt mình, chỉ cần không có lợi cho cháu đích tôn của mình thì bà sẽ không khách sáo.

Đội trưởng cảnh sát biết là không thể đắc tội với người của tập đoàn Đan Thị nên khi nhìn thấy khí thế bồng bồng của bà nội cũng không dám nói to mà chỉ thêm khúm núm nói: “Chúng tôi đang điều tra vụ án một quán cơm chiên bị nổ và một vụ án giết người nên muốn mời tổng giám đốc Đơn về đồn cảnh sát cung cấp một số thông tin phục vụ điều tra”

“Án giết người? Chuyện này không thể liên quan đến Hạo nhà chúng ta, Hạo sẽ không đi cùng cảnh sát các người đâu, các người mau về đi”. Từ Tú Liên cũng không đồng ý.

Giản Nhụy Ái nhìn thấy dưới lầu có nhiều cảnh sát đến nên hoảng sợ kéo tay Đơn Triết Hạo “Hạo, bây giờ phải làm thế nào?” Dù sao Giản Nhụy Ái cũng chưa bao giờ phải đối mặt với cảnh sát đến điều tra nên cứ luống cuống, sợ hãi kéo tay Đơn Triết Hạo mà tự trách bản thân không giúp được Đơn Triết Hạo những lúc khó khăn

Đơn Triết Hạo an ủi nắm tay Giản Nhụy Ái đi xuống, tốc độ của cảnh sát quá chậm để cho anh phải chờ thật lâu. Đơn Triết Hạo thông dong chào bà nội và mẹ như chưa trông thấy các cảnh sát đang đứng đầy phòng khách

“Bà nội, mẹ.”

Từ Tú Liên túm tay Đơn Triết Hạo “Hạo nhi, làm sao con lại xuống đây? Nhanh đi lên phòng cho mẹ, nơi này không có chuyện của con.”

Đơn Triết Hạo vỗ vỗ tay Từ Tú Liên “Mẹ, không có chuyện gì đâu” Quay sang phía cảnh sát hỏi: “Các người đến nhà họ Đơn làm gì?”

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy tổng giám đốc Đơn và mọi người trong nhà. Để điều tra làm rõ vụ án giết người nên chúng tôi muốn mời tổng giám đốc đi theo về đồn cảnh sát?”

“Có thể, đi thôi!” Đơn Triết Hạo nhàn nhạt trả lời.

Cảnh sát không ngờ Đơn Triết Hạo lại đồng ý nhanh như vậy, có chút lúng túng cung kính nói: “Tốt quá, cảm ơn sự phối hợp của Tổng giám đốc Đơn.”

Giản Nhụy Ái trợn to mắt, bởi cô cũng không đoán được Đơn Triết Hạo sẽ đáp ứng yêu cầu của cảnh sát, vội vàng kéo tay Đơn Triết Hạo, trong mắt đã ngân ngấn nước mắt “Hạo.”

Giản Nhụy Ái không muốn Đơn Triết Hạo rời đi, khóe mắt đã đầy nước mắt, mím chặt môi, đáng thương nhìn Đơn Triết Hạo. Chỉ cần Đơn Triết Hạo không muốn đi, cũng sẽ không có người dám ép buộc.

“Em cứ yên tâm, anh không sao đâu, em ở nhà chăm sóc bà nội và mẹ thật tốt chờ anh quay về ” Đơn Triết Hạo lau nước mắt cho Giản Nhụy Ái cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của cô.

Đơn Triết Hạo nghĩ phải nhanh chóng tìm ra Vương Hạo nên chỉ có cách duy nhất là để Vương Hạo nghĩ rằng đã đạt được mục đích sau đó hẳn sẽ buông lỏng cảnh giác. Nhìn Giản Nhụy Ái đang cố nén khóc Đơn Triết Hạo rất đau lòng nhưng anh phải cố gắng kìm nén để hành động.

Giản Nhụy Ái lắc đầu, ôm chặt Đơn Triết Hạo chết sống đều không buông ra.

“Tiểu Nhụy hãy ngoan và buông anh ra. Anh chỉ đến đồn cảnh sát nghỉ ngơi thôi, sẽ không có chuyện gì nên em phải tin tưởng anh được không?”

Nước mắt rơi lã chã đầy mặt, Giản Nhụy Ái cắn chặt môi, không để cho mình khóc thành tiếng, gật đầu một cái, “Vâng, em luôn tin tưởng anh nhưng anh cố gắng về sớm được không?”

“Ừm!” Đơn Triết Hạo thương yêu hôn lên trán Giản Nhụy Ái. Đơn Triết Hạo biết làm như vậy có thể sẽ có mấy ngày không được nhìn thấy , không thể ôm Giản Nhụy Ái cùng ngủ, sẽ khiến bản thân mình chuẩn bị mất ngủ vài đêm.

“Ng ngoan, em hãy tự chăm sóc thật tốt bản thân và chăm sóc bà nội với mẹ giúp anh”.

Giản Nhụy Ái gật đầu “Em sẽ chăm sóc tốt bà nội và mẹ chờ anh trở về”. Giản Nhụy Ái sẽ không nói nhiều lời cũng không biết nói gì nên chỉ có thể lẳng lặng nhìn Đơn Triết Hạo. Sau đó ngồi im lặng không để cho Đơn Triết Hạo lo lắng trước khi ra khỏi nhà.

“Hạo nhi.”

“Hạo nhi.”

“Bà nội với mẹ cứ yên tâm, không có việc gì đâu, con chỉ đến đồn cảnh sát một chút rồi con sẽ về ngay thôi”. Đơn Triết Hạo không thích nói nhiều lời ly biệt, xoay người rời đi.

221. Chương 221: Giản Nhụy Ái Bị Bắt Cóc

“Bà nội với mẹ cứ yên tâm, không có việc gì đâu, con chỉ đến đồn cảnh sát một chút rồi con sẽ về ngay thôi”. Đơn Triết Hạo không thích nói nhiều lời ly biệt, xoay người rời đi.

Cảnh sát cũng nhanh chóng rời khỏi nhà họ Đơn, phòng khách lại trở về yên tĩnh. Bà nội nhìn Giản Nhụy Ái hỏi “Tiểu Nhụy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giản Nhụy Ái biết mình không giấu giếm nổi, mới đem chuyện Vương Hạo nói ra. Bà nội nghe xong không trách móc mà còn trấn an Giản Nhụy Ái: “Tiểu Nhụy, không sao đâu, con hãy tin tưởng Hạo sẽ giải quyết tốt mọi chuyện”.

“Đúng vậy, Hạo là người rất thông minh và quyết đoán” Từ Tú Liên cũng an ủi.

Giản Nhụy Ái lau nước mắt trên mặt, gật đầu không nói gì, chỉ thầm trách bản thân mình vô dụng, không an ủi được mọi người còn ngược lại để cho bà và mẹ phải an ủi cô.

Cũng không biết Đơn Triết Hạo đến đồn cảnh sát phải ở lại bao lâu mới có thể quay về nhưng Giản Nhụy Ái tuyệt đối tin tưởng Đơn Triết Hạo đã có kế hoạch đối phó với Vương Hạo rồi nên mới làm những chuyện này.

Mấy ngày trôi qua mà không hề có chút tin tức nào về Đơn Triết Hạo khiến Giản Nhụy Ái thấp thỏm sợ hãi, không biết Đơn Triết Hạo đã xảy ra chuyện gì?

“Mẹ, tại sao ba không đến bệnh viện thăm con? Có phải tại con bị bệnh lâu nên ba không thích Hạo Hạo rồi” Giản Tử Hạo ngây thơ hỏi.

Nghe Hạo Hạo hỏi khiến Giản Nhụy Ái đang mơ mơ màng màng giật mình ổn định tâm trạng, cố gắng tươi cười nhìn Giản Tử Hạo: “Không phải đâu, ba phải đi công tác, chờ lúc ba quay về sẽ lập tức đến thăm con”

“Thật vậy sao?” Giản Tử Hạo hồ nghi nhìn Giản Nhụy Ái, thấy Giản Nhụy Ái gật đầu xác nhận mới tươi cười quay ra nhìn phía ngoài cửa sổ “Mẹ, bọn họ đang làm gì thế?”

“Bọn họ là vệ sĩ được bố trí để bảo vệ mẹ con mình không để cho người xấu bắt nạt chúng ta” Giản Nhụy Ái nhìn hai vệ sĩ im lìm đứng ngoài cửa, lo lắng không biết lúc nào mới bắt được Vương Hạo.

Mỗi ngày đều có hai vệ sĩ cao lớn đứng trong bệnh viện để dàng khiến người khác chú ý, mọi người sẽ nghĩ rằng mẹ con Giản Nhụy Ái là người của xã hội đen rồi.

Giản Tử Hạo bĩu môi “Mẹ hãy chờ con khoẻ lại con sẽ bảo vệ mẹ mà không cần mấy người đó”.

“Được rồi, con đừng nóng nảy cứ để con bình phục xong rồi sẽ để con bảo vệ mẹ được không?” Giản Nhụy Ái nghe Giản Tử Hạo tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất quan tâm yêu thương cha mẹ khiến cô không khỏi chạnh lòng nhớ tới đứa con đã mất.

Nếu như con còn sống, cũng sẽ thông minh như vậy, dũng cảm giống như Hạo Hạo.

“Mẹ đang nhớ ba à?” Giản Tử Hạo gọi mấy tiếng cũng không thấy Giản Nhụy Ái phản ứng gì “Mẹ lấy cho con xin cốc nước uống.”

“Ồ!” Giản Nhụy Ái giật mình tỉnh lại đến cầm lấy bình nước nhưng không còn nước, “Hạo Hạo ở đây chờ một chút mẹ đi mua nước rồi lập tức quay về.”

“Dạ!” Giản Tử Hạo gật đầu đồng ý.

Vệ sĩ thấy Giản Nhụy Ái muốn đi ra ngoài nên một người liền đi theo để bảo đảm an toàn của cô.

Giản Nhụy Ái đến phòng nước sôi, chuẩn bị lấy xong nước để quay về sớm một chút tránh cho Hạo Hạo lo lắng. Đang mải suy nghĩ, ngoài cửa xuất hiện một bóng đen bị ngã xuống mà không kịp có phản ứng gì sau đó cửa phòng nước liền mở ra.

Giản Nhụy Ái hoảng sợ thét lên, nhìn kỹ người đàn ông mặc y phục của bác sĩ đang tiến về phía cô càng khiến Giản Nhụy Ái khiếp đảm bởi vì hắn không phải ai khác mà chính là Vương Hạo đang bị khắp nơi truy tìm.

Trước mắt là một vùng tăm tối!

Sáng sớm Y Thiệu Thiên đã đi đón Đơn Triết Hạo về nhà. Lần này là len lén trở về, không để người ngoài biết để Vương Hạo tưởng Đơn Triết Hạo bị giam ở đồn cảnh sát khiến hắn sẽ nhanh chóng động thủ.

Bà nội nhìn thấy Đơn Triết Hạo trở về, đặc biệt vui mừng, “Hạo nhi rốt cuộc đã trở về, thật là hù chết bà nội rồi.”

“Không sao đâu bà ạ, Tiểu Nhụy đang ở đâu?” Đơn Triết Hạo mấy ngày không nhìn thấy Giản Nhụy Ái, trong lòng đặc biệt nhớ cô đúng như mọi người thường nói một ngày không gặp như cách ba năm.

“Được rồi, có vợ là lập tức quên bà quên mẹ nha. Vừa vào đến cửa đã tìm Tiểu Nhụy. Tiểu Nhụy đi bệnh viện chăm sóc Hạo Hạo rồi.” Bà nội vui mừng nói .

“Y Thiệu Thiên mau chuẩn bị xe đi bệnh viện.” Đơn Triết Hạo hận không được lập tức nhìn thấy Tiểu Nhụy, được ôm Giản Nhụy Ái vào trong ngực cho đỡ nhớ vì đã mấy ngày không được nhìn thấy cô..

Đơn Triết Hạo cũng cảm thấy mình trúng độc quá sâu, Giản Nhụy Ái giống như cốt tủy trên người không cách nào tách ra được.

Đúng vào lúc này, mới vừa ra khỏi cửa nhà, điện thoại di động của Đơn Triết Hạo đổ chuông, sau khi hắn nghe điện thoại di động, vốn đang tươi cười lập tức biến thành lạnh lẽo.

Bà nội lo lắng hỏi “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đơn Triết Hạo đã không còn tâm trạng để giải thích với bà nội, không nói hai lời xông ra xe, sau đó điên cuồng chạy đến bệnh viện..

Y Thiệu Thiên cũng cảm thấy có chuyện nghiêm trọng, cũng lập tức nhảy lên xe đuổi theo sát Đơn Triết Hạo.

Lập tức trên đường xuất hiện hai chiếc xe sang trọng lao đi vun vút đè nát mọi chướng ngại vật, người đi đường bị dọa sợ nép sát lề đường.

Đứng ở phòng bệnh đám vệ sĩ nhìn thấy Đơn Triết Hạo xuất hiện chỉ cúi gằm đầu xuống không dám ngẩng lên bởi họ biết đó là sai lầm nghiêm trọng khi thực thi nhiệm vụ và sẽ phải nhận hình phạt của Đơn Triết Hạo.

“Ba đã đến thăm Hạo Hạo rồi.” Đơn Triết Hạo muốn mở miệng, chỉ nghe thấy tiếng Giản Tử Hạo trong phòng.

Đơn Triết Hạo ra hiệu cho Y Thiệu Thiên kéo một vệ sĩ đang đứng khuất phía sau, lạnh giọng hỏi: “Tiểu Nhụy bị làm sao?”

Vệ sĩ chỉ cúi đầu, “Thật xin lỗi tổng giám đốc, chúng tôi làm việc không cẩn thận nên không bảo vệ được thiếu phu nhân, tôi cam nguyện chịu phạt.”

“Chuyện đó tôi sẽ xử phạt sau” Ánh mắt Đơn Triết Hạo phát ra lửa giận, tay nắm thật chặt thành quả đấm, âm thanh khiến mọi người kinh hãi, “Lập tức đi ra ngoài, tìm Tiểu Nhụy về cho tôi.”

Y Thiếu Thiên chạy đến, cầm tờ giấy thủ hạ đưa cho “Tổng giám đốc Đơn, Vương Hạo để lại tin nhắn.”

“Không thấy người thương yêu thì mày thấy cảm giác như thế nào? Nếu như muốn cứu vợ yêu của mày thì phải một mình mày đến kho hàng xxx thì tao sẽ thả vợ mày về với mày còn nếu không thì cứ để cô ta tùy theo số mệnh đi”

Đơn Triết Hạo hung hăng vứt bỏ tờ giấy, xoay người muốn đến kho hàng xx luôn.

Y Thiếu Thiên đứng trước mặt Đơn Triết Hạo lo lắng nói: “Tổng giám đốc không thể đi đến đó, đó là cái bẫy của Vương Hạo nên tôi sợ.”

“Đừng ngăn cản tôi như vậy, tôi không thể để cho Tiểu Nhụy hoảng sợ. Mọi người tránh ra.” Đơn Triết Hạo lạnh giọng nói, đẩy Y Thiếu Thiên ra, xoay người bỏ đi.

Hai tay Đơn Triết Hạo xiết chặt tay lái, mắt không có chút huyết sắc nào, không nghĩ đến mình lại chậm hơn Vương Hạo một bước, xem ra lại thua Vương Hạo một lần nữa.

Y Thiếu Thiên không yên lòng nhìn Đơn Triết Hạo mở cửa bỏ đi. Một Đơn Triết Hạo thành thực chứng chạc nhưng khi gặp phải chuyện có liên quan đến Giản Nhụy Ái sẽ lập tức mất bình tĩnh không màng đến nguy hiểm cho bản thân.

Y Thiếu Thiên biết mình không có gan để ngăn Đơn Triết Hạo, nhưng có thể đi theo để bảo vệ Đơn Triết Hạo nên vội vàng triệu tập vệ sĩ trong nhà. Lần này nhất định phải đuổi bắt được Vương Hạo để sửa chữa sai lầm của lần trước.

Giản Nhụy Ái đau nhức toàn thân hơi hơi hí mắt, không nhận được rên rỉ, bản năng muốn đứng lên lại phát hiện mình bị trói chặt, cố gắng mở mắt ra nhìn xung quanh mới thấy mình đã không còn ở bệnh viện, mà đang ở một nơi tối đen như mực. Xung quanh bốc lên mùi vị vô cùng khó ngửi. Tại sao mình lại ở chỗ này? Trong đầu Giản Nhụy Ái thoáng qua hình ảnh Vương Hạo mặc áo trắng đứng ở trước mặt mình, trong lòng thấp thỏm lo âu, có lẽ mình đã bị Vương Hạo bắt cóc, không biết mình đang bị giam ở đâu, còn Vương Hạo chạy đâu rồi?

Giản Nhụy Ái giãy giụa tìm cách cắt sợi dây trói, lại nghe thấy âm thanh tích tích của đồng hồ. Giản Nhụy Ái sợ hãi khi cúi đầu nhìn thấy chân mình có đặt bom hẹn giờ, thời gian đang đếm ngược từng giây trôi qua. Thời gian chỉ còn lại mười phút, phải làm sao bây giờ? Giản Nhụy Ái hoảng sợ nhìn sợi dây trói trên người, muốn cố gắng tháo sợi dây trói tay nhưng càng giãy giụa lại càng cảm thấy bị xiết chặt thêm.

Nước mắt Giản Nhụy Ái tuôn không kìm lại được, chẳng lẽ mình phải chết ở đây sao? Giản Nhụy Ái không muốn chết, nếu cô chết thì Đơn Triết Hạo và Hạo Hạo phải làm thế nào? Ông trời có để cho người nào kịp chạy đến đến cứu cô không?

Giản Nhụy Ái nhìn xung quanh, chỉ thấy toàn một mảng tối đen thui lù không có bất cứ động tĩnh gì.

Mỗi một giây trôi qua là hi vọng ít đi một chút và càng cận kề cái chết gần hơn nhưng Giản Nhụy Ái vẫn hi vọng có thêm một chút thời gian chờ cho Đơn Triết Hạo kịp có thời gian đến cứu mình.

222. Chương 222: Ở Lằn Ranh Sống Chết

Nước mắt Giản Nhụy Ái tuôn không kìm lại được, chẳng lẽ mình phải chết ở đây sao? Giản Nhụy Ái không muốn chết, nếu cô chết thì Đơn Triết Hạo và Hạo Hạo phải làm thế nào?. Ông trời có để cho người nào kịp chạy đến đến cứu cô không?

Giản Nhụy Ái nhìn xung quanh, chỉ thấy toàn một mảng tối đen thui lù không có bất cứ động tĩnh gì.

Mỗi một giây trôi qua là hi vọng ít đi một chút và càng cận kề cái chết gần hơn nhưng Giản Nhụy Ái vẫn hi vọng có thêm một chút thời gian chờ cho Đơn Triết Hạo kịp có thời gian đến cứu mình.

Dù cố gắng nghĩ đến người thân có thể đến cứu nhưng dần dần Giản Nhụy Ái cũng mất hi vọng. Chỉ còn chờ cho tiếng đồng hồ tích tích báo hiệu cái chết đang cận kề. Nhưng rồi cửa được mở ra, Đơn Triết Hạo đang đứng ở cửa giống như chiến thần trong huyền thoại.

“Hạo. . . .” Giản Nhụy Ái vừa nhìn thấy Đơn Triết Hạo, mọi sự cố gắng và kiên trì liền tan rã, nước mắt tuôn như nước suối.

Đơn Triết Hạo nhìn chằm chằm Giản Nhụy Ái, nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang bị trói chặt trên ghế, dưới chân còn có một thứ gì đó đang phát ra tiếng động. Đơn Triết Hạo lo lắng đi tới gần “Tiểu Nhụy. . . .” Cúi đầu nhìn xuống quả bom đã chạy tới năm phút đồng hồ rồi.

“Hạo mau chạy khỏi nơi này, không cần lo cho em” Giản Nhụy Ái cũng lo sợ nhìn thời gian trên đồng hồ, nước mắt chảy xuống, nếu như thật sự phải chết thì hãy để cho một mình cô chết thôi.

Đơn Triết Hạo ngẩng đầu dịu dàng nhìn Giản Nhụy Ái. Giản Nhụy Ái cũng đau lòng đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo tự tay lau nước mắt cho Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy, đừng nói như thế, chúng ta là vợ chồng cùng sinh cùng tử, chẳng lẽ em đã quên lời thề trước mặt cha xứ và mọi người rồi sao?”

“Em luôn nhớ, nhưng. . . .” Giản Nhụy Ái kìm nén nước mắt, không muốn Đơn Triết Hạo gặp chuyện gì bất trắc.

“Đồ ngốc, em không muốn anh gặp chuyện không may thì anh cũng vậy không muốn em gặp chuyện gì nguy hiểm”. Đơn Triết Hạo hôn lên trán Giản Nhụy Ái rồi ngồi xuống im lặng nhìn kỹ quả bom.

Có thể Vương Hạo nghi ngờ Đơn Triết Hạo đã trở về nên cố ý chuẩn bị quả bom này hoặc nếu không thì chính là cố ý muốn hại chết Giản Nhụy Ái. Đơn Triết Hạo cười lạnh, mặc kệ là do cố ý hay là thế nào thì anh đều muốn cùng Vương Hạo chơi tiếp trò chơi do hắn bày ra.

“Không cần cố gắng cười như thế, anh nhanh đi khỏi đây đi. . . .” Giản Nhụy Ái nhìn thời gian sắp hết rồi, nếu như cứ loanh quanh ở đây không chạy đi thì sẽ không kịp. Giản Nhụy Ái vừa lo sợ, vừa kích động hăm hừ là muốn Đơn Triết Hạo nhanh rời khỏi vùng nguy hiểm.

Mới vừa rồi Giản Nhụy Ái còn hi vọng Đơn Triết Hạo giống như anh hùng xuất hiện sau đó sẽ cứu mình nhưng bây giờ thấy Đơn Triết Hạo gặp nguy hiểm thì cô lại không muốn có ai đến cứu mình, cứ để một mình mình chịu nguy hiểm mà thôi.

“Tiểu Nhụy, anh sẽ không đi, chết cũng sẽ không đi, nếu như anh bỏ em lại một mình thì anh còn sống cũng chẳng có ý nghĩa gì, chẳng khác nào sống không bằng chết.” Đơn Triết Hạo không ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái mà chỉ nhìn kỹ quả bom, dù sao đã lăn lộn nhiều năm đã từng nhìn thấy nhiều loại bom nhưng chưa bao giờ phá bom thôi.

“Hạo. . . .” Giản Nhụy Ái nhìn khuôn mặt anh tuấn của Đơn Triết Hạo đang đắm chiêu tìm cách không chế quả bom cũng thấy hấp dẫn mê người.

“Đừng khóc” Đơn Triết Hạo dịu dàng dỗ dành “Thật xin lỗi, tại anh không chăm sóc và bảo vệ em cẩn thận nên đã để cho em phải sợ hãi”

“Không phải, mọi chuyện không liên quan đến anh” Giản Nhụy Ái cắn môi, kìm chế lo lắng trong lòng, kiên cường nói: “Hạo, chúng ta cùng nhau đánh cược với số phận một lần.”

Nhìn thời gian chỉ còn lại mấy giây. Cứ như vậy trôi qua thì phải chết là chuyện không thể nghi ngờ, Đơn Triết Hạo ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái, hai người bốn mắt nhìn nhau, kiên định nói “Tiểu Nhụy, anh biết em là người dũng cảm, em hãy nguyện ý tin tưởng anh.”

“Em luôn tin tưởng anh mà ” Giản Nhụy Ái liều mạng gạt đầu, rất sợ Đơn Triết Hạo không biết ý của nàng.

Thật ra sau lưng Đơn Triết Hạo đã ướt đầm mồ hôi, lòng bàn tay cũng nhơm nhớp chảy mồ hôi. Trong hai dây nối phải cắt bỏ một dây, cơ hội sống sót cho cả hai chỉ có năm mươi phần trăm. Nếu như cắt sai dây thì cả hai đều phải rời khỏi thế giới này.

“Tiểu Nhụy, cảm ơn em đã tin tưởng anh.”

Đơn Triết Hạo cầm kéo lên nhìn chăm chăm vào dây dẫn màu đen, kéo trong tay nâng lên mà còn chưa dám dứt khoát cắt xuống. Cuối cùng cũng quyết định cắt đứt sợi dây màu đen

Giản Nhụy Ái không dám mở mắt, tim nhảy thình thịch sợ hãi, chờ mấy giây trôi qua, không có động tĩnh gì xảy ra, Giản Nhụy Ái hé mắt nhìn thấy Đơn Triết Hạo ướt đầm mồ hôi .

Giản Nhụy Ái không thể tin được bản thân mình còn sống, cả người kích động run rẩy.

Đơn Triết Hạo vừa cởi dây trói cho Giản Nhụy Ái vừa động viên cô “Tiểu Nhụy, chúng ta không chết rồi”.

“Hạo.” Giản Nhụy Ái lao vào ngực Đơn Triết Hạo “Cảm ơn anh”

Giản Nhụy Ái không kìm nén được òa khóc, Đơn Triết Hạo không nói gì, chỉ lẳng lặng ôm chặt Giản Nhụy Ái để cho cô khóc. Đơn Triết Hạo biết hôm nay Giản Nhụy Ái đã trải qua nỗi sợ hãi tột cùng trong cuộc đời cô.

Vốn dĩ Giản Nhụy Ái là cô gái bình thường chưa bao giờ phải trải qua sợ hãi, gian khổ nhưng khi đi cùng với anh thì cô sẽ phải chịu đựng nhiều bất trắc và nỗi sợ kinh hồn bạt vía.

Đơn Triết Hạo càng thấy thương Giản Nhụy Ái nhiều hơn: “Tiểu Nhụy, chúng ta không sao rồi, em đừng khóc nữa”

“Hạo, em yêu anh, em rất yêu anh, mới vừa rồi em thật sợ bị mất anh, em sợ không còn được nhìn thấy anh”

Giản Nhụy Ái cả người cũng run rẩy, sau khi trải qua tột cùng nỗi sợ đối mặt với cái chết đã không còn che giấu tâm tình của bản thân mình, trong đầu chỉ suy nghĩ về Đơn Triết Hạo, không còn thấy xấu hổ bày tỏ toàn bộ tình yêu của mình dành cho Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo vô cùng đau lòng thấy Giản Nhụy Ái nước mắt đầy mặt thổ lộ tình cảm, giọng nói mang theo nhiều thương yêu: “Đồ ngốc, anh sẽ không để cho em không thấy anh...anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em”

Giản Nhụy Ái nước mắt lại trào ra, vòng tay của Đơn Triết Hạo vô cùng ấm áp, Giản Nhụy Ái thích nhất lồng ngực của Đơn Triết Hạo, mùi vị trên người Đơn Triết Hạo có thể khiến tâm tình của Giản Nhụy Ái bình yên không còn hoảng sợ.

Bỗng nhiên điện thoại di động đổ chuông, Đơn Triết Hạo mở điện thoại, cảm thấy có chuyện chẳng lành nên lo lắng: “Bà nội!”

“Hạo, Tiểu Nhụy có làm sao không?”

Trong loa nghe rõ hơi thở không bình thường của bà nội khiến Đơn Triết Hạo nhúu chặt lông mày, trong đầu thoáng qua ý nghĩ kinh khủng khiến cả người run rẩy, tóc gáy dựng ngược cả lên.

Đơn Triết Hạo vừa định nói chuyện nhưng đầu dây bên kia bà nội bắt đầu run run lên tiếng “Hạo, bà biết cháu sẽ chăm sóc thật tốt cho Tiểu Nhụy. Cháu hãy đồng ý với bà nội, nếu như bà nội không còn trên nhân thế nhưng các cháu sẽ sống hạnh phúc, không cần để ý đến bọn người xấu mà bị ảnh hưởng. Bọn họ có làm chuyện gì xấu xa đối với các cháu thì cũng bởi ghen tỵ với tài hoa của các cháu. Với loại người như vậy thì không nên hận bọn họ làm gì mà nên thương hại và bỏ qua cho bọn họ...”

“Bà nội, đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?” Đơn Triết Hạo vô cùng lo lắng, tay cầm điện thoại di động cũng run lẩy bẩy.

Giản Nhụy Ái bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn Đơn Triết Hạo đăm đăm, lo lắng nhìn điện thoại di động, không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhất định bà nội gặp chuyện không may mới có thể khiến cho Đơn Triết Hạo run

rầy lo lắng như thế, nghĩ tới khả năng Vương Hạo gây ra chuyện với bà nội khiến Giản Nhụy Ái sợ hãi tim đập thình thịch.

“Hạo đừng nói gì cả hãy nghe bà nội dặn vài điều. Cháu và Tiểu Nhụy cùng cha mẹ phải cố gắng sống thật hạnh phúc hòa thuận, không nên báo thù thay bà nội nghe không? Cháu hãy đồng ý với bà nhé.”

Điện thoại truyền đến tiếng thở khó nhọc đứt quãng, tay Đơn Triết Hạo run rẩy đánh rơi cả điện thoại, sắc mặt tái nhợt tới cực điểm, bản thân không phản ứng nổi mắt chùng chùng mở lớn không nhìn thấy tiêu cự.

Giản Nhụy Ái đau lòng nhìn Đơn Triết Hạo đang khiếp sợ, lo lắng nói: “Hạo. . . .”

Đơn Triết Hạo vừa ôm thật chặt Giản Nhụy Ái vào trong ngực vừa run rẩy. Giản Nhụy Ái cũng biết tâm tình của Đơn Triết Hạo đang bị kích động nên cứ để cho anh ôm cô như muốn bẻ gãy xương đợi anh bình tĩnh lại.

223. Chương 223: Tất Cả Mọi Người Đau Lòng

Lợi dụng lúc Y Thiếu Thiên điều động vệ sĩ đi cứu viện Đơn Triết Hạo, nhà họ Đơn buông lỏng cảnh giác nên Vương Hạo đến bắt cóc bà nội đem đi. Khi mọi người đã lật tung mọi góc ngách trong nhà họ Đơn để tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy bà nội bị thương và hôn mê ở rừng cây phía sau nhà.

Mặc dù được đưa đến bệnh viện nhưng do mất máu quá nhiều đến Hoa Đà tái thể cũng chẳng thể cứu được. Bà nội qua đời, cả nhà họ Đơn đều vô cùng thương tiếc nhưng đau lòng nhất chính là Đơn Triết Hạo bởi từ nhỏ đã được bà nội chăm sóc dạy dỗ. Cả ngày đau khổ, giam mình trong phòng không màng đến mọi chuyện xung quanh.

Giản Nhụy Ái lo lắng Đơn Triết Hạo quá đau lòng không chịu ăn uống gì sẽ bị ốm và đói bụng nên đã nấu cháo bưng lên phòng. Đẩy cửa phòng mở ra Đơn Triết Hạo đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm phía bên ngoài, dưới sàn nhà đầy tàn thuốc lá. Đơn Triết Hạo vô cùng đau lòng, không nghĩ đến mình vốn là người có thể nắm giữ sinh mạng của nhiều người mà lại không bảo vệ được bà nội.

Cửa phòng mở ra, khói thuốc mù mịt, Giản Nhụy Ái bị sặc khói rất khó chịu nhưng vẫn cố gắng kìm tiếng ho để bước vào nhưng lại bị Đơn Triết Hạo lạnh lẽo gọi lại: “Đừng ai vào đây”

Giản Nhụy Ái đau lòng nhìn bóng lưng Đơn Triết Hạo, đem cháo đặt lên bàn. Vừa đặt xong bát cháo đã lại nghe thấy Đơn Triết Hạo giận dữ gào rống: “Mau ra khỏi đây, hãy để cho tôi được yên tĩnh”

Giản Nhụy Ái dịu dàng bước lại gần: “Hạo, em là Tiểu Nhụy đây. Hãy để em ở cùng anh được không?”

Đơn Triết Hạo không muốn để Giản Nhụy Ái nhìn thấy mình yếu đuối đau lòng nên vẫn khàn khàn hàm hừ: “Đừng đến đây nữa”

Bà nội chết là một đả kích trí mạng với Đơn Triết Hạo khiến cho anh mất hết lý trí. Từ một người vô cùng ngạo mạn, tự tôn mà chỉ biết trốn tránh mọi người tự mình đối mặt với nỗi đau. Giản Nhụy Ái chưa từng thấy Đơn Triết Hạo như thế bao giờ nên càng đau lòng, nước mắt rơi đầy mặt, nhẹ nhàng nói: “Hạo, anh hãy cố gắng lên, bà nội đã không còn bên cạnh chúng ta nhưng em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh, anh đừng quá bi thương như thế nữa. Em cầu xin anh đấy”

Thân thể Đơn Triết Hạo run lấy bầy, tâm tình có chút bi thương, hai mắt đỏ hoe, quay lại nhìn Giản Nhụy Ái đang khóc lại khiến Đơn Triết Hạo vừa đau lòng vừa cảm kích ôm lấy Giản Nhụy Ái, nghẹn ngào nói: “Tiểu Nhụy, Cảm ơn em. . . .”

Nghe Đơn Triết Hạo vừa ôm vừa gọi tên mình khiến Giản Nhụy Ái cũng ôm chặt lấy Đơn Triết Hạo mà khóc to. Lồng ngực của Đơn Triết Hạo vẫn dịu dàng như vậy, toàn thân được bao quanh hơi thở ấm áp, tâm tình của Giản Nhụy Ái từ từ bình tĩnh lại, gương mặt có chút vui mừng bởi Đơn Triết Hạo đã không thể dễ dàng gục ngã, đã bước qua một phần nỗi đau mất đi người thân yêu nhất.

Giản Nhụy Ái cũng rất đau lòng trước cái chết của bà nội nhưng vẫn phải cùng Đơn Triết Hạo vượt qua, nhẹ nhàng nói: “Hạo, bà nội luôn mong chúng ta sống thật tốt, cho nên chúng ta không thể để bà nội thất vọng được. Em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh cùng anh vượt qua mọi chuyện trong cuộc sống sau này”.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái thật chặt vào trong lòng. Tiểu Nhụy luôn là người mà anh quan tâm chăm sóc. Cái chết của bà nội là đả kích quá lớn đối với Đơn Triết Hạo. Trước đây anh luôn kiêu ngạo cảm thấy không ai là đối thủ của mình và mình sẽ bảo vệ tốt mọi người trong nhà. Đến lúc này mới thấy năng lực của mình không đủ để bảo vệ chăm sóc mọi chuyện cho mọi người thân yêu.

Cho nên Đơn Triết Hạo không thể tiếp tục chìm đắm trong đau lòng oán trách bản thân mà phải trở lên mạnh mẽ, là chỗ dựa tin cậy cho mọi người trong nhà, Vương Hạo là kẻ thù không đội trời chung.

Suy nghĩ thông suốt, trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, giọng nói Đơn Triết Hạo cũng dịu dàng hơn: “Có Tiểu Nhụy luôn bên cạnh anh, mặc kệ xảy ra chuyện gì chúng ta đều luôn sánh vai cùng nhau vượt qua. Anh yêu em, rất yêu em.”. Nhìn Giản Nhụy Ái luôn lo nghĩ vì mình nên Đơn Triết Hạo không cần che giấu tình cảm của mình dành cho Giản Nhụy Ái.

“Với bộ dáng như bây giờ nếu anh chịu ăn ít cháo này mới là yêu em nhiều nhất” Giản Nhụy Ái vội vàng bưng tô cháo đến trước mặt Đơn Triết Hạo, cả ngày không ăn gì nhất định sẽ đói vô cùng.

Đơn Triết Hạo đã nghĩ thông suốt mọi chuyện trong lòng rồi, nhưng vẫn không có khẩu vị ăn cơm, “Anh không muốn ăn, em bưng ra đi.”

Giản Nhụy Ái không nghĩ đến Đơn Triết Hạo sẽ cự tuyệt, vội để tô cháo xuống chạy đến lôi kéo Đơn Triết Hạo ngồi lên giường: “Anh là người sắt à; đã ba ngày anh không ăn uống gì thì làm sao có thể không đói bụng. Anh phải ăn uống đầy đủ mới hơi sức mà suy nghĩ cách đối phó với Vương Hạo chứ”

Đơn Triết Hạo ngồi ở trên giường, thân thể anh vốn cao lớn hơn Giản Nhụy Ái mà bây giờ giống như đứa nhỏ chịu giáo huấn, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái đang bịu môi nghĩ cách khiến anh chịu ăn uống trông thật đáng yêu.

Gặp chuyện không vui nhưng chỉ cần nhìn thấy nụ cười tỏa nắng của Giản Nhụy Ái sẽ giống như bị gió cuốn đi trong nháy mắt. Nếu Giản Nhụy Ái biết điều này có khi lại nghĩ anh bị dỗ hơi.

Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo không muốn ăn, khe cau mày, cầm muống múc một miếng cháo đặt ở khóe miệng thổi mấy cái đưa đến trước mặt Đơn Triết Hạo cao giọng nói: “Há mồm ra!”. Nếu Đơn Triết Hạo không chịu tự giác ăn thì cô sẽ chủ động bắt anh phải ăn uống chút gì đó chứ không thể để anh tiếp tục nhịn đói nữa.

Đơn Triết Hạo nhìn bộ dáng Giản Nhụy Ái cũng không biết tại sao liền nghe lời há mồm ăn cháo đang được Giản Nhụy Ái đút cho.

Từ nhỏ lớn lên chưa từng được ai tỉ mỉ đút thức ăn cho ăn, ánh mắt chăm chăm nhìn gương mặt trắng nõn của Giản Nhụy Ái thấy cô vì mình mà lo lắng không ngại tỉ mỉ đút thức ăn cho mình khiến tâm tình của anh cảm thấy thật ấm áp món cháo trở nên vô cùng ngon.

Rốt cuộc Giản Nhụy Ái đã đút xong toàn bộ tô cháo cho Đơn Triết Hạo mới an tâm cầm chén rời đi. Ra cửa lại thấy Y Thiếu Thiên đang buồn bã đứng đó liền cười cười nhìn về phía Y Thiếu Thiên. Y Thiếu Thiên đang tự trách bản thân mình có lỗi với nhà họ Đơn, là do bản thân mình bất cẩn không bảo vệ được nhà họ Đơn, hại chết bà nội.

Ngoài ra còn có cả Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi cũng đứng đó vừa nhìn thấy Giản Nhụy Ái bước ra vội vàng xúm lại kéo tay Giản Nhụy Ái hỏi “Hạo nhi sao rồi con?”

Giản Nhụy Ái gơ chén trong tay lên cho mọi người nhìn, nói: “Không sao rồi, Hạo đã ăn hết tô cháo con mang vào rồi”.

Nghe Giản Nhụy Ái nói như vậy Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi cùng mọi người trong nhà mới thở phào yên tâm.

“Cha mẹ không cần lo lắng, Hạo là người thông minh kiên cường như vậy sẽ nhất định không có chuyện gì.” Giản Nhụy Ái động viên mọi người.

Đơn Mộ Phi nhìn Giản Nhụy Ái, khóe mắt tràn ngập nước mắt “Cám ơn Tiểu Nhụy.”

“Cha đừng nói lời khách sáo, những chuyện này đều là chuyện con phải làm”. Giản Nhụy Ái không có cảm giác mình đang giúp Đơn Mộ Phi bởi Đơn Triết Hạo là người yêu, cũng là chồng của cô nên cô muốn chia sẻ quan tâm mọi chuyện với anh.

Từ Tú Liên vùi đầu vào ngực Đơn Mộ Phi, nước mắt chảy dài, lẩm bẩm nói: “Nếu như tôi đi tĩa hoa cùng với mẹ thì có lẽ mẹ sẽ không bị Vương Hạo bắt đi, cũng sẽ không xảy chuyện như vậy. Là tôi đã hại chết mẹ.”

Đơn Mộ Phi vỗ nhẹ nhẹ lưng Từ Tú Liên, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà cố kìm nén nước mắt, nhẹ nhàng trấn an nói: “Đừng khóc, đều không phải là lỗi của chúng ta, đó là lỗi của Vương Hạo, chúng ta phải cùng nhau vượt qua nỗi đau mất mẹ không thể để cho mẹ thất vọng.”

Giản Nhụy Ái không biết nên nói cái gì. Bà nội qua đời, khiến rất nhiều người đau lòng, có thể cần phải rất nhiều thời gian mới hàn gắn được vết thương này. Lần này Vương Hạo đã trả thù trên nỗi đau đến xương tủy của nhà họ Đơn.

Giản Nhụy Ái cầm khăn giấy đưa cho Từ Tú Liên lau nước mắt, dịu dàng nói: “Mẹ, chúng ta đừng khóc lóc và tự trách bản thân được không? Để chúng ta đưa bà nội đến với tổ tiên còn chúng ta sẽ kiên cường sống tiếp phần còn lại của cuộc sống, chúng ta luôn luôn thương nhớ bà nội.”

Từ Tú Liên nhìn Giản Nhụy Ái đã từng bị mình hãm hại nhiều lần, đến khi nhà họ Đơn xảy ra chuyện thì Giản Nhụy Ái lại là người thu vén an ủi động viên mọi người nên trong lòng đặc biệt xấu hổ, ôm lấy Giản Nhụy Ái rưng rưng nói: “Cám ơn con, cám ơn Tiểu Nhụy.”

“Mẹ đừng khóc nữa, chúng ta phải vui vẻ kẻo không sẽ khiến Hạo lo lắng” Giản Nhụy Ái thiện lương nói, “Về sau chúng ta phải cẩn thận một chút, không để cho Vương Hạo có cơ hội bắt được nếu không Hạo sẽ bị nguy hiểm”

“Đúng, Tiểu Nhụy nói rất đúng” Đơn Mộ Phi nhìn Giản Nhụy Ái tuy bề ngoài yếu đuối mềm mại nhưng lại có ý chí kiên cường, dũng cảm.

224. Chương 224: Chuyện Vui Mừng Nhất

“Mẹ đừng khóc nữa, chúng ta phải vui vẻ kẻo không sẽ khiến Hạo lo lắng” Giản Nhụy Ái thiện lương nói, “Về sau chúng ta phải cẩn thận một chút, không để cho Vương Hạo có cơ hội bắt được nếu không Hạo sẽ bị nguy hiểm”

“Đúng, Tiểu Nhụy nói rất đúng” Đơn Mộ Phi nhìn Giản Nhụy Ái tuy bề ngoài yếu đuối mềm mại nhưng lại có ý chí kiên cường, dũng cảm.

Đơn Triết Hạo dựa vào ghế, nhắm mắt lại để cho tâm trạng bình tĩnh lại, dưới sự uy hiếp của Giản Nhụy Ái đã ăn uống một tô cháo nên thể lực cũng được khôi phục thật nhiều.

“Tổng giám đốc Đơn” Y Thiếu Thiên cúi đầu, đều là do bất cẩn mới để cho Vương Hạo có cơ hội hại chết bà nội, là bản thân mình gián tiếp hại chết bà nội. Thế nên Y Thiếu Thiên hẳn phải chịu tội, đưa thư từ chức đến trước mặt Đơn Triết Hạo. “Thật xin lỗi tổng giám đốc”

Đơn Triết Hạo lạnh lùng nhìn Y Thiếu Thiên, chuyện lần này do Y Thiếu Thiên bất cẩn nhưng đó cũng không hoàn toàn do lỗi của Y Thiếu Thiên bởi Y Thiếu Thiên làm vậy cũng vì lo lắng cho an nguy của anh.

“Hãy giữ lại thư từ chức của cậu, tôi không đồng ý”.

Chuyện lần này Y Thiếu Thiên làm chưa đúng nhưng là cánh tay đắc lực bên cạnh mình, có công lớn hơn tội hơn nữa anh đã hứa với chị của Y Thiếu Thiên sẽ chăm sóc hẳn, cho nên Đơn Triết Hạo càng sẽ không để Y Thiếu Thiên từ chức.

“Tổng giám đốc . . .” Y Thiếu Thiên ngân ngấn nước mắt dù biết người đàn ông không nên để nước mắt rơi, nhưng vẫn không nhịn được.

Đơn Triết Hạo đã cho Y Thiếu Thiên có cảm giác đang được chị gái thương yêu nếu không có chuyện xấu xảy ra chị gái là người sẽ luôn bên cạnh chăm sóc mình. Bây giờ Đơn Triết Hạo là người quan trọng nhất trong lòng mà mình lại không bảo vệ tốt, nên thấy không còn thể diện ở lại tập đoàn Đan thị.

“Tôi sẽ tiếp tục ở lại tập đoàn chờ bắt được Vương Hạo, tôi sẽ tự động chào từ giả.” Y Thiếu Thiên kiên định nói. Y Thiếu Thiên biết mình nên nhận hình phạt xứng đáng cho việc làm bất cẩn thiếu suy tính của mình.

Đơn Triết Hạo không muốn nói nhiều, ánh mắt lạnh lẽo, gật đầu một cái nheo mắt hỏi: “Ồ hiện trường có tìm được manh mối gì không?”

Y Thiếu Thiên lắc đầu “Hiện trường bị xử lý rất sạch sẽ, không có dấu vết gì, Vương Hạo đã xóa sạch mọi chứng cứ rồi.”

“Đi xem camera theo dõi” Đơn Triết Hạo đứng dậy đi tới phòng theo dõi camera quan sát, biệt thự nhà họ Đơn được theo dõi chặt chẽ, chỉ có một số góc chết mới không có camera theo dõi được. Nếu như Vương Hạo xuất hiện thì chắc chắn camera theo dõi của biệt thự phải ghi nhận được.

Thời điểm hai người bước đến phòng theo dõi, người giám sát camera vội vàng đứng lên, Đơn Triết Hạo ra hiệu cho bọn họ đi ra ngoài.

Đơn Triết Hạo ngồi xuống ghế, nhìn mười màn ảnh hiện ra trước mắt. Y Thiếu Thiên biết biệt thự nhà họ Đơn vô cùng lớn, sẽ không dễ dàng tìm kiếm được thông tin mà hai người đang cần. Rất nhiều hình ảnh được kiểm tra nhưng vẫn chưa có hình ảnh của Vương Hạo trong camera theo dõi.

Y Thiếu Thiên đang xem camera theo dõi ở nhà bếp bỗng thấy có người đang xách đồ ăn, ánh mắt có vẻ quái dị. Nhìn thật kỹ màn ảnh, lại nhìn thấy người đó đội cái mũ lưỡi trai che gần hết gương mặt, đáng người rất giống Vương Hạo.

“Tổng giám đốc, đã nhìn thấy hình ảnh của Vương Hạo”.

Đơn Triết Hạo sắc bén nhìn Vương Hạo giả dạng người đưa đồ ăn lên vào nhà họ Đơn, lông mày càng lúc càng nhíu chặt, khóe miệng mỉm cười châm chọc, không ngờ Vương Hạo dễ dàng lừa gạt đi vào bên trong nhà họ Đơn như vậy.

“Gọi người đưa đồ ăn đến.” Đơn Triết Hạo lạnh lẽo ra lệnh.

Trời cao không phụ người có lòng, rốt cuộc người đưa đồ ăn cũng phải nói ra địa chỉ của Vương Hạo, thì ra Vương Hạo căn bản là không có đi xa, vẫn ở bên cạnh bọn họ.

Đơn Triết Hạo lông mày cau chặt, mỗi tình huống đối đầu nhau đều bị thu trước mưu kế quỷ quyệt của Vương Hạo. Nhưng lần này nhất định sẽ không thất thủ, nhất định phải chính tay anh tóm được hắc đế báo thù.

“Tổng giám đốc, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Y Thiếu Thiên vội hỏi, muốn tự tay bắt được Vương Hạo báo thù cho bà nội.

“Tìm vài người theo dõi thật kỹ Vương Hạo một thời gian, nắm rõ hành tung của hắn rồi tìm cơ hội ra tay. Lần này dù có phải trả giá cao thế nào tôi cũng muốn bắt được Vương Hạo, tuyệt đối không để thất bại cho hắn chạy thoát”. Đơn Triết Hạo lạnh lùng giao phó.

Y Thiếu Thiên nghe Đơn Triết Hạo giao phó, trong lòng bưng bưng khí thế sẵn sàng xông pha, quyết tâm cam kết: “Vâng, chúng ta sẽ bắt được Vương Hạo”. Y Thiếu Thiên đứng thẳng tắp lưng như đang tuyên thệ lời thề. Xoay người rời đi, ánh mắt kiên định, muốn mau chóng có cơ hội được báo thù, cả người tràn đầy khí thế bắn ra bốn phía.

Từ khi bà nội xảy ra chuyện, Đơn Triết Hạo cảm thấy nhà họ Đơn không đủ an toàn nên đã tăng cường số lượng vệ sĩ, hơn nữa toàn là vệ sĩ chuyên nghiệp đẳng cấp cao cấp nhất.

Hôm nay là ngày Giản Tử Hạo xuất viện, ba người vui vẻ ngồi ở phía sau xe.

“Ba, cuối cùng con đã được xuất viện, ba nên thưởng cho Hạo Hạo một phần thưởng gì đó đi” Giản Tử Hạo vừa kiêu ngạo vừa làm nũng đòi hỏi xong, nhìn chăm chăm gương mặt anh tuấn đẹp trai hơn cả diễn viên của Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo vui mừng ôm Giản Tử Hạo tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại dẻo miệng, hôn lên trán cậu bé một cái rồi sáng khoái đồng ý “Được thôi, cho con tự chọn quà”.

Giản Nhụy Ái nhìn Giản Tử Hạo thật là khéo léo, từ khi biết bà nội qua đời, sợ Đơn Triết Hạo sẽ đau lòng khổ sở, mặc dù trong lòng đặc biệt tưởng nhớ bà nội, cũng không nhắc một câu nào liên quan đến bà nội trước mặt Đơn Triết Hạo.

Một đứa bé thật thông minh lại khéo hiểu lòng người, sớm hiểu chuyện khiến cho Giản Nhụy Ái có chút thương tâm.

Nhìn hai người vui vẻ nói chuyện, Giản Nhụy Ái mỉm cười, vui mừng nhìn bọn họ, đây là lần vui vẻ đầu tiên của Đơn Triết Hạo sau khi bà nội qua đời. Giản Nhụy Ái lấy ra mô hình xe đua Bentley đưa cho Giản Tử Hạo “Hạo Hạo xem có thích mô hình xe này không?” Có thể do chịu ảnh hưởng của Đơn Triết Hạo nên Giản Tử Hạo vô cùng thích xe, vừa nhìn thấy mô hình xe số lượng bản hạn chế Giản Tử Hạo sáng mắt, mỉm cười rục rủ, “Cám ơn mẹ, con thật rất thích nha”. Vừa nói vừa ôm lấy Giản Nhụy Ái hôn lên mặt cô một cái thật kêu.

Đơn Triết Hạo ghen tỵ nói: “Chẳng lẽ Hạo Hạo không yêu ba sao?”

“Có chứ, tại sao lại không thương ba được? Con vô cùng yêu ba” Giản Tử Hạo cũng hôn thật mạnh lên mặt Đơn Triết Hạo một cái, rồi mở miệng nói: “Ba có nhiều tiền hơn mẹ, có thể mua cho con nhiều đồ chơi hơn”

Giản Nhụy Ái nghe Giản Tử Hạo giải thích, quả thật khóc dở khóc dở cười, xem ra Giản Tử Hạo thật là tính toán tỉ mỉ “Tiểu tử, xem ra con chỉ nói ngoài miệng, chờ đến khi về nhà mẹ sẽ lấy hết tiền của ba không cho ba còn tiền đi mua đồ cho con nữa”

“Không được!” Đơn Triết Hạo và Giản Tử Hạo cùng kêu lên nói.

Giản Nhụy Ái xem mình ở nhà càng lúc càng không còn địa vị, ánh mắt nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, giả bộ uất ức nói: “Xem ra Hạo yêu tiền hơn yêu em rồi, có chút tiền cũng không muốn cho.”

“Tiểu Nhụy.” Đơn Triết Hạo khẽ cau mày nghe Giản Nhụy Ái ca thán, mặc dù biết Giản Nhụy Ái giả vờ nhưng không thể không quan tâm đến Giản Nhụy Ái. Xem ra Đơn Triết Hạo phải chịu thua Giản Nhụy Ái, “Tiểu Nhụy, tiền của anh đều là để dành cho em và Hạo Hạo, nếu như anh có chuyện không may thì số tiền đó vẫn đủ cho hai người sinh sống. . . .”

“Hạo, em không muốn nghe anh nói diêm xấu, phi phi. Đều ném hết đi.” Giản Nhụy Ái ngân ngán ngược mắt hầm hừ.

225. Chương 225: Sợ Bóng Sợ Gió

Khi nào Vương Hạo còn chưa bị bắt thì trong lòng Giản Nhụy Ái chưa thể yên tâm lại nghe Đơn Triết Hạo nói như vậy càng thêm không chịu nổi. Dù là nói giỡn cũng không được, nếu Đơn Triết Hạo xảy ra chuyện thì cuộc đời của Giản Nhụy Ái sẽ vô cùng đen tối và đau khổ.

Đơn Triết Hạo kinh ngạc nhìn Giản Nhụy Ái ngân ngán nước mắt, mỉm cười an ủi “Em yên tâm, anh sẽ không để xảy ra chuyện gì, sẽ luôn luôn bảo vệ em, vừa rồi anh nói chỉ là giả thiết mà thôi.”

“Giả thiết cũng không được, em không muốn nghe những lời này.” Giản Nhụy Ái không đồng ý, tốt nhất là đừng nói gì những lời dự đoán diêm xấu.

“Được rồi. . .” Đơn Triết Hạo cách Giản Tử Hạo với tay vuốt ve gương mặt Giản Nhụy Ái muốn lau nước mắt trên mặt cô “Về sau anh sẽ không nói điều gì để cho em đau lòng cho nên em đừng khóc nữa nếu không sẽ giống mặt mèo đấy”

Giản Tử Hạo cũng không nhịn được lên tiếng: “Tốt lắm, hai người làm cha mẹ cũng nên suy tính đến cảm thụ của con trai chứ, con đang rất xấu hổ ngồi ở giữa hai người đấy.”

Giản Nhụy Ái lập tức cảm thấy choáng váng, giơ tay cốc lên đầu Giản Tử Hạo “Vật nhỏ, không cho nói hươu nói vượn.”

Ba người đang vui vẻ hạnh phúc trò chuyện, điện thoại di động của Đơn Triết Hạo đổ chuông, nhìn điện thoại di động hiển thị số điện thoại của đội trưởng đội vệ sĩ gọi đến khiến lông mày Đơn Triết Hạo khẽ nhíu chặt cũng vội vàng mở máy.

“Thưa tổng giám đốc đã tìm được chỗ ở của Vương Hạo, cũng xác định rõ xung quanh. Hắn vừa đi vào phòng, chỉ cần có lệnh của tổng giám đốc thì chúng tôi lập tức đi vào bắt người.”

“Được, bắt sống hắn cho tôi” Đơn Triết Hạo nghiêm giọng phát lệnh, rốt cuộc có thể tìm bắt được Vương Hạo rồi.

Giản Nhụy Ái ngồi thẳng lưng nhìn chằm chằm Đơn Triết Hạo, hiện tại tên tuổi Vương Hạo đã là từ nhạy cảm trong nhà họ Đơn, ảnh hưởng rất lớn đến tâm tình mỗi người trong nhà.

“Không sao đâu” Đơn Triết Hạo tắt điện thoại, quay lại dịu dàng nói. Những chuyện này Đơn Triết Hạo cũng không muốn cho Giản Nhụy Ái biết, không muốn làm Giản Nhụy Ái lo lắng.

Giản Tử Hạo ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo tò mò hỏi: “Có chuyện gì thế ba?”

“Không sao, trẻ con không cần lo chuyện của người lớn, con cứ tiếp tục chơi đồ chơi của con đi” Đơn Triết Hạo vuốt ve tóc Giản Tử Hạo.

Giản Tử Hạo là đứa bé ngoan, bị mô hình xe đua số lượng hạn chế dụ hoặc nên cũng không thấy có hứng thú nghe chuyện người lớn đang nói, cúi đầu tự lo chơi trò chơi.

Giản Nhụy Ái không dễ bị dụ hoặc như Giản Tử Hạo, cô muốn cùng Đơn Triết Hạo đối mặt với Vương Hạo bất kể hắn có độc ác quỷ quyệt kinh khủng đến đâu cô đều sẽ không sợ.

Mà Đơn Triết Hạo lại chỉ thích giấu giếm không muốn nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra. Đơn Triết Hạo cho là như vậy là suy nghĩ cho Giản Nhụy Ái nhưng không biết đó không phải là điều cô cần nên nghiêm túc nói: “Anh đừng che giấu với em. Em có quyền biết.”

Đơn Triết Hạo nhìn ánh mắt kiên quyết của Giản Nhụy Ái. Anh không muốn nói cho Giản Nhụy Ái biết, chính là sợ Giản Nhụy Ái sẽ suy nghĩ lung tung, nhưng lại thấy cô lo lắng hơn nên cũng nói ra “Y Thiếu Thiên đã tìm được chỗ ẩn náu của Vương Hạo, bây giờ chuẩn bị bắt được Vương Hạo. Em và Hạo Hạo đi về nhà trước, anh sẽ đến chỗ Y Thiếu Thiên xem thế nào.”

Tài xế từ từ lái xe vào ven đường rồi dừng xe, Giản Nhụy Ái thấy Đơn Triết Hạo muốn xuống xe, vội vàng túm lấy tay Đơn Triết Hạo: “Em không muốn trở về một mình, em muốn cùng đi anh”

“Không được!” Đơn Triết Hạo lập tức từ chối, dù sao đó không phải là nơi Giản Nhụy Ái có thể đến, anh không muốn để Giản Nhụy Ái bị bất kỳ kinh sợ nào

Giản Nhụy Ái cũng không chịu buông tay, cái gì đều có thể nghe theo sự sắp đặt của Đơn Triết Hạo duy chỉ có chuyện này là không được, “Để cho em đi cùng anh được không? Em sẽ rất biết điều, tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh và mọi người”.

Khóe mắt Giản Nhụy Ái không nhịn được nóng lên, nghĩ tới chuyện Đơn Triết Hạo phải đối mặt khó khăn nguy hiểm, mà mình chỉ có thể khổ sở chờ đợi ở nhà, không thể đi trợ giúp nên đau lòng.

Nước mắt đã chan chứa đầy mắt, bờ môi run rẩy nghẹn ngào nói: “Để cho em đi theo anh, em không muốn rời xa anh”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái rất dễ khóc, nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt, dịu dàng nói: “Được rồi, anh cho em đi cùng nhưng em phải luôn luôn bên cạnh anh không được cách xa tầm nhìn của anh nhé.”

Giản Nhụy Ái nghe thấy Đơn Triết Hạo đồng ý mới ngừng khóc, mỉm cười, ghen ngào nói: “Vâng, em sẽ luôn ở trong tầm mắt của anh”

Hai người mau chóng chuyển sang xe khác chạy đến địa chỉ Y Thiếu Thiên nói.

Tâm trạng Giản Nhụy Ái đang rất thấp thỏm, không biết mình sắp phải đối mặt với cái gì, chắc chắn sẽ rất nguy hiểm và có đổ máu nhưng dù có thế nào có Đơn Triết Hạo bên cạnh cô đều sẽ không sợ.

Giản Nhụy Ái đang cố gắng tự động viên tinh thần mình, ánh mắt nhìn chăm chăm đường phố bên ngoài. Bỗng nhiên trên lối đi bộ ở phía trước xuất hiện một bóng dáng quen thuộc giống ma quỷ dây dưa mãi chưa dứt với bọn họ, Giản Nhụy Ái vô cùng kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Hạo đang ở lối đi bộ, vội vàng kêu lên: “Hạo, đó không phải là Vương Hạo sao?”

Đơn Triết Hạo xoay người nhìn thấy Vương Hạo đang đi ở lối đi bộ, hơn nữa trên tay hắn còn mang theo lon thuốc xịt, dự cảm chẳng lành, hai người ăn ý nhìn chăm chăm phía đối diện. Đơn Triết Hạo cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Y Thiếu Thiên nhưng không được, tức giận mắng: “Đáng chết!”

Giản Nhụy Ái cũng lo lắng nắm tay Đơn Triết Hạo “Bây giờ mình phải làm thế nào?”

“Tiểu Nhụy hãy ngồi thật vững.” Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái nói.

Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, nắm chặt dây an toàn, trong lòng yên lặng cầu nguyện cho Y Thiếu Thiên, cũng không ngờ Vương Hạo quá xảo quyết và đáng sợ như thế.

Xe chạy rất nhanh đến dưới lầu, nhìn thấy xung quanh có rất nhiều người đang tụ tập bàn tán, khói đen mù mịt cản trở tầm nhìn xung quanh. Cảnh sát phòng cháy chữa cháy đang phong tỏa hiện trường, vội vàng dập lửa, cứu người.

“Đột nhiên lại nổ tung dọa chết người khác. . . .”

“Đúng thế. Cũng không biết có người chết không?”

Mọi người chung quanh đang bàn tán ầm ĩ, nói chuyện càng lúc càng hỗn loạn.

Giản Nhụy Ái nhìn thấy Đơn Triết Hạo chạy vào toàn nhà cũng vội vàng chạy theo túm lấy sau lưng áo Đơn Triết Hạo.

Khi Giản Nhụy Ái nhìn thấy đám cháy dữ dội, kinh hoàng trợn to hai mắt không hiểu Vương Hạo định làm thế nào mà để nổ cả tòa nhà lớn như thế, trong lòng tràn đầy sợ hãi, không dám nghĩ thêm gì nữa.

Ánh mắt Đơn Triết Hạo gắt gao nhìn chăm chăm đám cháy, thân thể khẽ run, chẳng lẽ Y Thiếu Thiên đã bị vùi thân biển lửa. Mới nghĩ tới đó đôi tay càng siết chặt, cả người phát ra khí thở vô cùng lạnh lẽo.

Cả hai người bọn họ nhìn hiện trường vụ hỏa hoạn, nghĩ Y Thiếu Thiên đã gặp chuyện bất hạnh, thì sau lưng vang lên tiếng nói quen thuộc, quay người lại nhìn thấy Y Thiếu Thiên không bị làm sao đang đứng ở phía sau.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người chỉ vào Y Thiếu Thiên: “Anh. . . .” muốn nói chuyện cũng không nói được gì nữa.

“Tôi không chết.” Y Thiếu Thiên mỉm cười, muốn để cho Giản Nhụy Ái bình tâm, quay đầu nhìn Đơn Triết Hạo giải thích: “Tổng giám đốc, mới vừa rồi chúng tôi chuẩn bị đi vào lại không nhìn thấy anh đến, liền lấy điện thoại di động định gọi cho anh nhưng lại thấy rất nhiều cuộc gọi nhỡ từ anh gọi đến. Tôi nghĩ nếu không có chuyện nghiêm trọng thì anh sẽ không gọi nhiều điện thoại như thế, trừ phi có liên quan đến Vương Hạo, cho nên tôi đã cho anh em rút khỏi chỗ này nhưng không ngờ vừa rời khỏi đã thấy tòa nhà này bị nổ tung, chúng tôi vừa mới tránh được một kiếp nạn”.

Thì ra như thế, thật là cảm ơn trời đất, cuối cùng tất cả mọi người không có chuyện, sợ bóng sợ gió một cuộc, Giản Nhụy Ái vỗ vỗ mình lồng ngực.

Chỉ cần người sống, so cái gì chuyện đều không quan trọng.

Đơn Triết Hạo khẽ cau mày, âm trầm nói: “Về sau đối phó Vương Hạo phải ở cẩn thận một chút, hắn không phải nhân vật đơn giản.”

Đơn Triết Hạo cũng đoán được khi Y Thiếu Thiên phái người theo dõi sẽ gây chú ý cho Vương Hạo nhưng không ngờ hắn có thể điên cuồng như thế.

Y Thiếu Thiên nhìn Đơn Triết Hạo liền cúi đầu nếu như không nhờ Đơn Triết Hạo điện thoại đến có lẽ mọi người đã bị vùi thân giữa đám lửa nên thu hết lấy dũng khí nói: “Cám ơn tổng giám đốc, anh lại cứu tôi một mạng rồi.”

Ánh mắt Đơn Triết Hạo vẫn lạnh lùng nhìn xung quanh hiện trường đám cháy một lần nữa mới nói: “Hành động lần này của Vương Hạo sẽ khiến cảnh sát chú ý, cho nên hắn sẽ phải ngừng nghỉ thời gian, trong khoảng thời gian này chúng ta phải tăng cường cảnh giác, bảo vệ thật kỹ mọi người, gặt gao tìm kiếm tung tích Vương Hạo rồi tính cách đối phó với hắn.”

Nói xong cũng không quay đầu nhìn Y Thiếu Thiên mà kéo Giản Nhụy Ái ra xe quay về. Xem ra quãng thời gian này Vương Hạo không động thủ, bọn họ có thể có vài ngày bình an.

226. Chương 226: Chơi Té Nước

Ánh mắt Đơn Triết Hạo vẫn lạnh lùng nhìn xung quanh hiện trường đám cháy một lần nữa mới nói: “Hành động lần này của Vương Hạo sẽ khiến cảnh sát chú ý, cho nên hắn sẽ phải ngừng nghỉ thời gian, trong khoảng thời gian này chúng ta phải tăng cường cảnh giác, bảo vệ thật kỹ mọi người, gặt gao tìm kiếm tung tích Vương Hạo rồi tính cách đối phó với hắn.”

Nói xong cũng không quay đầu nhìn Y Thiếu Thiên mà kéo Giản Nhụy Ái ra xe quay về. Xem ra quãng thời gian này Vương Hạo không động thủ, bọn họ có thể có vài ngày bình an.

Đơn Triết Hạo đưa Giản Nhụy Ái đến nhà hàng chuyên phục vụ món ăn phương Tây, vừa bước vào cửa đã nghe tiếng đàn piano nhẹ nhàng phiêu lãng, giống như xóa đi mọi ưu phiền trong lòng bọn họ.

“Tổng giám đốc Đơn, xin mời tới bên này!” Người phục vụ nhìn thấy Đơn Triết Hạo đến vội chạy lại nhiệt tình dẫn đường.

Nhà hàng này thật trang nhã tốt vô cùng, thoải mái lại vô cùng sang trọng, khách đến dùng cơm đều là người quyền quý, sang trọng.

Mới vừa ngồi xuống Giản Nhụy Ái vô cùng thoải mái hỏi: “Hạo, tại sao muốn đến đây ăn cơm?” Giản Nhụy Ái biết đây là nhà hàng sang trọng vô cùng, nếu để ăn cơm thì có thể đến nơi khác cũng được mà. Đến nơi này là có chút hơi phô trương lãng phí.

Đơn Triết Hạo khẽ mỉm cười, búng nhẹ lên chóp mũi Giản Nhụy Ái “Em lại keo kiệt rồi, không sao cả, chồng em có đủ tiền, hơn nữa đầu bếp ở đây rất nổi tiếng nấu được rất nhiều món ngon lại sạch sẽ.”

Vừa dứt lời đã thấy đầu bếp đi tới khom người nói: “Hoan nghênh tổng giám đốc Đơn đã đến dùng bữa tại nhà hàng. Xin phép hỏi tôi có thể phục vụ gì cho hai vị đây?”

“Tiểu Nhụy muốn ăn cái gì? Đầu bếp ở đây có thể làm theo yêu cầu của em.” Đơn Triết Hạo đưa thực đơn cho Giản Nhụy Ái. Thật ra thì Đơn Triết Hạo muốn Giản Nhụy Ái được thư giãn một chút. Gần đây trong nhà đã xảy ra quá nhiều chuyện, nếu không có Giản Nhụy Ái ở bên cạnh thì Đơn Triết Hạo không biết làm thế nào vượt qua.

“Đúng vậy thưa tiểu thư!” Đầu bếp nói, “Dù là món ăn gì chúng tôi cũng sẽ tận tâm phục vụ các vị”

Giản Nhụy Ái sáng mắt nhìn Đơn Triết Hạo đang nhìn đầu bếp hỏi lại: “Thật như vậy sao, món gì cũng sẽ được sao?” Giản Nhụy Ái không muốn ăn mấy món có sẵn trong thực đơn bởi giá trên trời của nó khiến cô thấy không quen

Hơn nữa Giản Nhụy Ái lại chợt nhớ đến một món ăn đã lâu rồi không ăn lại nên rất hoài niệm cùng nhớ nhưng lại thấy đầu bếp rất nhẫn nại chờ đợi nên lễ phép yêu cầu ” Muốn ăn Ma Lạt Thang” (P/s: Chẳng hiểu đó là món ăn gì nữa, tra google thì chỉ biết đó là một món ăn vặt rất cay thôi)

Đầu bếp nghe món ăn Giản Nhụy Ái yêu cầu, cả khuôn mặt trong nháy mắt suy sụp, chưa từng thấy một ai đến nhà hàng sang trọng mà lại đi ăn Ma Lạt Thang, hơn nữa vừa rồi còn khoe khoang khoác lác nói món gì cũng được nên cũng không thể nói với bọn họ không có.

Đơn Triết Hạo mỉm cười “Vậy thì đi chuẩn bị đi!”

Nhìn đầu bếp bối rối, Đơn Triết Hạo cũng phải cười trộm, không ý kiến gì vì anh muốn đưa Tiểu Nhụy ra ngoài ăn cơm chủ yếu chính là muốn Giản Nhụy Ái vui vẻ.

“Vâng, xin Đơn tiên sinh và Giản tiểu thư chờ chốc lát.” Đầu bếp bất đắc dĩ đi ra, cũng chỉ có thể sai người đi ra ngoài mua tài liệu, rồi tự tay làm Ma Lạt Thang cho hai người. Đường đường là một trong số năm đầu bếp nổi tiếng thế giới lại phải đi học hỏi làm món Ma Lạt Thang!

Giản Nhụy Ái khẽ cau mày, nhìn bóng lưng đầu bếp rời đi, hai mắt sáng ngời chẳng cảm thấy xấu hổ, cắn môi hỏi “Hạo, có phải chúng ta đang làm khó người khác không? Nếu thế anh nói với đầu bếp không có cũng không cần làm đâu”

Đơn Triết Hạo kéo tay Giản Nhụy Ái trấn an: ” Không sao đâu, đầu bếp ở đây có thể làm được. Trước mắt anh sẽ dẫn em đến một chỗ này”

“Á! Chỗ nào thế?” Giản Nhụy Ái tò mò hỏi, ở nhà hàng còn có chỗ nào để đến sao?

Đơn Triết Hạo nhìn bộ dáng mơ hồ của Giản Nhụy Ái, phía dưới thân thể không khỏi nóng lên, trong lòng ngứa ngáy muốn đem Giản Nhụy Ái đẩy tới, nuốt vào trong bụng một phen, lôi kéo tay Giản Nhụy Ái, rời khỏi phòng ăn đang ngồi.

Thời điểm bọn họ đi tới phía sau nhà hàng lại bị quang cảnh lung linh mỹ lệ hấp dẫn.

Một bức tượng quan âm được đặt trên núi giả lấp lánh giống như ánh sao, bốn phía đều có nước phun, thật lung linh và đẹp mắt.

Giản Nhụy Ái thích nhất phật quan âm, bởi vì khi còn bé thích đứng trước phật quan âm ước nguyện điều vô cùng linh ứng, đến tối cha mẹ sẽ đến tìm mình.

Chuyện này Giản Nhụy Ái che giấu kỹ trong lòng mình, ngay cả anh Quyền Hàn và trác Đan Tinh cũng không biết. Giản Nhụy Ái kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo xúc động không nói được nên lời : “Anh.”

Đơn Triết Hạo khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng từ phía sau ôm lấy Giản Nhụy Ái để cho thân thể mềm mại tựa vào trong lồng ngực mình. Đơn Triết Hạo cũng có để ý thấy mỗi lần nhìn thấy tượng quan âm thì Giản Nhụy Ái đều đứng nhìn không chớp mắt. Cho nên Đơn Triết Hạo mới đoán Giản Nhụy Ái vô cùng thích tượng quan âm. Hôm nay nhìn thấy biểu cảm trên mặt Giản Nhụy Ái thì cũng xác định được bản thân anh cũng không đoán sai.

Đơn Triết Hạo cúi đầu sát bên tai nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Nhụy có thích không?”

Bên tai là hơi thở đầy nam tính của Đơn Triết Hạo, khuôn mặt Giản Nhụy Ái đỏ ửng, cắn môi cố gắng kìm nén xúc động, kéo tay Đơn Triết Hạo đi đến phía tượng phật “Hạo, em vô cùng thích.”

“Cho em này!” Đơn Triết Hạo biết Giản Nhụy Ái đang muốn tìm tiền xu, nên đưa cho Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nhận lấy tiền xu, đôi tay nắm chặt tiền xu, nhắm mắt thành tâm cầu nguyện cho nhà họ Đơn có thể bình an, mọi người trong nhà đừng gặp chuyện gì không may.

“Bùm” đồng tiền xu bay thẳng vào hồ nước, sóng nước phản chiếu ánh sáng lung linh như vòng hào quang khiến Giản Nhụy Ái nhìn say mê.

“Tiểu Nhụy vừa ước nguyện điều gì?” Đơn Triết Hạo đứng sau lưng Giản Nhụy Ái nhẹ giọng hỏi.

“Em không nói cho anh biết đâu. Ước nguyện mà nói ra lời sẽ không còn linh nghiệm nữa”. Không đợi Giản Nhụy Ái kịp phản ứng đã bị đẩy cả người vào trong hồ.

Bị đẩy vào dưới đài phun nước làm quần áo ướt sũng, trên đầu cũng ướt nhẹp nước, Giản Nhụy Ái tức tối ngẩng đầu nhìn kẻ đầu sỏ gây chuyện nghiêng rằng nghiêng lợi “Đơn....Triết.... Hạo”

Đơn Triết Hạo nhìn bộ dáng Giản Nhụy Ái ướt đầm chặt vật, bật cười ha hả thật vui vẻ khi gây khó được Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nhìn Đơn Triết Hạo đang cười vui vẻ, đã đẩy mình xuống nước thì anh ấy cũng phải bị ướt mới công bằng, nghĩ xong liền ngồi xổm xuống lấy tay ôm chặt lấy bụng mình.

“Tiểu Nhụy.” Đơn Triết Hạo đang cười bỗng nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang ngồi ôm bụng cũng vội ngừng cười có chút lo lắng “Tiểu Nhụy đừng giả vờ nữa, nhanh đứng lên.”

“Hạo em không chịu nổi nữa, bụng em rất đau” Giản Nhụy Ái tiếp tục giả vờ đau bụng, hôm nay nhất định phải lừa được Đơn Triết Hạo đi xuống hồ nước.

“Không đúng, vừa mới hết chu kỳ hàng tháng thì làm sao lại bị đau bụng ?” Đơn Triết Hạo vẫn chưa tin Giản Nhụy Ái bị đau bụng.

Đáng chết! Đơn Triết Hạo lại nhớ rõ ràng ngày tháng dì cả hàng tháng thăm cô như vậy, gương mặt đang cúi khẽ ửng đỏ “A! Thật là đau quá.”

Đơn Triết Hạo nhìn Giản Nhụy Ái đau đớn rất thương tâm không giống như đang giả vờ cũng vội vàng chạy vào hồ nước, muôn ôm Giản Nhụy Ái đến bệnh viện khám xem thế nào

‘Bùm’ một tiếng, Đơn triết Hạo không có đề phòng bị đẩy ngã nhào trong hồ nước , lông mày nhíu chặt, ngẩng đầu nhìn Giản Nhụy Ái đang cười hả hê vì đã thực hiện được gian kế.

“Anh không cần nhìn em như vậy, ha ha. Em chỉ là đệ tử học từ sư phụ nhưng mà giỏi hơn thôi.” Giản Nhụy Ái khoanh tay trước ngực, không hề kiêng dè cười to, hoàn toàn không để ý đến xung quanh.

“A!” Đơn Triết Hạo tạt mạnh nước về phía Giản Nhụy Ái khiến cô cũng tối tăm mặt mũi “Đơn Triết Hạo, tại sao lại tạt nước em, hãy xem đây.”

Hai người cứ thế đứng trong hồ chơi tạt nước, tiếng cười vang vọng không còn ưu phiền.

227. Chương 227: Mua Đồ Dùng Phụ Nữ

Khi bốn mắt nhìn nhau, Đơn Triết Hạo ôm lấy Giản Nhụy Ái ướt sũng vào lòng mỉm cười “Cầu mong cho Tiểu Nhụy thật hạnh phúc, cảm ơn em đã nguyện ý ở bên cạnh anh”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu nhìn Đơn Triết Hạo, trong lòng vô cùng ấm áp, dựa vào lồng ngực Đơn Triết Hạo biết Đơn Triết Hạo muốn mình thả lỏng tâm tình.

“Hạo!” Giản Nhụy Ái cắn môi, cố nén không để cho nước mắt chảy ra, bởi vì không muốn nước mắt làm che giấu tình yêu dành cho Đơn Triết Hạo.

“Tiểu Nhụy, anh yêu em, rất yêu em.” Hai mắt Đơn Triết Hạo nóng rực giống như muốn thiêu đốt Giản Nhụy Ái trong tình yêu của mình, nhìn chằm chằm vào mắt Giản Nhụy Ái.

Nước mắt Giản Nhụy Ái lại chảy dài trên gương mặt xinh đẹp nhưng đó không phải là nước mắt của lo lắng khổ đau mà chính là nước mắt của hạnh phúc.

Đơn Triết Hạo yêu Giản Nhụy Ái, mà Giản Nhụy Ái cũng rất yêu anh.

“Hạo, em yêu anh, vô cùng yêu, ở thế giới trừ cha mẹ, em chưa từng yêu ai nhiều như yêu anh.” Giản Nhụy Ái oà khóc, những ngày gần đây luôn phải thấp thỏm lo sợ và đau lòng nhưng nghe lời thổ lộ của đối phương thì lại thấy hạnh phúc chẳng còn gì đáng lo nữa.

“Tiểu Nhụy, anh hiểu tình yêu của em dành cho anh. Chúng ta còn có Hạo Hạo và tương lai chúng ta phải sinh nhiều con trai con gái nha.”

Giọng nói của Đơn Triết Hạo rất bá đạo nhưng đó là tình yêu nồng đậm của anh dành cho Giản Nhụy Ái, hai mắt giống như ngọn lửa lớn muốn thiêu đốt Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái nước mắt không ngừng, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của người mà mình hết lòng yêu thương gật đầu đồng ý “Vâng, em hi vọng mình có thể sinh rất nhiều Đơn Triết Hạo nhỏ cùng Giản Nhụy Ái nhỏ, đến lúc đó cả nhà chúng ta đi du lịch sẽ rất vui ”

Giản Nhụy Ái nhào vào lồng ngực Đơn Triết Hạo, ôm thật chặt. Đây là người đàn ông vô cùng lợi hại, là người mà cô dành toàn bộ tâm ý để yêu.

Đời này cả hai người đều muốn ở chung một chỗ, mặc kệ sống hay chết vĩnh viễn đều muốn không xa rời .

Sáng sớm, ánh mặt trời mát dịu, thời tiết vô cùng dễ chịu thích hợp cho đi Giản Nhụy Ái và Trác Đan Tinh đi dạo phố.

Hai người mua rất nhiều đồ nhưng vẫn chưa chịu dừng lại tiếp tục dạo bước tìm mua đồ.

Trác Đan Tinh nhìn vệ sĩ đi theo không chịu rời đi nửa bước, cau mày không vui : “Tiểu Nhụy, mấy người vệ sĩ này cứ phải đi theo chúng ta như vậy thật không thoải mái”

Nói đúng ra, hai cô gái trẻ đi dạo phố mà cứ có hai đấng mày râu đi theo bên cạnh thật là không thoải mái nếu có muốn mua vài thứ nội y thì cũng thật ngại mà không dám chọn lựa.

“A!” Giản Nhụy Ái đang lựa chọn áo lại nghe Trác Đan Tinh phàn nàn cũng ngây người: “Cái đó. Dù sao chuyện này cũng khá dài, để từ từ mình sẽ nói cho cậu biết”

Giản Nhụy Ái kéo Trác Đan Tinh đi xuống tầng dưới, đi dạo phố là bản tính của phụ nữ, có thể thoải mái dạo phố mua sắm sẽ thấy sảng khoái, hơn nữa Giản Nhụy Ái đã ở nhà lâu không ra ngoài nên bây giờ càng tranh thủ đi dạo nhiều nơi một chút mới được.

“A!” Giản Nhụy Ái bị một người đi ngược chiều nghênh ngang đụng phải bả vai, đứng không vững phải lùi lại mấy bước.

Vệ sĩ nhìn thấy chuyện có cái gì không đúng, vội vàng túm lấy người vừa chạm vào Giản Nhụy Ái, đó là một thanh niên ăn mặc theo phong cách hip-hop chưa đến hai mươi.

“Nhụy Ái, cậu có bị làm sao không? Có bị thương chỗ nào không?” Trác Đan Tinh lo lắng hỏi Giản Nhụy Ái nhưng ánh mắt lại nhìn về phía cậu thanh niên cảm giác ánh mắt của cậu ta không bình thường hơi có chút cổ quái nhưng lại tự cười mình chắc lại suy nghĩ quá nhiều chứ một cậu thanh niên nhỏ tuổi như thế thì có cái gì cổ quái.

Giản Nhụy Ái giơ tay kiểm tra chỗ vừa bị đụng rồi lắc đầu nói: “Tôi không bị làm sao cả, các anh buông cậu bé ra đi tôi nghĩ cậu ấy cũng không cố tình đâu”

Ở trung tâm mua sắm có quá nhiều người nên việc va chạm là khó tránh khỏi và cũng không có gì đáng để ý. Giản Nhụy Ái cũng không nghĩ tới việc gây khó dễ cho người khác, xung quanh đã có người bàn tán và đứng xem bọn họ

Vệ sĩ nghe theo Giản Nhụy Ái, nhìn lại cậu thanh niên một chút mới thả tay cho rời đi.

Vừa được buông tay ra cậu ta vội co cẳng bỏ chạy, cũng không cho nhóm người Giản Nhụy Ái cơ hội nhìn lại.

Trác Đan Tinh nhìn xung quanh đang xì xầm bàn tán, nhíu mày: “Tiểu Nhụy, cậu không thấy cậu bé đó có gì đó thật kỳ quái sao?”

“Có không?” Giản Nhụy Ái không để tâm hỏi lại “Đan Tinh đừng quá đa nghi như thế, có thể người ta chỉ là vô ý đụng vào tớ, một đứa nhỏ mà lại gặp mấy vệ sĩ mặt lạnh lùng thì sợ hãi là bình thường mà”

“Thật sao?” Trác Đan Tinh vẫn cảm thấy rất không yên tâm “Tiểu Nhụy đừng nghĩ ai cũng thiện lương như vậy, không phải ai cũng giống ai luôn hiền lành lương thiện đâu, cậu thử kiểm tra lại túi xách xem có bị lấy mất đồ gì không?”

Giản Nhụy Ái nghe Trác Đan Tinh nói cũng giật mình vội lấy túi xách ra kiểm tra nhưng không thấy có phát hiện gì, ví tiền vẫn còn nên cũng thở phào một hơi “Không sao cả, mọi thứ vẫn còn. Đi, mình với cậu đi uống trà sữa.”

Trác Đan Tinh gật đầu đồng ý với Giản Nhụy Ái nhưng ánh mắt nghi vấn vẫn nhìn ra phía cửa ra vào.

Hai người vào tiệm trà sữa, ngồi xuống ghế, nhìn vách tường đá màu trắng chạm trổ khung cảnh thiên nhiên hoa lá muông thú thật yên bình.

Vừa hút ngụm trà sữa Trác Đan Tinh không giấu nổi tò mò: “Cậu đi ra ngoài lâu như vậy, mà lão công của cậu không gọi điện thoại nói gì à?”

Thật ra thì Trác Đan Tinh rất hâm mộ Giản Nhụy Ái, không có gương mặt quá xinh đẹp, không có gia thế, cũng thông minh mà còn rất dễ bị lừa, nhưng lại có số đào hoa, có rất nhiều đàn ông ưu tú quan tâm để ý tới Giản Nhụy Ái khiến nhiều khi Đan Tinh cô妒 là bạn thân nhưng vẫn phải ghen tỵ với Giản Nhụy Ái, chẳng lẽ đây chính là người ngọc cũng có phúc của người ngọc.

Giản Nhụy Ái mỉm cười vẻ mặt vô cùng hạnh phúc khi nhắc tới Đơn Triết Hạo “Anh ấy rất bận rộn, có khi đang bận họp nên không có thời gian trông nom tớ đâu.”

Công việc tổng giám đốc của một tập đoàn vô cùng bận rộn phải hội họp liên tục không ngừng chưa tính đến còn phải xã giao tiếp khách. Đơn Triết Hạo cũng đã vì Giản Nhụy Ái mà bỏ qua rất nhiều buổi ra ngoài xã giao, nhưng vẫn còn nhiều vô cùng.

“Cậu không sợ anh ấy ra ngoài lại hư đốn à. Hiện nay có một là các tổng giám đốc thích xã giao bên ngoài và bao nuôi vài cô nhân tình nữa đấy” Trác Đan Tinh vô cùng hào hứng nói mấy chuyện bát quái nhằm kích động Giản Nhụy Ái.

“Mình tuyệt đối tin tưởng Hạo sẽ không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với tình yêu của chúng mình.” Giản Nhụy Ái khẳng định sự tin tưởng dành cho Đơn Triết Hạo.

Mặc dù Giản Nhụy Ái cô không mấy tự tin về diện mạo của mình nhưng cô vô cùng tin tưởng vào tình yêu của Đơn Triết Hạo dành cho mình đến chết cũng không thay đổi.

Hai người đã trải qua rất nhiều khó khăn nguy hiểm mới có thể đi tới hôm nay, nếu như Giản Nhụy Ái cô không tin tưởng vào tình yêu của Đơn Triết Hạo thì cô cũng tự cảm thấy thật không xứng đáng có được tình yêu của Đơn Triết Hạo.

“Vậy thì cậu hãy gọi điện thoại cho Đơn Triết Hạo xem anh ấy có thể bỏ dở công việc để đến gặp cậu hay không?” Trác Đan Tinh biết Đơn Triết Hạo sẽ vì Giản Nhụy Ái mà không ngại bất cứ việc gì sẽ chạy đến cạnh Giản Nhụy Ái ngay, cô cố ý nói như vậy là do cô muốn gặp Đơn Triết Hạo. Thật ra Trác Đan Tinh còn muốn Đơn Triết Hạo đến quán cà phê Nhân Ái của bọn họ để Đơn Triết Hạo ra tay giúp đỡ một chút trước nguy cơ bị đóng cửa

Hôm nay, Trác Đan Tinh hẹn Giản Nhụy Ái dạo phố nhưng chủ yếu cũng là muốn gặp Đơn Triết Hạo bởi chỉ có Đơn Triết Hạo mới có thể giúp quán Nhân Ái lớn mạnh, anh Quyền Hàn không muốn nói mà cũng không có gan dám nói nên Trác Đan Tinh phải nghĩ cách tìm đến Giản Nhụy Ái để gặp Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái hoàn toàn không biết mục đích thật của Trác Đan Tinh ngây ngô cho là Trác Đan Tinh thuần túy muốn cùng mình đánh cuộc nên bêu môi: “Không cần, loại chuyện đó quá nhàm chán.”

“Đây là do cậu không dám gọi điện thoại cho Đơn Triết Hạo. Sợ Đơn Triết Hạo yêu công việc hơn so yêu cậu. Thôi hãy thừa nhận sự thật đó và nhận thua đi, cũng không phải chuyện gì mất mặt đâu?” Trác Đan Tinh nói khích bởi nếu xét về tâm kế thì Giản Nhụy Ái không phải là đối thủ của cô, không đáng để cô phải nhọc lòng phí sức tính kế.

“Được rồi, gọi thì gọi” Giản Nhụy Ái cầm lên túi tìm điện thoại di động của mình, nhưng thật kỳ quái Giản Nhụy Ái nhớ rõ ràng mình để điện thoại ở trong túi làm sao bây giờ lại không thấy. Bây giờ Giản Nhụy Ái mới nhận thấy điện thoại di động của mình không còn trong túi nữa.

Trác Đan Tinh nhìn Giản Nhụy Ái xịu mặt, cho là Giản Nhụy Ái đổi ý không muốn đánh cuộc gọi điện thoại cho Đơn Triết Hạo nữa rồi nên tiếp tục nói khích: “Thế nào? Cậu nhận thua sao?”

“Không phải vậy, mình không tìm thấy điện thoại di động của mình” Giản Nhụy Ái đem bảo túi dốc hết mọi đồ ta trên bàn, có rất nhiều đồ nhưng vẫn không tìm thấy điện thoại di động.

228. Chương 228: Đơn Triết Hạo Mất Tích

“Tại sao lại như vậy? Liệu cậu có để quên điện thoại ở nhà không?” Trác Đan Tinh cũng vội nhìn lên bàn để tìm điện thoại di động, toàn bộ đồ trong túi đã dốc hết ra bàn, điện thoại di động lớn như vậy thì không thể nào không tìm được. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu: “Có phải thằng bé vừa va chạm với cậu đã móc mất điện thoại di động không?”

Giản Nhụy Ái ngồi xuống nhìn đồ trên bàn, sắc mặt ỉu xiu có thể điện thoại di động của cô bị móc trộm mất rồi “Đan Tinh, bây giờ phải làm sao?”

“Còn làm gì nữa? Chúng ta về nhà và đi mua điện thoại mới thôi chứ ở chỗ này tìm làm sao được điện thoại di động của cậu nữa. Có khi thằng oắt con đó ăn trộm điện thoại di động của cậu rồi ném mất sim đi rồi”

“Vậy chúng ta đi về nhà đã rồi tính sau” Giản Nhụy Ái cũng chẳng quá suy tính nhiều, lắc đầu một cái không để cho mình suy nghĩ lung tung.

Cả ngày Đơn Triết Hạo tham dự hội nghị, nhìn nhân viên rời đi, không khỏi thở phào nhẹ một hơi, nói lỏng cổ áo.

Bỗng dưng chuông điện thoại di động vang lên, liếc nhìn màn hình điện thoại thấy tên của Giản Nhụy Ái nên vui vẻ mở điện thoại “Tiểu Nhụy.”

“Tổng giám đốc Đơn Triết Hạo có còn nhớ tôi không?”

Đơn Triết Hạo dừng một chút, cả người cứng đờ, hai mắt không thể tưởng tượng nổi trọn to, cổ họng khô đắng mãi mới cất tiếng “Làm sao mà lại có số điện thoại di động của Tiểu Nhụy?”

“Ha ha ha, mày rất thông minh cơ mà. Đến người còn đang ở trong tay tao thì đương nhiên điện thoại di động cũng ở trong tay tao rồi. Được rồi, chúng ta cùng đấu một trận cuối đi! Tao cũng đã chán chơi mấy trò như vừa rồi, bây giờ cùng nhau chơi một ván cuối xem một chút xem tổng giám đốc Đơn có thể cứu được người mà mày yêu thương không?”

Đơn Triết Hạo vô cùng sợ hãi, phần nộ đến cực điểm, sắc mặt âm trầm kinh khủng: “Vương Hạo, tao cảnh cáo cho mày biết, nếu mày dám làm Tiểu Nhụy bị thương nửa sợi lông, tao nhất định sẽ bắt mày xuống địa ngục”

“Tao thật sợ hãi, mày dám uy hiếp tao sao? Chúng ta hãy chờ xem khi trò chơi này kết thúc người thắng sẽ là ai trong chúng ta”.

‘ Tút Tút . . . ’ Vương Hạo nói xong không để cho Đơn Triết Hạo kịp phản ứng gì đã ngắt điện thoại. Đơn Triết Hạo hai mắt phun ra lửa, hai tay nắm chặt điện thoại di động rồi ném mạnh lên tường, điện thoại di động vỡ tan tành

“A! Đáng chết.”

Đơn Triết Hạo nổi điên không tìm chế được vừa hét lớn vừa điên cuồng ném vỡ đồ đạc trong phòng. Đám nhân viên đứng ở ngoài cửa vừa kinh ngạc vừa run sợ, không biết người nào có thể chọc Đơn Triết Hạo nổi điên.

Đơn Triết Hạo trong lòng mơ hồ thấy đau, không dám tưởng tượng nếu Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện xấu thì mình phải làm gì?

Những chuyện xui xẻo cho Giản Nhụy Ái là điều không bao giờ Đơn Triết Hạo dám nghĩ đến dù chỉ thoáng qua. Bây giờ nghe Vương Hạo tuyên bố như vậy nên vô cùng đau lòng, hoảng sợ và lo lắng, anh tuyệt đối không thể để cho Giản Nhụy Ái gặp chuyện không may. Vương Hạo muốn cho trò chơi kết thúc thì anh nhất định phải bắt được Vương Hạo, trong trò chơi này phải thắng bằng mọi giá không thể thua được.

“Y Thiệu Thiên, ngay lập tức điều tra tra cho tôi vị trí của số máy vừa gọi đến máy của tôi” Đơn Triết Hạo nghiêm nghị giao phó

“Vâng” Y Thiệu Thiên cũng không dám trễ nửa giây có thể khiến cho Đơn Triết Hạo nổi điên thì nhất định có liên quan đến Giản Nhụy Ái, không biết Giản Nhụy Ái đã xảy ra chuyện gì rồi.

Y Thiệu Thiên tuyệt nhiên không dám chậm trễ, tay nhanh chóng múa trên bàn phím máy vi tính cuối cùng cũng tìm được vị trí, muốn đứng lên nói cho Đơn Triết Hạo biết thì đã nhìn thấy Đơn Triết Hạo đang nổi điên chạy ra ngoài.

Không cần phải nói Y Thiệu Thiên cũng biết Đơn Triết Hạo muốn đi đâu cũng vội vàng chạy theo. Lần này Y Thiệu Thiên không điều động vệ sĩ đang bảo vệ ở nhà họ Đơn mà gọi trợ thủ từ trong bang bên xã hội đen đi cùng.

“oa” Giản Nhụy Ái ngáp dài, cảm giác mình mí mắt giật liên tục cảm giác trong người bồn chồn buồn buồn giống như bị sốt.

Cảm giác trong lòng buồn bực cực kỳ, giống như cảm giác lo lắng, nhưng Giản Nhụy Ái lại không biết có chuyện gì đang xảy ra “Đan Tinh, mình cảm thấy rất khó chịu không thoải mái.”

“Không cần phải bồn chồn nhiều như vậy, chúng ta đang trở về nhà rồi chờ chồng cậu tan làm là được rồi.” Trác Đan Tinh trợn mắt nhìn Giản Nhụy Ái đang lo lắng.

Giản Nhụy Ái cảm giác mình có cái gì không đúng, giống như có chuyện gì nghiêm trọng đang sắp xảy ra, cầm lấy tay Đan Tinh “Cậu về trước đi, mình cảm thấy rất lo lắng, mình đến Tập đoàn tìm Hạo một chút ”

“Này, chờ một chút đi! Mình đi với cậu” Trác Đan Tinh bắt đắc dĩ đuổi theo Giản Nhụy Ái, lần này không phải vì lợi dụng Giản Nhụy Ái, mà là cảm thấy Giản Nhụy Ái rất ngây ngô đại dốt sợ Giản Nhụy Ái xảy ra chuyện.

“Uh. . . .” Giản Nhụy Ái rưng rưng gật đầu đồng ý cũng biết Trác Đan Tinh quan tâm mình, thích nói năng chua ngoa nhưng tâm tính hiền lành lương thiện.

Hai người đi tới tập đoàn Đan thị đã nhìn thấy sắc mặt nhân viên đều không bình thường càng làm cho Giản Nhụy Ái lo lắng.

Trác Đan Tinh nắm tay Giản Nhụy Ái trấn an nói: “Đừng lo lắng quá, chúng ta đến phòng làm việc của Đơn Triết Hạo xem một chút.”

Thư ký của Đơn Triết Hạo nhìn thấy Giản Nhụy Ái xuất hiện, thoáng chút ngỡ ngàng không biết phải làm thế nào nhưng không dám chậm trễ, dù sao người ta là vợ của tổng giám đốc: “Thưa thiếu phu nhân, tổng giám đốc không có ở đây.”

“Không có ở đây sao?” Giản Nhụy Ái trợn to hai mắt, túm lấy thư ký lo lắng “Vậy anh ấy không nói đi đâu và lúc nào quay về sao?”

“Xin lỗi, tôi cũng không biết lắm, Tổng giám đốc gọi thư ký Y điều tra một cuộc điện thoại gọi tới rồi sau đó chạy ra ngoài và thư ký Y cũng đã đuổi theo.” Thư ký thành thật trả lời, dù sao đây là người phụ nữ mà Tổng giám đốc luôn coi như bảo vật.

Trác Đan Tinh cau mày chặt, chuyện này có chút khó hiểu nhìn Giản Nhụy Ái đang hốt hoảng liền nhắc nhở: “Nhụy Ái, cậu hãy gọi điện thoại cho anh ấy xem sao.”

“Không thể gọi điện thoại cho tổng giám đốc đâu bởi mới vừa rồi sau khi nhận một cuộc điện thoại đến đã khiến tổng giám đốc tức giận ném vỡ điện thoại rồi. Tuy nhiên có thể gọi cho thư ký Y bởi anh ấy đã đuổi

theo tổng giám đốc Tổng giám đốc Đơn chạy ra ngoài.” Thư ký vừa giải thích vừa nhanh chóng gọi điện thoại cho Y Thiếu Thiên.

Giản Nhụy Ái cũng không biết mình nghe xong điện thoại lúc nào, thì ra linh cảm của cô không sai, Đơn Triết Hạo chạy đi tìm Vương Hạo, bắt được tay Trác Đan Tinh lo sợ kêu lên: “Bây giờ phải làm thế nào?”

“Nhụy Ái đừng kích động, Đơn Triết Hạo là người thông minh và lợi hại, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì bất trắc đâu, cậu đừng dọa mình sợ” Trác Đan Tinh đau lòng ôm chặt lấy Giản Nhụy Ái đang run sợ để cho Giản Nhụy Ái có thể bình tĩnh lại

Hai người bọn họ chạy tới địa chỉ Y Thiếu Thiên nói đã nhìn thấy Y Thiếu Thiên đang chán chường ngồi trên đồng cát.

Giản Nhụy Ái hốt hoảng bởi cố tự động viên mình rằng Đơn Triết Hạo không có chuyện gì, sẽ bình an xuất hiện trước mặt mình nên cố nén không khóc.

Bước chân rất khó khăn đi đến trước mặt Y Thiếu Thiên, muốn nói chuyện hỏi han tình hình Đơn Triết Hạo nhưng lại nghẹn ngào không thể nói được bất kỳ tiếng nào.

Y Thiếu Thiên cũng đầy nước mắt ngẩng đầu nhìn thấy Giản Nhụy Ái liền quỳ sụp xuống “Thật xin lỗi thiếu phu nhân!”

Y Thiếu Thiên cúi đầu cũng cảm thấy mình thật vô dụng không đuổi kịp Đơn Triết Hạo, khi chạy đến đây đã không thấy bóng dáng Đơn Triết Hạo đâu nữa mặc dù đã lật tung cả bãi rác và xung quanh nhưng đều không tìm được Đơn Triết Hạo.

Những lời kể của Y Thiếu Thiên đã thật sự hù dọa Giản Nhụy Ái khiến cô lão đảo mấy bước, nước mắt chảy dài trên mặt miệng lắp bắp nói: “Sẽ không sao, Hạo sẽ không có chuyện gì, sẽ không xảy ra chuyện.”

Giản Nhụy Ái xoay người kinh hoảng chạy quanh bãi rác, Đơn Triết Hạo nhất định đang trốn ở chỗ nào đó chơi trò trốn tìm với cô rồi.

Giản Nhụy Ái cứ vừa khóc vừa chạy khắp nơi khiến người khác nhìn thấy cũng đau lòng thay cho cô.

Y Thiếu Thiên muốn giữ Giản Nhụy Ái khỏi chạy lung tung nhưng bị đẩy ra, nên cũng chỉ còn biết vừa chạy theo vừa ra sức khuyên nhủ “Thiếu phu nhân đừng chạy đi tìm nữa, tôi đã tìm rất kỹ nhưng không thấy tổng giám đốc ở nơi này.”

“Anh nói dối, Hạo không có chuyện gì.” Giản Nhụy Ái đau khổ ngẩng mặt nhìn trời hét lớn: “Hạo, Đơn Triết Hạo”

Nhưng chỉ có tiếng Giản Nhụy Ái vọng lại mà không có câu trả lời đáp lại.

Trác Đan Tinh đau lòng lôi kéo Giản Nhụy Ái “Nhụy Ái không nên như vậy, có thể Đơn Triết Hạo không xảy ra chuyện gì và đã về nhà rồi”

Đúng rồi Vương Hạo không phải là đối thủ của Đơn Triết Hạo cho nên có khi Đơn Triết Hạo đã quay về nhà. Giản Nhụy Ái ngớ người quay đầu muốn về nhà

Trác Đan Tinh vừa quay lại ra hiệu cho Y Thiếu Thiên đã nhìn thấy Giản Nhụy Ái ngắt xỉu, cả hai vội vã thét to: “Nhụy Ái!”

“Thiếu phu nhân!”

229. Chương 229: Kế Hoạch Của Cụ Duệ Tường

Giản Nhụy Ái cảm giác mình đã nằm ngủ rất lâu mơ giấc mơ thật dài. Trong mơ đều là hình ảnh Đơn Triết Hạo đang bỏ đi. Giật mình mở mắt bật người ngồi dậy nhìn mọi người đang ngồi xung quanh.

Từ Tú Liên, Đơn Mộ Phi, Quyền Hàn, Y Thiếu Thiên đều đang ở trong phòng nhưng vẫn không có Đơn Triết Hạo.

Nước mắt lại tuôn đầy mặt, cắn môi kìm nén tiếng khóc khê hỏi: “Cha mẹ, Hạo đã về đây chưa?”

Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi ngây người, không biết phải trả lời thế nào?

“Thật không phải là mơ, Hạo mất tích rồi” Giản Nhụy Ái nhỏ giọng lắm lắm, sắc mặt tái nhợt giống như giấy, trong lòng vô cùng lo lắng cho Đơn Triết Hạo.

“Tiểu Nhụy!” Từ Tú Liên vô cùng đau đớn nhìn Giản Nhụy Ái, nước mắt cũng chan chứa, thật ra bà cũng lo lắng cho Đơn Triết Hạo nhưng cũng lo lắng không biết Giản Nhụy Ái có thể chịu đựng được chuyện Đơn Triết Hạo bị mất tích hay không?

Quyền Hàn vỗ vỗ lưng Giản Nhụy Ái an ủi: “Mọi người đừng quá đau lòng, Đơn Triết Hạo nhất định sẽ không có chuyện gì, người hiền sẽ có trời phù hộ.”

“Đúng vậy, hơn nữa Đơn Triết Hạo không phải là người yếu mệnh lại vô cùng thông minh tài giỏi, nhất định sẽ bình an trở về.” Trác Đan Tinh cũng phụ họa theo ý của Quyền Hàn nói.

“Thiếu phu nhân phải cố gắng kiên cường chờ đợi kéo khi trở về tổng giám đốc sẽ rất thương tâm.” Y Thiếu Thiên không đành lòng nhìn Giản Nhụy Ái suy sụp tinh thần như bây giờ.

Một phụ nữ yếu đuối lại phải đối mặt với chuyện tàn nhẫn như vậy càng khiến mọi người đau lòng hơn

“Đúng!” Giản Nhụy Ái gơ tay lau nước mắt “Hạo còn chưa tìm được thì tôi không thể ngã bệnh, tôi muốn đi cứu Hạo.”

Đúng vào lúc này, một y tá đi vào cầm theo cái hộp màu trắng hỏi “Xin hỏi các vị ở đây ai là Giản Nhụy Ái ?”

Giản Nhụy Ái cau mày thật chặt nhìn khắp mọi người một lượt mới nhìn về phía y tá nói: “Là tôi đây.”

“Cái này là đồ của cô, mới vừa rồi bên ngoài có người đàn ông nhờ tôi chuyển cái hộp này cho cô” Y tá để xuống túi đồ rồi rời đi.

Y Thiếu Thiên âm trầm nhìn thấy Giản Nhụy Ái định mở hộp đồ vừa nhận vội ngăn lại: “Đợi chút. . . .” Y Thiếu Thiên cầm lấy cái hộp “Cái hộp này có thể do Vương Hạo đưa đến, để tôi mở ra.”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người ngừng thở, chờ đợi Y Thiếu Thiên mở hộp ra, nhưng mà trong hộp lại không có thứ gì kinh khủng như tưởng tượng của mọi người mà chỉ là một phong bì.

“Có thể trong phong bì có đồ vật gì đó, hãy mở ra xem một chút.” Quyền Hàn nhắc nhở Y Thiếu Thiên.

Phong bì tiếp tục được mở ra mở ra, đồ vật bên trong khiến tất cả mọi người run rẩy, mà Giản Nhụy Ái chết điếng người nhìn chòng chọc vào màn ảnh thấy người mình yêu bị trói trong ngăn tủ, sắc mặt tái nhợt.

Sợ, khủng hoảng. . . ào đến, nước mắt như suối tuôn không ngừng, ghen ngào “Hạo. . . .”

Mọi người nhìn Giản Nhụy Ái mất khống chế muốn ra cửa vội vàng kéo lại.

Đơn Mộ Phi đau lòng nói: “Tiểu Nhụy đừng kích động.”

“Cha, làm thế nào bây giờ? Hạo đang bị trói giam, sẽ gặp nguy hiểm, con muốn đi cứu Hạo.” Giản Nhụy Ái nước mắt đầy mặt điên cuồng lắc tay Đơn Mộ Phi.

Giản Nhụy Ái thật sự rất sợ, nếu như không tìm thấy Đơn Triết Hạo

“Tiểu Nhụy không nên như vậy, nếu cậu cứ bị kích động và chạy đi, mọi người sẽ lo lắng cho cậu nên không có thời gian nghĩ biện pháp đi cứu Đơn Triết Hạo” Trác Đan Tinh cắn môi, cố nén nước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói để ngăn cản Giản Nhụy Ái.

Lời này của Trác Đan Tinh nghe có hiệu quả, Giản Nhụy Ái đang mất khống chế và nổi điên chợt dừng lại, ánh mắt âm trầm nhìn xuống.

Mọi người nhìn khuôn mặt trắng noãn của Giản Nhụy Ái đã trắng bệch không còn chút huyết sắc nào, vật vờ vô hồn giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, so với tâm trạng nổi loạn vừa nãy lại càng làm cho mọi người lo lắng hơn.

Giản Nhụy Ái đột nhiên ngẩng đầu, “Chúng ta nên tìm hiểu xem Hạo đang bị giam ở đâu? Y Thiếu Thiên, từ hình ảnh vừa nãy có thể thấy vật gì khả nghi không?”

Đúng rồi, bây giờ không phải là lúc để khóc lóc mà phải kiên cường, khóc không giải quyết được vấn đề, càng không thể cứu Đơn Triết Hạo, phải tìm chế nổi đau đớn lo lắng trong lòng mình, chỉ có bình tĩnh mới có thể nghĩ biện pháp cứu Đơn Triết Hạo.

Y Thiếu Thiên ngăn người nhưng lập tức khôi phục suy nghĩ, nhìn kỹ hình ảnh hồi lâu nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì, bất đắc dĩ lắc đầu. Trong ảnh chỉ có học tử, không thấy được bất kỳ vật gì khác. Vương Hạo sợ bọn họ tìm được đầu mối, mới đem Đơn Triết Hạo nhốt ở trong ngăn kéo tủ.

Giản Nhụy Ái hồi hộp nắm chặt tay Từ Tú Liên và Trác Đan Tinh, lòng bàn tay đầy mồ hôi, nhìn thấy Y Thiếu Thiên lắc đầu liền hoang mang buồn bã.

“Thiếu phu nhân và mọi người đừng vội thất vọng, để tôi đem mấy hình ảnh này cho chuyên gia thẩm định xem có nhìn ra vấn đề không.” Y Thiếu Thiên cầm điện thoại di động gọi cho chuyên gia nhiếp ảnh.

“Vâng, anh nói họ kiểm tra xem sao.” Giản Nhụy Ái thì thầm lẩm bẩm, ánh mắt thê lương buồn bã.

Mỗi ngày không có Đơn Triết Hạo thì Giản Nhụy Ái sẽ phải làm gì? Làm sao cô có thể sống và giải quyết mọi chuyện trong nhà và tập đoàn đây?

Y Thiếu Thiên thở dài, nắm chắc mấy tấm ảnh đây là đầu mối duy nhất để tìm ra tung tích của Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái kìm nén đau đớn, xoay người nhìn Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi: “Cha mẹ chúng ta nên đi về nhà.”

Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi nhìn nhau, hít sâu một cái, đau lòng gật đầu, không có bệnh tình gì nghiêm trọng thì cũng không cần nằm viện, có lẽ về nhà sẽ tốt hơn.

Mọi người đã về nhà hai ngày nhưng vẫn không có tin tức gì về Đơn Triết Hạo, mà những hình ảnh Y Thiếu Thiên mang đi thẩm định vẫn không có kết quả gì.

Giản Nhụy Ái ngồi ở phòng khách suy nghĩ miên man không biết mình phải làm cái gì để cứu Đơn Triết Hạo, mới có mấy ngày nay mà đau lòng trông đã già thêm mấy tuổi.

Bỗng, dì Ngọc bước đến thông báo “Thiếu phu nhân xem ai đến nhà này.”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu nhìn ra cửa vô cùng kinh ngạc thấy Cụ Duệ Tường và Vương Thiển Như xuất hiện liền vội vàng đứng lên: “Thiến Như, Duệ Tường.”

Giản Nhụy Ái đã lâu không gặp bọn họ, từ khi bọn họ đi Mỹ định cư thì không liên lạc gì nhưng không ngờ đến bọn họ lại xuất hiện trước mắt mình.

Vương Thiển Như nhìn Giản Nhụy Ái gầy gò suy sụp mặc dù đã hứa với Cụ Duệ Tường sẽ không khóc, nhưng không nhịn được chạy tới ôm lấy Giản Nhụy Ái mà khóc, “Tiểu Nhụy, làm sao lại có bộ dáng như vậy?”

“Thiến Như, làm sao lại trở về rồi hả?” Hai mắt Giản Nhụy Ái cũng mê man ngăn ngăn nước mắt..

“Chúng tôi vô cùng lo lắng cho mọi người trong nhà, nhất là Tiểu Nhụy đấy” Vương Thiển Như dang hoàng nói.

Cụ Duệ Tường đỡ Giản Nhụy Ái quay lại ghế sofa, đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái tiều tụy “Tình hình bây giờ như thế nào?”

Giản Nhụy Ái lắc đầu than khẽ: “Một chút tin tức cũng không có, Vương Hạo như đã biến mất trên thế giới”

Vương Thiển Như lôi kéo Giản Nhụy Ái “Tiểu Nhụy, chúng tôi trở về liền muốn giúp một tay, hơn nữa Tường ca ca đã nghĩ đến biện pháp tìm ra Vương Hạo, cứu Đơn Triết Hạo”

“Thật sao? Là biện pháp gì?” Giản Nhụy Ái không dám tin vào điều vừa nghe, ngơ ngác hỏi lại.

Hiện tại chỉ cần có biện pháp thì dù có là biện pháp gì cô cũng đều muốn thử, còn một tia hi vọng là còn phải thử, nhất định phải tìm ra Đơn Triết Hạo.

“Không sao, chúng tôi cũng muốn nhanh chóng cứu được Hạo nên mới trở về, cũng không biết biện pháp này có thể dung được hay không. Vì mọi người ở đây hiểu khá rõ Vương Hạo nên chúng tôi vội vàng trở về để cùng mọi người tìm cách cứu Hạo.” Vương Thiển Như nhẹ nhàng giải thích.

Bọn họ ở nước Mĩ nghe bà nội qua đời, Đơn Triết Hạo bị bắt có đang mất tích, Giản Tử Hạo thiếu chút nữa không còn sống...Những tin tức này khiến hai người khiếp sợ, không nghĩ đến chỉ một tên tù trốn trại như Vương Hạo đã khiến nhà họ Đơn tang thương, rối loạn như vậy. Hai người không chút do dự quay trở về, muốn giúp đỡ một chút tìm lại bình an cho nhà họ Đơn.

Cụ Duệ Tường nhìn Giản Nhụy Ái đang suy sụp đau lòng hét lớn: “Tại sao mọi người không tìm hiểu xem Vương Hạo có nhược điểm gì mà ra tay chứ. Vương Hạo sợ nhất cái gì? Quan tâm nhất cái gì?”

230. Chương 230: Không Bị Người Thích

Giản Nhụy Ái nghe Cụ Duệ Tường nói mới chợt nhớ đến Lạc Tình Tình. Đúng rồi Lạc Tình Tình là người mà Vương Hạo thích nhất. Nếu như Lạc Tình Tình nguyện ý giúp đỡ có khi sẽ khiến Vương Hạo nghe lời.

Giản Nhụy Ái kích động bật khóc “Cám ơn anh Duệ Tường. Em biết Vương Hạo thích Lạc Tình Tình .”

“Vậy thì nhanh đi tìm Lạc Tình Tình đến đây” Vương Thiển Như không chút nghĩ ngợi nhìn Cụ Duệ Tường thúc giục.

Giản Nhụy Ái rừng rừng nước mắt gạt đầu một cái, cầm điện thoại di động gọi điện cho Y Thiếu Thiên.

Y Thiếu Thiên nhận được điện thoại của Giản Nhụy Ái, tức tốc chạy đến, trên trán cũng mồ hôi, vừa bước vào cửa phòng khách chưa nhìn thấy người đã cất tiếng “Thiếu phu nhân nói có biện pháp gì cứu tổng giám đốc?”

Hắn nghe mọi người nói đề nghị tìm Lạc Tình Tình, trong nháy mắt liền ỉu xìu trầm mặc mãi nửa ngày mới mở miệng nói: “Lạc Tình Tình không chịu khổ được nên đã. Đã tự sát.”

“Cái gì?” Giản Nhụy Ái lão đảo muốn ngắt xiu rồi, Lạc Tình Tình qua đời rồi thì lấy gì và làm sao để cứu Đơn Triết Hạo?

Cụ Duệ Tường nháy mắt ra hiệu cho Vương Thiển Như đỡ Giản Nhụy Ái “Ai biết tin Lạc Tình Tình chết?”

“Không một ai biết, ngay cả tổng giám đốc cũng không biết, là tôi chôn cất cho lạc Tình Tình” Y Thiếu Thiên đáp lại, nhìn Cụ Duệ Tường chợt bừng tỉnh hiểu ra: “Chẳng lẽ.”

“Đúng, tìm người giả trang Lạc Tình Tình dẫn dụ Vương Hạo xuất hiện, mà tìm ra vị trí của Hạo.” Cụ Duệ Tường phân tích rõ ràng, hơn nữa trước mắt cũng chỉ có thể để Y Thiếu Thiên tìm người giả dạng quyền rũ Vương Hạo còn những chuyện khác cứ từ từ suy nghĩ.

Y Thiếu Thiên vỗ tay “Phương pháp này thật tốt, tôi lập tức làm ngay, phải tranh thủ thời gian cứu tổng giám đốc ra”

Giản Nhụy Ái gạt đầu “Cám ơn, cảm ơn mọi người.”

Vương Thiển Như nhìn Giản Nhụy Ái tiêu tụy cũng rất thương tâm, nắm tay trấn an : “Tiểu Nhụy, đừng khóc nữa, mắt đã sưng lên nhiều, chúng ta sẽ giúp Tiểu Nhụy tìm được Hạo. Đừng vội.”

Vương Hạo ngồi trên ván gỗ, trên bàn bày thức ăn thơm phức, khoe miệng cười cười, nhìn về phía học tử trước mặt nói: “Đơn Triết Hạo, Tổng giám đốc cứ nghỉ ngơi đi ta ăn cơm trước rồi...!”

Đơn Triết Hạo hé mắt, hô hấp càng lúc càng nặng nề bởi vì bị trói giam trong học tử đã hai ba ngày, một giọt nước cũng không được uống đang lâm vào trạng thái mất nước nghiêm trọng.

Xem ra Vương Hạo muốn bỏ cho Đơn Triết Hạo chết đói chết khát!

Vì Giản Nhụy Ái, vì Giản Tử Hạo nên Đơn Triết Hạo phải cố gắng chịu đựng cố gắng sống sót..

“Không nghĩ đến đám thuộc hạ của mày thật là chậm hay là không có ai nguyện ý đi cứu mày” Vương Hạo lười biếng nói xong lại cười to giễu cợt.

Vương Hạo mở ti vi lên xem nhưng chuyển kênh mãi mà chẳng có thứ gì muốn xem, đang phiền não muốn tắt TV thì trên màn ảnh xuất hiện hình ảnh Lạc Tình Tình khiến hắn hoàn toàn sợ ngây người. TV đưa tin Lạc Tình Tình nhà quản lý nổi tiếng.

Hai mắt tức đỏ lửa giận, mình phải chui lủi lo chuyện báo thù, mà Lạc Tình Tình lại nhàn nhã bên cạnh Đơn Triết Hạo đang trải qua cuộc sống thanh thoi thoải mái.

Chẳng lẽ Vương Hạo hắn lại bị Lạc Tình Tình nói láo lừa gạt. Tốt! Lạc Tình Tình đối với mình bất nhân cũng không được trách người khác bất nghĩa.

.....

Y Thiếu Thiên chạy vọt vào biệt thự nhà họ Đơn, sắc mặt nặng nề nói: “Không xong rồi không tìm thấy Lạc Tình Tình chắc là bị Vương Hạo bắt đi rồi.”

Giản Nhụy Ái đứng lên, sắc mặt tái nhợt nắm tay Y Thiếu Thiên, đối mặt tất cả mọi chuyện có liên quan đến Đơn Triết Hạo liền không còn tỉnh táo, “Làm sao lại xảy ra tình huống đó?”

Lạc Tình Tình là hi vọng duy nhất của bọn họ, nếu như đầu mối phía Lạc Tình Tình biến mất thì sẽ không biết phải làm gì? Đã bốn ngày rồi vẫn không cứu được Đơn Triết Hạo nên sợ về sau ở cũng không cứu được.

“Tiểu Nhụy không nên gấp gáp, tôi đã hứa sẽ giúp em tìm được Hạo, liền nhất định sẽ tìm bằng được cậu ấy ” Cự Duệ Tường bình tĩnh nói.

Giản Nhụy Ái gạt đầu tin tưởng thực lực của Cự Duệ Tường bởi anh là người luôn bình tĩnh và tỉnh táo nhất “Có phải anh đã nghĩ ra biện pháp đối phó rồi sao?”

“Đúng thế, tôi đang lo Vương Hạo không bắt cóc Lạc Tình Tình. Bây giờ Vương Hạo làm thế là đúng như kế hoạch của tôi rồi.”

Mọi người vẫn đang ngơ ngác chưa hoàn toàn hiểu ý của Cự Duệ Tường đã thấy anh ta gọi điện thoại: “Tìm vị trí của Lạc Tình Tình cho tôi”

Phía đầu dây điện thoại bên kia lập tức trả lời: “Đã tìm được vị trí của Lạc Tình Tình đang ở trên chiếc xe tải chạy về hướng ngoại, bây giờ đã dừng lại ở một ngôi nhà hoang ở ngoại ô”

“Từ nhà họ Đơn đến chỗ đó mất thời gian bao lâu?”

“Nhanh nhất cũng phải mất một tiếng.”

“Cám ơn!” Cự Duệ Tường cúp điện thoại, xoay người nói với Y Thiếu Thiên “Chính tôi đã giả thiết bị định vị trên người Lạc Tình Tình chờ Vương Hạo động thủ, chúng ta liền có cơ hội bắt được Vương Hạo. Bây giờ có thể bắt đầu hành động được rồi”

“Vâng” Y Thiếu Thiên không khỏi ngạc nhiên với Cự Duệ Tường, không ngờ được Cự Duệ Tường luôn luôn kiêu ngạo lại vô cùng tỉnh táo bố trí mọi chuyện hoàn hảo không chê vào đâu được, trong lòng phần khởi dậy lên hi vọng: “Vậy tôi sẽ sắp xếp người đi cứu tổng giám đốc”

Giản Nhụy Ái thấy Y Thiếu Thiên chuẩn bị rời đi lại vội vàng nài nỉ: “Y Thiếu Thiên cho tôi đi cùng đi, tôi cũng muốn đi cứu Hạo.”

“Nhưng. . . .” Y Thiếu Thiên xoay người nhìn Cụ Duệ Tường, dù sao đây là việc nguy hiểm nên không muốn để Giản Nhụy Ái tham gia, sợ cô gặp chuyện gì bất trắc thì càng khó khăn hơn. Nhưng lại thấy Cụ Duệ Tường gật đầu nên Y Thiếu Thiên đành miễn cưỡng để Giản Nhụy Ái đi cùng.

Vương Thiên Như nhìn bọn họ rời đi vẫn không hiểu phải hỏi lại: “Tường, anh biết rõ chuyện này rất nguy hiểm nhưng tại sao lại đồng ý cho Tiểu Nhụy đi như thế?”

“Em cảm thấy Tiểu Nhụy sẽ ngoan ngoãn ở nhà sao?” Cụ Duệ Tường lẳng lặng nói qua.

Để Giản Nhụy Ái ở nhà sẽ càng lo lắng và suy nghĩ lung tung còn không bằng để cho Giản Nhụy Ái đi cứu Đơn Triết Hạo. Dù sao Giản Nhụy Ái cũng là người mà Đơn Triết Hạo luôn muốn bên cạnh bảo vệ nhất.

Rốt cuộc, bọn họ cũng chạy tới chỗ ở của Vương Hạo. Y Thiếu Thiên không phải là người giỏi lập kế hoạch hành động nhưng từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện nghiêm túc nên cũng vô cùng nhạy cảm với những thứ nguy hiểm, quay về phía Giản Nhụy Ái giao phó: “Giản tiểu thư, đợi chút nữa vào bên trong thì hãy luôn đi bên cạnh tôi”

Giản Nhụy Ái đang dăm dăm nhìn ngôi nhà, ngơ ngác gật đầu, mọi suy nghĩ đang đặt vào trong ngôi nhà.

Y Thiếu Thiên đá văng ra cửa phòng nhìn thấy Vương Hạo đang gắt gao đề lên người Lạc Tình Tình, ai nhìn thấy cũng biết bọn họ đang làm chuyện gì.

Giản Nhụy Ái đỏ mặt nhìn hình ảnh trong phòng vội trốn phía sau lưng Y Thiếu Thiên.

Vương Hạo nhìn nhóm người Y Thiếu Thiên đứng ở cửa. Thật ra lúc hắn đem Lạc Tình Tình đề ở dưới người mình, cũng phát hiện ra đó không phải Lạc Tình Tình.

Bởi vì Vương Hạo hiểu rất rõ người phụ nữ Lạc Tình Tình, cho nên hắn cũng đoán được Y Thiếu Thiên đã sắp đến.

Vương Hạo không dừng lại việc đang dở vẫn hung hăng đâm vào thân thể Lạc Tình Tình, đem toàn bộ tức giận trút lên thân thể người phụ nữ phía dưới.

Lạc Tình Tình thét lên, muốn đẩy người đàn ông phía trên ra nhưng không cách nào thoát ra được.

“Vương Hạo hãy dừng tay.” Y Thiếu Thiên rống to.

“Ha ha. . . .” Vương Hạo cười lớn. Từ trên người Lạc Tình Tình bò dậy vẫn không thèm lấy quần áo mặc vào, trên mặt không hề có chút nào lo sợ.

Lạc Tình Tình nước mắt đầy mặt, vội kéo bộ quần áo rách tươm che đậy thân thể, cả người run rẩy sợ hãi.

“Đơn Triết Hạo đang bị mày giam nơi nào?” Y Thiếu Thiên không muốn mất thời gian với Vương Hạo nữa, dù sao càng kéo dài thời gian thì tính mạng Đơn Triết Hạo sẽ gặp nguy hiểm hơn.

“Tao làm sao biết? Không nên dùng ánh mắt kia nhìn tao, nó rất đáng sợ đấy” Vương Hạo cà lơ phất phơ nói.

Y Thiếu Thiên đang vô cùng lo lắng cho Đơn Triết Hạo lại nghe Vương Hạo trả lời không biết liền nổi giận đưa tay rút súng, lên cò nhìn Vương Hạo: “Nhanh mang Tổng giám đốc Đơn ra đây.”

231. Chương 231: Sống Chết Còn Chưa Biết

Y Thiếu Thiên đang vô cùng lo lắng cho Đơn Triết Hạo lại nghe Vương Hạo trả lời không biết liền nổi giận đưa tay rút súng, lên cò nhìn Vương Hạo: “Nhanh mang Tổng giám đốc Đơn ra đây.”

Giản Nhụy Ái cảm ghét nhìn Vương Hạo, nhìn Lạc Tình Tình luống cuống, từ trước đến nay chưa gặp người đàn ông nào bỉ ổi và đáng ghét như Vương Hạo, đây là con vật lòng lang dạ sói chứ không phải là con người nữa.

“Mày muốn giết tao à, vậy thì vĩnh viễn không thể tìm được Đơn Triết Hạo. Dù sao tao cũng không muốn sống tiếp cuộc sống như thế này nữa lại vừa lúc có người đi cùng xuống địa ngục thì còn gì vui vẻ hơn”

Vương Hạo cười điên cuồng, nếu như đám người bọn Y Thiếu Thiên chết cùng với Đơn Triết Hạo thì sau này sẽ không còn có ai có thể truy đuổi hắn nữa.

Bông Lạc Tình Tình mở miệng nói: “Mọi người đừng nghe hắn nói, Đơn Triết Hạo đang bị trói giấu trong tủ ở phòng bên cạnh”

“Con đàn bà đáng chết giả.” Còn không chờ Vương Hạo chửi xong, Y Thiếu Thiên đã bắn một phát lên đầu Vương Hạo cho ngã xuống.

Y Thiếu Thiên ra lệnh: “Đem cái đồ đồ khốn kiếp này trói chặt và trông chừng cẩn thận cho tôi”

Mọi người xoay người đi tìm Đơn Triết Hạo.

Khi cửa tủ được mở ra, Đơn Triết Hạo giống như khúc gỗ đổ vật xuống may nhờ Y Thiếu Thiên nhanh tay nhanh mắt đỡ kịp.

Chỉ nhìn thấy Đơn Triết Hạo nằm trên sàn không nhúc nhích, sắc mặt tái nhợt, đôi môi cũng tím bầm, Giản Nhụy Ái hét lên: “Hạo.”

Giản Nhụy Ái hoảng sợ đỡ lấy Đơn Triết Hạo, đôi tay nhỏ bé vuốt vuốt gò má của Đơn Triết Hạo “Hạo....Hạo. Anh mau tỉnh lại. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh đừng làm em sợ.”

Mặc kệ, Giản Nhụy Ái lau gọi thế nào nhưng Đơn Triết Hạo cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Y Thiếu Thiên nhìn Đơn Triết Hạo hôn mê bất tỉnh, nổi giận cầm súng đi ra khỏi cửa, ‘Đoàng Đoàng’ vô số tiếng súng vang lên, thân thể Vương Hạo có vô số vết thương bị đạn bắn.

“Hạo, cầu xin anh mau tỉnh lại, anh không được có mệnh hệ xấu nào đâu. Anh mau tỉnh lại cho em....” Giản Nhụy Ái khóc đã khàn khan tiếng nhưng Đơn Triết Hạo vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Hoàn toàn khiến Giản Nhụy Ái mất hết dũng cảm, ôm chặt lấy Đơn Triết Hạo, giống như đang giằng giật anh với tử thần, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Hạo, anh tỉnh lại được không? Anh đừng làm em sợ. Anh đã từng hứa sẽ không bỏ lại em một mình cơ mà. Anh nói sẽ luôn chăm sóc bảo vệ em mà bây giờ anh cứ im lặng mãi là sao? Những lời anh nói khi chúng ta gặp nguy hiểm ở Thiết Đô là giả sao?”

Giọng nói Giản Nhụy Ái vô cùng tức tưởi khổ sở, nước mắt chảy dài trên mặt rơi xuống mặt Đơn Triết Hạo, mí mắt của Đơn Triết Hạo khẽ hấn chớp rồi lại nhắm chặt như cũ không có thêm động tĩnh gì.

Cuối cùng Đơn Triết Hạo cũng nhanh chóng được đưa đến bệnh viện.

Y Thiếu Thiên túm lấy cổ áo của một bác sĩ giơ súng vào đầu đe dọa: “Mau đem tất cả mọi thứ cứu sống tổng giám đốc Đơn nếu không thì ông cũng không cần sống tiếp làm gì nữa.”

Bác sĩ run lấy bối, hôm nay thật là xui xẻo tự nhiên gặp phải người nhà bệnh nhân kinh khủng như thế nên cố gắng hít một hơi thật sâu rồi gật đầu một cái: “Vâng, tôi sẽ cố gắng”.

Giản Nhụy Ái nhìn cửa phòng cấp cứu đóng lại, bác sĩ gấp gấp đi lại, cửa đóng lại mở liên tục nên chỉ còn biết dựa vào ghế nhỏ giọng lầm bầm: “Hạo, anh nhất định phải kiên cường vượt qua nguy hiểm lần này, không được để em lại một mình trên thế giới này đâu. Anh phải sống để thực hiện lời anh đã hứa.”

Nói xong, lại ngồi yên lặng, nước mắt chảy dài trên mặt, ánh mắt nhìn chòng chọc ánh đèn của phòng phẫu thuật.

Chờ đợi kéo dài không biết qua bao lâu thời gian, Giản Nhụy Ái mệt mỏi muốn ngất xỉu, nhưng lại cố gắng vượt qua nhất định phải chờ được Đơn Triết Hạo ra khỏi phòng phẫu thuật.

“Giản tiểu thư đừng lo lắng, tổng giám đốc là người hiền sẽ có trời phù hộ, nhất định sẽ không xảy ra chuyện. Hãy để tôi ngồi đây chờ cô hãy đến phòng nghỉ để nghỉ ngơi một chút.” Y Thiếu Thiên không đành lòng nhìn bộ dáng tiêu tụy của Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái ngậy ngẩn lắc đầu một cái, ánh mắt rất khó chịu tâm tình cũng chưa được buông lỏng “Không, tôi phải chờ Hạo ra khỏi phòng phẫu thuật đã.”

Y Thiếu Thiên bắt đắc dĩ thở dài, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, đã đi theo Đơn Triết Hạo nhiều năm cũng chưa từng thấy anh ấy bị bệnh .

“Tiểu Nhụy.” Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi, còn có Cụ Duệ Tường, Vương Thiên Như, thậm chí ngay cả Quyền Hàn, Trác Đan Tinh cũng đến.

“Cha mẹ.” Giản Nhụy Ái yếu ớt thì thào “Mọi người cũng đến sao.”

Vương Thiên Như vội vàng đỡ lấy Giản Nhụy Ái, đau lòng nhìn cô suy yếu: “Tiểu Nhụy không cần đau lòng như vậy, thân thể Đơn Triết Hạo vô cùng khỏe mạnh, nhất định không có việc gì đâu.”

“Đúng vậy Nhụy Ái, hãy đến ghế bên cạnh chúng ta ngồi đi! Nếu không đợi chút nữa Đơn Triết Hạo tỉnh lại, cậu lại té xỉu thì người nào sẽ chăm sóc Đơn Triết Hạo” Trác Đan Tinh nhìn đáng vẻ ngậy ngẩn của Giản Nhụy Ái cũng rất đau lòng nước mắt chảy dài dụi đầu trong ngực Quyền Hàn.

“Ừ!” Giản Nhụy Ái gật đầu một cái, cô phải cố gắng không thể để cho mình ngã bệnh bởi vì cô còn phải chăm sóc Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái vừa muốn ngồi xuống đến, cửa phòng phẫu thuật được mở ra, bác sĩ đầu đầy mồ hôi đi ra nói: “Ai là người nhà của Đơn Triết Hạo?”

“Có tôi đây” Giản Nhụy Ái vội chạy đến.

Bác sĩ nhìn nhiều người vây quanh cũng vẫn phải thông báo tình hình: “Hiện tại bệnh nhân đang rất nguy kịch, chúng tôi cần có bản cam kết bảo đảm.”

Trái tim Giản Nhụy Ái thất lại muốn ngừng đập, lão đảo muốn ngã xuống may mắn được Quyền Hàn nhìn thấy vội đến dìu đỡ.

Tất cả mọi người run rẩy khiếp sợ chỉ còn Cụ Duệ Tường tỉnh táo hỏi ” Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đơn Triết Hạo tiên sinh đã trải qua bốn ngày không được ăn uống lại bị mất nước nghiêm trọng có thể nguy hiểm đến tính mạng. Sau khi làm xong giải phẫu cũng có thể sẽ trở thành người sống đời sống thực vật.”

“Hạo.” Nước mắt Giản Nhụy Ái lăn xuống, vùng thoát khỏi sự dìu đỡ của Quyền Hàn chạy vọt vào phòng phẫu thuật. “Hạo, em không cho phép anh rời khỏi em. Anh mau tỉnh lại cho em. Anh có nghe gì không?”

“Nhụy Ái đừng kích động, Đơn Triết Hạo sẽ không có chuyện gì, bác sĩ sẽ cứu cậu ấy ” Quyền Hàn vội đuổi theo lôi Giản Nhụy Ái ra ngoài.

Giản Nhụy Ái không còn nghe thấy bất cứ lời nói nào nữa, nước mắt đầy mặt nỉ non “Hạo....Hạo.” .

Đơn Mộ Phi cũng không kìm chế được nước mắt, nhanh chóng ký tên lên bản cam kết của bác sĩ để bác sĩ nhanh chóng cứu lấy Đơn Triết Hạo.

“Không cần đóng cửa, ta muốn đi vào, van xin bác sĩ cho tôi vào đi.” Giản Nhụy Ái lôi kéo bác sĩ đang định đi vào phòng phẫu thuật đau khổ cầu khẩn.

Giản Nhụy Ái không muốn để Đơn Triết Hạo một mình đối mặt khó khăn, cô muốn được ở cùng với anh để vượt qua cơn nguy kịch này.

“Không được, người thân không thể vào phòng phẫu thuật.” Bác sĩ xoay người tiến vào phòng phẫu thuật.

“Không...không nên.” Giản Nhụy Ái lão đảo muốn nắm lấy cửa, nhưng cửa đã hoàn toàn đóng.

Giản Nhụy Ái nhìn cái cửa đang ngăn cách cô và Đơn Triết Hạo nghiêng rằng nghiêng lợi hận bản thân mình không có năng lực đẩy cửa ra, nên cứ liều mạng gõ cửa, “Van xin các người hãy cho tôi vào bên trong đó đi, tôi muốn nhìn thấy Đơn Triết Hạo”

“Tiểu Nhụy, không nên náo loạn như vậy. Đôn Triết Hạo nhất định sẽ cố gắng vượt qua nguy hiểm, sẽ bình an về bên cạnh chúng ta” Vương Thiển Như cũng vừa khóc vừa cố gắng khuyên nhủ.

Tất cả mọi người đều đau lòng thương Giản Nhụy Ái và Đôn Triết Hạo, bọn họ đúng là đôi uyên ương số khổ.

“Đều là sai lầm của tôi, nếu như không phải tôi để di động bị mất, Đôn Triết Hạo cũng sẽ không bị Vương Hạo lừa đi cứu tôi, sẽ không bị thương, tất cả đều là lỗi của tôi.”

Giản Nhụy Ái đau lòng dùng đầu đập vào cửa, giống như hòa thượng gõ chuông, từng phát từng phát dùng sức gõ đến.

Giản Nhụy Ái thật sự rất sợ Đôn Triết Hạo sẽ bỏ đi vĩnh viễn, hoàn toàn mất đi Đôn Triết Hạo như vậy thì Giản Nhụy Ái làm thế nào để sống tiếp tục?

Mọi người vội vàng ngăn cản, lại bị Từ Tú Liên kéo lại “Không cần khuyên ngăn cứ để cho cô ấy phát tiết hết nỗi khổ trong lòng theo cách của cô ấy đi.”

Cả ngày một ngày một đêm, đang lúc Giản Nhụy Ái và mọi người mệt mỏi mất đi hi vọng thì Đôn Triết Hạo được đẩy ra càng khiến mọi người lo sợ vội vàng đứng lên, “Bác sĩ, như thế nào rồi?”

Mọi người vây qua đến.

232. Chương 232: Thoát Khỏi Thời Kỳ Nguy Hiểm

Cả ngày một ngày một đêm, đang lúc Giản Nhụy Ái và mọi người dần mất đi hi vọng thì Đôn Triết Hạo được đẩy ra, Giản Nhụy Ái vội sợ đứng lên chạy lại “Bây giờ Hạo thế nào rồi thưa bác sĩ?”

Mọi người cũng vội vàng chạy đến vây quanh.

Bác sĩ tháo khẩu trang che mặt xuống, nhẹ giọng thở dài: “Trước mắt Đôn Triết Hạo tiên sinh đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhưng do Đôn Triết Hạo tiên sinh bị mất nước quá nghiêm trọng, nếu như sau 12 giờ nữa mà không tỉnh lại thì có thể vĩnh viễn sẽ sống thực vật không tỉnh lại.”

Giản Nhụy Ái trợn to hai mắt “Vĩnh viễn sống thực vật.” Giản Nhụy Ái dùng sức giữ chặt ngực mình, trái tim như muốn nhảy vọt ra ngoài, sắc mặt tái mét trong suốt.

Bác sĩ rất thông cảm nhìn Giản Nhụy Ái đang lo lắng nhưng bác sĩ cũng đã hết sức cố gắng và không phải là Hoa Đà tái thế cho nên mọi chuyện chỉ còn biết thuận theo ý trời thôi.

Y Thiểu Thiên nổi giận túm lấy cổ áo của bác sĩ: “Tôi muốn ông phải cứu được Tổng giám đốc, không được để Tổng giám đốc bị sống thực vật, không được nói những lời xui xẻo như thế”.

“Tiên sinh có giết tôi cũng vậy, chúng tôi đã dốc hết toàn lực để cứu người rồi.” Bác sĩ cũng không có biện pháp.

“Không, không thể, tôi không cho phép Hạo có chuyện, tôi muốn đi xem Hạo.” Giản Nhụy Ái hoàn toàn không bình tĩnh được nữa giống như người điên chạy đến phòng bệnh của Đôn Triết Hạo.

“Tiểu Nhụy.”

“Nhụy Ái.”

Mọi người nhìn Giản Nhụy Ái nổi điên chạy đi cũng vội vàng đuổi theo túm được tay Giản Nhụy Ái.

Giản Nhụy Ái càng nổi điên giùng giàng, “Van cầu mọi người người thả tôi ra để tôi đi. Tôi muốn đi nhìn Hạo. Hạo đã từng nói sẽ không bỏ lại tôi một mình, đã hứa trọn đời ở bên cạnh nhau.”

Giản Nhụy Ái nói xong, càng lúc càng mệt mỏi, ánh mắt cũng càng lúc càng mơ hồ, từ từ mất đi ý thức, trước mắt chỉ là một vùng tối tăm.

“Tiểu Nhụy.” Mọi người thét lên.

Sắc trời dần dần tối, Giản Nhụy Ái khẽ giật giật thân thể, chớp chớp mi hé mắt nhìn thấy Quyền Hàn, Trác Đan Tinh, Vương Thiên Như, Cự Duệ Tường. ngồi bên cạnh.

Thấy Giản Nhụy Ái muốn ngồi dậy, Vương Thiên Như và Trác Đan Tinh vội vàng đến đỡ lấy Giản Nhụy Ái cho cô ngồi dựa vào thành giường..

Vương Thiên Như đau lòng kéo tay Giản Nhụy Ái, nước mắt chảy dài: “Tiểu Nhụy sao lại không để ý đến thân thể mình như thế. Bản thân mình mang thai cũng không biết là sao?”

Giản Nhụy Ái ngơ ngác vội vàng túm lấy tay Vương Thiên Như “Thiên Như vừa nói cái gì? Có phải cô vừa nói tôi mang thai không?”

“Đúng thế!” Trác Đan Tinh ngẩng đầu lên, muốn kìm nén nước mắt cũng đang ngân ngấn khóe mắt.

Giản Nhụy Ái và Đơn Triết Hạo đều mong muốn con chung nhưng tại sao không phải là lúc khác mà tự nhiên lại có thai vào lúc này? Có phải ông trời đang đùa giỡn thử thách hai người hay không?

Giản Nhụy Ái tung chăn muốn xuống giường, để đi nói cho Đơn Triết Hạo biết biết đâu nghe được tin cô có thai Đơn Triết Hạo sẽ mau chóng tỉnh lại

“Tiểu Nhụy, cậu muốn làm cái gì? Bác sĩ nói thân thể cậu không khỏe phải tĩnh dưỡng nhiều không thể tự tiện xuống giường”. Vương Thiên Như vội vàng kéo Giản Nhụy Ái lại.

“Đừng ngăn mình nữa. Mình muốn đi thăm Hạo. Mọi người hãy để mình đưa mình đến phòng của Hạo được không?”

Cự Duệ Tường đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái tiều tụy, một lúc thật lâu mới mở miệng nói: “Thiên Như hãy đưa Tiểu Nhụy đến thăm Hạo đi”

Vương Thiên Như cắn môi, thở dài một hơi: “Vâng để tôi đưa cậu đến đó.”

“Không cần đâu, để tự mình cũng có thể đi được mà.” Giản Nhụy Ái nắm chặt tay, cố gắng đứng thẳng người muốn đi nhìn Đơn Triết Hạo .

Giản Nhụy Ái đi một mạch đến phòng Đơn Triết Hạo, Đơn Mộ Phi đứng lên, nhìn Giản Nhụy Ái đang chậm rãi đến gần cũng cảm thấy thương tâm.

“Nhụy.” Từ Tú Liên cố nén nước mắt, nói không ra lời.

Giản Nhụy Ái kéo cái ghế ngồi bên cạnh Đơn Triết Hạo gơ tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Đơn Triết Hạo nhưng Đơn Triết Hạo vẫn như không có phản ứng nào.

Giản Nhụy Ái cố gắng mỉm cười nhưng so với khóc còn khó hơn rồi quay lại nói với mọi người: “Hạo sẽ hồi tỉnh lại có đúng không?”

“Hạo chỉ là ngủ do quá mệt mỏi mà thôi, chờ ngủ đủ rồi sẽ tỉnh lại có đúng hay không?”

Từ Tú Liên òa khóc lớn, không muốn nghe Giản Nhụy Ái nói tiếp, xoay người bỏ chạy khỏi phòng, nếu ở lại thêm dù chỉ là một giây đồng hồ thì nhất định sẽ đau lòng đến chết.

“Tiểu Nhụy hãy dừng cảm lên con đừng quá đau lòng như vậy, hãy bảo trọng mình, nếu không khi Hạo nhi tỉnh lại nhìn thấy con tiều tụy sẽ làm Hạo nhi đau lòng tự trách bản thân, sẽ khiến Hạo nhi lâu bình phục hơn. Con phải miễn yếu thân thể của mình để con chăm sóc Hạo nhi chứ” Đơn Mộ Phi lo lắng nói.

Giản Nhụy Ái yên lặng nghe, ánh mắt nhìn Đơn Triết Hạo không rời “Vâng con biết rồi, chúng ta nhất định phải chịu đựng không để xảy ra chuyện gì, phải đợi Hạo tỉnh lại, sau đó sống tiếp những ngày tháng thật hạnh phúc”

Đơn Mộ Phi đau lòng nhìn Giản Nhụy Ái, đứa nhỏ này thật là khiến người ta thương mến.

Đơn Mộ Phi không nói lời nào rót cho Giản Nhụy Ái ly nước “Tiểu Nhụy, uống nước đi! Cả ngày con cũng không ăn cơm, nên có khi sẽ đói bụng, đợi cha ra ngoài mua chút đồ ăn.”

“Cha đừng đi, con không muốn uống nước, cũng không muốn ăn cái gì, hiện tại miệng con không có khẩu vị gì.” Giản Nhụy Ái lắc đầu lúc này cô không còn tâm tình nào khác ngoài lo lắng cho Đơn Triết Hạo nên chẳng muốn ăn với cơm.

“Vậy cũng được!” Đơn Mộ Phi cũng không muốn ép buộc Giản Nhụy Ái, “Khi nào đói bụng thì hãy nói với cha, cha sẽ đi mua đồ ăn giúp con”

“Cha hãy đưa mẹ về nhà nghỉ ngơi đi. Con sẽ ở đây với Hạo, con nhất định sẽ chờ anh ấy tỉnh lại.”

Giản Nhụy Ái tin tưởng Đơn Triết Hạo nhất định sẽ hồi tỉnh.

Đơn Mộ Phi nghe Giản Nhụy Ái nói chuyện, miễn cưỡng gật đầu một cái, dù sao muốn Giản Nhụy Ái rời đi là không thể nào, hơn nữa Giản Nhụy Ái cũng sẽ không nghe lời của bất kỳ ai để rời khỏi bệnh viện.

“Vậy chính con hãy cẩn thận một chút, nếu như có tình huống gì phát sinh thì hãy gọi điện thoại cho cha nhé” Đơn Mộ Phi vẫn lo lắng dặn dò.

Giản Nhụy Ái quay về phía Đơn Mộ Phi gật đầu đồng ý để cho hai người bọn họ yên tâm. Sau khi Đơn Mộ Phi và Từ Tú Liên rời khỏi phòng bệnh cả căn phòng lại chìm vào yên tĩnh, Giản Nhụy Ái ngồi xuống bên cạnh Đơn Triết Hạo nắm lấy bàn tay to của Đơn Triết Hạo áp vào gò má mình như muốn truyền thêm chút hơi ấm cho Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái hơi mỉm cười “Hạo à, anh mau tỉnh lại đi. Anh ngủ đã lâu rồi đấy. Chúng ta sắp được làm cha mẹ rồi, em đã mang thai. Bác sĩ nói bảo bảo rất khỏe mạnh, anh mau tỉnh lại để nhìn một chút, nếu không đứa bé cũng không nhận ra anh đâu”

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu lên nhìn gương mặt Đơn Triết Hạo tái nhợt, lông mi nhắm thật chặt không có động tĩnh gì, Giản Nhụy Ái phải cố gắng kìm nén không để nước mắt rơi, nghẹn ngào nói: “Hạo cứ yên tâm, em sẽ kiên cường chờ anh tỉnh lại rồi sau đó chúng ta sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới có được không?”

Không biết đã trôi qua thời gian bao lâu, cũng không biết Giản Nhụy Ái đã nói bao nhiêu chuyện, từ lúc bọn họ biết nhau rồi trải qua bao nhiêu khó khăn mới đi đến hôn nhân rồi cuộc sống hiện tại của hai người.... Cứ chuyện nọ nối tiếp chuyện kia đến khi Giản Nhụy Ái mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Giản Nhụy Ái ngủ mê man, cảm giác trong lòng đang đau đớn, thấy Đơn Triết Hạo bỏ mình ra đi, Đơn Triết Hạo đứng lơ lửng trên nóc nhà; muốn kêu Đơn Triết Hạo đừng đi nhưng cổ họng tắc nghẹn không thành tiếng nên chỉ có thể cắn môi, liều mạng lắc đầu, lệ rơi đầy mặt.

Nhưng Đơn Triết Hạo vẫn không nghe lời của cô..., khi nhìn thấy Đơn Triết Hạo bị ngã xuống phía sau tòa nhà, Giản Nhụy Ái thét chói tai: “A!” giật mình mở mắt thấy mình vẫn còn đang trên nằm trên giường bệnh, mà Đơn Triết Hạo vẫn nhắm chặt mắt, mùi thuốc vẫn thoảng qua mũi.

Chỉ có sự khác biệt duy nhất là trời đã sáng, ‘ tích tích. ’ máy theo dõi nhịp tim và huyết áp tự động phát tín hiệu cảnh báo.

Giản Nhụy Ái hốt hoảng nhìn Đơn Triết Hạo đang co quắp nằm ở trên giường: “Hạo, Hạo. Anh làm sao rồi hả ? Đừng làm em sợ.”

Mặc kệ Giản Nhụy Ái lay gọi thế nào nhưng thân thể Đơn Triết Hạo vẫn co quắp lại. Giản Nhụy Ái hoảng hốt kinh hoàng gào thét “Hạo, anh phải sống, không thể có chuyện, bác sĩ lập tức đến ngay.”

Bác sĩ và y tá nghe tiếng chuông báo hiệu cũng vội vàng chạy đến. Bác sĩ khẽ cau mày nhìn Đơn Triết Hạo “Không được rồi. Lập tức dùng kích điện, nếu chậm trễ nữa sẽ không thể cứu được”

233. Chương 233: Cuộc Sống Hạnh Phúc

Mặc kệ Giản Nhụy Ái lay gọi thế nào nhưng thân thể Đơn Triết Hạo vẫn co quắp lại. Giản Nhụy Ái hoảng hốt kinh hoàng gào thét “Hạo, anh phải sống, anh không thể có chuyện gì đâu đấy, bác sĩ sẽ lập tức đến

ngay.”

Bác sĩ và y tá nghe tiếng chuông báo hiệu cũng vội vàng chạy đến. Bác sĩ khẽ cau mày nhìn Đơn Triết Hạo “Không được rồi. Lập tức dùng kích điện, nếu chậm trễ nữa sẽ không thể cứu được”

Giản Nhụy Ái nghe xong lời nói của bác sĩ thì hoàn toàn suy sụp, nước mắt chảy dài trên mặt, gào lên: “Hạo, Hạo... Anh không thể có chuyện, anh không thể rời bỏ em đây.”

Hai y tá kéo bước đến bên cạnh Giản Nhụy Ái “Tiểu thư hãy bình tĩnh một chút, chúng tôi sẽ đem hết toàn lực cứu anh ấy.”

Giản Nhụy Ái quỳ xuống cầu xin: “Van cầu mọi người nhanh lên một chút cứu anh ấy, Hạo không thể bị sống thực vật được, tôi cầu xin các người Hạo, anh phải cố gắng lên”

Giản Nhụy Ái đã khóc hết nước mắt, cảm giác ngực như bị bóp nghẹt khó thở, hô hấp càng lúc càng khó khăn.

Bác sĩ thở dài nhìn Giản Nhụy Ái, cắn răng nghiêng lợi nói: “Nhanh lên một chút.”

Hiện tại là thời khắc quan trọng nhất, bọn họ đang đấu tranh với thần chết để giành lấy Đơn Triết Hạo.

Giản Nhụy Ái đầu óc trống không, nhìn thấy bác sĩ cầm kích điện đặt lên ngực Đơn Triết Hạo bắt đầu kích thích tim khiến thân thể Đơn Triết Hạo giật nảy lên phập phồng.

Mà bản thân Giản Nhụy Ái đau lòng ngồi bệt dưới sàn nhà, trái tim cũng phập phồng theo từng lần bác sĩ kích tim cho Đơn Triết Hạo.

Mấy phút trôi qua mà Giản Nhụy Ái cảm giác giống như qua mấy thế kỷ, thở phào khi nhìn thấy bác sĩ mỉm cười: “Chúc mừng Giản tiểu thư, Đơn Triết Hạo tiên sinh đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm sẽ không có vấn đề gì nữa rồi.”

Bác sĩ cũng mệt mỏi lau mồ hôi đang chảy ròng ròng trên trán. Cuối cùng đã cứu được Đơn Triết Hạo từ cõi chết trở về rồi.

Giản Nhụy Ái lệ rơi đầy mặt, vui mừng nhìn bác sĩ rồi cúi đầu liên tục cảm ơn “Cám ơn các bác sĩ, cảm ơn rất nhiều.”

Giản Nhụy Ái nhìn bác sĩ rời đi, liền chạy tới túm được tay Đơn Triết Hạo “Hạo, Hạo. Thật đáng sợ, nếu vừa rồi anh bỏ em lại một mình thì em phải làm cái gì? Anh không cần dọa em như thế, Hạo.”

Cả đời này Giản Nhụy Ái chưa từng sợ hãi như hôm nay, giống như đó là ngày tận thế. Nhìn Đơn Triết Hạo tái nhợt và rất ít hy vọng tỉnh lại, tại sao ông trời lại thích đùa giỡn bọn họ như thế?

Nước mắt chảy dài trên cả hai gương mặt, nước mắt Giản Nhụy Ái rơi lên mu bàn tay Đơn Triết Hạo giống như lần rơi quất vào tim anh.

Đơn Triết Hạo khẽ mở mắt, nhìn Giản Nhụy Ái vẫn đang chan chứa nước mắt. Mặc dù bị hôn mê mấy canh giờ nhưng những gì Giản Nhụy Ái nói anh đều nghe được hết. Đơn Triết Hạo nhỏ giọng lầm bầm: “Tiểu Nhụy.”

Hai tay Đơn Triết Hạo vẫn còn run rẩy yếu đuối nhưng vẫn muốn nắm tay an ủi Giản Nhụy Ái đang khóc thút thút vì lo sợ. Mấy ngày anh bị bắt cóc rồi bị hôn mê đã khiến Giản Nhụy Ái lo lắng, sợ hãi.

Giản Nhụy Ái ngẩng đầu nhìn thấy Đơn Triết Hạo mở mắt nhìn mình chăm chăm lại sợ ngây người, trong nháy mắt, nước mắt chảy xuống đến, “Hạo, anh đã tỉnh, rồi cuộc anh đã tỉnh lại, anh đã dọa em sợ đến chết rồi.”

Giản Nhụy Ái đã khóc lớn một trận để giải tỏa những khó chịu đang chất chứa trong lòng, nhưng nhìn thấy Đơn Triết Hạo tỉnh lại không kìm chế được tâm trạng hưng phấn.

“Đồ ngốc!” Đơn Triết Hạo đặt tay lên đầu xoa nhẹ mái tóc của Giản Nhụy Ái.

“Em cho là anh lâu tỉnh lại là bởi vì muốn bỏ rơi em, không cần mọi người trong nhà chúng ta?” Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa kể lể, nhớ tới quãng thời gian mới vừa rồi quá kích thích khiến mọi người lo sợ, ngay bản thân cô cũng sợ đến nghẹt thở.

Nếu như khi đó Đơn Triết Hạo không tỉnh lại thì có thể hai người sẽ vĩnh viễn phải chịu chia cắt bởi cô sẽ đau lòng đến chết trước.

“Bé ngốc, làm sao anh có thể bỏ em lại một mình, còn có con của chúng ta đang ở trong bụng em nữa, Hạo Hạo. Cho nên anh phải tỉnh lại”

Giản Nhụy Ái vừa khóc vừa cười, hai người cứ thế ôm nhau không còn phải lo lắng điều gì nữa.

.

Ban đêm, ánh đèn lung linh tỏa sáng, âm nhạc rộn ràng còn một giờ nữa mới đến giờ biểu diễn nhưng khắp nhà hát đã có rất nhiều người có mặt đông vui rồi.

Đơn Triết Hạo ôm cô con gái nhỏ đi cạnh Giản Nhụy Ái, phía sau Đơn Mộ Phi và Từ Tú Liên. Bốn người vui vẻ đi vào phía sau sân khấu để nhìn con mình đã mặc xong trang phục biểu diễn, tràn đầy tự tin ngồi ở bàn hóa trang.

Cô con gái nhỏ vừa nhìn thấy Giản Tử Hạo liền nhảy xuống khỏi tay Đơn Triết Hạo, kéo Giản Tử Hạo, “Anh rất đẹp trai! Khi lớn lên em muốn gả cho anh”

Từ Tú Liên kéo cô gái nhỏ “Tiểu Ninh, anh con chuẩn bị biểu diễn, đừng quấy rầy anh.”

“Tiểu Ninh không có quấy rầy anh, tiểu Ninh đang khích lệ anh mà thôi.” Tiểu Ninh không đồng ý với Từ Tú Liên.

Giản Tử Hạo hết sức quan tâm em gái, nắm lấy tay của Tiểu Ninh rồi nhìn bà nội: “Không sao đâu bà nội, Tiểu Ninh còn nhỏ không hiểu chuyện.”

“Em không nhỏ, năm nay cũng năm tuổi rồi.” Tiểu Ninh bĩu môi phản ứng “Em còn muốn gả cho anh.”

“Tiểu Ninh không nên nói bậy nói bạ, Hạo Hạo là anh trai của con thì làm sao con gả cho anh trai của mình được” Giản Nhụy Ái cau mày nhìn Tiểu Ninh, cô bé này nghịch ngợm gây sự hơn Giản Tử Hạo nhiều.

Tiểu Ninh bĩu môi, chớp chớp mắt đi tới trước mặt Đơn Triết Hạo “Ba, mẹ lại mắng con kìa. Xem ra mẹ không yêu thích con”

“Tiểu Ninh.” Giản Nhụy Ái cũng bị Tiểu Ninh làm cho phát điên nhưng thấy bộ dáng phụng phịu của bé làm nũng Đơn Triết Hạo cũng không thể nào tức giận.

“Ba xem một chút đi. Mẹ lại quát con, xem ra con không phải do mẹ sinh ra, nếu như mẹ là mẹ ruột của con thì sẽ không quát mắng con như thế”

Đơn Triết Hạo vuốt tóc Tiểu Ninh, càng ngày càng thêm thích con bé bởi tính tình thật giống như khuôn mẫu của bản thân “Được rồi Tiểu Ninh đừng trêu mẹ nữa, hãy cẩn thận kéo mẹ tức giận.”

“Chỉ có ba tốt nhất, ba hiểu Tiểu Ninh nhất.” Tiểu Ninh ôm chầm lấy Đơn Triết Hạo bắt đầu làm nũng.

Giản Nhụy Ái dở khóc dở cười nhìn hai bố con nói chuyện, cũng biết Tiểu Ninh giống ai đúng là cha nào con nấy đều bá đạo như nhau.

“Hạo Hạo, mọi thứ đều chuẩn bị xong, mẹ tin con sẽ biểu diễn thành công.” Giản Nhụy Ái tự hào nhìn đứa con xuất sắc của mình chỉ trong vòng năm năm đã trở thành ngôi sao nổi tiếng trong nước được đi rất nhiều trường lưu diễn. Giờ đây Giản Tử Hạo đã trở thành minh tinh Hollywood nhỏ tuổi nhất.

Vợ chồng Đơn Triết Hạo và Giản Nhụy Ái rất tự hào về Giản Tử Hạo cho tới bây giờ không có chuyện gì khiến cha mẹ phải bận tâm lo lắng.

“Mẹ yên tâm, con sẽ cố gắng!” Giản Tử Hạo tràn đầy tự tin, trong lòng Giản Tử Hạo cũng muốn trở thành người đàn ông thành công như Đơn Triết Hạo, quay đầu nhìn và gật đầu với Đơn Triết Hạo.

“Hạo Hạo rất lợi hại, rất giống với ba của con khi còn bé, rất có chí khí như vậy, thật là niềm tự hào của nhà họ Đơn.” Đơn Mộ Phi nắm tay Giản Tử Hạo nói.

Người quản lý của Giản Tử Hạo đi đến, “Thật xin lỗi các vị, buổi biểu diễn của Hạo Hạo sắp bắt đầu, tôi muốn dẫn Hạo Hạo đi chuẩn bị.”

“Ừ tốt, cảm phiền quản lý rồi.” Đơn Mộ Phi buông Giản Tử Hạo ra để Hạo Hạo đi theo người quản lý..

“Đợi chút.” Giản Nhụy Ái nén nước mắt ngồi xổm người xuống ôm lấy Giản Tử Hạo một lát rồi mới buông ra, nước mắt cũng chảy ra đến, đây là nước mắt của sự vui mừng bởi vì con trai của mình chuẩn bị phải biểu diễn trên khán đài lớn, hơn nữa đây cũng là ước mơ của nó, cuối cùng hôm nay cũng đã thực hiện được “Hạo Hạo cố gắng lên, mẹ tự hào về con”

“Mẹ đừng khóc, con sẽ cố gắng, sẽ không để nhà họ Đơn mất thể diện” Giản Tử Hạo tỉ mỉ lau nước mắt cho Giản Nhụy Ái, sau đó xoay người rời đi.

Đơn Triết Hạo ôm Giản Nhụy Ái trấn an: “Đồ ngốc, con trai của mình sẽ thi đấu tốt đêm về vinh quang cho nó thì làm sao em lại khóc. Hãy nín khóc đi và chúng ta đi ra khán đài xem con biểu diễn chứ”.

“Vâng.” Giản Nhụy Ái gạt đầu lau khô nước mắt rồi mỉm cười.

“Thật là giống đứa bé mười tuổi, đã làm mẹ mà còn thích khóc, thật là mít ướt.” Đơn Triết Hạo cưng chiều vỗ vỗ đầu của Giản Nhụy Ái

“Anh. Anhi rất đáng ghét.” Giản Nhụy Ái nũng nịu nói, xoay người nắm tay Từ Tú Liên đi tìm chỗ ngồi xuống..

Chỗ người của mọi người nhà họ Đơn đều là vị trí VIP, có thể nhìn thấy Giản Tử Hạo biểu diễn ở khoảng cách gần.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thời gian mở màn chỉ còn vài giây nữa mọi người đang đếm ngược thời gian, Giản Nhụy Ái hồi hộp nắm chặt tay Đơn Triết Hạo.

Đơn Triết Hạo thấy Giản Nhụy Ái đang hồi hộp cũng nắm thật chặt tay Giản Nhụy Ái để giúp cô bình tâm lại: “Không cần hồi hộp như thế đâu.”

“Ừm!” Giản Nhụy Ái kìm chế lo lắng hồi hộp trong lòng, lại nghe thấy bên cạnh truyền đến âm thanh quen thuộc, ngẩng đầu nhìn thấy Cụ Duệ Tường đang dắt tay Vương Thiển Như đi tới bên cạnh bọn họ.

Giản Nhụy Ái kinh ngạc đến ngây người cả lắm nói: “Các người.”

“Tiểu Nhụy, đã lâu không gặp, có không có nghĩ tới chúng ta.” Vương Thiển Như nhìn thấy Giản Nhụy Ái đang thét lên. Từ lúc cứu Đơn Triết Hạo xong rồi đợi đến Đơn Triết Hạo bình phục thì hai người bọn họ liền rời đi, không nghĩ đến mới vừa đó mà đã qua năm năm.

Thời gian năm năm có thể thay đổi lần rất nhiều chuyện.

“Duệ Tường.” Hai người này làm cho Giản Nhụy Ái rất ngạc nhiên.

“Tôi cùng Thiển Như đang ở cùng một chỗ, hơn nữa chân tôi đã chữa lành cách đây ba năm rồi” Cụ Duệ Tường nắm tay Vương Thiển Như kiêu ngạo nói.

Đơn Triết Hạo cũng quay đầu nhìn bọn họ, Vương Thiển Như giống như viên kẹo mè xừng đã phá tan khối băng Cụ Duệ Tường. Thật không xem thường những cô gái như Vương Thiển Như.

Thật lâu sau Đơn Triết hạo cũng nói: “Chúc mừng!”

Khán đài đã vang lên tiếng nhạc, buổi biểu diễn chính thức bắt đầu.

Trong buổi biểu diễn này Giản Tử Hạo không làm cho người ta tiếc nuối cả nhà hát đều nhiệt liệt vỗ tay ủng hộ Giản Tử Hạo không ngớt..

Hôm sau

Người làm của nhà họ Đơn bận rộn khuôn đồ, Từ Tú Liên nắm tay Giản Nhụy Ái không muốn buông ra “Tiểu Nhụy, cả nhà các con đi du lịch vòng quanh thế giới rồi nhanh về nhà một chút.”

“Mẹ, chúng con chỉ đi du lịch vòng quanh thế giới, cũng sẽ sớm trở về” khoe mắt Giản Nhụy Ái hồng hồng, mặc dù chỉ là đi chơi nhưng trong lòng vẫn không quên lo nghĩ đến mọi người trong nhà.

Giản Nhụy Ái ôm lấy Từ Tú Liên, sau đó ôm dì Ngọc “Dì Ngọc, chúng tôi đều không ở nhà, giúp tôi chăm sóc cha mẹ.”

“Thiếu phu nhân yên tâm đi! Tôi sẽ chăm sóc thật tốt cho tiên sinh và phu nhân.” Dì Ngọc nghẹn ngào nói.

“Cha mẹ ở lại, chúng con đi ra ngoài du lịch một thời gian ” Đơn Triết Hạo cúi đầu nhìn Giản Tử Hạo “Con hãy chào ông bà nội đi.”

“Cháu chào ông nội, bà nội, hẹn gặp lại!”

“Cháu chào ông nội, bà nội, hẹn gặp lại!”

Đơn Mộ Phi ôm lấy hai đứa bé “Được rồi, các cháu hãy bảo trọng, phải thật ngoan và tự chăm sóc bản thân thật tốt nhé.”

Bốn người ngồi lên xe, Giản Nhụy Ái quyến luyến tạm biệt Từ Tú Liên và Đơn Mộ Phi..

Cả nhà ngồi máy bay để đi du lịch.

234. Chương 234: Làm Thư Ký Cho Cụ Duệ Tường

Editor: Lost In Love

Los Angeles, Mỹ

Nguyên vọng lớn nhất cuộc đời này của Vương Thiển Như chính là được gả cho Cụ Duệ Tường, trở thành vợ của anh, nhận được sự yêu thương hết mình của anh, nhưng ông trời không để cho người ta được như mong muốn.

Nếu ai đó cho bạn một viên kẹo, sau đó lại kiên quyết đòi lại sẽ khiến bạn rất đau khổ và khó chịu.

Bản tính của Vương Thiển Như giống như con gián đánh không chết, cò đại đập không ngã, kẹo kéo kéo không đứt, theo lời của Đơn Triết Hạo là kẹo kéo mặt dày mày dạn, cho nên cô không dễ dàng từ bỏ người mình thích.

Vương Thiển Như thề phải theo đuổi Cụ Duệ Tường bằng được. Việc nam theo đuổi nữ giống như phải leo cả dãy núi còn nữ theo đuổi nam giống như vén bức màn mỏng.

Sáng sớm, Vương Thiển Như bảo người giúp việc hầm canh, dùng dùng muốn đi tìm Cụ Duệ Tường. Nếu mỗi sáng thức dậy có thể nhìn thấy người mình thích ở trước mắt thì đó là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Lúc Vương Thiển Như hớn hở chạy tới phòng trọ, mở cửa ra lại nhìn thấy căn phòng trống không, trong phòng không hề có bóng người nào. Vương Thiển Như lật tung mọi góc ngách trong nhà nhưng vẫn không tìm thấy Cụ Duệ Tường đâu cả.

Vương Thiển Như tức giận hét to “Chủ nhà...”

Chủ nhà nghe thấy Vương Thiển Như hét to cũng vội vàng chạy tới, chủ nhà là người Mỹ chính gốc, lại là bà mẹ đơn thân nuôi năm đứa con, bị tiếng hét của Vương Thiển Như hù dọa vội hỏi: “Cô Vương, có chuyện gì thế?”

“Người ở đây đâu rồi?” Vương Thiển Như vẫn đang tức giận hét lên không hề chú ý đến hình tượng của mình.

“Cô muốn nói đến anh Cự à, đêm hôm qua cậu ấy đã chuyển đi rồi.” Chủ nhà giải thích.

“Cái gì?” Vương Thiển Như tức đến không thở nổi, túm lấy cổ áo của chủ nhà, “Bà nói gì? Anh Tường chuyển đi khỏi đây rồi? Có phải bà đuổi anh ấy đi hay không?”

Mặt bà chủ nhà đen lại khi thấy Vương Thiển Như đổ oan cho mình, “Không có, thật oan quá! Tôi cũng không biết tại sao cậu ta lại chuyển đi nữa.”

“Không biết tại sao? Sao bà lại để cho anh ấy chuyển đi, bà không biết anh ấy là người rất quan trọng của tôi sao?” Vương Thiển Như gào thét.

Chủ nhà thấy cô đang tức giận đến mất lý trí, không muốn nói với cô nữa, lảo liên nhìn xung quanh tìm cách chạy trốn.

Vương Thiển Như vội kéo chủ nhà lại, cố gắng kiềm chế sự tức giận của mình “Lúc anh ấy chuyển đi, có để lại tin nhắn gì cho tôi không?”

“Không có.” Chủ nhà suy nghĩ một lúc mới chợt nhớ ra “Có có...Cậu ấy bảo tôi nhắn với cô sau này đừng tìm cậu ấy nữa, cậu ấy sẽ đến nơi cô không tìm thấy được.”

“Cái gì?” Vương Thiển Như rống lên, sắc mặt trở nên tái xanh.

Chủ nhà sợ tới mức ngã nghiêng ngã ngửa vội chạy trốn đi, trong lòng nghĩ Vương Thiển Như giống như kẻ điên.

“Cự Duệ Tường, em nói cho anh biết, cho dù anh có trốn đến chân trời góc bể, em cũng sẽ đào ba thước đất lên để tìm được anh.”

Vương Như Thiển giận dữ hét lớn, không có việc gì là cô không làm được.

... ..

Hai năm trôi qua.

Trong một thành phố nào đó, Vương Thiển Như bấu môi ngẩng đầu nhìn toà cao ốc của tập đoàn Cự thị, ở đây chủ yếu sản xuất các sản phẩm âm nhạc.

Mấu chốt là ông chủ đằng sau của công ty lớn này lại là Cự Duệ Tường mà Vương Thiển Như tìm hai năm nay. Vương Thiển Như cô đã thề rằng cho dù phải đào ba thước đất lên cũng phải tìm cho ra Cự Duệ Tường.

Cuối cùng, trời cao không phụ lòng người, trải qua nghe ngóng thăm dò cô đã tìm được Cự Duệ Tường, hơn nữa còn dò la được, hai năm này Cự Duệ Tường liêu mạng gây dựng lại công ty, hiện tại mọi hoạt động kinh doanh đã đi vào quỹ đạo.

Cô đến đây không phải là muốn theo đuổi Cự Duệ Tường, mà là đến xin việc làm. Đúng vậy, cô muốn gần quan được ban lộc.

Đời này Cự Duệ Tường đừng hòng trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Vương Thiển Như!

Cô đến xin làm thư ký của tổng giám đốc, nghe nói đích thân Cự Duệ Tường thông báo tuyển người, trong lòng Vương Thiển Như đang vô cùng hồi hộp, không biết sau hai năm không gặp lại thì Cự Duệ Tường có nhận ra mình hay không.

Cô lo lắng đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh rồi đi đến bàn tiếp tân.

Công ty lớn đúng là công ty lớn, thái độ làm việc của nhân viên lễ tân cũng vô cùng chuyên nghiệp “Tiểu thư, xin hỏi cô muốn gì?”

“Chào cô, tôi muốn nộp hồ sơ xin làm thư ký của tổng giám đốc, xin hỏi phải đi đến chỗ nào?” Vương Thiển Như nhẹ nhàng hỏi.

“Cô đến thang máy bên kia lên lầu năm, sau đó đi thẳng, rồi cuối cùng rẽ trái là tới.”

“Cảm ơn cô, hẹn gặp lại.”

“Tiểu thư, đi thông thả.”

Lúc Vương Thiến Như đến được nơi cô nhân viên lễ tân kia nói đã thì nhìn thấy rất nhiều ứng cử viên đang đứng xếp thành hàng dài. Trời ạ! Sao cô lại quên mất khi tập đoàn Cự thị thông báo tuyển dụng sẽ có rất nhiều người đến. Nhưng cũng đành chịu đựng đi đến xếp hàng chờ đợi và phó thác cho ông trời an bài.

Vừa ngồi xuống ghế đợi Vương Thiến Như đã nghe mấy cô gái bên cạnh bàn tán rôm rả: “Nghe nói tổng giám đốc của tập đoàn Cự thị là một anh chàng đẹp trai, rất tuần tú đấy.”

“Đúng vậy, chúng tôi bỏ sức ra trang điểm là muốn lên làm thư ký, sau đó quyền rũ tổng giám đốc, về sau sẽ được ăn thơm uống cay*.”

*Ăn thơm uống cay: ý là về sau được ngưỡng mộ;

“Ruồi nhặng mà cũng muốn nhận được sự yêu thích của anh Tường, đúng là si tâm vọng tưởng.” Vương Thiến Như đứng sau lưng bọn họ, nhỏ giọng lẩm bẩm nói.

Hai người phụ nữ ăn mặc và trang điểm xinh đẹp quay đầu nhìn người phụ nữ nhỏ gầy hơn mình, không khỏi “chặc chặc” mấy tiếng, “Con nhóc kia nói ai là ruồi nhặng si tâm vọng tưởng hả?”

“Tôi đang nói mấy người đó” Vương Thiến Như khinh thường nói “Mấy người có bị điếc, hay lãng tai hay không?”

“Con nhóc không có ngực không có mông kia, mày đang nói gì?” Sắc mặt của mấy người phụ nữ kia đen lại, hầm hừ với Vương Thiến Như.

Vương Thiến Như đã lăn lộn từ nhỏ, loại phụ nữ phô trương tỏ ra có tài này, cô cũng không để vào mắt, “Không có ngực không có mông thì đã sao? dù sao cũng hơn thứ phụ nữ tô vẽ như ma, ban ngày ban mặt ra ngoài hù người khác, các cô đúng là không có đạo đức.”

Những người phụ nữ xung quanh đều che miệng cười, nhưng không ai dám cười ra tiếng.

“Cô có biết tôi là ai không? Dám nói này nói kia với tôi?” Người phụ nữ đó giận dùm dùm nói. Ba của cô ta là Thị trưởng, ai cũng phải cho ông ba phần sắc mặt, vẫn chưa có ai dám nói chuyện với cô ta như thế.

“Tôi không cần biết cô là ai, cho dù cô là Diêm Vương, tôi cũng không sợ cô.” Vương Thiến Như không hề sợ hãi.

Một người đang đứng phía xa nhìn chằm chằm Vương Thiến Như rồi hét lớn “Cô không phải là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Vương thị giàu nhất nước Mỹ sao? Không ngờ vị trí thư ký của tập đoàn Cự thị được ưa thích như vậy, cả đại tiểu thư cũng đến đây.”

“Đúng, tôi từng nhìn thấy cô ấy trên tạp chí của Mỹ.”

Người phụ nữ đang cãi nhau với Vương Thiến Như nghe thấy thế thì sắc mặt tối sầm lại, khí thế kiêu ngạo cũng mất hết, chán nản xách túi bỏ đi.

Mọi người xung quanh vẫn ồn ào khiến Vương Thiến Như vô cùng nhức đầu. Bình thường cô rất khiêm tốn, không thích người khác nhắc đến thân thế của cô, cô muốn sống tự do thoải mái. Không ngờ hôm nay lại có người nhận ra mình, khó tránh có chút không được tự nhiên. Cô chỉ có thể cố gắng gượng cười nhưng trong lòng rất không thoải mái với những người đó.

“Vương Thiến Như.” Có người gọi to.

Vương Thiến Như kích động đứng dậy “Tôi ở đây.”

Mọi người đều nhường chỗ cho Vương Thiến Như, không ai đắc tội nổi với tập đoàn Vương thị.

Lúc đi tới cửa, Vương Thiến Như không khỏi hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng cho tốt rồi mới mở cửa đi vào.

Sau khi Vương Thiến Như vào cửa, nhìn thấy Cự Duệ Tường đang ngồi ở phía sau bàn làm việc cúi đầu tập trung xem tài liệu, làm cô không thể dời tầm mắt đi được, khoé mắt tràn ngập nước. Người cô ra sức tìm

kiếm hai năm hiện đang ở trước mắt cô, hơn nữa còn xuất hiện bằng xương bằng thịt trước mắt cô, cô ôm ngực, tim đập ‘thình thịch’ như muốn nhảy ra ngoài.

Ban giám khảo nhìn Vương Thiến Như lại thấy cô đang nhìn chăm chăm vào Cự Duệ Tường. Bọn họ cũng đã quen với cảnh các cô gái đều thích nhìn Cự Duệ Tường, cũng đúng thôi, dáng dấp của Cự Duệ Tường xuất sắc như vậy, các cô gái không thích người đàn ông đẹp trai giàu có như vậy mới lạ.

“Khụ khụ... Mời cô ngồi.”

Vương Thiến Như lấy lại tinh thần, “Hả!” Ngắn người ngồi xuống ghế, hai tay nắm chặt.

235. Chương 235: Cút Ra Khỏi Tầm Mắt Của Tôi.

Editor: Nam Yên

Ban giám khảo nhìn Vương Thiến Như, thấy ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào Cự Duệ Tường, bọn họ cũng đã quen với cảnh các cô gái đều thích nhìn Cự Duệ Tường, cũng đúng thôi, dáng dấp của Cự Duệ Tường xuất sắc như vậy, các cô gái không thích người đàn ông đẹp trai giàu có như vậy mới lạ.

“Khụ khụ... Mời cô ngồi.”

Vương Thiến Như lấy lại tinh thần, “Hả!” Ngắn người ngồi xuống ghế, hai tay nắm chặt.

Cô mong đợi Cự Duệ Tường ngẩng đầu nhìn mình, nhưng mà cô lại sợ Cự Duệ Tường ngẩng đầu lên cho cô thấy sự không vui từ trong mắt anh, khi đó cô sẽ lo lắng không yên.

Cự Duệ Tường vẫn cúi đầu mở miệng nói: “Tên là gì?”

Thật lâu sau Vương Thiến Như vẫn không nói gì, những lời nói chuẩn bị từ trước đến bây giờ nhìn thấy Cự Duệ Tường đều đã quên toàn bộ, đầu óc trở nên trống rỗng.

“Tên là gì?” Cự Duệ Tường không kiên nhẫn hỏi lại.

Một giám khảo nhắc nhở: “Tiểu thư, Tổng giám đốc đang hỏi cô đấy, mau trả lời nhanh lên.”

“Vương Thiến Như!” Vương Thiến Như chậm chạp trả lời.

Cuối cùng Cự Duệ Tường cũng ngẩng đầu lên, thời điểm thấy Vương Thiến Như, hai tròng mắt hiện lên kinh ngạc nhưng lập tức lại bị che dấu bởi sự lạnh lùng, rất lâu sau mới mở miệng nói: “Vương Thiến Như, cô không phù hợp, có thể đi được rồi.”

Lúc trước anh rời khỏi Vương Thiến Như chính là không muốn tổn thương cô, anh biết Vương Thiến Như tốt bụng, nhưng trong lòng anh đã có Giản Nhụy Ái, không thể chứa thêm bất kỳ ai, cho nên anh chỉ có thể rời khỏi Vương Thiến Như.

Không nghĩ đến, hôm nay lại nhìn thấy cô một lần nữa, đã hai năm không gặp, Vương Thiến Như càng trở nên xinh đẹp hơn, chỉ một giây nhìn thấy cô đã thu hút sự chú ý của mình.

“Tại sao?” Vương Thiến Như nghe thấy lời nói của Cự Duệ Tường, khó hiểu hỏi lại “Anh Tường, em có chỗ nào không thích hợp làm thư ký của anh?”

Các thành viên khác trong ban giám khảo giật mình lấy lại tinh thần, hóa ra Tổng giám đốc biết cô gái này.

“Cô không phù hợp điểm nào hết, đi ra ngoài.” Mặt Cự Duệ Tường không chút thay đổi, lạnh lùng nói.

“Đừng mà!” Vương Thiến Như cắn môi, tự nhủ mặc kệ Cự Duệ Tường nói bao nhiêu lời khó nghe, cô đều phải kiên trì, đến tập đoàn Cự thị chính là muốn làm thư ký của Cự Duệ Tường.

“Cô không có quyền quyết định, đi ra ngoài.” Cự Duệ Tường đập bàn, nhìn Vương Thiến Như quát lớn.

Tiếng quát của Cụ Duệ Tường khiến ban giám khảo cũng sợ hãi hết nhìn người này lại nhìn người kia. Cụ Duệ Tường mặt mày hầm hầm tức giận không nói gì nữa nhưng lại càng khiến Vương Thiến Như rơi nước mắt.

Bỗng nhiên, nhìn thấy Vương Thiến Như khóc, trái tim Cụ Duệ Tường mơ hồ khó chịu, nhưng anh phải nhịn xuống, tuyệt đối không thể khiến Vương Thiến Như càng lún càng sâu vào tình cảm dành cho anh.

Đây cũng là bảo vệ cô!

“Em không muốn, tại sao anh chán ghét em như vậy? Tại sao thích đuổi em đi?” Vương Thiến Như lòng như dao cắt, cô che ngực mình, nước mắt chảy ra dữ dội, “Anh biết không? Từ sau khi anh không chào mà biệt, em vẫn luôn tìm anh, một giây cũng không ngừng đi tìm anh, em rất nhớ anh, thật sự rất muốn thấy anh, khi em nghe thấy anh làm Tổng giám đốc tập đoàn Cụ thị, thì lập tức chạy tới đây, xuống máy bay thì đến nơi này. Nhưng sao anh vừa mới nhìn thấy em thì đã đuổi em đi rồi? Rốt cuộc trái tim anh làm từ cái gì? Tại sao không nhìn thấy tấm lòng của em đối với anh chứ?”.

Có lẽ, lời nói của Cụ Duệ Tường đã kích động cô, khiến cô nói ra những điều chôn giấu trong lòng, toàn bộ phát tiết hết ra.

Ban giám khảo nhìn hai người rồi len lén rời đi, để lại không gian riêng tư cho bọn họ.

Cụ Duệ Tường nhìn chằm chằm vào ánh mắt đau khổ của Vương Thiến Như, theo bản năng muốn lau nước mắt cho cô nhưng anh phải nhịn xuống, nếu anh đồng tình và nhường nhịn cô trong lúc này thì cô càng bị tổn thương nhiều hơn.

Nếu như anh an ủi cô, sẽ khiến Vương Thiến Như cho là anh quan tâm cô, trong lòng có cô, như vậy cô sẽ càng khó quên anh, lúc trước anh bỏ đi là muốn cô quên mình.

Tại sao đầu óc cô cứ cố chấp như vậy? Yêu một người đàn ông trong lòng có người khác, cô cũng sẽ không có hạnh phúc.

“Bởi vì tôi không thích cô!” Cụ Duệ Tường tàn nhẫn.

Vương Thiến Như lảo đảo mấy bước, nhìn Cụ Duệ Tường, nghĩ rất muốn moi tim anh ra, xem thử xem nó được làm từ cái gì? Mình cố gắng như vậy vẫn không chiếm được một chút tình yêu nào của anh, thật ra chỉ cần một chút thôi cô cũng sẽ rất vui vẻ.

“Được, không quan trọng.” Vương Thiến Như cắn môi, lau nước mắt của mình, kiên cường nói: “Em không cần anh thích, chỉ cần anh đồng ý để em ở lại bên cạnh anh, em sẽ không làm phiền anh, cũng sẽ không chủ động nói chuyện với anh, em chỉ cần nhìn thấy anh là được rồi.”

“Nhìn thấy tôi, vậy cô có chịu được khi nhìn thấy tôi tình chàng ý thiếp với phụ nữ khác không?” Cụ Duệ Tường hít sâu, cũng không biết sao tính tình cô nhóc này lại bướng bỉnh như vậy, thật sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

“Em...” Vương Thiến Như nhớ lại cảnh anh thân mật với phụ nữ khác, cô đã cảm thấy trái tim tê dại đau đớn.

“Thấy chưa! Rõ ràng cô hoàn toàn không làm được chuyện đó, đi đi! Nơi này không thích hợp với cô, trở về nước Mỹ đi.”

Thật ra, anh cũng rất quý mến Vương Thiến Như, dù sao Vương Thiến Như cũng là một cô gái tốt.

Vương Thiến Như cũng không biết mình bị Cụ Duệ Tường lừa gạt đi ra khỏi phòng xét tuyển như thế nào? Chờ lúc cô tỉnh táo lại thì thấy mình đã ở đại sảnh của tập đoàn.

“Thiến Như, Thiến Như...”

Vương Thiến Như cho rằng Cụ Duệ Tường tìm mình quay lại, kinh ngạc đến ngây người quay đầu nhìn về phía người phụ nữ vừa gọi mình.

Bây giờ đầu óc của cô đang trống rỗng, cho rằng cô ấy nhận lầm người, nên vẫn cứ uể oải xoay người đi, buồn nản vì mọi cố gắng của cô lại nhận lấy một kết thúc thất bại, sao lại nói nữ truy nam cách tầng sa*, đó hoàn toàn là bịa đặt, cô cảm thấy theo đuổi Cụ Duệ Tường là ngăn cách vạn dặm.

*Câu này trong câu ‘Nam truy nữ cách tầng sơn, nữ truy nam cách tầng sa’: nghĩa là nam theo đuổi nữ vô cùng khó khăn như cách biệt dãy núi phải trèo qua, nữ theo đuổi nam rất dễ dàng như cách lớp vải mỏng vì đàn ông vốn dễ dãi.

Xa cách với Cụ Duệ Tường khiến cho cô mất hết tự tin can đảm vốn có!

“Vương Thiển Như.” Khiết Đan Đan đuổi theo bắt được cô, “Tại sao chị gọi em cũng không trả lời chị.”

Vương Thiển Như quay người nhìn lại mới nhận ra Khiết Đan Đan, mới bắt đầu có phản ứng lại, kéo tay Khiết Đan Đan “Chị Đan Đan, sao chị lại ở chỗ này?”

Khiết Đan Đan, là một phụ nữ xinh đẹp thành thực, cũng là chị họ của Vương Thiển Như, là người thân duy nhất ở trong nước.

“Chị còn muốn hỏi em tại sao không ở Mỹ mà lại chạy tới công ty bọn chị làm cái gì?”

“Một lời khó nói hết!” Vương Thiển Như nhớ đến chuyện Cụ Duệ Tường, ánh mắt ảm đạm xuống, nhưng cô nghe thấy lời nói của Khiết Đan Đan, ánh mắt khôi phục ánh sáng “Chị Đan Đan, chị nói cái gì? Chị là nhân viên của công ty, vậy chị làm cái gì?”

Khiết Đan Đan nghe nói đến công việc của mình, ánh mắt trở nên kiêu ngạo, “Làm thư ký Tổng giám đốc!”

Công việc này là công việc mọi người tha thiết ước mơ, mọi người suy nghĩ nát óc cũng muốn ngồi lên vị trí này, dù sao Tổng giám đốc của bọn họ đẹp trai như thế, ngay cả trái tim phụ nữ đã kết hôn như mình cũng ngẩn ngơ khi nhìn thấy anh ấy.

Vương Thiển Như nghe được hai chữ thư ký, vô cùng sùng bái Khiết Đan Đan, túm lấy tay Khiết Đan Đan, “Chị Đan Đan nhất định phải giúp em, em cầu xin chị.”

Khiết Đan Đan nhìn Vương Thiển Như cầu xin, từ nhỏ đến lớn trải qua cuộc sống đại tiểu thư không lo ăn mặc mà cũng có chuyện cầu xin mình khiến Khiết Đan Đan vô cùng hiếu kỳ “Đi thôi. Chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện.”

Hai người đi vào tiệm bánh Nhật Bản gọi phục vụ mấy khay bánh và trà sữa, tìm vị trí ngồi xuống.

“Em trả tiền những thứ này nhé.” Khiết Đan Đan yêu cầu, cô cũng là một người có gia đình đang nuôi con nhỏ, tiền lương của cô không thấp, nhưng phải để dành tiền cho con đi học, cô thật sự không trả tiền nổi ở những nơi xa hoa như thế này.

Vương Thiển Như liếc mắt xem thường, mình đã phiền muốn chết, Khiết Đan Đan keo kiệt lại để ý chút tiền lẻ này nên gạt đi “Được, em sẽ thanh toán được.”

Nghe thấy Vương Thiển Như muốn trả tiền, Khiết Đan Đan mới yên tâm uống một hớp trà sữa rồi ngẩng đầu nhìn Vương Thiển Như đang uể oải mới nói, “Nói đi!”

Vương Thiển Như lập tức kể cho Khiết Đan Đan đầu đuôi gốc ngọn chuyện của mình với Cụ Duệ Tường.

Khiết Đan Đan mở to hai mắt ngạc nhiên: “Em thích Tổng giám đốc!”

236. Chương 236: Trao Đổi Ngang Giá

Edit: Quinn Dun

“Em trả tiền những thứ này nhé.” Khiết Đan Đan yêu cầu, cô cũng là một người có gia đình đang nuôi con nhỏ, tiền lương của cô không thấp, nhưng phải để dành tiền cho con đi học, cô thật sự không trả tiền nổi ở những nơi xa hoa như thế này.

Vương Thiển Như liếc mắt xem thường, mình đã phiền muốn chết, Khiết Đan Đan keo kiệt lại để ý chút tiền lẻ này nên gạt đi “Được, em sẽ thanh toán được.”

Nghe thấy Vương Thiển Như muốn trả tiền, Khiết Đan Đan mới yên tâm uống một hớp trà sữa rồi ngẩng đầu nhìn Vương Thiển Như đang uể oải mới nói, “Nói đi!”

Vương Thiển Như lập tức kể cho Khiết Đan Đan đầu đuôi gốc ngọn chuyện của mình với Cụ Duệ Tường.

Khiết Đan Đan mở to hai mắt ngạc nhiên: “Em thích Tổng giám đốc!”

“Đúng vậy, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là em muốn chị giúp em!” Trong lòng Vương Thiển Như không thoải mái, nhưng ai bảo năng lực phục hồi của cô cực kỳ tốt chứ.

“Chị sẽ giúp như thế nào đây?” Khiết Đan Đan nhìn kỹ Vương Thiển Như, từ bé đã nổi tiếng là quỷ tinh ranh đột nhiên cảm thấy chính mình không thể tùy tiện ham món lợi nhỏ, mà sẽ bị chịu thiệt lúc nào không hay.

“Chính là...” Vương Thiển Như kéo Khiết Đan Đan qua nói nhỏ bên tai cô.

Khiết Đan Đan hét lên: “Cái gì? Em bảo chị giúp em trà trộn vào tập đoàn Cụ thị. Không được, Tổng giám đốc mà biết sẽ giết chị đó, không được đâu.”

Vương Thiển Như thấy Khiết Đan Đan kiên quyết như vậy thì đổi sang dụ dỗ “Chị Đan Đan, nếu như chị đồng ý giúp em thì em giúp cho con gái chị được vào học trường quý tộc của thành phố.”

Khiết Đan Đan nghe thấy điều kiện của Vương Thiển Như rất hấp dẫn, hai mắt sáng long lanh, cô rất muốn con gái mình vào học trường quý tộc, khổ nỗi không có quyền cũng chẳng có tiền nên không vào học được.

Khiết Đan Đan lắc lắc đầu, chỉ vì để nhập học mà chặt đứt đi chén cơm của mình thì thật là không đáng giá.

“Tiền học ở trường quý tộc của con gái chị đều do em trả, như vậy có được hay không?” Vương Thiển Như nói bóng nói gió.

“Được, đồng ý, đợi tin tức tốt của chị.”

“Chị Đan Đan, cảm ơn chị.” Trong lòng Vương Thiển Như nhẹ nhõm, có sự giúp đỡ của Khiết Đan Đan, cô nhất định có thể thuận lợi vào tập đoàn Cụ thị, Cụ Duệ Tường muốn hất mình ra sao, không có cửa đâu.

Hôm sau.

Cụ Duệ Tường đi đến văn phòng của mình, chuẩn bị mở cửa, trong đầu hiện lên bóng dáng của Vương Thiển Như, cũng không biết cô nhóc kia trở về Mỹ hay chưa, nhất định cô nhóc kia sẽ không buông tha dễ dàng như vậy.

Cụ Duệ Tường lắc lắc đầu không biết mình nhớ đến cô ấy để làm gì, cho dù cô ấy như thế nào thì cũng không liên quan đến chuyện của mình, anh đẩy cửa bước vào văn phòng mình.

“Tổng giám đốc, buổi sáng tốt lành!” Khiết Đan Đan bưng ly cà phê vào văn phòng.

Cụ Duệ Tường không nhìn Khiết Đan Đan, thuận miệng nói: “Chào buổi sáng!”

Cụ Duệ Tường làm xong chuyện của mình, ngẩng đầu thấy Khiết Đan Đan vẫn đứng đó chưa đi, khẽ nhíu mày: “Làm sao vậy?”

“Tổng giám đốc, năm nay lượng công việc tăng lên không ít, không đủ nhân viên, hơn nữa hôm qua chưa phỏng vấn xong anh đã đi, vị trí thư ký còn trống, tôi chỉ muốn nói...” Khiết Đan Đan dè dặt nói.

Lông mày của Cụ Duệ Tường càng nhíu chặt hơn, “Nói!”

“Thật đáng tiếc chưa có người làm ở vị trí thư ký còn trống kia. Mấy năm nay kinh tế bên ngoài đình trệ, em họ của tôi không tìm được việc làm, có thể đến làm thư ký vài ngày được không? Nếu như Tổng giám đốc cảm thấy không được thì đuổi cô ấy đi cũng không muộn.” Khiết Đan Đan nói một hơi, đi theo Cự Duệ Tường nhiều năm, cô rất sợ cảm giác áp bức vô hình trên người anh.

“Được, tôi đồng ý, để cô ấy làm trợ lý cho cô rồi học lên, cô chỉ bảo cho cô ta rồi thông qua xét duyệt nếu đạt sẽ lên làm thư ký.” Cự Duệ Tường không chút nghĩ ngợi nói.

Dù sao Khiết Đan Đan đã đi theo Cự Duệ Tường nhiều năm, cô luôn dốc sức làm tròn bổn phận đối với anh, cho nên việc này anh sẽ đồng ý với cô.

Khiết Đan Đan không ngờ Cự Duệ Tường lại nhanh chóng đồng ý một cách sáng khoái như vậy, sau vài giây thất thần vui mừng nói: “Cảm ơn Tổng giám đốc, tôi thay em họ tôi cảm ơn anh.”

“Được rồi, không còn chuyện gì thì cô có thể ra ngoài.” Cự Duệ Tường cúi đầu bắt đầu bận rộn làm việc.

“Dạ vâng!” Khiết Đan Đan xoay người rời đi, trên mặt mỉm cười thắng lợi, điều quan trọng bây giờ là cô phải mau chóng nói tin vui này cho Vương Thiến Như.

Khi nghe tiếng cánh cửa đóng lại, Cự Duệ Tường ngẩng đầu lên nhìn, mỉm cười bất đắc dĩ. Có đôi khi anh cảm thấy Khiết Đan Đan có một số hành động vô ý rất giống như Vương Thiến Như.

Cự Duệ Tường lắc đầu thật mạnh, từ hôm qua đến giờ, động một tí trong đầu anh lại hiện lên bóng dáng của Vương Thiến Như, phải nghĩ cách đuổi Vương Thiến Như ra khỏi đầu mình, anh tuyệt đối không thể làm như vậy.

Trong quán cà phê, một mình Vương Thiến Như ngồi thở dài, quán cà phê này được cô vô tình phát hiện ra, là một nơi nghỉ ngơi an nhàn. Tuy Vương Thiến Như có rất nhiều tiền, nhưng cô lại thích đến những nơi bình dân, hưởng thụ niềm vui bình dân thuần túy.

Đã rất lâu rồi, mà điện thoại di động vẫn không có động tĩnh gì, chẳng lẽ nhiệm vụ của Khiết Đan Đan thất bại rồi sao?

Trong lòng Vương Thiến Như chỉ có Cự Duệ Tường, vì anh mà Vương Thiến Như phải chạy ngược chạy xuôi, chịu bao nhiêu vất vả, vì vậy cô sẽ không thể nào từ bỏ.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Vương Thiến Như vội vàng bắt máy: “Alô!”

“Thiến Như, em nói xem nên cảm ơn chị như thế nào đây?” Khiết Đan Đan tranh công trước, dù sao cô đã giúp Vương Thiến Như một việc lớn như vậy.

“Em biết rồi.” Vương Thiến Như không kiên nhẫn nói: “Thế nào? Có thành công hay không?”

“Đương nhiên thành công rồi, chị đã ra tay thì có lúc nào thất bại đâu. Tổng giám đốc không đồng ý cho em làm thư ký mà chỉ cho làm trợ lý của chị thôi!”

“Thật sao?” Vương Thiến Như vui vẻ nhảy cẫng lên, “Không sao, làm trợ lý và thư ký đều giống nhau mà.”

Cô chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy Cự Duệ Tường là tốt rồi, công việc gì cũng không sao cả, kể cả phải làm cô lao công vệ sinh cũng chẳng sao.

Vương Thiến Như vui mừng hét lên, khiến cho mọi người trong quán cà phê nhìn chăm chú, nhưng cô hoàn toàn không quan tâm, cũng không kiềm chế tâm tình vui sướng của mình: “Cuối cùng tôi cũng vào được tập đoàn Cự thị rồi, tôi có thể đi làm cùng anh Tường rồi.”

Vương Thiến Như chợt nhớ ra nếu muốn đi làm thì nên mua vài bộ đồ công sở. Trước đây ở công ty nhà mình, cô đều thấy nhân viên ăn mặc chỉnh tề.

Vương Thiến Như nhanh chóng rời đi như gió, chạy đến cửa hàng bách hóa thăm nghĩ mình nên mua một vài bộ quần áo bình dân, dù sao đi làm ở công ty, đều là nhân viên phổ thông. Để hòa hợp với mọi người, cô không nên mặc quần áo quá đắt tiền, như vậy sẽ tạo cho người khác cảm giác xa cách.

Bình thường quần áo ở tầng trên của bách hóa là cao cấp nhất, Vương Thiển Như vừa muốn đi vào thang máy, “Rầm”, cô cảm thấy như đụng vào tảng đá, cả cánh tay đều đau đớn, ôm lấy cánh tay mình, ngẩng đầu lên nhìn hung thủ.

Oa! Dáng dấp hung thủ thật đẹp trai, nhưng vẫn không đẹp trai bằng Cự Duệ Tường.

Trọng Thiên Kỳ thấy Vương Thiển Như nhìn mình dăm dăm, thấy cô háo sắc nhìn mình như vậy, lại không cảm thấy chán ghét. Lẽ nào sự thương thức của mình lại giảm xuống, “Cô gái xinh đẹp, đừng người khác cũng không xin lỗi, thật không lịch sự chút nào.”

Vương Thiển Như tròn mắt khi nghe Trọng Thiên Kỳ nói, không nói lời nào vẫn là soái ca, vừa nói thật sự là hù chết người mà: “Ai mới không lịch sự đây, rõ ràng là anh đụng tôi.”

“Tôi vốn dĩ đang đứng chứ không đi, là cô xông tới, sao lại nói là tôi đụng cô?” Trọng Thiên Kỳ cảm thấy thú vị nhìn cô gái trước mắt này, không sai, cô gái này thật thú vị, bộ dáng cũng không kém.

“Bệnh thần kinh!” Vương Thiển Như thấy Trọng Thiên Kỳ nhìn chằm chằm mình đến rợn cả tóc gáy: “Tránh ra.”

“Không đánh nhau không quen biết, chúng ta kết bạn được không?” Trọng Thiên Kỳ không bỏ qua chuyện vui như vậy.

Vương Thiển Như nghe thấy Trọng Thiên Kỳ nói, không nói được câu nào, xoay người trừng mắt với Trọng Thiên Kỳ, người đàn ông này thật kỳ quái, không quen biết thì kết bạn cái gì, sau đó cô xoay người đi lên lầu năm.

“Này! tiểu thư đừng nóng nảy, cô muốn mua quần áo nào để tôi mua tặng cô.”

237. Chương 237: Cô Gái Quá Tài

Edit: SunniePham

Trọng Thiên Kỳ đi theo Vương Thiển Như, anh vô cùng tò mò và hiếu kỳ đối với Vương Thiển Như, cảm thấy người phụ nữ này thật là thú vị.

“Tiên sinh, chúng ta không quen biết nhau, anh đừng đi theo tôi nữa. Hơn nữa tôi có tiền, có thể tự mua quần áo cho mình, không cần anh xen vào việc của người khác.” Vương Thiển Như gần như phát điên lên.

Có người nói cô dai như kẹo kéo, còn người đàn ông ở phía sau so với kẹo kéo còn dai hơn.

“Mọi người vốn từ không quen biết đến quen biết, chúng ta nói chuyện phiếm một lúc thì sẽ thành biết nhau thôi” Trọng Thiên Kỳ nhìn chằm chằm vào Vương Thiển Như, muốn dùng sắc đẹp của mình để quyến rũ cô.

Chiêu này vốn được Trọng Thiên Kỳ dùng rất hiệu quả. Vương Thiển Như nhìn kẻ còn dai hơn kẹo kéo, bĩu môi thể hiện sự nhàm chán của mình, nhưng mà dù gì thì cô cũng không có ai đi cùng, vậy thì miễn cưỡng đồng ý để Trọng Thiên Kỳ đi cùng cũng được.

“Được! Dù sao thì tôi cũng đang nhàm chán, coi như là quen biết thêm bạn bè đi, tôi tên là Vương Thiển Như!”

“Trọng Thiên Kỳ!” Trọng Thiên Kỳ mỉm cười nhìn Vương Thiển Như, đôi mắt của cô rất trong suốt, thể giới này hiếm người có đôi mắt như vậy, điều này làm cho người khác rất muốn che chở cô.

“Vậy đi thôi!” Vương Thiển Như dẫn đầu đi trước.

Trọng Thiên Kỳ mỉm cười nhìn theo bóng lưng của cô, lại thêm dáng vẻ thẳng thắn đáng yêu, anh cũng không biết bản thân mình đã cười rất nhiều lần với người phụ nữ xa lạ kia, đồng thời cũng vội vàng đuổi theo Vương Thiển Như. “Chúng ta đi đâu?”

“ Dĩ nhiên đi mua quần áo” Vương Thiến Như nói đến chuyện này liền vui vẻ không thể che giấu “Ngày mai tôi còn phải đi làm.”

“Đi làm?” Trọng Thiên Kỳ khó hiểu nhìn cô gái nhỏ sức sống tràn đầy đang bắn ra tứ phía.

“Đúng đó!” Vương Thiến Như không chút nghĩ ngợi nói: “Đó là công ty tôi luôn mơ ước được vào làm, ngày mai tôi chính thức bắt đầu đi làm, đến lúc đó tôi sẽ trải qua cuộc sống vô cùng hạnh phúc.”

“Thật sao?” Trọng Thiên Kỳ có chút ghen ghét, nhìn cô nói về công ty mơ ước kia, không khỏi khiến anh cảm thấy tò mò về cái công ty đó?

“Dĩ nhiên, tôi đã phải vắt óc suy nghĩ, rất vất vả mới có thể được nhận vào làm việc, ha ha... Cuộc sống về sau sẽ như cá gặp nước.” Vương Thiến Như vừa chon quần áo vừa cười to nói.

Nhân viên phục vụ cũng nhìn Vương Thiến Như bằng ánh mắt kỳ lạ.

Trọng Thiên Kỳ lúng túng kéo Vương Thiến Như đi, còn gật đầu chào với nhân viên phục vụ, “Đi nhanh một chút, thật là mất mặt.”

Vương Thiến Như cũng cảm giác được lời nói của mình thật là mất mặt nên cúi đầu đi theo.

Ra khỏi cửa hàng quần áo, hai người nhìn nhau rồi bật cười, “Cám ơn anh, không ngờ tôi lại có thể nói chuyện vui vẻ với người xa lạ như anh vậy.”

“Tôi tên là Trọng Thiên Kỳ, không phải là người xa lạ gì đó.” Trọng Thiên Kỳ tốt bụng nhắc nhở cô.

“Biết rồi...Biết rồi...” Vương Thiến Như chỉ qua loa cho xong, ở trong mắt cô chỉ có Cụ Duệ Tường là đàn ông, còn những người đàn ông khác thì không tính là cái gì cả.

Vương Thiến Như nhìn bộ vest nam được trưng bày trong tủ kính tưởng tượng nếu Cụ Duệ Tường mà mặc vào thì nhất định sẽ rất đẹp trai, khuôn mặt của cô lập tức đỏ ửng lên, “A!”

Trọng Thiên Kỳ vỗ một cái vào lưng cô, Vương Thiến Như không hề có chuẩn bị trước nên bị giật mình, kêu lên theo bản năng, đồng thời cũng quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Trọng Thiên Kỳ, “Anh muốn chết à, vô duyên vô cớ vỗ tôi làm cái gì?”

“Cô làm gì mà ngăn người nhìn bộ đồ vest đó thế? Chẳng lẽ cô muốn mua cho tôi à?”

Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ, mở miệng nói: “Anh còn chưa tỉnh ngủ sao? Suy nghĩ nhiều quá đấy!”

Muốn mua cũng không phải mua cho anh ta!

Không mua thì thôi, cần gì phải dùng ánh mắt khinh thường nhìn tôi thế.” Trọng Thiên Kỳ khó chịu nói.

“Thì sao, nhiều chuyện, nếu mua được thì tôi đã mua cho anh rồi.” Vương Thiến Như nhìn đồ vest Trọng Thiên Kỳ đang mặc, toàn là đồ cao cấp xa xỉ, anh ta sẽ quan tâm quần áo mấy trăm tệ sao?

Vương Thiến Như cũng mặc kệ anh ta, chuyện quan trọng bây giờ là mua quần áo cho chính mình.

Bọn họ lần lượt đi qua từng cửa hàng, tốn cả một buổi chiều, cuối cùng cũng mua đủ trang phục .

Vương Thiến Như đứng ở cửa lớn nói: “Được rồi, tôi muốn về nhà. Hẹn gặp lại.”

“Tôi đưa cô về!” Trọng Thiên Kỳ nghe Vương Thiến Như phải về nhà, trong lòng anh có chút không ổn, dù sao bọn họ mới biết nhau có một ngày, hơn nữa ấn tượng của anh đối với cô không tệ.

“Không cần, tôi tự về được, anh cũng nên đi đi!” Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ nói, dù sao cũng là người xa lạ, tốt nhất là nên có phòng bị.

“Có phải cô không tin tưởng tôi hay không muốn kết bạn với tôi?” Dường như Trọng Thiên Kỳ cảm thấy tức giận khi nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Vương Thiến Như về mình.

Vương Thiến Như nhìn thấy Trọng Thiên Kỳ nổi giận thì trong lòng rất ái ngại, hơn nữa cô là người nói nghĩa khí, nhìn anh ta cùng mình đi dạo cả ngày, không nhìn thấy chùa cũng nên nể mặt phật, “Được được... Anh đưa tôi về nhà đi.”

“Như vậy mới ngoan.” Trọng Thiên Kỳ khôi phục lại vẻ mặt tươi cười.

Vương Thiển Như bĩu môi, cảm thấy không thú vị tí nào, cô vừa xoay người thì thấy ngay tiệm trà sữa đang chật ních người, ánh mắt của cô đảo một cái, mở miệng nói: “Trọng Thiên Kỳ, tôi cảm thấy hơi khát! Anh mua giúp tôi một ly trà sữa đi!”

Trọng Thiên Kỳ nhìn trời nắng chang chang, suy nghĩ một chút mới đồng ý, “Được, cô đứng ở đây đợi tôi.”

“Được, anh nhanh lên một chút đấy!” Vương Thiển Như nhìn thấy Trọng Thiên Kỳ đang chen chúc trong đám người. Ngu ngốc! Nếu cô mà ngoan ngoãn ở đây chờ anh ta thì cô quá ngu ngốc, liền xoay người rời đi.

Chỉ cần cái gì Vương Thiển Như không muốn thì cho dù có mặt dày đi theo thì cũng không có khả năng có được.

Cô tự nhiên rời đi, không mang theo một chút bận tâm nào về Trọng Thiên Kỳ.

Trọng Thiên Kỳ mua trà sữa trở về, nhưng không nhìn thấy Vương Thiển Như đâu mới biết mình bị lừa. Cô gái nhỏ này thật vô cùng thú vị. Mỗi anh hiện lên một nụ cười, thứ gì mà anh muốn thì anh nhất định sẽ lấy được.

Vương Thiển Như liều sống liều chết để vào được tập đoàn Cụ thị, cô thở hổn hển không ra hơi, nhìn thấy Khiết Đan Đan đang đứng ở cửa, vỗ tay nói với cô: “Vương Thiển Như, em muốn chết phải không? Ngày đầu tiên đi làm đã bị trễ.”

“Em. Em không cố ý.” Vương Thiển Như vừa nói vừa thở gấp, giọng nói đứt quãng.

Đúng là cô không cố ý, tối qua mãi ngẫm nghĩ ngày mình và Cụ Duệ Tường cùng nhau đi làm thì kích động đến ngủ không yên, sang hôm nay lại mệt rã rời không dậy nổi, đợi đến lúc cô tỉnh táo nhớ ra thì đã trễ rồi.

“Được rồi, được rồi.” Khiết Đan Đan nhú mày nhìn người con gái chẳng thèm để ý tới hình tượng thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Vương Thị, dáng vẻ này mà nói ra thì cũng không ai dám tin. Khiết Đan Đan sốt ruột kéo tay Vương Thiển Như: “Nhanh lên một chút, còn chậm chạp nữa, Tổng giám đốc sẽ mắng chết em đó.”

Khiết Đan Đan không phải nói giỡn, thời gian Cụ Duệ Tường đến công ty, đều luôn đúng giờ hơn các nhân viên, làm hại nhân viên đi làm cũng vô cùng vội vã, rất sợ bất cẩn mà đụng phải Cụ Duệ Tường.

Cửa thang máy gần đóng lại thì Khiết Đan Đan và Vương Thiển Như gấp gáp chạy tới, cố chen vào thang máy. Tất cả mọi người cũng vội vàng đi vào, bởi vì có khả năng thang máy kế tiếp sẽ có thể phải đi cùng Cụ Duệ Tường.

Thang máy đột nhiên phát ra âm thanh báo động, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía các cô.

“Tiểu thư, cô mau đi ra ngoài đi, thang máy quá tải rồi.”

Vương Thiển Như còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Khiết Đan Đan đẩy ra ngoài. Còn đang ngơ ngác nhìn Khiết Đan Đan chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì nghe thấy cô ấy quát lên: “Thiến Như, thật xin lỗi, em mau leo cầu thang bộ chứ đừng chờ thang máy nữa, nếu không sẽ đụng phải Tổng giám đốc đấy!”

‘Tinh’ cửa thang máy đóng lại, Vương Thiển Như mới biết mình bị Khiết Đan Đan đá ra ngoài, trở thành một người quá tải, mà lúc này cô mới phát hiện đó không phải vấn đề, vấn đề là lời Khiết Đan Đan nói, sẽ đụng phải Cụ Duệ Tường?

238. Chương 238: Cô Gái Trong Lòng Tổng Giám Đốc

Vương Thiển Như còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Khiết Đan Đan đẩy ra ngoài. Còn đang ngơ ngác nhìn Khiết Đan Đan chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì nghe thấy cô ấy quát lên: “Thiến Như, thật xin lỗi, em mau leo cầu thang bộ chứ đừng chờ thang máy nữa, nếu không sẽ đụng phải Tổng giám đốc đấy!”

‘Tinh’ cửa thang máy đóng lại, Vương Thiến Như mới biết mình bị Khiết Đan Đan đá ra ngoài, trở thành một người quá tải, mà lúc này cô mới phát hiện đó không phải vấn đề, vấn đề là lời Khiết Đan Đan nói, sẽ đụng phải Cự Duệ Tường?

Xong đời rồi! Leo thang bộ cũng tốt, nhưng đợi cô leo lên tầng 15 đã thở hồng hộc, đi làm thật không dễ dàng mà!

Rất cuộc lúc Vương Thiến Như sắp tắt thở cũng đã đến phòng làm việc. Nhìn thấy Khiết Đan Đan đứng ở cửa chờ cô, thấy cô lập tức kinh hô: “Sao em chậm như vậy? Tổng giám đốc cũng đến rồi.”

Vương Thiến Như kìm nén tức giận nói lại: “Chị còn nói? Em bỏ 15 tầng, tốc độ này là nhanh nhất rồi, em sắp mất nửa cái mạng đây.”

Cô cực kỳ oán trách việc Khiết Đan Đan không muốn bị muộn nên đẩy mình khỏi thang máy, nếu không phải có chuyện cầu xin cô ấy, đã sớm tóm lấy cô ấy đánh cho một trận, từ trước đến nay cô chưa từng chịu khổ thế này.

“Được rồi.... Nhanh lên, tổng giám đốc bảo em vào phòng làm việc.” Khiết Đan Đan đẩy Vương Thiến Như vào phòng làm việc, cô ấy do mình đưa đến, nếu có chuyện gì, bản thân cũng phải chịu trách nhiệm.

“A!” Vương Thiến Như nghe phải gặp Cự Duệ Tường, đầu nhanh chóng hoạt động, đôi mắt to long lanh nhìn Khiết Đan Đan, dừng một lát, mở miệng nói: “Em... em có thể không vào được không?”

“Không được, tổng giám đốc bảo em vào thì em phải vào, nếu như không vào, đừng mơ làm việc ở tập đoàn Cự thị, mau vào đi...” Khiết Đan Đan đẩy Vương Thiến Như, vì không chú ý lực đẩy nên Vương Thiến Như bị đẩy chúi về phía trước đúng lúc có bóng người đi qua.

Cả người Vương Thiến Như đập vào ngực người kia, cô ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo, hơi thở quen thuộc, lúng túng nói: “Tổng giám đốc, sao anh lại ở đây?”

Khiết Đan Đan cười trừ, kéo Vương Thiến Như đang ngẩn ra về cạnh mình.

Cự Duệ Tường thấy Khiết Đan Đan cúi đầu nhìn Vương Thiến Như, hai mắt xuất hiện sự sững sờ, thật ra thì anh cũng đã nghĩ rằng với tính cách của Vương Thiến Như, không thể nào đầu hàng nhanh như vậy, nhưng không nghĩ rằng cô lại làm trò hề này.

Cự Duệ Tường lạnh lùng nói: “Không phải tôi nói cô không thích hợp làm thư ký sao? Sao lại xuất hiện trước mắt tôi?”

Vương Thiến Như nhìn chằm chằm Cự Duệ Tường, cũng biết anh không bao giờ nói những lời dịu dàng với mình, vĩnh viễn, mở miệng nói: “Lần này không phải ý của em, chính anh Tường đã đồng ý với chị Đan Đan cho em đến đây.”

Vương Thiến Như thấy Cự Duệ Tường không nói gì, trong lòng vui mừng ngất trời, chuyện mà cô muốn làm, dù là cha của ông trời cũng không thể ngăn cản cô.

“Hiện tại tôi đối ý, không muốn cô làm nữa, cút ra ngoài!” Cự Duệ Tường nói từng từ rất rõ ràng.

Cự Duệ Tường ngược mắt nhìn trần nhà bởi không muốn nhìn thấy ánh mắt bi thương của Vương Thiến Như. Anh sợ mình sẽ mềm lòng, sau đó đồng ý với yêu cầu của cô.

“Anh Tường.....” Vương Thiến Như nén nước mắt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ao ước bấy lâu.

Cô cắn môi, kìm chế khó chịu trong lòng, nhìn Cự Duệ Tường chằm chằm: “Em không đi, chính anh đã đồng ý để em làm trợ lý thư ký, không thể lật lọng nói không giữ lời như thế”

“Vương Thiến Như, cây cần vớ người cần thể diện, mấy năm qua cô mặt dày mày dạn đi theo tôi, bây giờ lại muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn *** sao? Được, tôi cho cô, về sau đừng quấy lầy tôi nữa.....”

“Chát” Vương Thiến Như phẫn nộ tát Cự Duệ Tường một cái, cô cắn môi, nước mắt như chuỗi trân châu bị đứt rơi xuống, “Cự Duệ Tường, anh đừng quá đáng, em thích anh, nhưng em cũng có tôn nghiêm, không phải để anh có thể tùy ý chà đạp.”

Tâm trạng vốn vui vẻ đã bị lời nói nhẩn tâm của Cụ Duệ Tường làm tổn thương tới tột cùng, Vương Thiến Như ngẩng đầu nhìn những người trong phòng làm việc, có châm biếm, có cười nhạo..... Còn có ánh mắt làm tổn thương người khác của Cụ Duệ Tường.

Cô khó chịu xoay người chạy đi, không muốn đứng trước mặt Cụ Duệ Tường nữa, sợ mình bị lời nói ác độc của anh làm tổn thương.

Khiết Đan Đan không nghĩ mọi chuyện thành ra thế này, nhìn Vương Thiến Như đau lòng chạy đi, gọi với theo: “Thiến Như!” Nhưng Vương Thiến Như vẫn tiếp tục bỏ chạy không quay lại.

Khiết Đan Đan ngẩng đầu nhìn Cụ Duệ Tường thấy được sự thương cảm áy náy trong mắt anh nhưng cũng vẫn cảm thấy tức giận: “Tổng giám đốc, anh làm thế là quá đáng rồi đấy.”

“Khiết Đan Đan, cô giấu giếm tôi đưa Vương Thiến Như đến đây tôi còn chưa tính sổ với cô.” Cụ Duệ Tường hít sâu một hơi, thay đổi ánh mắt. Cho dù khắc chế không thềm nghĩ đến Vương Thiến Như nữa nhưng không khống chế nổi nỗi lo lắng trong lòng.

Cô đau lòng chạy đi như vậy, có phải sẽ gặp chuyện gì không may không?

“Được, muốn đuổi việc thì đuổi việc, làm nhân viên cho một ông chủ máu lạnh như anh, tôi cũng không vui vẻ gì.” Khiết Đan Đan không thềm suy nghĩ cũng bật nói, “Tổng giám đốc, Thiến Như đã làm rất nhiều chuyện vì anh. Anh có biết hôm qua cô ấy nhờ tôi, ánh mắt cô ấy cầu xin tôi giúp cô ấy được vào làm trong tập đoàn Cụ thị làm người ta đau lòng bao nhiêu không? Cô ấy vì anh mà trả giá nhiều như vậy, chẳng lẽ trong lòng anh không có cảm giác gì, không thể cho Thiến Như một cơ hội sao?”

“Tôi không muốn tổn thương cô ấy!” Thật lâu sau Cụ Duệ Tường mới nói.

Khiết Đan Đan ngăn người nhìn ánh mắt của Cụ Duệ Tường, không hiểu ý anh, “Tại sao? Thiến Như muốn ở cùng anh. Chỉ cần ở bên cạnh cô ấy, làm sao có thể coi là tổn thương cô ấy?”

“Nhưng trong lòng tôi đã có người khác, cô ấy yêu một người đã yêu người khác, sẽ rất khổ sở, vì không để cô ấy bị lún quá sâu, không để cô ấy phải khổ sở, tôi chỉ có thể làm vậy.”

“Cái gì?” Khiết Đan Đan nhìn Cụ Duệ Tường, nhìn anh không giống đang gạt người. Hai năm làm việc với Cụ Duệ Tường, cũng chưa từng thấy có cô gái nào bên cạnh anh, “Tổng giám đốc, tôi có thể lớn mật hỏi anh một câu, cô gái trong lòng anh là ai?”

“Cô ấy là vợ bạn tôi.”

Vợ bạn sao? Đó chính là vợ của người khác, “Tổng giám đốc, thì ra người trong lòng anh đã có được hạnh phúc, sao anh không học cách buông tay, đi tìm hạnh phúc thuộc về mình, cũng cho anh và Thiến Như một cơ hội?!”

Cụ Duệ Tường hoảng hốt, trước đây anh cũng từng cố gắng, mỗi lần Giản Nhụy Ái có chuyện, tìm anh cũng sẽ bị treo ngược lên, anh như vậy hoàn toàn không xứng với Vương Thiến Như.

Vì Vương Thiến Như đáng yêu và rất trong sáng.

Di động của Khiết Đan Đan đổ chuông, cô cười với Cụ Duệ Tường rồi mở điện thoại ra nghe “Cái gì?” Nghe điện thoại xong thì sắc mặt Khiết Đan Đan thay đổi, “Cô nói Thiến Như gặp tai nạn xe? Được, tôi lập tức đến.”

Cụ Duệ Tường kinh ngạc nhìn Khiết Đan Đan, hai người không nói gì, rất ăn ý chạy xuống dưới tầng.

Người trong văn phòng rất tò mò, rốt cuộc Vương Thiến Như có lai lịch gì, có thể khiến Cụ Duệ Tường luôn bình tĩnh giải quyết mọi chuyện lại lộ ra vẻ mặt hoảng hốt như vậy.

Lúc hai người chạy xuống, đã thấy rất nhiều người đứng vây quanh trước cửa công ty.

Khiết Đan Đan đẩy mọi người ra, sợ hãi kêu lên: “Thiến Như...”

Cụ Duệ Tường nắm chặt tay, tìm anh cũng hoảng hốt đập nhanh. Nếu Vương Thiến Như xảy ra chuyện gì anh sẽ áy náy đến chết. Vương Thiến Như không giống những cô gái khác, cô phải biết tự bảo vệ mình mới đúng, sẽ không làm mình bị thương mới đúng.

Đúng vậy! Anh tự an ủi mình!

Nhưng khi họ đẩy mọi người ra lại không nhìn thấy cảnh tượng như họ tưởng tượng là Vương Thiến Như ngã xuống đất bị chảy máu, mà là....

239. Chương 239: Bạn Gái Của Tổng Giám Đốc

Vương Thiến Như chống tay máng tài xế: “Là anh lái xe không nhìn đường, anh không thấy đứa nhỏ ở ven đường, nhìn cứ như sắp đụng phải nó, chẳng lẽ anh không biết nghĩ à?”

Mặt Cụ Duệ Tường đầy vạch đen, nhìn chằm chằm Vương Thiến Như giống như cô gái chanh chua đang cãi nhau với tài xế, đứng bên cạnh cô là một phụ nữ và một đứa bé.

Người phụ nữ nhìn Khiết Đan Đan rồi nói: “Cô là bạn của cô gái này? Tôi là mẹ của thằng bé, nó đang chơi trên đường lớn, tài xế không thấy nên thiếu chút nữa đụng phải nó, may nhờ cô gái này cứu nên thằng bé bình an vô sự. Tôi muốn chuyện lớn hoá nhỏ chuyện nhỏ hoá không, nhưng cô ấy không buông tha, kiên quyết cãi nhau với tài xế, hơn nữa còn bảo tôi gọi cho cô.”

“Đủ rồi Vương Thiến Như, cô nào loạn đủ chưa? Cô không thấy trên đường lớn có rất nhiều người đang nhìn cô à, còn ngại chưa đủ mất thể diện sao?” Cụ Duệ Tường tức giận.

Anh biết tâm tạng Vương Thiến Như không tốt, nhưng không cần phát tiết bằng cách này.

Tâm tạng Vương Thiến Như đang không tốt, quay người thấy bọn họ đã đến, nghe những lời trách cứ của Cụ Duệ Tường, lập tức quay sang nhắm thẳng họng súng vào Cụ Duệ Tường.

“Mặc dù em thích anh, nhưng chuyện của em không cần anh quan tâm, em thích mất thể diện thì sao? Nếu anh cảm thấy mất thể diện thì đừng đứng cạnh em!” Cô không khống chế được tâm trạng của mình, rống to với Cụ Duệ Tường.

Khiết Đan Đan hiểu tâm trạng Vương Thiến Như không vui, “Không nên nói chuyện với Tổng giám đốc như vậy, anh ấy cũng vì muốn tốt cho em.”

“Còn lâu, anh ấy chỉ muốn đuổi em đi, muốn sỉ nhục em, làm sao có thể vì muốn tốt cho em?” Vương Thiến Như vùng tay kêu lên, cúi đầu nhìn vết thương lớn trên tay. Cô bị thương lúc nào? Sao bản thân cô lại không biết?

“Thiến Như, sao tay em lại bị thương thế này?” Khiết Đan Đan cầm mu bàn tay cô lên để xem xét vết thương, con bé này bị ngốc sao? Đang bị thương còn cãi nhau với người khác.

Cụ Duệ Tường bảo tài xế mau lái xe đi khỏi rồi nhủ chặt mày nhìn vết thương của Vương Thiến Như.

“Tài xế đáng chết, anh không được đi.....” Vương Thiến Như thấy tài xế ngồi lên xe, muốn chạy theo bắt lấy tên tài xế nhưng lại bị Cụ Duệ Tường nắm lấy cổ áo, không thể động đậy. “Cụ Duệ Tường, anh buông em ra!”

“Vương Thiến Như, cô còn làm mất thể diện nữa, tôi sẽ ném cô ra đường lớn.”

“Ném đi! Anh ném đi! Dù sao bị anh làm nhục, em cũng không sống nổi, anh ném em ra đường lớn thì coi như em được giải thoát.” Vương Thiến Như không hề sợ hãi nói với Cụ Duệ Tường, dù sao đi nữa anh cũng vô tình với mình, cô cũng không thể nghĩ được nhiều chuyện như vậy.

Cụ Duệ Tường đưa mắt nhìn Vương Thiến Như rất không nói lý, hai năm không gặp tính tình vẫn bướng bỉnh như thế, mà không, hình như còn bướng hơn. Anh cũng không muốn nói nhảm với cô, ôm lấy hông cô, tay kia luồn qua đầu gối cô, bế cô lên.

“A!” Vương Thiến Như không chuẩn bị đã bị Cụ Duệ Tường nhấc khỏi mặt đất, theo bản năng thét lên, hai chân đá loạn, “Thả em xuống, thả em xuống.....”

“Không được động đây!” Cụ Duệ Tường rống lên đầy giận dữ, hình như rất có hiệu quả, cô thật sự ngậm miệng.

Thật là một đứa bé phiền toái.

Khiết Đan Đan nhìn bóng lưng họ rời đi, ngoài miệng lộ ra ý cười. Cụ Duệ Tường nói trong lòng mình có người khác, nhưng thật ra trong lòng anh đã có Vương Thiến Như, chỉ là anh chưa phát hiện mà thôi.

Lúc bình tĩnh lại, Vương Thiến Như mới kịp phản ứng, mình được Cụ Duệ Tường bế đi. Cô ngửi được mùi hương trên người anh, đây là lần đầu tiên tiếp xúc với anh như vậy, trái tim cô nhảy loạn.

Cụ Duệ Tường bế Vương Thiến Như vào phòng làm việc, nhân viên bên ngoài thấy Cụ Duệ Tường bế phụ nữ, trong lòng đều kinh ngạc nhìn họ đi vào phòng làm việc.

Một trận xôn xao, mọi người kéo Khiết Đan Đan đi ở phía sau lại, “Chị Đan Đan, tổng giám đốc có quan hệ gì với cô gái kia?”

“Đúng vậy, hình như tổng giám đốc rất quan tâm cô ấy, chẳng lẽ tổng giám đốc yêu cô gái kia?”

“Cái gì mà cô gái kia? Cô ấy là em họ tôi, về sau là trợ lý của tôi, cô ấy là bạn gái tổng giám đốc.”

“Cái gì? Bạn gái?”

Khiết Đan Đan vui vẻ đi tới bàn làm việc của mình, để lại đám con gái thầm mến Cụ Duệ Tường đang một mình đau khổ.

Cụ Duệ Tường đặt Vương Thiến Như xuống ghế salon, lấy hòm thuốc từ trong tủ ra, ngẩng đầu nhìn Vương Thiến Như đỡ dần, bàn tay to của anh cầm lấy tay cô.

“A!” Vương Thiến Như bị đau đớn trên tay làm thức tỉnh, ánh mắt chuyển động bốn phía, tại sao cô lại ở trong phòng làm việc của Cụ Duệ Tường?

“Duỗi tay ra!” Cụ Duệ Tường tức giận nói, cô là đồ ngốc sao? Đúng vậy, cô chính là đồ ngốc, đau đớn cũng không biết.

Vương Thiến Như chậm chạp duỗi tay ra, nhìn Cụ Duệ Tường cẩn thận băng bó vết thương cho mình, khoảnh khắc này làm cô thấy vô cùng ấm áp. Thật ra cô cũng biết Cụ Duệ Tường hung dữ với cô, nhưng lại cực kỳ quan tâm cô. Cụ Duệ Tường băng bó bao lâu, cô nhìn chăm chăm anh bấy lâu, nếu như đây là một giấc mơ, cô tình nguyện không tỉnh lại, để cô vĩnh viễn đắm chìm trong hạnh phúc này.

Không nghĩ rằng Cụ Duệ Tường băng bó thành thạo như vậy, thật nỡ con bướm nhìn rất xinh đẹp, trên mặt Vương Thiến Như mỉm cười rực rỡ, “Cảm ơn!”

“Có thể đi được rồi.” Cụ Duệ Tường sắp xếp lại hòm thuốc, không thềm nhìn Vương Thiến Như.

Vương Thiến Như đang vui mừng lại bị lời nói của Cụ Duệ Tường đẩy xuống mười tám tầng địa ngục. Thật vất vả cô mới vui được một lát, anh không thể nói lời tốt đẹp hơn sao?

Cổ tình phá hỏng không khí, Vương Thiến Như nhìn Cụ Duệ Tường đang sắp xếp hòm thuốc, le lưỡi một cái, làm mặt quỷ, nhưng đúng lúc anh quay mặt lại, cô lúng túng dừng lại, cười ha ha vài tiếng với anh.

Cụ Duệ Tường ngăn người, rõ ràng vừa rồi còn khóc sụt sùi, bây giờ lại cười hi hi rồi? Anh không biết làm thế nào, nhếch môi cười nhạt, đi tới ngăn tủ sắp xếp lại.

Cô gái khóc lóc âm ỉ không chịu để tâm chính là Vương Thiến Như!

“Mới bị thương mà đã muốn không làm việc sao? Nhanh ra ngoài làm việc đi.”

Vương Thiến Như hối hận vì sự lỗ mãng của mình, bấu môi, nghe Cụ Duệ Tường nói thế, hai mắt không khỏi toả sáng, “Anh nói gì?”

“Không nghe rõ à, vậy coi như tôi chưa nói gì là được.” Cụ Duệ Tường xem thường nói.

“Không có, không có..... Em nghe được.” Vương Thiến Như vui sướng không chịu nổi rồi, kích động nhào vào lòng Cụ Duệ Tường, “Cảm ơn anh, cảm ơn anh Tường.”

Quá mức kích động, chờ bình tĩnh hơn, nhìn bản thân giống như khi ôm lấy người Cụ Duệ Tường, đối diện với ánh mắt của anh, ngưỡng ngừng trượt xuống.

Nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, “Vây em không quấy rầy anh, em ra ngoài làm việc, gặp lại sau!”

Cụ Duệ Tường không có cơ hội nói chuyện, nhìn Vương Thiển Như như gió chạy khỏi phòng làm việc, anh nhìn Vương Thiển Như hoạt bát, đáng yêu, thiện lương, thật đúng là hết cách.

Nhưng cô làm không khí trong phòng làm việc của anh sinh động hơn.

240. Chương 240: Chờ Anh Tan Tầm

Vương Thiển Như đi vào phòng làm việc, nói với những nhân viên đang miệt mài cố gắng làm việc: “Chào mọi người, tôi tên là Vương Thiển Như, sau này sẽ là trợ lý thư ký, xin mọi người chỉ bảo nhiều hơn.” Cô khom lưng chào hỏi mọi người, rất lâu cũng không thấy người nào đáp lại, mới ngẩng đầu lên, nhìn mọi người cứ cúi đầu làm việc, cũng không ai muốn trả lời cô.

“Ha ha.” Vương Thiển Như chỉ có thể cười gượng hai tiếng, vuốt vuốt tóc, bĩu môi.

Cụ Duệ Tường đứng trước cửa thủy tinh nhìn Vương Thiển Như, không khỏi lắc đầu một cái. Vương Thiển Như này làm việc luôn vụng về hấp tấp, lo trước không lo sau, làm chuyện gì cũng không dùng đầu óc. Chỉ có điều, đây mới là nét đặc biệt của Vương Thiển Như.

“Thiển Như, chúc mừng em!” Khiết Đan Đan đi từ phòng photo ra, nghe được tin tức tốt, đến chúc mừng, ánh mắt quét qua đám phụ nữ trong phòng làm việc, nhất định là đang ghen tỵ Vương Thiển Như được Tổng giám đốc đối xử đặc biệt.

Vương Thiển Như mỉm cười nhìn Khiết Đan Đan, cô vui mừng ôm Khiết Đan Đan, “Đúng vậy, chị Đan Đan, em thành công rồi.”

“Em đấy!” Khiết Đan Đan gõ một cái lên cái trán cô, “Không nên vui mừng quá sớm, Tổng giám đốc vô cùng nghiêm khắc trong công việc, nếu như làm không tốt sẽ bị anh ta đuổi việc đó.”

“A!” Niềm vui của Vương Thiển Như bị phá hủy mất một nửa, không tốt, cô là ai? Là siêu nhân có năng lực tự chữa trị siêu cấp, “Em sẽ cố gắng, sẽ không để xảy ra chuyện gì”

Hai chị em tươi cười vui vẻ, nhưng lại bị người khác xem thường.

Mấy ngày kế tiếp, Vương Thiển Như chăm chỉ làm việc, mỗi lần muốn tìm cơ hội nói chuyện với Cụ Duệ Tường, đều không có cơ hội, giống như Cụ Duệ Tường đang trốn mình. Giờ nghỉ trưa, nói chuyện với anh, cũng chỉ là ‘ừ, à.....’ các loại, chỉ nói lấy lệ với cô.

Cô đến tập đoàn nhà họ Cụ chủ yếu muốn kéo gần quan hệ với Cụ Duệ Tường, kết quả Cụ Duệ Tường không nóng không lạnh với mình, làm cô vô cùng sốt ruột.

Không được, Vương Thiển Như quyết định, nhất định phải đợi Cụ Duệ Tường tan tầm, sau đó nói chuyện cùng anh. Đúng, chính là như vậy!

“Thiển Như, tan tầm rồi, về nhà đi!” Khiết Đan Đan cúi đầu thu dọn đồ đạc, thuận miệng nói.

Vương Thiển Như nhìn Khiết Đan Đan, cúi đầu giả bộ đang làm việc, “Chị Đan Đan, em vẫn chưa làm xong, chị về trước đi.”

“Từ khi nào em tận tụy với công việc như vậy?” Khiết Đan Đan không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Thiển Như. Bình thường ở nhà làm đại tiểu thư, mà thường ngày cũng không thấy em ấy cố gắng làm việc như vậy, hôm nay thật là khác thường, chẳng lẽ sinh bệnh rồi?

Cô tiến lên sờ vào trán Vương Thiến Như. Ừ, không có bệnh, “Được rồi, em không cần giả bộ, nhanh về đi!”

“Chị Đan Đan, em thật sự chưa làm xong việc của mình, chị về trước đi!” Vương Thiến Như liều mạng đẩy Khiết Đan Đan, trong lòng mắng cô chị họ này thật sự là phiền phức!

Khiết Đan Đan nhìn Vương Thiến Như, hoàn toàn không biết cô đang suy nghĩ gì? Có thể nào không phải là Vương Thiến Như không, “Được rồi, em không cần đẩy chị!”

Wương Thiến Như nhìn Khiết Đan Đan rời đi, không khỏi thở phào, cô chị họ này thật sự là phiền phức!

Cô liếc nhìn phòng làm việc của tổng giám đốc thấy đèn vẫn sáng. Cụ Duệ Tường thật sự là nghiêm cẩn (nghiêm túc +cẩn thận) trong công việc, có lần nổi giận trong lúc họp, ngay cả cô cũng bị dọa sợ không nhẹ.

Cô buồn chán nhìn máy tính, không biết khi nào thì Cụ Duệ Tường mới về? Thời gian từng giây từng phút đi qua, cái bụng cô bắt đầu kêu gào rồi, vì chờ Cụ Duệ Tường, cô không dám đi ra ngoài ăn cơm, sợ mình vừa ra khỏi công ty, Cụ Duệ Tường liền rời khỏi. Cho nên cô chỉ có thể chịu đói, chờ Cụ Duệ Tường tan tầm.

Đến phòng làm việc đã tắt, cô vội vàng thu dọn đồ đạc, đứng chờ trước cửa phòng Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường đi ra khỏi cửa đã nhìn thấy Vương Thiến Như, hai mắt tròn tròn kinh ngạc nhưng giọng nói lạnh lùng hỏi “Cô còn chưa về?”

“Đúng vậy, em có chút chuyện chưa làm xong.” Vương Thiến Như đi theo Cụ Duệ Tường.

Khóe mắt anh liếc nhìn cô gái nhỏ này, nói dối cũng không biết cách, rõ ràng chờ anh, cô là trợ lý thì có việc gì cần phải làm trễ như vậy? Cụ Duệ Tường cũng không muốn vạch trần lời nói dối của cô.

Đợi đến khi thang máy mở cửa, thấy Vương Thiến Như muốn đi vào, dang tay trực tiếp kéo cô lại, “Đây là thang máy riêng của tổng giám đốc, cô. đi thang máy nhân viên.”

Wương Thiến Như ngẩng đầu nhìn vẻ mặt không cho phép của Cụ Duệ Tường, buồn bực chu môi, “Không thể phá lệ một lần sao?”

“Không được!” Cụ Duệ Tường kiên quyết nói.

“Được rồi!” Ngoài miệng Vương Thiến Như không nói gì, nhưng trong lòng đã sớm hỏi thăm cả nhà Cụ Duệ Tường một lần.

Cụ Duệ Tường nhìn Vương Thiến Như uất ức, làm việc cả ngày khiến anh mệt mỏi khó chịu nhưng bắt nạt cô xong thì tâm tình anh cũng tốt hơn nhiều.

Không nghĩ tới Cụ Duệ Tường dễ nổi giận như vậy, nhìn thang máy đóng lại, cô vội vàng chạy vào thang máy nhân viên. Thật phiền phức, tại sao phải phân thang máy của tổng giám đốc và nhân viên, rõ ràng là kỳ thị.

Đợi cô xuống tầng một, cũng không trông thấy bóng dáng Cụ Duệ Tường, hai mắt quan sát bốn phía, rốt cuộc nhìn thấy Cụ Duệ Tường ở cửa chính, cô vội vã chạy tới, “Anh Tường, chờ em một chút!”

“Tôi không phải đã nói không được gọi tôi là anh Tường rồi sao? Gọi tôi là Tổng giám đốc.” Cụ Duệ Tường quay đầu nhìn Vương Thiến Như đang thở hổn hển đuổi theo lạnh lùng ra lệnh.

” Vâng” Vương Thiến Như uất ức trả lời, ngẩng đầu lên, “Tường.....tổng giám đốc chúng ta đi ăn cơm đi!”

Cô cảm thấy tan tâm trễ như vậy, chắc cũng đói bụng, lôi kéo anh muốn đi ăn cơm, nhưng mà cô giống như đang lôi kéo khúc gỗ vậy, vẫn không nhúc nhích. Vương Thiến Như kỳ quái quay đầu nhìn Cụ Duệ Tường.

“Tôi.” Cụ Duệ Tường nhìn hai mắt tràn đầy khát vọng của Vương Thiến Như, chính mình muốn nói ra vài lời ngoan độc, nhưng trong nháy mắt lại không nói ra được, dừng một chút lại nói: “Tôi không đói bụng.”

“Sao có thể không đói bụng? Anh đã làm việc mấy tiếng rồi mà.” Vương Thiến Như cũng không tin Cụ Duệ Tường sẽ không đói, cho dù người máy làm việc trong thời gian dài, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, huống chi là con người?

Cô lôi kéo Cụ Duệ Tường, “Đi thôi! Chúng ta đi ăn cơm, em biết có một quán cơm ngon lắm.”

Cụ Duệ Tường nhìn Vương Thiến Như liêu mạng lôi kéo mình, bỗng nhớ tới lúc ở Mỹ, cô cũng thường mang thức ăn từ nhà tới, anh vẫn không nhúc nhích, hất tay Vương Thiến Như ra, sắc mặt thay đổi quát: “Tôi nói không muốn ăn, cô không nghe thấy sao?”

Vô duyên vô cớ bị quát, Vương Thiến Như uất ức cắn môi, cúi đầu nói: “Em chỉ cảm thấy anh sẽ đói, muốn rủ anh đi ăn cơm, chẳng lẽ điều này cũng có lỗi sao?”

Cụ Duệ Tường thở dài một hơi, nhìn ánh mắt ảm đạm của Vương Thiến Như, tức giận trong lòng cũng dịu xuống, “Chuyện của tôi, không cần cô nhúng tay vào.”

Anh xoay người rời đi, không muốn cho Vương Thiến Như có cơ hội nói chuyện, bởi vì anh sợ mình sẽ mềm lòng, đây tuyệt đối không phải lúc anh nghĩ đến người khác, chấp nhận Vương Thiến Như.

Nếu là cô gái khác, có lẽ anh sẽ suy tính, còn là Vương Thiến Như thì không thể.

Vương Thiến Như nhìn bóng lưng Cụ Duệ Tường rời đi, không khỏi than thở, thái độ của Cụ Duệ Tường với mình càng lúc càng không tốt, anh ấy thật sự không thích mình.

Cô vỗ vỗ mặt, không nên suy nghĩ quá nhiều, anh ấy vì công việc quá mệt mỏi, cho nên giọng điệu mới không tốt như vậy.

“A!” Vương Thiến Như bị người ta chụp bả vai, bị kinh sợ đến mức thét chói tai, xoay người lại nhìn gương mặt xa lạ, cực kỳ tức giận hầm hừ, “Anh là ai? Cũng quá không có đạo đức mà, không biết dọa người cũng sẽ gây chết người à.”

241. Chương 241: Hộp Đêm Điện Cường

“Vẫn như thế, cô nhóc tính xấu không chịu được.” Trọng Thiên Kỳ thú vị nhìn Vương Thiến Như, anh phải hỏi thăm thật lâu mới biết được Vương Thiến Như đang làm ở tập đoàn nhà họ Cụ.

Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ qua một lần, cả kinh kêu lên: “Là anh! Trọng Thiên Kỳ, sao anh lại ở chỗ này?”

“Rốt cuộc cũng nhớ ra rồi, cô nhóc không có lương tâm này.” Trọng Thiên Kỳ nhìn cả người Vương Thiến Như hoạt bát sáng sủa, nói chuyện với cô sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

“Anh có rảnh không?” Vương Thiến Như hỏi.

“Có chứ!” Ánh mắt Trọng Thiên Kỳ nghi ngờ nhìn Vương Thiến Như, không biết cô nhóc này lại có chủ ý gì.

“Dẫn anh tới một nơi có thể quên đi phiền não, đi thôi!” Vương Thiến Như kéo Trọng Thiên Kỳ đi ra ngoài.

Hộp đêm là nơi náo nhiệt nhất vào ban đêm, tiếng nhạc sôi động vang lên, Vương Thiến Như mỉm cười, cầm ly cocktail, điều chỉnh lại tâm trạng, cả người uốn éo theo tiếng nhạc, vui vẻ nói: “Như thế nào? Chỗ này thoải mái không?”

“Không tệ, cộng ly!” Trọng Thiên Kỳ nhìn Vương Thiến Như, nụ cười trên mặt cô vô cùng cuốn hút, nhưng anh có thể cảm nhận được đằng sau nụ cười của cô gái nhỏ này là sự buồn bã thấu tận tâm can.

Một cô gái hiền lành như ánh mặt trời như thế mà ai nhẫn tâm tổn thương cô như vậy?

Vương Thiến Như nhìn đám con gái trên sàn nhảy, nhìn Trọng Thiên Kỳ, nói: “Anh chờ một chút.”

Trọng Thiên Kỳ thật tò mò Vương Thiến Như lại định làm trò gì, cứ nhìn cô rời đi, lẳng lặng chờ đợi sự kinh hãi mà cô mang đến cho mình.

Khi Vương Thiến Như xuất hiện lần nữa ở trước mặt của anh, anh kinh ngạc đến hai mắt muốn rớt cả ra, chỉ thấy Vương Thiến Như mặc áo váy hấp dẫn bó sát người, hơn nữa còn là váy cực ngắn, lộ ra bắp đùi thon dài trắng nõn, cổ áo chữ V, mơ hồ có thể nhìn thấy **.

Trọng Thiên Kỳ khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, nhìn cô em hấp dẫn có sức sống như thế, làm cho mấy tên đàn ông ở đây đều sững sốt, mãi mà anh không kịp phản ứng, không nghĩ tới cô lại cho anh cái kinh hãi lớn như thế.

Thấy cô đứng ở trên sàn, khi tiếng nhạc vang lên, thân thể Vương Thiến Như uốn éo theo vô cùng gợi cảm nóng bỏng làm cho đám đàn ông ở dưới đều chảy máu mũi vì cô rồi.

Vương Thiến Như biểu diễn kỹ thuật nhảy của mình, từ nhỏ đã học vũ đạo, hôm nay tâm trạng cô cực kỳ không tốt, nên cô muốn nhảy để xoa dịu tâm tình.

Từng động tác sôi động gợi cảm theo tiếng vỗ tay của của những người đàn ông ngồi trên ghế dựa dưới sàn nhảy, làm tăng điểm nhấn của hộp đêm tối nay, có người còn gõ bàn phụ họa tay chơi trống, trong nháy mắt dấy lên cảm xúc mạnh mẽ, giống như đánh máu gà ra sức gõ vậy.

Kèm theo tiếng nhạc điên cuồng, vũ điệu gợi cảm cũng khiến Vương Thiến Như có chút thở dốc, dù sao đã lâu rồi chưa nhảy, lại nhảy hết mình, cô nhìn người ở dưới sàn đang vì mình như si như say khiến cô cực kỳ hài lòng.

Cô tự tin đi tới bên cạnh Trọng Thiên Kỳ, cầm lấy ly rượu chưa uống xong, thở dốc nói: “Thế nào? Em nhảy không tệ chứ!”

“Tốt vô cùng, về sau đừng mặc quần áo như thế nhảy ở trước mặt nhiều người nữa”. Trọng Thiên Kỳ có ý tốt nhắc nhở, đàn ông hiểu rõ đàn ông, anh có thể nhìn thấy đám đàn ông thô bỉ dưới sàn kia, ánh mắt ấy giống như muốn ăn tươi nuốt sống Vương Thiến Như vậy, mà anh cũng không biết vì sao mình lại cực kỳ không thích.

“Tại sao?” Vương Thiến Như không cho là đúng, hỏi lại, ở nước Mỹ cô cũng chơi như thế, “Em cảm thấy không có gì là không tốt cả.”

“Nơi này không phải nước Mỹ, không cởi mở như vậy.” Trọng Thiên Kỳ có ý tốt nhắc nhở, thật không hiểu nổi, cô bé này là ngốc, hay là thiếu dây thần kinh nào nữa.

“Tốt lắm, đàn ông lại nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì? Uống rượu!” Vương Thiến Như như phát cáu, thoải mái uống cạn ly rượu đang cầm trên tay.

Trọng Thiên Kỳ nhìn Vương Thiến Như càng lúc càng có cái gì không đúng, vội vàng ngăn cản nói: “Này, con gái không cần uống nhiều như thế, cẩn thận uống say.”

“Yên tâm đi, em là người ”ngàn chén không say“, em còn uống thi với Đơn Triết Hạo mà, đến, cụng ly nào.”

Trọng Thiên Kỳ buồn cười nhìn Vương Thiến Như, cô như một món bảo vật, vĩnh viễn không thể khai quật ra, anh chỉ có thể liều mình bồi quân tử, “Được rồi!”

Những người phụ nữ khác, nếu có chuyện đau lòng, không phải khóc lớn thì sẽ ăn thật nhiều, đi dạo phố, vậy mà cô lại chọn quán bar, điên cuồng nhảy, điên cuồng uống rượu, thật đúng là một cô gái khác biệt với người khác.

Nhưng cuối cùng Trọng Thiên Kỳ phải hối hận, Vương Thiến Như không nói dóc, cô thật sự là người “ngàn chén không say”, nhìn thấy Vương Thiến Như uống rượu liên tục, mà đầu anh đã bắt đầu choáng váng.

Trọng Thiên Kỳ đầu hàng nói: “Anh không uống nữa, không uống nữa.”

“Anh đúng là đồ vô dụng!” Vương Thiến Như mang theo cảm giác say dùng tay vỗ vỗ mặt Trọng Thiên Kỳ, nhìn Trọng Thiên Kỳ thật sự mệt mỏi không chịu được, cũng không muốn ép buộc anh nữa, “Này, đi thôi, về nhà.”

Trọng Thiên Kỳ nghe thấy về nhà, theo bản năng đứng lên định đi, Vương Thiến Như gọi anh lại, “Này, cửa đâu có ở hướng đó.”

“Ồ! Hóa ra là cửa ở hộp đêm cũng thay đổi vị trí đấy.” Trọng Thiên Kỳ mơ mơ màng màng lắc lư thân thể, định đi về chỗ cửa.

“Cẩn thận một chút!” Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ đi lắc lư, đưa tay vắt tay Trọng Thiên Kỳ qua bả vai mình, “Em đỡ anh đi!”

Trọng Thiên Kỳ cao 1m8, đàn ông cao lớn, mà Vương Thiến Như chỉ cao có 1m6, cả người anh tựa vào Vương Thiến Như, thật đúng là cổ hết sức rồi.

Rốt cuộc, lúc Vương Thiến Như sắp tắt thở thì cũng đã nhét được Trọng Thiên Kỳ vào trong xe. Người đàn ông có vóc dáng lớn như vậy mà uống rượu kém như thế, chưa uống được bao nhiêu rượu mà đã say không thể nhúc nhích, về sau không thể uống rượu cùng anh ta nữa.

Cô ngồi ở ghế tài xế, liều mạng hô hấp, thiếu chút nữa thì bị Trọng Thiên Kỳ đè chết rồi.

Vương Thiến Như dùng cảm nhận để lái xe chạy trên đường cái, bởi vì là rạng sáng nên trên đường không có người đi bộ, cô vít chặt ga, mạch máu nổi điên bạo động, xe càng lúc càng nhanh liên tục vượt qua rất nhiều đèn đỏ.

Cô thích cảm giác kích thích để gió tạt vào mặt mình, cảm giác hơi đau do bị gió tạt vào mặt cực kỳ tuyệt vời.

Trọng Thiên Kỳ bị lực gió mạnh thổi tỉnh, nhìn Vương Thiến Như lái xe như kiểu không muốn sống, trong lòng lo lắng liên hồi, kêu: “Vương Thiến Như, em không muốn sống nữa à, lái chậm một chút.”

Không phải anh nhất gan, cũng không phải sợ mình gặp chuyện không may mà anh sợ cái kiểu lái xe không muốn sống của Vương Thiến Như sẽ làm cô bé bị thương, anh tuyệt đối sẽ không để cho cô bị thương.

Rốt cuộc cô nhóc này bị trúng tà gì thế, đua xe liều mạng như vậy, không sợ gặp nguy hiểm ư? Cô ấy cứ như vậy không thương tiếc thân thể mình sao?

Vương Thiến Như hoàn toàn không để ý tới Trọng Thiên Kỳ đang gào thét, lái xe càng nhanh, cô biết rõ, cô thông thạo chuyện đua xe, hơn nữa còn vô cùng xuất sắc.

Cho đến khi tâm trạng của cô thoải mái, cô mới chịu dừng xe lại.

Trọng Thiên Kỳ nghiêng đầu nhìn Vương Thiến Như, lo lắng không yên cũng được hạ xuống, quát: “Vương Thiến Như, em có phải phụ nữ không vậy?”

“Đương nhiên là phải rồi!” Vương Thiến Như không đồng ý nói lại, cô vốn là nữ sinh, chẳng lẽ Trọng Thiên Kỳ bị dọa tới choáng váng rồi.

Đẩy cửa xe ra, đi xuống, đứng ở trên cao nhìn biển rộng mênh mông bát ngát, cô nhìn biển rộng hít sâu một hơi, nhắm chặt mắt lại, cảm nhận hương vị của biển.

Trọng Thiên Kỳ đứng bên cạnh cô, “Thế nào? Hôm nay em không vui à? Có muốn nói ra không, anh miễn cưỡng nghe một chút.”

Vương Thiến Như mở mắt, nhìn Trọng Thiên Kỳ một chút, thở dài mà nói: “Thôi, có nói anh cũng không giúp được em đâu, cũng chỉ vô ích mà thôi.”

“Nói một chút coi, nói không chừng anh thật sự giúp được em.”

“Thật ư!” Vương Thiến Như không thể tin được, mở miệng nói: “Muốn đàn ông yêu thích em, anh làm được không?”

242. Chương 242: Cự Duệ Tường Ghen

Editor: Xiaoxing

Vương Thiển Như mở mắt, nhìn Trọng Thiên Kỳ một chút, thở dài mà nói: “Thôi, có nói anh cũng không giúp được em đâu, cũng chỉ vô ích mà thôi.”

“Nói một chút coi, nói không chừng anh thật sự giúp được em.”

“Thật ư!” Vương Thiển Như không thể tin được, mở miệng nói: “Muốn đàn ông yêu thích em, anh làm được không?”

“Dĩ nhiên có thể!” Giọng Trọng Thiên Kỳ kiên trả lời kiên định.

“Thật à!” Vương Thiển Như vui mừng nhìn Trọng Thiên Kỳ, cô không ngờ nhanh thế đã tìm được người giúp một tay.

“Anh thích em.” Ánh mắt Trọng Thiên Kỳ bình tĩnh nhìn Vương Thiển Như, lẳng lặng nói.

Vương Thiển Như nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trọng Thiên Kỳ, cô quệt mồm, quát: “Trọng Thiên Kỳ, tôi không đùa với anh.”

Làm sao cô có thể tin tưởng lớp thế hệ bảo thủ này được, thật sự càng lúc càng thụt lùi.

“Không phải là em nói muốn đàn ông thích sao, anh cũng là đàn ông mà!” Trọng Thiên Kỳ nhìn Vương Thiển Như không thích mình như vậy, trong lòng thoáng cảm thấy có chút khó chịu, anh cũng không biết là tại sao? Anh và cô mới gặp mặt hai lần, vậy mà anh lại có cảm giác đặc biệt với Vương Thiển Như như vậy.

“Trọng Thiên kỳ, tôi muốn tiêu diệt anh.” Vương Thiển Như nhìn Trọng Thiên Kỳ đang cợt nhả liền giận dữ lớn tiếng mắng mỏ, cô thật muốn dạy dỗ tên đàn ông kia thật tốt, đúng là không biết trời cao đất rộng.

Mặt trời sau lưng bọn họ từ từ lên cao, Vương Thiển Như và Trọng Thiên Kỳ nói chuyện cười đùa, cô mới cảm thấy Trọng Thiên kỳ không phải là người có tính cách kém cỏi như thế. Nói chuyện phiếm với Trọng Thiên Kỳ, tâm tình cô cũng tốt hơn.

Dưới lầu công ty, Vương Thiển Như mỉm cười, nói với Trọng Thiên Kỳ: “Cám ơn anh, tôi phải đi làm đây.”

“Được, vậy nhớ gọi điện thoại cho tôi.” Trọng Thiên Kỳ có chút không bỏ được đối với Vương Thiển Như, không nghĩ đến khi đi cùng với cô thời gian lại dễ dàng trôi qua như vậy.

Vương Thiển Như nhảy xuống xe, “Được rồi! Đến lúc đó chớ có trách tôi ngày nào cũng gọi điện thoại cho anh.”

Lúc bọn họ cười nói, có đôi mắt lạnh lẽo âm 30 độ nhìn chằm chằm vào bọn họ, Cự Duệ Tường nắm chặt cặp công văn, đứng ở cửa lớn nhìn bọn họ.

Trong lòng anh đang thắc mắc không biết người đàn ông trên xe là ai? Tại sao Vương Thiển Như lại cười vui vẻ với anh ta? Chỉ nhìn thấy Vương Thiển Như cười với người đàn ông khác khiến cho anh vô cùng không thoải mái.

Đi vào cửa lại nghe đám nhân viên bàn tán: “Cô nói xem, Vương Thiển Như ngày nào cũng bám lấy Tổng giám đốc, bây giờ lại quá giang thái tử của tập đoàn Trọng Thị.”

“Đúng vậy, ngày hôm qua cũng mặc bộ quần áo kia, rõ ràng ngày hôm qua hai người ở chung một chỗ, hôm nay không kịp trở về thay quần áo, không ngờ Vương Thiển Như lại là người tùy tiện, là loại người ăn trong nồi nhìn ngoài nồi.”

Ánh mắt Cự Duệ Tường lạnh lẽo nhìn hai nhân viên đang bàn tán khiến cả hai nhân viên bị sợ đến xanh mặt vội ngậm miệng, ảo não chạy trốn.

Ánh mắt anh lạnh lùng liếc hai người phía ngoài cửa công ty, một lưu luyến không muốn rời đi còn một người rất hào khí rời đi. Đúng vậy, anh tức giận không phải nhìn thấy Vương Thiển Như nói chuyện với người đàn ông khác, mà là tức vì trong miệng cô nói thích mình nhưng lại đi quyến rũ người đàn ông khác.

Vương Thiên Như không nhịn được hắt hơi liên tục hai cái, cô buồn bực xoa mũi, người nào đang chửi cô, thật là không có đạo đức xã hội.

“Em làm sao vậy?” Trọng Thiên Kỳ khẽ cau mày.

“Không sao, không sao. . . .” Vương Thiên Như ngẩng đầu nhìn đồng hồ, thét chói tai: “A! Tôi bị muộn rồi, tôi đi trước, lúc rảnh rồi đừng đến tìm tôi, tôi không rảnh rồi như anh đâu ”

Trọng Thiên Kỳ nhìn cô gái không chút tâm cơ nào, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, lái xe nghênh ngang rời đi.

Sau khi Vương Thiên Như vào cửa, nhìn thấy người trong văn phòng đều vội vàng như vậy, cô tò mò lôi kéo Khiết Đan Đan nói: “Hôm nay, mọi người thế nào vậy?”

“Không biết vì sao? Có phải Tổng giám đốc đang trong thời kỳ tiền mãn kinh không, vừa vào cửa liền hầm hừ với chúng ta khiến mọi người sợ không dám nói chuyện. Em cũng cẩn thận một chút, không nên chọc đến Tổng giám đốc. Anh ta đang đến kia kìa, em cẩn thận chị đi trước .” Khiết Đan Đan sợ hãi nhìn Cụ Duệ Tường đi đến vội chạy biến.

“Cô, vào đây với tôi.” Giọng Cụ Duệ Tường âm u.

Vương Thiên Như không thể tưởng tượng nổi nhìn Cụ Duệ Tường, gật đầu một cái, đi theo anh vào phòng làm việc.

Chỉ thấy Cụ Duệ Tường vào cửa thì không nói lời nào, cô cũng không nói lời nào, tránh cho tự mình xúi quẩy, xui xẻo cũng là mình.

Vương Thiên Như im lặng đứng ở đó, đầu đặc biệt cúi thấp, thỉnh thoảng tò mò giương mắt lên nhìn anh.

“Dọn dẹp toàn bộ sàn nhà, bàn ghế một lượt. Lúc tôi họp xong quay lại nhất định phải thấy tất cả mọi thứ đã sạch sẽ.” Cụ Duệ Tường cầm tài liệu, nghiêm túc nói.

Vương Thiên Như nghe mệnh lệnh của anh, bất mãn kêu lên: “Tại sao? Những công việc này đều là việc của dì vệ sinh, tôi không phải phụ trách những công việc này.”

Ánh mắt Cụ Duệ Tường nghiêm nghị gắt gao nhìn chằm chằm Vương Thiên Như, từng bước từng bước đến gần, Vương Thiên Như bị sợ đến không khỏi quay ngược lại, “A!” Cô dẫm lên đồ, thân thể theo quán tính ngã xuống phía sau.

Cánh tay dài của anh từ trên eo cô kéo lên, không để cho cô ngã xuống đất, bàn tay kéo lên, trong nháy mắt mặt hai người chỉ cách nhau 0.1 centimet, môi đụng phải môi, thời gian giống như ngừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, không ai phản ứng lại, Vương Thiên Như nhìn chằm chằm sống mũi cứng rắn, lông mày rậm, đôi môi hấp dẫn, cô nhắm mắt lại, tưởng tượng Cụ Duệ Tường hôn mình.

Có tiếng gõ cửa, kéo linh hồn bọn họ trở về, Cụ Duệ Tường lấy lại tinh thần, buông cô ra, anh không biết mình sẽ mất hồn vì Vương Thiên Như, xem ra sống cùng cô lâu, trí thông minh của mình cũng thoái hóa.

Anh dừng một chút để điều hòa hơi thở, rồi cất tiếng: “Vào đi!”

Khiết Đan Đan vào cửa nhìn Vương Thiên Như, thấy cô đỏ bừng cả khuôn mặt, trên mặt của tổng giám đốc vĩ đại của bọn họ cũng có chút đỏ ửng, trong lòng thầm suy đoán có chuyện tốt xảy ra, nhưng vẫn cố gắng giữ chuẩn mực của nhân viên thư ký: “Tổng giám đốc, đây là tài liệu đi họp hôm nay, tôi đến nhắc nhở anh sắp bắt đầu họp rồi.”

“Ừ, đã biết!” Cụ Duệ Tường cầm lấy tài liệu liền muốn ra cửa, ánh mắt liếc thấy Vương Thiên Như vẫn còn đang ngẩn người: “Nhớ lau sàn nhà và bàn ghế sạch sẽ, tôi trở về sẽ kiểm tra.”

“Cái gì?” Đến lúc Vương Thiên Như phản ứng lại, Cụ Duệ Tường đã ra cửa, đầu cô hiện lên tình tiết mới vừa rồi, trên mặt lộ ra mỉm cười rục rịch, hưng phấn nhảy lên.

Lần đầu tiên tiếp xúc Cụ Duệ Tường ở khoảng cách gần như vậy, cả nhịp tim cũng rất nhanh. Vương Thiên Như cao hứng bưng bưng cầm khăn lau và thùng nước lên, vô cùng hưng phấn giống chú ong mật nhỏ cần cù vui vẻ làm công việc vệ sinh.

Qua hồi lâu, Cụ Duệ Tường đi hộc về, mở cửa đã nhìn thấy cô gái nhỏ, hết sức chăm chú cố gắng lau sàn nhà, tinh thần nghiêm túc này giống như trong lúc vô hình hấp dẫn ánh mắt của anh, gương mặt âm trầm hiện lên chút mỉm cười.

Không nghĩ đến thiên kim đại tiểu thư bình thường tùy tiện, cũng sẽ dọn dẹp gian phòng sạch sẽ, xem ra mình thật coi thường Vương Thiển Như.

“Thoạt nhìn rất có khả năng nhỉ?”

“A!” Vương Thiển Như ngồi xổm dưới gầm bàn lau sàn nhà, nghe giọng nói của Cụ Duệ Tường, vui mừng quá quên mất mình đang núp dưới gầm bàn, đầu liền đụng phải cái bàn, cái loại đau đòn đó không cách nào có thể dùng từ ngữ để hình dung.

Đau đến nước mắt cũng chảy ra!

Cụ Duệ Tường đóng cửa lại, đỡ Vương Thiển Như dậy, nghiêm túc kiểm tra đầu của cô, người phụ nữ này thật ngu ngốc, làm việc gì cũng đụng chỗ nọ chỗ kia, chẳng lẽ cô cũng không biết tự bảo vệ mình sao.

Anh bắt đắc dĩ nói: “May là không có việc gì!”

Vương Thiển Như xoa xoa nước mắt của mình, ngẩng đầu uất ức nói: “Rất đau.”

243. Chương 243: 999 Bông Hoa Hồng

Editor: Tiểu Mèo Hoang

“Em đây! Thật sự không thể khen ngợi được.” Cụ Duệ Tường vỗ vỗ trán cô, nhìn khăn lau, khẽ cau mày nói: “Em, đi ra ngoài trước đi!”

Không phải anh muốn đuổi cô ra ngoài, mà là anh còn rất nhiều việc phải làm, có Vương Thiển Như bên người thì bản thân không thể chuyên tâm làm việc được.

“Ồ! Anh đang bận sao.” Cô lúng túng đi ra ngoài.

Vương Thiển Như đi ra khỏi cửa thì nói cổ lên với mình, người trong phòng nhìn Vương Thiển Như như người hành tinh khác, vô cùng khinh bỉ.

Cô thề lưỡi, cũng biết mọi người trong phòng làm việc không thích mình, hơn nữa còn đầy thái độ thù địch với mình, nhưng mà cô cũng không quan tâm đâu, những người này đối với cô mà nói, đều là những người không liên quan.

Cứ nghĩ rằng bọn họ không được hâm mộ nên ghen ghét đi!

Khiết Đan Đan bắt đắc dĩ nhìn Vương Thiển Như, chẳng lẽ cô gái này không biết cây to đón gió sao. Tổng giám đốc vừa đối tốt với cô bé một chút đã không giấu được kích động vui vẻ như thế, cô bé không sợ sẽ đắc tội với đám phụ nữ trong phòng làm việc cũng muốn bay lên làm Phượng Hoàng sao.

“Vương Thiển Như, em có thể khiêm tốn một chút được không.”

“Khiêm tốn cái gì? Em rất khiêm tốn.” Vương Thiển Như không chút nghĩ ngợi nói.

Cô không hiểu lời Khiết Đan Đan nói, huống chi có lúc nào cô tỏ ra phách phách lối đâu.

Khiết Đan Đan hoàn toàn bị Vương Thiển Như đánh bại, hít thở thật sâu.

.....

Hôm sau, Vương Thiển Như vội vàng đi làm, tại sao để đi làm đúng giờ đều khó khăn như vậy?

Trên đường đến phòng làm việc, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, chẳng lẽ hôm nay mình lại trở nên xinh đẹp, tuy nhiên cô cũng không có thời gian suy nghĩ những thứ nhàm chán này.

Cô chạy như bay đến phòng làm việc, đã bị Khiết Đan Đan chặn lại, “Vương cô nương, rất xuất sắc?”

“Cái gì cơ?” Vương Thiển Như đẩy Khiết Đan Đan ra, “Tích” một tiếng, quẹt thẻ xong rồi, nhìn thời gian không bị trễ, đã thành công.

“Em vẫn còn giả bộ ngớ ngẩn để lừa chị, em nhìn cái bàn của mình đi.”

Vương Thiển Như kỳ quái nhìn Khiết Đan Đan, hôm nay tất cả mọi người đều uống lộn thuốc sao. Cô đi tới vị trí của mình sau đó cũng bị thứ trên bàn làm cho giật mình, 99 bông hoa hồng, cô giật mình cầm hoa hồng lên.

Mọi người tò mò vây đến đợi Vương Thiển Như giải thích nhưng lời cô nói khiến mọi người càng ngạc nhiên.

“Đây là hoa của ai, tại sao lại ở trên bàn tôi?”

Khiết Đan Đan cầm thiệp cho cô xem, “Hoa này tặng cho em.”

“Tặng cho em!” Vương Thiển Như không thể tin nổi nhìn dòng chữ trên bưu thiếp, thật sự là cho mình, ai lại tặng hoa cho mình? Đây là vấn đề hiện lên trong đầu cô.

Hình như cô không quen biết người nào ở đây, trừ Khiết Đan Đan thì chính là Cự Duệ Tường, chẳng lẽ là anh ấy?

Mọi người nhìn thấy tổng giám đốc, nhanh chóng trở về chỗ ngồi.

Vương Thiển Như cầm bó hoa nhìn Cự Duệ Tường, chẳng lẽ là Cự Duệ Tường tặng cho mình, trên mặt cô nổi lên sắc hồng. Nếu như là anh ấy, thì anh ấy muốn biểu đạt gì?

Cô xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Cự Duệ Tường, trong lòng tràn ngập hạnh phúc, từ trước đến nay cô cũng không dám mơ ước xa vời là Cự Duệ Tường sẽ tặng hoa cho mình, không nghĩ tới lại là 99 đóa hoa hồng, cọc gỗ cũng biết lãng mạn rồi sao.

Cự Duệ Tường tức giận nhìn Vương Thiển Như, bởi vì anh vô cùng chú ý tới bó hoa này, là ai tặng hoa cho cô ấy mà cô ấy lại cẩn thận giữ gìn như vậy.

Mặc kệ là ai tặng hoa cho cô thì cũng không liên quan tới anh, nhưng tại sao nhìn thấy vẻ mặt si mê của Vương Thiển Như, thì anh lại cực kỳ tức giận?

Anh xoay người tức giận rời đi, dùng sức đóng sầm cửa lại, mọi người trong phòng làm việc bị lửa giận của Cự Duệ Tường hù dọa, run sợ bắt đầu làm việc, không dám nói nửa câu.

Cự Duệ Tường vào phòng làm việc, ném mạnh công văn lên trên ghế salon, anh nhìn thấy Vương Thiển Như quý trọng thứ người khác tặng cô, nhớ tới nét mặt của cô, anh lại muốn nổi giận, thật ra thì anh không biết mình bị làm sao?

Nhưng ngọn lửa này đã cháy, dường như càng nén xuống, lửa lại càng lớn.

Anh nói vào điện thoại: “Đan Đan, mang cho tôi ly cà phê vào đây.”

Khiết Đan Đan nằm cũng trúng đạn, vẻ mặt đau khổ, nhanh chóng đi chuẩn bị cà phê.

Vương Thiển Như nhìn Khiết Đan Đan định bưng cà phê đi vào, vội vàng ngăn cản Khiết Đan Đan, “Chị Đan Đan, để em mang cà phê là được rồi.”

“Thật sao, cảm ơn em!” Khiết Đan Đan biết Cự Duệ Tường đang tức giận, nếu như Vương Thiển Như mang cà phê vào, vậy thì mình cũng không cần làm vật hy sinh đáng thương, cô nói với Vương Thiển Như: “Cố gắng lên!”

Cô rất sợ Vương Thiển Như sẽ đổi ý, đưa cà phê cho Vương Thiển Như, rồi chạy nhanh giống như một cơn gió, rất nhanh đã không thấy đâu nữa.

Vương Thiến Như ngẩn người, gõ cửa đi vào, ngoài miệng tươi cười nói: “Tường, cà phê của Tổng giám đốc đến.”

Cô vào cửa, Cụ Duệ Tường cũng cảm thấy mùi vị chán ghét, cúi đầu làm việc không muốn để ý tới cô.

Hình ảnh vừa nảy anh vẫn nhớ, cô gái này đang cầm hoa do người đàn ông khác tặng, bộ dạng vui mừng như vậy mà còn biểu hiện si tình trước mặt mình.

Suýt chút nữa thì anh bị cô làm cho cảm động.

Lần này anh không thể mềm lòng, cũng không thể dễ dàng tin tưởng cô như vậy.

Nghĩ tới nụ cười trên mặt cô là vì người đàn ông khác, trong lòng anh vô cùng khó chịu.

Chẳng lẽ lại có liên quan tới người đàn ông đưa cô đi làm!

Vương Thiến Như nhìn Cụ Duệ Tường, cũng biết anh đang tức giận, nhưng không biết anh đang tức cái gì? Rõ ràng anh đã tặng cho mình 99 đóa hoa hồng thì cần phải vui vẻ mới đúng chứ.

Chẳng lẽ anh xấu hổ, “Tổng giám đốc, cà phê đây.”

Cụ Duệ Tường ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói mang theo hờn giận quát: “Tôi kêu em để xuống rồi đi ra ngoài, em điếc sao.”

Cơn tức giận này hoàn toàn hù dọa Vương Thiến Như, cả người không nhịn được mà run rẩy, tại sao Cụ Duệ Tường lại tức giận như vậy? Vừa rồi mình cũng không làm sai chuyện gì.

Cô lẩm bẩm nói: “Quát cái gì mà quát, có phải anh đang ở tuổi tiền mãn kinh không?”

“Vương Thiến Như!” Cụ Duệ Tường quát rõ từng chữ, “Nếu như cô không muốn làm nữa, thì có thể đóng gói cút ra ngoài, không cần chướng mắt trước mặt tôi.”

Hai mắt Vương Thiến Như mở to kinh ngạc, cô không hiểu tại sao Cụ Duệ Tường lại nổi giận đối với mình, “Em không làm sai việc gì, tại sao anh lại lớn tiếng với em, em cũng là người, em cũng có tình cảm, không phải mặc cho anh quát tháo trách mắng.”

Cụ Duệ Tường nhìn ánh mắt cô bị thương, trong lòng mơ hồ đau đớn, anh vội nắm chặt nắm đấm khắc chế tâm tình của mình, “Đi ra ngoài, em cút ra ngoài cho tôi.”

“Rốt cuộc anh làm sao vậy? Đối với em lúc tốt lúc xấu, như vậy rất tổn thương người khác.” Vương Thiến Như không khắc chế được nước mắt chảy ra.

“Nếu không muốn bị tổn thương thì em mau biến mất trước mặt tôi, tôi không muốn nhìn thấy em, tôi nhìn thấy em sẽ tức giận.” Cụ Duệ Tường cũng không biết mình sẽ nói những lời tổn thương người.

Có lẽ anh thật sự bị ác ma dẫn dắt, anh bực bội khi thấy dáng vẻ vui mừng của cô cầm hoa hồng của người khác.

“Được, em đi là được.” Vương Thiến Như đau lòng chạy ra khỏi phòng làm việc.

Khiết Đan Đan nhìn Vương Thiến Như đau lòng khóc, lo lắng kêu lên: “Thiến Như, em muốn đi đâu?”

Vương Thiến Như dường như không có nghe thấy Khiết Đan Đan nói, nhanh chóng chạy ra ngoài, nước mắt không kìm chế được chảy ra, cô không biết cũng không rõ rốt cuộc Cụ Duệ Tường đang nghĩ gì?

Tại sao anh tặng hoa hồng cho cô rồi lại muốn to tiếng với cô, chẳng lẽ những bông hoa hồng kia không phải anh tặng, nhưng mà những việc này đã không còn quan trọng nữa.

Nhìn bên ngoài trời đang mưa to, trong lòng cô vô cùng đau đớn, phóng người vào trong màn mưa.

Để cho những hạt mưa rơi trên người mình thì có lẽ trái tim sẽ được tưới nước, nơi đó cũng sẽ không đau.

Trong thành phố mờ mịt, Vương Thiến Như mới phát hiện ra mình thật cô độc, đi ở trong mưa không biết mình nên đi đâu, vì Cụ Duệ Tường mà một mình cô đến thành phố lạ lẫm này

244. Chương 244: Vương Thiến Như Say Khướt

Editor: phuonganhdao229

Trong thành phố mờ mịt, Vương Thiến Như mới phát hiện ra mình thật cô độc, đi ở trong mưa không biết mình nên đi đâu, vì Cụ Duệ Tường mà một mình cô đến thành phố lạ lẫm này.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cũng không biết mình đã dầm mưa bao lâu, bước đi vô định trong màn mưa.

Cả thể xác và tinh thần của Vương Thiến Như đều mệt mỏi, trở về phòng trọ nhỏ của mình, không có ngôn ngữ nào có thể giải thích được sự đau đớn trong lòng cô. Vương Thiến Như tắm rửa sạch sẽ, người cũng thoải mái hơn.

Không biết có phải bởi vì dầm mưa hay do thân thể không thoải mái, Vương Thiến Như cảm giác hơi buồn nôn.

Vương Thiến Như ở trong phòng tắm nôn không biết bao lâu, nôn đến nỗi như muốn khạc cả dạ dày ra, cũng khiến nước mắt chảy ra, thì cả người cũng dễ chịu hơn. Cô mở vòi nước, hắt nước lên trên mặt.

Vương Thiến Như ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt chật vật không chịu nổi của mình, không khỏi cười lạnh, một tên Cụ Duệ Tường nho nhỏ đã khiến mình hoàn toàn tổn thương như thế này.

Tại sao tất cả mọi người đều có thể tìm được hạnh phúc của mình, còn mình, ngay cả muốn có cơ hội ở bên cạnh Cụ Duệ Tường cũng không có.

Vương Thiến Như nằm trên sàn nhà, khóc ‘oa oa’ thật lớn, khóc tê tâm liệt phế, dường như muốn khóc hết cho tình yêu với Cụ Duệ Tường, cô tự giận chính mình không có tiền đồ, nhưng cô không kiềm chế được trái tim mình.

Vương Thiến Như mở rượu trong nhà ra, muốn mượn rượu giải sầu, trong lòng cũng dễ chịu hơn.

Uống thật nhiều rượu!

Không biết từ lúc nào Vương Thiến Như đã uống hơi nhiều, ánh mắt hình như cũng mơ hồ, trên mặt vẫn là nụ cười thê lương, cô không biết mình cũng sẽ có lúc say.

Vương Thiến Như cầm điện thoại di động, cũng không biết mình gọi cho ai, nhưng mà đối phương nhận điện thoại, “Cụ Duệ Tường, anh có gì đặc biệt hơn người, rốt cuộc là vì sao, tại sao lại to tiếng với tôi, từ nhỏ đến lớn không ai dám nói chuyện với tôi giống như vậy, tôi chính là đại tiểu thư, nói cho anh biết chỉ cần tôi hắt hơi một cái, công ty của anh sẽ đóng cửa, dám bắt nạt tôi đây, anh không muốn sống nữa sao.”

Cụ Duệ Tường cầm điện thoại, gương mặt u ám kinh khủng, ánh mắt quét qua người trong phòng họp, tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Cụ Duệ Tường, nhận được ánh mắt của anh, sợ tới mức cúi đầu, không dám nói câu nào.

“Alo. . . .” Anh nghe giọng nói trong điện thoại càng lúc càng có cái gì đó không đúng, cái người nhỏ bé phiền toái đáng chết này sẽ không nghĩ quẩn chứ!

Anh hoảng hốt đứng lên, “Hôm nay đến đây thôi.” Rồi xoay người rời đi.

Mọi người kinh ngạc nhìn Cụ Duệ Tường vội vàng vàng rời đi, anh là ông chủ, cũng không có ai dám ý kiến.

“Đan Đan, địa chỉ nhà Vương Thiến Như ở đâu?” Cụ Duệ Tường âm trầm hỏi.

“Hả!” Khiết Đan Đan đang vui đùa làm việc, kinh ngạc nhìn Cụ Duệ Tường, ngần ngại nói địa chỉ nhà Vương Thiến Như cho Cụ Duệ Tường.

Đợi đến khi cô phản ứng kịp thì đã không nhìn thấy bóng dáng Cụ Duệ Tường đâu nữa, cô bất đắc dĩ lắc đầu, rõ ràng quan tâm đối phương, tại sao lại thích hành hạ nhau như vậy?

Nhà Vương Thiến Như không quá xa, nhưng cũng phải lái xe mới đến được.

Cũng không biết qua bao lâu, Vương Thiến Như tự ôm mình, ôm thật chặt, mơ mơ màng màng ngủ, có thể vì mệt mỏi, hoặc là uống quá nhiều rượu, hình như nghe thấy có người nhấn chuông cửa, chắc là mình nghe lầm, hiện tại sẽ không có ai đến tìm mình.

Nhưng mà, chuông cửa vẫn kêu, cô xoa xoa đầu, đáng chết, ai vậy!

Nếu là người giao hàng, nhất định phải chết nhưng khi cô mở cửa, lại nhìn thấy Trọng Thiên kỳ, thấy nụ cười rực rỡ như ánh nắng mặt trời trên mặt anh ta, cô bất đắc dĩ nhìn Trọng Thiên kỳ.

“Làm sao không giây phút nào anh không xuất hiện trước mắt tôi? Rốt cuộc anh là ai?”

Trọng Thiên Kỳ né người đi vào trong, nhìn phòng ở lộn xộn như ổ chó, ly rượu đầy đất, anh cau mày, đây là không phải chỗ ở của phụ nữ, “Tôi nói Vương Thiến Như, cô là phụ nữ sao?”

“Tôi có phải phụ nữ hay không cũng không liên quan đến anh.” Cô nói chuyện, cảm giác cả người lạnh run cầm cập, thân thể lão đảo mấy bước, đầu vô cùng nặng nề.

Vương Thiến Như không kiểm soát được, chậm rãi ngã nhào về phía trước, ngã vào một vòng ôm ấm áp.

Trọng Thiên Kỳ ôm cô gái mềm mại, thấy cô không có bất kỳ phản ứng nào, sờ trán cô, thân thể cô rất nóng, cô bé này phát sốt mà còn uống rượu, cô không muốn sống nữa sao.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, phải ôm cô đến bệnh viện.

“Anh muốn làm gì?” Vương Thiến Như đẩy Trọng Thiên kỳ sang một bên.

“Dẫn cô đi bệnh viện, đã sốt như vậy rồi, cô nên đến gặp bác sĩ sẽ tốt hơn.” Trọng Thiên kỳ mặc kệ cô có đồng ý hay không, vẫn ôm cô đi ra ngoài.

Vương Thiến Như cố gắng đẩy Trọng Thiên Kỳ ra, “Tôi không muốn gặp bác sĩ gì cả, tôi không ngã bệnh, anh không cần phải lo cho tôi.”

“Làm sao tôi có thể mặc kệ cô? Không được, đã sốt như vậy, phải đi gặp bác sĩ, cô cũng đừng âm ỉ nữa.”

“Tôi nói không gặp là không gặp, làm sao anh lại phiền phức như vậy? Tại sao các người không tôn trọng tôi? Tại sao không ai hiểu tôi? Chẳng lẽ tôi yêu đàn ông là sai sao, tôi chỉ muốn lẳng lặng quan sát anh ấy, tại sao ngay cả cơ hội như thế cũng không cho tôi? Tại sao các người lại coi thường tôi như vậy?”

Có lẽ do sốt đến hồ đồ, cô đã nói hết không hề che giấu.

Trọng Thiên Kỳ cũng hiểu, thì ra trong lòng Vương Thiến Như có một người, hơn nữa người đàn ông này lại tổn thương cô, người đàn ông đó là ai?

Trong nháy mắt, hình như anh có chút ghen tỵ với người đàn ông đó, lại có thể khiến Vương Thiến Như đau lòng như vậy, chứng minh rằng trong lòng Vương Thiến Như anh ta có vị trí quan trọng như thế nào.

Anh mơ hồ đau lòng.

“Không nên như vậy, người khác xem thường cô, nếu như ngay cả chính cô cũng xem thường chính mình, vậy thì cô thật sự không còn cứu được. Nếu như người đàn ông kia không thích cô, cô không cần phải gò ép chính mình, trên thế giới không chỉ có mình anh ta là đàn ông.”

Vương Thiến Như khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Trọng Thiên Kỳ, nhìn vẻ mặt anh nghiêm túc, hì hì cười, “Nhưng mà, trong lòng tôi chỉ có thể tiếp nhận một mình anh ấy, làm thế nào đây?”

“Thử buông tha anh ta.” Trọng Thiên kỳ kiên định nói ra, ánh mắt không rời khỏi cô một chút nào.

“Buông tha anh ấy?” Vương Thiến Như không biết nói như thế nào, nếu như có thể bỏ được, cô còn phải khổ sở như vậy sao? “Tôi có thể chứ?”

“Cô có thể làm được, tôi tin tưởng cô.” Trọng Thiên Kỳ lấy từ đâu ra một đóa hoa, “Buổi sáng 99 đóa cộng thêm một đóa vừa khéo 100 đóa hoa hồng, Thiến Như, cho anh cơ hội, để cho anh chăm sóc em thật tốt, anh sẽ không làm cho em đau lòng, cũng sẽ không để cho em rơi một giọt nước mắt.”

Vương Thiển Như hoàn toàn bị Trọng Thiên Kỳ làm cho mơ hồ, thì ra hoa tươi buổi sáng không phải Cụ Duệ Tường tặng, cô không khỏi cười lạnh, Cụ Duệ Tường chỉ biết tức giận với cô, làm sao anh có thể tặng hoa hồng cho cô?

Lúc này Cụ Duệ Tường căng thẳng tìm Vương Thiển Như. Sau khi biết địa chỉ nhà cô, anh vội vàng chạy đến, vừa vặn nhìn thấy Vương Thiển Như và người đàn ông khác đang ôm lấy nhau, người đàn ông kia chính là người đưa cô đi làm, hoa hồng này cũng là anh ta tặng.

Cả người anh âm trầm kinh khủng, thì ra, cô luôn giả bộ đáng thương ở trước mặt anh, sau lưng lại có người đàn ông khác, anh thật sự đã coi thường Vương Thiển Như rồi.

Giọng nói của anh giống như đến từ địa ngục: “Quan hệ không tệ nhỉ?”

Vương Thiển Như nghe thấy giọng nói của Cụ Duệ Tường, đẩy Trọng Thiên Kỳ ra theo bản năng, bước chân lại không vững, không cẩn thận ngã vào trong ngực Trọng Thiên Kỳ.

Cụ Duệ Tường bình tĩnh, ánh mắt tràn đầy khinh thường nhìn Vương Thiển Như hồi lâu, anh cảm thấy Vương Thiển Như hình như có cái gì không ổn, chẳng qua sự quan tâm đó đã bị lạnh lùng che giấu, “Muốn ôm cứ ôm, cần gì làm bộ, tôi đến chỉ vì muốn xem cô có chết hay không thôi, cô đã an toàn, tôi cũng có thể đi được rồi.”

Nhìn bóng lưng Cụ Duệ Tường rời đi, Vương Thiển Như muốn đẩy Trọng Thiên Kỳ đang đỡ cô sang một bên, bắt lấy tay anh, không để cho anh rời đi, nhưng nếu như làm như vậy thì ngay cả danh dự cuối cùng của cô cũng không còn nữa.

245. Chương 245: Mụ Đàn Ông Điễn Hình.

Editor: tieunhung97

Beta: tieu_hao

Nhìn bóng lưng Cụ Duệ Tường bỏ đi, Vương Thiển Như rất muốn gạt sự giúp đỡ của Trọng Thiên Kỳ qua một bên, chạy ra kéo tay anh lại, không để anh đi, nếu làm vậy tổn nghiêm cuối cùng của cô cũng chẳng còn nữa.

Cô không muốn khiến mình thảm hại kinh khủng như thế.

Trọng Thiên Kỳ đau lòng nhìn Vương Thiển Như rút nước mắt nhìn theo Cụ Duệ Tường bỏ đi bất chấp tất cả, thì ra người trong lòng cô ấy chính là anh ta.

Thật ra anh nên sớm đoán ra mới phải, cái ngày mà cô ấy vội vã đi làm, lại còn sợ mình tới muộn nữa chứ.

Cô vô cùng đau lòng khó chịu, đau đớn bên trong còn lớn hơn vết thương ngoài cơ thể, tay cô ôm chặt ngực ngồi xuống, cố gắng kiềm chế thân thể run rẩy của mình.

Vành mắt Vương Thiển Như ngập nước, từng giọt như những viên ngọc trai rơi xuống đất vỡ tan.

Trọng Thiên Kỳ đau lòng ôm lấy thân thể gầy yếu của cô gái vào trong ngực. “Đừng khóc, nước mắt không hợp với em đâu.”

Vương Thiển Như không nghe anh nói, mặc cho nước mắt chảy xuống gò má, cả người run rẩy, dây thần kinh trong tim vô cùng đau đớn.

Yêu sâu đậm bao nhiêu thì đau đớn cũng đậm sâu bấy nhiêu.

Đã yêu, đã khóc, cũng đã đến lúc tỉnh lại, trong lòng Cụ Duệ Tường không có mình, từ lúc đầu cô đã biết mất đi Cụ Duệ Tường sẽ khiến người ta đau đớn vậy thì việc gì phải khổ sở.

Cô ngẩng đầu lên, lau khô nước mắt, nhìn khuôn mặt anh tuần kia rồi rời khỏi ngực anh.

Trọng Thiên Kỳ là người tốt, cũng là người bạn duy nhất của cô ở thành phố xa lạ này.

Cô biết ơn nói với anh. “Cảm ơn anh, Trọng Thiên Kỳ.”

Trọng Thiên Kỳ không muốn nhận lời cảm ơn của Vương Thiến Như, điều anh muốn là cả con người cô nên cười khổ: “Thiến Như, em biết anh không cần cảm ơn, điều anh muốn là...”

“Đừng nói... Trọng Thiên Kỳ, anh biết em không thể, trái tim em đã dành cho Cụ Duệ Tường, vì vậy anh nên thu lại suy nghĩ của anh với em đi, nếu không người tổn thương sẽ chỉ có anh.”

Vương Thiến Như biết mình tàn nhẫn, cũng biết lời mình nói làm tổn thương người khác, cô đã từng bị chính những lời nói đó của Cụ Duệ Tường khiến cho thương tích khắp mình, mà bây giờ cô lại lấy nó ra để làm tổn thương người khác.

Liệu có phải tạo hóa trêu người?

Trọng Thiên Kỳ rất khó chịu trong lòng, nhìn Vương Thiến Như lảo đảo muốn ngã, anh thu lại tâm tư, miễn cưỡng giả bộ cười nói: “Anh cũng đùa thôi, em đừng để trong lòng.”

“À!” Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ, hiểu ra mình lại bị Trọng Thiên Kỳ lừa, còn mạnh miệng trước mặt anh, quá mất thể diện nên cô hét toáng: “Trọng Thiên Kỳ...”

“Được rồi, em đừng hét, rõ ràng thân thể không tốt, nhanh ngồi xuống đi, không đi bệnh viện khám cũng phải uống thuốc hạ sốt chứ.” Trọng Thiên Kỳ mở hộp thuốc tìm thuốc hạ sốt, nhìn bên trong mới biết anh đoán đúng, trong đó chẳng có thuốc gì cả.

Vương Thiến Như gọi Trọng Thiên Kỳ lại. “Không cần, nhà em không có gì hết, không sao đâu, em ngủ một giấc là khỏe thôi.”

“Cái gì mà không sao, ban đầu đã ngốc giờ sốt còn ngốc hơn, em đợi ở nhà, anh đi mua thuốc, không được đi lung tung.”

Thật ra thì cô muốn nói không cần phiền phức như vậy, nhưng Trọng Thiên Kỳ lại không cho cô cơ hội mở miệng đã chạy đi như bay rồi. Nếu không phải chính miệng Trọng Thiên Kỳ nói không có ý với mình, cô còn lầm tưởng anh ấy thích mình.

Đúng là không có ai hết lòng hết dạ chăm sóc người khác.

Cụ Duệ Tường ra khỏi nhà Vương Thiến Như, trong lòng điên cuồng, phần nộ nên lái xe phóng như điên trên đường quốc lộ, có lẽ bản thân mình ở lâu với Vương Thiến Như và Đan Triết Hạo nên cũng bắt đầu thích đua xe.

Anh cũng biết mục đích bọn họ thích đua xe, lúc tâm trạng khó chịu mà đua xe thì thật sự vô cùng thoải mái.

Cơn gió lạnh lướt qua mặt mang theo đau đớn nhưng đã làm anh bình tĩnh lại rất nhiều.

Không biết chạy bao lâu, chờ đến lúc tâm trạng bình tĩnh lại, anh mới lái xe đến văn phòng, hiện tại sự nghiệp không ổn định, không thể chú ý mấy chuyện không quan trọng được.

Khiết Đan Đan nhìn thấy Cụ Duệ Tường liền tiến lên hỏi: “Tổng giám đốc, Thiến Như thế nào rồi?”

“Đang yêu đương.” Cụ Duệ Tường bước nhanh vào văn phòng.

Khiết Đan Đan ngăn người, đang yêu đương cái gì? Cô lắc đầu, Vương Thiến Như yêu Cụ Duệ Tường như vậy thì sao có thể yêu người đàn ông khác, nhất định là cô nghe lầm.

Vương Thiến Như rất cảm kích nhận thuốc Trọng Thiên Kỳ mua, uống thuốc xong, cô mới có thể hỏi: “Cạnh đây không có bệnh viện, anh đi đâu mua?”

“Lái xe đi một lúc thì có.” Trọng Thiên Kỳ nhìn cô uống thuốc xong mới lấy ly lại, từ lúc sinh ra đến nay, anh luôn sống trong nhung lụa, chưa bao giờ phải chăm sóc người khác.

Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ mới phát hiện Trọng Thiên Kỳ thở hổn hển, gương mặt đỏ bừng, cô vô cùng cảm động, không có ai thật lòng đối xử tốt với cô như anh, những người bạn chơi với cô khi còn bé đều là vì nhà cô có tiền.

Cô ghen ngào: “Cảm ơn anh, anh quan tâm em như vậy, còn đặc biệt chạy đi xa mua thuốc cho em, em thật không biết phải cảm ơn anh thế nào mới phải.”

“Nếu muốn cảm ơn anh thì phải đồng ý với anh, sau này cố gắng bảo vệ bản thân, đừng để mình chịu tổn thương.”

“Em...” Bình thường Vương Thiến Như rất tùy tiện, đối mặt với những câu nói buồn nôn, đại não của cô liền đình chỉ, cũng không biết mình nên nói gì để diễn tả tâm tình trong lòng.

“Anh không cần em cảm ơn, nếu có thể thì hãy để anh được chăm sóc em, anh thật lòng thích em.” Trọng Thiên Kỳ đối diện với Vương Thiến Như, trong mắt viết lên những dòng chữ chữ nghiêm túc, thâm tình, trái tim hoa tâm của anh đã tìm được chủ nhân của nó.

Vương Thiến Như kinh ngạc đến ngây người nhìn Trọng Thiên Kỳ, nước mắt phủ đầy khuôn mặt, thẹn thùng nói: “Em thật sự không muốn làm anh tổn thương!”

Anh gật đầu. “Anh biết, coi như những tổn thương của anh không phải em gây ra thì những chuyện này đều là anh tự nguyện, nếu quả thật coi anh là bạn thì hãy cho anh cơ hội, để anh có thể chăm sóc em thật tốt.”

“Trọng Thiên Kỳ, anh biết tâm tư của em, cũng biết trong lòng em chỉ có Cự Duệ Tường, em đã vậy mà anh còn muốn ư?” Vương Thiến Như thật sự không muốn làm tổn thương Trọng Thiên Kỳ.

Anh ấy là người bạn tốt duy nhất của mình.

“Muốn, anh tin mình sẽ đối xử tốt với em, sẽ từ từ xóa đi vị trí của Cự Duệ Tường trong lòng em, nếu cần thời gian chờ đợi, anh sẽ chờ, dù mất bao nhiêu năm, anh cũng sẽ chờ.”

Vương Thiến Như không nghĩ tới Trọng Thiên Kỳ lại cố chấp như vậy, thật ra cô rất tự biết mình, trên người cô không có ưu điểm gì cả, Trọng Thiên Kỳ thích mình ở điều gì?

Cô thở dài: “Trọng Thiên Kỳ, đừng nói nữa, em coi anh là người bạn tốt nhất, nhưng chưa từng có ý định phát triển mối quan hệ đó với anh, vì vậy anh đừng làm khó em nữa.”

Anh cười khẽ, sương mù phủ đầy trong mắt, trước kia đều là anh từ chối người khác, không ngờ tư vị bị từ chối thật sự rất khó chịu, nó giống như bị trăm ngàn con côn trùng đốt.

Trọng Thiên Kỳ nhìn cô chăm chú, bất đắc dĩ nói: “Nhóc con, anh không cần em đồng ý với anh, anh chỉ nói tiếng lòng mình, em có thể làm bộ như không nghe thấy, chúng ta là anh em bạn bè tốt nhất, ai mà lấy phải mù đàn ông thì đúng là chuyện bi kịch, anh cũng không muốn trở thành người chịu bi kịch ấy.”

Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ đang đắc ý, câu trước thì tỏ tình mà câu sau đã chế nhạo mình, cô không phục hét: “Trọng Thiên Kỳ, anh không muốn sống nữa hả.”

“Mù đàn ông, cô gái xấu xí...” Trọng Thiên Kỳ trêu chọc bắt nạt Vương Thiến Như, thấy cô trở lại như thường ngày, dù trong lòng bị từ chối có chút khổ sở nhưng chỉ cần cô thông suốt vô ưu vô lự là được rồi.

Anh tin nhất định có một ngày, người trong lòng cô sẽ biến thành mình.

246. Chương 246: Tự Làm Bữa Sáng

Editor: Tiểu Huyền

Beta: tieu_hao

Vương Thiên Như cười vui vẻ mà trên mặt toàn nước mắt nước mũi, đuổi theo đánh Trọng Thiên Kỳ một cú rõ hiểm. “Trọng Thiên Kỳ, em sẽ đánh cho mồm anh sưng lên thì thôi, anh dám vô lễ với em hả.”

Anh chạy thì tôi đuổi theo, thật sự cô rất cảm ơn Trọng Thiên Kỳ, sự tồn tại của anh đã mang lại cho cô nhiều niềm vui hơn.

Trọng Thiên Kỳ hối hận vì đã đùa với cô, Vương Thiên Như hoàn toàn không phải phụ nữ, ốm đến thế mà còn đuổi theo anh lâu như vậy thì quả thật không phải người.

Anh thở hổn hển chịu thua: “Anh không chơi, không chơi nữa.”

Vương Thiên Như lau nước mắt, cô cũng chẳng tốt hơn, thở hổn ha hổn hển, có điều là chạy mấy bước đã thật sự thoải mái hơn, không còn đau đầu nhiều nữa.

“Đàn ông mà vô dụng thế, mới chạy có vài bước đã thở gấp như vậy, nếu là...” Cô đứng sững ra.

Trọng Thiên Kỳ dừng lại nhìn cô, anh biết rõ trong đầu cô gái này lại nhớ đến Cụ Duệ Tường, ba từ đó như bùa chú đã ăn sâu vào đầu cô.

“Nhìn cái gì? Thể lực của anh quá kém, về luyện tập thêm đi.”

Cô trở lại làm người phụ nữ không tim không phổi, đúng vậy, cô gái khốc lóc suốt mười mấy năm rồi, hoàn toàn không phải mình, lại còn không có bánh mì tình yêu [1] để săn sóc nữa.

[1] bánh mì tình yêu: tên đầy đủ bánh mì tình yêu của tôi hay ổ bánh mì bạc tỷ của tôi hay Love Or Bread - là một bộ phim Đài Loan.

Trọng Thiên Kỳ cảm thấy tôn nghiêm của đàn ông bị Vương Thiên Như dẫm bẹp không còn chút giá trị làm anh xấu hổ vạn phần, bất mãn hét lên: “Có người phụ nữ nào giống em không hả?, Phụ nữ gì mà như đàn ông, đàn ông có gì em cũng có, chẳng trách không ai thèm.”

“Anh nói cái gì?” Vương Thiên Như nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt lên với Trọng Thiên Kỳ, gơ tay đánh đòn phủ đầu khiến Trọng Thiên Kỳ ngã lộn quay ra đất.

Từ nhỏ đến lớn, cha mẹ sợ cô bị người xấu bắt cóc nên đã mời thầy giáo dạy võ đặc biệt đến dạy cô kỹ năng phòng thân, đánh nhau với cô chỉ như ăn một bữa sáng.

Trọng Thiên Kỳ không thể tin nổi, anh cao to khoảng 1m8 lại dễ dàng bị một cô gái thấp hơn mình đánh gục, nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi anh để đâu được nữa?

Mặt anh tức giận đỏ bừng, cần phải đánh giá lại xem anh coi trọng cô ở điểm nào.

Vương Thiên Như không muốn bỏ qua, nhân lúc tâm trạng đang không tốt lại có ngay cái bao cát để trút giận, mặc cho mình đánh đấm, cô ngồi trên người Trọng Thiên Kỳ bẻ quặt hai chân của anh.

“A!” Trọng Thiên Kỳ không ngờ Vương Thiên Như dùng chiêu này, anh gào lên: “Cô gái điên, em mau bỏ ra.”

“Ai bảo anh nói em là mụ đàn ông, em sẽ trở thành mụ đàn ông chính hiệu cho anh coi, nếu không sẽ không xứng với sự đánh giá của anh dành cho em.”

Cô không muốn bỏ qua cho Trọng Thiên Kỳ chút nào, dù sao có cái bao tốt như thế để xả giận thì tìm ở đâu được chứ?

Có lẽ vui đùa quá hưng khởi, cộng với việc đang bị sốt nên chỉ một lát cô đã cảm thấy mệt mỏi rồi ngủ say.

Trọng Thiên Kỳ nhẹ nhàng ôm Vương Thiên Như về phòng ngủ rồi đặt cô lên giường, cô rất nhẹ nhưng bao giờ cũng tràn đầy năng lượng, thật không biết cô ấy lấy chúng ở đâu ra?

Đôi mắt anh đang nhắm nhìn hai má trắng nõn thì bỗng điện thoại di động rung.

Anh nhận điện thoại, nhíu chặt mày, trong nhà xảy ra chuyện, nhất định phải về một chuyến, tuy anh rất không muốn về, nhưng dưới sự ép buộc của ông cụ trong nhà nên đành phải về trước.

Vương Thiên Như không biết mình đã ngủ mất bao lâu, không còn thấy đau đầu nữa, cô hé mắt nhìn xung quanh mới nhận ra đây là nhà mình.

Mùi thơm tỏa ra từ đầu đó, chẳng lẽ Trọng Thiên Kỳ chưa về, cô nhảy dựng lên, không nghĩ nhiều, ngồi dậy đi dép vào rồi chạy bèm bẹp ra ngoài.

Trọng Thiên Kỳ trời sinh tính thiếu gia mà lại có thể xuống bếp, nếu thật vậy thì đúng là đáng quý.

“Trọng...” Vương Thiên Như mở to mắt nhìn người trong bếp, dáng người cao lớn đang luống cuống nấu cơm.

Nằm mơ sao?

Cô không tin véo vào má mình. “A!” đau, vậy tức là không phải đang nằm mơ.

Cụ Duệ Tường, không phải anh tức giận bỏ đi rồi ư, sao có thể xuất hiện trong phòng bếp nhà mình, hơn nữa còn bận bịu làm cơm cho mình nữa chứ.

Đây là chuyện mà mình không dám hi vọng.

Ánh mắt lạnh lùng của Cụ Duệ Tường lướt qua Vương Thiên Như đang ngẩn tò te: “Còn không nhanh chóng rửa mặt để chuẩn bị ăn sáng, tí nữa mà có đi làm muộn thì đừng có trách ông chủ này không để ý đến tình cảm.”

Sáng sớm anh đã nhìn thấy Trọng Thiên Kỳ ở dưới nhà mình, anh ta từ bỏ tình yêu dành cho Vương Thiên Như để đến giải thích chuyện ngày hôm qua với anh.

Anh không ngờ Vương Thiên Như vì mình mà sinh bệnh, trong lòng áy náy khôn nguôi, không ngăn cản được trái tim mình nên mới sang đây nấu cơm, coi như trả lại áy náy của mình với cô.

Vương Thiên Như còn chưa tỉnh hẳn, đóng cửa nhà vệ sinh, trái tim đập loạn liên hồi. Cô không đoán được suy nghĩ của Cụ Duệ Tường, rõ ràng hôm qua anh vô cùng tức giận, chắc hẳn không dễ dàng nói chuyện với mình, nhưng anh lại làm bữa sáng cho mình.

Không phải anh có vấn đề thì tức là cô hoa mắt.

Khi ngẩng đầu nhìn mình trong gương cô thật lòng muốn chết đi cho xong, mái tóc rối tung, mắt còn rỉ mắt, miệng dính nước miếng, trông cực kỳ lòi thối.

Có phải lúc này Cụ Duệ Tường đã nhìn thấy, hu hu...

Cô động viên bản thân, hít sâu một cái bổ sung năng lượng rồi ra ngoài. Cụ Duệ Tường đã chuẩn bị xong bữa sáng, người đang ốm thì nên ăn những món thanh đạm, cháo trắng với dưa cải, bữa sáng tuy rất đơn giản nhưng rất phong phú, ít nhất trong lòng Vương Thiên Như nghĩ vậy.

Dù sao cũng là do người quan trọng nhất trong lòng chuẩn bị bữa sáng cho cô.

Mặt anh không lộ ra chút biếm cảm nào, ra lệnh: “Mau ăn đi.”

Vương Thiên Như dùng ánh mắt ngờ vực nhìn Cụ Duệ Tường, cô muốn sờ trán Cụ Duệ Tường xem rốt cuộc là cô sốt hay anh sốt. Cô sợ Cụ Duệ Tường tức giận nên đành ngoan ngoãn nghe lời vùi đầu ăn cháo.

“Anh xin lỗi!” Cụ Duệ Tường nhìn Vương Thiên Như, ngoan ngoãn thừa nhận lỗi lầm của mình, hôm qua anh chưa phân rõ phải trái trắng đen đã quát loạn cả lên, còn hại cô ốm nữa.

“Khụ khụ...” Vương Thiên Như không chú ý liền ho khan, không ngờ rằng Cụ Duệ Tường sẽ giải thích nên cô càng sặc hơn.

Anh khẽ nhú mày, lời giải thích của anh lại làm cô bị sặc như vậy, Cụ Duệ Tường giúp cô vỗ lưng, lấy cốc rót nước. Một hơi uống hết, cô đã thoải mái hơn một chút.

Cụ Duệ Tường không phải đang giải thích với cô, mà là đang dùng hình phạt tra tấn cô!

Cô cười ân hận: “Em xin lỗi, em thật không ngờ anh sẽ giải thích đây.” Vương Thiên Như nhìn lên Cụ Duệ Tường, thấy trên mặt anh không chút cảm xúc mới thả lỏng hơn, không lộ vẻ gì thì chứng minh đó là chuyện tốt.

Cụ Duệ Tường đen mặt, đứng dậy dặn dò Vương Thiến Như: “Tốt nhất là ăn sạch chỗ đấy rồi mới đi làm, biết không hả?”

Anh vất vả chuẩn bị cả buổi, không cho phép cô lãng phí, thế nên trước khi đi làm mới uy hiếp cô phải ăn hết mới được đi.

Vương Thiến Như thấy lúc Cụ Duệ Tường xoay đi thì trên mặt có hơi đỏ, đến khi muốn nhìn rõ thì Cụ Duệ Tường đã ra khỏi cửa.

Cô vui vẻ nói to: “Em sẽ ăn hết.”

Nhìn bóng lưng anh, cô vẫy vẫy tay, cười hạnh phúc, nhờ có bữa sáng hôm nay mà không vui của ngày hôm qua đã bay sạch.

Thật ra anh không phải quá vô tình với cô, ít nhất anh đã chuẩn bị bữa sáng cho cô, vậy là đủ.

Cụ Duệ Tường lắc đầu buồn cười, chẳng ngờ một bữa sáng đã làm cô vui vẻ, trước đây biết cô là người dễ dàng thỏa mãn, không ngờ lại đơn giản đến thế. Ngay lập tức, tâm trạng anh trở nên cực kỳ tốt.

“Cụ tổng, đã tìm được bà ấy rồi.”

247. Chương 247: Con Gái Thật Biết Giả Bộ

“Cụ tổng, đã tìm được bà ấy.”

“Được, tôi lập tức qua đó.” Cụ Duệ Tường cúp điện thoại.

Khi anh đi tới nơi mà thám tử tư nói, lông mày nhăn lại thật sâu, nhìn ngôi nhà tranh với bốn bức vách đã mục nát.

Cụ Duệ Tường đi vào thì thấy người đàn bà nằm trên giường ho sù sụ, cô gái ngồi bên cạnh gầy còm, sắc mặt vàng vọt như thiếu dinh dưỡng.

Bà lão nhìn thấy Cụ Duệ Tường thì vô cùng kích động: “Cụ tổng, Cụ tổng...”

“Vú Vương, vú không nên cử động.” Cụ Duệ Tường vội vàng tới đỡ bà Vương.

Cha mẹ Cụ Duệ Tường đã mất từ khi anh còn nhỏ, một tay bà Vương nuôi anh khôn lớn, cho nên trong lòng anh đã coi bà Vương chính là mẹ mình.

Không nghĩ tới khi anh mười tám tuổi, bà Vương xin nghỉ, bà muốn cùng con gái đi tìm người chồng đã mất tích.

Sau đó bọn họ mất liên lạc, Cụ Duệ Tường tìm đủ cách cũng không tìm được họ, không đoán được rằng khi tìm được họ thì bệnh tình của bà Vương đã nguy kịch.

Lý Thầm thấy Cụ Duệ Tường cao to đẹp trai, có một phong độ khác hẳn người khác nên đã xao động: “Anh Duệ Tường!”

Cô ta nhỏ hơn Cụ Duệ Tường năm tuổi, từ bé đã thầm yêu anh nên hay chạy theo sau bám dính anh, cô ta rất bồn chồn lo lắng không biết bây giờ Cụ Duệ Tường có còn nhớ cô ta hay không.

“Thầm nhi!” Cụ Duệ Tường nhẹ nhàng nói.

Lý Thầm không ngờ Cụ Duệ Tường biết cả nữ danh của mình, mặt nóng bừng, nhào vào lòng Cụ Duệ Tường. “Anh Duệ Tường, xin anh hãy cứu mẹ em, bà sắp không trụ nổi rồi.”

Cụ Duệ Tường bị Lý Thầm ôm nên cảm thấy rất không thoải mái, mùi hương trên người cô ta khiến anh buồn nôn, nó không giống mùi hương nhàn nhạt trên người Vương Thiến Như làm anh không khỏi lắc đầu.

Thấy bà Vương không còn biết gì nữa, anh kéo Lý Thấm ra: “Yên tâm, anh đã tìm được hai người thì sẽ không để hai người chịu khổ.”

“Vâng!” Lý Thấm cảm thấy Cụ Duệ Tường đang cố đẩy cô ta sang một bên, nhưng cũng chẳng hề gì, từ quần áo mà Cụ Duệ Tường mặc chắc chắn anh ấy là người có tiền.

Nếu mình theo Cụ Duệ Tường, vậy sau này sẽ không phải phiền não vì vấn đề tiền nong nữa!

“Cụ tổng, cậu không phải phiền toái như thế, mẹ con chúng tôi sống rất tốt.” Bà Vương yếu ớt nói, cuộc đời này bà chỉ muốn gặp lại Cụ Duệ Tường một lần, còn những chuyện khác bà không dám mong gì.

“Mẹ, mẹ nói mê sáng gì vậy? Anh Duệ Tường có tiền như thế, anh ấy nhất định sẽ mời bác sĩ tốt nhất để chữa bệnh cho mẹ.” Lý Thấm kêu lên.

“Thấm Nhi, Cụ tổng không nợ gì chúng ta cả, chúng ta không nên làm phiền Cụ tổng.”

“Vú Vương, con do vú nuôi lớn, vú chính là người thân nhất của con, con sẽ không bỏ mặc vú mà không chăm sóc, hơn nữa con cũng không phiền hà gì cả.”

Bà Vương cảm động, ho sù sụ, Cụ Duệ Tường đối xử với mẹ con bà quá tốt, bà Vương không có mặt mũi nhận lòng tốt của Cụ Duệ Tường. Trước kia mẹ con bà khăng khăng bỏ đi, Cụ Duệ Tường đã cho hai mẹ con một số tiền lớn, làm sao bà có thể làm phiền cậu ấy thêm được?

Lý Thấm không nghĩ đến Cụ Duệ Tường tìm bọn họ là do anh có tình cảm với bọn họ, tất nhiên cô ta sẽ không bỏ qua cơ hội phát tài này.

Nhớ lại mình đã phải chịu những ánh mắt xem thường khi mặc quần áo rách rưới, cô ta cảm thấy nhục nhã chỉ muốn chết cho xong.

“Mẹ, chúng ta không có tiền chữa bệnh cho mẹ, nếu bệnh của mẹ không khỏi thì sẽ chết, con không muốn mẹ chết, mẹ đồng ý với anh Duệ Tường đi, ân tình này con sẽ dùng mọi cách để trả.”

Cuối cùng bọn họ thuyết phục được bà Vương, anh cũng đồng ý với bà Vương sẽ chăm sóc Lý Thấm thật tốt.

Lý Thấm đứng trong phòng thử đồ, nhìn bộ quần áo lộng lẫy đắt tiền trên tay, giá của mỗi cái quần cái áo này cũng đủ để cô ta ăn hết cả đời, cô ta chẳng ngờ mình cũng được mặc chúng. Lòng hờ vinh quấy phá, cô ta thay quần áo, biến mình trở nên thoát tục, so với lúc trước khi vào đây thì quả thật là như hai người khác nhau.

Bản thân Lý Thấm đã là một mỹ nữ, chẳng qua là bị quần áo quê mùa che giấu lại thôi.

Bước ra, ánh mắt người nhân viên dính chặt vào cô ta.

Lý Thấm kiêu ngạo chạy tới trước mặt Cụ Duệ Tường, hờn hờ xoay mấy vòng: “Anh Duệ Tường, anh thấy đẹp không?”

Cụ Duệ Tường nhìn dáng vẻ xinh tươi và nụ cười rực rỡ của Lý Thấm, trong đầu không khỏi nghĩ đến Giản Nhụy Ái nên đứng ngẩn ra.

“Anh Duệ Tường, anh Duệ Tường...” Lý Thấm tò mò quơ quơ tay.

“Ừ!” Cụ Duệ Tường hoảng hốt tỉnh lại, anh cũng không ngờ sẽ tìm được bóng dáng của Giản Nhụy Ái trên người Lý Thấm, rõ ràng hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng gương mặt trứng ngỗng lại có mấy phần tương tự.

“Anh Duệ Tường, anh đang nghĩ chuyện gì vậy? Mau nói đi.” Trong lòng Lý Thấm hưng phấn, trước kia cũng chỉ đứng ngoài cửa kính ngắm nhìn quần áo đẹp, bây giờ ước mơ được vào cửa hàng cao sang, mặc những bộ quần lộng lẫy đã thành hiện thực.

Cô ta nhất định phải mặc thêm mấy bộ, tránh cho qua thôn này sẽ không có cửa hàng này nữa.

“Đẹp lắm!” Cụ Duệ Tường nói cho có, sau đó nói với người nhân viên: “Gói hết quần áo ở cửa tiệm các cô lại.”

Hai mắt Lý Thắm tỏa sáng, Cự Duệ Tường ra tay thật hào phóng, cô ta kéo Cự Duệ Tường lại nói: “Anh Duệ Tường, không cần mua nhiều đồ thế đâu, em không mặc hết được, mua lãng phí lắm.”

“Anh đã đồng ý với mẹ em là sẽ chăm sóc em.” Cự Duệ Tường đã đồng ý với yêu cầu của bà Vương thì anh nhất định sẽ làm được, cũng không biết sao bản thân lại để tâm đến Lý Thắm như vậy, chẳng lẽ vì quen biết từ nhỏ, hay là do cô ta giống Giản Nhụy Ái!

Khiết Đan Đan đi vào nhà Vương Thiến Như thử đồ: “Thiến Như, em có nhiều quần áo quá!”

Vương Thiến Như không để ý đến lời nói của Khiết Đan Đan, tâm trí còn đang dạo chơi tại thời điểm lúc ban sáng, nhớ đến việc Cự Duệ Tường làm bữa sáng cho mình là cô không giấu nổi sự vui vẻ.

Cô hoàn toàn không biết Khiết Đan Đan làm gì ở nhà cô mà vẫn còn đắm chìm trong ảo tưởng của bản thân, không cách nào thoát khỏi.

“Thiến Như, em thấy bộ này đẹp không?” Khiết Đan Đan chờ mãi không thấy có tiếng trả lời, khó hiểu quay đầu nhìn Vương Thiến Như, thấy cô cứ cười khúc khích cả ngày, cô ấy liền bước tới quát Vương Thiến Như: “Vương Thiến Như!”

“A!” Vương Thiến Như vĩnh viễn môi nhìn Khiết Đan Đan: “Chị sao vậy? Làm em sợ muốn chết!”

“Em đang nghĩ gì thế hả? Mau chuẩn bị lễ phục đi, hôm nay công ty mở tiệc chúc mừng, chẳng lẽ em muốn mặc quần áo này đi hả, đó chẳng phải tiệc ngủ đâu.”

Khiết Đan Đan chê bai, ngán ngẩm với bộ đồ ngủ hình chú cáo liền toàn thân kèm theo cả mũ của Vương Thiến Như.

“Em không muốn tham gia party!” Vương Thiến Như chán ghét nói, từ nhỏ đến lớn cô phải tham gia liên hoan party tới ngàn, hơn nữa nơi đó toàn nói những lời xã giao khách sáo, cô thật sự không thích cuống sống như thế.

Khiết Đan Đan không dễ dàng gì được tham gia dạ hội nên càng không thể để Vương Thiến Như phá hư: “À mà... Phụ nữ trong công ty chúng ta đều thích tổng giám đốc, hôm nay mọi người đều trang điểm lộng lẫy, coi chừng anh Tường của em bị một người nào đấy trong công ty... Cáo mất...”

“Được rồi!” Vương Thiến Như đầu hàng, dù sao Cự Duệ Tường vô cùng quan trọng với cô, cô không thể để người khác cướp anh ấy đi: “Em đi là được chứ gì!”

“Như vậy là đúng, giúp chị chọn quần áo đi, chị mặc mấy bộ này đẹp hơn, hay là bộ này?” Khiết Đan Đan không biết chọn lựa ra sao, quần áo của Vương Thiến Như quá nhiều.

Cả một căn phòng chỉ chuyên để quần áo, giày dép...

248. Chương 248: Con Dâu Vừa Ý Có Một Không Hai

Editor: Minnie Phạm

Beta: Tinh Linh Tuyết

“Thích không? Chị cứ lấy hết đi!” Vương Thiến Như không quá chú trọng đến chuyện ăn mặc, có thể dùng tiền giải quyết vấn đề với cô là quá đơn giản.

“Thật sao!” Hai mắt Khiết Đan Đan tỏa sáng lấp lánh, trên giường ít nhất cũng có hơn ba mươi bộ lễ phục, Vương Thiến Như muốn cho cô toàn bộ chỗ này sao? Người có tiền ra tay thật hào phóng.

Cô ấy cũng không khách khí nhận hết: “Thiến Như, em đúng là cô em họ tốt của chị.”

“Chị đó, mới có sữa đã đòi làm mẹ, cẩn thận không một ngày nào đó con chị bị tật xấu tham lam này dạy hư đấy.” Vương Thiến Như nhìn bộ mặt vui mừng của Khiết Đan Đan liền lên tiếng trêu chọc.

“Vương Thiến Như, em muốn ăn đòn có phải không?”

Hai người cười đùa vui vẻ, ôm nhau lăn lộn trên giường.

Sau khi Vương Thiến Như và Khiết Đan Đan mặc lễ phục xong xuôi liền bắt một chiếc taxi đi đến buổi party.

Khiết Đan Đan bất mãn nói: “Vương Thiến Như, sao em không đến đó bằng xe Ferrari hay Bentley mà lại đi chuyển bằng thứ phương tiện rẻ tiền này vậy?” Nhất thời mặt tài xế taxi đen lại.

Vương Thiến Như vội kéo lấy tay của Khiết Đan Đan: “Nhỏ giọng chút đi, chị cũng biết đây là party do công ty tổ chức mà, mọi người trong công ty đều không biết thân phận thực sự của em, nếu đi Bentley hay Ferrari đến dự tiệc thì người ta sẽ nghĩ gì đây?”

“Nói em được bao nuôi.” Khiết Đan Đan thành thật trả lời, cũng không biết mấy nhân viên nữ sẽ nghĩ như thế nào? Có lẽ nào sẽ nghĩ rằng Vương Thiến Như được Trọng Thiên Kỳ bao nuôi.

Đường đường là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Vương Thị, chưa kể tương lai còn có thể là người thừa kế tập đoàn Vương Thị, làm sao lại đi làm nhân tình được?

Tập đoàn Trọng Thị hoàn toàn không thể sánh được với tập đoàn Vương Thị, dù có mời Trọng Thị đi chăng nữa cũng chỉ là châu chấu đá xe.

“Khiết Đan Đan!” Vương Thiến Như lườm Khiết Đan Đan.

Tại buổi Party, ánh đèn sáng chói, khung cảnh hoa lệ, mọi cử chỉ của Vương Thiến Như đều rất tự nhiên, trường hợp này cô đã thấy nhiều rồi.

Người đến dự dạ tiệc nhiều vô cùng, không hoàn toàn là nhân viên trong công ty mà còn có cả những gương mặt xa lạ, có lẽ họ là của tập đoàn khác.

Khiết Đan Đan nắm tay Vương Thiến Như, nhìn quang cảnh xung quanh: “Nơi này thật đẹp.”

Vương Thiến Như lễ phép mỉm cười với nhân viên phục vụ, nhận lấy hai ly sâm banh từ tay người đó, cầm một ly đưa cho Khiết Đan Đan.

“Thiến Như, bên kia có rất nhiều đồ ăn, chúng ta mau qua đó đi!”

“Chị đi đi!” Vương Thiến Như lẩm bẩm, không phải cô không muốn ăn mà là không có bụng để ăn.

Khiết Đan Đan không muốn bỏ qua nhiều đồ ăn ngon như vậy, lãng phí đồ ăn là một điều đáng xấu hổ, mấy người ở đây thật kì quái, họ chỉ uống rượu mà không ăn cái gì, bọn họ là người sắt hay sao mà không cảm thấy đói? Dù sao hiện tại cô cũng đang cực kì đói bụng.

Từ xa Trọng Thiên Kỳ đã nhìn thấy Vương Thiến Như, thấy sắc mặt cô đã tốt hơn nhiều nên nỗi lo lắng trong lòng cũng vơi đi, xem ra lựa chọn của anh là chính xác, Cụ Duệ Tường chính là liều thuốc hữu dụng nhất có thể chữa được bách bệnh của cô. Trong lòng anh không khỏi cảm thấy chua xót.

Anh quay sang nói với cha mẹ đang đứng bên cạnh: “Cha mẹ, con có một người bạn đang đứng ở bên kia, con xin phép qua đó chào hỏi họ một tiếng.”

Khi ông Trọng nhìn thấy Vương Thiến Như thì hai mắt lập tức tỏa sáng, cô gái mặc bộ lễ phục dạ hội màu hồng nhạt này nhìn qua có vẻ bình thường nhưng bộ lễ phục đó do nhà thiết kế danh tiếng nhất nước Mĩ làm ra, đó là bộ lễ phục có một không hai.

Điều khiến ông kinh ngạc không phải là bộ lễ phục đang mặc trên người Vương Thiến Như, mà là thân phận của cô: “Thiên Kỳ, cô ấy họ Vương sao?”

“Vâng!” Trọng Thiên Kỳ không phủ nhận.

“Thằng ngốc này, chuyện con quen biết thiên kim tiểu thư tập đoàn Vương Thị mà cũng không nói cho cha mẹ biết để còn chào hỏi người ta.” Mặt ông Trọng tỏa ra tia sáng khi nhìn Vương Thiến Như, mặc dù tập đoàn Vương Thị chủ yếu kinh doanh bên Mĩ nhưng sức ảnh hưởng của họ ở thị trường trong nước cũng không phải tầm thường.

Nếu có thể hợp tác với bọn họ thì chẳng phải sau lưng mình sẽ có một tòa núi lớn làm chỗ dựa ư?

Trọng Thiên Kỳ giật mình nhìn về phía Vương Thiến Như, không ngờ cô lại là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Vương Thị, anh không dám tin vào những điều mình vừa nghe thấy: “Ba, có phải ba nhìn nhầm người rồi hay không?”

“Không nhầm, khi ba sang Mỹ công tác, Vương tổng đã giới thiệu con gái của ông ấy với ba, chính là cô gái này đây. Thiên Kỳ, thật không ngờ con lại quen biết cô ấy, đây đúng là chuyện tốt, ba ủng hộ con.”

“Ba! Quan hệ giữa hai người bọn con không giống như ba nghĩ đâu.” Trọng Thiên Kỳ không muốn Vương Thiến Như nghĩ rằng anh thích cô chỉ bởi vì thân thế và bối cảnh của cô.

“Thiên Kỳ, ba con nói rất đúng, mẹ thấy con bé cũng rất xinh xắn.” Bà Trọng là người phụ nữ điển hình trong việc tuân theo đạo “phu xướng phụ tùy”.

Vương Thiến Như nhàm chán quan sát buổi dạ hội, cô nhìn xung quanh một lượt vẫn không thấy bóng dáng Cụ Duệ Tường đâu, anh ấy chưa đến sao?

Đồng nghiệp trong công ty đến gần, cô lễ phép cười đáp lễ.

“Tôi còn tưởng là ai kia? Hóa ra Vương Thiến Như, cô không biết đây là một buổi dạ tiệc sang trọng sao? Mặc lễ phục đơn giản như vậy mà cũng dám xuất hiện ở đây, cô đúng là không biết xem trọng thể diện của tổng giám đốc.”

Người vừa lên tiếng làm cùng văn phòng với Vương Thiến Như, đồng thời cũng làm việc bên cạnh Cụ Duệ Tường.

“Ngải Lợi, cô không nên nói người khác như vậy, có thể do nhà người ta nghèo nên không mua nổi bộ lễ phục thôi.”

Vương Thiến Như cúi đầu nhìn bộ lễ phục của mình, lại ngẩng đầu nhìn lễ phục của hai người kia, khoe miệng mỉm cười lạnh, giọng nói đầy vẻ châm chọc:

“Không phải bộ lễ phục của cô chính là dòng sản phẩm mà Louis Vuitton tung ra vào năm ngoái à Ngải Lợi? Chắc là chờ nó hạ giá nên năm nay cô mới mua chứ gì!”

“Cô...” Ngải Lợi thẹn quá hóa giận, lấy tay chỉ thẳng vào mặt Vương Thiến Như.

Vương Thiến Như không chút kiêng kỵ nói: “Không phải chỉ cần khoác lên người bộ lễ phục cao quý thì đã có thể biến thành công chúa. Để đánh giá một người thì phải dựa vào nhân phẩm của họ, nhân phẩm không tốt thì dù có dùng hàng hiệu nổi tiếng đến mấy cũng không thay đổi được vẻ xấu xa ở bên trong!”

Ngải Lợi không ngờ mồm mép Vương Thiến Như lại nhanh nhẹn như thế, bình thường khi cô ở trong văn phòng đều mang dáng vẻ khúm núm mà thôi, Ngải Lợi tức giận chỉ vào Vương Thiến Như, đang định mở miệng nói...

“Nói hay lắm.”

Vương Thiến Như xoay người nhìn về nơi phát ra tiếng nói thì thấy một người đàn ông và một người phụ nữ trung niên đang tiến về phía cô, bên cạnh là Trọng Thiên Kỳ, cô lễ phép cúi người chào, ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn sang Trọng Thiên Kỳ muốn anh lên tiếng giải thích.

“Em đừng nhìn anh như vậy, là cha mẹ muốn anh dẫn bọn họ qua gặp em.” Trọng Thiên Kỳ nhún vai, mắng người không chút thô tục quả đúng là phong cách của cô.

Ngải Lợi thấy ngay cả Tổng giám đốc tập đoàn Trọng Thị cũng đang ở đây mà cô ta chỉ là một nhân viên nho nhỏ làm sao có thể đấu thắng được tổng giám đốc nên đành ảo não bỏ đi.

“Tổng giám đốc Trọng, bà Trọng, rất vui được gặp hai người.” Vương Thiến Như lễ phép chào hỏi.

Mặc dù không thích mấy phong tục lễ nghi chào hỏi rườm rà này nhưng cô vẫn lễ phép chào hỏi!

“Vương tiểu thư, con không cần khách khí như vậy, con là bạn của Thiên Kỳ nhà chúng ta, con chỉ cần gọi bác là bác trai được rồi.” Ông Trọng tươi cười, trong lòng đầy tính toán, không ngờ Vương Thiển Như ngoài bối cảnh gia thế tốt mà thái độ làm người cũng hết sức khôn khéo.

Thật phù hợp làm con dâu của nhà họ Trọng.

“Đúng vậy, bạn của Thiên Kỳ, cũng giống như là con của chúng ta, con cứ gọi bác là bác gái.” Bà Trọng không tính toán giống ông Trọng, bà thấy cô gái này mi thanh mục tú, rất thích hợp với con trai nhà mình.

Vương Thiển Như không biết nên đổi mặt thế nào với sự nhiệt tình của ông bà Trọng, cô cười lúng túng: “Vậy con sẽ gọi hai người là bác trai, bác gái. Hai bác đừng gọi con là Vương tiểu thư, gọi con là Thiển Như thôi.”

“Đứa bé ngoan, con thật thẳng thắn!” Bà Trọng cầm tay Vương Thiển Như giống như đang cầm tay con dâu mình.

Trọng Thiên Kỳ bị cha mẹ của anh làm cho không nói lên lời, vội vàng giải thoát Vương Thiển Như từ trong tay bà Trọng: “Cha mẹ, không phải hai người còn có việc cần phải làm sao?”

“Thật thú vị, con trai tôi cũng có lúc đỏ mặt kia đấy! Thiển Như, lúc nào rảnh con hãy cùng Thiên Kỳ đến nhà bác chơi nhé” Sau khi nói xong, bà Trọng mỉm cười kéo ông Trọng đi khỏi.

249. Chương 249: Người Phụ Nữ Bên Cạnh Cụ Duệ Tường

“Ha ha. . . . Con trai tôi cũng có lúc đỏ mặt! Thiển Như, lúc nào rảnh thì hãy đến nhà ngồi chơi với Thiên Kỳ một chút, biết không?” Mẹ Trọng cười cười, kéo ba Trọng rời khỏi đó.

“Vâng ạ, có thời gian rảnh con sẽ đến.” Vương Thiển Như nhìn hai người rời đi, nhẹ thở ra một hơi, quay đầu nhìn Trọng Thiên Kỳ đang đỏ mặt, không nghĩ cha mẹ anh lại nhiệt tình như vậy.

Cô hất tay Trọng Thiên Kỳ ra, khoanh tay nhìn anh chằm chằm, “Anh đã nói chuyện gì với cha mẹ anh? Hình như bọn họ hiểu lầm gì đó?”

“Không có, em suy nghĩ quá nhiều rồi.” Ánh mắt Trọng Thiên Kỳ lơ đãng, sắc mặt cũng không được tốt lắm.

“Làm trò, anh mau giải thích rõ ràng với cha mẹ anh, tránh cho danh tiếng của tôi bị hủy trong tay anh. Tâm trạng của bản cô nương khá tốt, sẽ không chấp nhất với anh.”

Ánh mắt Vương Thiển Như liếc nhìn bốn phía, bữa tiệc đã bắt đầu lâu như vậy, tại sao vẫn chưa thấy bóng dáng của Cụ Duệ Tường?

Anh là nhân vật chính, cũng nên xuất hiện rồi.

“Không cần đuổi cổ nữa, đã sắp bị em đuổi dứt rồi.” Trọng Thiên Kỳ nhìn ánh mắt Vương Thiển Như viết hết sức rõ ràng ba chữ Cụ Duệ Tường, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Câm miệng cho tôi!” Vương Thiển Như làm mặt quỷ với Trọng Thiên Kỳ.

Bỗng, ánh đèn tối xuống, ‘Bùm’ một luồng ánh sáng tập trung trên người đôi nam nữ chính.

Lý Thấm mặc dạ phục, tay khoác trên cánh tay Cụ Duệ Tường với thân hình cao lớn rắn rỏi mặc tây trang màu đen. Quần áo đen trắng phối hợp, xem ra vô cùng xứng đôi, ngọt ngào.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú trên người hai bọn họ.

Ánh mắt Vương Thiển Như dừng trên người bọn họ, tươi cười trên mặt lập tức cứng lại, nhìn gương mặt xa lạ mà quen thuộc, rất giống Giản Nhụy Ái.

Trong đầu cô hiện lên rất nhiều câu hỏi.

Bọn họ có quan hệ gì? Người phụ nữ đó là ai?

Trọng Thiên Kỳ thấy vẻ mặt mất mát của Vương Thiến Như đang nhìn dáng vẻ của Cụ Duệ Tường, “Đáng chết!”

“Anh muốn làm gì?” Vương Thiến Như kéo Trọng Thiên Kỳ lại, không để cho anh gặp rắc rối.

“Dạy dỗ anh ta một trận!” Trọng Thiên Kỳ nói không chút nghĩ ngợi.

“Dạy dỗ cái gì? Anh đừng làm loạn, cũng chẳng nhìn tình hình, ở đây nhiều người như vậy, nếu như anh đánh tổng giám đốc, anh ấy sao có thể đứng trước mặt những người này nữa!”

Vương Thiến Như cũng muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Tại sao đột nhiên lại tìm một cô gái giống Giản Nhụy Ái như vậy?

“Em.” Trọng Thiên Kỳ nhìn Vương Thiến Như, chưa từng gặp qua cô gái nào ngốc như cô, rõ ràng bị bắt nạt, lại còn đi suy nghĩ cho người khác. Anh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nắm tay, gõ lên trán Vương Thiến Như.

“Cô gái ngốc!”

Ánh mắt Cụ Duệ Tường liếc Vương Thiến Như, thấy ánh mắt ảm đạm của cô, cũng biết cô bé này lại đang suy nghĩ lung tung. Anh làm như không nhìn thấy quay đi.

Anh nhỏ giọng nói: “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Lý Thấm ngẩng đầu nhìn người đàn ông tuấn tú, khi còn bé, cô đã cảm thấy Cụ Duệ Tường cao lớn uy nghiêm, rất có cảm giác an toàn. Hiện tại anh lại mở miệng nói muốn bảo vệ cô, chưa từng có ai nói với cô những lời như vậy.

Những lời này khiến cho trái tim cô đập loạn.

Cô xấu hổ gật gật đầu, trên môi mỉm cười hạnh phúc.

“Cám ơn các vị trong lúc bận rộn vẫn dành ra chút thời gian đến tham dự lễ kỷ niệm thành lập tập đoàn Cụ thị của chúng tôi.”

Giọng nói của Cụ Duệ Tường kéo ý thức của Vương Thiến Như trở về.

Nhìn anh nói chuyện tự nhiên, giống như hoàn toàn không đặt mình ở trong mắt. Vậy sáng sớm hôm nay, anh nấu cơm cho mình, là có ý gì?

Hai người xoay tròn giữa sàn nhảy. Cô gái nhảy nhẹ nhàng như một chú bướm bướm, vô cùng rạng rỡ. Chàng trai thì khí chất bất phàm, cao quý thanh lịch. Mọi người nhìn bọn họ chăm chú.

Ánh sáng rực rỡ kia như kim châm vào đôi mắt Vương Thiến Như, càng làm cô đau lòng hơn.

Sau khi bọn họ nhảy điệu đầu tiên, tất cả mọi người cũng vui vẻ đi vào sàn nhảy. Ánh đèn nhiều màu chiếu lên cơ thể những người đang khiêu vũ.

Trên người bọn họ lóe sáng, vẻ mặt hồng hào.

“Anh, em cũng muốn khiêu vũ!”

“Vậy thì chúng ta vào thôi!”

Vương Thiến Như không chú ý, bị hai người muốn vào khiêu vũ va phải.

“Cẩn thận!” Trọng Thiên Kỳ đỡ Vương Thiến Như đang mất hồn, “Sao vậy? Em không có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì!” Vương Thiến Như khoát khoát tay, cười khổ.

Trọng Thiên Kỳ nhìn Vương Thiến Như đang mất hồn, rõ ràng là có chuyện, mà còn gắng gượng chống đỡ. Anh nắm chặt tay Vương Thiến Như, muốn kéo cô vào sàn nhảy.

“Anh làm gì đấy?” Vương Thiến Như hất tay Trọng Thiên Kỳ ra, hốt hoảng nói.

Tiếc rằng Trọng Thiên Kỳ lại không buông tay Vương Thiển Như ra, “Đi, em lại lo lắng cho Cụ Duệ Tường. Vậy thì chờ Cụ Duệ Tường có thời gian rảnh rỗi, em hãy đi hỏi anh ta. Hiện tại chúng ta đi khiêu vũ, ngày ngốc chờ ở đợi cũng chỉ lãng phí thời gian thôi.”

“Tôi không muốn khiêu vũ, cũng không có tâm trạng, anh đi nhảy đi! Tôi đi ra ngoài hóng gió một chút.” Vương Thiển Như nhìn đôi nam nữ xứng đôi ở giữa sàn nhảy, trong lòng cô khó chịu vô cùng.

Chưa từng nghĩ tới bên cạnh Cụ Duệ Tường sẽ có người phụ nữ khác, nhớ đến lời nói của Cụ Duệ Tường, anh đã từng nói bên cạnh anh sẽ có rất nhiều phụ nữ. Bây giờ cô mới tin là có thật.

Nhưng mà, tự nhiên xuất hiện một người phụ nữ, khiến cho cô hết hoảng.

“Này!” Trọng Thiên Kỳ đi theo bên cạnh cô.

“Anh không cần đi theo tôi, không phải anh muốn khiêu vũ sao?” Vương Thiển Như không kiên nhẫn hỏi, cũng không dừng bước chân.

“Đột nhiên, tôi cảm thấy khiêu vũ chẳng thú vị chút nào, ra ngoài hóng gió một chút sẽ thoải mái hơn, không được sao?” Trọng Thiên Kỳ bước vội đi, không để Vương Thiển Như nhìn thấy sắc mặt của mình.

Vương Thiển Như nhìn bóng lưng của anh, không khỏi lắc đầu một cái, đi theo sau lưng anh.

Cụ Duệ Tường khiêu vũ với Lý Thắm, nhưng ánh mắt vẫn không rời Vương Thiển Như. Không ngờ Vương Thiển Như và Trọng Thiên Kỳ lại đi gần nhau như thế, khiến anh vô cùng khó chịu.

Lý Thắm nhìn theo ánh mắt của Cụ Duệ Tường, thắc mắc nhìn cô gái mảnh mai kia, “Anh Duệ Tường, anh làm sao vậy?”

“Anh không sao!” Cụ Duệ Tường bình tĩnh, ngoài cười nhưng trong không cười, nói với Lý Thắm: ” Không có chuyện gì, chúng ta tiếp tục khiêu vũ.”

Lúc này Cụ Duệ Tường không thể khống chế được con tim của mình. Tâm tư, suy nghĩ đã sớm bay đến bên người Vương Thiển Như rồi.

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Rõ ràng Lý Thắm nhận thấy Cụ Duệ Tường không yên lòng, hơn nữa, ánh mắt đều tập trung nhìn theo bóng dáng màu hồng kia. Bọn họ có quan hệ gì?

Anh khẽ nhếch môi, mỉm cười hờ hững, “Không có chuyện gì!”

Cô cũng là người thông minh, sẽ không truy hỏi đến cùng. Dù sao hỏi đến cùng cũng không có lợi đối với cô.

“Chỉ cần anh Duệ Tường không có chuyện gì là tốt rồi. Cảm ơn anh Duệ Tường đã cho em một giấc mộng công chúa xinh đẹp.” Cô dịu dàng nói, nếu không phải nghe được anh sẽ tham gia bữa tiệc này, hơn nữa còn cầu xin anh mang mình đi theo để mở mang kiến thức, thì cho tới bây giờ, cô vẫn không biết thế giới của người có tiền là như thế nào?

Anh mỉm cười, chăm chú nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô, “Không có gì? Chẳng qua là tiện tay mà thôi.”

Cô cười khẽ, cũng biết Cụ Duệ Tường sẽ nói như vậy, không coi giấc mộng trở thành công chúa của mình vào đâu cả. Nhưng anh lại mà thành tâm thành ý giúp cô đạt được mơ ước như vậy, đã có thể chứng minh trong lòng Cụ Duệ Tường có cô. Cho nên mặc kệ như thế nào, cô sẽ không buông tha Cụ Duệ Tường.

Nhất định không thể để cho bậc thang đi đến thế giới có tiền biến mất. Có chết cô cũng phải nắm thật chặt.

“Ừm! Nhưng mà vẫn phải cảm ơn anh.”

250. Chương 250: Dùng Thân Thể Đổi Lấy Quần Áo

Cô cười một tiếng, cũng biết Cụ Duệ Tường sẽ nói như vậy, không coi giấc mộng trở thành công chúa của mình vào đâu cả. Nhưng anh lại mà thành tâm thành ý giúp cô đạt được mơ ước như vậy, đã có thể chứng minh trong lòng Cụ Duệ Tường có cô. Cho nên mặc kệ như thế nào, cô sẽ không buông tha Cụ Duệ Tường.

Nhất định không thể để cho bậc thang đi đến thế giới có tiền biến mất. Có chết cô cũng phải nắm thật chặt.

“Ừm! Nhưng mà vẫn phải cảm ơn anh.”

“Đau lòng khổ sở cũng thế thôi! Không nghĩ tới cô dùng trăm phương nghìn kế muốn có được tổng giám đốc, nào ngờ nửa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim. Hiện tại tổng giám đốc đã có người trong lòng, còn để ý đến người phụ nữ keo kiệt như cô sao?” Giọng nói chanh chua của Ngải Lợi truyền tới.

Không cần quay đầu lại, Vương Thiến Như cũng biết người nói là Ngải Lợi. Cô nhìn chằm chằm người phụ nữ ngang ngược kiêu ngạo kia, cô cũng không phải người phụ nữ yếu đuối, tất nhiên sẽ không bị Ngải Lợi đàn áp.

Cô mỉm cười lạnh, một người đã không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh, “Trọng Thiên Kỳ, anh có ngửi được mùi gì không?”

Trọng Thiên Kỳ bị điểm danh, hơi kinh ngạc, rồi nghi hoặc hỏi: “Mùi gì vậy?”

“Là mùi khai, chắc chắc... Thật sự là mùi hương của trời đất.” Vương Thiến Như liếc nhìn Ngải Lợi một cách chán ghét.

Ánh mắt đó lập tức kích thích sự phẫn nộ của Ngải Lợi. Cô ta chỉ vào Vương Thiến Như, “Cô... Cô nói người nào có mùi khai? Cô đúng là người phụ nữ dễ tiện.”

“Tôi đâu có nói cô, cô tức giận làm gì? Chỉ có điều, nếu cô thích tự nhận là mình thì tôi cũng không biết phải làm sao.” Vương Thiến Như đang khó chịu trong lòng, lại có một người phụ nữ ngu ngốc xuất hiện gây sự với cô, vậy cô cũng không cần khách khí nữa.

Trọng Thiên Kỳ không ngờ cuộc chiến giữa phụ nữ với nhau cũng rất kịch liệt. Đột nhiên anh lại thấy sùng bái Cụ Duệ Tường, vì anh ta đã khiến phụ nữ tranh giành làm tình nhân của anh ta.

Ngải Lợi hít sâu vào một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân, “Hừ, xem ra trước kia ở văn phòng đều là giả tạo. Không nghĩ tới một người phụ nữ như cô lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy. Tôi thật đã coi thường cô. Song, cô cũng không cần nhớ thương tổng giám đốc nữa, anh ta sẽ không là của cô. Chỉ nhìn cách ăn mặc nghèo nàn của cô thì đã biết không ai thích cô rồi.”

Vương Thiến Như cúi đầu, nhìn bộ váy trên người mình. Đêm nay đã bị đùa cợt hai lần, mà đều là phụ nữ đùa cợt. Tuy rằng cô cũng không để tiền bạc ở trong mắt, nhưng hết lần này đến lần khác bị người ta nhục nhã, trong lòng cô rất tức giận.

Cô đáp lại: “Ngải Lợi, nói vậy là cô không theo kịp thời thượng, không theo kịp hàng hiệu rồi. Nếu đã xem qua tạp chí mới nhất của Mỹ, toàn bộ trong đó đều là quần áo của nhà thiết kế danh tiếng thế giới, còn là sản phẩm được sản xuất có giới hạn! Cô không cảm thấy bộ quần áo trên người tôi và bộ quần áo của nhà thiết kế danh tiếng rất giống nhau sao?”

Vừa nghe xong những lời nói này, Ngải Lợi không khỏi nhìn lại một lần nữa. Thật đúng là có vài phần tương tự. Bất chợt, cô ta bừng tỉnh, chỉ là một nhân viên nho nhỏ của tập đoàn, làm sao cô ta lại có một bộ quần áo cao cấp như vậy?

Nhất định là do người phụ nữ chết tiệt kia quần lấy tổng giám đốc, nài ép tổng giám đốc mua quần áo cho cô ta. Thật sự là người phụ nữ không biết xấu hổ! Hừ, cô luôn xem thường những phụ nữ như vậy, “Quần quít làm phiền bên cạnh tổng giám đốc, để cho tổng giám đốc mua quần áo cho cô, dùng thân thể mình đổi lấy quần áo thì có cái gì mà đắc ý?”

Vương Thiến Như nhìn Ngải Lợi một cách hung dữ. Nghe cô ta nói chuyện mà cô thật sự muốn giết người. Cô hít vào một hơi thật sâu, không muốn nói nhiều với cô ta nữa.

Cô xoay người muốn bỏ đi.

“Sao thế? Nói thua thì muốn chạy? Cô cũng chỉ có chút năng lực đó thôi à, trước mặt tổng giám đốc thì lại giả đồ yếu ớt, lấy lòng tổng giám đốc sao?”

Trọng Thiên Kỳ ôm Vương Thiến Như, nhìn Ngải Lợi, cười lạnh nói: “Con mắt nào của cô thấy Thiến Như của tôi đi lấy lòng Cụ Duệ Tường? Thiến Như của tôi không phải là người bắt cá hai tay, đúng không?”

Vương Thiến Như hoàn toàn không hiểu Trọng Thiên Kỳ muốn nói cái gì, vội vàng đẩy tay Trọng Thiên Kỳ ra, “Anh đang nói cái gì vậy? Ngậm miệng lại mau!”

“Bà xã, đang sợ đồng nghiệp cười em sao? Không cần phải thẹn thùng, chúng ta đã yêu nhau lâu như thế rồi.”

Ngải Lợi bừng tỉnh hiểu ra, ngón trỏ chỉ chỉ nói: “A...! Hóa ra cô đã có bạn trai, mà vẫn sống chết bám lấy tổng giám đốc không rời. Người phụ nữ này thật sự là kinh khủng!”

“Im miệng!” Về mặt Trọng Thiên Kỳ lạnh lùng. Anh nhìn không nổi Ngải Lợi nữa, mới quát lên. Những lời nói chanh chua này khiến trong lòng anh rất khó chịu, “Thiến Như là bạn gái tôi, có gì không phải cũng không tới phiên cô nhiều lời. Nếu cô còn muốn được ở lại công ty tiếp tục làm việc, tốt nhất nên lập tức biến khỏi tầm nhìn của tôi.”

Ngải Lợi tức giận nhìn hai người bọn họ. Dù tâm tình không thoải mái, nhưng dù sao cô cũng không đắc tội nổi với Trọng Thiên Kỳ, chỉ có thể tức giận mà bỏ đi.

Vương Thiến Như đẩy Trọng Thiên Kỳ ra, hai hàng lông mày nhíu chặt, không kiên nhẫn nói: “Anh đã làm gì vậy?”

“Em không thấy sao? Là anh muốn cứu em!” Trọng Thiên Kỳ không hiểu sao Vương Thiến Như lại hét lên với mình, rõ ràng chính anh đã giúp cô.

“Tôi không muốn nói chuyện với anh. Anh cũng không cần ở đây gây thêm phiền phức. Hiện tại đầu óc của tôi đang rối loạn.” Vương Thiến Như nhìn Trọng Thiên Kỳ, không khỏi thở dài, không muốn nhìn đến anh nữa.

Đột nhiên, có một ánh mắt nghiêm nghị dán chặt trên người cô. Theo bản năng, cô quay đầu lại thì thấy Cụ Duệ Tường và Lý Thắm đang đứng sau lưng mình.

“Hình như quan hệ của các người rất tốt?” Cụ Duệ Tường vừa nói xong thì lập tức hối hận. Những lời này nghe qua có phần chua chát, giống như nói cho bọn họ biết, anh không thích bọn họ cùng ở một chỗ.

Cũng có nghĩa rằng, anh đang để ý đến Vương Thiến Như!

Trọng Thiên Kỳ vẫn ôm chặt Vương Thiến Như, nhìn chằm chằm đánh giá Cụ Duệ Tường. Khí chất của người đàn ông này quả thật bất phàm, đúng là mẫu người lý tưởng trong lòng của phụ nữ, “Anh không phát hiện những lời nói này của anh rất kỳ quái sao? Biết rõ Vương Thiến Như thích anh, thì tại sao lại dẫn người phụ nữ khác tới bữa tiệc? Anh muốn làm gì?”

Bị điểm trúng tên, Lý Thắm lập tức trừng mắt nhìn bọn họ.

“Những việc tôi làm, không cần giải thích với người khác.” Cụ Duệ Tường không thích Vương Thiến Như núp ở bên cạnh người khác nên mới nói câu này.

“Hừ, người khác? Vương Thiến Như vì anh mà chấp nhận làm công việc bận rộn như vậy, chẳng lẽ chỉ đáng nhận được hai chữ ‘người khác’ như vậy thôi sao? Nói cho cùng, anh xem Vương Thiến Như là ai hả?” Trọng Thiên Kỳ lớn tiếng với Cụ Duệ Tường, anh thật không nghĩ tới Cụ Duệ Tường lại có thái độ ngạo mạn như vậy.

Vương Thiến Như chịu không nổi quát: “Không cần nói nữa, Duệ Tường... chính Tổng giám đốc đã nói với tôi, anh ta không thích tôi, là bản thân tôi tự quấn lấy anh ấy không rời mà thôi, anh không nên trách tổng giám đốc.”

Trọng Thiên Kỳ ngạc nhiên sững sờ nhìn Vương Thiến Như, cô gái ngốc này bị uất ức như vậy rồi vẫn còn ngoan cố, suy nghĩ dùm Cụ Duệ Tường, “Vương Thiến Như!”

“Thật ra thì tôi...” Lý Thấm nhìn bọn họ nháo lên như thế, cũng biết Vương Thiến Như thích Cụ Duệ Tường, mà Cụ Duệ Tường cũng có ý tứ với Vương Thiến Như, nếu không thì cả đêm sẽ không hưởng ánh mắt nhìn Vương Thiến Như. Nhưng tại sao Cụ Duệ Tường lại không chịu thừa nhận?

Chỉ có thể là nói rằng Cụ Duệ Tường vẫn chưa hiểu rõ trái tim của mình.

“Chúng tôi là tình nhân!” Cụ Duệ Tường không ngần ngại kéo tay Lý Thấm. Cô gái nhỏ kia hiểu lầm thì hiểu lầm đi! Vốn là anh muốn Vương Thiến Như hết hy vọng, nếu để cho cô hiểu lầm thì có khả năng sẽ hết hy vọng.

Như vậy thì tốt rồi.

Lý Thấm kinh ngạc nhìn Cụ Duệ Tường, nhìn mười ngón tay anh nắm chặt tay mình, cảm giác hạnh phúc đến nỗi không nói nên lời. Mặt cô hơi ửng hồng.

Giống như có một nhát dao hung hãn đâm lên người Vương Thiến Như, cô nghe thấy âm thanh vỡ nát trong lòng mình, vang dội như vậy, đau đớn như vậy, cô mở to mắt, nước mắt bắt đầu sắp rơi xuống lập tức bị đè ép trở về.

“Em không tin, hôm nay anh còn chuẩn bị bữa sáng cho em, không thể nào thay đổi nhanh như vậy, chắc chắn không thể!” Cô thấp giọng nói lầm bầm.

251. Chương 251: Bị Bắt Cóc

Giống như có một nhát dao hung hãn đâm lên người Vương Thiến Như, cô nghe thấy tiếng tim mình tan vỡ, vang dội như vậy, đau đớn như vậy, cô mở to mắt, ép ngược nước mắt vào trong.

“Em không tin, hôm nay anh còn chuẩn bị bữa sáng cho em, không thể nào thay đổi nhanh như vậy, chắc chắn không thể!” Cô khẽ lầm bầm.

“Tôi đã nói với em, làm bữa sáng cho em, chỉ là thấy áy náy với em mà thôi. Trái tim của tôi căn bản là không thể thích em. Tôi không thích con gái cả ngày chỉ biết đánh nhau, uống rượu, đua xe, tôi thích con gái dịu dàng hơn...”

Trọng Thiên Kỳ hung hăng đâm vào mặt Cụ Duệ Tường, hai tròng mắt đầy tơ máu nhìn Duệ Tường lão đảo té xuống.

Lý Thấm vội vàng đỡ Cụ Duệ Tường dậy, lo lắng hỏi: “Anh Duệ Tường, anh có sao không?”

“Anh không sao!” Cụ Duệ Tường lau sạch tơ máu trên khóe miệng mình, ánh mắt an ủi nhìn Lý Thấm.

Vương Thiến Như nhìn chằm chằm từng hành động của bọn họ, lòng cô như chìm vào đáy cốc. Từ sau khi Giản Nhụy Ái bỏ đi, đã lâu không nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Cụ Duệ Tường rồi. Thật không ngờ anh lại nhìn Lý Thấm bằng ánh mắt này.

Cô lão đảo vài bước, đau lòng xoay người chạy trốn.

“Vương Thiến Như!” Trọng Thiên Kỳ đuổi theo Vương Thiến Như.

Lý Thấm thấy bọn họ chạy mất, lo lắng nhìn Cụ Duệ Tường, không yên lòng nói: “Hình như bọn họ đã hiểu lầm!”

Cụ Duệ Tường nhìn theo bóng hình Vương Thiến Như, biết mình sắp mất Vương Thiến Như, trong lòng ngậm khó chịu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hiểu lầm thì để hiểu lầm luôn!”

Trọng Thiên Kỳ đuổi theo ra ngoài lại không thấy bóng dáng Vương Thiến Như đâu nữa, nhú mày, lo lắng, sao cô gái nhỏ này có thể chạy nhanh đến thế!

Sao không thấy cô ấy đâu nữa? Anh gọi to: “Thiến Như, Vương Thiến Như, em đừng đùa nữa, trả lời anh đi!”

Anh điên cuồng tìm Vương Thiến Như, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Anh lo lắng quay trở lại sảnh tiệc.

Nhìn thấy Cụ Duệ Tường, anh chạy tới hỏi : “Anh có thấy Vương Thiến Như không? Lúc tôi đuổi theo, không nhìn thấy bóng dáng cô ấy nữa.”

Sắc mặt Cụ Duệ Tường trầm xuống, “Cô ấy biến mất bao lâu rồi?”

Anh biết tuy Vương Thiến Như có võ công lợi hại, nhưng con gái đi vào buổi tối khuya khoắt thế này cũng rất nguy hiểm. Cụ Duệ Tường không hiểu nổi tại sao mình lại nói mấy lời đó với cô?

Khiết Đan Đan đã chạy tới, vội vàng hỏi: “Tổng giám đốc, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không thấy Vương Thiến Như đâu nữa”. Cụ Duệ Tường lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Khiết Đan Đan sợ hãi kêu lên, rõ ràng vừa rồi còn rất vui vẻ đi với cô, sao lại nói không tìm thấy được. Cô lo lắng nói, “Vậy mọi người còn đứng đây làm gì? Mau đi tìm cô ấy đi!”

Cụ Duệ Tường giống như tượng gỗ mất đi phương hướng, đột nhiên bị người kéo cong, bồng tỉnh chạy ra ngoài.

Còn Trọng Thiên Kỳ cũng lo lắng cho Vương Thiến Như, không thể lãng phí thời gian, cũng nhanh chóng lao ra ngoài.

Sắc mặt hai người đàn ông nặng nề, chỉ vì một cô gái tên Vương Thiến Như kia. Lý Thấm rất tò mò về cô gái kia, thế nhưng, khi cô ta xuất hiện, nhất định sẽ thu hút được ánh mắt của hai người đàn ông này lên người mình.

Lý Thấm đuổi theo ra ngoài, nhưng lại dừng bước, đi đến chỗ khuất, lấy điện thoại ra, “A Khải, tìm giúp tôi địa chỉ của Vương Thiến Như xem đang ở đâu?”

A Khải là người theo đuổi trung thành nhất của Lý Thấm, cũng là cao thủ máy tính, giữ chức điều tra viên tại cục cảnh sát.

Nếu di động của cô ấy không tắt, muốn tìm người thì có thể căn cứ vào hệ thống định vị GPS trên điện thoại, sẽ tìm ra vị trí của cô ấy.

Vùng ngoại ô, trong căn nhà bỏ hoang.

Wương Thiến Như mở đôi mắt mơ màng, liền thấy mình bị trói trên ghế. Rõ ràng lúc cô chạy đi, đột nhiên có người tấn công, vậy là cô bị bắt cóc rồi.

Vội vàng ngẩng đầu, nhìn thấy dáng vẻ lưu manh của mấy người đàn ông, cô kinh ngạc nhìn bọn hắn chăm chăm, “Các người là ai? Bắt cóc tôi làm gì?”

Ba người đàn ông mỉm cười dâm dăng, ánh mắt háo sắc, nhìn chăm chăm vào dáng người của Vương Thiến Như.

“Dáng người con nhỏ này không tệ! Không biết lát nữa ăn được có phải ngon lắm hay không?”

Tên đàn ông mỉm cười dâm dăng nhìn Vương Thiến Như.

Wương Thiến Như sợ hãi nhìn tên đàn ông kia đang từ từ đến gần mình, cô hoảng sợ giãy dụa.

“Mấy người...Mấy người đừng qua đây, mau thả tôi ra, nếu không nhất định sẽ chết!”

“Ha ha... cô em thật mạnh mẽ! Tôi thích, thật đầy đủ hương vị.” Dứt lời, tên đàn ông kia lại vuốt ve đôi má của Vương Thiến Như.

Vương Thiển Như hất mặt qua một bên, không nghĩ tới mình vừa mới bị từ chối, lại gặp loại chuyện thối nát như vậy. Cô nhất định vùng vẫy thoát khỏi dây thừng, nếu không cô sẽ bị mấy tên đàn ông thối tha này ăn sạch.

Nếu như bị bọn người này ăn, cô tình nguyện lựa chọn cái chết.

“Không cần vùng vẫy! Em cứ đợi phục vụ tốt hai anh em chúng tôi đi, chúng tôi đảm bảo làm cho em thoải mái dễ chịu.”

“Các người đừng qua đây, xin các người thả tôi ra! Tôi có rất nhiều tiền, chỉ cần các người thả ra, tôi lập tức cho các người tiền, bất kể là bao nhiêu tiền!” Vương Thiển Như vội vàng nói, nhìn mặt tên đàn ông thối tha, cô muốn ói ra ngay lập tức.

Nếu để cô tháo được dây thừng, cô nhất định đánh cho chúng rằng rơi đầy đất.

“Tiền? Tôi không cần tiền bạc, tôi chỉ muốn cô em thôi”. Tên đàn ông dựa sát vào cô, ngửi ngửi trên người Vương Thiển Như, đầu lưỡi liếm qua má cô, “Thật sự rất thơm!”

Vương Thiển Như vùng vẫy lắc đầu, miệng hét to lên: “Lưu manh, không được đụng vào tôi, nếu không tôi sẽ cho các người đẹp mặt.”

“Cô em muốn chúng tôi đẹp mặt như thế nào đây?” Tên đàn ông bắt đầu giở trò xấu, vuốt ve trên người Vương Thiển Như, thật sự rất mềm mại.

Tên khác hưng phấn lấy ra một thứ : “Các người xem đây là cái gì?”

“Nó là cái gì?”

“Là thuốc kích thích, ăn xong khiến con người quên đi phiền não, điên cuồng chơi đùa!”

Vương Thiển Như kinh ngạc nhìn thứ trong tay tên đàn ông kia, chỉ thấy tên đó đi về phía mình, cô cảm môi, sợ hãi lắc đầu.

Nước mắt ứa ra, vì sao ông trời lại bắt cô đối mặt với chuyện này? Cô không thể để mấy tên bỉ ổi này ô nhục mình. Cô lại không thể vùng vẫy thoát khỏi sự ép buộc của tên đàn ông đó, chỉ có thể trơ mắt để tên đó mớm thuốc cho cô.

“Khụ khụ...” Cô cúi đầu ho khan, giống như muốn khạc hết xuân dược đó ra. Nhưng dù cố gắng ho bao nhiêu đi nữa, cô cũng không khạc ra được.

“Cô gái nhỏ, em ăn nhiều thuốc kích thích như vậy, đến lúc đó sẽ cực kỳ nóng bức. Anh em tôi sẽ giúp cô em giải nhiệt, ha ha...”

“Ha ha...”

Tiếng cười của đám đàn ông vang vọng khắp căn nhà đổ nát, Vương Thiển Như vô lực bật khóc. Sớm biết chuyện như thế này, cô sẽ không cần tức giận mà bỏ chạy. Mạng sống vẫn quan trọng hơn.

“Lũ khốn nạn các người, thoát được ra ngoài tôi sẽ đánh chết các người.”

Tên đàn ông nắm cằm Vương Thiển Như, “Cô em, đã đến mức này mà vẫn còn lớn tiếng, đợi lát nữa sẽ khiến cho em cầu xin chúng ta.”

“Tôi nhỏ vào!” Vương Thiển Như nhỏ nước bọt vào bọn họ.

“Con nhỏ chết tiệt này!”

Tên đàn ông hung hăng tát một cái vào mặt Vương Thiển Như.

Mặt Vương Thiển Như nghiêng sang một bên, nóng rát đau đớn, khóe miệng chảy ra chất lỏng mặn mặn.

Ngẩng đầu nhìn đám đàn ông bỉ ổi, trong mắt cô tràn đầy tức giận, hận không thể thoát khỏi dây thừng, đánh cho bọn này một trận nhớ đời.

252. Chương 252: Tác Dụng Của Thuốc.

“Các người làm gì vậy? Mau thả Vương Thiến Như ra, tôi đã gọi cảnh sát rồi.” Lý Thấm đẩy cánh cửa chính cũ kỹ ra.

Thật ra cô ta đã tới đây từ sớm, nhưng không vào ngay mà chờ đến lúc Cụ Duệ Tường chạy đến, sẽ thấy giây phút mình làm anh hùng.

Người đàn ông xoay người nhìn thấy một cô gái đẹp nữa, không khỏi vui vẻ đi tới, “Không ngờ lại là một cô gái xinh xắn như vậy.”

“Các người muốn làm gì? Tôi không cho phép mấy người làm tổn thương đến Vương Thiến Như.” Lý Thấm nắm chặt tay thành quyền, sợ hãi lui về phía sau.

Vương Thiến Như kinh ngạc khi thấy Lý Thấm xuất hiện nhưng cô vẫn không muốn chỉ vì mình mà làm cho người khác bị thương. Cho dù là người có quan hệ với Cụ Duệ Tường!

Cô kêu lên: “Cô mau chạy nhanh đi, không cần lo cho tôi.”

Lý Thấm yếu đuối nhu nhược, bị người đàn ông bắt được, kéo vào trong.

“A!” Lý Thấm bị người đàn ông ném xuống mặt đất, thân thể đụng phải sàn nhà, đau đớn la lên.

Vương Thiến Như lo lắng nhìn Lý Thấm, gào to với tên đàn ông bỉ ổi: “Các người không được làm tổn thương cô ấy!”

“Bản thân mình còn lo chưa xong, lại đi quan tâm người khác. Tự nhiên có được hai cô gái xinh đẹp, anh em sắp được vận động rồi.”

“Các người không nên làm tổn thương cô ấy. Cô ấy là vợ của tổng giám đốc tập đoàn Cụ thị. Cô ấy mất một sợi lông nào thì nhất định các người sẽ chết rất khó coi.” Vương Thiến Như cắn răng nghiêng lợi nói.

Người đàn ông sợ hãi, quay đầu nhìn Vương Thiến Như, “Cô cho rằng tôi sẽ tin chuyện hoang đường của các cô sao?”

“Tôi không có nói láo! Mấy người thử động vào cô ấy xem, nhất định Tổng giám đốc tập đoàn Cụ thị sẽ không bỏ qua cho các người.” Vương Thiến Như cắn răng nghiêng lợi nói.

“Cô gái đáng chết!” Bàn tay của người đàn ông kiềm ở cổ của Vương Thiến Như.

Người đàn ông khác khuyên nhủ: “Này, mày không cần làm lớn chuyện.”

Sắc mặt Lý Thấm tái nhợt nhào về phía người đàn ông kia, cắn mạnh bàn tay của anh ta, dùng hết hơi sức mình cắn chặt không buông. Thoáng chốc, máu tươi tràn ra khóe miệng.

Người đàn ông bị đau, hất mạnh Lý Thấm ra, túm lấy cổ áo của Lý Thấm kéo cô ta lên tát lên mặt cô một cái, “Đồ thôi tha, đúng là không muốn sống rồi.”

“Khốn kiếp, mày buông cô ấy ra, có giỏi thì nhắm vào chị đây!” thấy Lý Thấm bị đánh, Vương Thiến Như áy náy, tình nguyện để bản thân bị đánh.

Như vậy cô sẽ không thiếu nợ Lý Thấm!

Người đàn ông khác kéo người đàn ông đang nổi điên ra, “Này, mày bình tĩnh một chút, cẩn thận chết người bây giờ.”

Vương Thiến Như đau lòng nhìn Lý Thấm, “Cô không sao chứ!”

Lý Thấm nhìn Vương Thiến Như, “Tôi không sao, cô không cần sợ, anh Duệ Tường sắp đến cứu chúng ta rồi.”

“Cám ơn cô!” Vương Thiến Như không ngờ Lý Thắm bị thương mà còn quan tâm đến mình, “Chúng ta vốn không quen biết, cô lại liều mình cứu tôi, thật sự cảm ơn cô.”

“Tôi tên là Lý Thắm, là Cụ Duệ Tường.”

Còn chưa nói xong, Cụ Duệ Tường và Trọng Thiên Kỳ đã xuất hiện. Trên mặt Lý Thắm thoáng qua nụ cười hài lòng, nhưng lại xoay người nhìn Cụ Duệ Tường ra vẻ hoảng sợ: “Anh Duệ Tường, mau cứu chúng em.”

Người đàn ông thô bỉ nhìn thấy Cụ Duệ Tường và Trọng Thiên Kỳ xuất hiện, “Các người là ai?”

Cụ Duệ Tường thấy Vương Thiến Như bị thương, hai mắt nổi lên tia máu đáng sợ. Không cho người đàn ông kia cơ hội mở miệng, anh đâm một cú lên người gã đàn ông kia.

Trọng Thiên Kỳ thừa dịp rối loạn, cởi dây trói Vương Thiến Như ra. Nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của Vương Thiến Như, nhìn Cụ Duệ Tường quát: “Đừng đánh nữa mau đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Cụ Duệ Tường lạnh lùng ra lệnh cho người phía sau: “Mang bọn họ về xử lý cho tôi.”

“Dạ!” Người phía sau anh kêu lên một tiếng.

Càng lúc Vương Thiến Như càng cảm giác toàn thân nóng ran khó chịu, giống như bị quẳng vào lò than, thân thể không còn cảm giác. Bụng dưới ngứa ngáy vô cùng, làm cho ý thức của cô từ từ trở nên mơ hồ.

Trọng Thiên Kỳ cảm thấy cả người Vương Thiến Như nóng rực, sắc mặt hình như có gì đó không đúng, sợ hãi kêu: “Vương Thiến Như, em làm sao vậy?”

Cụ Duệ Tường vội đẩy Trọng Thiên Kỳ ra, bế ngang Vương Thiến Như chạy ra ngoài. Trong đầu chỉ nghĩ tới Vương Thiến Như, anh tuyệt đối không thể để Vương Thiến Như xảy ra chuyện gì.

“Anh Duệ Tường!” Lý Thắm gọi Cụ Duệ Tường. Từ đầu đến cuối, Cụ Duệ Tường không hề nhìn cô mà chỉ chăm chú lo lắng cho tình trạng của Vương Thiến Như.

Hai tay cô nắm thật chặt, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Nóng quá.” Vương Thiến Như mơ màng, càng lúc càng không có ý thức, tay lại bắt đầu kéo quần áo của mình xuống.

Cô cũng không biết tại sao mình lại nóng như vậy, có cái gì đó đang thiêu đốt mình. Những người đàn ông kia cho mình uống bao nhiêu viên thuốc mà tác dụng lại lớn như vậy!

Cụ Duệ Tường đang lái xe nhìn thấy Vương Thiến Như muốn cởi bỏ quần áo trên người. Anh dừng xe ở ven đường, muốn ngăn không cho cô cởi quần áo nữa.

Tay anh bị Vương Thiến Như kéo về phía trước ngực, ‘xoạt’, Cụ Duệ Tường khiếp sợ, nhưng mà ngực của cô thật sự rất mềm!

Vương Thiến Như giống như bắt được khối băng, khí nóng trong lòng tan đi một chút. Thế nhưng chỉ một chút mát mẻ thì không thể nào giải quyết được khí nóng đang bùng bùng trong lòng của cô. Vương Thiến Như kéo bàn tay kia xuống bụng dưới của mình. Tự mình ma sát thân dưới để giảm bớt sự ngứa ngáy. Mà lúc này, Vương Thiến Như đã không còn ý thức cũng không biết mình đang làm gì?

Cụ Duệ Tường vội vàng rút tay mình ra, Vương Thiến Như này đang muốn làm gì? Cô không biết nam nữ thụ thụ bất thân hay sao? Trong một khắc kia, tim của anh đập nhanh hơn, thân dưới cũng bị trói chặt khó chịu.

Không ngờ Vương Thiến Như lại chủ động dâng mình, dẫn tới dục vọng bị đè nén bấy lâu nay của anh bị bộc phát.

Anh cũng biết Vương Thiến Như bị người ta bỏ thuốc, trong miệng nguyên rủa: “Đáng chết!”

Trong đầu hiện lên nơi bí mật mềm mại nào đó, khí huyết lập tức xông lên, cả người nóng rực, quay qua hạ cửa sổ xuống, để mình bình tĩnh một chút.

Anh đưa bình nước cho cô, “Uống chút nước sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.”

Vương Thiến Như mơ màng cầm lấy bình nước uống ừng ực. Ngọn lửa trong lòng giống như càng lúc càng cháy mạnh, mặc kệ mình uống bao nhiêu nước, cũng không thể dập tắt ngọn lửa này. Hình như chúng muốn đốt cháy cô.

Móng tay cô đâm vào trong thịt, đau đớn có thể khiến cho ý thức của cô trở về.

Da thịt bị đâm đến xưng đỏ lên kinh khủng, Cụ Duệ Tường kéo tay của cô ra, nhìn những vết thương kia, “Em điên rồi!”

Anh không ngờ Vương Thiến Như sẽ chọn cách như vậy.

“Tổng giám đốc, tôi nóng quá, thật khó chịu, mau cứu tôi nhanh lên.” Ý thức của Vương Thiến Như trở về một chút, ánh mắt sợ hãi nhìn Cụ Duệ Tường cầu cứu.

Hiện tại chỉ có anh ấy mới có thể giúp mình.

“Em không nên cử động, tôi lập tức dẫn em trở về.” Cụ Duệ Tường lái xe thật nhanh, thỉnh thoảng quay đầu nhìn cô, chỉ sợ Vương Thiến Như lại tự hành hạ mình.

Vừa về tới nhà mình, Vương Thiến Như không hề chờ Cụ Duệ Tường, chạy như bay lên lầu. ‘Râm’, đẩy tung cửa phòng tắm nhà mình, cô nhảy ngay vào bồn tắm.

Nước lạnh có thể xoa dịu khí nóng trên người của cô.

Nước lạnh lẽo kích thích các tế bào của cô, khiến cho ý thức của cô khôi phục một chút. Nhưng mà thân thể cô vẫn nóng ran, vô cùng mãnh liệt.

“Em đang làm gì ở đây?” Cụ Duệ Tường đuổi theo, nhìn thấy cô nằm trong nước lạnh.

“Tổng giám đốc, tôi không sao, anh không cần phải để ý đến.” Vương Thiến Như yếu ớt nói.

Cụ Duệ Tường nhìn sắc mặt đỏ bừng giống như muốn tuôn máu ra, vậy mà vẫn nói không có chuyện gì, khiến anh tức giận.

Vương Thiến Như tức giận thở hổn hển ngồi trong bồn tắm, trên người lại bắt đầu bốc cháy hừng hực, cô vừa luống cuống vừa sợ hãi, không ngờ được tính lại có thể kinh khủng đến như thế, khiến cho cô không có biện pháp nào hết.

Ôm chặt lấy cơ thể, giấu cả khuôn mặt vào trong đầu gối, khóc thút thít.

Cụ Duệ Tường thở dài một tiếng đi đến, từ từ cởi quần áo của mình xuống.

253. Chương 253: Hai Người Phát Sinh Quan Hệ

Edit: tu tai

Vương Thiến Như tức giận thở hổn hển ngồi trong bồn tắm, trên người lại bắt đầu bốc cháy hừng hực, cô vừa luống cuống vừa sợ hãi, không hề biết rằng được tính lại có thể kinh khủng đến như thế, khiến cho cô không có biện pháp nào hết.

Ôm chặt lấy cơ thể, giấu cả khuôn mặt vào trong đầu gối, khóc thút thít.

Cụ Duệ Tường thở dài một tiếng đi đến, từ từ cởi quần áo của mình xuống.

“Anh muốn làm gì?” Vương Thiến Như ngược mắt nhìn Cụ Duệ Tường.

Cụ Duệ Tường không nói gì, chỉ chăm chú cởi bộ quần áo ướt nhẹp trên người cô ra.

Trong chớp lát, cả hai người đều đã trần trụi như nhau.

“Không cần.” mặt Vương Thiến Như đỏ rực, cô biết rõ Cụ Duệ Tường muốn làm gì, nhưng cô lại vô cùng sợ hãi, ghen ngào nói.

“Không nên cử động nữa, để tôi giúp em, nếu không em sẽ chết mất.” Cụ Duệ Tường dịu dàng nói.

Vương Thiến Như lo lắng bất an, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với một người đàn ông, trong miệng lẩm bẩm nói: “Em không cần.”

Lời nói và hành động đã có sự khác biệt, cơ thể Vương Thiến Như không khắc chế được mà tiến đến gần cơ thể của người đàn ông.

Nhìn cặp bánh bao trắng trẻo đẹp đẽ mê người trên người Vương Thiến Như cổ họng Cụ Duệ Tường khô đắng. cả người căng thẳng, ngay sau đó nửa người dưới cũng trở nên căng cứng.

Đúng là tiểu yêu tinh trên người mà!

Anh bế ngang người Vương Thiến Như lên, theo bản năng Vương Thiến Như lại áp sát lên người Cụ Duệ Tường, lý trí của cô lại bị thuốc khống chế, chỉ muốn Cụ Duệ Tường cho cô nhiều hơn nữa.

Cụ Duệ Tường như ôm một lò lửa, ngay cả người có lực khắc chế mạnh mẽ nhất, cũng không cách nào bỏ qua cho báu vật trước mắt này được.

Anh đặt Vương Thiến Như lên giường, đã muốn đứng dậy.

Vậy mà Vương Thiến Như không nỡ rời khỏi khối băng, cơ thể nóng bỏng dán chặt lên, hai mắt mê man, trong miệng lẩm bẩm nói: “Đừng, đừng rời khỏi em. Em muốn.”

Cô cũng không biết mình muốn cái gì nữa? Chỉ hy vọng Cụ Duệ Tường không rời khỏi mình.

“Không nên gấp gáp, tôi đi lấy áo mưa đã.” Cụ Duệ Tường biết rõ làm chuyện này chỉ vì muốn cứu Vương Thiến Như, còn những chuyện khác, anh không muốn nghĩ đến, cho nên phải làm một cách an toàn.

“Không cần mặc vào, chúng ta.” Vương Thiến Như xấu hổ nói không ra lời, cô chỉ muốn Cụ Duệ Tường.

Cô đã không quan tâm nhiều như vậy nữa, đưa đôi môi lên dán vào môi anh, học theo động tác của những cô gái trong phim XXX, dụ dỗ anh.

Cụ Duệ Tường cứng đờ người, hưởng thụ cái hôn vụng về của Vương Thiến Như, anh cũng không khống chế cảm xúc của mình thêm nữa liền hôn trả lại Vương Thiến Như, hung hăng đè cô ở trên giường, lúc này cũng không quan tâm đến biện pháp an toàn nữa.

Là tự Vương Thiến Như nói không cần biện pháp an toàn, cũng không phải tại anh.

Cả cơ thể rắn chắc của anh đè lên người cô, đôi môi giống như bình chứa cháy, dập tắt lửa trên người cô.

Hôn lên gương mặt của cô, đôi môi, xương quai xanh trắng như tuyết, xuống bụng, cả nơi non mềm của cô

Vương Thiến Như thoải mái rên rỉ, dường như cơ thể không còn nóng bỏng, khó chịu như trước nữa.

“Thiến Như, đây là do em tự tìm, chớ có trách tôi.”

Ngay sau đó, cô cảm giác phía dưới có dị vật tiến vào người cô, lấp đầy cô.

Đau đớn từng hồi từng hồi cuốn lấy cô, cô cảm thấy có một hương vị khác, như muốn phóng thích bản thân vậy.

Cụ Duệ Tường cũng không biết, lúc chạm vào người Vương Thiến Như thì không thể dừng lại được, lôi kéo cô trải qua nhiều lần, chính anh cũng quên mất là bao nhiêu, chỉ biết vô tận đòi lấy.

Lúc Vương Thiến Như tỉnh táo lại, đã là trưa ngày hôm sau rồi.

Cô khẽ mở mắt, mùi vị hoan ái xông thẳng vào mũi, hình ảnh ngày hôm qua giống như mưa to gió lớn cuốn theo nhau đến, khiến Vương Thiến Như thật sự xấu hổ muốn chết.

Từ trước đến nay không hề biết bản thân mình lại điên cuồng như vậy, nắm lấy Cụ Duệ Tường một lần lại một lần đến đỉnh cao trào.

Rầm rầm!

Nhớ lại ngày hôm qua, toàn thân đau nhức, cô không biết nên đối mặt Cụ Duệ Tường như thế nào. Xoay người sang bên cạnh đã không có một bóng người, xem ra Cụ Duệ Tường đã rời đi rồi.

Đi rồi cũng tốt, nếu không thì gặp mặt cũng thấy lúng túng mà thôi, tốt hơn hết là không gặp.

‘Tít tít’ Vương Thiến Như đau đầu đưa tay mò mẫm tìm điện thoại di động, mở điện thoại di động lên lại có nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ, đều là của Trọng Thiên Kỳ và Khiết Đan Đan.

Cô muốn bấm số gọi lại cho Trọng Thiên Kỳ, trên màn hình điện thoại lại hiện ra ảnh chân dung của Cụ Duệ Tường, tay đang cầm điện thoại di động cũng run rẩy.

“Alo!” Vương Thiến Như áp chế rối loạn trong lòng mới nhận điện thoại.

Có thể đầu bên kia không nghĩ đến Vương Thiến Như lại nhận điện thoại nhanh như vậy, giọng nói hơi kinh ngạc, “Cái đó. Buổi chiều không cần đi làm, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai đi làm là được.”

“Ồ!” Sắc mặt Vương Thiến Như bỗng trở nên hồng hồng, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên cô cho Cụ Duệ Tường, hơn nữa lại dưới tình huống này mà cho anh.

“.” Điện thoại không có âm thanh, “Chuyện kia tôi sẽ không chịu trách nhiệm với em, tôi chỉ vì cứu em mà thôi!”

“.”

Vương Thiến Như kinh ngạc đến ngây người, nhưng mà cô cũng chưa từng có ý nghĩ muốn Cụ Duệ Tường chịu trách nhiệm, dù sao cũng là Cụ Duệ Tường cứu mình.

“Này, em làm sao vậy?” Điện thoại không có âm thanh, Cụ Duệ Tường cho là Vương Thiến Như gặp chuyện không may, trong lòng lại thấp thỏm lo lắng.

“A! Không sao, tổng giám đốc anh yên tâm tôi rất khỏe, tôi cũng không cần anh phải chịu trách nhiệm, tôi muốn nghỉ ngơi, tạm biệt!” Vương Thiến Như cúp điện thoại, trong lòng có chút mất mát. Cô sẽ không lấy chuyện này để ép buộc Cụ Duệ Tường ở bên cạnh mình, như vậy cô cũng sẽ xem thường bản thân, coi như bị muỗi chích một cái đi, nữa mình cũng không lỗ vốn, ngày hôm qua cô đã cảm nhận được khoái cảm.

Thả người ngã vào trong chăn, nhắm mắt lại, những hình ảnh ngược ngùng kia lại hiện lên trước mắt.

Cụ Duệ Tường nhìn điện thoại đã bị ngắt, không biết mình có tư vị gì nữa? Rõ ràng lời nói của Vương Thiến Như là đáp án mà mình muốn nghe, nhưng trong lòng lại cảm thấy không thoải mái.

Nên trách Vương Thiến Như lỗ mãng, hay là tự trách bản thân mình đây!

“Anh Duệ Tường!” Lý Thắm đẩy cửa phòng làm việc ra, “Anh Duệ Tường, đây là canh mẹ em nấu, mẹ em nói hồi bé anh thích ăn canh bà nấu nhất, nên bảo em mang tới đây.”

Thật ra là tự Lý Thắm đòi vú Vương nấu canh, ngày hôm qua Cụ Duệ Tường đưa Vương Thiến Như đi, sau đó cô không thấy Cụ Duệ Tường, cũng không biết bọn họ xảy ra chuyện gì?

Hơn nữa, cô tinh mắt phát hiện quần áo trên người Cụ Duệ Tường chưa thay, chẳng lẽ hôm qua bọn họ đã ở cùng với nhau?

“Em cứ để đó đi!” Cụ Duệ Tường khẽ cau mày, nhìn gương mặt hơi sưng lên của Lý Thắm, áy náy, “Vết thương trên mặt em đã tốt hơn nhiều chưa?”

“À!” Lý Thắm cố ý che vết thương lại, “Không sao, chỉ cần Vương Thiến Như không có chuyện gì, chút vết thương nhỏ này cũng không tính là gì?”

“Về sau em không nên cậy mạnh như vậy, rõ ràng biết bản thân sẽ bị thương mà luôn nghĩ cho người khác, vẫn cứ ngốc nghếch như hồi bé vậy.” Cụ Duệ Tường đứng lên đưa tay cầm lấy canh trên tay Lý Thắm, ngồi trên ghế sa lon, chuẩn bị ăn canh.

Lý Thấm nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường đang muốn uống canh, hưng phấn ngồi bên cạnh Cụ Duệ Tường, khuôn mặt mỉm cười: “Lúc đó không có nghĩ nhiều như vậy, Vương Thiến Như đã tốt hơn nhiều chưa.”

Cụ Duệ Tường dừng lại, nhớ tới hương thơm trên người Vương Thiến Như, nửa người dưới lại trở nên căng cứng, đã lâu rồi anh không chạm vào phụ nữ, nên mới ham muốn như vậy, lại còn đói khát thành cái dạng này.

“Anh Duệ Tường.” Lý Thấm nhắc nhở Cụ Duệ Tường đang ngẩn người.

“Ừ! Cô ấy không sao.” Anh cúi đầu tiếp tục uống canh, trong lòng nghĩ đến Vương Thiến Như.

254. Chương 254: Người Đàn Ông Có Người Khác Ở Trong Lòng, Có Để Bụng Không?

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Cô ta ngoài cười trong không cười mà nói: “Anh Duệ Tường, sau này em có thể thường xuyên đến công ty anh được không?”. Gần quan được ban lộc, cô không thể thua dưới tay Vương Thiến Như.

Đầu Cụ Duệ Tường cũng không thêm ngẩng, “Ừm!” chuyên tâm dọn dẹp đồ ăn, đưa cho Lý Thấm, “Gửi lời cảm ơn đến mẹ em, hôm nào anh đến thăm bà”.

“Dạ dạ...” Lý Thấm cầm đồ ăn, thêm mắm thêm muối nói: “Anh Duệ Tường, anh phải thường đến nhà chơi một chút, mẹ em rất nhớ anh đấy”.

Cụ Duệ Tường không quan tâm lắm, khê gạt đầu, rồi lại bắt đầu bận rộn làm việc.

Lý Thấm nhìn Cụ Duệ Tường nghiêm túc làm việc, bĩu môi không vui đi ra ngoài.

Cụ Duệ Tường ngẩng đầu mỉm cười bất đắc dĩ nhìn Lý Thấm rời đi, kỳ thật, anh biết rõ chủ ý của Lý Thấm nhưng anh không muốn quan tâm, nếu không phải nể mặt vú Vương anh đã không để ý đến Lý Thấm.

Dù sao thì anh cũng không thích phụ nữ lòng dạ quá sâu.

Khiết Đan Đan thấy Lý Thấm xuất hiện, cũng biết Lý Thấm không có ý tốt, cầm điện thoại báo cho Vương Thiến Như.

Vương Thiến Như nói chuyện với Trọng Thiên Kỳ xong, lại xoay đầu nằm xuống giường, dù sao thì buổi chiều cũng không phải đi làm.

“Tít tít” Tiếng điện thoại lại vang lên, cô không kiên nhẫn bắt máy. “Này, nếu như không có chuyện gì, thì tự chặt tay đi cho em”.

“Con nhỏ điên này, sao em không đi làm?”. Khiết Đan Đan rất lo cho Vương Thiến Như, hôm nay Tổng giám đốc nói với cô là cô ấy xin nghỉ, cứ lo là cô ấy gặp phải chuyện không may, nhưng nghe giọng cô ấy thì rất hùng hồn. Chứng tỏ cô ấy không có việc gì đáng ngại.

“Ặc... Em xin nghỉ đấy!” Vương Thiến Như nói như không quan tâm.

“Tổng giám đốc của em sắp bị hồ ly tinh câu đi rồi, còn ở đó giả bộ bệnh xin nghỉ nữa”. Trong lời nói của Khiết Đan Đan chất chứa sự không hài lòng vô hạn, rõ ràng em ấy đòi chết đòi sống muốn theo đuổi Tổng giám đốc, bây giờ lại để mặc cho Tổng giám đốc ở cùng người phụ nữ khác.

“Cái gì?” nghe Khiết Đan Đan nói, trong lòng Vương Thiến Như mơ hồ chua chua, Lý Thấm vốn là người phụ nữ của Cụ Duệ Tường, bọn họ đứng cạnh nhau xứng đôi như thế.

Hơn nữa, dáng dấp Lý Thấm cực kỳ giống Giản Nhụy Ái, Giản Nhụy Ái lại là nỗi đau trong lòng Cụ Duệ Tường.

“Người phụ nữ hôm nay đến hình như gọi là Lý Thắm, vừa nói vừa cười với Tổng giám đốc, Tổng giám đốc đối xử với cô ta rất khác biệt”.

“Cô ấy là bạn gái của Tổng giám đốc!” Vương Thiến Như tốt bụng nói.

“Cái gì?” Khiết Đan Đan kinh ngạc hét toáng lên, quên mất mình đang ở trong phòng làm việc, vội ngượng ngừng nói xin lỗi đồng nghiệp, rồi lại núp ở chỗ không người, nhỏ giọng nói: “Em nói cái gì? Bạn gái Tổng giám đốc, vậy còn em thì sao?”.

Vương Thiến Như đặc biệt khó chịu như bị dao đâm cắt. Nếu như là người phụ nữ khác thì có thể cô sẽ không từ thủ đoạn nào để tranh giành, nhưng Lý Thắm là một cô bé hiền lành nên sao cô có thể nhẫn tâm đi tranh giành với Lý Thắm đây? Lý Thắm không để ý đến nguy hiểm cứu cô, cô có dũng khí lấy oán trả ơn sao?

Cô lắc lắc đầu, không cho nước mắt chảy ra, “Chị Đan Đan, em thất tình rồi, có thuốc gì có thể dùng để trị thất tình không?”.

“Em không kiếm được sao?”

“Không được!”. kể từ khi Lý Thắm xuất hiện cứu mình, Vương Thiến Như thật sự không vượt qua được áy náy trong lòng.

“Được rồi! Người ta nói để trị bệnh thất tình thì cứ đón nhận tình yêu mới, thật ra thì Trọng Thiên Kỳ cũng không tệ, mà anh ta lại còn si tình với em như thế”. Khiết Đan Đan cảm thấy dường như Trọng Thiên Kỳ có vẻ thích hợp với Vương Thiến Như hơn, dù sao trong lòng anh ta cũng chỉ có mỗi Vương Thiến Như còn Tổng giám đốc thì không giống vậy, anh ấy quá u ám, không chừng chỉ hoàn toàn là dấn vật.

Vương Thiến Như im lặng, lúc tắt máy, đầu kêu ong ong như muốn nổ tung, nằm trên giường không nhúc nhích được.

Điện thoại di động reo lên, cứ ngỡ là Khiết Đan Đan, ai ngờ lại là Trọng Thiên Kỳ lại gọi tới.

Đột nhiên nhớ đến lời Khiết Đan Đan nói, cô không khỏi lắc đầu một cái, làm sao có thể nghĩ đến việc cùng một chỗ với Trọng Thiên Kỳ để cứu bản thân mình. Không được, đối xử với Trọng Thiên Kỳ như vậy chính là tổn thương anh ấy, hơn nữa cô đã trao thân cho Cự Duệ Tường rồi.

“A lô!” Vương Thiến Như chỉnh đốn lại suy nghĩ của mình, nhận điện thoại.

“Vương Thiến Như, mở cửa nhanh lên.” Trọng Thiên Kỳ kêu âm lên.

“Được!” Vương Thiến Như nghe thấy tiếng gõ cửa, nhảy xuống giường, lúc mở cửa, nhìn thấy đồ đạc linh kính trong tay Trọng Thiên Kỳ.

Cô kinh ngạc đến nỗi ngẩn người sững sốt, “Anh làm gì vậy? Anh mua cả siêu thị đem về luôn rồi”.

Trọng Thiên Kỳ thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi, cũng không muốn đáp lời Vương Thiến Như, lách người bước vào, “Anh đã mệt muốn chết luôn rồi, em đừng có để anh đứng ngoài cửa vậy chứ”.

Anh nằm trên ghế salon, không thể động dậy vì thể lực đã bị tiêu hao quá mức

Vương Thiến Như rót cho Trọng Thiên Kỳ ly nước, khinh thường đá đá chân anh. “Anh uống nước đi”.

Bắt đầu kiểm tra xem Trọng Thiên Kỳ mua cái gì về, đúng là nhiều thật đấy, đồ đạc đủ loại kiểu dáng thứ gì cũng có, cô cầm miếng rửa chén, “Đại thiếu gia, anh mua miếng rửa chén làm gì?”.

“Cái đó là người trong siêu thị đưa, anh cũng không biết phải dùng làm gì?” Trọng Thiên Kỳ uống cạn ly nước, trong lòng cũng thoải mái hơn.

Vương Thiến Như trợn mắt, Trọng Thiên Kỳ đúng là đại thiếu gia mười ngón tay không dính bùn, quả thật có thể giải thích tại sao không biết miếng rửa chén dùng để làm gì.

Cô lựa trái lựa phải trong túi đồ, thật sự chịu thua tên công tử bột này rồi, cả một túi đồ linh kính nhưng không có gì ăn được, chỉ tìm được duy nhất hai gói mì ăn liền.

Trọng Thiên Kỳ lúng túng nhìn Vương Thiển Như, từ nhỏ đến lớn chưa từng đi siêu thị, anh cũng không phân biệt rõ cái nào là đồ ăn.

Anh chớp lấy mì ăn liền, “Em không cần ăn, anh đi mua lại là được”.

Vừa dứt lời, liền đứng dậy muốn đi, Vương Thiển Như rất cảm động, có lẽ do ngã bệnh nên dễ bị xúc động hơn!

Cô ôm lấy Trọng Thiên Kỳ từ phía sau, vành mắt đỏ lên, nước mắt cảm động lăn dài trên má. Một đại tiểu thư phải sống ở nơi lạ nước lại cái, không có người thân chăm sóc cô như vậy, ngày ngày phải chịu sự ức hiếp của Cụ Duệ Tường, bỗng nhiên lại có người quan tâm mình như vậy, săn sóc mình như vậy.

Cô có lý do gì mà không cẩn thận cân nhắc Trọng Thiên Kỳ, có lẽ ở cùng anh ấy, mình sẽ thật sự quên được Cụ Duệ Tường.

Trọng Thiên Kỳ ngây ngẩn cả người, anh không biết phải làm gì? Xoay người nhìn Vương Thiển Như đang khóc, cho là Cụ Duệ Tường lại ức hiếp cô, “Có phải Cụ Duệ Tường lại bắt nạt em không, để anh thay em đi dạy dỗ anh ta”.

“Chúng ta ở cùng một chỗ đi!” Vương Thiển Như đỏ mặt, lời như thế mà để nữ sinh mở miệng, quả thật có chút xấu hổ.

“Hả...” Trọng Thiên Kỳ ngẩn người, không thể tưởng tượng nổi, giọng nói lại hơi run rẩy, “Em... em... nói cái gì?”.

Đột nhiên, nhìn bộ dạng ngây ngốc của Trọng Thiên Kỳ khiến Vương Thiển Như nín khóc mà cười, “Em biết là rất không công bằng với anh, anh cũng biết trong lòng em có Cụ Duệ Tường, em sẽ cố gắng quên anh ta, nếu như anh không để ý...”.

“Không để ý, không để ý...” Trọng Thiên Kỳ sững đến phát điên rồi, anh không ngờ Vương Thiển Như sẽ ưng thuận, kích động đến nỗi không nói nên lời, “Anh giúp em, để em quên đi Cụ Duệ Tường, trong lòng hoàn toàn hoàn toàn chỉ có anh, anh sẽ không làm cho em đau lòng, càng không làm em khóc, sẽ yêu em thật nhiều, bảo vệ em”.

Vương Thiển Như nhìn Trọng Thiên Kỳ, không ngờ cũng có người thật lòng với mình đến thế, cô cảm động rúc vào ngực anh, lẳng lặng ôm anh, muốn tìm được sự an ủi trong ngực anh.

Cô đã tìm được cảng tránh gió của mình, cho nên muốn nói chào tạm biệt với Cụ Duệ Tường.

255. Chương 255: Người Phụ Nữ Mập Mạp

Editor: Tiểu Tất Cữu

Cô đã tìm được cảng tránh gió của mình, cho nên cô muốn nói lời tạm biệt với Cụ Duệ Tường.

“Cảm ơn anh!” Cô xuất phát từ nội tâm mà cảm ơn Trọng Thiên Kỳ, đều là anh khiến cô cảm thấy ấm áp.

Vương Thiển Như đẩy Trọng Thiên Kỳ ra: “Chúng ta đi ăn mì ăn liền đi!”

Trọng Thiên Kỳ gạt đầu một cái, nhìn bóng dáng Vương Thiển Như rời đi, anh mới kịp phản ứng lại, không nghĩ rằng hạnh phúc lại đến dễ dàng như vậy, anh vui mừng đến mức kêu lên: “Ya!”

Vương Thiển Như khó hiểu quay đầu nhìn Trọng Thiên Kỳ nghi ngờ: “Làm sao vậy?”

“Không. Không có chuyện gì!” Trọng Thiên Kỳ xoay xoay đầu: “Nhanh đi nấu mì ăn liền.”

“Vâng!” Vương Thiển Như vui vẻ đồng ý, dáng vẻ Trọng Thiên Kỳ rất đáng yêu, hoàn toàn là mẫu người cô thích.

Qua một thời gian ngắn.

“Nấu xong.” Vương Thiển Như chia mỳ ăn liền mình đã nấu xong làm hai tô bưng ra, mỉm cười đặt chiến lợi phẩm lên trên bàn.

Cô là thiên kim đại tiểu thư, từ nhỏ đã thích va chạm với bên ngoài, có thể tự làm được những món ăn đơn giản, nếu không sẽ chết đói.

Trọng Thiên Kỳ đưa tay đỡ lấy tô mỳ, không thể chờ đợi mà húp ngay.

“Này này. . . . Anh muốn phỏng chết à, cẩn thận một chút.” Vương Thiển Như vội vàng ngăn lại, cả ngày nay cô không ăn cơm cũng chưa đến mức giống như quỷ chết đói đầu thai như anh.

“Đưa đũa cho anh!” Trọng Thiên Kỳ đoạt lấy chiếc đũa và muống canh, ném thử sợi mì, quả thật không tệ.

Vương Thiển Như đứng nhìn Trọng Thiên Kỳ, cứ muốn nghe được lời nói khen ngợi từ trong miệng của anh, nhưng Trọng Thiên Kỳ chỉ cầm cúi ăn mà không có ý kiến gì

“Này.” Cô đá đá bắp đùi Trọng Thiên Kỳ: “Quỷ chết đói nhà anh, đánh giá cho em, mỳ ăn ngon không?”

“Còn cần phải cố gắng thêm nữa.” Trọng Thiên Kỳ miễn cưỡng đánh giá cho cô, nhưng mà chiếc đũa và miệng không hề dừng lại.

Cô đoạt lấy đũa mì trong tay của Trọng Thiên Kỳ, thật là người đàn ông kỳ quặc, muốn nghe được lời nói khen ngợi lại khó khăn như vậy, chính là cùng một dạng với Cự Duệ Tường. Mất công làm đồ ăn cho anh ta ăn mà giọng điệu nói chuyện lại lạnh như băng như thế khiến cô rất khó chịu.

Trọng Thiên Kỳ đoạt lại đũa mì trên tay của cô: “Đừng náo loạn, em nấu mì ăn rất ngon, ăn ngon vô cùng.”

“Thật không?” Bây giờ cô mới vui vẻ ngồi xuống, cũng bắt đầu ăn mỳ. Không phải cô khoe khoang, kĩ xảo nấu mỳ ăn liền của cô đã thuộc hạng tốt nhất.

Trước kia, lúc cô thường chạy đến nhà Cự Duệ Tường, cũng sẽ nấu mỳ ăn liền cho Cự Duệ Tường ăn, khi đó chân của anh không được tốt.

Cô thường chạy đi chăm sóc anh, từ nhỏ ăn sung mặc sướng chưa từng chăm sóc người khác, nhưng mà vì tình yêu của mình, cô đã bỏ ra rất nhiều, nhưng tại sao mà không có thu hoạch. Kết quả đợi được là nhìn thấy anh ôm người phụ nữ khác vào trong ngực.

Tại sao? Cho dù cô chờ đợi như thế nào, cố gắng ra sao, Cự Duệ Tường cũng vẫn không yêu mình.

Đột nhiên hốc mắt cay cay, lỗ mũi nghẹn lại rất khó chịu, dường như có chất lỏng muốn rơi xuống từ vành mắt.

Trọng Thiên Kỳ lấy quả trứng từ trong chén của cô: “Cái trứng này không tệ, cho anh ăn đi!”

“Cái gì? Anh trộm trứng người ta, mau trả trứng lại cho em!” Vương Thiển Như thật vất vả mới cứng rắn đẩy nước mắt trở lại, muốn gấp trứng, lại bị Trọng Thiên Kỳ cướp mất.

“Em nhường trứng cho anh ăn, dù sao em cũng mập như vậy, ăn quá nhiều thức ăn dinh dưỡng sẽ bị mập hơn.” Trọng Thiên Kỳ muốn quyết tâm lấy thêm quả trứng không chịu buông ra.

Bốn mắt nhìn nhau, cô khổ sở, cô âm thầm chịu đựng, thật ra thì anh đều biết.

Vương Thiển Như không phải là người dễ nhận thua, hơn nữa phụ nữ ghét nhất bị người khác nói cô ầy ọp, thật sự là Trọng Thiên Kỳ giẫm lên ranh giới cuối cùng của cô: “Đáng chết, em mập chỗ nào, vóc người đẹp.”

Đúng vậy, vóc người của cô xem như không tệ, con mắt của Trọng Thiên Kỳ mọc ở nơi nào?

“Chính là mập.” Kể đầu số Trọng Thiên Kỳ nhất định không chịu thả trứng ra.

“Đĩa bay!” Vương Thiển Như chỉ về phía cửa sổ, thừa dịp lúc Trọng Thiên Kỳ phân tâm, cắn quả trứng một cái, đắc ý nhìn Trọng Thiên Kỳ: “Em đã cắn qua, xem anh có dám ăn hay không.”

Trọng Thiên Kỳ không cam chịu yếu thế đoạt lấy quả trứng đã bị cắn qua, cắn một ngụm lớn: “Anh cứ ăn cho em xem.”

Hai người đối diện cười với nhau, sau khi ăn xong, bọn họ làm tổ trên ghế sa lon xem phim 3D.

Chỉ chốc lát, Vương Thiến Như đã ngủ thiếp đi.

Cô cũng không biết là tại sao? Xem phim lại muốn buồn ngủ.

.....

Hôm sau.

Vương Thiến Như kiên quyết đi làm, cô phát hiện mình thích công việc này chứ không phải vì Cụ Duệ Tường mà đi làm, so với cả ngày không có việc gì, đi làm cũng là cách giải trí tốt.

Trọng Thiên Kỳ không thích Vương Thiến Như cứ đi làm ở tập đoàn Cụ thị, dù sao Vương Thiến Như thích Cụ Duệ Tường, hơn nữa anh rất sợ, ngày hôm qua đồng ý ở cùng với mình, chỉ là cảm xúc nhất thời của cô.

“Em có thể không cần đi làm ở công ty của Cụ Duệ Tường, nếu như em muốn đi làm, có thể đến công ty của anh, anh cung cấp tiền lương tốt hơn gấp mấy lần so với Cụ Duệ Tường.”

“Được!” Vương Thiến Như đồng ý : “Nhưng mà làm người phải có trước có sau, em làm xong tháng này, liền từ chức.”

Cô cũng không thích làm việc không có đầu không có cuối. Rõ ràng đã đáp ứng Trọng Thiên Kỳ, cô không thể tiếp xúc quá nhiều với Cụ Duệ Tường, nếu không thật rất có lỗi với Trọng Thiên Kỳ.

Trọng Thiên Kỳ không ngờ Vương Thiến Như sẽ đáp ứng nhanh như vậy, vui mừng ôm Vương Thiến Như vào trong ngực.

Vương Thiến Như đẩy Trọng Thiên Kỳ ra, trong lòng cô vẫn không có thói quen thân mật với Trọng Thiên Kỳ như vậy, nhìn thấy ánh mắt của Trọng Thiên Kỳ thoáng hụt hẫng, cô vội giải thích: “Em sắp trễ rồi, em đi làm trước.”

“Thiến Như, tối ngày hôm qua cha mẹ anh biết em và anh ở chung một chỗ, bảo em đến nhà anh làm khách.” Trọng Thiên Kỳ cẩn thận đề nghị, dù sao anh và Vương Thiến Như mới vừa ở cùng nhau, gặp cha mẹ như thế là quá sớm.

Nhưng cha mẹ anh nhấn mạnh cơm phải ăn lúc còn nóng thì tương đối dễ ăn, anh cũng phải hành động sớm một chút để nắm Vương Thiến Như trong tay thì sẽ an toàn hơn.

Vương Thiến Như đỏ mặt khó xử, dù sao chuyện gặp gia đình Trọng Thiên Kỳ không thể quá qua loa: “Chuyện đó. Có thể để em suy nghĩ một chút không?”

“Không sao, nếu em cảm thấy quá nhanh, tối nay chúng ta sẽ bàn bạc sau đi! Em nhanh đi làm đi, tan tầm anh đến đón em.” Trọng Thiên Kỳ nhẹ nhàng hôn lên trán một cái.

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Trọng Thiên Kỳ mỉm cười nhìn theo bóng dáng của Vương Thiến Như, có thể ở chung một chỗ với người mình thích, tâm tình thật sự rất thoải mái, còn làm cho người ta hưng phấn hơn cả trúng số độc đắc.

Vương Thiến Như nhìn bốn chữ tập đoàn Cụ thị, không khỏi thở dài, hít một hơi thật sâu để cho bản thân mình hăng hái hơn, cô là ai chứ? Bản thân là người phụ nữ siêu kiên cường, nhất định có thể đối mặt.

Khiết Đan Đan vừa nhìn thấy Vương Thiến Như vào cửa, vội vàng kéo tay của cô: “Vì sao giờ em mới đến hả? Nhìn cái đồ hồ ly tinh đó một chút, lại đến phòng làm việc của Tổng giám đốc rồi, cô ta thật sự xem tập đoàn Cụ thị là cái chợ rồi.”

“Được rồi, chị Đan Đan không cần nói Lý Thâm như vậy, cô ấy đã từng cứu mạng em.” Vương Thiến Như không ngờ Lý Thâm đã đến phòng làm việc sớm như vậy.

Tình cảm của Lý Thâm và Cụ Duệ Tường phát triển quá nhanh, có chút mất mát nhẹ nhàng trong lòng nhưng cô vội che giấu bằng nụ cười.

Khiết Đan Đan nhìn vẻ mặt của Vương Thiển Như, càng lúc càng có cái gì đó không đúng: “Này, các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Thiển Như đành kể cho Khiết Đan Đan nghe chuyện xảy ra giữa họ, rốt cuộc Khiết Đan Đan cũng hiểu nhưng mà cô không cảm thấy Lý Thấm kia lại tốt bụng như vậy. Trong lúc Khiết Đan Đan còn buồn bực, đã nhìn thấy Vương Thiển Như đi vào phòng làm việc.

256. Chương 256: Hai Người Ở Chung Một Chỗ

Edit: CuaRangMe

Đôi mắt sắc bén của Ngải Lợi nhìn bóng dáng Vương Thiển Như ở cửa, nhớ tới sự sỉ nhục trong bữa tiệc ngày hôm đó, “Tiểu thư Lý Thấm, lắc tay của cô thật là đẹp, hình như là số lượng có hạn, không nghĩ đến tổng giám đốc đối với cô thật tốt.”

Lý Thấm nhìn lắc tay của mình, hôm qua phải nài nỉ để Cụ Duệ Tường mua giúp mình, bây giờ nghe người khác khen như thế, nên mỉm cười đối trả, “Đúng vậy, anh Duệ Tường và tôi là thanh mai trúc mã, khi còn bé anh ấy cũng chăm sóc tôi, mua cho tôi lắc tay là chuyện rất bình thường, thấy đẹp không?”

“Hừ, đồ giả tạo!” Khiết Đan Đan nói xong liền bỏ đi.

“Thật đẹp!” Ngải Lợi cầm tay trắng nõn của Lý Thấm, vẫn không quên nịnh hót, “Thật là xinh đẹp, đeo trên tay tiểu thư Lý Thấm xinh đẹp thật là xứng, lắc tay đắt tiền như vậy, cũng chỉ có đại tiểu thư Lý Thấm đeo mới thích hợp, không giống những người khác, rõ ràng chỉ là cô bé lọ lem, còn luôn muốn làm đại tiểu thư, thật là quá buồn cười.”

Vương Thiển Như cúi đầu nhìn trang phục trên người, không khỏi cười lạnh, trang phục trên người nhìn thì như bình thường nhưng đều là hàng xa xỉ, số lượng có hạn, bởi vì cô không thích quá sang trọng, cho nên người không biết hàng thì tự nhiên sẽ không nhìn ra được, giá của mỗi bộ trang phục đều hơn mười vạn đồng.

Cô cũng không để ý tới đám người Ngải Lợi, đều là người đối trả.

Khiết Đan Đan kích động đi đến, “Các người nói gì? Ai là cô bé lọ lem?”

Ngải Lợi đi tới, nhìn Vương Thiển Như, rồi nhìn Khiết Đan Đan, “Phòng làm việc của Tổng giám đốc bị cô ta độc chiếm, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, còn cần tôi nói nữa sao?”

“Cô là chó mất mù, nếu Vương Thiển Như là cô bé lọ lem, cô cũng không phải là người.” Khiết Đan Đan cũng không phải là người dễ bắt nạt, không có ngáy ngốc để cho Ngải Lợi mắng chửi.

“Cô mới không phải người, Vương Thiển Như chính là cô bé lọ lem, ngày ngày mặc quần jean áo trắng, giống như dân chạy nạn, dựa vào cái gì vây quanh tổng giám đốc.” Ngải Lợi khinh thường nhìn Vương Thiển Như, ở văn phòng mọi người ăn mặc trang điểm xinh đẹp, chỉ có Vương Thiển Như thích mặc quần jean.

Vương Thiển Như hoàn toàn im lặng, nhìn cô ta chằm chằm, Khiết Đan Đan nói không sai, thật là chó mất mù, không muốn nói quá nhiều với người ngu ngốc đó “Chị Đan Đan, chúng ta đi làm!”

“Thế nào? Biết mình thấp kém, cảm thấy ngượng ngùng sao?” Ngải Lợi nhìn thấy Vương Thiển Như như thế lại càng nhân cơ hội đả kích cô.

Lúc ở bữa tiệc không phải là miệng mồm lạnh lợi sao, bây giờ lại giả bộ đáng thương, cô gái này có nhiều tính toán thật.

Vương Thiển Như vốn không muốn so đo cùng Ngải Lợi, không nghĩ đến Ngải Lợi lại là người gây sự, muốn nói rõ chuyện.

Khiết Đan Đan giành nói trước: “Ngải Lợi, đúng là cô không có mắt, nhìn cho rõ.” Cô kéo Vương Thiến Như đứng ở trước mặt Ngải Lợi, “Vương Thiến Như là thiên kim của người giàu nhất nước Mỹ, hơn nữa trang phục trên người cô ấy, cho dù chỉ là nút áo cũng có thể để cho cô đi làm chăm chỉ mấy tháng, thật là người có trí nhớ tồi.”

Những lời này khiến cho mọi người trong văn phòng tò mò, Vương Thiến Như không nghĩ đến việc mình cố che giấu thân phận lại bị Khiết Đan Đan làm lộ ra.

Cô bất mãn nhìn chằm chằm Khiết Đan Đan, mà như thế cũng tốt, tránh để Ngải Lợi ngày ngày tìm mình gây phiền toái.

“Ha ha.” Ngải Lợi không tin, nghĩ Khiết Đan Đan then quá hóa giận nên bịa ra chuyện thiên kim của nhà giàu nhất, trang web có thể tra ra được mà “Thật ra là cô đang nói láo phải không?”

Phòng làm việc có người đã nhanh tay truy cập vào mạng internet, trợn to hai mắt, nhìn mấy vi tính một chút rồi nhìn về Vương Thiến Như, “Cô chính là đại tiểu thư tập đoàn Vương thị.”

Mọi người khiếp sợ nhìn Vương Thiến Như, đường đường là thiên kim nhà giàu nhất, cũng là người thừa kế tập đoàn lớn nhất - Vương thị, lại đến tập đoàn Cụ thị làm một nhân viên nhỏ.

Khiết Đan Đan nhìn khuôn mặt biến sắc của Ngải Lợi khiến tâm tình vô cùng thoải mái, chính vì cô muốn ra oai phủ đầu Ngải Lợi.

Vương Thiến Như biết thân phận của mình bị vạch trần, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cũng không có quan hệ gì, dù sao hơn nửa tháng nữa cô sẽ phải rời khỏi tập đoàn Cụ thị.

Lý Thắm khiếp sợ không thôi, lại có thể không nhìn ra Vương Thiến Như nhiều tiền như vậy, tiền của tập đoàn Vương thị, tùy tiện rơi ra một chút là có thể tạo thành một vùng biển.

Cô lấy lại tinh thần, nhiệt tình chào hỏi, “Tiểu thư Thiến Như!”

Vương Thiến Như nhìn thấy Lý Thắm, đang nhìn vết sẹo trên mặt cô, trong lòng rất áy náy, “Lý Thắm, ngày đó, thực sự cảm ơn cô.”

“Không có gì, tôi có thể gọi Thiến Như sao?” Lý Thắm vui vẻ nói chuyện.

“Dĩ nhiên có thể”, Vương Thiến Như lúng túng cười, tên gọi là gì cô cũng không quan tâm.

Ngải Lợi nhìn Vương Thiến Như, không thể nào tin nổi Vương Thiến Như là đại tiểu thư, nhưng trên người cô không nhìn ra một chút bóng dáng của đại thiên kim, cô vô lực ngồi trên đất tự trách bản thân tự bẽ mặt đập chân mình.

Cửa được mở ra, Cụ Duệ Tường âm trầm đứng ở cửa, không nóng không lạnh nói: “Các người đến đây để làm việc hay là nói chuyện phiếm.”

Người trong văn phòng đều bị hù sợ vội vàng trở lại công việc của mình.

Lý Thắm nhìn thấy Cụ Duệ Tường, vui mừng gọi, “Anh Duệ Tường.” Đi theo Cụ Duệ Tường vào phòng làm việc.

Ánh mắt Cụ Duệ Tường liếc nhìn Vương Thiến Như, không nói gì, xoay người đóng cửa lại.

Ánh mắt Vương Thiến Như ảm đạm, trong lòng cô đang chờ mong cái gì, cô có thể mong đợi cái gì? Dù sao ở đây cũng không bao lâu nữa, cô sẽ phải rời khỏi đây, sẽ cố gắng quên Cụ Duệ Tường, quên tình yêu đối với Cụ Duệ Tường.

.

Mấy ngày trôi qua, cô đều không nói chuyện với Cụ Duệ Tường, bởi vì Lý Thắm vây quanh Cụ Duệ Tường, muốn nói chuyện cũng không có cơ hội.

Như vậy cũng tốt, vừa lúc có thể để cho tâm mình bình tĩnh một chút, đợi đến lúc muốn rời khỏi, cũng sẽ không quá đau khổ.

Buổi trưa, Trọng Thiên Kỳ muốn cùng ăn cơm ở chỗ gần công ty.

“Thật ra anh không cần chạy đến, em ở lại công ty tùy tiện ăn chút gì là được rồi.” Vương Thiến Như nhìn ánh mặt trời chói chang giữa trưa, hơn nữa Trọng Thiên Kỳ không có việc gì làm thật sao?

Cô nhìn thấy Cụ Duệ Tường mỗi ngày đều nhiều việc.

“Đồ ăn ở công ty làm gì có dinh dưỡng, mau ném thử một chút, đây là thức ăn mẹ anh làm.” Hai mắt Trọng Thiên Kỳ mong đợi, nhìn chăm chăm Vương Thiến Như.

Thật sự không chịu nổi Trọng Thiên Kỳ trước mắt, gấp trứng sốt cà chua lên, “Thật sự rất tuyệt, ăn ngon lắm.”

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.” Trọng Thiên Kỳ mỉm cười, cúi đầu ăn thức ăn của mình.

Hai người cùng ăn, Trọng Thiên Kỳ nhìn Vương Thiến Như nghiêm túc ăn cơm, không nhận được muốn trêu chọc cô nên nén gấp cần tây cho cô.

Vương Thiến Như nhìn thấy trong chén có thêm cần tây, nhìn chăm chăm Trọng Thiên Kỳ.

Anh thật là ngây thơ!

Cô lấy hết cần tây ra, cúi đầu ăn cơm, bỗng ở giữa chén cơm lại thêm cần tây, cũng không chịu nổi hành động ngây thơ của Trọng Thiên Kỳ, “Trọng Thiên Kỳ, không muốn sống sao?”

Trọng Thiên Kỳ thú vị nhún vai một cái, đôi mắt không ngừng phóng điện nhìn Vương Thiến Như.

“Anh không cần bỏ cần tây vào trong chén của em.” Vương Thiến Như lạnh nhạt nói, chẳng thèm ngó tới đôi mắt đang phóng điện về phía mình.

Lúc hai người liếc mắt, Cụ Duệ Tường và Lý Thấm xuất hiện phía sau bọn họ.

Cụ Duệ Tường nhìn chăm chăm hai người bọn họ, trong mắt anh thấy bọn họ đang có tình yêu cuồng nhiệt, tan việc cũng không thấy bóng dáng Vương Thiến Như đâu, thì ra là đến gặp Trọng Thiên Kỳ.

Trong lòng mơ hồ bất mãn, cô ấy và mình đã phát sinh quan hệ, sao lại không chút kiêng kỵ ở chung một chỗ với người đàn ông khác như vậy, đến cùng thì Vương Thiến Như nghĩ như thế nào.

Lý Thấm thu hết ánh mắt của Cụ Duệ Tường vào mắt, làm như không có chuyện gì xảy ra, vẫn tươi cười như cũ, “Thiến Như!”

257. Chương 257: Đi Gặp Cha Mẹ Tường Lai.

Editor: Búnn.

Vương Thiến Như xoay người thấy vẻ mặt âm trầm của Cụ Duệ Tường và vẻ mặt đầy tươi cười của Lý Thấm, cô chưa chuẩn bị tốt, bị ghen thức ăn, cổ họng khó chịu phát ra tiếng “Khụ khụ...”

Trọng Thiên Kỳ lo lắng nhìn Vương Thiến Như, thấy cô ho kịch liệt như thế, vội vàng hỏi: “Sao thế? Tại sao em lại không cẩn thận như thế?”

“Khụ khụ...” Vương Thiến Như khó chịu, ho đến nước mắt cũng chảy ra: “Em không sao.”

Cô cầm lấy cốc nước uống hết mới thoải mái hơn.

Lý Thấm lo lắng hỏi: “Thiến Như, thật xin lỗi, tôi nhìn thấy cô rất vui nên mới gọi, làm cô bị ghen sao?”

Vương Thiến Như chỉ có thể xấu hổ lắc đầu: “Không liên quan đến cô, là do bản thân tôi quá ngu ngốc thôi.”

“Thấm Nhi, chúng ta đi thôi! Anh đói bụng rồi.” Cụ Duệ Tường cố ý đưa tay ôm lấy Lý Thấm, anh ta cũng không biết việc mình làm có ý gì, chỉ là không khống chế được bản thân thôi.

Lý Thắm ngăn người rồi lập tức khôi phục lại, như chim nhỏ nép vào người Cụ Duệ Tường: “Vâng, Thiên Như, bọn tôi đi ăn cơm nhé.”

Vương Thiên Như giả bộ mỉm cười, cô âm thầm nhìn bóng bọn họ rời đi, yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Trọng Thiên Kỳ đau lòng nhìn Vương Thiên Như, người sáng suốt đều biết Cụ Duệ Tường đang cố ý, anh thật muốn thu thập Cụ Duệ Tường một trận, nhưng vẫn nhịn xuống.

“Thiên Như...”

Bỗng nhiên Vương Thiên Như ngẩng mạnh đầu lên. “Thiên Kỳ, bác trai và bác gái bảo em đến nhà anh sao? Được rồi, buổi tối em sẽ đến gặp bác trai và bác gái.”

Cô cố ý nói lớn muốn để Cụ Duệ Tường nghe được, có điều cô lại tự giấu, từ trước đến nay Cụ Duệ Tường chưa từng để ý đến việc của mình, anh ta sẽ để ý đến chuyện mình gặp cha mẹ người khác sao?

Trọng Thiên Kỳ ngăn người, nghe thấy Vương Thiên Như chấp nhận, trên mặt tràn ngập vui vẻ: “Được thôi! Cha mẹ anh biết em tới, nhất định sẽ rất vui!”

Vương Thiên Như cười khổ: “Anh đợi em với!”

Trọng Thiên Kỳ kinh ngạc nhìn Vương Thiên Như chạy đến bên cạnh Cụ Duệ Tường.

“Tổng giám đốc, tôi muốn xin nghỉ buổi chiều, tôi muốn đi chào cha mẹ tương lai.”

Mấy ngày trôi qua, Vương Thiên Như mới nói chuyện với Cụ Duệ Tường, lại là những lời này, ngày đó vẫn còn vướng mắc trong tâm trí của bọn họ.

Cụ Duệ Tường ngẩng đầu nhìn Vương Thiên Như, vẻ mặt u ám khủng bố, làm như vậy là muốn ra oai với mình sao?

Cô ấy đang trả thù mình sao? Được, cô thành công rồi, cũng thành công chọc giận anh rồi.

Anh cầm chiếc dũa, rắc một tiếng gãy thành hai nửa, Lý Thắm nắm tay của Cụ Duệ Tường, giải vây nói: “Anh Duệ Tường, Thiên Như muốn đi gặp cha mẹ bạn trai, lần đầu tiên vô cùng quan trọng, anh cho cô ấy nghỉ nửa ngày đi.”

Lý Thắm cố ý đặc biệt nhấn mạnh đoạn ‘gặp cha mẹ bạn trai’, nhìn khuôn mặt tức giận của Cụ Duệ Tường, ngầm sang khoái trong lòng. “Thiên Như, tổng giám đốc của cô đã ngầm cho phép rồi, còn không mau cảm ơn tổng giám đốc đi!”

“À..!” Vương Thiên Như nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường. “Cảm ơn tổng giám đốc.”

Cô xoay người rời đi, đúng vậy, bọn họ càng đi càng xa, sẽ không cùng xuất hiện nữa, bọn họ vốn đã là hai người thẳng song song, thời điểm rung động kia chỉ là chạm mặt khi cùng xuất phát thôi.

Khi đến lúc, bọn họ vẫn cần phải trở về khu vực riêng của mình.

Tại sao? Trái tim vẫn đau như thế, khuấy đảo khiến cô sống không bằng chết!

Trọng Thiên Kỳ nhìn dáng vẻ đau lòng của Vương Thiên Như, thậm thề anh nhất định sẽ chăm sóc cô thật tốt: “Chúng ta đi thôi!”

Vương Thiên Như cắn môi, khẽ gật đầu.

Ánh mắt của Cụ Duệ Tường nhìn theo Vương Thiên Như, nói với cô những lời này, sau khi tức giận sẽ đau lòng, lúc nghĩ đến anh có khả năng mất đi Vương Thiên Như thì vô cùng đau đớn. Còn đau hơn khi mất đi Giản Nhụy Ái.

Có lẽ anh thật sự yêu cô bé không cẩn thận này rồi, chỉ là anh chưa phát hiện ra thôi.

Vương Thiên Như theo Trọng Thiên Kỳ về nhà, nhà của Trọng Thiên Kỳ không nhỏ, cũng không tính là lớn, nhưng trang trí lại vô cùng ấm áp, vô cùng có cảm giác gia đình.

Không giống như nhà của cô, vô cùng lớn, nhưng mỗi ngày cha mẹ đều bận kiếm tiền, trong nhà vô cùng lạnh lẽo, cho nên từ nhỏ cô đã ở cùng với bà nội.

Giúp việc nhắc nhở: “Cậu chủ, ông chủ và bà chủ đã trở lại rồi.”

Vương Thiên Như nghe thấy cha mẹ Trọng trở về, trong lòng giống như đánh giặc, thấp thỏm lo lắng, lần đầu tiên đi gặp cha mẹ người khác, mặc dù đã từng gặp mặt họ, nhưng đây lại là lần đầu tiên chính thức gặp mặt nên có chút căng thẳng.

Trọng Thiên Kỳ nắm tay Vương Thiên Như: “Không cần sợ, có anh ở đây.”

“Vâng!” Vương Thiên Như khẽ gật đầu.

“Cha mẹ, không phải con đã nói với hai người rằng Thiên Như muốn tới nhà mình sao? Hai người đi đâu vậy?” Vừa xuống tầng Trọng Thiên Kỳ lập tức chất vấn.

Vương Thiên Như giữ chặt Trọng Thiên Kỳ, thấy ba Trọng mẹ Trọng vẫn còn trẻ như thế, lấy lòng gọi: “Con chào bác trai, bác gái!”

Mẹ Trọng không trả lời Trọng Thiên Kỳ, kéo Vương Thiên Như qua: “Thiên Như, con đã đến rồi, càng xinh hơn mấy hôm trước rồi, có rảnh thì thường xuyên đến tìm bác gái chơi, bác gái thường xuyên phải ở nhà một mình, vô cùng nhàm chán.”

“Vâng, được ạ!” Vương Thiên Như bị mẹ Trọng dắt đến ngồi xuống ghế sofa.

Ba Trọng cười haha: “Bác gái con hơi nhiệt tình, không làm con sợ chứ!”

“Không ạ.” Vương Thiên Như cũng không biết nên nói chuyện với cha mẹ Trọng như thế nào, tóm lại, bọn họ nói, mình sẽ nói được, nói ít sai ít.

Trọng Thiên Kỳ nhìn cha mẹ nhiệt tình, ôm Vương Thiên Như vào trong lòng mình: “Được rồi, còn chưa qua cửa, hai người như đang thăm vấn phạm nhân vậy, cẩn thận dọa vợ con chạy mất.”

“Phi phi...Thằng bé này thích nói diêm xấu, không phải chúng ta nhìn thấy Thiên Như, con gái nhà người ta nên rất vui sao. Thiên Như, con không biết đâu, lúc ta mang thai, đã cầu trời sẽ sinh được con gái, kết quả lại sinh con trai, đúng rồi, con muốn xem ảnh trước đây của Thiên Kỳ không?”

Mẹ Trọng nhiệt tình nói, lại nhớ tới dáng vẻ trước kia của Trọng Thiên Kỳ, lập tức mỉm cười hạnh phúc.

Vương Thiên Như vô cùng hiếu kỳ: “Bác gái, là ảnh gì vậy?”

“Đúng, vú Đồng, mang ảnh của Thiên Kỳ ra đây.”

Trọng Thiên Kỳ trực tiếp nhảy dựng lên: “Mẹ, làm sao mẹ có thể mang ảnh chụp của con ra cho Thiên Như xem, không được, vú Đồng không được đi.”

Vương Thiên Như tò mò, ảnh chụp có thể khiến Trọng Thiên Kỳ che giấu như thế, nhất định là rất được: “Em muốn xem.”

Vú Đồng đi lấy ảnh chụp ra, giao cho mẹ Trọng.

Trọng Thiên Kỳ thấy hình tượng của mình sắp bị hủy, anh không ngờ mẹ lại bán đứng con trai mình: “Vương Thiên Như, anh khuyên em không nên nhìn, bên trong có ảnh anh khóa thân, cẩn thận đau mắt hột.”

”Thiên Như, đừng nghe nó nói linh tinh, bác cho con xem ảnh, nhất định con chưa bao giờ thấy Thiên Kỳ đáng yêu như vậy.

“Mẹ!” Trọng Thiên Kỳ không kiên nhẫn nói.

Vương Thiên Như thấy mẹ Trọng bày ảnh chụp ra, hình như lúc đó Trọng Thiên Kỳ năm tuổi, mặc quần áo con gái, biểu tình vô cùng khôi hài như thế, không nhìn được mà cười ra tiếng: “Trọng Thiên Kỳ, nhìn anh buồn cười quá.”

Mặt Trọng Thiên Kỳ bắt đầu tái xanh, vội vàng cầm lấy tấm ảnh: “Mẹ!”

“Haha, ta không cho Thiên Như xem nữa là được, Thiên Như có cảm thấy trước đây Thiên Kỳ vô cùng đáng yêu không?” Mẹ Trọng xem ảnh chụp một lần sẽ cười một lần.

“Xi” Vương Thiến Như không nhịn được lại cười ra tiếng, không quan tâm đến vấn đề lễ phép, trước đây Trọng Thiên Kỳ rất đáng yêu, nhưng mà đáng yêu quá mức, làm cô cười đến đau cả miệng, nước mắt cũng chảy ra rồi.

258. Chương 258: Bị Người Lợi Dụng

Editor: Becuacon

Beta: Bunn.

Vương Thiến Như xoay người thấy vẻ mặt âm trầm của Cụ Duệ Tường và vẻ mặt đầy tươi cười của Lý Thấm, cô chưa chuẩn bị tốt, bị nghẹn thức ăn, cổ họng khó chịu phát ra tiếng “Khụ khụ...”

Trọng Thiên Kỳ lo lắng nhìn Vương Thiến Như, thấy cô ho kịch liệt như thế, vội vàng hỏi: “Sao thế? Tại sao em lại không cẩn thận như thế?”

“Khụ khụ...” Vương Thiến Như khó chịu, ho đến nước mắt cũng chảy ra: “Em không sao.”

Cô cầm lấy cốc nước uống hết mới thoải mái hơn.

Lý Thấm lo lắng hỏi: “Thiến Như, thật xin lỗi, tôi nhìn thấy cô rất vui nên mới gọi, làm cô bị nghẹn sao?”

Vương Thiến Như chỉ có thể xấu hổ lắc đầu: “Không liên quan đến cô, là do bản thân tôi quá ngu ngốc thôi.”

“Thấm Nhi, chúng ta đi thôi! Anh đói bụng rồi.” Cụ Duệ Tường cố ý đưa tay ôm lấy Lý Thấm, anh ta cũng không biết việc mình làm có ý gì, chỉ là không khống chế được bản thân thôi.

Lý Thấm ngăn người rồi lập tức khôi phục lại, như chim nhỏ nép vào người Cụ Duệ Tường: “Vâng, Thiến Như, bọn tôi đi ăn cơm nhé.”

Vương Thiến Như giả bộ mỉm cười, cô âm thầm nhìn bóng bọn họ rời đi, yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Trọng Thiên Kỳ đau lòng nhìn Vương Thiến Như, người sáng suốt đều biết Cụ Duệ Tường đang cố ý, anh thật muốn thu thập Cụ Duệ Tường một trận, nhưng vẫn nhịn xuống.

“Thiến Như...”

Bỗng nhiên Vương Thiến Như ngẩng mạnh đầu lên. “Thiên Kỳ, bác trai và bác gái bảo em đến nhà anh sao? Được rồi, buổi tối em sẽ đến gặp bác trai và bác gái.”

Cô cố ý nói lớn muốn để Cụ Duệ Tường nghe được, có điều cô lại tự giấu, từ trước đến nay Cụ Duệ Tường chưa từng để ý đến việc của mình, anh ta sẽ để ý đến chuyện mình gặp cha mẹ người khác sao?

Trọng Thiên Kỳ ngăn người, nghe thấy Vương Thiến Như chấp nhận, trên mặt tràn ngập vui vẻ: “Được thôi! Cha mẹ anh biết em tới, nhất định sẽ rất vui!”

Vương Thiến Như cười khổ: “Anh đợi em với!”

Trọng Thiên Kỳ kinh ngạc nhìn Vương Thiến Như chạy đến bên cạnh Cụ Duệ Tường.

“Tổng giám đốc, tôi muốn xin nghỉ buổi chiều, tôi muốn đi chào cha mẹ tương lai.”

Mấy ngày trôi qua, Vương Thiến Như mới nói chuyện với Cụ Duệ Tường, lại là những lời này, ngày đó vẫn còn vương mắc trong tâm trí của bọn họ.

Cụ Duệ Tường ngẩng đầu nhìn Vương Thiến Như, vẻ mặt u ám khủng bố, làm như vậy là muốn ra oai với mình sao?

Cô ấy đang trả thù mình sao? Được, cô thành công rồi, cũng thành công chọc giận anh rồi.

Anh cầm chiếc dũa, rắc một tiếng gãy thành hai nửa, Lý Thấm nắm tay của Cụ Duệ Tường, giải vây nói: “Anh Duệ Tường, Thiên Như muốn đi gặp cha mẹ bạn trai, lần đầu tiên vô cùng quan trọng, anh cho cô ấy nghỉ nửa ngày đi.”

Lý Thấm cố ý đặc biệt nhấn mạnh đoạn ‘gặp cha mẹ bạn trai’, nhìn khuôn mặt tức giận của Cụ Duệ Tường, ngằm sảng khoái trong lòng. “Thiên Như, tổng giám đốc của cô đã ngằm cho phép rồi, còn không mau cảm ơn tổng giám đốc đi!”

“À..!” Vương Thiên Như nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường. “Cảm ơn tổng giám đốc.”

Cô xoay người rời đi, đúng vậy, bọn họ càng đi càng xa, sẽ không cùng xuất hiện nữa, bọn họ vốn đã là hai người thẳng song song, thời điểm rung động kia chỉ là chạm mặt khi cùng xuất phát thôi.

Khi đến lúc, bọn họ vẫn cần phải trở về khu vực riêng của mình.

Tại sao? Trái tim vẫn đau như thế, khuấy đảo khiến cô sống không bằng chết!

Trọng Thiên Kỳ nhìn dáng vẻ đau lòng của Vương Thiên Như, thậm thề anh nhất định sẽ chăm sóc cô thật tốt: “Chúng ta đi thôi!”

Vương Thiên Như cắn môi, khẽ gật đầu.

Ánh mắt của Cụ Duệ Tường nhìn theo Vương Thiên Như, nói với cô những lời này, sau khi tức giận sẽ đau lòng, lúc nghĩ đến anh có khả năng mất đi Vương Thiên Như thì vô cùng đau đớn. Còn đau hơn khi mất đi Giản Nhụy Ái.

Có lẽ anh thật sự yêu cô bé không cẩn thận này rồi, chỉ là anh chưa phát hiện ra thôi.

Vương Thiên Như theo Trọng Thiên Kỳ về nhà, nhà của Trọng Thiên Kỳ không nhỏ, cũng không tính là lớn, nhưng trang trí lại vô cùng ấm áp, vô cùng có cảm giác gia đình.

Không giống như nhà của cô, vô cùng lớn, nhưng mỗi ngày cha mẹ đều bận kiếm tiền, trong nhà vô cùng lạnh lẽo, cho nên từ nhỏ cô đã ở cùng với bà nội.

Giúp việc nhắc nhở: “Cậu chủ, ông chủ và bà chủ đã trở lại rồi.”

Vương Thiên Như nghe thấy cha mẹ Trọng trở về, trong lòng giống như đánh giặc, thấp thỏm lo lắng, lần đầu tiên đi gặp cha mẹ người khác, mặc dù đã từng gặp mặt họ, nhưng đây lại là lần đầu tiên chính thức gặp mặt nên có chút căng thẳng.

Trọng Thiên Kỳ nắm tay Vương Thiên Như: “Không cần sợ, có anh ở đây.”

“Vâng!” Vương Thiên Như khẽ gật đầu.

“Cha mẹ, không phải con đã nói với hai người rằng Thiên Như muốn tới nhà mình sao? Hai người đi đâu vậy?” Vừa xuống tầng Trọng Thiên Kỳ lập tức chất vấn.

Vương Thiên Như giữ chặt Trọng Thiên Kỳ, thấy ba Trọng mẹ Trọng vẫn còn trẻ như thế, lấy lòng gọi: “Con chào bác trai, bác gái!”

Mẹ Trọng không trả lời Trọng Thiên Kỳ, kéo Vương Thiên Như qua: “Thiên Như, con đã đến rồi, càng xinh hơn mấy hôm trước rồi, có rảnh thì thường xuyên đến tìm bác gái chơi, bác gái thường xuyên phải ở nhà một mình, vô cùng nhàm chán.”

“Vâng, được ạ!” Vương Thiên Như bị mẹ Trọng dắt đến ngồi xuống ghế sofa.

Ba Trọng cười haha: “Bác gái con hơi nhiệt tình, không làm con sợ chứ!”

“Không ạ.” Vương Thiên Như cũng không biết nên nói chuyện với cha mẹ Trọng như thế nào, tóm lại, bọn họ nói, mình sẽ nói được, nói ít sai ít.

Trọng Thiên Kỳ nhìn cha mẹ nhiệt tình, ôm Vương Thiên Như vào trong lòng mình: “Được rồi, còn chưa qua cửa, hai người như đang thăm vấn phạm nhân vậy, cẩn thận dọa vợ con chạy mất.”

“Phi phi...Thằng bé này thích nói diêm xấu, không phải chúng ta nhìn thấy Thiên Như, con gái nhà người ta nên rất vui sao. Thiên Như, con không biết đâu, lúc ta mang thai, đã cầu trời sẽ sinh được con gái, kết quả lại sinh con trai, đúng rồi, con muốn xem ảnh trước đây của Thiên Kỳ không?”

Mẹ Trọng nhiệt tình nói, lại nhớ tới dáng vẻ trước kia của Trọng Thiên Kỳ, lập tức mỉm cười hạnh phúc.

Vương Thiên Như vô cùng hiếu kỳ: “Bác gái, là ảnh gì vậy?”

“Đúng, vú Đồng, mang ảnh của Thiên Kỳ ra đây.”

Trọng Thiên Kỳ trực tiếp nhảy dựng lên: “Mẹ, làm sao mẹ có thể mang ảnh chụp của con ra cho Thiên Như xem, không được, vú Đồng không được đi.”

Vương Thiên Như tò mò, ảnh chụp có thể khiến Trọng Thiên Kỳ che giấu như thế, nhất định là rất được: “Em muốn xem.”

Vú Đồng đi lấy ảnh chụp ra, giao cho mẹ Trọng.

Trọng Thiên Kỳ thấy hình tượng của mình sắp bị hủy, anh không ngờ mẹ lại bán đứng con trai mình: “Vương Thiên Như, anh khuyên em không nên nhìn, bên trong có ảnh anh khóa thân, cẩn thận đau mắt hột.”

”Thiên Như, đừng nghe nó nói linh tinh, bác cho con xem ảnh, nhất định con chưa bao giờ thấy Thiên Kỳ đáng yêu như vậy.

“Mẹ!” Trọng Thiên Kỳ không kiên nhẫn nói.

Vương Thiên Như thấy mẹ Trọng bày ảnh chụp ra, hình như lúc đó Trọng Thiên Kỳ năm tuổi, mặc quần áo con gái, biểu tình vô cùng khôi hài như thế, không nhìn được mà cười ra tiếng: “Trọng Thiên Kỳ, nhìn anh buồn cười quá.”

Mặt Trọng Thiên Kỳ bắt đầu tái xanh, vội vàng cầm lấy tấm ảnh: “Mẹ!”

“Haha, ta không cho Thiên Như xem nữa là được, Thiên Như có cảm thấy trước đây Thiên Kỳ vô cùng đáng yêu không?” Mẹ Trọng xem ảnh chụp một lần sẽ cười một lần.

“Xi” Vương Thiên Như không nhìn được lại cười ra tiếng, không quan tâm đến vấn đề lễ phép, trước đây Trọng Thiên Kỳ rất đáng yêu, nhưng mà đáng yêu quá mức, làm cô cười đến đau cả miệng, nước mắt cũng chảy ra rồi.

259. Chương 259: Gả Cho Anh.

Editor: Gimi Xuka

Beta: Búnn

Nắm đầm mềm mại của cô đánh vào lồng ngực cường tráng của Cự Duệ Tường, “Làm sao anh có thể như thế? Thích cũng là anh nói, không thích cũng là anh nói, tôi chỉ là một món đồ chơi của anh thôi sao? Mặc cho anh định đoạt à?”

Vương Thiên Như mang hết những đau đớn và không hài lòng trong trái tim hét ra ngoài một cách thoải mái.

Cự Duệ Tường để mặc cho Vương Thiên Như đánh, dứt khoát siết chặt cánh tay mình, dung nạp thân thể gầy gò của Vương Thiên Như vào lòng mình: “Thật xin lỗi, trước kia là lỗi của anh, là anh không nghĩ đến cảm nhận của em, anh sửa, anh nhất định sẽ sửa, cho nên đừng rời khỏi anh, có được không?”

Thân thể Vương Thiên Như chấn động, nếu như trước kia anh nói những lời này, cô sẽ cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

Trái tim đã bị anh dả thương rất nặng, còn có thể khép lại sao?

Cô chỉ có thể ngơ ngác núp ở trong ngực Cụ Duệ Tường, nước mắt rơi vào lồng ngực anh, thấm ướt quần áo của anh, qua một lúc lâu mới mở miệng nói: “Tổng giám đốc, anh say rồi nên nói xằng nói bậy, anh cứ về nhà trước đi, chờ anh tỉnh rượu chúng ta lại nói chuyện.”

“Anh không uống rượu, anh rất tỉnh.” Cụ Duệ Tường ôm cô càng chặt hơn, chính là không muốn buông cô ra.

“Được, lúc trước anh hùng hồn nói với tôi là anh sẽ không thích tôi, hiện tại anh lại nói là anh thích tôi, Cụ Duệ Tường, anh muốn tôi tin anh như thế nào đây? Có phải là anh uống rượu nói xằng nói bậy hay không.” Bây giờ Vương Thiển Như cũng không có hơi sức để Cụ Duệ Tường làm cô bị thương, nếu như lại bị thương, cô thật không có dũng khí mà tiếp tục kiên cường nữa.

“Anh đã nói xin lỗi, cũng biết mình có lỗi, tại sao em không cho anh cơ hội? Chẳng lẽ em thật sự thích Trọng Thiên Kỳ?” Cụ Duệ Tường nắm tay Vương Thiển Như rỗng to.

Vương Thiển Như nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường, trên mặt xuất hiện nụ cười thê lương: “Thì ra là anh quan tâm cái này, có phải cảm giác món đồ chơi của mình bị cướp đi, cho nên trong lòng cảm thấy không thoải mái hay không?”

Cụ Duệ Tường sợ hãi, anh thật sự không nghĩ đến Vương Thiển Như sẽ nghĩ như thế, “Anh...”

“Anh không cần nói nữa, tôi sẽ không tin anh đâu, mặc kệ trước kia hay là bây giờ, tôi đều biết trong lòng anh chỉ có Giản Nhụy Ái, anh không quên được cô ấy, cho nên tìm bạn gái, tất cả đều phải giống như cô ấy vậy.”

Vương Thiển Như nhìn Cụ Duệ Tường xoay người rời đi, nước mắt rơi xuống đầy mặt, thì ra trái tim vẫn còn đau như vậy!

Cô cũng biết Cụ Duệ Tường không thể nào vứt bỏ Giản Nhụy Ái, coi như mình cố gắng cũng không có tác dụng gì.

Vĩnh viễn không có cách nào chiến thắng người trong lòng anh.

Cụ Duệ Tường nhìn theo bóng dáng Vương Thiển Như rời đi, hét to: “Vương Thiển Như, em đứng lại đó cho anh.”

Cô trực tiếp đóng cửa lại, chia cách cô và Cụ Duệ Tường ở hai bên cánh cửa.

Không nghĩ đến Vương Thiển Như sẽ làm như vậy, chặn mình ở ngoài cửa, anh dùng giọng điệu chuyên chế ra lệnh: “Vương Thiển Như, em mở cửa ra.”

Vương Thiển Như chạy đến ngồi ở cạnh cửa, “Cụ Duệ Tường, đừng dây dưa với tôi... tôi đã nghe lời của anh, thử quên tình cảm tôi dành cho anh đi, tôi đang cố gắng thực hiện, tại sao anh lại đến quấy rầy tôi? Anh mau đi đi.”

Cụ Duệ Tường tự mình gieo quả xấu, sẽ phải tự gánh chịu, sớm biết đã không nói những lời tuyệt tình như vậy, ít nhất hôm nay sẽ ít đau một chút.

Anh dùng lực gõ cửa, “Vương Thiển Như, anh biết rõ sai lầm của mình rồi, em cho anh cơ hội đền bù, để cho anh ở bên cạnh em.”

“Đi đi, tôi không tin tưởng anh, nếu như anh muốn tốt cho tôi, thì rời khỏi đây đi.” Vương Thiển Như lạnh lùng nói xong, nước mắt giống như thác lũ, từng giọt chảy dài trên mặt.

Cô nắm ngực thật chặt, thì ra đau làm cho người ta không thể hô hấp được.

Nửa đêm, giọng nói của Cụ Duệ Tường và Vương Thiển Như quấy rầy người cách vách, bọn họ ra quát: “Người trẻ tuổi, nếu như cãi nhau về chuyện tình cảm thì vào trong nhà nói chuyện, đừng ảnh hưởng người khác nghỉ ngơi.”

Cụ Duệ Tường lạnh lùng nhìn người vừa nói khiến người đó sợ đến không biết phải làm sao đành đóng cửa lại, không dám có ý kiến với bọn họ nữa.

Ồn ào như thế, anh cũng đã tỉnh không ít, ổn định tâm trạng rồi nói: “Thiên Như, điều anh nói đều từ tận đáy lòng, nếu như em tha thứ cho anh, trưa mai anh sẽ chờ em ở sân thượng công ty, cho đến khi em đến gặp anh mới thôi.”

Anh xoay người rời đi, xem ra cần phải có thời gian để cho bọn họ bình tĩnh lại.

Vương Thiên Như nghe tiếng bước chân, lúc mở cửa, Cụ Duệ Tường đã không còn ở đây, cô ảm đạm đóng cửa lại.

Rất cuộc cô có nên tin Cụ Duệ Tường hay không đây, có phải anh lại đang gạt người lần nữa không, hơn nữa mình đã đồng ý với Trọng Thiên Kỳ.

Vương Thiên Như, mày thật sự điên rồi!

Hôm sau

Trọng Thiên Kỳ đang ở dưới lầu chờ Vương Thiên Như, nhìn thấy Vương Thiên Như đi xuống, bắt lấy tay của cô, lo lắng hỏi: “Thiên Như, sao em không nói một tiếng nào đã chạy về rồi? Em có biết anh và cha mẹ anh lo lắng cho em không.”

Nhớ tới cuộc đối thoại giữa cha Trọng và mẹ Trọng ngày hôm qua, cô lập tức nổi giận, hung hăng hất tay Trọng Thiên Kỳ ra, “Là lo lắng cho tôi, hay là lo lắng không thể mò được chỗ tốt trên người tôi.”

“Em nói nhảm gì vậy?” Sắc mặt Trọng Thiên Kỳ trầm xuống, kỳ quái nhìn Vương Thiên Như, hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời cô nói.

“Hừ!” Vương Thiên Như cười lạnh, “Trọng Thiên Kỳ, anh không cần gạt tôi, ba anh đồng ý để anh theo đuổi tôi, không phải vì muốn hợp tác với tập đoàn Vương Thị của nhà tôi sao, tối hôm qua cha mẹ anh nói chuyện, tôi đều nghe được, anh còn lừa tôi đến lúc nào đây?”

Trọng Thiên Kỳ biết Vương Thiên Như hiểu lầm mình, thật là trăm miệng cũng không thể bào chữa được: “Thiên Như, em nghe anh giải thích, anh thật sự không có suy nghĩ kia, cho dù ba anh có suy nghĩ đó, anh cũng sẽ không đồng ý làm như vậy. ”

Vương Thiên Như nhìn chằm chằm vào Trọng Thiên Kỳ, cô cũng biết rõ chuyện là ý của cha Trọng và mẹ Trọng, không phải ý của Trọng Thiên Kỳ, nếu không sao anh có thể toàn tâm toàn ý trả giá vì mình.

Lời nói của cha mẹ Trọng vẫn còn vang vọng bên tai cô, chẳng lẽ mình thật sự phải phụ lòng Trọng Thiên Kỳ.

Không được, Vương Thiên Như, sao mày có thể vô lương tâm như vậy?

Bỗng dưng, Trọng Thiên Kỳ dắt tay cô, chạy một mạch.

“Trọng Thiên Kỳ, anh muốn làm cái gì vậy? Tôi sẽ đi làm trễ mất.” Vương Thiên Như đang không biết làm sao thì đã bị Trọng Thiên Kỳ lôi kéo đi.

Khi bọn họ chạy tới căn nhà ở bên cạnh trường thì đúng lúc đó đèn sáng lên, nhìn thấy sàn sân thể dục phủ kính cánh hoa, phía trên viết: ‘Vương Thiên Như xin hãy em gả cho anh.’

Lúc còn đang ngây ngẩn hoài nghi, trên bầu trời xuất hiện thật nhiều máy bay trực thăng, khí cầu từ trên máy bay trực thăng bay xuống, phía trên tờ giấy cũng viết: ‘Vương Thiên Như, xin em gả cho anh.’

Cầu hôn thật lãng mạn, cô cảm động nước mắt rơi vì vui mừng, cúi đầu nhìn người tạo ra lãng mạn, thấy anh quỳ một chân, tay cầm một chiếc nhẫn kim cương, chiếc chân kim cương kia thật rất đẹp, hơn nữa còn rất chói mắt.

Vương Thiên Như khiếp sợ, không biết phải làm sao, chuyện đến quá đột ngột khiến cô không có cách nào tiếp thu được.

Nhìn chiếc nhẫn, chưa từng có ai tặng cho cô một chiếc nhẫn như thế.

“Thiên Như, gả cho anh, được không?” Trọng Thiên Kỳ chăm chú nhìn cô, vẻ mặt nghiêm chỉnh như vậy, có lẽ đây là chuyện nghiêm chỉnh nhất anh làm từ trước đến nay.

Anh giống như hoàng tử đang cầu hôn, nếu như người cầu hôn là Cự Duệ Tường thì sẽ như thế nào? Lúc nhìn xuống trong đôi mắt cô mang theo rất nhiều mong đợi.

Vương Thiên Như đứng lặng ở đó rất lâu, giống như cô không nghe được tiếng cổ vũ của người xung quanh, chỉ nghe nhịp đập trái tim mình.

Trọng Thiên Kỳ chăm chú nhìn cô, chuyên tâm nói: “Từ khi ra đời đến nay, cho đến bây giờ chưa có cô gái nào khiến cho anh động lòng, từ khi gặp em đến nay, anh đã không còn giống mình nữa.”

“Anh hiểu rõ lời nói của ba anh mang đến cho em sự bối rối, xin em cứ tin tưởng vào anh, từ đầu tới cuối người anh yêu vẫn là em, hoàn toàn không liên quan đến những thứ khác, em nhất định phải tin tưởng anh.”

“Đồng ý với anh, gả cho anh đi.”

260. Chương 260: Cự Duệ Tường Qua Đời.

Trọng Thiên Kỳ chăm chú nhìn cô, chuyên tâm nói: “Từ khi ra đời đến nay, cho đến bây giờ chưa có cô gái nào khiến cho anh động tâm, cho đến khi gặp em, anh đã trở nên không còn giống mình nữa.”

“Anh hiểu rõ lời nói của cha anh mang đến cho em sự bối rối, nhưng xin em phải tin tưởng anh, từ đầu tới cuối người anh yêu vẫn là em, hoàn toàn không liên quan đến những chuyện khác, em nhất định phải tin tưởng anh.”

“Đồng ý với anh, gả cho anh!”

Hốc mắt Vương Thiên Như ẩm ướt, không thể không nói, lời nói của Trọng Thiên Kỳ làm cô cảm động, nhưng lời nói cảm động không đến mức muốn kết hôn.

Tại sao khi anh một lòng một dạ thổ lộ với mình, trong lòng của cô vẫn có Cự Duệ Tường? Cô đứng không phải là cô gái tốt, vì không phụ lòng Trọng Thiên Kỳ, cô không có cách nào đồng ý lời cầu hôn của anh.

“Thiên Như?” Trọng Thiên Kỳ thấy cô không phản ứng, trong lòng có chút lo lắng, chỉ có thể khẽ gọi cô.

“Em.....” Vương Thiên Như muốn nói chuyện, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

“Thật xin lỗi!” Cô nhận điện thoại, nghe được tiếng Khiết Đan Đan gấp gấp nói: “Thiên Như, cô nhanh đến bệnh viện đi, tổng giám đốc ngất xỉu, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện.”

“Ầm ầm...” Vương Thiên Như hoàn toàn hiểu rõ, nhớ tới những lời Cự Duệ Tường nói với mình.

Cô biết mình không thể không lo lắng cho Cự Duệ Tường, xem ra đời này thật sự là không thoát được Cự Duệ Tường, rốt cuộc anh đã hạ thần chú gì cho cô chứ.

“Thật xin lỗi!” Cô chỉ có thể nói lời này với Trọng Thiên Kỳ.

Vương Thiên Như biết mình thật có lỗi với Trọng Thiên Kỳ, cũng biết mình phụ lòng anh, nhưng tình yêu không thể cưỡng cầu, nếu không thương thì cũng không cần dây dưa, nếu dây dưa sẽ chỉ tổn thương lẫn nhau mà thôi.

Hốc mắt Trọng Thiên Kỳ tràn ngập nước mắt, hít một hơi sâu, không để cho nước mắt chảy ra, đây là tôn nghiêm duy nhất của đàn ông.

Anh cũng biết trong lòng cô chỉ có Cự Duệ Tường.

Đau lòng hỏi: “Nếu như anh gặp em sớm hơn Cự Duệ Tường ... em có thể thích anh hay không?”

“Em không biết, đây là chuyện không thể xảy ra, em cũng không có câu trả lời.” Vương Thiên Như cúi đầu, hổ thẹn trả lời.

Cô không cách nào trả lời vấn đề không biết, càng không muốn lừa gạt Trọng Thiên Kỳ.

“Đồng ý với anh, nếu kiếp sau chúng ta là động vật, là cây cối, dù là không khí cũng được, hãy để cho anh tìm được em trước, làm bạn trai của em có được hay không?” Đây là thỉnh cầu cuối cùng của Trọng Thiên Kỳ.

Nếu như có kiếp sau, anh sẽ không biết Vương Thiến Như muốn như thế, sẽ biết cô sớm hơn một chút, sau đó cột chặt cô vào bên cạnh mình, để cho trong lòng, trong mắt cô đều chỉ nhìn anh.

“Được, nếu như thật sự có kiếp sau, em đồng ý với anh.” Nước mắt kìm nén không được chảy ra, trong lòng áy náy vì thiếu nợ với Trọng Thiên Kỳ mà cô không cách nào trả được.

Cô thật sự không cách nào buông Cự Duệ Tường được cho dù đã cố gắng.

“Đi thôi, anh đưa em tới bệnh viện.” Trọng Thiên Kỳ dùng thời gian ngắn nhất khôi phục lại.

Vương Thiến Như nhìn chằm chằm Trọng Thiên Kỳ, bất đắc dĩ gật đầu một cái.

Hai người ở trên xe, không ai nói chuyện, cứ im lặng lái xe như vậy.

Cho đến khi đến bệnh viện, Trọng Thiên Kỳ mới phá vỡ yên tĩnh: “Anh không đi lên, tự em đi đi!”

Khiết Đan Đan không thể chờ đợi đứng ở trước cổng, nhìn thấy Vương Thiến Như, vội vàng lo lắng chạy qua: “Em làm gì vậy? Mau vào đi, tổng giám đốc cũng sắp hấp hối.”

“Cái gì?” Vương Thiến Như kinh sợ, không chờ đợi Khiết Đan Đan lập tức chạy đi.

Ngày hôm qua Cự Duệ Tường rất tốt, đột nhiên lại nghiêm trọng như vậy, không phải là hôm qua anh muốn thổ lộ với mình sao, tại sao anh lại lật lọng?

Trọng Thiên Kỳ nhìn bóng lưng Vương Thiến Như, cười bất đắc dĩ, gặp chuyện của Cự Duệ Tường, Vương Thiến Như vẫn vội vàng như vậy, lấy mu bàn tay xoa xoa chóp mũi mình, lái xe rời đi.

Khiết Đan Đan đuổi theo Vương Thiến Như: “Em không cần chạy nhanh như vậy.”

Bây giờ làm sao cô có thể nghe người khác nói, trong đầu đều là Cự Duệ Tường, không thể nào, anh sẽ không bỏ cô mà rời đi, anh nói anh yêu cô mà.

Ngải Lợi đứng khóc ở bên giường, mà người nằm bên cạnh cô, đang trùm vải trắng lạnh lẽo, mùi nước khử trùng ngập tràn cả phòng.

Vương Thiến Như ngây dại, nước mắt cứ lăn xuống, cô không thể tin được nắm chặt tay, đi lên phía trước, bước đi bình thường mà cảm giác gian nan đến thế, mỗi một bước đi, trái tim giống như bị cắt đi một mảnh, đau đến nỗi cô không thể thở được.

“Vương Thiến Như!” Ngải Lợi mở miệng kêu lên.

“Không thể nào, không thể nào...” Vương Thiến Như lẩm bẩm trong miệng, tay run rẩy về phía vải trắng.

Làm sao có thể, làm sao có thể, rõ ràng tối hôm qua rất tốt, bọn họ mới không gặp mấy giờ, sao Cự Duệ Tường lại bỏ cô đi.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc... Tối hôm qua lúc lái xe, xảy ra tai nạn xe cộ.” Ngải Lợi nói không thành lời, che miệng, khóc huhu.

Vương Thiến Như khiếp sợ ngồi bệt trên sàn nhà, khóc tâm tê liệt phé, tai nạn xe cộ, vậy có phải là khi mình đuổi anh đi, sau đó mới xảy ra tai nạn xe cộ không.

Vương Thiến Như khóc lớn lên, ôm thân thể Cự Duệ Tường: “Em sai rồi, em biết lỗi rồi, em không nên đuổi anh đi, anh cũng sẽ không gặp phải tai nạn xe cộ, em biết em sai rồi, van cầu anh nhanh tỉnh lại. Cự Duệ Tường, anh không thể có chuyện gì, không phải đã đồng ý với em rồi sao, trưa nay phải gặp nhau trên sân thượng, bây giờ lại nằm ở trên giường là có ý gì? Làm sao anh có thể tàn nhẫn với em như vậy, mỗi lần đều cho em hi vọng, rồi lại tàn nhẫn cướp hi vọng đi như vậy, chẳng lẽ anh không biết như thế khiến người khác rất đau đớn sao? Anh ngồi dậy cho em, dậy cho em...”

Vương Thiến Như khóc nức nở trước giường Cự Duệ Tường, cô thật không hi vọng Cự Duệ Tường gặp chuyện không may.

Khiết Đan Đan đỡ Vương Thiến Như: “Không cần phải đau lòng, người chết không thể sống lại, khóc chỉ làm hại cơ thể thôi.”

“Sẽ không, không thể...” Vương Thiến Như gầm lên: “Làm sao anh ấy có thể chết được? Đã hẹn với em buổi trưa phải gặp nhau trên sân thượng, anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Cô kích động gào thét, nước miếng bắn tứ tung.

Người chung quanh nhìn thấy Vương Thiến Như kêu trời trách đất, đều có chút không đành lòng.

Khiết Đan Đan lo lắng Vương Thiến Như không chịu nổi kích thích, lại ngắt xủ đi: “Thiến Như, em không cần kích động như vậy.....”

Vương Thiến Như giãy giụa thoát khỏi Khiết Đan Đan, nằm ở trên người Cự Duệ Tường, nắm đấm mềm mại gõ lồng ngực anh.

Cô hoàn toàn hồng mắt rồi, Cự Duệ Tường xảy ra chuyện, còn đau lòng hơn chuyện bên cạnh anh có người phụ nữ khác.

Cô lớn tiếng khóc, khóc tâm tê liệt phé: “Cự Duệ Tường, em không cần anh chết, em không muốn anh phải chết đi, anh đừng tàn nhẫn đối với em như vậy, biết rõ là em yêu anh, nhiều năm như vậy cũng không thay đổi, vì có thể thấy anh em vượt qua nửa vòng trái đất đến đây. Em không cho phép có chuyện, anh dạy cho em.”

Khiết Đan Đan bị lấy nhiễm bởi nước mắt Vương Thiến Như, kích động nói: “Lúc xảy ra chuyện Tổng giám đốc, đều gọi tên em, anh ấy nói mình có lỗi với em, trước kia làm nhiều chuyện tổn thương em như vậy, anh ấy cảm thấy rất xấu hổ, hơn nữa anh ấy cũng hối hận vì bản thân không còn cơ hội bảo vệ em nữa.”

“Tổng giám đốc hi vọng em đừng trách anh ấy.”

“Em không trách anh ấy, thật sự không trách anh ấy, em chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy thật tốt, chuyện trước kia đều đi qua rồi, Cự Duệ Tường, van cầu anh đừng bỏ em lại.”

Vương Thiến Như thật sự không thể không có Cự Duệ Tường, anh là cột trụ tinh thần của cô, nếu như cột trụ đổ xuống, nhất định cô cũng sẽ ngã xuống.

Cô vùi người ở trong ngực Cự Duệ Tường, đôi tay vỗ vào lồng ngực cường tráng của anh, nước mắt rơi lên vị trí trái tim anh, giống như nước mắt xuyên qua lớp quần áo, rơi xuống trái tim anh vậy.

261. Chương 261: Ân Ái Ở Nơi Làm Việc

“Không cần đánh nữa, anh sẽ bị em đánh chết.” Cự Duệ Tường mở mảnh vải trắng, ánh mắt dịu dàng nhìn Vương Thiến Như.

Thời điểm Cự Duệ Tường giả chết đã nghe Vương Thiến Như thổ lộ mọi tâm tư trong lòng cũng biết Vương Thiến Như không quên mình, trong lòng tự nhiên rất vui .

Vương Thiến Như đang đau lòng khóc lóc, nước mắt nhạt nhòa khắp gương mặt, kinh ngạc nhìn Cự Duệ Tường rồi quay sang nhìn những người bên cạnh, thấy bọn họ không nhin cười, mới bừng tỉnh hiểu ra bọn họ đang đùa mình.

Đúng là quá đáng, loại chuyện xui xẻo như vậy mà mang ra đùa giỡn, cũng quá không có đạo đức.

Vương Thiến Như nổi giận dùng dùng đẩy Cự Duệ Tường ra rồi xoay người muốn ra khỏi phòng bệnh quái này

Cự Duệ Tường nhìn thấy Vương Thiến Như muốn rời khỏi, lo lắng túm được tay của cô kéo cô áp chặt tới trong lồng ngực mình, “Anh đều nghe hết những lời trong lòng của em.”

Mọi người xem thấy bọn họ có lời muốn nói, cũng biết ý lui ra ngoài , trong mắt có chút ghen tỵ với Vương Thiến Như.

“Buông tay!”

“Vương Thiến Như, em không cần trốn tránh, anh hiểu rõ em rất yêu anh và vĩnh viễn đều không lựa chọn sai, anh cũng yêu em .”

“Buông tay!” Vương Thiến Như kịch liệt giãy giụa, bị Cự Duệ Tường nắm rõ tâm tư của mình như vậy khiến cô không thoải mái.

Vương Thiến Như cô không cần là thứ đồ để cho đàn ông trói buộc, cũng không cần giống đồ ngốc đợi đàn ông mà không có thể giới riêng của mình.

Cự Duệ Tường ôm Vương Thiến Như thật chặt, “Anh biết rõ em sẽ không đến ban công, cho nên chỉ có lựa chọn phương pháp này để cho em biết anh cũng yêu em, chẳng lẽ thì không thể cho anh một cơ hội sao?”

Vương Thiến Như toàn thân chấn động, từ trước đến nay chưa từng thấy Cự Duệ Tường cầu khẩn. Kể cả lúc Giản Nhụy Ái vì Đơn Triết Hạo cố ý rời đi cũng không thấy anh ấy cầu xin Giản Nhụy Ái.

Cho anh ấy cơ hội bù đắp, mình thật cho nổi sao?

Mình thật có thể đang đánh cược một lần sao?

Vương Thiến Như lẳng lặng nhìn ánh mắt của Cự Duệ Tường, cực kỳ lâu mới tìm lại được bình tâm nằm trong ngực Cự Duệ Tường “Anh biết không em đã chờ đợi những lời này thật nhiều năm, anh là người xấu, Đại Phôi Đản.”

“Dạ dạ, anh là người xấu, là bại hoại, về sau ở cũng sẽ không để em thương tâm, anh sẽ vĩnh viễn đều hầu ở bên cạnh em.” Cự Duệ Tường khép chặt cánh tay, tựa cằm lên đầu Vương Thiến Như.

Nếu như mình còn xấu hổ không có thổ lộ thì thật sự sẽ bỏ lỡ người mà mình yêu thích nhất.

Cự Duệ Tường sẽ không hối hận, ngược lại rất may mắn!

“Anh nhất định phải làm bạn với em. Em tìm anh bốn năm, nếu như anh còn muốn chạy trốn thì em vẫn sẽ đi tìm bằng được anh. . . Ừm.”

Cự Duệ Tường dùng đôi môi để ngăn những lời trách cứ của Vương Thiến Như. Đôi môi áp sát vào một khối, không có bất kỳ khe hở, mềm mại đầu lưỡi lẫn nhau khuấy đều, vào giờ phút này linh hồn của bọn họ là ở cùng nhau, thật chặt tương liên.

Vương Thiến Như bị hôn trời đất u ám , đôi tay tự nhiên vòng lên cổ Cự Duệ Tường không có nửa điểm muốn buông ra. Đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã được như ý nguyện là đuối kịp mình bạch mã hoàng tử, mặc dù rất thua thiệt, nhưng lại sẽ không hối hận.

Vương Thiến Như học hôn trả, hai người đầu lưỡi đại chiến, cho đến đối phương sắp không có hô hấp, mới thả mở đối phương ra .

Cự Duệ Tường dịu dàng nhìn Vương Thiến Như “anh yêu em, thật rất thích em.” rồi lại cúi đầu nhìn gương mặt của nàng, hôn lên khắp mặt Vương Thiến Như rồi ra sức gặm cái cổ trắng muốt.

Tiếng hít thở lần lượt thay đổi , Vương Thiến Như leo lên cổ của hắn, không để cho mình thiếu oxy mà ngã xuống.

Cự Duệ Tường đẩy cô nằm trên giường, mê mải tận hưởng mùi vị của riêng Vương Thiến Như.

Bọn họ quấn lấy nhau, trong lòng yêu để cho bọn họ thân thể trùng hợp, bây giờ trong lòng chỉ có lẫn nhau.

Vương Thiến Như rúc vào trong ngực Cự Duệ Tường, cười hưng phấn “Tổng giám đốc.”

“Gọi anh là Duệ Tường!” Cự Duệ Tường khê cau mày ra lệnh.

“Ai đã bắt em phải gọi anh là tổng giám đốc nhỉ?” Vương Thiến Như không quên nhạo báng.

“Anh đã nói cái gì hay sao?” Cụ Duệ Tường ngẩng đầu nhìn lại Vương Thiến Như đang nhìn chằm chằm mình, mỉm cười, bàn tay không ngừng vuốt ve da thịt cô. Từ trước đến giờ cũng không biết da dẻ Vương Thiến Như lại mềm mại như vậy, thật là vô cùng thoải mái.

“Không nên đụng em, nhột quá a!” Vương Thiến Như bị Cụ Duệ Tường trêu chọc cười ha ha, bởi vì thật sự là quá nhột.

Cụ Duệ Tường vuốt ve thân thể Vương Thiến Như mò lên trên đôi bánh bao trắng trẻo, cái bánh bao kia ở trong tay biến thành ngàn vạn hình dáng.

“Buông ra, thật là đau a!”

” Em nói có còn dám nhạo báng anh nữa không?.” Cụ Duệ Tường đe dọa.

Vương Thiến Như biết Cụ Duệ Tường căn bản là ác ma, vội nói xin lỗi: “Không dám, không dám.”

“Vậy chúng ta tiếp tục” Cụ Duệ Tường cúi người đè ở trên người Vương Thiến Như.

“Cái gì?” Vương Thiến Như ngăn cản Cụ Duệ Tường, mới vừa rồi mơ mơ màng màng mới có thể bị ăn đậu hũ, hiện tại không cần, “Không nên nháo, nơi này là bệnh viện.”

“Không sao, đây là phòng bệnh cao cấp nhất căn bản cũng sẽ không có người qua lại, hơn nữa Đan Đan lúc đi đã khóa cửa cho nên chúng ta làm chuyện gì, cũng sẽ không bị người khác biết”

Cụ Duệ Tường còn bổ túc một câu nói, “Chúng ta đã lâu cũng không có quan hệ.”

Nghe Cụ Duệ Tường nói, khiến Vương Thiến Như đỏ mặt xấu hổ không chịu nổi, trong lòng hung hăng mắng Khiết Đan Đan, là người bán em cầu vinh.

“Không sợ thì không sợ” Vương Thiến Như đỏ mặt, đáp lại động tác của Cụ Duệ Tường.

Thật ra không chỉ đàn ông thích nói chuyện trên giường, Vương Thiến Như cũng phát hiện mình rất ưa thích chuyện trên giường, cảm giác rất thoải mái.

Thật chẳng lẽ chính là kỹ thuật của Cụ Duệ Tường phục vụ rất được phải không?

“A!” Vương Thiến Như không chịu được Cụ Duệ Tường đang vô cùng hưng phấn đòi hỏi liên tục trên thân thể “Duệ Tường, sắp kết thúc được chưa, em mệt lắm rồi.”

Vương Thiến Như đã sắp muốn thở không nổi, cũng không biết chuyện này còn kéo dài bao lâu.

“Thật là không biết đang có may mắn, người đàn ông của em làm được kéo dài mà còn không hiểu để quý trọng, những người phụ nữ khác muốn như thế cũng không có nên em nên cảm thấy may mắn.” Cụ Duệ Tường không cảm thấy xấu hổ mà nói chuyện.

Vương Thiến Như mặt đỏ bừng, không muốn nói gì thêm nữa với Cụ Duệ Tường chỉ liều mạng hít thở.

Cũng không biết bọn họ làm bao lâu, cho đến Vương Thiến Như chống đỡ không nổi, mí mắt nặng vô cùng ngủ thiếp đi mà trên mặt vẫn là nụ cười.

Trở lại phòng làm việc.

Vương Thiến Như đỏ bừng mặt đi theo Cụ Duệ Tường vào phòng làm việc, có thể cảm nhận được ánh mắt hiếu kỳ của mọi người.

Vương Thiến Như ngượng ngùng cúi thấp đầu, ở chung một chỗ cùng Cụ Duệ Tường muốn khiêm tốn cũng không được .

Mọi người trong phòng làm việc nhìn thấy hai người tay trong tay vào đến, cũng biết quan hệ của bọn họ thay đổi.

Rất nhiều cô gái chỉ có thể ỉn núp khóc thút thít, bởi vì gia cảnh nhà các cô không giàu có như nhà Vương Thiến Như lại không có được sự quan tâm của Tổng giám đốc.

Cụ Duệ Tường đã nhờ nhân viên trong tập đoàn giúp một tay mới đạt được tình yêu của Vương Thiến Như quay về bên cạnh nên thấy không có gì phải giấu giếm họ, cũng có thể không chút kiêng kỵ thể hiện tình cảm của hai người đang yêu.

“Buổi tối, chờ anh cùng ăn cơm!” Cụ Duệ Tường kéo Vương Thiến Như lại gần rồi hôn nhẹ lên trán.

Cụ Duệ Tường thật không muốn thả Vương Thiến Như ra nhưng công việc của anh cần giải quyết vô cùng nhiều nên phải miễn cưỡng buông cô ra, dù thế nào đi nữa thời gian còn dài, những lúc có thời gian rảnh rồi là có thể thoải mái nếm mùi vị Vương Thiến Như vĩnh viễn đều không chán chỉ ham muốn nhiều hơn.

Vương Thiến Như lớn lên ở Mỹ nên cũng rất cởi mở không ngại ngừng nhón chân hôn nhẹ lên mặt Cụ Duệ Tường “Vâng! Buổi tối em muốn ăn bữa tiệc lớn”

Cụ Duệ Tường cương chiêng vuốt đầu Vương Thiến Như trên mặt là nụ cười mà mọi người chưa từng được nhìn thấy “Tốt!”

262. Chương 262: Chúng Tôi Ở Chung Một Chỗ

Cụ Duệ Tường vào phòng làm việc, tất cả mọi người vội xúm lại, hâm mộ nhìn Vương Thiến Như, mọi người không ngờ chỉ cần tổng giám đốc khẽ cười lại sẽ đẹp mắt như vậy.

Khiết Đan đan vỗ vỗ bả vai Vương Thiến Như “Không tệ lắm! Có muốn mời khách hay không?”

Vương Thiến Như cười cười quay đầu nhìn Khiết Đan Đan “Mời khách? Chị muốn làm khách mời sao?”

“Em định làm gì? Không cần. . . . Ta không cần.” Khiết Đan Đan cũng biết Vương Thiến Như trả thù chuyện mình cấu kết với Cụ Duệ Tường lừa cô ấy “Vương Thiến Như, chị suy nghĩ cho em mới lựa gặt em cho nên em không thể tìm chị tính sổ.”

Vương Thiến Như nhảy lên, “Khiết Đan Đan đừng nói nhiều lời như vậy, đều là bao biện thôi”

Vương Thiến Như vừa muốn ra tay đã nhìn thấy Lý Thấm đứng ở trước mặt mình liền vội vàng dừng lại .

“Thiến Như, tổng giám đốc các cô có ở đây không?” Lý Thấm tươi cười nhìn Vương Thiến Như, hoàn toàn không để ý đến chuyện của bọn họ.

Vương Thiến Như dừng lại mấy giây, thấy Lý Thấm đơn thuần mà trong lòng cảm thấy thêm áy náy nên nhỏ giọng trả lời: “Tổng giám đốc đang ở bên trong.”

Lý Thấm nắm chặt cặp lồng canh, trong lòng vui mừng vô cùng, tin tưởng Cụ Duệ Tường sẽ thích canh mà mẹ mình nấu “Cảm ơn cô, tôi mang cho anh Duệ Tường loại canh mà anh ấy thích nhất, cô cũng biết anh Duệ Tường thích uống canh mẹ tôi nấu, vậy tôi đi vào trước.”

Lý Thấm không quên khoe khoang sự tốt bụng của Cụ Duệ Tường đối với mình, chính là khiến muốn Vương Thiến Như biết khó mà lui.

Nhưng Lý Thấm không thể ngờ đến Cụ Duệ Tường và Vương Thiến Như đã ở chung với nhau một chỗ.

Mọi người trong văn phòng che miệng len lén cười Lý Thấm ngu ngốc.

Cụ Duệ Tường đã thể hiện cho cho cả phòng làm việc biết người trong lòng anh thích là Vương Thiến Như, Lý Thấm tự mình đa tình, thật là buồn cười nhưng cũng không có người dám nói ra.

Càng nhiều người không muốn xen vào việc của người khác, dù sao đó là chuyện riêng tư của tổng giám đốc.

Vương Thiến Như không muốn tổn thương Lý Thấm, bởi cô ấy đã không để ý tính mạng mình để cứu cô, chứng tỏ cô ấy vô cùng thiện lương, nếu như bắt nạt người thiện lương có thể bị trời phạt.

Khiết Đan Đan huých nhẹ Vương Thiến Như đang mắt hờn, cốc nhẹ lên đầu mà vẫn không có phản ứng, “Em ngu ngốc thế, bên trong là người đàn ông của mình mà dễ dàng để cho cô ta vào phòng không sợ cô ta thành hồ ly tinh cướp mất tổng giám đốc à”

“Đan Đan, chị đừng nói Lý Thấm như vậy, là em có lỗi với cô ấy” Vương Thiến Như áy náy nói.

“Em không cần lo phát thiện tâm, Lý Thấm chính là giả vờ yếu ớt mà thôi.” Khiết Đan Đan đã gặp nhiều người lòng dạ khác biệt lời nói. Xem ra Lý Thấm chính là cô gái có tâm cơ, bề ngoài tỏ ra nhu nhược yếu ớt nhưng thật ra thì nội tâm cực kỳ ác liệt.

‘Cốc cốc.’

Cụ Duệ Tường đang vui đầu vào công việc, ngẩng đầu nhìn thấy Lý Thấm, tùy ý nói: “Có chuyện gì?”

Lý Thấm nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường cảm thấy anh ấy có chút khác thường nhưng không biết khác thường chỗ nào, có thể do mình quá lo ngại.

“Anh Duệ Tường, mẹ em nấu canh gà bảo em mang đến cho anh bồi dưỡng, anh uống thử xem sao.” Nói xong, cô ta lại bận rộn sửa sang lại bát đĩa.

Cụ Duệ Tường ngược mắt nhìn người mặc quần cực ngắn, lúc khom người loáng thoáng có thể nhìn thấy giò xuân bên trong, Cụ Duệ Tường cau mày quay mặt liếc qua bóng dáng người bên ngoài cửa thủy tinh.

Thấy Vương Thiến Như đang chống nạnh, trợn mắt giận dữ nhìn mình khiến anh thiếu chút nữa phì cười.

Lý Thấm kỳ quái nhìn Cụ Duệ Tường, “Thế nào? Anh Duệ Tường sao thế? ”

Lý Thấm không hiểu sao Cụ Duệ Tường chợt mỉm cười. Trước kia Cụ Duệ Tường đều lạnh lùng, không cười, chẳng lẽ tại mình mang canh đến khiến anh ấy cảm động.

“Ồ! Không sao” Cụ Duệ Tường cầm điện thoại lên, “Đan Đan, gọi Thiến Như vào đây.”

Khiết Đan Đan nhận được điện thoại của Cụ Duệ Tường rất tuân lệnh liền túm lấy Vương Thiến Như đẩy vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Anh Duệ Tường gọi người tên là Thiến Như vào phòng làm việc làm cái gì?” Lý Thấm khó hiểu sao tự nhiên lại cho gọi Vương Thiến Như vào là muốn làm cái gì.

Vương Thiến Như vừa bị đẩy vào phòng tổng giám đốc liền bị Cụ Duệ Tường sai bước đi đến đẩy lên ghế sa lon “Lý Thấm mang theo rất nhiều canh gà đến, một mình anh ăn không hết được nên em ăn cùng đi!”

Nghe Cụ Duệ Tường nói Vương Thiến Như kinh ngạc nhìn anh, không hiểu anh đang đùa gì thế? Người sáng suốt đều biết rõ Lý Thấm mang canh đến căn bản có dụng ý khác. Cụ Duệ Tường làm như vậy rõ ràng là lấy mình làm bia đỡ đạn, khi cùng Lý Thấm bốn mắt nhìn nhau Vương Thiến Như cảm giác ánh mắt Lý Thấm chứa đầy sát ý, nhưng vội gạt đi cho là mình suy nghĩ nhiều.

Lý Thấm lấy lại bình tĩnh, thăm hỏi Cụ Duệ Tường và Vương Thiến Như quan hệ tốt lên từ khi nào?

Trên mặt Lý Thấm giả bộ cười, “Đúng thế! Mẹ tôi phần nhiều canh gà quá, ăn không hết cũng là lãng phí, vừa lúc cô cũng uống một chút đi”

Tuy ngoài mặt nói thế nhưng trong lòng đang hung hăng nguyên rửa Vương Thiến Như, càng lúc càng ghét không muốn đội trời chung.

Vương Thiến Như nghe được Lý Thấm nói cũng bớt ngại ý tứ, cười cười “Cám ơn cô.”

Vương Thiến Như ngồi cạnh Cụ Duệ Tường ngửi mùi thơm của canh gà, đã lâu không được ăn mùi vị canh gà này

Cụ Duệ Tường tỉ mỉ múc chén canh gà đưa cho Vương Thiến Như “Mau thừa dịp còn nóng em uống đi”

“Vâng” Vương Thiến Như vui vẻ cười uống hớp canh gà, “Oa! Ngon quá...!!!”

“Rất ngon đi! Đây là canh do mẹ tôi nấu, tài nghệ nấu ăn của mẹ tôi đặc biệt tốt, hôm nào mời cô đến thưởng thức món ăn do mẹ tôi nấu.” Lý Thấm nắm chặt đôi tay, dù đang vô cùng tức giận nhưng vẫn đưa

đẩy tốn hơi thừa lời. Trên mặt vẫn tươi cười như cũ không nhìn ra cô ta đang tức giận, Lý Thấm có khả năng ẩn nhẫn vô cùng lợi hại.

“Thật, cảm ơn Lý Thấm, cô thật tốt.” Vương Thiến Như thấy có đồ ăn ngon, mắt sang lên vui vẻ. Ra ngoài đã lâu không được ăn món ăn do người nhà nấu.

Cụ Duệ Tường nhìn thấy Vương Thiến Như mím môi nuốt khan liền gõ đầu cô “Em mau ăn đi! Không cần được tiện nghi còn ra về.”

Vương Thiến Như che đầu mình, nhìn chằm chằm Cụ Duệ Tường bất mãn hét lên: “Này, anh đừng dùng đũa đánh đầu em, rất bẩn đấy!”

Bắn, Cụ Duệ Tường cúi đầu nhìn mình chiếc đũa, dừng lại nửa ngày, “Ai bảo em ăn canh gà còn không chịu cứ lải nhải mãi, ăn mau đi”

Lý Thấm ẩn nhẫn nhìn hai người liếc mắt đưa tình, biết Cụ Duệ Tường nhiều năm như vậy, cũng không biết Cụ Duệ Tường lại có bộ dáng trẻ con thật đáng yêu.

Lý Thấm thật sự là không chịu được thêm nữa “quan hệ của anh Duệ Tường và Thiến Như dường như rất tốt.”

“Cô ấy là người phụ nữ của anh” Cụ Duệ Tường không nhanh không chậm nói xong, cúi đầu uống canh,

Vương Thiến Như dùng chân đá đá Cụ Duệ Tường, anh ấy có thể nói thẳng ra miệng như vậy khiến cô xấu hổ không dám nhìn vào mắt Lý Thấm bởi cô sợ phải nhìn thấy ánh mắt đau lòng của Lý Thấm.

Bây giờ Lý Thấm mới biết thì ra bọn họ ở cùng nhau, vậy còn mình phải làm sao đây?

Không thể giống như đứa ngốc, làm trò cười cho người ta. Không trách được lúc này khi cô chuẩn bị mở cửa vào phòng Cụ Duệ Tường thì mọi người trong văn phòng cứ cười cười nhìn mình, thì ra bọn họ là đang cười nhạo mình.

Cô tuyệt đối không thể quay về làm người không có tiền cho người ta xem thường, cho nên tuyệt đối không thể rời khỏi Cụ Duệ Tường.

“Anh Duệ Tường, Thiến Như, đột nhiên nhớ ra còn có chút việc, tôi đi trước.”

Vương Thiến Như áy náy nhìn chằm chằm bóng dáng Lý Thấm, hiện tại cô ấy rất đau lòng, quay đầu nhìn thấy Cụ Duệ Tường vẫn thản nhiên uống canh “Này, làm sao anh có thể nói ra những lời đả thương người khác như vậy”

“Nếu không thích thì phải phải sạch quan hệ, tránh cho ngày sau phiền toái.” Cụ Duệ Tường xem thường nói qua.

Ngày sau làm khó, trước đây cô mặt dày mày dạn theo đuổi Cụ Duệ Tường không tha, anh ấy cũng dùng thái độ lãnh khốc như vậy đối với mình, khi đó anh ấy cũng nói những lời máu lạnh vô tình như thế

263. Chương 263: Đại Kết Cục Hoàn Mỹ

Vương Thiến Như đang trầm tư suy nghĩ miên man nên không để ý miếng thịt gà to lại rơi vào bát canh, nước canh bắn vào tay của cô khiến cô vội vàng vứt bỏ muỗng canh.

“Em làm sao vậy?” Cụ Duệ Tường cau mày cầm lấy tay Vương Thiến Như muốn quan sát xem có bị thương không.

“Em không sao đâu!” Vương Thiến Như rút tay về, ánh mắt ảm đạm xuống.

Cụ Duệ Tường quan sát Vương Thiến Như vội hỏi “Có phải em tức giận lời nói của anh lúc này phải không?”

“Không có!” Vương Thiến Như không muốn suy diễn.

Cụ Duệ Tường cắn cắn răng nhìn cô “Thật không có sao? Vậy sao em trầm tư như thế?”

Vương Thiến Như bức bách nhìn Cụ Duệ Tường, khổng chế nói: “Đúng, lúc trước anh cũng máu lạnh như vậy vứt bỏ em, có phải hay không cũng là sợ cho mình thêm phiền toái.”

Cụ Duệ Tường khiếp sợ nhìn Vương Thiến Như, một tay ôm lấy cô , “Từ trước đến giờ không cảm thấy em phiền toái chút nào.Trước đây trong lòng của anh có Giản Nhụy Ái, nếu như cùng với em chính là không công bằng đối với em. Anh hi vọng mình có thể buông bỏ đoạn tình cảm cũ rồi mới đi cùng với em mới đem lại hạnh phúc cho em được”

“Có thật không?” hốc mắt Vương Thiến Như hồng lên, nếu như mọi chuyện là như thế cô liền cảm thấy được an ủi.

“Em không tin tưởng anh.”

“Không có, em tin tưởng anh, từ đầu tới đuôi em đều tin tưởng anh”

Cụ Duệ Tường cúi đầu hôn lên miệng Vương Thiến Như đang ngâm canh gà , đem lấy canh gà hút qua hết rồi say đắm hôn môi cô .

Vương Thiến Như muốn đẩy ra Cụ Duệ Tường, “Đừng, bây giờ là thời gian làm việc, sẽ có người vào đến .”

“Nơi này phòng làm việc tổng giám đốc, không có anh cho phép không ai dám vào đâu” Cụ Duệ Tường bàn tay không thể chờ đợi cởi nút cài áo của cô.

Thời khắc máu chốt, cảm ở trên quần bò, khe khẽ nghị “Về sau không cần ở mặc quần jean, thật rất khó cởi.”

“Cụ Duệ Tường, đừng náo loạn, chúng ta cũng đã làm nhiều lần như vậy, tốt nhất là anh làm công việc.” Vương Thiến Như nũng nịu nói qua.

“Thiến Như, em ở đây hoài nghi năng lực của anh sao?” Cụ Duệ Tường cười tà nhìn cô.

Động tác không dừng lại, hôn lên da thịt của cô, muốn để lại dấu hiệu của riêng mình, để cho cô hoàn toàn thuộc về mình.

“Ừm.” Vương Thiến Như muốn đẩy ra Cụ Duệ Tường, nhưng đã vô lực, nụ hôn của Cụ Duệ Tường vô cùng ma lực.

Thân thể Vương Thiến Như mềm đi, chỉ có thể dựa vào Cụ Duệ Tường giống như bạch tuộc dán chặt vào anh, lửa nóng khí thể như vậy để cho đầu óc cô choáng váng, đã không biết mình đang làm gì .

“Thiến Như, em thật sự rất thơm anh muốn dừng cũng không được!”

Cụ Duệ Tường nhìn thân thể cô, rốt cuộc cô có lực hút gì mà có thể khiến mình mê phải thần hồn điên đảo. Bây giờ thì anh hiểu được đạo lý tại sao nhiều hoàng đế nguyện ý vứt bỏ giang sơn để được ôm mỹ nhân.

Cụ Duệ Tường đem bộ dáng mềm mại khắc vào trong đầu, bàn tay nắm chặt hông của cô, vật khổng lồ phía trước xông tới đoạt lấy cô thật sâu

“A!” Không kịp phản ứng, Cụ Duệ Tường mạnh mẽ vào thân thể của cô.

Không biết từ lúc nào, hai chân của Vương Thiến Như đã quắp lên hông của Cụ Duệ Tường, hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì mà chỉ là bản năng phối hợp với động tác của Cụ Duệ Tường.

Để cho hai người dính vào nhau càng thêm sâu.

Cụ Duệ Tường lấy được kích lệ, động tác càng lúc càng điên cuồng, điên cuồng say mê.

Hôm sau

Vương Thiến Như nhận được điện thoại của Lý Thấm mời đi leo núi.

Vốn muốn từ chối vì đang lúc làm việc cũng không thể đi leo núi nhưng Lý Thấm qua cầu khẩn để cho cô không cách nào không đồng ý.

“Thiên Như, tôi ở nơi này” Lý Thấm nhìn thấy Vương Thiên Như, trên mặt là nụ cười nhưng trong mắt đều là âm lãnh.

Hôm nay, Lý Thấm muốn giải quyết cho xong chuyện theo phương pháp riêng của mình.

“Lý Thấm, tại sao hôm nay lại muốn đi leo núi!” Vương Thiên Như cười nói, hoàn toàn không có phòng bị, thật lòng coi Lý Thấm là bạn bè.

Hai người đồng tâm hiệp lực leo đến đỉnh núi.

Vương Thiên Như dang rộng hai cánh tay, hưởng thụ tiếng gió, “A!” Đứng ở đỉnh núi khiến tâm tình thật sảng khoái.

Lý Thấm đi đến, “Thiên Như, cô thật hạnh phúc có thể lấy được tình yêu của anh Duệ Tường. Có người rất cố gắng nhưng anh Duệ Tường từ đầu đến cuối cũng không có quan tâm.”

Vương Thiên Như kinh ngạc quay đầu nhìn chằm chằm Lý Thấm, thấy sắc mặt không đúng “Lý Thấm, cô làm sao vậy?”

Lý Thấm quỳ xuống trước mặt Vương Thiên Như: “Thiên Như, tôi biết rõ anh Duệ Tường thích cô nhưng cô có thể nói với anh ấy là cô không thích anh ấy được không? Cô hãy nhường anh Duệ Tường cho tôi, tôi thật sự không thể không có anh Duệ Tường.”

Vương Thiên Như ngơ ngẩn, không có nghĩ đến Lý Thấm quỳ trước mặt mình yêu cầu như thế, cô thật vất vả mới có được tình yêu của Cụ Duệ Tường làm sao có thể nhường anh ấy cho người khác?

“Duệ Tường không phải món đồ, nói nhường là có thể nhường. Chúng ta nên tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy.”

”Cô không nhường anh Duệ Tường cho tôi, cô muốn chiếm lấy anh Duệ Tường, tôi trăm phương ngàn kế đến gần anh Duệ Tường mà kết quả vẫn để cho cô nhanh chân đến trước.

Tôi chán ghét cô, tôi ghét tất cả tất cả mọi người giành anh Duệ Tường với tôi.”

Lý Thấm nói xong rút lấy con dao muốn giết chết Vương Thiên Như để không có ai tranh giành Cụ Duệ Tường với mình. Vương Thiên Như chết đi thì Cụ Duệ Tường sẽ thích cô ta.

Vương Thiên Như ngơ ngẩn, nhìn chằm chằm con dao trên tay Lý Thấm, không ngờ Lý Thấm hiền lành mà cũng muốn giết người.

“Lý Thấm không cần kích động, nếu cô giết chết tôi thì Duệ Tường sẽ thích cô không? Đến lúc có cô gái giống tôi xuất hiện thì có bảo đảm Duệ Tường sẽ không thích cô gái ấy không?”

Vương Thiên Như cảm thấy Lý Thấm quá cực đoan.

“Tôi mặc kệ, dù ai chống đối tôi ở cạnh anh Duệ Tường tôi liền sẽ không bỏ qua. Cô cho rằng tôi đối xử tốt với cô, cứu cô là thật sao?”

Vương Thiên Như không thể tưởng tượng nổi nhìn Lý Thấm, thì ra cô ta đều đang giả bộ, trong lòng đầy sợ hãi, có người sẽ kinh khủng như vậy.

Vương Thiên Như không nói chuyện, chờ đợi Lý Thấm nói tiếp lời nói.

“Tôi chỉ là muốn ở trước mặt các người làm người tốt thôi, tôi cố gắng đem mình nguy trang thành người dừng cảm nhưng trong lòng anh Duệ Tường chỉ có cô thì thật rất không công bằng. Cô không có chút cố gắng nào mà lại được anh Duệ Tường yêu, mà tôi lại chỉ có thể nhìn các người hạnh phúc, tôi không cam lòng!”

Vương Thiên Như khiếp sợ nhìn Lý Thấm, thấy cô ta đã muốn nổi điên, đôi tay nắm chặt đề phòng Lý Thấm tấn công.

Vương Thiên Như khuyên nhủ: “Lý Thấm, cô căn bản cũng không yêu Duệ Tường, nếu cô thật lòng đối với anh ấy thì không nhất định phải lấy được tình yêu của anh ấy”

“Cô im miệng, đều là do cô là hồ ly tinh, là cô cướp đi anh Duệ Tường, hôm nay tôi muốn cô chết.”

Lý Thấm xông tới cầm dao trong tay đâm thẳng về phía Vương Thiến Như .

Cụ Duệ Tường cùng Khiết Đan Đan chạy đến vừa lúc chứng kiến một màn chấn động lòng người.

Khiết Đan Đan cả kinh kêu lên: “Thiến Như!”

Vương Thiến Như đã luyện võ thuật nên với đối thủ có sức trói gà không chặt như Lý Thấm còn chưa đủ để tổn thương Vương Thiến Như.

Vương Thiến Như nghiêng người tránh thoát đòn công kích của Lý Thấm .

Ai cũng không có ngờ tới Lý Thấm không cẩn thận dẫm lên tảng đá, cả thân thể theo quán tính nghiêng tới trước, rồi bay lên không, rơi xuống vách đá.

Vương Thiến Như phản ứng kịp thời tóm lấy tay Lý Thấm dùng sức lôi kéo, “Lý Thấm, nắm chặt lấy.”

Lý Thấm không ngờ người mình muốn giết lại có thể cứu mình, trong mắt tràn ngập nước mắt cảm động.

Cụ Duệ Tường cùng Khiết Đan Đan chạy đến, ba người hợp lực mới kéo được Lý Thấm lên.

Ngay sau đó, ba người ngồi trên đất thở hổn hển.

Khiết Đan Đan chỉ vào Lý Thấm mắng: “Cô điên rồi a! Tại sao vô duyên vô cớ muốn giết Thiến Như? Tôi có thể kiện cô.”

Vương Thiến Như nhìn Lý Thấm cúi đầu không nói lời nào, “Đan Đan, không cần nói nữa, em vẫn không sao mà”

Cụ Duệ Tường ôm Vương Thiến Như ôm vào trong ngực, thời điểm nhìn dao găm vung về phía cô khiến anh cũng hoảng sợ, cảm giác tim mình đều muốn dừng lại.

Anh lo sợ đem Vương Thiến Như ôm chặt hơn, “Cám ơn trời đất”

“Em không có chuyện gì, anh cũng phải nhớ em là cao thủ võ thuật.” Vương Thiến Như ầm ập tựa vào trong ngực Cụ Duệ Tường.

Cám ơn tình yêu của Cụ Duệ Tường, cô đã thành công bắt được trái tim của Cụ Duệ Tường.

Mấy năm trôi qua, Vương Thiến Như vẫn bên cạnh Cụ Duệ Tường không buông. Lý Thấm thấy xấu hổ và áy náy với hành vi của mình cho nên ra nước ngoài sinh sống.

HẾT

— —oOo— —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-len-co-thai-cua-tong-giam-doc-ba-dao>